

Cách Cách giải lām

Lạc Khuynh

Bách Hợp Thư Quán

Mục lục

Giới Thiệu

Chương 1

Chương 2

Chương 3

Chương 4

Chương 5

Chương 6

Chương 7

Chương 8

Chương 9

Chương 10

Chương 11

Chương 12

Chương 13

Chương 14

Chương 15

Chương 16

Chương 17

Chương 18

Chương 19

Chương 20

Chương 21

Chương 22

Chương 23

Chương 24

Chương 25

Chương 26

Chương 27

Chương 28

Chương 29

Chương 30

Chương 31

Chương 32

Chương 33

Chương 34 [H]

Chương 35

Chương 36

Chương 37

Chương 38

Chương 39

Chương 40

Chương 41

Chương 42

Chương 43
Chương 44
Chương 45 [H]
Chương 46
Chương 47
Chương 48
Chương 49
Chương 50 [H]
Chương 51
Chương 52
Chương 53
Chương 54
Chương 55
Chương 56
Chương 57
Chương 58
Chương 59
Chương 60
Chương 61
Chương 62
Chương 63
Chương 64
Chương 65
Chương 66
Chương 67
Chương 68
Chương 69
Chương 70
Chương 71
Chương 72
Chương 73
Chương 74
Chương 75
Chương 76
Chương 77
Chương 78
Chương 79
Chương 80
Chương 81
Chương 82
Chương 83
Chương 84
Chương 85
Chương 86 [H]
Chương 87
Chương 88
Chương 89
Chương 90

Chương 91

Chương 92

Chương 93

Chương 94

Chương 95

Chương 96

Chương 97

Chương 98

Chương 99

Chương 100

Chương 101

Chương 102

Ngoại Truyện 1

Ngoại Truyện 2

CÁCH CÁCH GIÁ LÂM

Lạc Khuynh
dtv-ebook.com

Giới Thiệu

Cách Cách giá lâm

---* * * * *

Tác phẩm: Cách Cách giá lâm - 格格来了

(Tên hán: Cách Cách đến rồi)

Tác giả: Lạc Khuynh - 洛倾

Thể loại: Hiện đại, hài hước, oan gia, HE.

Couple: Cố Cách Cách x Miêu Tư Lý, Cố Vân x Diệp Mạn Diệp.

Dịch: QT ca ca.

Editor: LipSton.

Beta: Sakwindy, Sky, Thiên Thánh, coffeeicon.

-----* * * * *

Người ta thường nói, đàn bà mà không độc, cuộc sống sẽ không yên.

Hận cũ năm năm trước, cùng thù mới năm năm sau,

thù mới ch ờng chất hận cũ sẽ như thế nào?

Hai bạch cốt tình đạo hạnh cao thâm, biểu diễn các màn đấu khẩu không khoan nhượng, tình ái thù hận vương mắc từ xa xưa.

Năm năm trước, Cỗ Cách Cách chạy trốn tình yêu.

Năm năm sau, người cũ tới tìm.

Một người theo, một người chạy.

Làm thế nào để hàn gắn tình cảm xa cách năm năm đây?

* * *

Cỗ Cách Cách: "Cô là đồ thần kinh?"

Miêu Tư Lý: "Ôi, Cách Cách đến kìa!"

* * *

Đôi lời: Đây là truyện mình đã edit xong từ rất lâu trước với tên trên mạng là "Cách Cách lai liễu", sau nhiều năm mình đã beta loại bớt hán việt trong bản edit cũ, sửa lỗi và chỉnh sửa cho nó thuần việt hơn. Hy vọng mang đến cho các bạn thưởng thức một tác phẩm thú vị.

Ghi chú thêm: Trong truyện các bạn sẽ thấy rất nhiều lời đóng trong dấu ngoặc đơn được đan xen giữa các câu văn, xin lưu ý đó là lời của tác giả viết, không phải của editor thêm vào nha ^^...

Mình không thêm bất cứ lời bình nào trong nội dung của tác phẩm, trừ các chú thích (được nhận biết bằng dấu *) thôi nha.

P.S: Do mình copy truyện từ bản word thuộc phiên bản khác phần word có sẵn trên máy, nên thỉnh thoảng nó bị lỗi phần ngắt xuống dòng. Nếu các bạn đọc thấy chương nào có lỗi đấy, xin hãy cmt đánh dấu lại chương đó cho mình sửa nha. Cảm ơn rất nhiều! ^_^

CÁCH CÁCH GIÁ LÂM

Lạc Khuynh
dtv-ebook.com

Chương 1

Người ta nói, phụ nữ ba mươi như bã trà. Hai mươi tám tuổi, có lẽ là trà để qua đêm?!

Suy nghĩ ấy cứ vậy mà bật ra khi cô nhìn chính mình trong gương trang điểm. Mái tóc vừa ngủ dậy rối bời, làn da hơi sần sùi, vùng dưới mắt có chút bọng nước. Còn đây là gì? Nếp nhăn? Không ngờ lại có cả nếp nhăn?!

Giật mình, cô hoàn toàn tỉnh táo. Chẳng lẽ hai mươi tám tuổi thực sự đã già?

Lần lượt bày ra từng món đồ trang điểm, ước chừng khoảng nửa giờ sau, một khuôn mặt được trang điểm tỉ mỉ xuất hiện hoàn mỹ trước gương. Lúc này cô mới vừa lòng gật đầu, nhìn thoáng qua mười ngón tay thon dài, thốt ra lời từ đáy lòng: "Bảo bối à, sau này nhờ vào bọn mày cả đấy!"

Trước đây cô là một chuyên viên trang điểm, nhưng từ hôm nay đã chính thức trở thành một thành viên của MUMU. Tuy chỉ là trưởng bộ phận bán hàng của dòng sản phẩm AK, nhưng cũng đủ khiến cho bao người phải ghen tị đến chết. MUMU là một công ty mỹ phẩm hàng đầu, cho dù chỉ là nhân viên bán hàng ở quầy mỹ phẩm, cũng đều có thể tự hào khoe với người khác, Tôi làm việc ở MUMU đấy! Cho nên vào được MUMU luôn là mục tiêu phấn đấu của cô từ lúc bước chân vào nghề này, lăn lộn suốt mấy năm trời, cuối cùng cũng được toại nguyện.

Qua bao nhiêu năm, cuối cùng con dâu đã thành mẹ chồng, có đi đâu cũng thật khó khăn, cô nhin không được cảm thán: "Rốt cuộc mùa xuân cũng đến!"

Vừa cảm thán xong, di động vô cùng ầm ỹ vang lên:

Mùa xuân ở nơi nào... Mùa xuân ở nơi nào...

Nhạc chuông kinh dị như vậy chỉ thuộc về một người, một người mà cô vừa yêu vừa hận, tức khắc có xúc động muốn đâm đầu chết. Liếc mắt quanh một vòng, ngoại trừ chiếc gương trước mặt, chỉ còn lại bốn cầu là đủ rắn chắc. Cố gắng nhìn xuống ba giây, xua đi ý niệm tiêu cực trong đầu, không phải cô sợ đâm đầu chết, mà chỉ sợ làm hỏng lớp trang điểm sáng nay. Đây chính là món quà đầu tiên cô mang đến công ty mới - trong một công ty mỹ phẩm, nhất là công ty mỹ phẩm hàng đầu, trang điểm luôn quan trọng hơn nhan sắc.

Run run bắt máy, một giọng nam trung niên trầm thấp vang lên: "Cách Cách!"

Cô: "..."

Đúng vậy, cô tên Cố Cách Cách. Tuy đã gọi hai mươi tám năm, nhưng mỗi lần nghe thấy vẫn muốn lộn ruột. Nói đến tên này còn có cả sự tích.

Nghe ông nội Cố Cách Cách kể rằng, dòng họ Cố gia vốn là con cháu hoàng tộc Mãn Thanh (Cố Cách Cách: "Hoàng tộc không có họ Cố", Ông nội: "...Còn chưa nói xong"). Tổ tiên bọn họ - Cố Trọng Hỷ là trợ thủ đắc lực được Vương gia hoàng tộc thuộc dòng Bác Nhĩ Tế yêu quý. Vương gia coi trọng Cố Trọng Hỷ, còn đem Nhã Giai cách cách gả cho, từ đó về sau gia tộc có huyết mạch vương thất.

Sự thật là, ông nội Cố Cách Cách một mực muốn được bồng cháu đích tôn. Tiếc rằng bụng mẹ Cố Cách Cách không chịu thua kém, năm năm sinh liên ba công chúa, sau khi sinh xong Cố Cách Cách lại bị tổn thương, không thể sinh tiếp. Cố lão gia đến lúc sắp chết vẫn không nhắm nổi mắt, cứ luôn miệng kêu "Ca ca! Ca ca!" - ca ca ở thế hệ trước chính là ý chỉ cháu trai, cuối cùng ôm hận mà chết. Vì thế, Cố Cách Cách sau hai năm bị kêu Tiểu Tam, cuối cùng có được tên chính thức là Cố Cách Cách. Cách cách lấy hài âm từ ca ca, với mong muốn an ủi hồn thiêng cụ ông trên trời.

Từ sau khi có cái tên gây chú ý đó, bắt đầu từ thời điểm đi nhà trẻ, Cố Cách Cách đến đâu cũng thành tiêu điểm, bất kỳ ai thấy cô cũng nói: "Ôi,

Cách Cách giá lâm!" tỏ vẻ vô cùng thân thiết.

Điện thoại là bố cô gọi tới, nhắc cô hôm nay là đại thọ sáu mươi của ông, tổ chức ở Tam Nguyên Kiêu, tối đừng tới trễ.

Thế nào cần ông nhắc nhở, Cố Cách Cách đương nhiên biết hôm nay là ngày trọng đại thế nào, cho dù đã ba tháng cô chưa về nhà.

Trong ba người con gái, cô ở gần nhất, còn chị hai lại ở xa nhất, gả đến Thâm Quyển, chỉ có ngày lễ ngày tết mới trở về nhà; ngược lại, chị ba vốn gả cho dân bản địa, có đi đâu vì anh rể thay đổi công việc, nên cả nhà chị phải dọn đi Thượng Hải, cũng ít khi trở về. Cô là út trong nhà, lại vẫn chưa kết hôn, về tình về lý hẳn phải sống bên bố mẹ, nhưng cô thật không chịu nổi việc lải nhải như máy bay oanh tạc hằng ngày của mẹ cô, cũng như việc bị bắt đi xem mắt quá nhiều, vì vậy vào một đêm gió nổi trăng mờ, tỉn trăm hậu tấu quyết định chuyển nhà. Mẹ cô sau khi biết được, thiếu chút nữa cần dao phay rượt theo cô, may mà có bố cô đứng ra ngăn cản, mới không xảy ra thảm kịch gia đình.

Cố Cách Cách vẫn còn trong trạng thái mơ màng suy tưởng, đầu dây bên kia đột ngột đổi người nói, giọng của bà Cố xuyên qua điện thoại, đâm thẳng vào màng nhĩ cô: "Cố Cách Cách, Cố Tiểu Tam! Tôi cho cô biết, nếu hôm nay cô không dẫn một gã đàn ông nào về cho tôi, đêm nay mẹ cô sẽ treo cổ tự sát!"

"Mẹ, mẹ nói gì vậy? Tối nay là sinh nhật chồng mẹ, mẹ lại bảo con dẫn đàn ông về cho mẹ? Như vậy làm sao ăn nói với mọi người?!" Cố Cách Cách nghiêng đầu kẹp chặt điện thoại lên vai, vừa đổi giày, vừa nói chuyện.

"Cô đừng xuyên tạc ý tứ của tôi, con trai chị hai cô đã vào lớp một, con gái chị ba cô cũng đi mẫu giáo, chỉ có mình cô vẫn còn độc thân, ngay cả bạn trai cũng không có.

Cô tính để tôi với bố cô sốt ruột đến bạc đầu? Có phải quyết tâm làm hai lão già chúng tôi lo âu đến chết không?"

"Người nói vậy không đúng rồi, đi đâu này sao có thể oán con? Lúc trước con đưa Tiểu Hứa về cho người xem, sợ là người đã sớm quên thái độ của mình lúc đó, vậy con giúp người nhớ lại nhé! Nói gì mà, không cho phép yêu sớm, còn nhất quyết chia rẽ một đôi chim uyên ương. Được, con nghe lời mẹ, làm con gái ngoan, làm nhiều năm như vậy, mình tốt đâu đã bị người ta cướp về làm chồng làm cha, còn lại toàn hàng không tốt để cho con tuyển, người bảo con vừa mắt nổi sao? Cho dù vào được mắt con, cũng chưa chắc vào được mắt người. Bây giờ còn phải nghe oán hận, người xem con có oan ức quá không?"

Bà Cố nghe vậy, giọng điệu quả nhiên dịu xuống: "Cách Cách! Nhắc đến việc này, năm đó mẹ có hơi quá, nhưng chẳng qua vì muốn tốt cho con. Con nói xem, lúc đó con chỉ mới hai mươi tuổi, bị người ta lừa thì phải làm sao? Nói đến tên Tiểu Hứa kia, cần đáng người thì không có đáng người, cần cao ráo cũng chẳng có cao ráo, gia thế cũng không tốt, mẹ làm sao yên lòng để con yêu nó?"

"Nhưng người ta có tài." Cố Cách Cách liếc mắt, nhưng chợt nghĩ mẹ cô cũng chẳng nhìn thấy nên nói tiếp, "Nói mẹ cũng đừng hối hận, năm đó mẹ không vừa mắt người ta, nhưng giờ đây Tiểu Hứa cùng bạn đã mở công ty riêng, chính mình trở thành ông chủ, nghe đâu tài sản cũng hơn chục triệu, nếu lúc trước con gái người theo ảnh, thì đã là quý phu nhân. Cần gì phải như bây giờ dãi nắng dầm mưa đi làm. Nhưng thôi quên đi, người là mẹ con, con làm sao có thể oán người?"

"..." Đầu bên kia di động hoàn toàn im lặng.

Cố Cách Cách tựa như có thể nhìn thấy vẻ mặt tiếc hận của mẹ, tâm tình lập tức vui hẳn lên. Mỗi lần chỉ cần nhắc đến Tiểu Hứa, bà Cố mới không phản bác được. Bước xuống gara dưới lầu, chiếc Tiida màu đỏ lẫn trong hàng xe có vẻ đặc biệt bắt mắt. Khi mới nhìn thấy những đường nét được thiết kế lung linh sống động, Cố Cách Cách liền thích ngay, lập tức quyết định mua về do đó, Cố Cách Cách ngoài yêu bản thân, yêu nhất cũng chính là nó. Ngồi vào ghế lái, khóa chặt dây an toàn: "Mẹ, con bị muộn giờ làm rồi, buổi tối gặp, muốn chém muốn giết tùy người đấy. Vậy

nhé! Con cúp máy đây, tạm biệt." Không đợi bà Cố trả lời, liền ngắt đi động, nhấn ga chạy đi.

Nhưng Cố Cách Cách cũng chẳng yên tĩnh được bao lâu, xe vừa vào quốc lộ, di động lại vang lên lần nữa. Là chị hai Cố Vân, khỏi cần nghe cũng biết chị hai muốn nói gì. Người trong nhà họ Cố vĩnh viễn chỉ có một chủ đề, chẳng qua mẹ cô thích nói thẳng, còn chị hai so với bà Cố có văn hóa hơn, dùng chiến thuật vòng quanh, có đi đâu chỉ đổi thang chứ không đổi thuốc.

"Út! Chị cùng Đa Đa vừa đến sân bay, mới gặp cả nhà em ba. Em ba muốn chị hỏi út, buổi tối mấy người trở về?" Giọng của chị hai cũng giống như người, lúc nào cũng rất dịu dàng, khiến cho người nghe có cảm giác như đang tắm trong gió xuân.

"..." Cố Cách Cách vốn muốn nói một người trở về, nhưng lời đến bên miệng lại nuốt xuống. Chị hai, chị ba khó được về nhà một chuyến, nói là chúc thọ cho bố, kỳ thật cũng muốn xem chuyện tình cảm của em gái út lúc này thế nào. Mẹ cô ở nhà đòi chết, bố cô lại mừng thọ hôm nay, không thể chỉ vì cô mà mất vui. Trên TV không phải quảng cáo dịch vụ thuê bạn gái về nhà ăn tết sao? Vậy cô cũng mượn bạn trai về nhà chúc thọ là được. Nghĩ vậy, liền nói: "Hai người."

"Thật không? Vậy thì tốt quá!" Đầu dây bên kia lập tức truyền tới một giọng nữ lạnh lạnh, đúng là của chị ba Cố Nguyệt, "Bé út, vậy chị cùng chị hai chờ đó!"

Cố Cách Cách dù đã chuẩn bị sẵn tâm lý, nhưng vẫn bị tiếng của chị ba làm cho giật mình, lại một lần nữa chứng minh giọng nói quả thật có tỷ lệ thuận cùng chiều cao. Theo như lời bà Cố, ba chị em cô đều có nét đặc sắc riêng. Cô cả thì có giọng, cô út thì có sắc, cô hai dù không có hai thứ đó, nhưng bù lại có được chiều cao, vóc dáng cao một chút kỳ thật cũng không sao cả, nhưng là con gái mà cao đến 1m75, so với ông Cố còn cao hơn, quả thật không thể tưởng nổi. Cố Cách Cách mặc dù cũng 1m68, nhưng đứng cạnh chị ba vẫn cách biệt rất rõ, còn chị hai lại càng thấp bé, chỉ 1m60. Cho nên khi cả ba cùng đi ra ngoài, căn bản chẳng giống một mẹ sinh ra.

May mắn duy nhất chính là dung mạo cả ba khá giống, bằng không ông Cố chắc sẽ cho rằng, h ồi còn trẻ, vợ mình đã đi ngoại tình.

Liếc nhìn đồng hồ, mười phút nữa là chín giờ, thời gian vừa đẹp. Là nhân viên mới đương nhiên không thể tới trễ, nhưng cũng không cần phải đến quá sớm, để tránh lưu lại ấn tượng ra vẻ với người ta. Lái xe vào gara dành riêng cho MUMU, từng hàng xe nhãn hiệu nổi tiếng thiếu chút nữa làm lóa mắt Cố Cách Cách. Cô vốn là một người yêu xe, nhìn thấy nhiều xe sang thế này, suýt chút nữa chảy cả nước miếng. Đất của MUMU trải đầy vàng sao? Chỉ là xe của nhân viên mà đã xa hoa đến vậy?!

Chạy đến cuối mới thấy có một vị trí trống, vừa muốn lái vào đã bị chen ngang bởi một chiếc... ách... mô tô?

Tuy Cố Cách Cách không hiểu quá rõ các loại mô tô, nhưng cô lại biết cỗ xe trước mặt này. Đây chính là chiếc BMW R1200C mà Dương Tử Quỳnh và Pierce Brosnan đã dùng để chạy trốn trong phim điệp viên 007 《Tomorrow never dies》. Vỏ ngoài kim loại vừa nặng vừa dày, toát ra nồng đậm hương vị cổ xưa, thế nhưng không kém thời trang, tuy là mô tô nhưng giá trị hơn cả chiếc Tiida cô lái.

Nhưng mà...

Lái xe đắt tiền thì không cần phải hiểu phép tắc lịch sự là gì sao? Ít nhất cũng phải biết cái gì gọi là đến trước đến sau chứ?!

Người lái mô tô chẳng thèm để ý đến Cố Cách Cách, theo lối không bị chắn chui vào chiếm lấy vị trí đậu xe duy nhất kia.

Cố Cách Cách hạ cửa sổ, hướng người đó hét to: "Này, cô chiếm vị trí đỗ xe của tôi!"

Người lái xe mô tô không nói gì, dựng xe, tháo mũ, lấy kính đen từ trong túi xách ra đeo vào, rồi mới quay đầu lại. Khuôn mặt vốn đã không lớn, còn bị chiếc kính râm tối đen như dành cho người mù che hết phân nửa, cứ như vậy lẳng lẳng nhìn Cố Cách Cách, rồi chỉ lên mặt đất, hỏi: "Trên này có viết tên cô?"

Cố Cách Cách cứng họng, ngay cả gara nhà cô cũng chẳng viết tên, huống chi đây là lần đầu cô đến MUMU. Không trả lời cũng không xuống xe, đánh giá người bất lịch sự trước mặt từ trên xuống dưới. Áo da lửng màu đen ôm sát, bên trong là áo thun mỏng, phía dưới váy ngắn là đôi chân thon dài, cùng đôi bốt đen cao tới đầu gối. Một cô gái xinh đẹp đầy cá tính, chỉ cần như vậy cũng đủ thu hút ánh mắt người khác, thế mà lại còn cố tình nhuộm thêm mái tóc đỏ chói uốn quăn lượn sóng kéo dài đến hông, dáng vẻ hung hăng vênh váo, chẳng trách sẽ lái BMW R1200C bá đạo như vậy.

Cô gái tóc đỏ không chút để ý, để mặc Cố Cách Cách đánh giá chính mình, còn giả bộ đổi lòng mở miệng hỏi: "Có cần tôi giúp gì không?"

Nhìn lại đồng hồ, chỉ còn năm phút, cũng chẳng có thời gian mà đi đòi co tranh cãi. Cố Cách Cách nhìn quanh một chút, thấy dường như ở trong góc còn một chỗ trống, nhưng khi lái tới gần mới phát hiện nơi đó không đủ diện tích để đậu một xe, Chẳng còn cách nào khác, chứ không lẽ lại lái xe ra ngoài đậu? Mà thời gian cũng không còn nữa, nếu không thực sự đến muộn. Lúc này cô mới có chút hối hận, đáng ra nên đi sớm hơn, cũng tại sáng sớm đã bị điện thoại quấy rầy.

Kỹ thuật lái xe của Cố Cách Cách coi như không tệ, vị trí nhỏ hẹp như thế cô cũng chen vào được, có đi đâu...

Két--t, mặt Cố Cách Cách tối sầm. Xe quẹt vào vách tường, vội vàng xuống xe, quả nhiên cửa xe cọ vào vách tường xước một đường dài, tâm đầu như cắt thịt, nhưng cũng chỉ có thể trừng mắt liếc nhìn cô gái tóc đỏ kia: "Quay lại sẽ tìm cô tính sổ." rồi lấy tốc độ trăm mét trên giây chạy tới cửa thang máy, dù cô đang đi giày cao gót mười phân.

Cô gái tóc đỏ nhìn theo bóng lưng cao gầy yếu đuối của cô, tháo kính râm ra, khoé miệng nở một nụ cười. Cố Cách Cách, cuối cùng chị cũng tới. Tính ra đã hai mươi tám tuổi rồi nhỉ? Nhưng dường như so với trước càng thêm hấp dẫn mê người!

Rồi đi đến nơi Cố Cách Cách đậu xe, nhìn vào cánh cửa xe trầy xước, chặc chặc hai tiếng, sau đó ngã xuống, làm chút tiểu xảo lên xe.

CÁCH CÁCH GIÁ LÂM

Lạc Khuynh
dtv-ebook.com

Chương 2

Tòa nhà công ty MUMU tọa lạc có tổng cộng ba mươi tầng, trong đó từ tầng hai mươi một đến tầng hai mươi lăm được MUMU thuê. Ở nơi tắc đất tắc vàng còn nằm trên con đường phồn hoa bậc nhất thế này, một mình bao trọn năm tầng lầu có thể thấy MUMU tài khí ra sao.

MUMU có tất cả tám dòng sản phẩm, các sản phẩm nổi bật nhất chiếm hết ba tầng, bộ phận của sản phẩm AK và NILE đều đặt tại tầng hai mươi ba. Năm phút trước khi Cố Cách Cách đến, văn phòng giống hệt động Bàn Tơ, bên trong yêu khí ngất trời, các yêu tinh chụm đầu bàn luận, nước miếng thả sức tung bay.

Yêu tinh A: "Nghe nói sếp mới của chúng ta tên là Cách Cách gì đó."

Lũ yêu tinh: "...". Con mắt đờng loạt hướng lên, trong đầu tự động hiện lên hình ảnh Hoàn Châu cách cách mặc đồ Mãn Thanh.

Yêu tinh B: "Nghe nói là một bà cô già chưa chồng."

Lũ yêu tinh: "...". Đem mặt Tiểu Yến Tử đổi thành Dung mama, lập tức cả người run rẩy, toàn thân nổi lên da gà.

Yêu tinh C: "Không hay rồi, tôi còn trẻ thế này, nhất định sẽ khiến cô ta ghen tị mất!"

Yêu tinh D: "Thôi tiêu rồi, tôi xinh đẹp thế này, nhất định sẽ khiến cô ta thù ghét mất!"

Yêu tinh E: "Hongбет rồi, đáng tôi chuẩn thế này, nhất định sẽ khiến cô ta căm tức mất!"

Lũ yêu tinh: "..."

Bầy yêu tinh còn muốn nói tiếp, nhưng đột nhiên nghe thấy một tiếng Tít vang lên. Đó là tiếng của khóa vân tay, chỉ trong một giây tất cả đã đồng loạt trở về vị trí.

Có người nhanh tay đánh máy, có người vội mở máy tính, lại có người nhắc máy gọi điện thoại.

"Giám đốc T`ân, buổi chiều anh có rảnh không? Ra ngoài uống chén trà..."

"Chị Vương, lúc trước có hẹn chị đi tập thể dục, chị còn nhớ chứ..."

Một cảnh tượng bừng bừng nhiệt huyết.

Bầy yêu tinh đầu giả vờ bận rộn, nhưng mắt không quên liếc nhìn xung quanh, tai cũng không quên nghe ngóng tứ phía. Đầu tiên chỉ có tiếng gót giày gõ lên sàn nhà, ngay sau đó một cô gái xuất hiện trong văn phòng rộng lớn. Tất cả đôi mắt đều chói lòa, Cô ấy chính là Dung mama? À, không phải, là Hoàn Châu cách cách? Cũng không phải, là Cách Cách gì đó? Đáng người thon dài, điệu bộ tao nhã, đúng là một mỹ nhân đầy khí chất!

Một thân quần áo công sở được cắt may khéo léo ôm lấy dáng người mê hồn, đôi chân đẹp giẫm trên gót giày mười phân, cặp đùi thon dài lộ ra, mái tóc nâu uốn lọn tùy ý buông xuống bờ vai, làm khuôn mặt tinh xảo càng thêm trắng nõn. Đúng vậy, chính là tinh xảo, khuôn mặt của cô chỉ có thể dùng từ tinh xảo để hình dung. Đầu là người trong nghề nên biết rõ cô trang điểm không thể chê vào đâu được, và cũng bởi vì trong nghề nên mới biết dưới lớp trang điểm đó là một khuôn mặt hoàn mỹ ra sao.

Kỳ thật mẹ Cố Cách Cách khen cô út nhà bà có nhan sắc, cũng chẳng phải mèo khen mèo dài đuôi. Cố Cách Cách từ lúc bước vào cấp hai đã là hoa khôi, rồi mang danh hiệu đó thẳng tiến vượt qua đại học. Tuy rằng chỉ là danh hảo, nhưng so với cái tên Cách Cách, cô càng thích người ta gọi mình là hoa khôi, đơn giản bởi vì nó dễ nghe hơn nhiều.

Nếu nói diện mạo vốn bởi trời sinh, vậy thì khí chất tuyệt đối là do tu luyện. Cô gái trước mặt này toát ra một loại hào quang, giống như vầng sáng lan tỏa khắp toàn bộ văn phòng. Mặc dù tất cả đều là con gái, nhưng một vài người vẫn bị trúng điện.

Yêu tinh lúc trước nói mình xinh đẹp, nhìn mặt Cố Cách Cách xấu hổ cúi đầu.

Yêu tinh lúc trước nói mình dáng chuẩn, nhìn chân Cố Cách Cách then thùng giấu mặt đi.

Yêu tinh lúc trước nói mình trẻ tuổi, nhìn Cố Cách Cách như chỉ hai bốn hai lăm tuổi, cũng cúi đầu hổ thẹn.

Cố Cách Cách khi thấy bọn họ cùng bị dọa sợ, nhìn quanh một lượt thấy toàn bộ đều là con gái. Mặc dù đây là công ty mỹ phẩm, nhưng cũng đừng đến mức một mống đàn ông cũng chẳng có chứ?

Thế này cũng quá âm thịnh dương suy đi! Cố Cách Cách mặt đầy lần đen, thở dài ngao ngán.

"Xin chào, tôi là Cố Cách Cách. Từ hôm nay tôi sẽ là trưởng phòng kinh doanh của nhãn hàng AK. Hy vọng sau này chúng ta có thể hợp tác vui vẻ". Cố Cách Cách nở một nụ cười tự nhận là vô cùng thân thiện, nói với mọi người trong văn phòng.

Bây yêu tinh không hề thấy nụ cười của Cố Cách Cách thân thiện, mà lại lộ ra dáng vẻ hoảng sợ như chim sợ nã, hồn phách lên mây. Các trưởng phòng trước đây là những kẻ khẩu phật tâm xà, cả ngày cười tươi hiên lộ mà đầy dọa bọn họ không thương tiếc. Thật vất vả mới tiến đi được một, giờ lại đón về một ả mới?!

Cố Cách Cách nhìn vẻ mặt sợ hãi của tất cả, âm thầm buồn bực trong lòng, Chẳng lẽ trông tôi giống hung thần ác sát lắm à, mà sao các cô lại bị dọa thành như vậy? Rồi hỏi: "Xin hỏi, ai là trợ lý của trưởng phòng?"

Sau một tiếng "Tôi" vang lên, một người cần tập hồ sơ vội vàng bước lên phía trước. Là yêu tinh vừa nảy tự nhận mình xinh đẹp, đứng trước mặt Cố Cách Cách giới thiệu bản thân: "Chào trưởng phòng Cố, tôi là Tống Tiễn, trợ lý của chị."

"Tống Tiễn?" Tên gì kỳ quái!

Tống Tiễn thấy vẻ mặt hơi kinh ngạc của Cố Cách Cách, liền giải thích: "Bố của tôi họ Tống, mẹ tôi họ Tiễn, cho nên kết hợp lại gọi tôi là Tống Tiễn."

Cố Cách Cách gật đầu, Cuối cùng cũng có một cái tên còn kinh khủng hơn cả tên mình, nén cười nói: "Tên này dễ nhớ. Thôi, theo tôi vào văn phòng. Tôi có vài việc muốn hỏi."

Lưu lại một câu "Mọi người làm việc tốt!" rồi lại lập cộc bước đi.

Cố Cách Cách mang theo Tống Tiễn vào phòng quản lý của AK, sau đó đóng cửa chính, kéo cửa chớp.

Bây yêu tinh ngay lập tức chụm đầu bàn luận sục sôi ngất trời, sau một hồi thảo luận, cuối cùng đưa ra kết luận, lại có thêm sự xuất hiện của một Bạch cốt tinh đạo hạnh cao thâm. Sở dĩ nói là lại, bởi vì trước đó bọn họ mới bầu ra một Bạch cốt tinh cũng ở chung tầng, là trưởng phòng vừa tới không lâu của NILE.

Bây yêu tinh của hai nhãn hàng tức thì phân tuyến đấu khẩu.

Phe NILE: "Vẫn là trưởng phòng Miêu vừa lạnh lùng vừa ngầu của chúng tôi có lực sát thương mạnh hơn. Một ánh mắt cũng có thể giết người."

Phe AK: "Sai rồi, trưởng phòng Cố tiêu lý tàng đao của chúng tôi mới có lực sát thương lớn hơn. Một nụ cười mỉm cũng đủ khiến người mất mạng."

Phe trung lập (vừa dọn xong nhà vệ sinh đi ra): "Tôi chỉ muốn nói, bọn cô quả là một đám giết người. Chẳng như các t^hằng khác, một ngày tôi chỉ cần quét dọn hai l^ần, còn chỗ các cô, hai giờ tôi phải quét dọn một l^ần. Biết các cô mỗi tháng đ^ều có nguyệt sự r^ồỉ, nhưng cũng đ^ều cần phải như băng huyết thế chứ? Nhìn xem hai tay tôi này, tất cả đ^ều nhuộm đ^{ầy} máu tươi..."

Lũ yêu tinh: "... " Chỗ chúng tôi hơi nhi^ều con gái một chút thôi mà!

Sau khi bất phân thắng bại, yêu tinh của AK nói: "Không bằng chúng ta đánh cược đi. Bây giờ AK và NILE đ^ều đang muốn giành hệ thống phân phối của Bảo Lợi, nghe nói tổng giám đốc H^ồng của Bảo Lợi cực kỳ xoi m^{ời}, cũng háo sắc vô cùng. Chúng ta cá xem trưởng phòng C^ố hay trưởng phòng Miêu, ai có m^ị lực hơn? Ai có thể bắt được hợp đ^{ồng} phân phối thì thắng, bên thua phải mời bên thắng đi ăn hải sản. Thế nào?"

Đề nghị vừa đ^{ược} đưa ra, tất cả đ^ều nhất trí.

Sấm sét ầm ầm, hai Bạch cốt tinh thân khoác chiến bào, xuất hiện trên b^ầu trời trận doanh của mình, chính thức bước vào cuộc đ^{ại} chiến. Mặc dù hai nhân vật chính hoàn toàn chẳng biết đến ván cược này.

Thật đúng như câu, 'nơi có nhi^ều con gái thì sẽ nhi^ều chuyện, cũng nhi^ều thị phi'.

Lại Tít một tiếng, b^{ầy} yêu tinh cấp tốc trở v^ề chỗ ng^ủ. Dám đi làm muộn nửa giờ thì không cần nói cũng biết là trưởng phòng Miêu của NILE, quả nhiên một đ^ều tóc đỏ hiện ra. Cô nhìn thẳng, lập tức đi vào bên trong, dừng trước cửa phòng quản lý AK một chút, sau đó bước tiếp vào văn phòng mình.

B^{ầy} yêu tinh có áo mặc áo, không áo ôm tay. Mỗi l^ần trưởng phòng Miêu đi qua đ^ều như có luồng yêu khí thổi lạnh run người.

* * *

Hiệu quả cách âm của văn phòng không tệ. Tuy bên ngoài náo nhiệt như vậy, nhưng bên trong lại tĩnh lặng đến mức chỉ nghe thấy tiếng xột xoạt của giấy.

Tống Tiền cảm thấy sắp không chịu nổi. Đi giày cao gót đứng nghiêm nửa giờ, dù cho là ai cũng không đứng vững. Quan mới nhậm chức phải ra oai, chẳng lẽ 'kẻ hy sinh' đầu tiên chính là mình? Biết không nên quấy rầy người khác, nhưng mắt thấy Cố Cách Cách vẫn chỉ chăm chú xem tài liệu, hoàn toàn không có ý ngừng, cuối cùng đành phải nói: "Trưởng phòng Cố, tôi có thể ngồi không?"

Cố Cách Cách nghe tiếng liền ngừng đầu, nhìn khuôn mặt có hơi phát tím của Tống Tiền, hỏi: "Không khỏe sao?" Lại nhìn thấy bộ dạng cô đang đứng nhấp nhòem xiêu vẹo, mới hiểu ra, "Sao vẫn còn đứng thế, không mỏi chân à?"

Tống Tiền lập tức trào ra một ngụm máu tươi, lại cố gắng để mà nuốt xuống, khó khăn bước đến bên ghế, móng vừa đặt xuống chân đã như nhũn ra. Bắp thịt căng cứng được thả lỏng, thoải mái thở một hơi dài, nhìn Cố Cách Cách trái lương tâm nói: "Không mỏi."

Cố Cách Cách đầu cũng không ngừng: "Vậy thì tốt." sau đó tiếp tục xem tài liệu. MUMU quả là danh bất hư truyền, chỉ mỗi một nhãn hàng AK cũng đã chiếm thị phần lớn đến vậy. Trước kia cô quả như ếch ngồi đáy giếng, sân khấu lớn thế này mới đủ cho cô thể hiện tài năng. Người ta nói, 'phụ nữ không có tình yêu nhất định phải có sự nghiệp', cũng chỉ có sự nghiệp mới khiến cô cảm thấy nhiệt huyết sôi trào.

Điện thoại trên bàn vang lên, Cố Cách Cách liếc mắt, ý bảo Tống Tiền tiếp máy.

"Xin chào, phòng quản lý AK xin nghe." Hai tay Tống Tiền nắm lấy điện thoại, vừa nghe vừa gật đầu, "Vâng! Tôi sẽ nói với trưởng phòng Cố." rồi cúp điện thoại.

Cố Cách Cách hỏi: "Ai gọi vậy?"

"Tổng giám đốc Diệp muốn chị lên tầng hai mươi lăm."

Cố Cách Cách gật đầu, đóng xấp tài liệu lại, đưa cho Tống Tiễn: "Trang mười chín, hai mươi lăm, ba mươi sáu có vấn đề. Đến phòng thị trường kiểm tra một chút, sửa xong thì đặt trên bàn tôi." Rồi bỏ lại Tống Tiễn vẫn còn sững sờ, mở cửa bước ra ngoài.

Nghe phòng bên cạnh cũng có tiếng mở cửa, Cố Cách Cách quay đầu nhìn sang, Là cô ta! Cái người đã chiếm chỗ đậu xe của cô ban sáng, làm hại chiếc xe yêu quý bị xước một đường dài. Chỉ là lúc này đã thay đổi trang phục, áo sơ mi trắng xắn tay, trên cổ tay áo còn thêu hoa văn tinh tế, toát lên vẻ lịch sự và trang nhã, váy ngắn đổi thành quần dài bó sát, kính râm thay bằng kính trắng gọng đen, rốt cuộc đã giống một người đi làm, chỉ có mái tóc đỏ vẫn mười phần chói mắt. Dù đoán được cô ta có thể là nhân viên MUMU, chỉ không ngờ lại ở cùng một tầng lầu, còn là trưởng phòng NILE - chị em với AK.

Nếu là đồng nghiệp, Cố Cách Cách dù trong lòng đang giận cũng không thể quá tính toán, thân thiện vươn tay: "Cố Cách Cách."

Lòng Miêu Tư Lý cứng lại, Người phụ nữ nhắn tâm này quả nhiên đã quên mất mình! Cũng vươn tay, nắm lấy bàn tay mát lạnh ấy, cười đầy ẩn ý: "Chúng ta đã từng gặp nhau."

Nói thừa, đương nhiên gặp rồi! Cố Cách Cách rất muốn liếc cô một cái, nhưng chỉ nở một nụ cười giả dối, híp mắt nhìn cô: "Sáng nay chúng ta mới..." Lời nói chỉ được một nửa đột nhiên ngừng lại, nụ cười trên mặt cứng đờ. Lúc ở gara cô gái này đeo kính râm, vừa rồi liếc mắt cũng chỉ nhìn cách ăn mặc, quan trọng hơn là mái tóc đỏ rất thu hút sự chú ý, nên tới bây giờ mới thấy rõ được khuôn mặt xinh đẹp đằng sau cặp kính kia.

Cả hai đầu chỉ đã từng gặp mặt?!

CÁCH CÁCH GIÁ LÂM

Lạc Khuynh
dtv-ebook.com

Chương 3

Cố Cách Cách gặp quý!

Đúng vậy, cô thực sự gặp quý. Bằng không cô dùng nhiều thời gian như vậy để quên một người, làm sao giờ này người đó lại đang đứng trước mặt cô đây?

Từ nhỏ đến lớn, Cố Cách Cách chỉ chán ghét hai thứ. Một là cái tên của cô, thứ còn lại chính là người phụ nữ trước mặt đây. (Miêu Tư Lý: "... Chị gái à, tôi là người, chứ không phải thứ.")

Không! Phải là oắt con đó chứ! Cô thực sự không thể liên hệ đứa trẻ hổng cột tóc đuôi ngựa chuyên mặc quần jean rách năm năm trước, với người con gái có khí thế bức người trước mắt. Vóc dáng dường như cao hơn trước, khuôn mặt cũng trưởng thành hơn, cả giọng nói cũng đôi chút thay đổi, khó trách cô không thể nhận ra ngay người thiếu nữ đã lột xác trở thành phụ nữ. Lại liên tưởng đến tuổi của mình, trong lòng tràn ngập phiền muộn, Đã hai mươi tám tuổi, năm năm quả thật quá mau.

Hai tay bắt nhau vẫn giữ nguyên trên không trung, Cố Cách Cách cứ vậy nhìn Miêu Tư Lý không chớp mắt.

Qua ánh mắt của cô, Miêu Tư Lý hiểu được người phụ nữ trước mặt đã nhận ra cô. Nhìn cái kiêu thất thần đó, hẳn là đang nhớ lại quá khứ của cả hai, Miêu Tư Lý vui mừng nghĩ. Không biết chị ấy đang nhớ đến hình ảnh ngọt ngào nào?

Tuy nhiên, lúc này Cố Cách Cách lại giống như một tín đồ ngoan đạo, hướng về phía Chúa yên lặng khẩn cầu: "Đây không phải là thật, xin mau mau biến mất..."

Tất nhiên bày yêu tinh sẽ không bỏ qua cơ hội quý giá khi hai sếp lần đầu giao chiến. Tất cả đều vênh tai lên, thật hận không thể ngẫ xồm dưới chân nghe xem hai cô nói những gì với nhau.

Nơi nhiều con gái, tất nhiên cũng nhiều chủng loại.

Mấy yêu tinh thuộc hệ Bách hợp, dùng ánh mắt trao đổi với nhau: "Có ám muội không? Có cảm giác không? Có tia lửa không?" Ánh mắt đều không hẹn mà dừng ở hai bàn tay vẫn đang nắm giữa không trung, xinh đẹp như nhau, thon dài như nhau, sau đó ngẫm hiểu gật đầu: "Rất có!"

Cố Cách Cách rút tay về, cười tươi như hoa, nói: "Không nghĩ tới ngay cả một người rằng còn chưa đủ dài đã có thể ngẫ lên vị trí trưởng phòng của MUMU, quả thật cửa vào MUMU ngày càng thấp."

"Sinh viên tài năng của ngành kiến trúc mà không tiếp xúc cùng thép và xi măng, lại hứng trí đi làm mỹ phẩm. Tôi cũng muốn thay người tiêu thụ cảm tạ chị đã hạ thủ lưu tình, không lấy phấn, kem, dung dịch dưỡng da trộn thành bê tông, chà lên mặt họ như tường gạch." Miêu Tư Lý khách sáo đáp, nhưng trong lòng vẫn đang lưu luyện cảm giác mềm mại của bàn tay mát lạnh kia.

Trong không khí nồng đậm mùi thuốc súng, bày yêu tinh thậm chí còn nghe được cả tiếng đùng đoàng, là âm thanh của lửa đạn bắn phá. Hóa ra hai Bạch cốt tinh chẳng những biết nhau, mà dường như còn có thù cũ.

Cố Cách Cách vẫn cười đến xuân ý dạt dào: "Điểm cộng lại năm bài thi mới vừa đủ điểm trung bình một bài, có vẻ đạt được IQ của trưởng phòng Miêu mới khó!"

Người phụ nữ này có phải mỗi ngày đều dùng thạch tín làm cơm ăn không? Bóc gốc gác của mình không nói, lại còn nói chuyện độc địa như vậy. Trong mắt Miêu Tư Lý lóe lên ngọn lửa, có điểu rất nhanh kịp đè ép xuống, chậm rãi nói: "Cho nên phải cảm ơn sự dạy bảo của cô giáo Cố. Tôi may mắn không làm xấu mặt đã thi đỗ đại học giống chị, còn may mắn đậu vào học cùng một ngành của chị. Đáng tiếc lúc tôi vào trường, cô giáo Cố đã tốt nghiệp, còn đổi toàn bộ phương thức liên lạc, cho nên mới cách biệt

nhìn lâu năm như thế, không có cơ hội gặp mặt cô giáo Cố nói tiếng cảm ơn. Cứ tưởng đời này cũng không gặp được nhau nữa chứ, không ngờ lại được gặp chị ở nơi này, thật đúng với câu 'hữu duyên thiên lý năng tương ngộ'. Tôi với cô giáo Cố quả thật có duyên nha!" Trong lòng b ả thêm một câu. Cố Cách Cách! Chị để tôi phải tìm thật mệt!

Quả nhiên Cố Cách Cách kinh ngạc, cô biết Miêu Tư Lý không phải học sinh ngu dốt bất tri, nhưng cũng không thể tiến bộ thần tốc như vậy. Phải biết rằng ngành kiến trúc của trường cô nổi tiếng khó thi, học sinh giỏi bình thường còn khó đỗ, huống chi là người luôn c ần 'đèn l ồng màu đỏ'* trong tất cả các môn như Miêu Tư Lý. Quả thật chuyện này so với việc đội tuyển bóng đá của Trung Quốc lọt vào World Cup còn khó tin hơn, nhưng vẫn thản nhiên nói: "Danh xưng cô giáo quả không dám nhận, tôi chẳng qua chỉ là gia sư mấy tháng của cô. Có thể thi đậu, vẫn là do chính cô tự mình cố gắng."

(*: Điểm 0 màu đỏ)

Nói thừa, đương nhiên là dựa vào chính tôi cố gắng! Nhớ lại năm tháng lãng phí của lớp 12, trong lòng Miêu Tư Lý ngập tràn chua xót. Bao nhiêu ngày dài đêm thâu, cô đục vách tường, lấy dây treo cổ, nằm gai nếm mật, mắt cũng đỏ thành mắt thỏ, mới trúng tuyển được vào trong trường. Trong lòng tràn đầy khao khát, nghĩ tới có thể ở một nơi trữ tình như đại học cùng Cố Cách Cách có một h ồi lãng mạn yêu đương. Kết quả thầy chủ nhiệm nói cho cô biết, Cố Cách Cách đã hoàn thành xong hết học phần, tốt nghiệp trước hạn một năm! Trái tim thủy tinh rơi trên mặt đất vỡ thành bột phấn, gió thổi qua li ền tan biến.

"Nếu không có đàn chị ân c ần hướng dẫn, làm sao tôi có được ngày hôm nay, vẫn là phải cảm ơn đàn chị." Miêu Tư Lý lập tức sửa lại xưng hô, vẫn duy trì vẻ mặt cảm tạ, giống như thực sự coi Cố Cách Cách là ân nhân.

Đương nhiên Cố Cách Cách không tin đáng vẻ này của cô. Nếu miệng của Miêu Tư Lý nói đúng như lòng cô nghĩ, thì đã chẳng còn là Miêu Tư Lý. Còn cô nếu như tin, thì cũng chẳng còn là Cố Cách Cách. Cố nặn ra một nụ cười khen ngợi: "Vẫn là đàn em trẻ nhỏ dễ dạy."

Các yêu tinh thuộc hệ Bách hợp nghe cuộc đối thoại giữa hai cô, mắt ai cũng hiện lên hình trái tim: "Oa oa, vừa là cô giáo học trò, vừa là đàn chị đàn em, đây rõ ràng là một couple. Thật quá đáng yêu!"

Không khí dường như đã dịu đi nhiều, bây giờ yêu tinh cũng trộm thở dài nhẹ nhõm, lòng thì vẫn dõi theo xem cả hai gương thương múa kiếm, chỉ sợ một trong hai không nhận được rồi chửi um lên như người đàn bà chanh chua.

Một phút đồng hồ trôi qua, cả hai vẫn im lặng.

"Miêu Tư Lý, cô đúng là đồ ấu con chưa dứt sữa!"

"Cố Cách Cách, chị đúng là đồ bà cô già chẳng ai thèm!"

Cả hai đều nén một hơi, cuối cùng mới buột miệng nói. Nói xong lại cùng sững sờ, tình cảnh này giống hệt như năm năm trước đây, khi hai cô gặp mặt lần cuối, hai câu nói cuối cũng giống hệt thế này.

Đây là chuyện cũ kéo dài, hay là bước khởi đầu của cuộc tình mới cùng người xưa?

Cả hai đều có cảm giác như xuyên thời gian.

Tuy vậy, không để cho hai cô kịp suy nghĩ, mấy chục yêu tinh trong phòng đã đồng loạt Ồ!!! lên, kéo cả hai ra khỏi suy tưởng. Quay đầu, thấy tất cả đều đang mở to hai mắt và miệng, cùng nhau há hốc thành hình chữ O.

Yêu tinh bên NILE: Trưởng phòng Miêu vừa lạnh lùng vừa ngầu của chúng ta... không ngờ là đồ ấu con chưa dứt sữa?

Yêu tinh bên AK: Trưởng phòng Cố xinh đẹp nhã nhặn của chúng ta... không ngờ là đồ bà cô già chẳng ai thèm?

Sau khi suy nghĩ nát đầu, tất cả đều cảm thán, mộng đẹp tiêu tan.

Cố Cách Cách ghét nhất là nghe thấy ba chữ bà cô già, lại càng không thể chịu được khi người ta nói mình chẳng ai thêm. Miêu Tư Lý đã khiêu chiến đến điểm cực hạn của cô, tuy rằng đó là sự thật. Một người phụ nữ hai mươi tám tuổi còn chưa gả được, chẳng phải đó là một bà cô già chẳng ai thêm sao? Nhưng Cố Cách Cách không để ý được nhiều như vậy, phần nộ trùng mắt liếc Miêu Tư Lý, đã sớm quên hết tính nhẫn nại tu luyện nhiều năm.

Miêu Tư Lý cũng nâng cằm lên, coi thường cô, đáng vẻ như muốn nói, Tôi nói thế đấy, chị cần tôi sao?

Bầy yêu tinh thuộc hệ giữ mình, thì đầu đời tằm mắt đi, không dám tiếp tục nhìn hai cô, sợ không cẩn thận lại thành cá chậu chim lồng. Đầu nói một núi không thể chứa hai hồ, trừ phi đó là một đực một cái, chứ hai con cạp mẹ thế này, thế nào cũng sẽ cắn xé nhau.

Cuối cùng có một yêu tinh không sợ chết, trong lúc khói lửa ngút trời đã 'dũng cảm' đứng lên. Tổng Tiễn đến trước mặt hai cô, nơm nớp lo sợ nói: "Tổng giám đốc Diệp gọi điện hỏi, sao giờ hai vị trưởng phòng còn chưa lên?"

Hai Bạch cốt tinh lần đầu trăm miệng một lời: "Đi qua một bên, không phải chuyện của cô." sau đó lại ăm ý nói: "Hồng bét, quên mất việc này, đầu là lỗi của cô!"

Tổng Tiễn: "... Hai cô có cần tâm ý tương thông vậy không?"

Lần này Miêu Tư Lý không tranh cùng Cố Cách Cách, để Cố Cách Cách đi trước, còn cô theo sát phía sau, hai cô một trước một sau ra khỏi văn phòng.

Hai yêu tinh đứng đầu vừa đi, chúng tiểu yêu tinh lập tức riu rít.

"Không thể tin được, bọn họ vậy mà quen biết nhau!"

"Không tưởng tượng nổi, cả hai thậm chí có thù!"

"Không hiểu nổi nữa, bọn họ giữa ban ngày ban mặt chẳng coi ai ra gì, tự cao tự đại chửi nhau mất hết hình tượng!"

* * *

Cố Cách Cách nhìn những con số màu đỏ báo số tầng không ngừng nhảy múa, trong lòng rối bời. Lên tầng hai mươi lăm gặp tổng giám đốc nhận công việc mới? Hay là đi xuống lầu dưới lập tức cuốn gói về nhà?

Đúng là cô bất ngờ khi gặp được Miêu Tư Lý, chuyện xưa lần nữa hiện lên từng màn. Tình cảm vốn tưởng đã quên, theo sự xuất hiện của Miêu Tư Lý, ký ức không biết từ đâu ùn về, giống như hình ảnh chiếu bóng từ mờ ảo dần dần trở nên rõ nét. Trong đầu lúc này chỉ có một chữ trốn hiện ra, hết như năm năm trước.

Đình cửa thang máy mở.

Cố Cách Cách bước vào, tay không tự chủ hướng nút số 1. Còn chưa đụng tới, tay đã bị giữ lại, ngăn đầu, là Miêu Tư Lý.

Miêu Tư Lý một tay cầm lấy tay cô, tay kia nhấn nút số 25, nhìn vào đôi mắt cô, trầm giọng nói: "Cố Cách Cách, chị đừng hòng tiếp tục trốn mất tăm mất tích!"

Cố Cách Cách nhất thời hoảng hốt, cảm giác như đây là vận mệnh. Cô tưởng đã chạy rất xa, nhưng kết quả chỉ chạy một vòng lớn, rồi lại trở về đúng vị trí cũ.

Miêu Tư Lý nhìn thấy sự mê man trong đôi mắt Cố Cách Cách, lòng chột căng thẳng. Chẳng lẽ chị ấy vẫn chán ghét mình như trước sao? Có đi đâu lần này cô nhất định sẽ không buông tay, còn dùng hết sức nắm chặt lại: "Cố Cách Cách, vì sao chị không chịu cho tôi một cơ hội, cũng cho chính mình một cơ hội? Chị vốn chưa từng thử qua, làm sao biết là không thể? Nếu không thể, vì sao năm năm rồi chị vẫn cô đơn?"

"Tôi... Tôi chưa tìm được người thích hợp." Cố Cách Cách tìm một lý do hợp lý nhất giải thích. Cửa thang máy mở ra, không đợi Miêu Tư Lý

hỏi tiếp, vội vàng rút tay, đi ra ngoài.

Miêu Tư Lý bước nhanh đuổi kịp, cười lạnh nói: "Tôi không tin!" rồi đẩy cửa phòng tổng giám đốc bước vào trước.

Mùi hương Lavender ngay lập tức tràn đầy trong khoang mũi, tâm tình vẫn còn buồn bực vừa nãy, giờ lại lặng yên không ngờ. Đây là lần thứ hai Cố Cách Cách bước vào văn phòng này, lần đầu là khi đến MUMU phỏng vấn, cũng tại chỗ này tổng giám đốc Diệp đã phỏng vấn cô.

Đứng trước cửa sổ lớn đến sát đất, là một người phụ nữ có thân hình duyên dáng, mái tóc dài đen tuyền cuộn thành búi gọn gàng. Nghe thấy tiếng vang phía sau, người phụ nữ ấy xoay đầu lại, lộ ra khuôn mặt xinh đẹp kiều cổ điển, khiến cho người ta có cảm giác như mỹ nữ từ tranh bước ra, ngay cả tên của cô cũng nặng nề đậm vẻ trí thức - Diệp Mạn Diệp.

CÁCH CÁCH GIÁ LÂM

Lạc Khuynh
dtv-ebook.com

Chương 4

"Trưởng phòng Cố ngày đầu đi làm tốt chứ?" Giọng nói êm dịu, vừa nghe đã biết là người Giang Nam.

Cuối cùng Cố Cách Cách cũng biết vì sao mình lại luôn có ấn tượng rất tốt với Diệp Mạn Diệp. Người này rất giống chị hai cô, đầu có vóc dáng nhỏ nhắn yêu kiều, giọng nói dịu dàng như nước, ngay cả tuổi cũng xấp xỉ, duy chỉ có ánh mắt là khác. Ánh mắt của Diệp Mạn Diệp sắc bén, như nhìn thấu hết thấy mọi thứ, đây là điều kiện phải có của một thương nhân, còn ánh mắt chị hai cô lại đi kèm đam mê không màng thế sự, từ khi gả cho anh rể, nhiều năm như vậy vẫn chỉ ở nhà giúp chồng dạy con.

"Tốt lắm." Cố Cách Cách đáp, rồi ghét bỏ nhìn thoáng qua Miêu Tư Lý bên cạnh, thầm nghĩ. Nếu như không có người này thì càng tốt hơn.

Diệp Mạn Diệp theo ánh mắt của Cố Cách Cách cũng nhìn về phía Miêu Tư Lý. Giống như có thứ gì rơi trên mặt đất, Miêu Tư Lý luôn cúi thấp đầu, ngoài nhìn được mái tóc đỏ uốn lọn, không thể thấy được biểu tình gì trên mặt, thật ra không nhìn cũng biết trên khuôn mặt đó viết hai chữ chán ghét. Ở nhà họ Lục, Miêu Tư Lý vẫn luôn vô cùng khách sáo với cô, thậm chí thở dài, sau đó nói: "Trưởng phòng Miêu mới tốt nghiệp từ trường đại học, vẫn chưa có nhiều kinh nghiệm xã hội. Hai cô ở cùng một văn phòng, AK và NILE lại là hai nhân hàng chị em, công việc sau này phải cần trưởng phòng Cố chỉ bảo thêm cho em ấy."

Miêu Tư Lý nghe lời cô nói, rốt cuộc ngẩng đầu, nhưng chẳng có chút biểu cảm, rồi lại cúi xuống.

Chỉ có vài chi tiết nhỏ như vậy, Cố Cách Cách cũng không buông tha, tò mò về quan hệ của hai người. Công ty lớn như MUMU mà lại để cho một

người không có kinh nghiệm vào đội ngũ, chỉ có thể nói người này có quan hệ không bình thường với công ty, hay nói cách khác, Miêu Tư Lý có quan hệ đặc biệt với Diệp Mạn Diệp. Phải biết rằng, cô mất đến bốn năm mới có được vị trí hiện giờ.

Cố Cách Cách khách sáo nói: "Không nên nói là chỉ bảo, mọi người đều là đồng nghiệp, gọi là hỗ trợ nhau đi!"

Miêu Tư Lý liếc nhìn Cố Cách Cách một cái, Chì đừng cường điệu hai tiếng đồng nghiệp xa lạ đó được không?

Cố Cách Cách hoàn toàn coi cô như không khí.

Cũng giống Cố Cách Cách không rõ quan hệ giữa Miêu Tư Lý và Diệp Mạn Diệp, thì Diệp Mạn Diệp cũng không biết rõ về quan hệ giữa hai cô. Tuy nhiên cũng không quan trọng, sau này sẽ có rất nhiều thời gian tìm hiểu, nên chỉ nói: "Tôi nhận được tin, tổng giám đốc H ồng của Bảo Lợi ngày một về nước. Tôi không cần biết hai cô dùng biện pháp gì, nhất định phải lấy bằng được hệ thống phân phối của Bảo Lợi."

"Chúng tôi?" Cố Cách Cách nhú mày, "Bảo Lợi chuyên kinh doanh đồ dùng dành cho phụ nữ từ 25 đến 40 tuổi, AK chuyên về lứa tuổi này, nhưng NILE lại là dòng sản phẩm cho thiếu nữ, có vẻ không thích hợp."

Ánh mắt Diệp Mạn Diệp lộ vẻ tán dương: "Cô đã tìm hiểu."

Cố Cách Cách khiêm tốn cười nói: "Đây là đi đầu nhất định phải tìm hiểu khi vào công ty. Hơn nữa từ trước đến giờ, ở hạng mục này, AK vẫn luôn hoạt động đơn độc."

Diệp Mạn Diệp gật đầu: "Không sai, có đi đầu cô mới chỉ biết một nửa. Trưởng phòng cũ của AK là Vương Na, tháng trước mới bị đối thủ cạnh tranh dùng tiền lương cao đoạt lấy, bây giờ lại cùng chúng ta đối đầu. Thích hợp nhất với Bảo Lợi đúng là AK, thế nhưng dòng sản phẩm chống nắng của AK luôn là sản phẩm yếu thế, bây giờ là đầu mùa hè, cũng là thời cơ tốt nhất để đưa sản phẩm chống nắng ra thị trường, Vương Na nhất định sẽ nắm lấy điểm yếu này đánh lại chúng ta. Tuy lứa tuổi mà NILE

chuyên phụ trách là thiếu nữ, nhưng sản phẩm chống nắng của NILE luôn là át chủ bài của MUMU, nhất là sản phẩm mới tung ra thị trường được đánh giá rất cao. Đi cạnh tranh, lấy thừa bù thiếu mới là diệu kế."

"Biết người biết ta, trăm trận trăm thắng. Đối thủ đã biết rất rõ về chúng ta như vậy, chúng ta cũng phải tìm giải pháp đáp lại thôi. Không biết đối thủ là công ty nào?" Cố Cách Cách hỏi.

Diệp Mạn Diệp rút ra một phần trong đồng tài liệu, đưa cho Cố Cách Cách: "Đây là một công ty mới nổi, tuy vừa mở ba năm, nhưng khí thế rất mạnh, không thể quá coi thường."

Cố Cách Cách vừa nhìn thấy tên người đại diện của công ty, buột miệng thốt lên: "Là anh ta!"

Diệp Mạn Diệp nghe được sự kinh ngạc trong giọng cô, liền hỏi: "Sao vậy, cô biết công ty này?"

Cố Cách Cách gật đầu: "Phải, chẳng những biết, còn rất quen thuộc. Mai tôi sẽ mời anh ta đi ăn cơm, rồi từ từ ôn lại chuyện cũ."

Miêu Tư Lý vẫn không nói gì, nghe thấy Cố Cách Cách muốn mời người khác ăn cơm thì mới ngẩng đầu. Liếc mắt nhìn thấy cái tên quen thuộc, bất chợt vỗ bàn, giọng điệu sắc bén nói: "Không cho phép chị đi gặp gã!"

Cả hai người còn lại trong văn phòng không dự đoán được cô bỗng có hành động đó, nên giật nảy mình.

Diệp Mạn Diệp nghi hoặc nhìn Miêu Tư Lý: "Sao vậy? Em cũng biết Hứa Minh Huy?"

Miêu Tư Lý từ trong kẽ răng nặn ra vài chữ: "Tôi hận không thể ném tên đó cho cá biển ăn!"

Cố Cách Cách bất lực đỡ trán. Nhìn Miêu Tư Lý, bất kể là diện mạo hay cách ăn mặc cũng đều có sự thay đổi vô cùng lớn so với trước đây. Cứ

tưởng rằng cô đã trở nên chín chắn hơn, không ngờ hành động vẫn trẻ con như vậy, so với năm năm trước chẳng khác là bao. Muốn ném anh ta cũng phải là tôi ném, khi nào thì đến lượt cô?

Lần đầu tiên Diệp Mạn Diệp nhìn thấy Miêu Tư Lý như vậy, Thì ra em ấy cũng biết tức giận, đây mới là dáng vẻ nên có của một cô gái hai mươi ba tuổi. Sẽ khóc, sẽ cười, sẽ tức giận, chứ không phải cả ngày như bị bao phủ trong nét đau thương trước tuổi, trừ bỏ thù hận chẳng màng đi đâu chi. Em ấy biến đổi thế này, là vì người đàn ông tên Hứa Minh Huy kia, hay vì cô gái tên Cố Cách Cách này? Có vẻ vế sau cơ hội lớn hơn một chút, nếu không phải cùng Cố Cách Cách, sợ là ngay cả văn phòng của cô, Miêu Tư Lý cũng khinh thường bước vào: "Tôi mặc kệ hai cô có quan hệ gì với Hứa Minh Huy, tôi chỉ cần kết quả. Understand?"

Đây là nhiệm vụ đầu tiên của Cố Cách Cách ở công ty mới, đương nhiên cô muốn hoàn thành nó thật tốt đẹp. Cố Cách Cách nở nụ cười tự tin: "Nhất định sẽ không làm tổng giám đốc Diệp thất vọng."

Diệp Mạn Diệp hài lòng gật đầu: "Trưởng phòng Cố ra ngoài trước đi. Trưởng phòng Miêu ở lại, tôi còn chuyện muốn hỏi."

Miêu Tư Lý nhìn theo Cố Cách Cách cho đến khi cô khuất sau cánh cửa, mới quay đầu lại. Trên mặt lại khôi phục vẻ lạnh băng, thản nhiên hỏi: "Chuyện gì?"

Diệp Mạn Diệp không đáp, vòng qua bàn làm việc lớn, đến trước mặt Miêu Tư Lý. Miêu Tư Lý cao 1m70, còn mang giày cao gót, Diệp Mạn Diệp chỉ có thể ngẩng đầu nhìn cô: "Tối nay bố muốn em về nhà ăn cơm."

"Không có thời gian." Miêu Tư Lý một lời cự tuyệt.

"Tiểu Lý..."

"Tôi nhắc lại lần nữa, cái tên Tiểu Lý không phải dành cho các người gọi."

"Ngay cả chị cũng không được sao?" Về mặt Diệp Mạn Diệp có chút đau lòng.

Người phụ nữ trước mặt này tuy cũng là người của nhà họ Lục, nhưng đến cùng cũng không mang họ Lục, lại từng có đại ân với cô, nên giọng điệu Miêu Tư Lý dịu lại: "Gọi tôi là Miêu Miêu đi."

"Miêu Miêu." Diệp Mạn Diệp nhẹ gọi một tiếng, tuy nghe hơi chút kỳ lạ, hơn nữa còn cường điệu họ của cô, nhưng dù sao vẫn dễ chịu hơn gọi tên trực tiếp, lại gọi một lần, "Miêu Miêu."

Trở về ghế, phát phát tay: "Em cũng ra ngoài đi."

Miêu Tư Lý bước tới cửa, lại quay đầu nói: "Dù nói thế nào, tôi cũng phải cảm ơn chị đã giúp tôi tìm được Cố Cách Cách. Cảm ơn chị, chị dâu." Không đợi Diệp Mạn Diệp trả lời, liền đi ra ngoài.

Diệp Mạn Diệp hoàn toàn ngây người. Đây là lần đầu Miêu Tư Lý gọi cô là chị dâu, Liều đi đầu này có thể hiểu là quan hệ của cả hai đang tiến gần hơn một bước? Tuy Diệp Mạn Diệp thật không thích cách gọi này.

Miêu Tư Lý trở lại tầng hai mươi ba, cả văn phòng lớn không còn một người, bảy yêu tinh đã sớm ra ngoài ăn trưa. Chẳng biết Cố Cách Cách đã đi hay chưa nhỉ? Đến phòng quản lý AK, quả nhiên bên trong có tiếng nói. Gõ cửa nhưng không có người đáp, nên Miêu Tư Lý lập tức mở cửa đi vào, chỉ thấy Cố Cách Cách đang ngồi trên ghế gọi điện thoại, quay lưng về phía cô.

"... Tối nay, cho dù anh có đại sự gì cũng phải bỏ. Ngoài anh ra, em thật không nghĩ ra được ai... Nếu em không mang bạn trai về chúc thọ bố em, chỉ sợ ngày mai chẳng còn thấy ánh mặt trời... Lừa anh làm gì, mẹ em là Diệt Tuyệt sư thái, hai chị của em cũng chẳng phải là đèn càn đầu. Anh không giúp em, em chắc chắn sẽ chết rất thảm... Coi như cứu trợ giang hồ đi, đến ngày nào đó bố mẹ anh bức, anh dẫn em về là được... Biết anh sẽ giúp em mà, I love you, Sam." Cố Cách Cách còn hôn gió một cái vào di động, mới tắt máy, vỗ tay một tiếng, "Xong!". Vừa quay đầu lại đã thấy Miêu Tư Lý đang đứng ôm tay, vẻ mặt nghiến ngấm nhìn cô. Đầu tiên là

kinh ngạc, sau đó cả giận nói: "Miêu Tư Lý, tại sao cô lại ở đây? Vào cũng không biết gõ cửa à?"

Miêu Tư Lý vô tội thả lỏng tay: "Gõ rồi. Là chị không nghe thấy."

Nhìn bộ dạng đang cười trên nỗi đau người khác của Miêu Tư Lý, nhất định vừa nãy đã nghe thấy cuộc nói chuyện của cô với Sam. Bị cô ta nghe được những điếu này, không biết sẽ cười nhạo mình ra sao đây? Thật xấu hổ quá mà. Cố Cách Cách quẩn trí đến mặt đỏ bừng, vội cầ n lấy chiếc cốc bên cạnh, giả vờ đi rót nước. Lúc đi qua Miêu Tư Lý, còn hung dữ bỏ lại một câu: "Nghe lén điện thoại của người khác thật bất lịch sự!"

Miêu Tư Lý cũng muốn đi theo, nhưng đột nhiên nhớ tới câu 'I love you' cuối cùng Cố Cách Cách vừa nói. Nhíu mày, quay đầu lại nhìn chiếc di động trên bàn, do dự một chút rồi cầ n lên, nhìn thấy một tên Sam Chen trong danh sách gọi. Trong số bạn bè nam giới của Cố Cách Cách, ngoài Hứa Minh Huy, cô hoàn toàn chẳng biết một ai, nên đương nhiên chẳng thể biết anh chàng Sam Chen này là kẻ cao hay thấp, béo hay gầy. Mặc kệ anh ta có điếu kiện thế nào, Cố Cách Cách nói 'I love you' với anh cũng khiến cô khó chịu. Vừa ngầ n rửa xả trong lòng, tay vừa thầ n tốc bấm tin: "Sự tình có biến, đêm nay hủy hẹn. Thật có lỗi!" Nhìn tin nhắn đã gửi thành công, cũng học Cố Cách Cách vỗ tay một cái, nói "Xong!". Xóa tin nhắn vừa gửi, bỏ di động xuống, đến phòng pha trà tìm người.

* * *

Cố Cách Cách vừa pha xong cà phê, mới uống được một ngụm đã thấy Miêu Tư Lý như âm hầ n không tan đến gần, tất nhiên sẽ không có sắc mặt tốt: "Không cầ n phải theo tôi xin lỗi. Tôi không chấp nhận."

"Chị cứ mơ đi." Miêu Tư Lý khinh bỉ nhìn cô, đoạt lấy chiếc cốc trên tay, nhìn dấu son môi trên miệng cốc, điề n nhiên như không đưa tới bên môi, uống một ngụm rồi trả lại, ghét bỏ nói: "Đáng như vậy chị cũng uống được sao?"

Nhìn thấy hai dấu son chồ n lên nhau, tim Cố Cách Cách không khỏi đập nhanh một chút, oán hận nghĩ, Cũng không phải là không có cốc, làm

chi mà cướp của tôi? Đã cướp rồi còn chưa tính, lại cố ý làm như thế làm gì? Nên giễu cợt nói: "Nơi này là công ty, chẳng có ai pha nước chanh cho cô đâu."

Miêu Tư Lý chẳng những không buồn bực, lòng còn ngọt lịm, nhẹ nói: "Hóa ra chị vẫn còn nhớ."

CÁCH CÁCH GIÁ LÂM

Lạc Khuynh
dtv-ebook.com

Chương 5

"Một ly cà phê làm sao có thể xong bữa. Đi nào, tôi sẽ mời chị ăn đại tiệc."

Miêu Tư Lý thoải mái lấy tay khoác lên vai Cố Cách Cách, dù cô chẳng cao hơn Cố Cách Cách là bao, nhưng khi đứng chung lại vô cùng hòa hợp.

Có đi đâu cũng phải xem người ta có chịu đi không? Cố Cách Cách chẳng những cự tuyệt, còn phun độc nói: "Ăn cơm cũng phải nhìn người. Nếu như với cô, thật có lỗi, tôi chẳng những không có hứng, còn muốn nôn."

Miêu Tư Lý hận nghiên răng nghiên lợi: "Mỗi ngày chị đều ăn thạch tín sao? Có khi chưa bức tử người khác, cũng đã độc chết chính mình."

Mặc kệ Cố Cách Cách cự tuyệt thế nào, Miêu Tư Lý vẫn kéo cô ra khỏi văn phòng.

* * *

"Đây là bữa đại tiệc cô muốn mời tôi?"

Trong nhà ăn của nhân viên dưới tầng ba, hai cô ngồi đối mặt, ở giữa bày đủ loại đồ ăn, màu sắc phối hợp rất đẹp mắt, chỉ là... cải thìa xanh biếc, cà tím tái ngắt, cà rốt vàng cam, đầy một mâm xanh xanh đỏ đỏ.

Miêu Tư Lý gắp một cây cải thìa nhét vào miệng, sau khi nhai kỹ nuốt xuống, mới nói: "Ăn nhiều rau củ sẽ tốt cho da." Rồi không quên đâm chọc Cố Cách Cách: "Nhất là với bà cô sắp ba mươi như chị."

Mặt Cố Cách Cách toàn bộ đều đen: "Tốt thôi, cũng xem như bảo vệ môi trường, nhưng không phải cô mời tôi à? Tại sao tôi phải trả tiền?"

Miêu Tư Lý "Ồi chao" một tiếng, giống như vừa mới sức nhớ ra, vẻ mặt vô tội nói: "Tôi quên mất! Lúc trước ra ngoài ăn cơm đâu do chị trả, nên tôi quên rồi."

"Cô!" Cố Cách Cách rất muốn đấm Miêu Tư Lý một cái, chỉ tiếc bản thân là con gái 'nên dùng miệng chứ không được dùng tay', đành nén giận gấp một chút cơm, nhét vào miệng, vẻ mặt như coi Miêu Tư Lý trở thành gấp cơm đó mà nhai ngẫu nhiên.

Miêu Tư Lý đặt một cốc nước trước mặt cô, tri kỷ nói: "Nhai từ từ thôi, mất công lại nghẹn."

Cố Cách Cách lại một lần nữa dùng hành động thực tế để chứng minh, mồm Miêu Tư Lý đúng là quạ đen, cô lập tức bị nghẹn.

Khó khăn nuốt cơm xuống, uống hết cốc nước, Cố Cách Cách mới cảm thấy thoải mái hơn. Cũng chẳng còn sức lực mà cãi nhau với Miêu Tư Lý, ăn thêm vài miếng rồi đặt đĩa xuống: "Cô từ từ mà ăn, tôi lên văn phòng."

Miêu Tư Lý dừng ánh mắt trên bàn, chỉ nhẹ "Ừm." một tiếng xem như trả lời. Một màn vừa nãy khiến Miêu Tư Lý hoài niệm quá khứ. Nếu là lúc trước chắc chắn Cố Cách Cách sẽ nhào tới bóp cổ cô và cô cũng sẽ thừa cơ hôn trộm. Nhưng bây giờ Cố Cách Cách đã thay đổi, còn cô đã chẳng còn dũng khí.

* * *

"Miêu Miêu."

Một giọng nói dịu dàng vang lên bên tai. Miêu Tư Lý ngẩng đầu nhìn thấy Diệp Mạn Diệp.

"Một mình à?" Diệp Mạn Diệp hỏi, nhìn thấy hai khay đồ ăn trên bàn lại sửa miệng, "Trưởng phòng Cố về trước rồi sao?"

、

"Ừm." Miêu Tư Lý gật đầu, hỏi lại, "Sao chị lại tới đây?" Người phụ nữ này vốn rất ít khi xuất hiện ở nhà ăn của nhân viên.

"Chị... đi ngang qua." Bỗng bàn mang đến một ly trà xanh, Diệp Mạn Diệp uống một ngụm nhỏ, "Bây giờ Cố Cách Cách đã đến làm ở MUMU, sau này em định thế nào?" Thật ra cô rất muốn hỏi, Rốt cuộc em và Cố Cách Cách có quan hệ gì?

Nghĩ đến Cố Cách Cách, lòng Miêu Tư Lý mềm nhũn, vẽ ra một nụ cười dịu dàng: "Tôi muốn luôn được ở bên chị ấy."

Em ấy cũng biết cười? Hơn nữa khi cười còn rất đẹp! Diệp Mạn Diệp không biết đây là lần kinh ngạc thứ mấy, nhưng mặt vẫn tỉnh bơ chuyển đề tài: "Ý chị là, chuyện chị hứa với em đã làm được, em cũng nên đồng ý với điều kiện của bố chứ? Phải biết rằng, trên người em có chảy dòng máu nhà họ Lục, sau khi anh hai em mất, chị chỉ là người ngoài, vị trí hiện tại của chị vốn là của em."

Miêu Tư Lý ngắt lời: "Chị cũng nói, tôi mới vừa tốt nghiệp chưa biết được gì, ngay cả cái chức trưởng phòng quen còn làm không xong, vậy thì làm sao quản lý cả công ty? Nếu ông già kia muốn nhìn thấy MUMU sụp đổ, thì tôi sẽ thử một lần. Thêm nữa, bây giờ chị chẳng phải vẫn là con dâu nhà họ Lục sao? Coi như sau này chị có tái giá, ông già kia vẫn có thể mời chị đến làm. Tôi nhờ chị về mà nói với ông ta, tôi chẳng có chút hứng thú nào với MUMU, đương nhiên cũng sẽ không làm người ngồi bên giường tiền biệt lúc ông ta chết." Câu cuối cùng lạnh đến mức đóng băng.

Bỏ lại Diệp Mạn Diệp, Miêu Tư Lý lập tức đứng dậy. Ở đây nói đề tài này, không bằng về văn phòng tìm Cố Cách Cách đùa giỡn còn vui hơn.

***

Quả nhiên Miêu Tư Lý ở lại trong phòng quản lý của AK cả một buổi chiều, khiến cho các yêu tinh thuộc hệ Bách hợp cũng mơ tưởng suy diễn nguyên cả buổi. Không biết cả hai đang làm gì bên trong?

Cố Cách Cách xem hết phần tài liệu cuối cùng, duỗi thắt lưng mỏi, mới phát hiện có kẻ đáng ghét đang ngủ ngon lành trên ghế sofa. Cô ta, cô ta, cô ta... còn chảy nước miếng!

"Dậy ngay." Cố Cách Cách - người luôn tự xưng lịch thiệp tao nhã, lúc này lại xắn tay áo, kéo lỗ tai kẻ nào đó như người đàn bà đánh đá.

Miêu Tư Lý bị đau mở mắt, lập tức hiểu được tình cảnh lúc này, cả giận nói: "Chị làm gì vậy?"

"Giờ làm việc lại nhàn hạ ngủ, loại người như cô phải đem xử tử lăng trì!"

"Chị cứ... buông ra đã." Đợi cho Cố Cách Cách buông tay, Miêu Tư Lý vuốt lỗ tai đau, oán hận nói: "Độc phụ, xuống tay thật ác độc."

"Cô còn dám chửi tôi độc phụ?" Mắt Cố Cách Cách lóe lên tia nguy hiểm.

Miêu Tư Lý vừa muốn ngẩng dậy, lại bị Cố Cách Cách đẩy một cái, đầu đập thẳng vào lưng ghế, may đó là đệm bọt biển, không thì với lực đạo đó đầu cô đã sớm nở hoa. Cô khó hiểu hỏi: "Chị lại muốn làm gì?"

Cố Cách Cách đã hoàn toàn mất hết hình tượng, đáng vẻ như chuẩn bị đánh nhau, một chân quỳ lên bụng Miêu Tư Lý, hai tay thì túm lấy cổ áo cô, uy hiếp nói: "Cho cô thêm một cơ hội, rút lại lời vừa nói."

Miêu Tư Lý chẳng những không sợ, mà còn âm thầm nuốt nước miếng. Cố Cách Cách đang nghiêng người, nên từ góc độ này Miêu Tư Lý có thể dễ dàng nhìn thấy đường cong hoàn mỹ như ẩn như hiện trước ngực cô, bụng còn bị chân của cô đè lên. Người phụ nữ hung ác này rõ ràng không phải muốn đánh nhau, mà đang quyến rũ mình?!

Đúng lúc đó, cánh cửa lại không hợp thời vang lên tiếng gõ.

Cố Cách Cách hoàn toàn không ý thức được tư thế này của cả hai rất ám muội, theo phản xạ nói: "Vào đi."

Vì thế, khi Tống Tiễn đẩy cửa bước vào, thật 'may mắn' thấy được toàn bộ cảnh tượng đặc sắc ấy, và cũng bởi vì quá kinh ngạc mà quên đóng cửa, để bảy yêu tinh vốn định nhìn lén ở ngoài kia biến thành quang minh chính đại nhìn thấy tất cả. Trời ơi! Cả hai đang làm gì vậy?

Những yêu tinh thuộc hệ Bách hợp lập tức kích động hôn mê, miệng sùi bọt mép: "Xuất hiện rồi! Hình ảnh mà chỉ có thể thấy trong tiểu thuyết đã xuất hiện rồi! Đây là một màn bạo huyết biết bao nhiêu a!"

Cố Cách Cách quay đầu nhìn thấy từng khuôn mặt tròn mắt há mồm mới kịp phản ứng, đồ mặt buông vội Miêu Tư Lý, vì thế mà chân tay luống cuống không đứng vững, cả người ngã lên Miêu Tư Lý.

Miêu Tư Lý bị đau, hừ nhẹ một tiếng.

Phía xa vang lên từng hồi hút khí, tiếng hừ nhẹ của Miêu Tư Lý vào tai bảy yêu tinh, căn bản chính là rên rỉ.

Trước mắt Cố Cách Cách tối sẫm, thế này có nhảy vào sông Hoàng Hà cũng rửa không sạch, bèn giãy giụa đứng dậy, nhìn Miêu Tư Lý, từ kẽ răng rít ra một câu: "Cô, biến khỏi đây thật xa cho tôi."

Chưa nói từ cút xem như đã để cho cô mặt mũi, Miêu Tư Lý trong lòng cười thầm, cũng giả bộ nghe lời: "Được, vậy lát nữa tan tành tôi đến đón chị."

Bảy yêu tinh tụ tập ngoài cửa cũng nhanh chóng rút đi, dùng ánh mắt trao đổi với nhau. Ngoài mấy yêu tinh thuộc hệ Bách hợp, các yêu tinh hệ khác cũng nhận không được phỏng đoán. Chẳng lẽ bọn họ không phải kẻ thù, mà là người yêu?

Cố Cách Cách không yên lòng nghe Tống Tiễn tiến hành báo cáo, đột nhiên ngắt lời: "Thật ra quan hệ của chúng tôi không phải kiểu như mọi người nghĩ."

Người nào đó bắt đầu giấu đầu lòi đuôi giải thích, đáng tiếc có người bấm sinh chậm hiểu.

Vẻ mặt Tống Tiễn nghi hoặc hỏi: "Kiểu gì?"

Cố Cách Cách lại nghĩ rằng cô cố ý, phất phất tay: "Thôi không có gì! Cô ra ngoài đi."

Nhìn vào không khí, siết ngón tay vang lên răng rắc. Miêu Tư Lý, cô nhất định phải chết!

Không đợi Cố Cách Cách kịp nghĩ xong kế hoạch hoàn mỹ, nhân vật chính trong kế hoạch đã tới tìm.

Miêu Tư Lý đã đổi về bộ đồ hời sáng, chỉ lộ nửa thân người vào, hỏi: "Tan tã rồi, tôi đưa chị về"

"Không nhọc phiền cô đại giá, tôi còn có việc." Cố Cách Cách cầm theo túi, đi qua người Miêu Tư Lý.

Miêu Tư Lý nhớ lại cuộc điện thoại hồi trưa. Tối nay hình như là sinh nhật bố chị, còn nhờ người làm bạn trai giả. Cũng nhọc lòng chị nghĩ ra được, tiếc là anh chàng kia sẽ chẳng tới. Thôi mình cứ cố làm sứ giả hộ hoa đi! Đuổi theo Cố Cách Cách, còn trước mặt mọi người ôm lấy eo cô: "Đi, chúng ta về nhà." biến hiệu lần trở thành sự thật.

A, về nhà, hai từ hấp dẫn biết bao nhiêu. Các yêu tinh đã bắt đầu tưởng tượng hình ảnh cả hai sau khi về nhà, chỉ hận không thể mọc cánh, theo sát hai cô xem tiếp sự tình phía sau.

Cố Cách Cách cũng lười giãy khỏi tay Miêu Tư Lý, da mặt ai đó còn dày hơn cả tường thành. Nếu cô phản kháng, không biết sẽ còn làm ra chuyện không tưởng nào nữa đây?

***

Mãi khi đến gara, Cố Cách Cách mới nghiêng đầu liếc Miêu Tư Lý một cái: "Buông ra được chưa?"

Miêu Tư Lý lưu luyến không muốn rời tay. Vòng eo vẫn nhỏ gầy giống như trước, xúc cảm cũng tuyệt như vậy. Buông thì buông, dù sao lát nữa chị cũng phải tự mình nhảy vào vòng tay tôi thôi.

Quả nhiên...

"KẸ NÀO THẤT ĐỨC THẾ NÀY!" Một giọng nữ cao vút vang vọng khắp gara.

Miêu Tư Lý cảm thấy bụi trên trần gara cũng đều bị đánh rơi xuống. Đưa tay phủi tóc, bước đến chỗ xe mô tô, khởi động rồi lái qua, về mặt quan tâm hỏi: "Làm sao vậy?"

Cố Cách Cách dở khóc dở cười chỉ vào chiếc Tiida: "Không biết kẻ nào thiếu đạo đức, tháo mất một cái bánh xe của tôi."

Rõ ràng là kiệt tác của mình, nhưng khi Miêu Tư Lý nhìn thấy chiếc ô tô chỉ còn ba bánh vẫn không nhận được, cười lên ha hả.

Cố Cách Cách sắp bị bức điên, mà kẻ nào đó vẫn còn đứng cười. Đột nhiên suy nghĩ, Cố Cách Cách tức giận trừng mắt: "Hôm nay là ngày đầu tiên tôi đi làm. Ở MUMU chỉ có cô mới thù oán với tôi, có phải do cô làm?"

Miêu Tư Lý cười đến chảy cả nước mắt, gật đầu nói: "Đúng vậy."

Cố Cách Cách nhất thời không nói nổi. Cô ngẩn ngơ, khó hiểu hỏi: "Vì sao phải làm thế này?"

"Thích đó!" Miêu Tư Lý lại nhìn thoáng qua xe, tiếp tục cười đến nghiêng ngả: "Cố Cách Cách, chẳng phải chị nói không có gì là chị làm không được sao? Bây giờ chị lái chiếc xe ba bánh này cho tôi xem có được không?"

Cố Cách Cách nhìn kẻ vô lại trước mặt, thật không biết phải nói thế nào: "Miêu Tư Lý, cô có thể không cần trẻ con như vậy được không? Bánh xe đâu?"

Miêu Tư Lý nhún vai, nói: "Ném đi r ồi."

"Vậy giờ làm sao tôi về nhà?"

Miêu Tư Lý vỗ vỗ yên xe phía sau: "Lên đây."

Cuối cùng Cố Cách Cách cũng hiểu ra ý đồ của Miêu Tư Lý, tao nhã phun ra hai từ: "Năm mơ!" sau đó bước đi.

Miêu Tư Lý lái xe theo sau, gọi: "Nè, đoạn đường này khó bắt xe lắm. Tối nay không phải sinh nhật của bố chị sao? Nếu chị không lên, lúc đến nơi chắc tiệc cũng tàn."

Quả nhiên Cố Cách Cách dừng lại một chút, nhưng không cam lòng cứ như vậy mà ng ồi lên xe cô, quyết định không để ý, tiếp tục bước đi.

Miêu Tư Lý cũng kiên nhẫn, thông thả đi theo Cố Cách Cách, đến ven đường còn cùng đứng bắt xe.

Đúng như lời của Miêu Tư Lý, vào giờ cao điểm làm sao đón được xe? Xe không những không đón được mà còn hít phải không ít khói bụi. Đầu chợt nặng, một chiếc mũ bảo hiểm đã được đội lên đầu cô, Cố Cách Cách muốn đưa tay tháo xuống, bên tai lại vang lên giọng nói lạnh lùng: "Chị dám tháo xuống thử xem."

Quay đầu lại thấy Miêu Tư Lý hai tay chống cằm, bộ dáng nghiêm túc suy tư: "Hay là như vậy, tôi chịu thiệt cho chị hai lựa chọn. Một là ng ồi trước, tôi ôm chị; hai là ng ồi sau, chị ôm tôi."

Cố Cách Cách: "...". Cuối cùng là ai chịu thiệt?

CÁCH CÁCH GIÁ LÂM

Lạc Khuynh
dtv-ebook.com

Chương 6

Cố Cách Cách vì sự an toàn, vẫn nên chọn ngồi phía sau, không phải vì cô không biết đi xe mô tô, mà một lần bị rấn cấn, mười năm vẫn sợ dây thừng. Có một lần cô xung phong nhận việc lái xe, kết quả người ngã ngựa đổ, người bị thương đương nhiên là Miêu Tư Lý, còn cô lại chẳng tổn hao chút lông tóc, còn đứng cười nhạo Miêu Tư Lý: "Đầu óc không thông minh, ngã bị thương đầu cũng chẳng sợ thêm ngu ngốc." Cũng từ đó, mà Miêu Tư Lý bắt đầu đặt cho cô một biệt hiệu 'thanh tao' độc phụ.

Bóng lưng quen thuộc như thế, rồi cũng đi mô tô. Vậy mà vì sao lần gặp buổi sáng, mình lại không nhận ra ngay đây? Thời gian đúng là tàn nhẫn, không biết Miêu Tư Lý mất bao lâu để nhận ra mình?

Cố Cách Cách muốn ngồi xa cô một chút, nhưng lên xe rồi mới phát hiện, đó là chuyện không tưởng. Đuôi xe được thiết kế vĩnh cao, khiến cả hai dán chặt vào nhau không còn khe hở. Lại phát giác, nếu không ôm lấy vòng eo kia, thì hai tay chẳng còn chỗ nào khác để đặt. Khoảng cách thế này làm Cố Cách Cách hơi chút ngượng ngùng, lại không nhận được thần nghĩ. Chẳng lẽ tất cả những người ngồi trên xe đều phải tiếp xúc thân mật với Miêu Tư Lý như thế này?

Miêu Tư Lý cởi áo khoác ngoài, cột lên hông của Cố Cách Cách, vừa vịn che khuất cảnh xuân hơi lộ ra phía dưới váy Cố Cách Cách, sau đó thật tự nhiên kéo tay cô vòng qua eo mình: "Đi! Về nhà."

Cố Cách Cách nghe thấy có chút thất thần. Hình ảnh tương tự, lời nói tương tự lúc này làm cô cảm thấy đây không phải chân thật.

Sau khi đi được một đoạn, Miêu Tư Lý mới nhớ ra hỏi: "Chị bây giờ ở đâu?"

Cố Cách Cách vẫn đang suy nghĩ về việc lúc này, nên thuận miệng đáp: "Ở Thự Quang". Nói xong hận đến thiếu chút nữa cắn đứt đầu lưỡi. Đi làm gặp Miêu Tư Lý đã là nghiệp chướng, giờ còn cho biết thêm chỗ ở, thế này chẳng phải tự đẩy mình vào hố lửa? Vội vàng sửa miệng: "Đưa tôi đến Tam Nguyên Kiêu."

Miêu Tư Lý đương nhiên đoán được suy nghĩ lúc này của cô, tỏ vẻ lơ đãng, Nếu đã biết khu nhà thì sợ gì không tìm được người? nên chỉ nói: "Được."

Cố Cách Cách lại nhớ đến một việc khác: "Thôi, vẫn nên đưa tôi về nhà đi. Tôi có hẹn với bạn, lát nữa anh ấy sẽ đến đón."

"Là cái người chị nhờ làm bạn trai giả hả?"

Cố Cách Cách nghe được sự châm chọc trong giọng của Miêu Tư Lý. Vốn biết chắc cô sẽ lấy chuyện này ra cười nhạo, nên chỉ hừ lạnh một tiếng, không trả lời.

Miêu Tư Lý chặc chặc hai tiếng: "Cố Cách Cách, đừng nói chị thực sự thăm đến mức chẳng anh nào thèm đó chứ?"

Cố Cách Cách tiếp tục cắn răng chịu đựng.

"Cũng phải, đàn ông đều thích các cô gái trẻ dịu dàng như tôi, làm sao có thể thích bà cô già hung hãn sắp ba mươi như chị? Có đi đâu tôi cũng nghe nói, những người đến tuổi chị lúc này đều như lang như hổ, không biết chị thì thế nào..."

Nếu ánh mắt có thể giết người, Miêu Tư Lý đã mất đủ trăm mạng. Đáng tiếc Miêu Tư Lý không có mắt đằng sau, nên Cố Cách Cách chỉ có thể tựa sát lên lưng cô, dùng giọng âm trầm nói bên tai: "Miêu Tư Lý, cô có tin bây giờ tôi sẽ dùng kim khâu miệng cô lại không?"

Quả nhiên Miêu Tư Lý lập tức ngậm miệng, thẳng sống lưng, chăm chú nhìn về phía trước, lòng thì không khống chế được sự kinh hoàng, nhưng

là vì vùng cực kỳ mềm mại đang dán ở trên lưng, cùng hơi thở ấm áp thổi vào bên tai, đã gần như khiến tinh thần cô rối loạn.

Cố Cách Cách thấy cô không còn nói hươu nói vượn, lúc này mới vừa lòng cười rộ lên, vô đầu cô giống như cún con: "Thật ngoan."

* * *

Xe chạy đến trước cổng chung cư, Cố Cách Cách nhảy xuống, cởi áo bên hông trả lại cho Miêu Tư Lý. Chỉ nói "Cám ơn." chứ không mời cô lên lầu.

Miêu Tư Lý vội ném chìa khóa cho người bảo vệ: "Chú, phiền chú đậu giùm tôi chiếc xe." Cũng không thèm biết Cố Cách Cách có đồng ý không, đuổi theo sau cô, còn không quên oán trách: "Tôi đưa chị từ xa như vậy về tận nhà, ngay cả miếng nước cũng không tính mời tôi uống? Có phải rất vô lương tâm không?"

"Cô mà cũng dám cáo trạng? Là ai làm hư xe của tôi? Còn mắng chửi tôi suốt một đường? Cho cô lên nhà, tôi sợ sau này đến ngay cả nơi sống an ổn cũng không có." Cố Cách Cách tuy nói thế, nhưng cũng không ngăn cản Miêu Tư Lý đi theo mình. Vào thang máy bấm nút số 15.

Khá giống với tưởng tượng của Miêu Tư Lý, đó là một căn hộ độc thân, được trang trí rất ấm áp lịch sự, vừa nhìn đã cảm thấy thích. Càng khiến cô thấy thích hơn, lúc vào toilet chỉ thấy duy nhất một chiếc khăn mặt, cũng như chẳng hề có thêm cái cốc và bàn chải đánh răng thứ hai. Vào phòng bếp, cũng chỉ có một bộ bát đĩa, toàn bộ căn nhà không hề có lấy một món đồ nào giống dành cho đàn ông. Lòng cực kỳ vui sướng ngẩng lên sô pha phòng khách, Miêu Tư Lý vắt chéo chân, mở tivi. Trên đó đang chiếu bản thu lại một trận bóng rổ của NBA. Không tự chủ sờ lên mái tóc đỏ của mình, Miêu Tư Lý cảm thán. Chị gái này vẫn yêu thích thể thao như trước.

Cố Cách Cách thay đồ xong bước từ phòng ra, nhìn lên bàn trà trước mặt Miêu Tư Lý chẳng có gì, định tìm một chiếc ly mời nước, mới chợt nhớ cô vốn chẳng hề mua cái nào. Tuy đã chuyển đến căn nhà này hơn một

năm, nhưng Miêu Tư Lý vẫn là vị khách đầu tiên bước vào đây. Không phải cô không có bạn bè, mà do bình thường mỗi khi có dịp tụ họp thì đều hẹn tại quán bar hay quán cà phê. Có lẽ vì nhà là nơi rất riêng tư, mà cô không muốn chia sẻ cho bất cứ ai. Đương nhiên, bạn bè cô cũng chẳng có ai mặt dày như tường thành giống Miêu Tư Lý.

Cau mặt lè lười với gáy của Miêu Tư Lý, Cố Cách Cách đi rửa sạch cốc uống nước của cô, rót vào hơn nửa cốc rồi đặt trước mặt Miêu Tư Lý: "Uống rồi đi mau."

Miêu Tư Lý nhìn chiếc cốc in hình gấu con cực đáng yêu trước mặt, định cười nhạo Cố Cách Cách một phen, nhưng lúc ngẩng đầu lên lại ngây ngẩn cả người. Khuôn mặt xinh xắn với lớp trang điểm nhẹ nhàng, cùng chiếc áo màu kem cổ rộng được phối chung quần jean bạc màu, tuy chỉ là cách ăn mặc đơn giản nhưng lại toát ra sự tươi mát tự nhiên, so với kiểu cách giễu giang lạnh lợi mà sáng nay Cố Cách Cách mặc lúc ở công ty thì tốt hơn rất nhiều. Có đi đâu cái làm Miêu Tư Lý sửng sốt không phải phong cách ăn mặc này, mà chính là chiếc dây chuyền được đeo trên cổ kia. Vì dây đeo tương đối dài, nên vào buổi sáng, chiếc dây chuyền đã bị che lấp ở sâu dưới cổ áo, không hề thấy được mặt dây. Nhưng lúc này, khi mặc áo cổ rộng, dây chuyền lại tự rơi ra ngoài, đúng đưa trên đó là một chiếc nhẫn bạch kim, thậm chí cô còn có thể nhìn thấy cả dòng chữ nhỏ được khắc bên trong nhẫn.

Đúng là chị gái thích nói ngược với lòng!

Tay Miêu Tư Lý nâng lên rồi lại buông xuống, giả bộ như chưa nhìn thấy gì, cần cốc nước trên bàn uống hơn phân nửa, rồi mới nói: "Anh chàng kia không tới được, để tôi đưa chị đến tiệc mừng thọ."

Cố Cách Cách nâng cổ tay xem đồng hồ, quả thật đã đến giờ hẹn. Lấy di động ra định gọi, lại đột nhiên nhớ tới một điều, nghi hoặc nhìn Miêu Tư Lý: "Khoan, làm sao cô biết anh ấy không tới?"

Miêu Tư Lý giải thích vô cùng trình tự: "Tôi nói với anh ta, kế hoạch tối nay thay đổi, anh ta không cần tới."

Cố Cách Cách cuối cùng không nhịn được nữa: "Miêu Tư Lý! Tôi... Tôi thực sự rất muốn bóp chết cô!"

Miêu Tư Lý đứng dậy, tới gần dán sát Cố Cách Cách, nhìn thẳng vào mắt cô nói: "Đành lòng thì chị cứ bóp."

Chỉ đối mặt trong chốc lát, nhưng Cố Cách Cách đã bại trận, tránh đi ánh mắt của Miêu Tư Lý, đi qua một bên: "Mặc kệ cô."

Ở trong khoảnh khắc cô xoay người lại, Miêu Tư Lý đã nhìn thấy lỗ tai cô đỏ hồng, nở một nụ cười nhẹ. Có lẽ để chị ấy chấp nhận mình lần nữa cũng không khó như trong tưởng tượng.

Bầu không khí nhanh chóng trở nên ấm áp, Miêu Tư Lý nghĩ cô nên làm chút gì đó. Đang muốn động tay động chân, chợt một hồi chuông lanh lạnh ngân lên hết như sét đánh, cả khuôn mặt và tay cô tức thì cứng ngắc.

Mùa xuân ở nơi nào... Mùa xuân ở nơi nào...

Cố Cách Cách lại có xúc động muốn chết, ở trước mặt Miêu Tư Lý lòng muốn chết lại càng nhiều hơn. Hôm nay chỉ mới trôi qua vài tiếng đồng hồ, mà đã khiến mặt mũi cô trong mấy năm qua mất hết.

"Biết rồi, sẽ đến." Cố Cách Cách chỉ nói một câu liền cúp máy. Định giải thích nhưng nhìn biểu tình cứng ngắc cực kỳ khoa trương của Miêu Tư Lý thì lập tức bỏ ngay ý định vô ích trong đầu, mặc cô nghĩ sao cũng được.

Mãi đến khi xuống dưới lầu, Miêu Tư Lý mới như kịp có phản ứng, cười tới trời nghiêng đất ngã: "Mùa xuân ở nơi nào? Chúa ơi! Cố Cách Cách, chị đã khát tình đến mức này sao?!"

Cố Cách Cách không phản bác được, chỉ có thể xem cô như không khí, chờ tự cô cười đủ.

Lấy xe, sau khi cả hai đã ngỡngàng hoàng, Miêu Tư Lý quay đầu lại, dùng ánh mắt vô cùng thương cảm nhìn Cố Cách Cách, vỗ vai, vừa định mở miệng đã bị ánh mắt độc ác của Cố Cách Cách trừng về

Cố Cách Cách còn giơ lên nắm tay uy hiếp: "Cô dám nói thêm một câu thử xem?"

Miêu Tư Lý vội vàng che lấy miệng, lắc đầu, sau khi lái xe ra ngoài, mới bật cười lớn: "Cố Cách Cách, chị thật là quá đáng yêu!"

Cố Cách Cách nhẹ đánh cô một cái, rồi cười rộ lên.

"Vì sao cô lại nhuộm tóc thành màu đỏ?" Cố Cách Cách ve vuốt vài sợi tóc đỏ, đây là điều cô đã muốn hỏi ngay từ khi gặp lại.

"Chị còn nhớ không? Có một lần tôi đến trường tìm chị, lúc đó chị đang chơi bóng rổ trên sân thể dục."

"Không nhớ rõ."

"Chị đúng là kẻ hay quên, tổng cộng tôi đến thăm chị ba lần. Một lần trong trường học, một lần trên sân thể dục, còn một lần... Tóm lại, lúc đó chị mặc đồ thể thao màu trắng, tóc dài bay bay, một mình đứng ở góc ném rổ. Về ngoài nhìn như yếu đuối, nhưng lại rất xinh đẹp, còn tràn đầy sức sống thanh xuân. Lúc ấy tôi nghĩ, hóa ra cuộc sống cũng còn những điều tốt đẹp như vậy. Và chính từ khoảnh khắc đó, tôi đã quyết định sẽ không phản nghịch, sẽ tự mình chăm chỉ học hành, vì mẹ, cũng là vì chị. Và cũng từ khi đó, tôi đã xác định lòng mình."

"Thật vậy sao?" Cố Cách Cách nhẹ siết vòng tay, tựa đầu lên tấm lưng gầy nhưng lại khiến người ta cảm thấy an toàn. Từ trước đến giờ cô vẫn cho rằng, Miêu Tư Lý vì tội nghiệp chuyện thất tình đáng nực cười của cô nên mới đối tốt với cô đến vậy, liền nhẹ giọng hỏi, "Vậy liên quan gì với việc nhuộm tóc đỏ?"

Miêu Tư Lý cười nói: "Đã bảo chị là đồ đáng trí mà. Tôi từng hỏi chị thích nhất môn thể thao nào, chị nói thích bóng rổ. Tôi cũng hỏi chị thích thần tượng nào, chị nói thích Sakuragi, cho nên tôi mới đi học chơi bóng rổ. Cho chị biết, tôi là người rất thông minh nha, vừa học liền giỏi. Năm Ba đại học, tôi còn đại diện cho trường đi tham gia giải thi đấu bóng rổ

dành cho sinh viên, cần được hạng ba trở về, mạnh hơn nhiều so với kẻ ngay cả đội tuyển cũng không vào được như chị."

Cố Cách Cách dè biiu: "Tự đại."

"Còn về phần tóc đỏ, tôi nghĩ là chị thích Sakuragi*, nên tôi mới nhuộm màu tóc giống thế. Như vậy sau này mỗi lần chị thấy màu tóc đỏ, sẽ nghĩ đến tôi đầu tiên, đáng tiếc đáng tiếc..." Miêu Tư Lý nói liên tục hai lần đáng tiếc.

(*: Sakuragi Hanamichi: nhân vật chính có mái tóc đỏ trong bộ truyện tranh [Slam Dunk] - một truyện có đề tài về bóng rổ.)

Cố Cách Cách ngoài miệng thì nói: "Nguy hiểm." Nhưng trong lòng lại bổ sung giúp cô: Đáng tiếc nhân vật kia đã sớm bị tôi quăng đến chín tầng mây.

CÁCH CÁCH GIÁ LÂM

Lạc Khuynh
dtv-ebook.com

Chương 7

Cố Cách Cách đã tính toán đến trường hợp xấu nhất, đáng tiếc vẫn không nghĩ tới hiện thực còn tàn khốc hơn rất nhiều.

Khi cô cùng Miêu Tư Lý bước vào sảnh đường khách sạn, mấy chục đôi mắt đầu tiên loạt nhìn qua. Khi cả hai đã tới bàn ngồi xuống, tầm mắt mọi người vẫn đứng nguyên tại cửa như cũ.

Miêu Tư Lý khó hiểu kéo cánh tay Cố Cách Cách, tò mò hỏi: "Bọn họ đang nhìn gì vậy?"

Cố Cách Cách không nói, bởi vì sẽ có người thay cô giải đáp nghi vấn này cho Miêu Tư Lý.

Năm phút đồng hồ trôi qua...

Mẹ của Cố Cách Cách - Đường Ngọc Khê, cất giọng hỏi: "Đàn ông đâu?"

Bố Cố Cách Cách - Cố Thạch Lâm: "Con rể đâu?"

Chị hai Cố Vân, chị ba Cố Nguyệt của Cố Cách Cách: "Em rể đâu?"

Cô bác chú dì cậu mợ của Cố Cách Cách: "Người yêu của bé út đâu?"

Cố Cách Cách: "..."

Miêu Tư Lý bị một cơn mưa câu hỏi dồn dập làm cho hoảng sợ, nhỏ giọng hỏi Cố Cách Cách: "Hôm nay không phải tiệc sinh nhật của bố chị sao?"

Bà nội hơn tám mươi tuổi của Cố Cách Cách giọng run run trả lời thay: "Hôm nay không phải tiệc đính hôn của Cách Cách sao?"

Cố Cách Cách: "..."

Miêu Tư Lý cuối cùng đã hiểu rõ, vừa muốn mở miệng cất tiếng cười to đã bị U Minh trao của Cố Cách Cách che kín.

"Cô dám cười ra tiếng, tôi sẽ lập tức ném cô ra ngoài cửa sổ."

Miêu Tư Lý tròn tròn mắt nhìn cười, nhưng thực sự vẫn không nhìn được, đành phải gục xuống bàn. Bả vai run run nói cho Cố Cách Cách biết, cô đang cười thảm.

Cố Cách Cách càng thêm hối hận. Đáng lẽ không nên đưa người này tới đây, giờ thì ngay cả tấm lót cuối cùng của mặt mũi cũng đã mất.

Chị ba Cố Nguyệt hỏi: "Út, không phải trong điện thoại em nói sẽ mang bạn trai về à? Người đâu?"

"Em chỉ nói là đi hai người, không hề nói mang bạn trai. Là các chị hiểu lầm." Trong lòng Cố Cách Cách âm thầm cảm thấy may mắn. May mắn đã không đưa người giả mạo đến, chứ dựa theo tình hình trước mặt, nói không chừng thật có thể nấu gạo thành cơm, buộc cô đính hôn tại chỗ. Vỗ ngực, lén thở phào một hơi, sự quấy rối của Miêu Tư Lý giờ ngược lại trở thành trợ giúp, trong lòng cũng không còn tức giận, chỉ vào Miêu Tư Lý giới thiệu: "Đây là Miêu Tư Lý, đồng nghiệp ở công ty mới."

Miêu Tư Lý lập tức cười cong tròn mắt, dáng vẻ cực kỳ ngoan hiền: "Chào chú dì, chào mọi người, kỳ thật cháu và Cách Cách đã quen biết từ rất lâu, chúng cháu... chúng cháu rất thân với nhau ạ." lại bổ thêm một câu, "Cực kỳ, cực kỳ thân luôn đó ạ." Nói xong, bỏ tay xuống dưới bàn, cẩu véo một cái lên chân Cố Cách Cách.

Cố Cách Cách bị đau, đành gật đầu theo: "Đúng vậy."

Đường Ngọc Khê nghe Miêu Tư Lý là bạn thân của con gái, thấy cô vừa xinh đẹp miệng lại ngọt, lập tức có cảm tình ngay. Từ sau năm hai đại học, con gái dẫn Tiểu Hứa về bị bà mắng cho một trận chia tay, qua nhiều năm như vậy không còn thấy con gái dẫn bạn về nữa. Tuy con gái không nói ra miệng, nhưng bà biết trong tâm lý cô ít nhiều cũng có trách bà, thế mà hôm nay phá lệ dẫn theo bạn tới, chứng tỏ cô đã không còn giận dữ. Tiếc nuôi duy nhất chính là, Miêu Tư Lý lại là phụ nữ, nếu như đưa chàng trai nào đó đến thì bà sẽ càng vui hơn. Có đi đâu không thể lạnh nhạt với khách đến, gấp một con tôm vào bát Miêu Tư Lý, cười nói: "Miêu..." Tên Miêu Tư Lý có chút khó đọc, Đường Ngọc Khê nhất thời không nhớ ra.

Miêu Tư Lý vội vàng nói: "Dì, cứ gọi cháu là Miêu Miêu!"

"Ồ Miêu Miêu, nhìn cháu chẳng khác gì Cách Cách nhà dì cả, đầu quá gầy, mau ăn nhiều một chút." Đường Ngọc Khê lại gấp thêm cho Miêu Tư Lý một miếng thịt bò.

Miêu Tư Lý lập tức ngọt ngào nói: "Cám ơn dì."

Cố Cách Cách nhìn thoáng qua mẹ mình, lại nhìn qua Miêu Tư Lý, toàn thân nổi lên da gà, trong lòng khinh bỉ hai người một hời. Rõ ràng cả hai đều thuộc dạng cao tay ấn, vậy mà giờ, già thì giả bộ từ ái, trẻ thì giả bộ đáng yêu, không đi làm diễn viên đúng là lãng phí nhân tài.

Quả nhiên chỉ qua một lát, Đường Ngọc Khê đã đánh thẳng vào chủ đề "Miêu Miêu, cháu là bạn thân của Cách Cách, dì muốn hỏi thăm cháu chuyện này. Cách Cách thực sự không có bạn trai hay chỉ đang gạt người trong nhà? Con bé sau khi chuyển đi, sống chết không chịu cho chúng ta đi thăm chỗ ở, dì hoài nghi nó lén lút giấu... trai."

Không biết là bị chọc cười, hay do nhận được bất ngờ đáng sợ, Miêu Tư Lý đang bóc vỏ tôm nghe thấy vậy thì liền run tay, đánh rơi con tôm xuống đĩa, khiến nước tương bắn cả lên tay cô.

Cố Cách Cách thừa dịp lấy khăn tay đưa cho Miêu Tư Lý, nhỏ giọng uy hiếp: "Nếu cô dám nói một lời dư thừa, sau này cứ mà liệu hồn." Rồi sau đó nhướn mày, bắt đầu xoay qua bà Cố, "Mẹ, xem người nói gì kia? Cái gì

mà lén lút giấu trai, cũng không sợ người ta chê cười à? Con gái người không gả đi được đã đủ thê lương, thế mà người còn khua chiêng gõ trống bố cáo khắp thiên hạ. Người nói xem con có xấu mặt không? Người có xấu mặt hay không? Thề diện cả gia đình này có mất hết không?"

"Việc gì đến cô." Bà Cố trách mắng một câu, đem Cỗ Cách Cách gạt sang một bên, tiếp tục nhiệt tình truy hỏi Miêu Tư Lý: "Miêu Miêu, công ty của cháu có nhiều chàng trai độc thân không? Có lớn tuổi quá không? Chất lượng tốt chứ? Cỗ Cách Cách nhà dì có xứng không?"

Cỗ Cách Cách: "...". Phía trước nghe còn tạm được, tới câu cuối cùng sao lại thấy chói tai, cái gì mà cô có xứng hay không? Bộ cô kém cỏi đến mức đó sao?

Miêu Tư Lý bị một đồng câu hỏi cùng câu cú ngữ pháp của hai mẹ con làm cho hoàn toàn choáng váng, vừa rồi còn bị người nhà của Cỗ Cách Cách dọa sợ, hai mắt cứ thế mở to, vẻ mặt 'vô tội' nhìn cả hai người.

Có đi đâu nhìn vào trong mắt Đường Ngọc Khê, biểu hiện của Miêu Tư Lý chính là cái kiêu khó thể mở miệng, lập tức trước mắt tối sầm: "Xong rồi, Tiểu Tam thực sự không ai muốn!" Nói rồi lại giống như hạ quyết tâm, cắn răng một cái, nói: "Kỳ thật lớn tuổi một chút cũng không sao... Về ngoài xấu xí một chút cũng được... Vóc dáng thấp một chút cũng chẳng hề gì..."

Cứ mỗi một câu, khuôn mặt Miêu Tư Lý lại trắng thêm một chút, miệng cũng đi theo há lớn, biểu cảm từ khó thể mở miệng biến thành trợn mắt há mồm, đến nỗi có thể nhét được cả hai quả trứng gà luộc vào bên trong.

Tương tự với khuôn mặt dần chuyển sang trắng như quỷ hút máu của Miêu Tư Lý, thì khuôn mặt Cỗ Cách Cách lại hoàn toàn biến đen như người Ấn Độ, ngẩng ở đó nhìn một đám quạ đen bay vòng quanh trán.

Đường Ngọc Khê nhìn thấy biểu tình biến hóa của Miêu Tư Lý, một chút hy vọng sót lại cũng mất tăm, lòng chìm xuống mức sâu nhất, cuối cùng lập tức ngã vào mười tám tầng địa ngục, bắt đầu nói năng lộn xộn: "Là đàn ông cũng không sao... Không là đàn ông cũng chẳng sao..."

Hắc Bạch song sát: "...". Hai cô đều không nói một lời, Miêu Tư Lý là không dám nói, Cố Cách Cách là không lời nào để nói.

Bà Cố đã rơi vào trạng thái đau đớn cùng cực, còn những người khác cũng lâm vào ưu sầu.

Ở giữa những ánh mắt tràn đầy thất vọng đó, Cố Cách Cách chẳng thể tiếp tục ngồi yên, lấy cớ đi toilet bỏ trốn, Miêu Tư Lý cũng vội vàng nối gót theo sau.

* * *

Nhấn chút xà phòng vào lòng bàn tay, Miêu Tư Lý xoa xoa tạo bọt, nhìn Cố Cách Cách qua gương, nói: "Người nhà của chị đều đáng yêu giống chị."

Cố Cách Cách khoanh tay, tựa lên vách tường: "Tôi cứ nghĩ cô sẽ nói người nhà của tôi thật kỳ quái."

Miêu Tư Lý lau sạch tay, đứng trước mặt Cố Cách Cách, nghiêm túc cẩn thận nhìn cô: "Nuôi một cô con gái lớn như vậy mà không gả được, đương nhiên người nhà sẽ thấy sốt ruột. Chỉ là tôi không rõ, khuôn mặt xinh đẹp dường này sao lại gả không được đây?" Trong ánh mắt còn mang theo ý thăm dò cợt nhả.

Cố Cách Cách tạm coi những lời này của cô là khen ngợi, dùng giọng điệu nghìn bài như một, đáp lại: "Không phải không gả được, mà là duyên phận chưa tới."

Miêu Tư Lý lắc đầu, không hài lòng với đáp án của cô, suy tư một lát, rồi đột nhiên dán sát vào Cố Cách Cách, đặt hai cánh tay lên tường, nhốt cô ở giữa.

Cũng ngay trong khoảnh khắc đó, tim Cố Cách Cách bỗng đập rộn lên, có cảm giác tựa như ngạt thở, có chút hồi hộp nhìn Miêu Tư Lý, không biết cô định làm gì. Có đi đâu hơi thở cũng rất nhanh khôi phục lại.

Miêu Tư Lý nhướn mày hỏi: "Không phải vì tôi đó chứ? Bởi vì trong lòng chị còn có tôi, nên mới thấy những kẻ khác đều chướng mắt."

Mặt Cố Cách Cách đầy vạch đen, chọc lên bả vai của cô: "Bạn Miêu Tư Lý thân mến, liệu bạn có biết bốn chữ không biết xấu hổ viết thế nào không?"

Kể từ ngày quen Cố Cách Cách, Miêu Tư Lý đã lấy bốn chữ không biết xấu hổ làm câu châm ngôn, chẳng những không thấy nhục, còn cho đấy là vinh quang. Cô nắm lấy tay Cố Cách Cách, đặt môi hôn lên mu bàn tay ấy: "Cố Cách Cách, chị cũng đừng vệt chết cái bướng, mau thừa nhận đi."

Chỉ một động tác nhỏ như vậy, nhưng cả người Cố Cách Cách đã mẩn cảm run lên, mặt cũng đi theo đỏ hồng. Chẳng lẽ đúng như lời Miêu Tư Lý nói, mình đã tới thời kỳ như lang như hổ rồi sao? Hay là vì lâu lắm chưa cùng người khác tiếp xúc thân mật mới vậy? Chỉ mới hôn mu bàn tay thôi, có cần phản ứng thế này không? Thật quá xấu hổ!

Miêu Tư Lý không nhận ra được sự khác thường của Cố Cách Cách, có đôi khi nhìn khuôn mặt xinh đẹp đỏ ửng động lòng người kia, tim lập tức đập rộn ràng. Quét ánh mắt qua chân mày, chớp mũi, cuối cùng khóa tại đôi môi đỏ mọng ướt át đẹp đẽ.

Ánh mắt trắng trợn như vậy, làm sao Cố Cách Cách không đoán được cô muốn đi đâu gì. Trong đầu ngay lập tức nhảy ra hai chữ không thể. Quay mặt đi, trầm giọng nói: "Chúng ta ra ngoài đi."

Cơ hội thân mật tốt như vậy, làm sao Miêu Tư Lý lại bỏ qua? Đương nhiên phải quán triệt tư tưởng 'không biết xấu hổ', dùng hành động thực tế thể hiện, lập tức đè Cố Cách Cách lên vách tường, nâng cằm cô lên.

Cố Cách Cách bị Miêu Tư Lý kiềm chế đến không thể nào cự quậy, chỉ một lòng tìm cách thoát ra, nên không kịp để ý hành động của cô. Vốn định tức giận trừng mắt nhìn cô, nhưng khi thấy khuôn mặt ấy ngày càng đến gần, cuối cùng đành phải nhắm hai mắt lại.

Để đối phó với Cố Cách Cách, chiêu này luôn rất hữu dụng, nhìn vào cánh môi trơn bóng mê người kia, Miêu Tư Lý nở một nụ cười đắc ý, chậm rãi tới gần. Thế nhưng ngay trong giây phút sắp chạm tới cánh môi, đột nhiên vang lên tiếng đập cửa.

Bởi vì cánh cửa ngay bên cạnh, hai cô lập tức giật nảy mình, sau đó một giọng nói êm ái truyền vào: "Bé út, em có trong đó không? Tại sao lại khóa trái cửa thế?"

Là chị hai Cố Vân.

Cố Cách Cách vội vã đẩy Miêu Tư Lý vẫn còn đang đề nặng trên người mình ra, sửa sang lại chút quần áo, mở cửa: "Chị hai, sao chị lại tới đây?"

Đầu tiên Cố Vân sững sốt, sau đó chỉ lên chữ Toilet phía trên.

Khuôn mặt Cố Cách Cách vốn đã hồng, giờ lại càng đỏ rực hơn nữa, chớp mắt một cái, dùng Lăng Ba Vi Bộ nhanh chóng rời xa hiện trường.

Ngược lại, vẻ mặt của Miêu Tư Lý vô cùng bình tĩnh, còn thoải mái nói với Cố Vân: "Chị hai, chúng em ra ngoài trước."

Cố Vân gật đầu mỉm cười: "Ừ." Chờ đến khi Miêu Tư Lý đi khuất mới kịp hồi thần lại. Vì sao vừa nãy cứ thấy cả hai có gì đó là lạ?

Miêu Tư Lý? Bé út? Cố Vân đột nhiên nhớ lại một tin nhắn em gái đã gửi cho chị nhiều năm về trước, khuôn mặt toát lên vẻ suy tư.

CÁCH CÁCH GIÁ LÂM

Lạc Khuynh
dtv-ebook.com

Chương 8

Rõ ràng đây vốn là tiệc sinh nhật của bố Cố Cách Cách, nhưng giờ bỗng chốc biến thành công đường bức cung. Mỗi người đều lấy kinh nghiệm bản thân giảng giải cho Cố Cách Cách, nói cho cô biết hôn nhân quan trọng với một người phụ nữ thế nào, thanh xuân quan trọng với một người con gái ra sao, r ồi tương lai, r ồi đàn ông, r ồi con cái,... tất cả chúng đều quan trọng ra sao đối với một cô gái.

Nếu chỉ có như vậy thì cũng chưa đến mức để Cố Cách Cách phải học máu bỏ mình, bởi vì dù sao từ khi hai mươi lăm tuổi, cô đã trải qua không biết bao nhiêu khóa học chính trị như vậy, cũng từng được vô số lần tẩy não, sớm tối luyện được kỹ năng lý lợm, ngũ độc bất xâm. Mà thứ chân chính khiến Cố Cách Cách phải đóng băng chính là, một bà lão họ hàng dẫn theo một anh chàng... hay có thể gọi là trẻ ranh to xác, đến trước mặt mẹ cô r ồi nói: "Cô xem, Cách Cách lúc này chưa có đối tượng, mà cháu trai tôi cũng đang độc thân, hay là cứ để cho hai đứa chúng nó ở bên nhau đi?"

Lúc Cố Cách Cách ngược lên, thứ đập vào mắt đầu tiên chính là một tấm lưng cường tráng, đến lúc nhìn thấy rõ mặt chỉ yên lặng cúi đầu, tìm khắp nơi mà chẳng thấy bóng dáng thùng rác đâu, dạ dày cứ co rút từng cơn, mà cô chỉ có thể cắn răng chịu đựng.

Cố Cách Cách: "Bạn có thể béo, nhưng đừng nên béo đến mức ngay cả ngũ quan cũng phân không rõ chứ?"

Trẻ ranh to xác: "Kỳ thật tôi chỉ có chút mũm mĩm của trẻ con."

Cố Cách Cách: "Bạn có thể có mụn, nhưng cũng không cần cả mặt đầu có chứ?"

Trẻ ranh to xác: "Đó là mụn của thanh xuân, mụn càng nhiều thì càng tuổi trẻ."

Cố Cách Cách: "Bạn có thể đeo mắt kính, hay là cái gì cũng được, nhưng bạn có chắc đó là mắt kính, mà không phải hai đít chai không?"

Trẻ ranh to xác: "Kỳ thật cũng chỉ có một ngàn độ."

Cố Cách Cách: "Nhìn quần áo cậu mặc trên người, mạo muội hỏi tiếp một câu, bé con năm nay bao nhiêu tuổi?"

Trẻ ranh to xác: "22. Chị yên tâm, tôi không chê chị lớn tuổi. Mẹ tôi nói, nữ hơn ba như ôm vàng khối, chị lớn hơn tôi sáu tuổi, xem như buôn bán lời, có thể ôm hai khối."

Cố Cách Cách: "..."

Mẹ Cố Cách Cách có chút khó xử.

"Cùng với người như thế có phải rất uất ức cho con gái không?"

Cố Cách Cách: "Đâu chỉ mỗi uất ức! Nếu mẹ thật muốn để con ở bên cậu ta, con tình nguyện bị nhét trở về bụng mẹ để sinh lại đấy!"

Trẻ ranh to xác kia không thể nào biết được sự ghét bỏ của Cố Cách Cách, còn kiêu ngạo kéo tay bà nội: "Con thấy chị Cách Cách rất tốt, bà nói với chị ấy đi."

Cố Cách Cách phun ra một ngụm máu tươi.

Miêu Tư Lý vô cùng thông cảm vỗ vai cô: "Xin nén bi thương."

Lòng bị đè nặng bởi sự uất ức, Cố Cách Cách chỉ muốn uống rượu giải sầu. Đáng tiếc hỏi vua có bao nhiêu sầu, mà lại như một đám thái giám tới thanh lâu, uống bao nhiêu rượu, sầu cũng không vơi bớt.

Người trong nhà cũng biết lòng cô khó chịu, nên không ngăn cản gì, đâu chỉ khe khẽ thở dài. Làm người đã khó, làm phụ nữ lại càng khó hơn

và làm một người phụ nữ đã hai mươi tám tuổi mà vẫn chưa lấy được chồng thì lại càng khó hơn nữa.

Miêu Tư Lý vì phải lái xe, nên chẳng hề đụng tới một giọt rượu. Có điều nhìn thấy Cố Cách Cách đã say đến mất lờ đờ chân lảo đảo, nghĩ nghĩ xe mô tô sẽ có chút nguy hiểm với cô, nên tới một góc, lấy điện thoại đi động: "Chú Tứ, phiền chú lái giúp cháu một chiếc xe tới đây."

Đường Ngọc Khê vốn định đưa cô con gái say khướt về nhà, nhưng vì lời thề son sắt của Miêu Tư Lý, nói nhất định sẽ chăm sóc tốt cho Cố Cách Cách, Đường Ngọc Khê mới đành thôi. Con gái lớn và con gái thứ cùng nhau về, trong nhà bà quả thật cũng chẳng còn phòng trống, nên đành giao Cố Cách Cách cho Miêu Tư Lý. Lúc gần đi còn kéo tay cô dặn dò: "Giúp dì khuyên nhủ Cách Cách, để con bé suy nghĩ lại."

"Con sẽ." Miêu Tư Lý vô cùng trịnh trọng đáp, ở trong mắt cô, lời thoại hẳn là thế này.

Đường Ngọc Khê: "Miêu Tư Lý, con có đồng ý sẽ chăm sóc Cố Cách Cách suốt đời không? Dù sau này con bé có giàu sang hay nghèo khó, khỏe mạnh hay ốm yếu, con vẫn sẽ vĩnh viễn ở bên chứ?"

Miêu Tư Lý: "Con đồng ý!"

Tiếng chuông giáo đường vang lên, buổi lễ kết thúc.

Miêu Tư Lý dìu Cố Cách Cách ra khỏi khách sạn. Một người đàn ông trung niên mặc âu phục đen lập tức bước tới phía hai cô.

Người đàn ông trung niên đến gần, mở miệng: "Cô chủ, có cần tôi giúp không?"

"Không cần." Cô luyến tiếc để người khác chạm vào Cố Cách Cách, bước đến chiếc Ferrari màu xám bạc trước mặt, nhận lấy chìa khóa, đặt Cố Cách Cách vào ghế lái phụ, nịt dây an toàn, rồi mới nói với người đàn ông trung niên kia, "Đã làm phiền chú rồi, chú Tứ."

Hình Tứ vốn là một người rất ít lời, nhưng lại ngoại lệ đối với Miêu Tư Lý, mặt cười hòa ái nói với cô: "Cô chủ đừng quá khách sáo, trên đường lái xe cẩn thận."

"Vâng." Miêu Tư Lý đáp rồi lên xe, nhấn ga lướt đi.

Hình Tứ vẫn đứng ở ven đường, thẳng đến khi xe của Miêu Tư Lý biến mất trong màn đêm, mới ấn điện thoại gọi: "Chị Miêu, cô chủ đang ở bên bạn, rất bình an."

* * *

Mở mui trần của Ferrari lên, để gió đêm giúp người say thức tỉnh.

Cố Cách Cách mở mắt, có lẽ bởi vì say rượu, nên đôi mắt chỉ có thể mở ra một đường nhỏ, nhìn thấy vô số đốm sáng lúc mờ lúc tỏ, lắc lắc đầu, lúc này mới có thể nhìn rõ đấy là đèn đường, còn cô đang ngồi trên một chiếc xe xa lạ. Theo bản năng quay đầu, thấy trên ghế lái là một người phụ nữ tóc đỏ gọn sóng, khuôn mặt nghiêng có những đường nét dịu dàng, trông rất xinh đẹp, nhìn thoáng qua còn rất giống một người. Vươn cánh tay, sau một lúc dùng đưa mới chạm được vào hai má Miêu Tư Lý, nhẹ nhàng vuốt ve, hỏi: "Em là đồ thân kinh?"

Thân mình Miêu Tư Lý cứng đờ.

Miêu Tư Lý luôn không phải là một học sinh ngoan, thậm chí còn là một học sinh có vấn đề Trốn học, đánh nhau, môn học nào cũng cần đèn lờ mờ, học bạ thì loang lỗ vết xấu, chỉ có thể dùng từ vô cùng thâm hiểm để hình dung. Học sinh như vậy mà không bị nhà trường đuổi học, chỉ có thể nói, Tôi có người chống lưng đấy! Đương nhiên Miêu Tư Lý chẳng hề biết bức tường sau lưng cô cao được đến cỡ nào. Lớn lên trong một gia đình không có bố, vốn đã khác biệt hơn so với những đứa trẻ bình thường, còn thích giao du với đám bạn bè xấu, thì lại càng tệ hại hơn, cho nên ở thời điểm dậy thì, Miêu Tư Lý đã rất bất cần đời. Chỉ tiếc thế giới lại chẳng muốn buông tha cho cô, bởi vì phía sau một đứa trẻ hư hỏng luôn là bố rờn mẹ phượng.

Còn Cỗ Cách Cách chính là gia sư mà mẹ Miêu Tư Lý - Miêu Nhã mời về tận nhà cho con gái, với hy vọng chữa ngựa chết thành ngựa sống, dù bằng bất kỳ giá nào.

Băng cơ vốn vẻ hao gầy,

Sau vì thương nhớ lại càng mong manh.

(* 冰肌自是生来瘦, 那更分飞后: trong bài 《虞美人》 (Ngu mỹ nhân) - Tô Thức (một nhà thơ thời Bắc Tống). Bài thơ này viết về Ngu Cơ - vợ của Tây Sở Bá Vương Hạng Vũ, vị tướng quân lấy lòng thời Hán Sở tranh hùng.)

Đây là hai câu thơ đã xuất hiện trong đầu Miêu Tư Lý khi lần đầu nhìn thấy Cỗ Cách Cách. Sau này, Cỗ Cách Cách hỏi, "Em có biết hai câu đó có ý nghĩa gì không?" Miêu Tư Lý gãi đầu nói, "Chắc là miêu tả mỹ nữ." Cỗ Cách Cách đã dùng nguyên cuốn từ điển Tiếng Anh gõ lên đầu cô, rồi nói, "Đây là miêu tả về một thiếu nữ mong manh yếu đuối, bởi vì chia ly với người yêu mà ngày đêm thương nhớ, mới càng trở nên gầy ốm hơn. Em khen tôi xinh đẹp, tôi nhận, nhưng ở lần đầu gặp nhau, em lại dùng câu thơ này có vẻ không hợp lý?" Tiếp theo lại khen đều một câu, "Nhưng đối với một người có chỉ số thông minh thấp chạm mặt đất như em, biết được câu thơ này đã là không tệ. Trẻ nhỏ dễ dạy." Miêu Tư Lý lại không đồng ý: "Tôi với chị vốn mới gặp đã thân, vừa gặp đã yêu, giống Giả nhị ca ca và Lâm muội muội, tôi cảm thấy dùng câu thơ đó rất thích hợp." Cỗ Cách Cách cho cô một cái liếc mắt xem thường đầy quyền rũ, "Thứ nhất tôi không dám so mình với người liễu yếu đào tơ như Lâm muội muội. Thứ hai tôi cũng chẳng có chút cảm tình nào với kẻ không biết mình muốn gì giống Giả nhị ca ca." Miêu Tư Lý vẫn không từ bỏ ý định, "Vậy đổi lại là được, chị là Nhị ca ca, tôi là Lâm muội muội." Vừa nói xong cả hai cùng cảm thấy rùng mình.

(*: Hai nhân vật chính Giả Bảo Ngọc và Lâm Đại Ngọc trong tiểu thuyết Hồng Lâu Mộng 《紅樓夢》 - Tào Tuyết Cần.)

Ở lần gặp đầu tiên, Cỗ Cách Cách hỏi: "Em tên gì?"

"Miêu Tư Lý."

"Miêu gì?"

"Miêu Tư Lý."

"... Miêu gì?"

"Miêu Tư Lý."

"Miêu...?"

Cuối cùng Miêu Tư Lý không còn nhịn được, cu ồng loạn rống lên tên mình: "Đồ th ần kinh! Miêu Tư Lý!"

Cũng vì cách diễn giải đó mà Cố Cách Cách rất nhanh li ền nhớ kỹ tên cô. Có đi ầu, tại sao không đặt tên là Miêu Hiết Đế nhỉ?

(*: Miêu Tư Lý có chữ Hán là 苗斯里, còn chữ 'đồ th ần kinh' có chữ Hán 歇斯底里 (hiết tư đế lý).)

V ềsau hai từ Cách Cách giá lâm và đồ th ần kinh trở thành thuật ngữ có t ần suất xuất hiện cao nhất của cả hai mỗi khi đấu khẩu, cũng là từ có thể khiến hai cô vừa nghe đã lập tức xù lông, thế nhưng hôm nay hai từ này lại đại diện cho một phần ký ức.

* * *

Miêu Tư Lý dùng kh ỏe mắt quét đến cái kẻ đang say đến không biết trời đất bên cạnh, Chẳng lẽ mất hết một ngày, đến tận lúc này Cố Cách Cách mới nhận ra mình sao? Không có ai trả lời, cô chuyên chú nhìn v ề trước phía, lái xe rẽ vào khu chung cư.

Tay Cố Cách Cách từ trên mặt Miêu Tư Lý trượt xuống đến tay, dùng sức lắc lắc: "Miêu Tư Lý, tại sao em không nói gì? Tại sao em không chịu nhìn tôi? Tại sao không chịu để ý đến tôi?"

Miêu Tư Lý nghe thấy vậy thảng gập một cái, toàn thân đều nổi lên da gà, cũng nhanh chóng đoán được, Cố Cách Cách thực sự đã say.

Bình thường Cố Cách Cách nhìn cô không phải là xem đỉnh đầu, cũng là nhìn vào hàm dưới, có ngẫu nhiên nhìn thẳng thì nhãn cầu cũng hai phần ba là trắng.

Rồi lúc nói chuyện với cô, nếu không cần thương mại công, cũng sẽ châm chọc phun độc, nếu ngẫu nhiên có nói chuyện với giọng điệu bình thường, thì cũng là để thảo luận công việc.

Mà giờ khắc này, Cố Cách Cách đang mở to đôi mắt đẹp, trong ánh mắt toát lên vẻ dịu dàng, dùng cách nói nũng nịu đặc trưng của thân tượng Đài Loan, nói những lời nghe như được lấy từ kịch bản của Quỳnh Dao bà bà: "Tại sao anh không nói gì? Tại sao anh không chịu nhìn em? Tại sao không chịu để ý đến em?"

Đây là một màn bao nhiêu sét đánh sét gào?!

Nếu như chưa tưởng tượng ra được cảnh tượng lúc này, chỉ cần đối diễn viên hiệu quả sẽ càng thêm rõ.

Âm nhạc vang lên...

Tử Vi từ phía sau tiến đến ôm lấy Nhĩ Khang, khóc tựa hoa lê trong mưa, nói: "Nhĩ Khang, tại sao huynh không chịu nhìn muội? Tại sao không chịu để ý đến muội? Huynh không thương muội sao?"

Nhĩ Khang xoay người, nắm chặt lấy tay Tử Vi, đầy thâm tình nói: "Tử Vi, ta làm sao đành lòng không nhìn muội, làm sao có thể không để ý đến muội, làm sao không thương muội đây? Ta yêu muội, yêu đến chân trời góc biển, yêu đến thiên hoang địa lão, yêu đến sông cạn đá mòn. Ta yêu muội, ta yêu muội, ta yêu muội..."

Không chỉ sét đánh, mà còn sấm rền.

"Cô ời, cô không thể đậu xe ở đây." Ánh đèn pin của người gác cổng chiếu thẳng vào mặt Miêu Tư Lý.

Xe đang chắn ngang cổng lớn, đương nhiên Miêu Tư Lý biết không thể dừng xe, nhưng cô cũng không còn cách nào.

Cố Cách Cách lại ôm lấy cổ Miêu Tư Lý, dùng tư thế cực kỳ quyến rũ lập tức ng ồi lên đùi cô!

Chị gái này chuyển từ trường phái dịu dàng sang trường phái phóng đãng từ khi nào?

Miêu Tư Lý đã hoàn toàn quên mất hoàn cảnh lúc này, cũng như quên luôn vẫn còn người ngoài đứng xem, chỉ nhìn chăm chăm vào khuôn mặt cực kỳ xinh đẹp đó, cảm thấy máu mũi cũng sắp phun ra.

Hai tay Cố Cách Cách đang ôm lấy mặt Miêu Tư Lý, nhìn cô không hề chớp mắt, r ồi nghiêng người tới. Ngay lúc sắp chạm đến môi Miêu Tư Lý, thì lại lách mình lướt qua vai cô, ọe một tiếng, nôn lên bằng ghế ng ồi phía sau của chiếc Ferrari.

Trái tim đang nóng của Miêu Tư Lý tức thì lạnh lẽo.

CÁCH CÁCH GIÁ LÂM

Lạc Khuynh
dtv-ebook.com

Chương 9

Trên đời này có hai loại phụ nữ cần phải tránh.

Một là kiểu phụ nữ đến độ tuổi của Cỗ Cách Cách mà vẫn chưa kết hôn, kiểu này rất dễ lên cơn khát tình. Kiểu thứ hai giống như Cỗ Cách Cách lúc này, đó là sau khi say rượu công khai dẫn vật người khác, kiểu phụ nữ này rất dễ say rượu rồi quan hệ bừa bãi.

Miêu Tư Lý sau một hồi đấu tranh kịch liệt, mới quyết định -- bỏ của chạy lấy người, còn phát ra một tiếng cực kỳ ghét bỏ "Eo~"

"Cô à, cô không thể đi!"

Chú bảo vệ tận lực làm tròn chức trách của mình, đạp một bước mạnh mẽ bay qua chiếc Ferrari như Lưu Tường* vượt qua rào cản, (...Ngày xưa ông cũng tập sao?) giữ tay Miêu Tư Lý, chỉ vào Cỗ Cách Cách vừa bị đụng đầu vào kính chắn gió đến nỗi đom đóm mắt, đang liều mạng xoa trán: "Cô gái này xem chừng mới bị đập đầu rất mạnh đấy. Cô phải đưa cô ấy đến bệnh viện ngay đi."

(*: Vận động viên Trung Quốc phá kỷ lục ASIAD nội dung chạy 110m vượt rào.)

Miêu Tư Lý kiên nhẫn giải thích: "Chú à, chú cũng thấy đấy, chị ta là người say, rất nguy hiểm. Tôi vì sự an toàn của mình nên mới bỏ chạy. Chú đừng bắt tôi, mà nên tìm chú cảnh sát nào đó đưa người phụ nữ này đi. Nếu tiện thì giúp tôi rửa xe luôn nhé."

Chú bảo vệ thật cẩn thận hỏi: "Bố cô có phải Lý Cường* không?"

Miêu Tư Lý trả lời: "Không phải."

Thái độ của người bảo vệ lập tức kịch liệt: "...Mang đi, mau mang đi."

(*: "Cha tao là Lý Cường!" - câu nói 'khét tiếng' tại Trung Quốc, điển hình cho việc con cháu quan chức lợi dụng vị thế 'con ông cháu cha' để tung hoành.)

"Thật ra bố tôi là đồng nghiệp của Lý Cường... Tên ông là Miêu Cường..." Miêu Tư Lý cố gắng giải thích, nhưng vẫn bị chú bảo vệ mạnh mẽ nhét vào trong xe, rồi sau đó được bạn Cố Cách Cách say khướt dùng cả chân lẫn tay bám chặt lên người giống như bạch tuộc. Miêu Tư Lý đành phải cam chịu số phận của mình.

Miêu Tư Lý một tay lái xe, một tay cùng Cố Cách Cách đánh lộn, cuối cùng chỉ lo sợ cho an toàn bản thân chứ không sợ gây nguy hiểm, chạy được xe vào gara. Cô còn chẳng dám nhìn lại bằng ghế sau, mà chỉ lấy điện thoại ra gọi: "Chú Tứ, cháu là Miêu Miêu, còn phải phiền chú một việc nữa..."

Sau khi dốc hết sức lực, cuối cùng Miêu Tư Lý mới xách được Cố Cách Cách vào nhà. Sở dĩ nói là xách, bởi vì suốt quãng đường ngắn ngủi từ gara lên căn hộ, Miêu Tư Lý một hồi đỡ, một hồi cõng, một hồi ôm, rồi dùng hết tất cả biện pháp mà vẫn không cách nào đưa Cố Cách Cách về được, cuối cùng đành tay đánh cô ngất xỉu rồi kéo đi.

Cố Cách Cách vừa đặt chân vào nhà, tựa như sức tỉnh lại, vội vàng xông thẳng vào toilet, ôm bồn cầu nôn đến tối tăm mặt mũi.

Miêu Tư Lý đen mặt nhìn cô. Lúc ở trên xe sao chẳng thấy chị tự giác ói ở ngoài xe như thế?

Dùng chiếc cốc gấu con đáng yêu duy nhất, rót đầy nước vào, đưa cho Cố Cách Cách để cô súc miệng.

Ngay sau khi Cố Cách Cách ói ra cả mặt, mới xem như có chút tỉnh, ngẩng đầu nhìn lên thấy Miêu Tư Lý đang gần như lơ đãng chỉ còn mặc bộ đồ lót đứng ngay trước mặt, tức thì kinh hãi thét lên chói tai. Thực hiện quyên dấm cước đá đẩy Miêu Tư Lý ra khỏi nhà vệ sinh, đóng sầm cửa lại,

rồi đứng lên chửi thầm: "Miêu Tư Lý, cô là đồ lưu manh! Đồ háo sắc! Đồ thối kinh!"

Đầu tiên Miêu Tư Lý sững sờ, sau khi hiểu rõ tình huống trước mặt thì phần nộ đập cửa: "Cố Cách Cách, chị đúng là kẻ vô lương tâm. Chị ỏi ra đây người tôi, tôi còn chưa trách. Chị dựa vào gì mà giờ không cho tôi tắm?"

Tắm? Cố Cách Cách xoay đầu lại, quả nhiên thấy trong bồn tắm đã xả đầy nước, trên mặt đất còn ném vài thứ quần áo bẩn. Mặt không khỏi đỏ lên, hình như cô thực sự hiểu lầm, nhưng vẫn giả làm cái lão, nói: "Cô tắm thì cứ tắm, tại sao phải đứng ngay trước mặt của tôi? Còn không phải cố ý muốn giở trò lưu manh à?"

Miêu Tư Lý không biết phải nói gì, nhìn lên cửa phòng tắm: "Chị gái à, tôi xin chị, ăn nói có chút lý lẽ được không? Là ngay lúc tôi chuẩn bị tắm thì chính chị liêu mạng xông vào, ôm bồn cầu ỏi tới chẳng biết trời trăng. Là chị hay tôi muốn giở trò lưu manh đây? À, tôi biết rồi. Cố Cách Cách, là chị cố ý, cố ý xông vào khi tôi định tắm, chị muốn nhìn lên tôi!"

"Cười chết thôi, tôi nhìn lên cô? Với cái kẻ gầy còn hơn dưa chuột, cả người không đến ba lạng thịt như cô mà đòi tôi nhìn..." Hình ảnh vừa nảy lại lần nữa hiện lên trong đầu, hai tai Cố Cách Cách bất chợt nóng bừng. Trước cong sau vênh, vùng ngực đầy đà, từ lúc nào mà dáng người của Miêu Tư Lý đã trở nên mê người như vậy?

Miêu Tư Lý nghe cô nói được một nửa chợt ngừng, cúi đầu nhìn lại chính mình, lập tức đoán được suy nghĩ trong nội tâm cô, cười sảng sặc: "Cố Cách Cách, chị không mở cửa, phải chăng vì bị dáng người bây giờ của tôi mê hồn đoạt phách đến thất điên bát đảo, nên giờ trốn ở bên trong trộm chảy máu mũi?"

Bingo, đáp án chính xác! Quả thật Cố Cách Cách có chút cảm giác như sắp chảy máu, nên đến cả việc phủ nhận cũng khá yếu ớt, chỉ nói được một câu: "Cười chết mất."

Miêu Tư Lý dùng giọng điệu sói dụ 'thỏ con ngoan, mau mở cửa', nói với Cố Cách Cách đang ở bên trong: "Nếu muốn nhìn thì cứ mở cửa a! Chị yên tâm, tôi nhất định không che đâu, cho chị xem hết không thiếu thứ gì."

Bên trong hoàn toàn im lặng.

Miêu Tư Lý tiếp tục dụ dỗ, giống như đang làm tiếp thị: "Nhìn được, sờ vào xúc cảm còn tuyệt hơn nữa đấy. Chị không thấy đáng tiếc sao?"

Bên trong vẫn cứ im lìm.

Miêu Tư Lý không còn kiên nhẫn, lớn tiếng quát lên: "Chuyện quá phận hơn cũng đã làm rồi. Cố Cách Cách, chị còn giả bộ con gái nhà lành làm gì chứ?"

Cửa mở, Cố Cách Cách từ bên trong bước ra. Miêu Tư Lý lập tức nâng ngực hóp bụng, cười cong cả mắt, trên mặt viết ba chữ thật to mau nhìn đi!

Khóe miệng Cố Cách Cách nhếch lên, nghiêm túc cẩn thận đánh giá Miêu Tư Lý từ trên xuống dưới một lượt.

Miêu Tư Lý vẻ mặt chờ mong hỏi: "Thế nào?"

Cố Cách Cách không đáp, chuyển từ phía trước Miêu Tư Lý ra sau, sau đó không chút e ngại nhấc chân lên, đá vào mông cô một cú, đẩy cô vào buồng vệ sinh, rồi vỗ tay nói: "Cô quên rồi à, tôi không hề có hứng thú với con gái. Tắm nhanh lên, tắm xong tôi còn muốn tắm."

"Cố Cách Cách!" Miêu Tư Lý tức giận xoay người, nhưng chỉ nhìn thấy một bóng lưng trang nhã lịch sự, tựa như cú đá vừa nãy chẳng phải do cô làm. Miêu Tư Lý không cam lòng, đứng xoa mông, con mắt xoay tròn, cười nói: "Tôi thấy chúng ta không nên lãng phí thời gian và nước nóng, hay là cùng nhau tắm đi!"

"Nếu cô chưa muốn lên mặt báo, xin mời thu lại đề nghị đáng khinh của mình."

Miêu Tư Lý nâng cằm lên bốn mươi lăm độ, tự mình suy tư, thay hình ảnh của Marat* trong 《Cái chết của Marat》 đổi thành chính mình, lập tức run rẩy, nhanh chóng đóng cửa lại. Không phải ai cũng có dũng khí giống như Tường Đại Ngọc**.

(*:Bức tranh [La Mort de Marat] - họa phẩm nổi tiếng của Jacques-Louis David về vụ ám sát Jean-Paul Marat trong bồn tắm ở thời kỳ Cách mạng Pháp.)

(**:Nữ diễn viên thị phi nổi tiếng vì bất chấp đập lên dư luận khi phá hỏng hết mọi hình tượng vốn có của nhân vật Lâm Đại Ngọc trong [Hồng Lâu Mộng].)

Nghe được tiếng đóng cửa, Cố Cách Cách mới thở phào nhẹ nhõm, tim vẫn còn đang đập rất nhanh, sờ mặt một chút, tay thiếu chút thì phỏng, nhỏ giọng mắng một câu: "Miêu Tư Lý, cô là đồ đáng chết!"

Tiếng nước tràn đến, trong lòng càng thấy rạo rực.

Chẳng biết qua bao lâu mãi mê suy nghĩ, Cố Cách Cách chợt nghe thấy tiếng gọi của Miêu Tư Lý từ phòng tắm vọng ra.

Cố Cách Cách đi đến trước cửa, tức giận hỏi: "Có chuyện gì?"

Giọng điệu của Miêu Tư Lý giống như ra lệnh: "Lấy đồ ngủ cho tôi."

Cố Cách Cách vút một cái liếc mắt về phía cửa: "Cô nói tôi lấy, tôi phải lấy sao?"

"Tùy chị thôi, chị không lấy, tôi cứ để vậy ra ngoài." Miêu Tư Lý thật đúng là đi tới cửa, vịn tay nắm.

Cố Cách Cách sợ tới mức vội vàng hô: "Chờ một chút! Tôi đi lấy." Cô tuyệt đối tin Miêu Tư Lý sẽ làm đúng như lời mình nói, mặt không đổi sắc chẳng mặc gì bước ra.

Miêu Tư Lý đứng sau cánh cửa khẽ mỉm cười. Chị gái này vẫn còn then thùng như trước, dù hung dữ thế nào cũng chỉ là hồ giấy.

Cố Cách Cách nhét áo ngủ vào trong qua khe cửa.

Miêu Tư Lý nhận lấy, đưa lên mũi hít một hơi. Trên áo ngủ vẫn còn mùi thơm ngát đặc trưng của Cố Cách Cách, trong lòng rung động. Khi choàng áo ngủ lên người mới phát hiện, Cố Cách Cách không mang đồ lót cho cô, đành phải 'trống trơn' mặc vào, nhìn gương r ồi th ần than. Tiếc là áo ngủ quá bảo thủ, nếu không sẽ càng hấp dẫn hơn. Mở cửa, bước đến bên Cố Cách Cách, dùng ánh mắt không thể tưởng tượng nổi đánh giá cô: "Chắc chắc, không ngờ sở thích lúc này của chị lại nặng như vậy."

Cố Cách Cách nhất thời không hiểu được lời cô nói.

Miêu Tư Lý đi đến cửa phòng ngủ, quay đầu lại, vẩy mép vẩy ngủ lên tới đùi, phong cảnh kì ỳ diễm bên trong như ẩn như hiện, r ồi nháy mắt mời gọi về phía Cố Cách Cách: "Em ở trên giường chờ chị."

Cố Cách Cách cảm thấy tựa như toàn bộ máu nóng đầu xông thẳng lên đầu. Con nhóc Miêu Tư Lý không biết xấu hổ này! Thậm chí cô ta còn chả mặc gì bên trong!

Miêu Tư Lý thấy Cố Cách Cách đỏ bừng cả mặt, co quắp đứng nguyên tại chỗ, tâm tình lập tức vui vẻ hơn. Thẳng đến khi ngã xuống giường chui vào chăn, mới cười lớn thành tiếng. Chọc chị ấy thực sự quá vui!

Nhưng Cố Cách Cách chỉ bằng một câu, lập tức khiến cho tâm tình cô rơi xuống vực.

"Miêu Tư Lý, đêm nay cô ngủ sofa."

Giường lớn như thế này, dựa vào cái gì bảo tôi đi ngủ sofa? Không đi, kiên quyết không đi, đánh chết cũng không đi! Miêu Tư Lý còn nằm ra thành chữ đại (大), chiếm toàn bộ chiếc giường.

Đúng một phút trước khi Cố Cách Cách từ phòng tắm bước ra, Miêu Tư Lý lặng lẽ đứng dậy, lấy một tấm chăn trong tủ quần áo, đi đến phòng khách, co chân uốn gọn người trên ghế sofa.

Cố Cách Cách tắm rửa xong liền nhìn thấy Miêu Tư Lý đã nằm trên sofa, vừa lòng gật đầu: "Thật ngoan."

Miêu Tư Lý đuổi cô, đáng thương nói: "Ngủ sofa không thoải mái chút gì hết, để em ngủ giường đi!"

Cố Cách Cách thương hại nhìn cô: "Cưng à, xóa ngay ý niệm không thực tế trong đầu ấy đi. Cưng cũng biết, đi đâu đó là không thể."

Miêu Tư Lý tiếp tục dùng kế lui để tiến, nói: "Em hứa với chị, mặc kệ chị có quyền rũ em như thế nào, em cũng sẽ không chạm vào chị. Vậy được chứ?"

Mặt Cố Cách Cách lập tức lạnh băng, không nói lời nào, trở về phòng ngủ, đóng mạnh cửa rung khắp nhà, thể hiện sự phẫn nộ.

Miêu Tư Lý thè lưỡi. Chỉ ăn ngay nói thật thôi mà, làm chi giận dữ vậy?

Cố Cách Cách ngã xuống giường, nhìn lên trần nhà. Trên trần nhà màu trắng chàm rãi hiện lên một khuôn mặt rõ nét hơn trước rất nhiều. Mà giờ phút này, người mang khuôn mặt ấy chỉ cách cô một bức tường, thậm chí cô còn có thể nghe được cả tiếng tim đập và hít thở của người kia, một cảm giác chân thật đến khó tin.

Miêu Tư Lý - người con gái mà cô đã dùng thời gian năm năm để cố gắng quên lãng, lại không chút báo trước đến bên cạnh cô một lần nữa. Cảm giác mất đi rồi lại có được thực sự quá tốt đẹp, có đi đâu đây lại là việc cô chẳng hề muốn, bởi vì cô không thể chịu được nỗi đau đớn dày xéo tim gan kia thêm một lần nào nữa, sự dày vò này tưởng chừng như có thể giết chết cô.

Cố Cách Cách tức giận nhảy phắt từ trên giường xuống, vọt tới phòng khách, kéo cô gái đang ngủ trên ghế sofa lên, dùng hết sức lay thân thể

kia, hỏi d ần: "Miêu Tư Lý, cô là đ ồ kh ốn khi ếp! Tại sao lại quay v ề làm gì?"

CÁCH CÁCH GIÁ LÂM

Lạc Khuynh
dtv-ebook.com

Chương 10

Đèn trong phòng khách không mở nên chỉ có những ánh đèn thanh lạnh của cao ốc xa xa xuyên qua cửa sổ chiếu vào trong phòng, khiến cho cả căn phòng như bị bao trùm trong một mảng ánh sáng mờ tối.

Cố Cách Cách quay lưng về phía cửa nên Miêu Tư Lý chỉ lờ mờ nhìn thấy khuôn mặt, chứ không thể thấy rõ biểu cảm trên ấy. Cánh tay bị Cố Cách Cách siết chặt làm cô nhói đau nhưng đành cắn răng chịu đựng.

"Chị làm sao vậy?" Miêu Tư Lý hỏi.

"Miêu Tư Lý, cô biết không? Cô là kẻ rất đáng ghét!"

"Tôi làm sao?" Miêu Tư Lý hỏi lại.

"Trên thế giới này chắc chắn không thể tìm thấy ai luôn tự cho mình là đúng hơn cô."

Miêu Tư Lý: "..."

"Nói đến là đến, nói đi là đi. Cô tưởng cô là Từ Chí Ma* à?!"

(*:徐志摩: nhà thơ cận đại rất nổi tiếng ở Trung Quốc. Cuộc đời của Từ Chí Ma di chuyển rất nhiều nơi.)

Miêu Tư Lý: "..."

"Gió thổi qua còn để lại tiếng, chim bay đi cũng lưu lại vết. Còn Miêu Tư Lý cô chỉ là kẻ cướp đường, cướp xong đồ ỡm bỏ chạy mất, có bản lĩnh thì đừng quay về! Cô còn quay về để làm gì? Cười nhạo tôi sao? Được rồi, cô thành công rồi đó. Tôi đúng là một bà cô già chẳng ai thèm, có vui

không? Có muốn đốt pháo chúc mừng không? Cười đi, cười thật to đi. Tôi đã sớm đoán sẽ có ngày này, chỉ là không ngờ nó tới nhanh đến vậy. Tổ tiên tôi có phải là kẻ thù giết bố cô không? Thật vất vả tôi với cô mới mỗi người một ngả, kết quả giờ oan gia ngõ hẹp, cô nói tôi có oan hay không? Oan hay không hả?" Giờ phút này Cố Cách Cách giống như thím Tường Lâm*, lái nhai liên miên nói không ngừng.

(*:Nhân vật trong [Lễ cầu phúc] của Lỗ Tấn, là người nói nhiều, ưa kể lể.)

Miêu Tư Lý cuối cùng không nhịn nổi, ngắt lời: "Chị Cố thân mến, chị có thể công bằng một chút không? Năm đó rốt cuộc là ai bỏ ai? Là ai lý tưởng hào hùng viết 'Tiến hành cải cách xuân phong, Cách Cách không được thua kém, tìm em trai đẹp lắm tiền, tức chết tươi Miêu Tư Lý'. Cuối cùng tôi cướp gì để chị trốn tôi đến chân trời góc bể? Mạng chị khổ phải đi oán chính phủ, lưng chị cong phải đi trách xã hội, bây giờ chị tìm không thấy em trai đẹp, lấy tôi ra trút giận? Chị nói xem, tôi có oan hay không? Oan hay không hả?"

Hai nàng Đậu Nga* khốn khổ cùng nhau kêu oan giữa đêm khuya, ai ai nghe thấy cũng phải đau lòng, lệ rơi đầy mắt.

Cố Đậu Nga hừ lạnh: "Cướp cái gì chả lẽ cô còn không biết?"

Miêu Đậu Nga cũng cười lạnh theo: "Chị tự hỏi lòng mình xem, đó là tôi cướp sao?"

(*:Nhân vật chính trong vở kịch [Nỗi oan của nàng Đậu Nga] của nhà soạn kịch Quan Hán Khanh.)

Một hồi im lặng. Cố Cách Cách có cảm giác mình như kẻ cầm ăn phải hoàng liên. Miêu Tư Lý cũng chẳng thua kém, hết như nuốt phải hai quả trứng rỗng mắc nghẹn.

Một người yên lặng về phòng, một người lần nữa chôn người ở sofa. Đêm lạnh đầu hiu, buồn tẻ im lìm.

Hai con hổ đánh nhau, tất phải có con nhường.

Người ở sofa sau một hồi trần trọc, đứng dậy mở cửa vào phòng. Ánh sáng vàng nhạt ấm áp ở đầu giường như làm giảm đi sự lạnh lẽo lan tràn trong không khí. Người trên giường nằm uốn cong thân mình gầy nhỏ, hướng mặt vào trong vói dáng vẻ khiến người đau lòng.

Miêu Tư Lý đi đến, nằm xuống bên người Cố Cách Cách, nghiêng mình, đưa tay luồn qua eo cô, ôm trọn cô vào lòng, nhẹ nhàng hỏi: "Chi giận à?"

"Không." Cố Cách Cách rầu rĩ trả lời, nghe không ra là có giận hay không.

"Không giận thì sao không nhìn em?" Miêu Tư Lý nhòm người, ý đồ muốn nhìn mặt người đẹp Cố. Đáng tiếc người đẹp Cố không cho cô được toại nguyện, chôn mặt thật sâu vào trong chăn.

Miêu Tư Lý bất đắc dĩ, đành phải ôm chặt lấy thân thể trong lòng, rồi vùi đầu vào cùi cổ Cố Cách Cách. Hương thơm đặc trưng của người con gái ấy phảng phất trong không khí, khiến Miêu Tư Lý bỗng như bị lạc. Cô vén sợi tóc ở bên tai của cô gái kia ra, đưa đầu lưỡi nhẹ nhàng mút liếm vành tai đẹp. Người trong lòng khẽ giật mình, có đi đâu cũng không quấy người tránh ra hay lên tiếng ngăn cản. Lá gan như càng thêm lớn, Miêu Tư Lý ngậm cả vành tai xinh xắn vào trong miệng, cảm nhận sự mềm mại tươi ngon đó.

Từ khoảnh khắc được Miêu Tư Lý ôm lấy, Cố Cách Cách đã cảm thấy dường như mình đang ngủ mơ. Bởi vì cảm giác ấm áp nồng nàn thế này sẽ chỉ xuất hiện trong giấc mơ, vì vậy cô chẳng chút e dè đi hưởng thụ. Miêu Tư Lý nói đúng, dục vọng của người phụ nữ sắp ba mươi tuổi rất mãnh liệt, mà cách duy nhất để cô phóng thích dục vọng của mình là cùng người cô yêu dây dưa trong mộng, giống như lúc này đây, được yêu chiều sò soạng, được tự do để người ấy đến gần mình, mặc cho đầu lưỡi nóng bỏng mềm mại của người ấy chạy khắp cơ thể.

Miêu Tư Lý chuyển từ vành tai hôn đến cằm cổ, da thịt nhẵn mịn trơn mền làm cô yêu thích chẳng nỡ dừng lại, khẽ dùng sức mút vào lưu lại một dấu hôn đỏ ở đó. Chỉ hôn xem ra không thể đủ, còn rất nhiều thứ ngọt ngào tốt đẹp hơn đang chờ cô thưởng thức. Vội vã cởi chiếc áo ngủ bảo thủ duy nhất đang mặc trên người, quỳ một chân trên giường, Miêu Tư Lý kéo nửa người đang chôn trong chăn của Cố Cách Cách lên, bắt cô phải nhìn thẳng vào mình.

Vì thế, khi người đẹp Cố mở mắt chứng thực xem đây có phải là mơ hay không, liền nhìn thấy người mà cô vừa mới gọi là đồ thừa kế, đang hoàn toàn không có vật nào che thân hiện ra trước mặt. Còn cô lại nhất thời quên đời tằm mắt, hiển nhiên dừng ở nơi... miễn cảm nhất.

Miêu Tư Lý rất hài lòng với biểu hiện của người đẹp Cố, nâng cằm lên, đây về đặc ý.

Ánh mắt Cố Cách Cách đi từ dưới lên trên, tới khi chạm vào đôi mắt của Miêu Tư Lý mới nhớ ra cằm đỏ mặt. Trời ạ, vừa nãy mình mới thấy cái gì? Theo bản năng sờ chút khoe miệng. Chúa ơi! Thậm chí mình còn chảy nước miếng!

Đây không phải là mơ, mà là cảnh tượng không thể chân thật hơn được nữa. Khuôn mặt xinh đẹp của Miêu Tư Lý đang gần trong gang tấc, tràn đây ý cười nhìn cô, còn thân thể thì hoàn mỹ tựa như một nữ thần Vệ nữ, còn cô thì...

Về mặt vừa nãy của cô chắc chắn cực kỳ đáng khinh! Ánh mắt vừa nãy nhất định cũng rất tham lam! Chắc chắn Miêu Tư Lý sẽ cho rằng cô vô cùng đói khát! Cô dám thề với trời, cô quả thật không hề cố ý. Nhưng sự thật luôn lấn áp trên mọi hùng biện, phong cảnh kiêu diễm kia thực sự đẹp tới mức khiến cô phải đui mù. Bây giờ đi đâu duy nhất cô muốn làm chính là, rời giường đi mở cửa sổ ra, sau đó nhảy từ trên tầng mười lăm này xuống, bởi vì cô đã chẳng còn mặt mũi để thấy mặt trời ngày mai.

Miêu Tư Lý thấy Cố Cách Cách lại cúi đầu không nhìn mình, có chút bất mãn, nâng cằm cô lên, nhìn thấy sâu trong đôi mắt đó là ngọn lửa nhỏ khi cháy khi tàn. Hóa ra người phụ nữ có ý chí sắt đá này không phải là

không cần mà là đang nhẫn nhịn. Cần gì phải nhịn đây? Khóe môi vẽ lên một nụ cười, Miêu Tư Lý lập tức nghiêng mình, đề Cố Cách Cách dưới người, khẽ lướt nhẹ đầu ngón tay qua cánh môi ướt át đỏ mọng của cô. Cảm giác lạnh lẽo mềm mại khiến trái tim Miêu Tư Lý đập rộn ràng hơn, lúc ở khách sạn bị người quấy rầy, cuối cùng giờ đã có thể âu yếm. Dán lên đôi môi được tạo thành bởi những đường nét hoàn mỹ ấy, dịu dàng mút lấy hương vị ngọt lành chẳng hề thay đổi. Hương vị đó như thấm vào trong tim, tuyệt vời đến làm cô muốn rơi lệ, toàn bộ nhung nhớ chất chứa suốt năm năm trời, tất cả đều tan hết chỉ qua một nụ hôn.

Còn trong lòng Cố Cách Cách tràn đầy mâu thuẫn, cô không biết nên theo tình cảm chấp nhận nụ hôn, hay nên theo lý trí đẩy người đang hôn ra đây? Đáng tiếc lúc này có phân vân do dự cũng chỉ thừa thãi, bởi vì khuôn mặt cùng bầu không khí xung quanh cô đều đang theo nụ hôn nóng rực mà bùng cháy mạnh mẽ. Lý trí tan đi từng chút một, tim đập cũng càng lúc càng nhanh, khiến cô không thể nào suy nghĩ.

Khi Miêu Tư Lý hôn Cố Cách Cách, vẫn không quên nắm lấy tay cô vòng qua hông mình, mơ hồ nói: "Ôm em đi..." Miêu Tư Lý cần cô đáp lại những cảm thụ chân thật khó kiểm soát này.

Dưới nụ hôn cháy bỏng đó, Cố Cách Cách tựa như bị chết đuối, khó có thể hít thở bình thường. Nên khi bàn tay vừa chạm được vào làn da mịn màng bên hông Miêu Tư Lý, cô giống như người vớ được phao cứu sinh, dùng hết sức lực ôm chặt lấy. Cơ thể với những đường cong hoàn mỹ tương tự của cả hai dán chặt vào nhau, kín đến không còn khe hở.

Lúc này Miêu Tư Lý mới vừa lòng, khẽ đẩy hàm răng Cố Cách Cách ra, truy tìm đầu lưỡi mềm mại, mút ối lại cắn, quấy phá trong ấy đầy tự do.

Khi hôn tới mê loạn, Cố Cách Cách còn chủ động đưa lên đầu lưỡi đáp lại, khiến Miêu Tư Lý rung động không thôi. Lúc đưa tay muốn kéo áo ngủ của cô xuống thì khẽ nhíu mày. Người phụ nữ này rõ ràng đã đạt tới cảnh giới cao nhất của sự bảo thủ. Không chỉ mặc đồ ngủ có nút, còn bắt buộc phải cài tới nút cuối cùng.

Miêu Tư Lý vừa hôn Cố Cách Cách, vừa vươn tay cởi từng nút áo. Một cái, hai cái, ba cái... Không đợi được đến lúc cởi hết, bàn tay đã vội vã trượt vào, nhẹ nhàng vuốt ve lên nơi mềm mại đầy đặn vẫn còn cách một tầng đệm mỏng. Đôi môi cũng dờn xuống phía cổ, hôn lên xương quai xanh xinh đẹp.

Dù đã cắn chặt răng, nhưng Cố Cách Cách vẫn để tràn ra vài tiếng rên nhẹ hòa lẫn trong không khí, nghe vào tai đặc biệt quyến rũ.

Đây chính là một loại ám hiệu Miêu Tư Lý có thể tiếp tục. Ng ẩ ng thẳng người, thêm hai ba động tác cởi ra toàn bộ nút áo, r ồi quăng áo ngủ của Cố Cách Cách sang một bên, chỉ còn lại bộ đồ lót màu đen trên làn da trắng nõn, nhìn đẹp mắt đến kinh người. Một lần nữa nghiêng thân người xuống, phả hơi thở nóng ấm bên tai cô, nhẹ nói: "Đẹp quá." Giọng của Miêu Tư Lý có chút khàn khàn, mỉa mai hoặc nói không nên lời. Cố Cách Cách nghe thấy, trong lòng run lên, khuôn mặt lại càng đỏ bừng, nhưng không dám mở mắt ra lần nữa, sợ ánh mắt sẽ tiết lộ hết bí mật cô vẫn ẩn sâu trong tim.

Miêu Tư Lý đã quen với việc cô hay then thùng, chỉ cười r ồi hôn lên khuôn mặt ấy, đưa tay đến sau lưng cởi nút thắt áo lót của cô. Lúc này người đẹp Cố mới chính thức hoàn mỹ hiện ra trước mắt, làm Miêu Tư Lý cảm thấy mê muội không thôi, nhin máu mũi sắp tràn ra, hôn lên nơi mềm mại đầy đặn xinh đẹp của mỹ nhân, cảm giác tốt đẹp khiến cô xúc động muốn chết chìm trong đó.

Cảm giác tê dại vừa quen thuộc vừa xa lạ xâm nhập, mười ngón tay của Cố Cách Cách thiếu chút nữa bấm vào trong thịt mới nhin xuống được run rẩy. Cô biết nếu cứ tiếp tục như vậy sẽ phát sinh chuyện gì, có chút chờ mong, nhưng sợ hãi lại chiếm ưu thế hơn. Cảm giác sợ hãi đó khiến cô khôi phục lý trí, trong lòng vang lên tiếng chuông báo động, từng hồi nhắc nhở chính mình: Cố Cách Cách, mày phải dừng ngay! Tuy rằng bây giờ mới ngăn lại có chút hơi muộn, hơn nữa còn có phần nhẫn tâm, đều là sự tra tấn đối với cô hay Miêu Tư Lý, nhưng nếu không ngăn cản, cô sợ sáng mai tỉnh dậy sẽ hối hận nhảy l ầu. Được r ồi, mình phải ngăn cản.

Nụ hôn ẩm ướt của Miêu Tư Lý từ lồng ngực chuyển dần xuống bụng, tay cũng trượt từ đường cong bên hông xuống đùi, chuẩn bị kéo miếng vải mỏng ngăn trở duy nhất ấy xuống, lại bị Cố Cách Cách giữ chặt tay.

"Đợi... Đợi một chút. Miêu Tư Lý, đợi một chút..." Cố Cách Cách thở khẽ, khó khăn dứt quãng cất lời.

Miêu Tư Lý khó hiểu ngẩng đầu, trong mắt tràn đầy khao khát: "Sao vậy?"

Nội tâm của Cố Cách Cách bỗng lướt qua một chút không đành lòng, do dự một lúc rồi buông tay, nhẹ nói: "Thôi quên đi." Ý là có thể tiếp tục.

Tim Miêu Tư Lý lại tức thì lạnh xuống, buông cô ra, nhìn vào mắt nói: "Kỳ thật chị không muốn, phải không?"

CÁCH CÁCH GIÁ LÂM

Lạc Khuynh
dtv-ebook.com

Chương 11

Có thể khiến người tình hãm sâu trong bể dục vọng mà vẫn có thể kìm cương lại được, chỉ có hai loại khả năng. Một là một chút cũng không thương đối phương, cho nên có thể thoải mái đi đâu tiết. Còn loại kia chính là vì quá yêu đối phương, vì không muốn người yêu tiếp tục thống khổ mà bản thân bị tra tấn cũng có thể chịu được.

Cố Cách Cách đoán không ra Miêu Tư Lý là loại trước hay sau. Cô hy vọng Miêu Tư Lý là loại sau, nhưng lý trí lại nói cho cô biết, Miêu Tư Lý hẳn là loại trước. Dù sao hai cô cũng đã năm năm không gặp, trong năm năm này chuyện gì cũng có thể xảy ra. Nếu cô đồng ý kết hôn cùng một người đàn ông nào đó, có khi giờ cũng đã có con, thế nào còn chờ được đến lúc cô gặp lại Miêu Tư Lý?

Miêu Tư Lý mặc lại áo ngủ, kéo mền giúp Cố Cách Cách, giọng nói có chút trăn trở: "Chị ngủ sớm đi! Tôi ra ngoài ngủ."

Cố Cách Cách há miệng định cất lời, nhưng cuối cùng lại không nói gì, chỉ từ lỗ mũi phát ra một tiếng, "Ừm."

Miêu Tư Lý nhìn Cố Cách Cách nằm xuống, mới tắt đèn trên đầu giường. Cô đứng yên lặng trong bóng tối nhìn người trên giường một lúc, rồi lặng lẽ đi ra ngoài.

Cố Cách Cách đợi cho đến khi không còn nghe thấy âm thanh nào nữa, mới mở mắt ra, nở một nụ cười trào phúng cho chính mình. Cố Cách Cách, mày thật lợi hại! Đã đến nước đó còn có thể kêu ngừng, sau này đừng tên Cố Cách Cách nữa, tên Cố Hàm Đình* đi. Ai nói dục vọng phụ nữ sắp ba mươi như lang như hổ? Cô phải cho người đó một cái tát, mắng cho một câu. Gạt người!

(*: Hàm Đình nghĩa là 'kêu ngừng'.)

Trên môi, trên người, rồi trong không khí, nơi đâu cũng ngập tràn hơi thở của Miêu Tư Lý. Cố Cách Cách ôm chặt lấy cánh tay, muốn lưu giữ lại hương vị ấy. Nhưng càng muốn giữ lấy thứ gì thì thứ đó lại càng mau chóng vượt mất. Mùi thơm thoang thoảng cứ trộm theo từng kẽ tay thoát ra ngoài, trở nên mờ ảo, đến cuối cùng chẳng còn sót lại gì. Chưa từ bỏ ý định, Cố Cách Cách đứng dậy muốn tìm trong không khí chút mùi thơm còn lưu lại, quả nhiên người thấy được, còn tìm thấy nơi mà nó phát ra.

Miêu Tư Lý dựa lưng vào ghế sofa, ngả trên sàn nhà vùi đầu vào giữa hai đầu gối.

Cố Cách Cách đi đến, cần lấy tấm chăn trên ghế sofa phủ lên người cô, nhẹ hỏi: "Tại sao không lên sofa mà ngủ?"

Quả nhiên Miêu Tư Lý chưa ngủ, nghe thấy tiếng cô liền ngẩng đầu, con người đen láy mà lại sáng ngời, nhìn cô không nói.

Cố Cách Cách ngả xuống bên cạnh cô, sau một lúc im lặng, mới chần chừ nói: "Kỳ thật... vừa này... tôi..." Cuối cùng vẫn khó có thể nói ra được.

Miêu Tư Lý phủ một góc chăn lên người Cố Cách Cách, cũng thuận thế ôm lấy một cánh tay cô: "Em hiểu."

Em không hiểu!

Cố Cách Cách nghe thấy sự hồ hững trong giọng điệu của Miêu Tư Lý, trong lòng lớn tiếng phản bác một câu. Cánh tay của Miêu Tư Lý vẫn đang vòng quanh eo, nhưng cô lại chẳng thể cảm nhận được một chút độ ấm, quả thật cảm giác vừa này và lúc này giống như biển lửa với núi băng. Liếc nhìn Miêu Tư Lý, cô biết giờ có giải thích thêm cũng chỉ vô dụng, nên nghiêng đầu tựa lên vai, chầm rãi nói: "Miêu Tư Lý, em có biết không? Cho tới bây giờ, tôi vẫn không tin được, em đang ngả ở bên cạnh tôi. Suốt cả ngày hôm nay, tôi đều có cảm giác giống như mình đang nằm mơ,

loại cảm giác này rất không chân thật. Tôi sợ sau khi tỉnh dậy, toàn bộ sẽ lại trở về nguyên dạng như cũ."

"Vậy khi chị thấy em, có vui không?" Miêu Tư Lý hỏi.

"Tôi... không biết." Cố Cách Cách thành thật trả lời, cô thực sự không biết.

Miêu Tư Lý "À" một tiếng xem như trả lời.

"Vậy khi em thấy tôi có vui không?" Cố Cách Cách hỏi lại.

Miêu Tư Lý ngay lập tức nói: "Vui." sau đó lại bổ sung thêm, "Cực kỳ vui."

Cố Cách Cách không biểu cảm gì chỉ nhẹ nhúc nhích: "Thật vậy không? Tôi không cho em chút sắc mặt tốt nào, còn luôn châm chọc, quỳ ền đấm cước đá, em cũng vui ư?"

Miêu Tư Lý cười: "Đánh nhau cãi lộn vốn là cách thức chúng ta ở chung."

Cố Cách Cách cũng cười: "Về điểm này, đúng là cả hai chúng ta chưa từng thay đổi."

Miêu Tư Lý đột nhiên nói: "Em đối với chị cũng chưa từng thay đổi." Trong lòng lại bổ sung một câu, Đáng tiếc chị đối với em đã hoàn toàn thay đổi.

Cố Cách Cách không nói gì. Năm năm trước, tôi không thể xác định tình cảm em dành cho tôi. Đến ngày hôm nay sau năm năm, tôi lại càng không phân được thật giả của lời nói này.

Miêu Tư Lý thấy Cố Cách Cách không nói lời nào cũng chỉ biết cùng im lặng, nhưng có lẽ bởi vì ngồi lâu trên sàn nhà, cô không nhịn được hắt hơi.

Lúc này Cố Cách Cách mới từ bi nói: "Vào phòng ngủ đi, coi chừng bị lạnh."

Miêu Tư Lý đột nhiên đến gần Cố Cách Cách, nở một nụ cười xấu xa: "Chị không sợ em sẽ tiếp tục đụng tay đụng chân với chị sao?"

Tim Cố Cách Cách lại đập nhanh hơn, cố ý nghiêm mặt, cứng rắn nói: "Cô mà dám làm, tôi sẽ đánh cô."

"Em mong vậy đấy!" Miêu Tư Lý bỏ lại một câu rồi lấy tốc độ nhanh nhất chạy vào trong phòng, đến nỗi còn tạo ra một làn gió.

Cố Cách Cách cười lắc đầu, đi vào phòng. Ngồi lên giường, vẽ đại một đường trên mặt nệm: "Đây là đường phân cách, nếu cô dám vượt qua đây, thì cũng đừng trách tôi không biết thương hoa tiếc ngọc. Hừ!"

Nhưng Miêu Tư Lý lại vận dụng tính cách mình tinh thông nhất (mặt dày), kéo cả người cô ôm vào trong lòng, đắp chăn: "Ngủ."

Người này! Cố Cách Cách vô lực bắn ra một cái liếc mắt xem thường, có đi đâu Miêu Tư Lý cũng chẳng nhìn tới, nên thành vô ích. Cuộn người trong lòng Miêu Tư Lý, ngửi hương vị dễ chịu trên người cô, nội tâm như được lấp đầy, Cố Cách Cách thỏa mãn nhắm hai mắt lại.

Qua thật lâu sau, Cố Cách Cách bỗng hỏi: "Miêu Tư Lý, cô đã ngủ chưa?"

"Chưa." Giọng của Miêu Tư Lý tuy nhỏ, nhưng lại rất rõ ràng. Ôm giai nhân trong lòng muốn ngủ cũng cần phải có chút định lực.

Cố Cách Cách hỏi: "Cô và Cao Ngôn gần đây còn thường xuyên gặp không?"

"Cao Ngôn? Cậu ấy ngày nào cũng bận tối tăm mắt mũi theo lịch quay phim này nọ, cả ngày cứ bay trên trời, giờ muốn gặp cậu ấy rất khó đấy. Có đi đâu chỉ cần cậu ấy quay về Bắc Kinh, thì chúng em đâu ăn tối cùng

nhau." Miêu Tư Lý không hiểu vì sao cô đột nhiên hỏi vậy, "Sao đang tự nhiên lại hỏi cậu ấy làm chi?"

"Đột nhiên nhớ tới, nên thuận miệng hỏi chút thôi. Ngủ đi." Cố Cách Cách quay lưng lại, trong lòng cười khở. Miêu Tư Lý ờ Miêu Tư Lý, nếu em vẫn còn ở bên Cao Ngôn,

vì sao lại đến đây quấy rối tôi, làm đảo loạn trái tim đã sắp tĩnh lặng của tôi đây?

Miêu Tư Lý không biết được tâm tư ấy của cô, từ phía sau ôm lấy cô, nhẹ nhàng nói: "Cố Cách Cách, em rất nhớ chị. Ngủ ngon."

Mắt Cố Cách Cách đỏ lên, một giọt lệ từ bên trong trượt xuống. Miêu Tư Lý, vì sao em luôn dùng biểu hiện si tình để che giấu bản chất lạnh lùng của mình vậy? Hay chẳng qua chỉ đang giả vờ trước mặt tôi thôi? Cố tình để một đứa ngốc như tôi nguyện ý tin là thật.

* * *

Hai cô dày vò nhau đến tận bốn giờ sáng mới chập chờn rơi vào giấc ngủ, cảm giác chưa chợp mắt được bao lâu đã bị đánh thức bởi một hồi chuông điện thoại.

Cố Cách Cách mò mẫm nửa ngày mà mãi không sờ được đến di động, nhưng ngược lại Miêu Tư Lý chỉ vừa duỗi tay đã lấy được ngay, hóa ra di động được đặt ngay trên đầu giường chỗ cô. Miêu Tư Lý chẳng thèm nhìn tới màn hình đã ấn nút nghe: "Alo, ai vậy?"

"..." Đầu dây bên kia im lặng.

Miêu Tư Lý lại "Alo" hai tiếng, vẫn không thấy có người trả lời, mắng một câu định cúp điện thoại, thì đột nhiên nghe thấy tiếng đối phương nói: "Là chị."

Miêu Tư Lý đang ở trạng thái mơ màng, nghe không hiểu nên bực mình hỏi: "Chị là ai?"

"Diệp Mạn Diệp."

Lúc này Miêu Tư Lý mới bừng tỉnh, hỏi: "Có chuyện gì không?"

"Kỳ thật chị tìm Cố Cách Cách." Diệp Mạn Diệp nói.

"Tìm Cố Cách Cách thì gọi điện cho tôi làm gì?" Miêu Tư Lý nói xong mới nhớ, không phải cô đang cần điện thoại của Cố Cách Cách sao, liền nói: "Chị chờ một chút, tôi kêu chị ấy nghe."

"Không cần. Chị chỉ định hỏi vì sao hôm nay cô ấy không đi làm, thuận tiện hỏi xem em có ở nhà cô ấy hay không? Điện thoại của em luôn ở trạng thái tắt máy."

Miêu Tư Lý nhớ lại, điện thoại của cô đã hết pin từ tối qua, nên nói: "Vậy xin phép chị nghỉ một ngày. Hôm nay tôi và Cố Cách Cách không đi làm."

"Được." Diệp Mạn Diệp đồng ý, trước khi cúp điện thoại còn nghe thấy tiếng Cố Cách Cách hỏi, "Điện thoại của ai vậy?"

Nghe giọng của Miêu Tư Lý tựa như đang ngủ thì bị cô đánh thức. Nói cách khác đêm qua Cố Cách Cách đã ở trên giường cùng em ấy. Đã mười giờ mà chưa rời giường, đêm dài như vậy có thể làm rất nhiều việc.

Diệp Mạn Diệp nhìn vào dòng tên trên điện thoại, yên lặng đọc một lần: Cố Cách Cách.

* * *

Khi nhìn thấy đồng hồ chỉ mười giờ, đầu tiên Cố Cách Cách thấy hoảng sợ, sau đó lại nghe nói Diệp Mạn Diệp tự mình gọi điện thoại tới, đầu lại càng choáng váng hơn. Mới đến làm đã đi muộn, còn để tổng giám đốc tự mình gọi điện tìm, thật không biết nên nói lá gan cô lớn, hay là mặt mũi cô dày đây? Định rời giường mặc quần áo, lại bị Miêu Tư Lý ôm về

"Em đã nói với chị ấy hôm nay chúng ta nghỉ r ồi, không cần đi làm đâu."

Cố Cách Cách nhớ lại hình như vừa r ồi có nghe cô nói như vậy, liền buông quần áo, tò mò hỏi: "Cô có quan hệ gì với MUMU? Hay là có quan hệ đặc thù gì với Diệp Mạn Diệp vậy?"

"Công ty cùng nhân viên, thủ trưởng cùng cấp dưới." Miêu Tư Lý mặt không đỏ tim không loạn trả lời.

Về mặt Cố Cách Cách không tin: "Đơn giản như vậy tôi còn cần hỏi cô sao?"

"Vậy chứ chị cho là gì?" Miêu Tư Lý hỏi lại. Không phải cô không muốn nói cho Cố Cách Cách biết thân phận của mình, mà vốn là cô chẳng muốn thừa nhận mình là con gái của Lục Liên Thủy - chủ tịch MUMU.

"Không nói thì thôi, ai cần biết." Cố Cách Cách không thèm để ý, xuống giường mặc quần áo vào, r ồi đột nhiên quay đầu lại hỏi, "Cô tán tỉnh con gái giỏi như vậy, đừng nói có quan hệ mờ ám với Diệp Mạn Diệp đấy nha? Bộ cô được chị ấy bao nuôi?"

Miêu Tư Lý dè bủ: "Cố Cách Cách, chị có óc tưởng tượng tốt như vậy không đi viết tiểu thuyết thật là một tổn thất lớn cho độc giả."

Cố Cách Cách cười lạnh: "Vậy phiền cô trao bản quyền cho tôi đi! Tôi không viết cái gì khác, chỉ viết tình sử của cô, không lo không bán được. Câu chuyện này tuyệt đối sẽ quanh co sến súa động lòng người hơn mấy cuốn tiểu thuyết nhieu, có khi còn được dựng cả phim truyền hình ấy chứ. Tên cũng đã nghĩ kỹ cho cô r ồi, gọi là

《Hoan nghênh đến đây, nam nữ đều yêu》."

Một chiếc gối đầu được ném tới, kết quả nện lên cửa phòng r ồi rơi xuống. Cố Cách Cách đã sớm thoát ra ngoài tránh được.

'Hoan nghênh đến đây, nam nữ đầu yêu' gì chứ? Cô lớn thế này nhưng chỉ thích một người, thế mà người đó còn không chịu nhận. Nếu muốn làm thành phim cũng phải tên là 《 Không phải chờ đến, chỉ yêu một người》 .

Miêu Tư Lý ng ồi trên giường hô lớn: "Cố Cách Cách, chị đang làm gì đấy? Mau lấy một bộ quần áo cho em!"

Chỉ lát sau liền thấy Cố Cách Cách trong bộ dạng buộc tạp dề bên hông, trên tay cầm xẻng xào đồ ăn, đen mặt đi tới, không cần phải nói cũng biết cô đang làm gì.

Miêu Tư Lý còn ngửi thấy cả mùi trứng chiên, lập tức bụng đói cồn cào, nhảy xuống giường vài bước chạy đến bên người Cố Cách Cách, ôm r ồi hôn lên mặt cô một cái, khen: "Cố Cách Cách, chị thật đảm đang."

Cố Cách Cách liếc mắt: "Tôi sợ có người đói chết ở nhà tôi."

CÁCH CÁCH GIÁ LÂM

Lạc Khuynh
dtv-ebook.com

Chương 12

Cố Cách Cách thật yên lặng nhìn Miêu Tư Lý đang tất bật chạy qua lại trong cửa hàng nội thất, chống cằm tự hỏi một vấn đề vô cùng quan trọng lúc này: Tại sao mình lại cùng Miêu Tư Lý đi mua giường? Mua giường? Là mua giường đấy!

Buổi sáng, cụ thể là khoảng mười một giờ, sau khi ăn hết bữa điểm tâm ấm áp mà Cố Cách Cách đã chuẩn bị, Miêu Tư Lý lại quay về giường ngủ bù. Chỉ nhìn thấy Cố Cách Cách thôi cũng đã khiến lòng cô nhộn nhạo, huống chi còn ôm ngủ cả đêm, quả thật đó chính là thách thức cực hạn của con người. Trong mắt Miêu Tư Lý, tiên sinh Liễu Hạ Huệ sở dĩ có thể gần sắc mà không phát dục, chỉ có hai loại khả năng. Một, ông ta nói dối như cuội lừa gạt người đời; hai, ông ta vốn chẳng hề hứng thú với phụ nữ.

Khi thức dậy lần hai, tinh lực của Miêu Tư Lý được hồi phục dần dần, bắt đầu khoa chân múa tay lên mọi thứ có thể nhìn thấy trong phòng của Cố Cách Cách.

Đầu tiên là kéo thấp cổ áo trên người, để lộ ra một mảng lớn da thịt trắng như tuyết, sau đó là kéo làn váy từ đầu gối lên giữa đùi, cau mày, buồn bực nói: "Quần áo gì mà bảo thủ vậy? Cố Cách Cách, chị có chắc chị không phải là nữ tu không?"

Cố Cách Cách: "Tôi sẽ lấy một bộ bikini cho cô, chỉ cần cô cứ vậy mà mặc ra ngoài."

Rồi khi Miêu Tư Lý thấy được bức chân dung phóng đại trên tường. Người phụ nữ trong ảnh đi một đôi giày gót nhọn trên chân, nghiêng người lộ ra tấm lưng trần mịn màng gợi cảm đến mê hồn, chiếc váy lụa cùng mái tóc dài như những tấm vải voan mỏng bao quanh đường cong hoàn mỹ trên

người, đang tung bay trên không tựa như làn gió. Dù chỉ với hai màu sắc đen trắng đơn điệu, nhưng lại khiến khuôn mặt tinh xảo lãnh diễm của người con gái đó thêm nổi bật. Nếu như tạp chí nào nhìn thấy tấm hình này, chắc chắn sẽ điên cuồng cướp lấy đặt lên trang bìa, thế mà bạn Miêu Tư Lý của chúng ta thì lại hết như bị động kinh, ngón tay chỉ vào tấm ảnh không ngừng run lên, hét ra những tiếng chói tai: "Cố Cách Cách, bức ảnh đen trắng này của chị không đem l ồng khung thật là lãng phí. Đây chính là di ảnh còn gì nữa!"

Cố Cách Cách: "Vậy phiền cô năm mươi năm sau giúp tôi treo lên linh đường, điều kiện trước hết là cô phải sống lâu hơn tôi. Nếu cô bất hạnh đi trước, tôi hoàn toàn không ngại treo lên linh đường giúp cô một tấm ảnh chụp mặt đầy nếp nhăn đang tươi cười hi ền lành."

Sau đó, Miêu Tư Lý dùng thái độ chuyên nghiệp của mình bắt đầu đánh giá phê bình mọi thứ xung quanh, từ màu sắc của vải rèm cửa cho đến độ mềm mại của chăn nhung, cuối cùng chuyển ánh mắt về phía giường, lập tức nêu ý kiến.

Cố Cách Cách khi nhìn thấy tấm drap trải giường với những nếp nhăn hỗn độn chưa kịp sửa sang ấy thì chợt nhớ lại cảnh tượng làm người ta đỏ mặt tối qua.

"Chúng ta mua giường đi." Miêu Tư Lý đề nghị.

Cố Cách Cách với tâm trí vẫn còn trong cõi thần tiên, mơ màng đáp: "Ừ."

Cho đến tận khi ra khỏi cửa, Cố Cách Cách mới sực tỉnh hỏi: "Vì sao phải mua giường?"

Biểu tình của Miêu Tư Lý như nói, cô đang hỏi một vấn đề ngu ngốc biết bao: "Chị không thấy hai người cùng nằm trên một chiếc giường đơn quá chật chội à?"

Cố Cách Cách không ngại tiếp tục bị thỉnh giáo: "Chính là tại sao lại phải hai người?"

"Bởi vì kể từ hôm nay, em sẽ chuyển qua ở chung với chị." Miêu Tư Lý khi nói lời này thật tự nhiên như nói, thời tiết hôm nay có nắng, từ sáng đến chiều không mưa.

Cố Cách Cách bị từ ở chung làm cho ghen hòng, ghen mãi cho đến khi tới tận cửa hàng, nên không thể tiếp tục hỏi được câu: "Cô dựa vào cái gì đòi ở chung với tôi? Ai đồng ý cho cô ở chung?"

* * *

"Nè chị, chiếc giường này có bền chắc không?" Miêu Tư Lý ngẩng lên trên một chiếc giường đôi được trang trí bởi những sợi dây màu xám trắng, hỏi cô gái bán hàng xinh đẹp đang đứng bên cạnh.

Rõ ràng đây chỉ là một câu hỏi đơn giản, thế nhưng Cố Cách Cách lại nghe ra hương vị sắc tình. Đột nhiên phát hiện, chỉ cần ở bên cạnh Miêu Tư Lý, cô sẽ luôn hướng suy nghĩ đến phương diện sâu xa kia.

Cô gái bán hàng xinh đẹp còn chưa kịp trả lời, Miêu Tư Lý lại hỏi: "Nếu làm một vài động tác kịch liệt trên đó sẽ không sập chứ?"

Cố Cách Cách: "...". Hóa ra không phải do cô nghĩ nhiều. Vội vàng lấy kính râm ra đeo vào, ưu nhã giả bộ thành người đi đường.

Cô gái bán hàng xinh đẹp cuối cùng vẫn là người từng trải, mang theo nụ cười chuyên nghiệp kiên nhẫn giới thiệu cho Miêu Tư Lý: "Giường của chúng tôi tất cả đều là hàng nhập khẩu, được chế tạo và lắp ráp tại Châu Âu, chất lượng cùng độ bền chắc hoàn toàn không có vấn đề. Nếu quý khách cảm thấy chưa đủ độ đàn hồi, thì tôi có thể giới thiệu cho quý khách dùng loại nệm bên này. Mặt ngoài là sợi dệt có tính đàn hồi rất cao, bên trong còn có thêm hợp kim nhôm, hợp kim thép, cùng các loại hợp kim khác, nên vừa mềm mại vừa đàn hồi, còn có tác dụng phòng hộ."

Cố Cách Cách thật muốn xông tới, cần lấy cổ áo của cô gái bán hàng ngắt lời: "Em gái à, em gái có chắc là đang bán nệm, chứ không phải áo chống đạn không?"

Nhưng ngược lại Miêu Tư Lý rất hài lòng, gật đầu: "Như vậy tôi an tâm, chị không biết chứ vị kia nhà tôi có ham mê rất đặc thù. Người đó thích ở trên giường làm vài loại động tác khó."

Mặt cô bán hàng xinh đẹp bắt đầu đỏ lên.

"Một khi không làm đúng, thì liền tra tấn tôi."

Mặt cô bán hàng từ đỏ chuyển sang trắng.

"Biến thái đến mức khiến người khác giận sôi máu."

Cô gái bán hàng bắt đầu thở khó khăn, có dấu hiệu như có thể trút hơi thở cuối cùng rồi 'ra đi' bất cứ lúc nào.

Miêu Tư Lý còn định nói nữa, nhưng cảm thấy trạng thái của cô gái bán hàng có chút bất thường, vội vàng quan tâm hỏi: "Chị làm sao vậy?"

Mặt cô gái bán hàng xinh đẹp đã trở nên đỏ bừng, trước kia cũng có một ông chú đáng khinh đến mua giường hát điệu này cho cô nghe, nhưng một cô gái lại nói trắng ra như thế vẫn là lần đầu tiên cô gặp. Nhưng theo nguyên tắc, khách hàng luôn là Thượng đế, sau khi nhìn nửa ngày, cuối cùng cũng ghen ra được một câu ca ngợi: "Người yêu của quý khách chắc chắn vô cùng strong!"

Miêu Tư Lý cười nói: "Vị kia nhà tôi yếu lắm. Đúng rồi, chị ấy cũng ở đây nè!"

Cố Cách Cách lắng tai nghe cả hai nói chuyện, đã thầm muốn đào một cái hang chôn mình, không thì cũng khoét một lỗ trên tường rồi nhảy xuống năm tầng lầu. Nếu ngã chết thì thôi, không chết mà ngã thành biến dạng, hay liệt hơn nửa người thì xong luôn. Làm như vậy thật không lý trí, liền thay đổi ý định, chuẩn bị trộm rời đi. Còn chưa kịp xoay người đã nghe thấy Miêu Tư Lý nói "Chị ấy cũng ở đây nè!" rồi bị cô không nể nang chỉ tay vào, lập tức cảm thấy sống lưng lạnh cứng.

Ngoài cô gái bán hàng, còn có mấy người khách khác trong tiệm cũng theo hướng ngón tay Miêu Tư Lý chỉ, nhìn về phía Cỗ Cách Cách. Biểu cảm đầu cực kỳ giống nhau, đầu tiên là tò mò sau đó chuyển sang kinh ngạc, cuối cùng biến thành không thể tin. Hả, là con gái? Tại sao lại có kiêu ham muốn đến cỡ đó chứ?

Cỗ Cách Cách lại có xúc động muốn chết, có đi đầu trước khi chết, nhất định cô phải bóp chết Miêu Tư Lý.

Ngay trước khi Cỗ Cách Cách động thủ, Miêu Tư Lý đứng dậy, đi đến trước mặt ôm vai cô nói: "Cỗ Cách Cách, em đã nói với chị biết bao nhiêu lần rồi. Đây là giường, không phải thảm bạt. Nhảy nhảy nhót nhót thì được, nhưng nếu chị muốn quay người lộn mào 360 độ thì không được đâu."

Cỗ Cách Cách mặt đầy vạch đen. Vừa rồi còn cho rằng miệng cô ta đầy thuốc nổ đang bịa đặt phỉ báng cô, hóa ra là nói chuyện này.

Nghiêm túc mà nói, Miêu Tư Lý là học trò đầu tiên, đồng thời cũng là học trò cuối cùng của Cỗ Cách Cách. Nếu thời gian có thể quay ngược trở lại, nhất định cô sẽ không nhận làm gia sư cho Miêu Tư Lý. Đây là chuyện duy nhất mà cô vô cùng hối hận suốt bao nhiêu năm từng sống. Nếu trên đời này có thuốc hối hận, cô sẽ uống không chút do dự, dù trong thuốc ấy có chứa cả thạch tín.

Vào cuối năm hai đại học, cô và Hứa Minh Huy chia tay, chính xác mà nói, cô bị Hứa Minh Huy đá. Cô gạt mẹ nói rằng, bởi vì bà chia rẽ đôi uyên ương, mới dẫn đến kết quả chia lìa, cho nên đến tận bây giờ, mẹ cô vẫn luôn cảm thấy áy náy chuyện này.

Thất tình làm cho cô trở nên hậm hực. Sau khi kết thúc học kỳ, cô chẳng muốn trở về Bắc Kinh, vì sợ nếu không cẩn thận lại gặp Hứa Minh Huy ở trên đường đang tình chàng ý thiếp với người yêu mới, cô sợ sẽ không nhịn được mà lao tới đâm gã một dao, sau đó bị cảnh sát bắt vào ngục, phải trải qua cuộc sống thê lương sau song sắt; do đó, cô quyết định ở lại trường đại học Nam Kinh. Nghỉ hè tuy ngắn ngủi, nhưng rất buồn

chán với một người thất tình, mỗi giây mỗi phút cũng là dày vò. Vì thế, cô lên mạng tìm đại một công việc gia sư giết thời gian.

Điều kiện mà Miêu Nhã đặt ra, chỉ cần làm cho con gái tôi vào được đại học, cho dù có là đại học hạng hai, tôi cũng sẽ trả số thù lao kếch xù; tuy nhiên, nếu con gái tôi thi rớt, thật xin lỗi, tôi sẽ không trả một xu. Điều kiện như vậy khiến rất nhiều người động tâm, nhưng cũng rất nhiều người quay đầu trở ra, bởi vì câu bổ sung cuối cùng: Con gái tôi là một người có tính tình cực kỳ tệ, thành tích cũng kém đến không thể tưởng tượng, nhất định phải suy nghĩ kỹ càng. Cỗ Cách Cách không hề nghĩ ngợi liền đồng ý. Sau này Miêu Tư Lý từng hỏi cô, "Vì sao phải đồng ý với một điều kiện hà khắc đến vậy? Nếu em không thi đậu, chẳng phải là làm không công sao?" Cỗ Cách Cách hiên ngang liếm liếm giải thích, "Vì cảm thương cho tấm lòng của bố mẹ. Lúc ấy tôi chỉ có một ý niệm trong đầu, chính là phải giúp người mẹ từ ái cứu vớt đứa con gái lạc lối của bà!" Mà thực tế, đúng là một xu thù lao Cỗ Cách Cách cũng không nhận được, bởi vì cô không đợi được đến lúc Miêu Tư Lý cá chép vượt long môn, chính mình đã cuốn gói bỏ chạy.

Mặc dù gia đình Cỗ Cách Cách không phải đại phú đại quý, nhưng cũng chẳng phải bần hàn. Bố cô làm trong chính phủ, tuy không làm quan chức lớn, nhưng lại vô cùng có duyên với chức phó, đi từ phó khoa, phó phòng, đến bây giờ là phó cục. Cỗ Cách Cách thường cười ông. Xem ra cả đời bố chỉ có thể làm người dựa bên thái tử. Còn mẹ cô thì theo nghiệp buôn bán, từ một cửa hàng bán quần áo nhỏ 20 mét vuông lúc đầu, kinh doanh đến bây giờ đã mở được ba chi nhánh, trong đó còn có một cái ở ngay trung tâm Tây Đan. Kỳ thật gia đình như vậy ở nơi coi trọng vật chất như thủ đô, nhiều nhất chỉ được xem là gia đình tiểu tư sản, nhưng ít nhất Cỗ Cách Cách không cần giống như những học sinh nghèo khác, phải đi làm thêm kiếm tiền đóng học phí hay kiếm tiền sinh hoạt cá nhân. Làm gia sư chẳng qua chỉ là cách để cô phân tán tư tưởng, giải quyết nỗi buồn trong lòng.

Chính vì thế, sau khi nhận lời, Cỗ Cách Cách dọn đến ở trong nhà Miêu Tư Lý, còn Miêu Nhã ngay hôm sau liền đi công tác, để lại Cỗ Cách Cách cùng Miêu Tư Lý bắt đầu cuộc sống chính thức ở chung.

Và sự kiện bật giường Miêu Tư Lý nói đến chính là một khúc nhạc dạo đầu nho nhỏ trong cuộc sống ở chung của hai cô.

Nghe có phần hơi giống tiểu thuyết ngôn tình sến súa hay phim truyền hình tám giờ mỗi tối; lúc mới đầu, cô nhóc hư hỏng Miêu Tư Lý vốn chẳng hề nề nang cô gia sư Cố Cách Cách. Hành động của Miêu Tư Lý còn tồi tệ hơn rất nhiều so với lời tả của Miêu Nhã, đủ loại trò chơi khăm trẻ con khiến cô phải dở khóc dở cười. Mạnh bạo thì, nếu không xối cô cả thân ướt nhẹp, cũng là hại cô ngã chổng bốn chân lên trời. Lịch sự thì, nếu không trộm bỏ ếch vào túi xách của cô, cũng là bỏ mấy con côn trùng nào đó vào (mà cô hoàn toàn không thể nghĩ ra được, rốt cuộc Miêu Tư Lý đào ở đâu ra mấy loài động vật gần kề bên bờ tuyệt chủng như ếch hay bò sát thế này). Để rồi khi cô lục tìm chìa khóa, đột nhiên sờ phải một vật gì đó mềm mềm, ghê tởm tới nỗi khiến cô một tuần cũng chẳng dám ăn gì với cơm. Hoặc là động chân động tay trên quần áo cô, quần dài biến thành quần đùi, quần đùi biến thành váy ngắn. Lấy chỉ số thông minh của cô đương nhiên chẳng đại đột gì đi đối nghịch với Miêu Tư Lý, hay dùng cách y hệt đó để đáp trả lại nhóc con đáng ghét. Cố Cách Cách chỉ có thể mỗi đêm trở về phòng ngủ, vẽ một bức tranh Miêu Tư Lý, rồi ghim lên tường đóng đinh giải hận.

Cũng bắt đầu từ đó, Cố Cách Cách dưỡng thành một thói quen, đó là phát điên trên giường. Cô thực sự bị Miêu Tư Lý bức đến điên.

Người ta thường bảo, dù cẩn thận đến mấy cũng sẽ sai sót, nên rất không khéo vào một lần cô đang phát điên, đã quên khóa cửa phòng. Lại càng không khéo chính là, hôm đó Miêu Tư Lý lại phá lệ đến tìm cô hỏi bài, vì thế liền thấy được một màn biểu diễn bật giường điên cuồng. Lật mình trước, đảo mình sau, còn có cả nhảy vọt lên không, dáng vẻ không hề thua kém đội thể thao nước nhà, làm Miêu Tư Lý xem đến trợn mắt há mồm. Cho đến tận khi Cố Cách Cách thách thức một động tác khó, lộn mèo nghiêng người một cú trên không, chẳng may giẫm hụt một bước, cả người ngã xuống giường, còn lăn tới bên chân Miêu Tư Lý. Lúc ấy Cố Cách Cách ngã đến đầu hoa mắt choáng, vươn tay nắm lung tung, cuối cùng lỡ kéo tuột quần ngủ của Miêu Tư Lý xuống, rồi ngẩng đầu theo ý thức, liền thấy ngay trước mắt là một chiếc quần lót thiếu nữ màu hồng.

Miêu Tư Lý xanh mặt hỏi: "Chị đang động dục à?"

Cố Cách Cách: "..."

CÁCH CÁCH GIÁ LÂM

Lạc Khuynh
dtv-ebook.com

Chương 13

Tất cả mọi người trong cửa hàng từ nhân viên cho đến khách hàng, sau khi vật vả nghiền ngẫm ra hai chữ lên giường và bật giường thật rất khác biệt, lại nghe thấy Miêu Tư Lý nói thêm một câu: "Cố Cách Cách, cô bị gì vậy?" Giọng nói ngập tràn lo lắng kia lập tức liền gọi lại bầu không khí căng thẳng, giống như cô gái tên Cố Cách Cách đó không phải bị gì trên cổ, mà là bỗng nhiên đột quỵ. Ánh mắt tất cả lại đồng loạt chiếu tới, vì thế thấy được một màn thế này:

Hai cô gái đầy khí chất mỗi người một vẻ, đang ngời đôi mắt với nhau trên chiếc giường đôi phủ vải kaki. Hai khuôn mặt xinh đẹp mỹ miều đều được ánh sáng của ngọn đèn chiếu phủ lên một lớp ánh vàng, cả hai đang say đắm nhìn nhau (Miêu Tư Lý: "Rõ ràng trong mắt tôi là trêu chọc, còn trong mắt Cố Cách Cách là phần nộ mà."). Hai tia nhìn chạm nhau trong không khí, rồi biến thành hào quang tỏa ra bốn phía, loá mắt vô cùng.

Hình ảnh như vậy quá động lòng người, hết như một cảnh trong phim, đầy đẹp đẽ và lãng mạn.

Đồ đẹp thì luôn được người thích, chẳng sợ giờ phút này ngời trên giường chính là hai người con gái, chứ không phải một người đàn ông và một cô gái trẻ như bình thường. Tất cả mọi người đều nhin không được nghĩ. Hai người họ thật xứng đôi.

Nhìn theo hướng tay của mỹ nữ tóc đỏ, lập tức thấy được dưới cổ mỹ nhân tóc nâu một dấu màu đỏ rất rõ. Còn chưa kịp đoán, đã nghe mỹ nữ tóc đỏ dịu dàng nói: "Đầu tại em không tốt. Còn đau không?" Vì thế, tất cả mọi người đều nhanh chóng hiểu nguyên nhân đích thực của cổ bị gì là thế nào? Hai người họ quả nhiên là một cặp!

Cố Cách Cách mặt đen lên, hần học nhìn Miêu Tư Lý, như muốn dùng ánh mắt bắn chết cô, hoặc có thể lập tức cạy sọ não của cô xem thử bên trong đang chứa thứ gì lại khiến cô nói ra những lời lộ liễu như vậy ở nơi công cộng? Chẳng lẽ con nhóc này không sợ bị người khác cho là kẻ khác người rồi đá đi sao? Cả hai đều là con gái đấy!

Quay đầu định giải thích với những người xung quanh, Đây kỳ thật không phải dấu hôn mà là vết thương. Kết quả lại chẳng nhìn thấy một biểu tình xem thường hay ghét bỏ nào, mà toàn là những khuôn mặt đỏ bừng vì hưng phấn, cùng đôi mắt hiện hình trái tim. Cô ngây ngẩn cả người. Mọi người bây giờ làm sao vậy? Khả năng tiếp nhận mạnh thế sao? Hai cô gái ở bên nhau, còn nói ra những lời rất ái muội như vậy, mà các người lại chẳng thấy kỳ quái gì à?

Thậm chí có một chàng trai trẻ chừng hơn hai mươi tuổi, trên cổ đeo một chiếc máy chụp hình, vẻ mặt ngượng ngùng đi tới: "Tôi có thể chụp một tấm hình chung của hai cô làm kỷ niệm không?" Cố Cách Cách lập tức khinh bỉ trong lòng. Hóa ra cậu là fan Bách hợp?

"Đương nhiên có thể." Miêu Tư Lý thoải mái ôm lấy cổ Cố Cách Cách, che khuất dấu hôn, còn đưa mặt qua hôn lên môi người kia một cái.

Anh chàng mê Bách hợp lập tức lấy tốc độ nhanh như chớp giơ máy ảnh lên Tách một tiếng chụp lại.

Cả quá trình không quá ba giây, Cố Cách Cách hoàn toàn không kịp phản ứng, trên mặt còn đang mang theo nụ cười mỉm Mona Lisa chuẩn bị chối từ.

Miêu Tư Lý cầm chiếc máy ảnh của chàng trai kia, nhìn thấy ảnh chụp, tim không khỏi đập nhanh một nhịp. Đây là tấm ảnh chụp chung đầu tiên của cô và Cố Cách Cách, bất kể là ánh sáng hay góc độ của hai người trong ảnh đều perfect vô cùng, giống như đây không phải là vội vàng chụp, mà đang đứng sẵn trước bức màn, chọn xong tư thế chờ người đến chụp, nên liền gạt đầu tán dương: "Chụp rất đẹp, gửi đến email cho tôi đi." sau đó đưa địa chỉ email.

"No problem!" Cậu ta sáng khoái đồng ý, rồi lấy ra một danh thiếp đưa cho Miêu Tư Lý, "Kỳ thật tôi là một nhiếp ảnh gia, vừa nãy ở dưới lầu thấy được hai bạn nên không nhịn được đi theo. Nếu có thể, tôi muốn làm một tập ảnh chụp của hai người, chỉ trưng bày ở phòng tranh mà tôi cùng bạn mở chung thôi, đương nhiên chúng tôi sẽ trả thù lao cho hai bạn."

Miêu Tư Lý cần lấy một góc danh thiếp, mặt trên in:

Bành Tinh - Phòng ảnh Tinh Thần

Chỉ nghĩ đến việc trên ảnh chỉ có hai người bọn họ, lòng cô đã nhộn nhạo không yên, nói chi đến chuyện đặt cả hai vào trong tủ kính cho mọi người cùng xem.

Điều mà Miêu Tư Lý muốn làm nhất chính là nói cho tất cả mọi người, cô và Cố Cách Cách là một cặp; hoặc nói theo cách khác, là khẳng định cho mọi người biết, Cố Cách Cách là người phụ nữ của cô.

Bành Tinh tiếp tục trình bày ý tưởng của mình, dùng ngôn ngữ vẽ ra rất nhiều cảnh tượng xinh đẹp đầy lung linh, làm Miêu Tư Lý càng nghĩ càng xốn xang rung động.

Cố Cách Cách nhìn vẻ mặt nóng lòng muốn thử của Miêu Tư Lý, ngập ngừng hỏi: "Đừng nói cô định đồng ý?"

Miêu Tư Lý nhú mày: "Vì sao không?"

Cố Cách Cách lập tức giống như Từ Hi thái hậu, bày ra dáng điệu vô cùng đoan trang, nhẹ nhàng thanh tao cất lời: "Chị đây không hứng thú. Nếu muốn chụp, chính cô chụp đi, muốn quay cả phim ướt át cũng được. Có đi đâu nhớ phải đem tấm hình vừa rồi hủy thi diệt tích, ngàn vạn lần đừng để tôi thấy, không thì cô tự biết hậu quả."

Chỉ vài câu gió nhẹ mây bay đã khiến Miêu Tư Lý nghe xong cảm thấy da đầu run rẩy. Cô tuyệt đối có lý do tin tưởng, người phụ nữ này nói được thì làm được. Bởi vì có một lần cô từng thừa lúc Cố Cách Cách ngủ say,

lén chụp mấy tấm hình lưu trong máy tính, kết quả là người phụ nữ này đã thẳng tay xóa trắng toàn bộ ổ cứng của cô.

Miêu Tư Lý nhìn tấm hình trong máy ảnh, lại nhìn Cố Cách Cách, cuối cùng cắn răng một cái, đem máy ảnh trả lại cho Bành Tinh.

Cố Từ Hi thấy Miêu Tư Lý nghe lời như vậy, nở nụ cười thỏa mãn, có đi đâu nụ cười đó nháy mắt lại cứng đờ.

Bởi vì Miêu Tư Lý thay đổi ý định. Cô thông qua thời gian năm năm nghĩ ra được một chân lý, đó là ở đâu có áp bức thì ở đó phải có đấu tranh, người mặc dù là dao thớt nhưng ta kiên quyết không làm thịt bò. Từ Hi vẫn là Từ Hi, nhưng Tiểu Lý Tử đã không còn là Tiểu Lý Tử ngày xưa.

Miêu Tư Lý nhoen một nụ cười đủ sức giết chết toàn bộ nam nữ có mặt tại đây, dùng giọng điệu cực kỳ ngọt ngào nói với Bành Tinh: "Tiểu Tinh Tinh, vớ nhớ gửi tấm hình này cùng số di động của anh vào email cho tôi, sau này tội mình sẽ thường xuyên liên lạc."

Bành Tinh biết rõ song kiêu tuyệt sắc trước mặt là một cặp, nhưng vẫn bị Miêu Tư Lý đánh gục tại chỗ. Là một người đàn ông đương nhiên không thể cự tuyệt mỹ nữ đột nhiên ân cần lấy lòng nhờ vả. Đầu tiên lộ ra sự ngỡ ngàng, sau đó là vẻ mặt vì được ưu ái mà lo ngại nhìn cô.

Tiểu Tinh Tinh? Miêu Tư Lý, cô quá đáng rồi đấy? Cố Cách Cách nghe xưng hô Miêu Tư Lý gọi Bành Tinh, chỉ cảm thấy da dầy run lên, lại thấy cái vẻ mê gái tới mù mờ của Bành Tinh nhìn Miêu Tư Lý, thì bụng dạ lại càng khó chịu. Quả nhiên giang sơn dễ đổi, bản tính trêu hoa ghẹo nguyệt của Miêu Tư Lý một chút cũng không dời.

Cô bán hàng xinh đẹp trong cửa hàng cũng rất hợp thời chen vào hỏi: "Vậy còn cần giường không?"

Ý cười trên mặt Miêu Tư Lý không giảm, mà còn chớp chớp mắt nhìn cô: "Đương nhiên cần, nhưng phải giảm giá nha."

Cô bán hàng xinh đẹp cũng bị nụ cười quyến rũ và cặp mắt hoa đào quyến rũ của cô đánh điện.

Cố Cách Cách bất lực đảo mắt. Tất xấu nam nữ ăn hết của Miêu Tư Lý cũng không sửa chút nào.

Khi hai cô đã rời khỏi cửa hàng nội thất, Bành Tinh và cô gái bán hàng vẫn còn đang ngây ngốc ngẩn người.

* * *

"Cố Cách Cách, về mặt của chị nói cho em biết, chị đang ghen." Miêu Tư Lý cầm lấy chiếc tách trước mặt Cố Cách Cách, bỏ thêm hai thìa đường rồi đưa lại cho cô.

Cố Cách Cách khinh miệt liếc cô: "Về mặt của cô cũng nói cho tôi biết, cô đang tưởng ai cũng mê mình."

Miêu Tư Lý bỏ vào tách cà phê của mình một thìa đường: "Đừng chết chống cự nữa! Về mặt vừa nãy của chị khi thấy em nói chuyện cùng người khác vô cùng thống khổ, giống như sinh con, hơn nữa còn là ca khó sinh."

"Đây là vì tôi nghe được vài lời muốn ới mà không ới được." Cố Cách Cách dù miệng nói muốn ới mà không ới được, nhưng tay vẫn uống cà phê vào bụng, nhấm nháp độ ngọt vừa đúng.

Miêu Tư Lý có chút hả hê hỏi: "Là trong lòng thấy chua sao?"

"Không, là loét dạ dày." Cố Cách Cách uốn nắn.

Miêu Tư Lý: "...". Uống một hớp cà phê, chuyển đề tài: "Nói thật, xin hỏi Cố tiểu thư, ở bên cạnh em, chị có cảm thấy tự hào không?"

Cố Cách Cách hỏi lại: "Xin hỏi Miêu tiểu thư, nói về phương diện nào?"

"Mọi phương diện, thí dụ như sắc đẹp, khí chất, học thức, tu dưỡng. Ngay cả chính em cũng lo lắng, em ưu tú như vậy ngộ ngộ bị người cướp

đi, thì chị phải làm sao bây giờ?" Miêu Tư Lý tỏ ra u buồn.

Cố Cách Cách không nhanh không chậm đáp: "Tôi sẽ thắp hương mời rượu khấn thần, cảm tạ ông trời có mắt."

Miêu Tư Lý: "...". Cố ý xem nhẹ lời đó, bắt đầu biểu đạt lòng trung trinh, "Kỳ thật vẻ ngoài sinh ra trên hoa gheo nguyệt không phải lỗi của em, chị chỉ cần nhớ kỹ lòng em vĩnh viễn đều thuộc về chị là được."

Không phải không thừa nhận, Miêu Tư Lý thật thật giả giả tỏ tình, cho dù chỉ là viên đạn bọc đường, cũng rất có lực sát thương. Câu 'lòng em vĩnh viễn đều thuộc về chị' giống như một quả bom hạt nhân đánh trực tiếp vào lòng Cố Cách Cách, sau đó hóa nó thành một đầm nước xuân. Nội tâm Cố Cách Cách đã xuân tình nhộn nhạo, nhưng trên mặt vẫn là mặt hồ không gợn sóng, cười lạnh nói: "Tôi tình nguyện tin trên đời này có quỷ, cũng không tin miệng mồm giáo hoạt của cô."

Vẻ mặt Miêu Tư Lý bi thương: "Em nói thật mà."

Cố Cách Cách nghiêm túc nói: "Tôi cũng không nói đùa." rồi dùng giọng điệu vừa rồi của Miêu Tư Lý nói thêm một câu, "Nói thật, Miêu tiểu thư, lời của cô nếu đáng tin, heo nái cũng leo cây được."

Miêu Tư Lý: "...". Hoàn toàn bại trận, không chút khí lực đánh trả. Đúng là không dễ đối phó với Cố giáo chủ ngũ độc bất xâm của Ngũ độc giáo.

Không khí rơi vào im lặng, cả hai yêu tinh đều đang tính toán trong lòng, làm sao có thể một kích đánh chết đối phương? Là ghen chết, độc chết, hay là lập tức bóp chết đây?

Di động vang lên, là của Cố Cách Cách.

Cố Cách Cách đưa điện thoại di động lên tai, chỉ nói một tiếng "Alo" rồi không nói thêm gì, mãi đến khi cuộc gọi kết thúc, mới nói thêm tiếng: "Được." Để điện thoại di động xuống, nói với Miêu Tư Lý, "Tôi có hẹn ăn cơm cùng người khác, không đi tiếp với cô. Còn về việc ở chung mà cô nói, tôi thấy vẫn là miễn đi. Tôi ở một mình quen rồi, không quen trong

nhà có thêm người, cũng không chịu nổi có tiếng huyền não không ngừng hai mươi bốn giờ bên tai. Mai gặp ở công ty." Nói xong xoay người, lưu cho Miêu Tư Lý một bóng lưng tao nhã.

Miêu Tư Lý bất mãn nhú mày. Từ hôm qua đến giờ đầu tốt cả, tại sao mới nhận một cú điện thoại mà thái độ đã xoay 180 độ rồi? Nghe loáng thoáng là của phụ nữ gọi đến, chẳng lẽ là người yêu mới của chị ấy? Không thể nào, Cố Cách Cách từng nói chị ấy không hề có hứng thú với phụ nữ, tuy rằng luôn có cảm giác tốt đẹp là chị ấy thích mình. Nhưng nếu không phải, thì làm chi phải thần thần bí bí như vậy chứ?

Trong lòng hết đang bị mèo quấy, Miêu Tư Lý rất muốn đuổi theo xem, lại sợ chọc Cố Cách Cách chán ghét, chỉ có thể ngẩn suy nghĩ lung tung. Có đi đâu cô cũng chẳng nghĩ được bao lâu, vì điện thoại di động của cô cũng có người gọi tới. Trên màn hình hiện lên hai chữ: Cao Ngôn.

CÁCH CÁCH GIÁ LÂM

Lạc Khuynh
dtv-ebook.com

Chương 14

Có câu nói, 'ai đi qua năm tháng rồi cũng sẽ già'. Nhưng đi đâu này lại chẳng phải dành cho tất cả; ít nhất, là không hề đúng với Miêu Nhã.

Năm năm trước, lần đầu gặp hai mẹ con Miêu Nhã, Cố Cách Cách đã nghĩ, trước mặt cô là một cặp chị em xinh đẹp. Sau năm năm gặp lại, thời gian tựa như dừng lại trên khuôn mặt bà, nếu có đi đâu gì thay đổi, thì chỉ là thêm phần ý nhị, vẻ ý nhị của một quý phu nhân. Miêu Nhã bây giờ giống như tên của bà, cao quý thanh lịch hết như chiếc váy Givenchy đang mặc trên người.

Cố Cách Cách nhớ rất rõ lần đầu bọn họ nói chuyện, cho đến bây giờ cô vẫn luôn có cảm giác rối loạn về xưng hô vai vế.

Mặc dù cô là gia sư của Miêu Tư Lý, nhưng cũng chỉ lớn hơn Miêu Tư Lý năm tuổi, cho nên cô vẫn cảm thấy mình và Miêu Tư Lý là cùng thế hệ; vì vậy, đã thật cung kính kêu Miêu Nhã một tiếng: "Dì."

Miêu Nhã dùng ánh mắt vô cùng khiếp sợ nhìn cô, trên mặt viết rất to hàng chữ không thể tin nổi: "Nhìn tôi có vẻ già đến vậy sao? Tôi vẫn cho rằng từ dì hỉ hỉ là dành cho những người phụ nữ trên mặt xếp đầy nếp nhăn, mà tôi nhiều lắm chỉ lớn hơn cô năm tuổi."

Cố Cách Cách: "...". Trán bắt đầu đổ mồ hôi lạnh, tuy Miêu Nhã quả thật nhìn rất trẻ tuổi, mặc đồ cũng đầy thanh xuân, nhưng nếu chỉ nhận lớn hơn cô năm tuổi, đi đâu ấy để chị hai Cố Vân của cô làm sao chịu nổi. Có đi đâu Cố Cách Cách vẫn cần rằng một cái, trái lương tâm kêu: "Thưa chị." Sau khi kêu xong da đầu tê rần, rồi ngay lúc đó cô cảm thấy mình như lớn hơn mười tuổi, hoặc là hoa mắt nhìn thấy Miêu Nhã trẻ ra mười tuổi.

Thế mà Miêu Nhã vẫn tỏ ra chưa hài lòng với cách xưng hô đó, kiên nhẫn giúp cô sửa lại: "Xin hãy xóa bớt đi cái chữ phía trước, chỉ cần giữ chữ phía sau là được."

"Chị... Chị?!" Cố Cách Cách lập tức cảm thấy cả người đóng băng.

Đây chỉ là lần đầu tiên bọn họ giao chiến, còn vô số lần giao chiến sau này. Cố Cách Cách không thể không cúi đầu thừa nhận, trình độ của Miêu Nhã vượt xa trên cô. Cô từng nói hình dung cấp bậc của cô và Miêu Nhã cho Miêu Tư Lý: "Nếu tôi là Bạch Tố Trinh, vậy mẹ em chính là Pháp Hải. Nếu tôi là Tôn Ngộ Không, vậy mẹ em chính là Như Lai. Đương nhiên trình độ của tôi còn chưa đạt đến độ thâm hậu như Bạch Tố Trinh hay cao cường như Tôn Ngộ Không, thế nhưng công lực của mẹ em đã sớm vượt qua Pháp Hải và Như Lai mấy con phở." Miêu Tư Lý lại hỏi, "Vậy em là gì?". "Em?" Cố Cách Cách đánh giá cô trên dưới một lượt, sau đó vẻ mặt tiếc nuối nói, "Động vật có vú bậc cao."

Không có con đường nào tự nhiên sinh ra trên đời, mà nhiều người đi trên đó mới tạo thành đường đi. Cũng giống như đạo lý đó, lần đầu tiên kêu chị không mở nổi miệng, kêu vô số lần thì riết cũng thành quen, còn có thể thuận tiện chiếm tiện nghi của Miêu Tư Lý, cho nên trong lòng Cố Cách Cách đối với việc kêu Miêu Nhã là chị gái không còn bất kỳ khúc mắc, còn nhiều lần gọi đến vui vẻ. Cuối cùng vẫn là lương tâm Miêu Nhã tự mình phát hiện, kết thúc vấn đề xưng hô quái dị này.

Đó là một lần cả ba cùng đi mua sắm, Cố Cách Cách cần hai chiếc váy cùng kiểu dáng nhưng có màu khác nhau, lần lượt đặt lên tay Miêu Nhã và Miêu Tư Lý, rồi thân thiết nói: "Chị (em) thử bộ đồ này xem, nhìn rất phù hợp với tuổi hai người." Sau khi hai người kia mặc xong, từ phòng thử đồ đi ra, nhìn thấy đối phương thì chỉ biết yên lặng, rồi lui về phòng. Từ đó về sau, Miêu Nhã để Cố Cách Cách gọi bà là aunt, đây cũng là lần duy nhất Cố Cách Cách chiến thắng trước Miêu Nhã, còn những chiến dịch khác đều kết thúc với kết quả thảm bại. Cho nên ở trong lòng Cố Cách Cách, Miêu Nhã luôn là hình tượng nữ thần chiến thắng. Đương nhiên vô quáyt dày có móng tay nhọn, cô cũng là nữ thần chiến thắng trong lòng Miêu Tư Lý.

"Aunt." Cỗ Cách Cách ng ẩ xuống đối diện vị phu nhân, gật đầu chào một tiếng.

Đây là một nhà hàng Tây rất sang trọng, vị trí cả hai ng ẩ cũng là đẹp nhất, nhìn từ trên cửa sổ xuống sẽ thu hết được tất cả cảnh đẹp cùng ánh đèn rực rỡ của kinh đô vào trong mắt.

Miêu Nhã chỉ quét mắt liếc cô một cái, r ẩ lại tiếp tục cắt miếng thịt bò trước mặt, cắt ra được một miếng nhỏ đưa vào miệng, sau khi từ từ chậm rãi nhai nuốt, mới nói: "Đẹp hơn."

Cỗ Cách Cách nở một nụ cười chuyên nghiệp: "Cám ơn khen ngợi, ngài cũng vậy." R ẩ nói với cậu trai trẻ b ẩ bàn đang đi tới phía mình, "Một ly nước suối, cám ơn."

Miêu Nhã nói: "Hôm nay ta mời, cô không cần khách sáo."

Cỗ Cách Cách trợn mắt trắng dã trong lòng, nhưng trên mặt vẫn kh ể cười mỉm: "Ngài biết là trước giờ tôi không ăn cơm Tây." Cho nên bà mới cố ý chọn nhà hàng Tây.

Miêu Nhã buông dao nĩa, dùng khăn lau miệng một chút: "Ồ, ta quên mất. Tiếc là ta đã ăn no, nên đành mời cô vào lần sau vậy."

Cỗ Cách Cách nhìn miếng bít tết trong đĩa chỉ mất một góc cực nhỏ, thế mà vị phu nhân trước mặt đã nói rằng mình ăn no? Vừa cảm thán bà là kẻ lãng phí thức ăn, vừa âm thầm tiếc hận thay đầu bếp khách sạn, nghĩ lúc ra về cô có nên cho họ một đề xuất, lần sau nếu thấy vị phu nhân này tới cứ lập tức đưa thịt sống lên, dù sao bà ăn ít như thế, phỏng chừng cũng chẳng nếm ra mùi vị gì.

"Nhìn thấy ta có phải rất bất ngờ không?" Miêu Nhã ngoắc người phục vụ, gọi thêm một ly rượu đỏ.

"Đôi chút. Dù sao tôi biết ngài sẽ tìm tôi, chỉ là không ngờ sẽ nhanh như vậy." Cỗ Cách Cách nâng cổ tay nhìn đồng hồ, "Kể từ hôm qua lúc tôi nhìn thấy Miêu Tư Lý, cho đến bây giờ mới chỉ qua 30 giờ."

Miêu Nhã nhìn cô, vẻ mặt có chút ưu s ầu: "Đó là cô cảm thấy vậy, còn trong mắt ta thì 30 giờ đã là quá dài, đủ cho hai đứa tình cũ lại cháy. Đáng lẽ ta nên biết chuyện này trong vòng 3 giờ mới đúng."

Cố Cách Cách đề nghị: "Ngài nên cài lên người con gái ngài một bộ định vị, như vậy chỉ cần trong vòng ba giây, ngài sẽ biết được liệu có nhân vật nguy hiểm nào như tôi đang xuất hiện bên cạnh con gái ngài hay không."

"Đó là một ý kiến hay." Miêu Nhã gật đầu đồng ý, "Ta cũng từng hy vọng làm vậy, nhưng Tiểu Lý lại không đồng ý."

Cố Cách Cách hoài nghi, hỏi: "Ngài tôn trọng quyết định của em ấy vậy sao?"

"Đúng, ngoại trừ một việc."

"Tôi?" Cố Cách Cách chỉ vào mũi mình, "Ngoại trừ việc yêu đương với tôi?"

Miêu Nhã chỉ chìa một ngón tay, lắc lắc: "Toàn bộ những người qua lại cùng Tiểu Lý, cô chỉ là một trong số đó."

Cố Cách Cách có cảm giác thất bại thảm hại, hóa ra trước giờ chỉ có cô quá tự đề cao bản thân, cô chẳng qua cũng chỉ là một trong số đó: "Năm năm trước lấy lý do học tập làm trọng, vậy còn hôm nay?"

Miêu Nhã đung đưa chất lỏng trong chiếc ly thủy tinh, chậm rãi nói: "Kỳ thật năm năm trước ta đã làm sai."

Cố Cách Cách kinh ngạc nhìn bà. Chẳng lẽ bà ta đã đột nhiên thông suốt? Hiểu được chân lý 'tình r ối sẽ trở thành h ối ức, nhưng hận thì sẽ kéo dài mãi không ngừng', nên quyết định tác thành cho cô và Miêu Tư Lý?

Nhưng rất nhanh lời nói của Miêu Nhã như chậu nước lạnh bỏ thêm đá, tưới lên đầu Cố Cách Cách, dập tắt đốm lửa bé nhỏ trong đồng tro tàn. Miêu Nhã nói: "Năm năm trước, ta không nên khuyên cô ra đi không lời từ

biệt, mà nên cho cô trực tiếp chặt đứt ý niệm trong đầu Tiểu Lý. Mấy năm nay Tiểu Lý vì cô buồn khổ không ít, ta nhìn cũng thấy đau lòng."

Cố Cách Cách nghe mà tim thấy nhói, nhưng rất nhanh đã bình phục ngay, bắt đầu hoài nghi thật giả trong lời nói của Miêu Nhã. Miêu Tư Lý đau khổ vì tôi? Cái kẻ trắng hoa đi đến đâu cũng thích rắc thính đến đó ấy à?

Miêu Nhã nhìn thấy vẻ hoài nghi trên mặt cô, hỏi: "Cô không tin?"

"Phải." Cố Cách Cách nở một nụ cười khổ, "Theo đúng như lời ngài từng nói năm năm trước, con gái ngài cũng giống như ngài, là người có bệnh thích bên ngoài cực kỳ nghiêm trọng, và thứ em ấy yêu thích chỉ là khuôn mặt tôi. Khi thời gian trôi qua, địa vị của tôi trong lòng em ấy đã sớm trở thành cát bụi không biết bay đến nơi nào, làm sao em ấy sẽ vì tôi mà chịu tổn thương được?"

Miêu Nhã cười: "Quả nhiên cô cũng giống ta, đầu hiểu rất rõ con bé. Mấy năm qua con bé thay không ít bạn trai lẫn bạn gái." sau đó lại nhún vai, "Nói thật, ta không phản đối con bé có bạn trai, nhưng vì sao phải có cả bạn gái chứ? Đến bây giờ ta vẫn nghĩ mãi mà không hiểu vấn đề này, thật làm cho người ta đau đầu. Trước khi cô xuất hiện, dường như chưa bao giờ xảy ra chuyện này."

Cố Cách Cách vứt ra một cái xem thường ai oán, nhãn cầu thiếu chút nữa đã bay đi. Đương nhiên cô chỉ dám cúi đầu ra oai với mặt bàn. Bà không biết không có nghĩa là không có. Nếu không phải do con gái bà thích con gái, thì tôi cũng sẽ chẳng luân lạc tới tình trạng này. Nghĩ vậy, lòng cô lại thấy thê lương.

Lời của Miêu Nhã đột nhiên xoay chuyển, "Có đi đâu, Tiểu Lý đối với cô lại khác, đã qua năm năm, mà thậm chí con bé còn quay lại tìm cô. Đi đâu này khiến ta rất bất ngờ. Nếu không, ta cũng đã chẳng có cảm giác như gặp đại địch, lúc biết hai đứa bên nhau."

Cố Cách Cách cười nói: "Vậy đây là vinh hạnh của tôi."

"Cũng là vinh hạnh của ta, đã lâu không gặp được chuyện khó giải quyết như vậy. Điêu này làm cho ta rất hưng phấn." Về mặt Miêu Nhã lại giống như chẳng phải bà đang gặp chuyện khó giải, mà ngược lại là chuyện vui mừng, sau đó tiếc nuối nói, "Thật ra ta vẫn luôn rất thích cô. Có một khuôn mặt xinh đẹp dường này, vừa nhìn đã khiến người ta thấy thích. Đáng tiếc cô là con gái, càng đáng tiếc hơn người ta sinh chẳng phải con trai, nếu không chúng ta đã có thể trở thành người một nhà. Chứ không như bây giờ, ta chỉ có thể dùng hết mọi cách chia rẽ cả hai."

Cố Cách Cách dở khóc dở cười, vì không muốn trở thành tấm bia vô tội, cô lập tức tỏ rõ lập trường: "Kỳ thật ngài không cần chia rẽ chúng tôi, bởi vì chúng tôi vốn không hề quay lại, cũng không thể quay lại. Lo lắng của ngài là dư thừa."

"Cô đừng gạt ta. Tối hôm qua, cô đã cùng con gái ta lên giường còn gì." Khi Miêu Nhã nói lời này, vừa đúng lúc cậu trai b ấi bàn đưa ly rượu đỏ thứ hai tới. Mặt cậu lập tức đỏ hơn cả rượu.

Miêu Nhã rút từ trong chiếc túi LV của bà một tờ ti ền nhét vào tay cậu b ấi bàn trẻ, an ủi: "Ta đang nói cô ấy, không phải nói cậu. Thật ngại, làm cậu sợ r ấi."

Cậu trai b ấi bàn liếc nhìn Cố Cách Cách, mặt lại càng đỏ hơn.

Miêu Nhã vô cùng thông cảm, vỗ cổ tay cậu: "Khi ta lần đầu nghe thấy việc này cũng phản ứng giống như cậu, không có chuyện gì. Đi đi."

Cậu trai b ấi bàn nhanh chóng chạy trốn, trong lòng không quên nói thầm. Đáng tiếc, cô gái đẹp như vậy mà.

Khúc nhạc dạo đầu nhỏ này thật như li ều thuốc kích thích với Cố Cách Cách, bởi bắt đầu từ lúc vào cửa, cô đã luôn bị Miêu Nhã chèn ép. Cô cảm thấy mình cần phản kích lại, vì thế lấy can đảm nói: "Thật ra con gái của ngài mới chính là âm h ồn không tan cứ quẩn lấy tôi. Tôi cũng rất đau đầu về chuyện này."

Mà Miêu Tư Lý hết như có thần giao cách cảm với cô, khi Cỗ Cách Cách vừa nói xong câu đó, tiếng báo tin nhắn cũng vừa kịp lúc vang lên. Nội dung là:

Khi nào chị về? Em đói quá.

Cỗ Cách Cách như nhận được vàng, vội vàng đưa tới trước mắt Miêu Nhã.

Đầu tiên Miêu Nhã nói: "Đứa trẻ đáng thương." sau đó mới nhìn Cỗ Cách Cách, oán giận, "Tại sao cô có thể để con bé đói bụng?"

Mắt tròn trắng đã chẳng còn đủ để thể hiện sự phẫn nộ của Cỗ Cách Cách lúc này, bụng cô run lên từng hồi, máu đã trào lên tới cổ họng, bất cứ lúc nào cũng có thể phun ra. Tôi ngồi ở trong nhà hàng mà còn đói bụng đây này!

Lại thêm một tin nhắn nữa, Cỗ Cách Cách muốn đoạt lại di động, nhưng Miêu Nhã đã nhanh tay lẹ mắt đi trước một bước, mở tin nhắn ra:

Chị yêu, giường đã được đưa tới. Cuối cùng đêm nay em không cần phải ngủ trên sàn nhà.

"Cô để con bé ngủ trên sàn nhà?" Miêu Nhã phẫn nộ.

Cỗ Cách Cách nhắm hai mắt lại, phun một ngụm máu tươi. Nếu có một ngày cô chết, tuyệt đối do bị cái kẻ tên Miêu Tư Lý kia oan uổng đến chết.

CÁCH CÁCH GIÁ LÂM

Lạc Khuynh
dtv-ebook.com

Chương 15

Lúc ra khỏi nhà hàng, Cỗ Cách Cách đã đói bụng tới mức thiếu chút ngất đi. Trong đầu chợt nhớ đến một câu thơ vô cùng phù hợp với mình lúc này:

Cửa son rượu thịt để ôi,

Có thằng đói lả phơi thây ngoài đường.*

(*: Hai câu thơ trong [Trường An khốn đốn] của Đỗ Phủ (杜甫))

Nhìn đường phố xe cộ tấp nập, đang không biết phải làm sao, thì di động vang lên. Cỗ Cách Cách vừa nhìn tên hiện trên màn hình, lập tức ấn nút nghe rồi rống: "Miêu Tư Lý, cô còn chưa dừng sao? Cô đói bụng không biết tự đi tìm đồ ăn à? Tôi cũng chẳng phải mẹ cô. Mẹ cô..." Lời còn chưa nói hết, một bóng người đã xuất hiện trước mặt, ngăn đầu thấy Miêu Nhã đang ôm cánh tay, vẻ mặt nghi ngờ ngẫm nhìn cô, nửa câu sau chưa nói ra đã phải nuốt lại, trong lòng càng buồn bức hơn, vì thế tiếp tục quát, "Không phải nói với cô rồi sao? Miếu tôi nhỏ cung phụng không nổi đại Phật như cô. Sau này làm ơn đừng xuất hiện trong vòng ba mươi dặm bên cạnh tôi nữa, miễn cho sinh vật nguy hiểm như tôi làm bị thương thân mình tiểu thư yêu chiều như cô. Cô yên tâm, tôi cũng sẽ không xuất hiện ở phạm vi ba mươi dặm quanh cô. Ngày mai tôi sẽ nộp đơn từ chức!" Không đợi Miêu Tư Lý nói một lời, liền ngắt điện thoại, khiêu khích nhìn Miêu Nhã, "Thế này ngài đã hài lòng chưa?"

Miêu Nhã lắc đầu, tỏ vẻ thật hết cách: "Cách Cách, cô là đang dối. Đây là phương pháp không lý trí nhất, cũng là phương pháp ngu xuẩn nhất. Theo suy đoán của ta, Tiểu Lý sẽ lập tức gọi điện lại."

Vừa dứt lời, điện thoại quả nhiên vang lên.

Cố Cách Cách định ấn tắt điện thoại ngay lập tức, nhưng Miêu Nhã nói: "Nhận đi, luôn tiện mở tiếng phát qua loa ngoài, để cho ta nghe một chút xem con gái ta ăn nói khép nép dễ dàng cô ra sao."

Giọng của Miêu Tư Lý truyền tới: "Cố Cách Cách, chị làm sao vậy? Có phải tâm tình không tốt không? Là ai chọc chị tức giận? Bây giờ chị đang ở đâu, em sẽ lái xe tới đón. Chị không nên tức giận, vừa hại chính bản thân, lại để cho người ta đắc ý. Ngoan, nghe lời, mau nói cho em biết chị đang ở đâu?"

Cố Cách Cách nghe Miêu Tư Lý nhẹ giọng mềm mỏng quan tâm, mà sống mũi có chút cay, lòng cũng theo mềm nhũn, vội vàng quay lưng đi, không muốn Miêu Nhã nhìn thấy dáng vẻ thất thố của mình.

Về mặt Miêu Nhã lại như rèn sắt không thành thép. Cái gì gọi là 'để cho người ta đắc ý'? Con bé này là do mình sinh ra sao?

Cố Cách Cách hít hít mũi, sau đó dịu dàng nói: "Đêm nay tôi quay về nhà mẹ ngủ. Dạ dày cô không tốt nên đừng nhịn ăn, trước khi ngủ nhớ uống thêm một cốc nước ấm. Tôi cúp đây."

"Thật ra cô vẫn còn thích Tiểu Lý, phải không?" Miêu Nhã đợi cô cúp điện thoại rồi đột nhiên hỏi.

Cố Cách Cách không thừa nhận cũng không phủ nhận, chỉ nhàn nhạt cười: "Đi đâu này quan trọng không?"

Miêu Nhã đáp: "Không quan trọng."

"Vậy tôi cần gì phải trả lời? Kỳ thật ngài vốn chẳng cần phải tốn công tốn sức, lãng phí thời gian với tôi. Năm năm trước, tôi đã quyết định rời xa Miêu Tư Lý, thì đã chẳng còn nghĩ đến sẽ có ngày trở về bên em ấy. Hơn nữa, tôi rời xa em ấy cũng không hoàn toàn bởi vì ngài. Đương nhiên, bất kể bởi vì lý do gì, thì kết quả cũng chỉ có một, đó là tôi và Miêu Tư Lý không thể ở bên nhau. Vừa nãy, ngài nói rất đúng một điếu. Năm năm trước, tôi không nên đi không lời từ biệt. Cái gì không có được, người ta luôn cho là thứ tốt nhất. Tôi càng trốn, em ấy sẽ càng theo sát hơn, nên

bây giờ tôi sẽ không trốn tránh, mà phải để em ấy hoàn toàn mất hết hy vọng ở tôi."

"Như vậy là tốt nhất, chỉ tiếc cô là con gái, nếu không ta nhất định sẽ đồng ý cho hai đứa bên nhau." Miêu Nhã lại cường điệu quan điểm của bà lần nữa.

Cố Cách Cách nhìn chiếc bóng bị ánh đèn đường kéo đến thật dài dưới đất của chính mình, chậm rãi nói: "Lúc mới đầu, tôi cũng không thể chấp nhận được chuyện hai người con gái sẽ yêu nhau, nhưng sau đó mới phát hiện; kỳ thật, tình yêu chẳng hề liên quan đến giới tính, mà quan trọng... trái tim của mình thuộc về ai."

"Cho nên, trái tim của cô thuộc về Tiểu Lý." Lần này Miêu Nhã không dùng câu hỏi, mà lập tức khẳng định.

Cố Cách Cách cười, học theo giọng điệu vừa nãy của Miêu Nhã: "Đi đâu này đâu quan trọng, cũng chẳng phiền aunt quan tâm; nhưng thật ra, tôi muốn khuyên aunt một đi đâu. Nếu ngài thực sự quan tâm tới Tiểu Lý, xin ngài hãy để cho em ấy có được tự do. Già néo đứt dây, đã can thiệp một lần, thì không nên tiếp tục can thiệp lần thứ hai. Nếu Tiểu Lý gặp được một người mà em ấy thực sự thích, thì hãy để mặc em ấy đi đi. Dù sao em ấy cũng đã trưởng thành." Nói xong giơ tay vẫy một chiếc xe taxi, tạm biệt Miêu Nhã một tiếng rồi lên xe rời khỏi.

Miêu Nhã nhìn theo hướng chiếc taxi đi xa dần: "Đàn ông, thì được. Phụ nữ, thì không."

Giường đơn đã được đổi thành giường đôi. Bức ảnh một người đơn độc trên vách tường cũng đã được đổi thành ảnh chụp chung thân mật của hai cô. Trên tủ đầu giường còn đặt một bình rượu đỏ và hai chiếc ly chân dài, âm nhạc êm ái dịu dàng phát ra từ trong máy hát càng tạo thêm sự ngọt ngào lãng mạn cho bầu không khí. Ngày tốt cảnh đẹp thế này rất thích hợp cho đôi tình nhân ước hẹn, đáng tiếc vẫn có người sai hẹn, để người kia nản chí ngã lòng.

Miêu Tư Lý mặc một chiếc áo ngủ gợi cảm, chân trần giẫm trên sàn nhà, buồn bức đi tới đi lui. Một đầu tóc đỏ bị cô vò thành tổ quạ, chốc chốc lại đưa điện thoại lên bấm số rồi buông xuống, lâu lâu: "Cố Cách Cách, chị làm quỷ gì vậy, đang yên đang lành quay về nhà mẹ làm chi?"

Ngã xuống giường, tự rót cho mình một ly rượu. Sau khi uống hơn nửa ly thì gửi cho Cố Cách Cách một tin:

Help ! Em bị thương !

Ba giây sau, Cố Cách Cách đang lưỡng lự ở cửa hotel gọi điện về, trong giọng tràn đầy lo lắng, hỏi: "Miêu Tư Lý, cô bị sao vậy?"

Miêu Tư Lý thều thào nói: "Nếu chị không về, em sẽ chết."

"Cô không nên làm tôi sợ, đã xảy ra chuyện gì?"

Miêu Tư Lý cúp nhanh điện thoại, sau đó nhảy dựng, liếc sơ qua đồng hồ. Nhìều nhất 20 phút nữa chị ấy sẽ xuất hiện trước mặt mình. Ngâm nga vài điệu hát, vuốt thẳng lại mái tóc, còn xịt lên người một chút nước hoa, thử bày ra mấy tư thế thật quyến rũ chờ người trong lòng trở về.

Mà người trong lòng ấy - bạn Cố Cách Cách đáng thương, sau khi bị Miêu Nhã chèn ép, nội tâm đã sắp héo tàn như chết rụi. Gọi điện về nhà, định nói với mẹ rằng cô muốn ngủ nhờ một đêm, kết quả lại bị mẹ cô nói cho một câu, hết như giọt nước làm tràn ly. Bà Cố nói: "Tôi đang muốn gọi điện cho cô đây. Lộc Minh đã về nước, đang ở nhà chờ cô đấy. Mau về đi." Cố Cách Cách lập tức bị hù đến mặt mày tái nhợt, vội vàng bảo: "Mẹ nói với cậu ta ngày mai con phải đi làm, nên bây giờ ngủ rồi. Hôm nào rảnh thì gặp!" rồi vội vàng cúp điện thoại, trong lòng dâng lên một nỗi tuyệt vọng như năm 2012 sắp gần kề. Tên Khâu Lộc Minh này không phải đang phơi nắng ở Nam Phi sao? Tại sao còn trở về chứ?

Đang do dự không biết có nên ngủ ở khách sạn một đêm không, thì nhận được tin nhắn của Miêu Tư Lý, gọi về nghe thấy giọng điệu như người sắp chết, hoặc không sống nổi chỉ chờ tắt thở. Đừng nói người này

nấu gì đó ăn rồi quên tắt gas? Hay không cẩn thận thái thức ăn mà biến thành mỡ bụng đấy chứ? Mắng một hai câu, liền bắt taxi về nhà.

* * *

Một hồi chuông cửa vang lên. Mới mười phút! Đạo này hiệu suất làm việc của Cố Cách Cách ngày càng tốt. Miêu Tư Lý nhảy xuống giường, cực kỳ vui vẻ chạy ra mở cửa, nhưng ngoài mặt lại tỏ ra oán hận: "Ra ngoài sao không mang theo chìa khóa? May là em ở nhà..." Khi thấy rõ người đứng ở cửa, nét mặt hơi cứng ngắc, "Sao lại là cậu?"

"Sao thế, không hoan nghênh à?" Cô gái ấy không đợi Miêu Tư Lý mời, thản nhiên đá giày cao gót đi vào bên trong.

Miêu Tư Lý ngửi thấy trên người cô ta mùi rượu nồng nặc, nhú mào: "Sao cậu biết mình ở đây?"

"Mình gọi điện cho dì. Là dì nói cho mình biết." Cô gái đó nhìn khắp phòng khách một vòng, rồi đi vào bên trong phòng ngủ, ánh mắt dừng lại ở bức hình mới treo trên tường.

Đôi lông mày Miêu Tư Lý lại càng nhú chặt: "Mẹ mình? Sao mẹ mình lại biết mình ở đây?"

"Sao nào? Cậu không muốn ai biết cậu ở đây à?" Cô ta ngẩng lên mép giường, hai chân vắt chéo nhìn Miêu Tư Lý. Trên khuôn mặt xinh đẹp nở một nụ cười châm chọc, "Quả nhiên là có người mới, nên quên tình cũ mất rồi."

"Cao Ngôn, cậu nói gì đó?" Miêu Tư Lý thấy cô ta ngẩng trên chiếc giường mới mua, có chút không vui. Chiếc giường này chính là dành riêng cho cô và Cố Cách Cách, không phải ai cũng có thể tùy tiện ngẩng lên, liền nói, "Tội mình ra ngoài nói chuyện đi."

Cao Ngôn nhìn bức ảnh chụp Miêu Tư Lý hôn Cố Cách Cách trên tường, trong lòng vốn không thoải mái, nên cũng đồng ý đứng dậy theo cô ra ngoài. Lại liếc thấy trang phục Miêu Tư Lý đang mặc, đó là một chiếc

váy ngủ trong suốt đến có thể thấy rõ cả bra màu đen bên trong, làn váy ngắn tới không thể ngắn hơn được nữa, khiến cặp đùi đẹp thon dài hoàn toàn lộ ra. Cả người khêu gợi như vậy thật khiến người khác nhìn không được sinh ra tà hỏa, mà dưới sự kích thích của c ần lại càng phóng đại ngọn lửa đó lên. Trong đ ầu cô ta tức thì trống rỗng, lập tức đẩy Miêu Tư Lý ngã lên sô pha, cả người đè lên hôn môi cô.

Sự việc xảy ra quá bất ngờ khiến Miêu Tư Lý nhất thời không kịp phản ứng, cho đến tận khi đ ầu lưỡi ẩm ướt của Cao Ngôn lu ền vào trong miệng cô, Miêu Tư Lý mới nhớ tới phải đẩy cô ta ra. Cô đứng phắt dậy, giận dữ trừng mắt nhìn người con gái trên sô pha: "Cậu điên r ồ!"

Cao Ngôn liếm môi chính mình, chỉ đáp một câu: "Sweet."

Miêu Tư Lý rút vội một chiếc khăn giấy trên bàn trà, dùng sức chùi miệng: "Còn mình lại tương phản với cậu, I feel so sick!"

Chẳng qua chỉ là một nụ hôn môi, mà vẻ mặt của Miêu Tư Lý lại giống như nuốt phải ru ồi bọ, nội tâm của Cao Ngôn như bị đâm mạnh một cú, lạnh giọng hỏi: "Vì sao không nhận điện thoại của mình? Chả lẽ vì Cố Cách Cách?" Lại chỉ về phía áo ngủ của Miêu Tư Lý, "Mặc mấy thứ này cũng vì chị ta?"

"Chuyện này không mượn cậu xen vào. Chị ấy sắp trở về r ồi, cậu đi đi." Miêu Tư Lý hạ lệnh đuổi khách, cô không muốn Cố Cách Cách sau khi trở về nhìn thấy Cao Ngôn trong nhà mà sinh ra hiểu lầm không cần thiết.

Cao Ngôn lại hỏi: "Vì sao cậu nguyện ý cùng chị ta lên giường, mà chỉ là nụ hôn với mình thôi cũng không được? Mình cũng là phụ nữ. Chị ta có gì, mình cũng có."

Cậu có, tôi không có à?! Miêu Tư Lý tự giễu cợt trong lòng một câu, sau đó nghiêm mặt: "Ngôn Ngôn, mình nói với cậu rất nhiều lần r ồi. Hôn môi và lên giường là hai việc chỉ có thể làm với người yêu, trong khi mình với cậu chỉ là bạn thân. Mình không muốn hai đứa mình ngay cả bạn bè cũng không thể làm được."

Cao Ngôn hừ lạnh: "Cậu uy hiếp mình? Cỡ Cách Cách có gì tốt nào? Năm năm trước không nói không rằng thoải mái bỏ đi, tổn thương cậu còn chưa đủ nhiều à? Giờ vết sẹo đã lành nên quên luôn nỗi đau rồi nhỉ?! Năm đó là ai nói lời thề son sắt, nếu gặp lại được người phụ nữ đó thì nhất định sẽ lột da chị ta làm tiêu bản ngắm chơi hả?"

Miêu Tư Lý vuốt vuốt đầu. Mình từng nói những lời như thế sao?

"Lúc cậu khó khăn nhất là ai ngày đêm ở bên cậu? Miêu Tư Lý, cậu là đồ vô lương tâm! Tất cả đi đâu đó cậu đã quên rồi à?"

"Mình không quên." Giọng của Miêu Tư Lý có chút nhỏ, "Nhưng mà..."

Cao Ngôn nói tiếp lời cô: "Nhưng mà cậu thích chị ta phải không? Mình cũng thích cậu cơ mà. Mình không hiểu, người cậu gặp đầu tiên là mình, vì sao cậu lại thích chị ta? Bởi vì chỉ xinh đẹp hơn mình à? Nhưng mình cũng chẳng kém nha! Cậu xem đi. Bây giờ mình đang là ngôi sao nổi tiếng khắp nam bắc, không phải cũng là dựa vào

khuôn mặt này sao?" Năm lấy vai Miêu Tư Lý, nhìn thẳng vào mắt cô rồi nói, "Mình không tin từ trước đến giờ cậu chưa từng thích mình!"

Miêu Tư Lý thật muốn học Tiểu Thâm Dương*, hô to một tiếng: Không hề! Nhưng cuối cùng vẫn dịu giọng: "Ngôn Ngôn, cậu uống nhiều rồi. Về nhà nghỉ sớm đi, ngày mai mình sẽ gọi điện cho cậu."

(*: Được mệnh danh là ông vua hài thế hệ mới của Cbiz)

Đúng là đã uống nhiều, nên mới muốn nắm lấy cơ hội này. Khuôn mặt của Cao Ngôn bỗng trở nên càng thêm đỏ ửng, giật lùi một bước ngã lên ghế sofa, đồng thời kéo theo Miêu Tư Lý. Bởi vì lực khá mạnh nên Miêu Tư Lý cũng bị kéo ngã, đổ cả người lên mình cô ta. Cao Ngôn tự tay tháo dây thắt lưng bên hông, cầm lấy tay Miêu Tư Lý luồn vào trong. Khi đầu ngón tay của Miêu Tư Lý chạm đến vùng ẩm ướt kia thì cả hai đồng thời chấn động.

Tối hôm qua phải kìm nén dục vọng, đêm nay lại cố ý chuẩn bị một phen, Miêu Tư Lý đã sớm nghẹn đến nội thương, chỉ đợi Cỗ Cách Cách về là sẽ lập tức ăn tươi nuốt sống. Mà bây giờ đang nằm dưới người cũng là một cô gái xinh đẹp, hết như yêu tinh đang hết sức quyến rũ cô, thậm chí tay cô còn đang đặt trên vùng mẫn cảm của cô ta. Đối với một người vốn thích con gái như Miêu Tư Lý, nếu nói không có cảm giác thì nhất định là gạt người. Miêu Tư Lý cắn răng, áp chế dục vọng: "Ngôn Ngôn, không được. Buông ra."

Cao Ngôn không buông tay, trong mắt còn dần tụ lên một tầng nước mỏng: "Miêu Miêu, một lần, chỉ một lần thôi được không?"

Miêu Tư Lý lắc đầu.

Nước mắt trượt ra, vẻ mặt Cao Ngôn buồn bã nhìn cô: "Mình đã không để ý đến liêm sỉ cầu xin cậu, nhưng cậu vẫn không chịu muốn mình, hay là cậu chê mình bẩn, phải không?"

Trong nháy mắt, Miêu Tư Lý giống như nhìn thấy cô bé Cao Ngôn đơn thuần mấy năm trước, chứ không phải ngôi sao nổi tiếng Cao Ngôn trải qua vô số tang thương bây giờ, đành dụi dụi nói: "Sao có thể chứ? Trong mắt mình, cậu luôn là đóa sen trắng không dính chút bụi trần, chỉ là mình không thương cậu, cho nên không làm được."

Tay còn chưa kịp rút về lại nghe thấy tiếng nói: "Miêu Tư Lý, cô đã chết hay chưa?"

Cỗ Cách Cách mở cửa bước vào, liếc mắt một cái liếc nhìn thấy hai người đang dính chặt vào nhau trên sofa.

CÁCH CÁCH GIÁ LÂM

Lạc Khuynh
dtv-ebook.com

Chương 16

"Cao Ngôn cũng ở đây à."

Về mặt Cỗ Cách Cách bình thần bước vào, thay dép lê, buông túi xách, ng ồi xuống sofa đối diện với hai người kia. Toàn bộ quá trình đều làm cực kỳ mạch lạc, hết như hình ảnh cô vừa nhìn thấy không hề ảnh hưởng gì đến cô, mà chỉ như việc uống trà cần hạt dưa nói chuyện bình thường, hơn nữa còn hòa nhập rất nhanh, trên tay như có ảo thuật, còn bỗng xuất hiện một gói khoai tây chiên, mở ra, lấy một miếng bỏ vào miệng, cắn ra tiếng vang giòn: "Các cô cứ tiếp tục, đừng để ý tới tôi."

Miêu Tư Lý chắt vật từ trên người Cao Ngôn đứng dậy. Khi rút tay từ trong quần cô ta ra, Cao Ngôn còn khẽ rên lên một tiếng, không biết vì thỏa mãn hay khó chịu, khiến cả khuôn mặt Miêu Tư Lý đều tái đi, lắp bắp: "Thật ra... bọn em... không có gì..."

Giải thích nghe thật vô nghĩa.

"Tôi cũng không thấy gì." Cỗ Cách Cách cười nói.

Cỗ Cách Cách như vậy làm lông tóc Miêu Tư Lý có chút dựng đứng. Chẳng thà Cỗ Cách Cách nhào tới kéo tóc, xé quần áo của cô như một phụ nữ ghen tuông mất đi lý trí, thì cô còn cảm thấy tốt hơn, chứ đừng chỉ ng ồi ở đó giả bộ làm Mona Lisa. Không, lúc này Cỗ Cách Cách chính là Mona Lisa, bởi vì hoàn toàn không nhìn ra được sự giả tạo trên khuôn mặt đó, nụ cười cũng thật tự nhiên, đầy đoan trang, tao nhã.

Mà Cao Ngôn dù quần áo không chỉnh tề, lại giống như vừa mới quay xong một cảnh phim, điềm đậm tự nhiên kéo khóa quần, thắt dây lưng lại. Cũng ng ồi tư thế đoan trang y như vậy, lên tiếng chào hỏi Cỗ Cách Cách: "Cô giáo Cỗ."

Cứ thế trong nháy mắt, Miêu Tư Lý tưởng rằng mình đang tham gia trong một tiết mục trò chuyện của đài truyền hình. Đương nhiên cô chỉ là khán giả, còn khách mời của chương trình chính là hai cô gái đang ngồi ngay ngắn trên sofa kia. Đèn bật sáng chiếu lên hai người, tiết mục chính thức bắt đầu.

Cố Cách Cách hỏi: "Đã lâu không gặp. Gần đây khỏe không?"

Cao Ngôn đáp: "Tạm được. Tôi mới vừa đi nước ngoài tham gia một liên hoan phim. Bộ phim quay tiếp theo vẫn còn đang trong thời kỳ đàm phán."

Cố Cách Cách lại hỏi: "Đời sống tình cảm thế nào?"

Cao Ngôn liếc mắt nhìn Miêu Tư Lý, cười: "Từ ngọt ngào đến cực kỳ ngọt ngào."

Cố Cách Cách cũng liếc nhìn Miêu Tư Lý một cái, cười nhạt nói: "Thật làm cho người ta hâm mộ."

Miêu Tư Lý đảo mắt. Các người không giả bộ thân thiện thì sẽ chết sao? Đương nhiên lời này chỉ có thể gào thét trong lòng, cô sợ nếu nói ra khỏi miệng sẽ bị ánh mắt của hai người kia bắn chết. Do dự một chút rồi chọn ngồi xuống bên cạnh Cố Cách Cách, vươn tay vòng quanh eo, cầm để trên vai Cố Cách Cách, hỏi: "Chị đã đi đâu thế? Muộn như vậy mới về"

Cố Cách Cách nghiêng mặt bốn mươi lăm độ nhìn cô, nở một nụ cười mê hồn: "Cô đang trách tôi trở về quá sớm?"

Miêu Tư Lý không khỏi rung mình một cái, đây không phải là cười, rõ ràng là rắn độc đang lè lưỡi đỏ tươi.

Cao Ngôn cười, giúp Miêu Tư Lý trả lời: "Không sớm, vừa đúng." rồi nắm lấy cơ hội hỏi Cố Cách Cách, "Thấy rồi có cảm giác thế nào?"

Cố Cách Cách suy nghĩ một lát: "Rất phấn khích. Nếu sau này có ai nói cô là diễn viên bình hoa, tôi sẽ cùng người đó liều mạng."

Cao Ngôn nhú mảy: "Ý của chị là tôi đang diễn trò?"

"NO, ý của tôi, nghệ thuật bắt ngu ồn từ cuộc sống, chỉ có tự mình trải qua mới có thể diễn càng thêm đạt. Điện ảnh bây giờ đều dựa vào cảnh giường chiếu để xếp hạng, cô chỉ cần vào lúc quay cảnh đó, giữ nguyên cảm xúc nhập vai thế này, tôi tin giải diễn viên xuất sắc của mọi lễ trao giải đều nằm trong tầm tay cô."

Cao Ngôn cười: "Thật khó nhìn ra cô giáo Cỗ là người học ngành kiến trúc đấy. Tôi tiếp thu lời khuyên của chị."

Cỗ Cách Cách khiêm tốn nói: "Quá khen, tôi chỉ đứng ở góc độ người xem nói chút nhận xét mà thôi."

"Nếu dựa theo tiêu chuẩn ấy, thì em cảm thấy chị càng thích hợp đóng phim hơn." Miêu Tư Lý không cam lòng mình trở thành kẻ bị Cỗ Cách Cách trêu chọc, còn nói như thế việc này chẳng hề liên quan đến cô, nên lạnh lùng xen miệng.

Cỗ Cách Cách nổi lên hứng thú, hỏi: "Ồ? Ý cô là sao?"

Miêu Tư Lý cười lạnh: "Tối hôm qua lúc chúng ta lên giường, đáng vẻ thích gần chết mà còn giả bộ chống cự của chị so với diễn viên còn diễn viên hơn."

Vẻ mặt Cỗ Cách Cách không chút thay đổi, đang nghĩ đến ngầm suy nghĩ xem câu 'so với diễn viên còn diễn viên hơn' liệu có phải bị sai ngữ pháp. Còn vẻ mặt Cao Ngôn lại trở nên trắng bệch. Quả nhiên hai người họ đã lên giường! Mình và Miêu Tư Lý ở chung năm năm, bất kể mình có bày bất kỳ cách gì, Miêu Tư Lý cũng không chịu chạm vào mình dù chỉ một chút, mà Cỗ Cách Cách và Miêu Tư Lý đã không gặp năm năm trời, vừa gặp chỉ mới mấy tiếng đồng hồ đã lên giường cùng nhau? Cỗ Cách Cách, rốt cuộc chị có mị lực gì?

"Ý cô là tôi còn phóng đảng hơn cô ta?" Cỗ Cách Cách chỉ vào Cao Ngôn hỏi. Nói xong lại như chợt nhớ ra, cười thật có lỗi với Cao Ngôn, "Thật xin lỗi, dùng sai từ, không phải phóng đảng, mà là nhập vai, hay

hưởng thụ mới đúng nhỉ?" Dường như còn chưa đủ thể hiện, đảo mắt một vòng, rồi vỗ đùi hô, "A, là uốn éo quần quai!"

Miêu Tư Lý liếc mắt: "Cố Cách Cách, chị học ngành Trung văn à!" sau đó cười mập mờ nói, "Có đi đâu nói thật, tối qua chị thật khiến người ta muốn ngừng mà chẳng được."

"Lau ngay nước miếng của cô đi, bộ dạng của cô thật giống như uống nhầm thuốc kích thích ấy. Hay là, thuốc vẫn còn tác dụng?" Nói xong, Cố Cách Cách còn cười như có như không nhìn thoáng qua Cao Ngôn. Nếu xâu chuỗi với mấy câu trước đó, thì ý sẽ là, Miêu Tư Lý vì uống phải thuốc kích thích nên mới làm ra hành vi không lý trí như vậy, và thâm ý của nụ cười này, chính là nói thuốc đó do Cao Ngôn hạ.

Mà sự thật đúng là như thế, tuy chẳng phải Cao Ngôn tự tay bỏ thuốc, nhưng cô ta dùng lời lẽ không biết liêm sỉ của mình cũng có tác dụng gần giống vậy.

Trong lòng Miêu Tư Lý như có quỷ, cũng suy ra được tầng ý tứ này. Dù sao cô và Cao Ngôn bị Cố Cách Cách bắt gian tại trận, tuy đây chỉ là hiểu lầm, nhưng ai sẽ tin chứ? Đến chính cô còn chẳng tin, bởi vì cô không thể phủ nhận, tư tưởng của cô quả thật có vài giây vượt rào.

Cố Cách Cách thấy cả hai đều xấu hổ cúi đầu, cuối cùng mới nở nụ cười chiến thắng (Trên thực tế chỉ có quỷ biết, tại cuộc chiến không khói không súng này, người thua thảm hại chính là cô), đứng dậy nói: "Được rồi, giờ các cô muốn làm tiếp việc chưa xong, hay quay về nhà tìm mẹ cũng được, tôi không xen ngang nữa. Ngày mai tôi còn phải đi làm, rồi còn

nghĩ cách đối phó với nhãi con Khâu Lộ Minh. Trời ơi, nghĩ đến cậu ta là tôi có cảm giác như tạt nước."

Khâu Lộ Minh? Khi Miêu Tư Lý vừa nghe đến cái tên này, lập tức trong lòng vang lên tiếng chuông báo động, căng thẳng hỏi: "Anh ta đã trở về sao?"

Cố Cách Cách bất đắc dĩ: "Phải, những ngày an nhàn của tôi cũng chấm dứt luôn." Sau đó bỏ lại hai người kia ở trong phòng khách, bước về phòng của mình.

* * *

"Khỉ thật!" Về mặt của Miêu Tư Lý như gặp đại địch, những ngày tháng tốt đẹp của cô cũng sắp mất tăm.

"Khâu Lộc Minh là ai?" Cao Ngôn hỏi.

"Tình địch của mình!" Miêu Tư Lý đáp.

Miêu Tư Lý có tổng cộng hai tình địch, đương nhiên đây là của năm năm trước, còn trong năm năm nay, Cố Cách Cách đã quyến rũ thêm bao nhiêu người nữa sau lưng cô thì cô không thể nào biết được.

Một tình địch trong đó đã là quá khứ - Hứa Minh Huy. Mặc dù là chuyện đã qua, nhưng Hứa Minh Huy vẫn là mối tình đầu của Cố Cách Cách. Không phải người ta thường nói, 'rết trăm chân, chết vẫn đứng vững, tro đã tàn, tùy thời lại cháy' sao? Ai bảo các tác giả tiểu thuyết ngôn tình viết về mối tình đầu đầu tốt đẹp như vậy. Lỡ ngày nào đó Cố Cách Cách tâm huyết dâng trào, muốn tìm về cảm giác mối tình xưa, giống như chim non mở cánh lần nữa, bay đến lòng ngực của Hứa Minh Huy thì sao? Cho nên đối với Hứa Minh Huy, cô không thể không đề phòng.

Người còn lại là tình địch trong giả tưởng - Khâu Lộc Minh. Sở dĩ nói là giả tưởng, bởi vì cho tới bây giờ, cô vẫn chưa từng nhìn thấy Khâu Lộc Minh. Chỉ qua đôi lời miêu tả của Cố Cách Cách để đoán được cậu là một đối thủ đáng gờm. Cố Cách Cách từng miêu tả Khâu Lộc Minh thế này: "Em chắc chắn không thể biết được Khâu Lộc Minh là người đáng sợ thế nào đâu. Khi cậu ta năm tuổi từng nói với mẹ muốn lấy tôi làm vợ. Mười tuổi đã có thể viết một phong thư dài ba trang giấy bày tỏ ngưỡng mộ với tôi. Mười lăm tuổi, cậu ta mượn người trang trí một xe hoa hồng, đưa đến trường tôi làm quà sinh nhật, sau đó nhảy từ xe hoa hồng ra nói, muốn cho tôi niềm vui bất ngờ, mà cái tôi nhận được chỉ là sợ hãi. Cứ như vậy cho đến năm mười tám tuổi đi Mỹ du học, ác mộng từ thời thơ ấu cho đến

trưởng thành của tôi mới chấm dứt. Người này nhỏ hơn tôi ba tuổi, nhưng năm nhất cấp hai đã học cùng tôi. Tôi luôn hoài nghi trong cái đầu thông minh của cậu ta có phải có một khối u ác tính nào đó không?" Khi nói lời này, bọn họ đang xem phim 《Cỗ máy thời gian》, Cố Cách Cách chỉ vào Hạng Thiều Long nói, "Đưa anh ta đi tẩy trắng, rồi trẻ ra mười tuổi, chính là Khâu Lộc Minh."

Miêu Tư Lý 'chua' nói: "Người ưu tú như thế vì sao chị không cần?"

Cố Cách Cách nói: "Thiên tài cùng thiên tai chỉ cách một dấu. Tôi không muốn có một ngày cậu ta biến thành kẻ điên, tôi phải chăm sóc cậu ta cả đời." Rồi dừng một chút, "Mà thật ra, cậu ta là em trai tôi."

Miêu Tư Lý còn chưa kịp vui vẻ thì Cố Cách Cách đã nói thêm: "Cậu ta là con trai một chiến hữu của bố tôi, từ nhỏ tôi đã coi cậu ta như em trai. Thỏ không ăn cỏ gần hang, ai lại nhẫn tâm xuống tay với em trai mình chứ?"

Trước mắt Miêu Tư Lý tối sầm, lập tức đánh thêm một dấu nguy hiểm trên tên của Khâu Lộc Minh. Tiếc rằng người này luôn sống tại nước ngoài, nên không có tính uy hiếp quá lớn với cô, cảm giác giống như chẳng ai coi người trong TV hay tiểu thuyết là tình địch. Nhưng bây giờ Khâu Lộc Minh đã trở về, không thể nghi ngờ địa lôi đã trở thành bom. Nếu không đạp đến, địa lôi không nổ, vĩnh viễn an toàn, nhưng bom chẳng hề giống thế, nó sẽ chủ động tấn công ngược lại.

Máu trong người Miêu Tư Lý sục sôi, cảm thấy mình như biến thành một Thánh đấu sĩ, chỉ chờ hiệu lệnh xuất phát liền xông vào mười hai cung Hoàng đạo cứu Athena. Đương nhiên trước mắt còn một nan đề chờ cô giải quyết, đó là Athena đang tức giận, hậu quả rất nghiêm trọng.

"Ngôn Ngôn, cậu về đi." Theo lý, là do Cao Ngôn làm hại mới khiến cô bị Cố Cách Cách hiểu lầm, nhưng Miêu Tư Lý lại không giận nổi, vì cô luôn cảm thấy áy náy với Cao Ngôn. Ngoài việc phải dùng thân thể bồi thường ra, thì chỉ cần là việc Cao Ngôn muốn, cô sẽ dùng hết khả năng để giúp, cho đến tận ngày xuống quan tài.

Cao Ngôn tỏ ra không chút để ý, nhún vai: "Xem ra cậu muốn lưu lại." Rồi đến bên tai Miêu Tư Lý, phát ra một tiếng cười trềnh: "Tuy vừa rồi cậu chưa tiến vào trong, nhưng mình vẫn cảm nhận được cậu đấy. Nhớ lần sau phải đi vào đó nha, mình cam đoan cảm giác chắc chắn sẽ không hề kém Cố Cách Cách."

Miêu Tư Lý lập tức mắc nghẹn, đứng hơn nửa ngày mới có thể nhúc nhích, thấy Cố Cách Cách đã tắm rửa xong đi ra, vội vàng theo cô về phòng, nằm xuống bên cạnh, từ sau ôm lấy.

Lại nghe giọng Cố Cách Cách lạnh lùng: "Đừng đụng vào tôi."

CÁCH CÁCH GIÁ LÂM

Lạc Khuynh
dtv-ebook.com

Chương 17

Miêu Tư Lý buông Cỗ Cách Cách ra, ôm đầu gối ngồi ở trên giường. Giường là cô và Cỗ Cách Cách cùng nhau chọn, vừa xinh đẹp vừa thoải mái. Cô còn đặc biệt mua thêm một chiếc chăn lông dê, sợi lông cực mềm mại, lúc chạm lên người tựa như vuốt ve, hay ít nhất là Cỗ Cách Cách cho rằng vậy, bởi vì cả người Cỗ Cách Cách đang chôn bên trong chiếc chăn kia, chỉ để lại cho cô một bóng lưng lạnh giá, cho nên có chút hối hận khi mua thứ này.

"Chị tin hay không cũng được. Em và Cao Ngôn thực sự không làm gì."

Tưởng rằng Cỗ Cách Cách sẽ không thèm để ý đến cô, thế nhưng lại bất chợt nghe thấy tiếng đáp: "Tôi tin."

Đương nhiên Miêu Tư Lý sẽ không khờ dại tin câu nói đó đúng là đi đâu trong lòng Cỗ Cách Cách nghĩ. Câu Tôi tin của Cỗ Cách Cách nhẹ nhàng và mơ hồ như vừa được truyền tới từ một nơi xa xăm, có vẻ rất không chân thật. Nhìn bóng lưng của Cỗ Cách Cách, cô nói tiếp: "Nếu em muốn cùng Cao Ngôn, thì thật sớm trước kia bọn em đã ở bên nhau, cần gì phải chờ đến ngày hôm nay? Em biết cậu ấy gần hai mươi năm, chị cũng từng nói, Khâu Lộc Minh như em trai chị, nên chị sẽ không thích anh ta. Còn Cao Ngôn cũng như em gái em, làm sao em có thể thích cậu ấy được? Đương nhiên, đây không phải là em đang kiếm cớ cho việc vừa rồi. Bất kể là do tự nguyện hay bị ép, thì sai lầm cũng vẫn là sai lầm, chỉ cần có thể bù đắp lại sai lầm đó, chị muốn em làm gì cũng được. Em chỉ hy vọng chị có thể tha thứ cho em."

Sau một lúc lâu im lặng, Cỗ Cách Cách rút cuộc ngồi dậy, ôm đầu gối ngồi ở trên giường giống như Miêu Tư Lý, nghiêng đầu nhìn cô, vẻ mặt bình tĩnh: "Có thật tôi muốn gì cô cũng đồng ý không?"

Miêu Tư Lý vội vàng gật mạnh đầu: "Phải!" Kể cả giờ phút này có kêu cô nhảy xuống mười lăm tầng lầu để chuộc tội, chắc chắn cô chẳng hề nhú mảy mà lập tức làm ngay, chỉ cần Cố Cách Cách chịu tha thứ. Cô có thể chịu được Cố Cách Cách không ngừng không nghỉ dùng mọi lời nói chanh chua xỉa xối mĩa mai cô suốt 24 giờ, chứ không thể chịu được 24 giây Cố Cách Cách không để ý tới. Sự im lặng ấy còn có lực sát thương hơn cả độc dược, có thể lập tức đâm thẳng vào trái tim cô, biến nó trở thành vũng máu.

Cố Cách Cách lại im lặng một lúc, thật lâu sau mới chậm rãi cất lời: "Thật ra từ năm năm trước có một câu tôi nên nói với cô."

Miêu Tư Lý hỏi: "Câu gì?"

Cố Cách Cách nói: "Chúng ta chia tay đi."

Trong nháy mắt trái tim của Miêu Tư Lý như ngừng đập, cứ như vậy nhìn về phía Cố Cách Cách, nhưng trong đôi mắt ấy lại hoàn toàn không tiếp nhận được bất cứ hình ảnh nào, rồi sau đó chợt cười rộ lên: "Cố Cách Cách, chị đừng đùa nữa. Nào có người ngồi trên giường mà nói chia tay? Việc Tiểu Ngôn làm cũng chưa đến mức phải đoạn tuyệt như vậy mà. Em biết chị tức giận, nhiều nhất em đồng ý với chị, đánh không đáp trả, mắng không mở lời, còn không được sao? Giờ chị nói muốn mang em ra xử tử lăng trì, còn dễ nghe hơn là lời chia tay. Thật đấy!"

"Cô thấy tôi giống như đang nói đùa sao?" Nhìn biểu cảm nghiêm túc của Cố Cách Cách, thật đúng là không giống nói đùa.

Nụ cười trên mặt bắt đầu cứng ngắc, còn có xu hướng chuyển sang nụ cười nở. Miêu Tư Lý biết bộ dạng lúc này của cô chắc chắn rất buồn cười, có chút ngượng ngùng với Cố Cách Cách, vội vàng quay mặt đi, nhưng nước mắt không kiềm chế được cứ rơi xuống. Ở ban đêm yên tĩnh như thế này, thậm chí có thể nghe thấy tiếng lách tách rất rõ.

Miêu Tư Lý lau lung tung trên mặt, một lần nữa nhìn Cố Cách Cách, hỏi: "Thực sự đến mức không thể bỏ qua sao? Cho dù vừa nãy em và Cao Ngôn chỉ là diễn kịch, lấy một lòng yêu chị của em, cũng không thể có được một câu tha thứ ư?"

Cố Cách Cách lắc đầu: "Tôi và cô chia tay không hề liên quan gì đến Cao Ngôn. Coi như đêm nay không có Cao Ngôn, tôi vẫn phải nói câu này. Năm năm, nói dài không dài, bảo ngắn không ngắn, có thể đã xảy ra rất nhiều chuyện, tôi đã sớm không còn cảm giác với cô."

"Chị nói dối!" Miêu Tư Lý ngắt lời, "Tối hôm qua khi chúng ta ở bên nhau, chị rõ ràng có cảm giác với em."

"Thế nhưng, cuối cùng không phải vẫn cự tuyệt cô sao?" Cố Cách Cách nở ra một nụ cười bất đắc dĩ, "Tôi đã cố gắng nhưng rồi vẫn thất bại, tôi không thể tìm ra cảm giác thích cô. Tình yêu vốn là thứ đến cũng nhanh mà đi cũng nhanh. Năm đó, tôi và Hứa Minh Huy yêu nhau hai năm, yêu đến chết đi sống lại, kết quả chia tay chỉ mới một tháng, tôi đã có thể ở bên cạnh cô. Mà tình yêu của chúng ta chưa tới một năm, lại còn thường xuyên phân phân hợp hợp. Sau này còn xa cách năm năm, nếu có tình cảm thì cũng sớm biến thành mây khói, chẳng biết bị gió cuốn đi nơi nào. Thật ra tôi có một tật xấu 'có mới nới cũ', chẳng ngại nói thật với cô, năm năm qua không biết tôi đã chia tay biết bao nhiêu người."

Miêu Tư Lý tức giận: "Chị không cần vì muốn chia tay với em mà phải nói nhiều lời tự xỉ vả chính mình. Em biết chị không phải người như thế. Cái loại người cặn bã như Hứa Minh Huy, cũng chẳng đáng cho chị thích dù chỉ một ngày. Chị đối với tên đó làm sao giống em được?"

"Làm sao không giống? Hai người ngoại trừ giới tính không giống, thì có gì khác đối với tôi? À, đúng là có chỗ không giống." Cố Cách Cách tựa như chợt nhớ ra gì đó, cười nói, "Tôi và anh ta chỉ mới hôn môi, còn với cô thì đã lên giường."

Miêu Tư Lý nghe thế, cảm giác tim như bị bóp nghẹt. Cố Cách Cách nói việc lên giường với cô nhẹ nhàng hết như chỉ đi siêu thị cùng nhau, tức giận phản bác: "Chỉ có những người yêu nhau mới có thể ân ái, điểm này càng cho thấy rõ trong lòng chị, địa vị của em và Hứa Minh Huy rất khác nhau."

Cố Cách Cách cười: "Ồ, vậy à? Thế còn cô và Cao Ngôn? Vừa nãy lúc tôi trở về, chẳng phải đã bất ngờ xen vào làm gián đoạn chuyện tốt của hai

cô sao? Vậy ra lúc đó hai cô cũng ân ái vì tình yêu?"

Miêu Tư Lý cứng họng. Bình thường, cô đã là bại tướng dưới tay Cố Cách Cách, hôm nay còn là kẻ đuối lý, có nói thêm nữa cũng chẳng thể vượt qua, đành phải bu ồm bực trả lời: "Giống như chị nói thôi, đó chẳng qua chỉ là màn diễn kịch."

"Thật hay giả cũng vậy, đều không quan trọng. Quan trọng là... tôi muốn chia tay với cô. Không, chúng ta đã sớm chia tay, chỉ là chưa nói ra mà thôi. Việc gì cũng nên làm đến nơi đến chốn, năm năm trước tôi ra đi không lời từ biệt, nhiều ít cũng là lỗi của tôi, khó được một ngày gặp lại, bây giờ nói bù là được, cũng giải quyết dứt điểm."

Miêu Tư Lý nhìn chằm chằm vào người phụ nữ trước mắt, thậm chí muốn xuyên thấu thấy được cả cốt tủy và trái tim của cô, để đào ra suy nghĩ chân thật nhất. Đáng tiếc người phụ nữ tên Cố Cách Cách giống hệt như một dòng suối trong, nhìn thì trong suốt nhưng lại sâu không thấy đáy, tựa như được tu luyện đạo hạnh ở núi Côn Lôn, ngoài chính bản thân cô ra, chẳng ai có thể thấy rõ được.

Miêu Tư Lý gãi mái tóc mình, rồi nói: "Chuyện ngày hôm nay thật rắc rối. Em không có cách nào giải thích tại sao Cao Ngôn lại xuất hiện ở đây, càng không biết giải thích sao việc em và cậu ấy... Tóm lại, đều là lỗi của em, chị tha thứ cho em một lần được không? Không cần giận dữ nói lời chia tay như vậy? Em tìm chị năm năm, thật vất vả mới tìm được chị. Lúc này đây là muốn cả hai bắt đầu lần nữa, chứ không phải chờ chị nói lời chia tay. Không phải trước kia, lần đầu chúng ta gặp mặt cũng hệt như tổ tiên có thù oán à? Thế mà vẫn thích nhau được đó thôi. Hôm nay chẳng qua có chút hiểu lầm, cũng không nghiêm trọng đến nỗi cả đời không nhìn mặt nhau. Chỉ cần thêm chút thời gian nữa, chúng ta nhất định sẽ lại giống như trước kia, em chắc chắn mà."

Cố Cách Cách bất đắc dĩ đỡ trán: "Được rồi, vậy tôi hỏi cô hai câu. Nếu cô trả lời được, chúng ta sẽ thử yêu nhau lần nữa. Nếu không trả lời được, từ nay về sau đừng gặp lại."

Chỉ cần có một cơ hội, Miêu Tư Lý nhất định sẽ không bỏ qua, vội vàng nói: "Chị hỏi đi."

Cố Cách Cách: "Câu đầu tiên, cô có thể kết hôn với tôi không?"

Miêu Tư Lý: "..."

Cố Cách Cách: "Câu thứ hai, cô có thể sinh con với tôi chứ?"

Miêu Tư Lý: "..."

Cố Cách Cách vẫy tay một cái: "Cả hai câu cô đều không trả lời được, cho nên chỉ có thể mỗi người một ngả."

"Trong nước không thể kết hôn vậy chúng ta có thể đến Hà Lan hoặc nước nào có kết hôn cùng giới để làm tuy chúng ta không thể sinh con nhưng có thể nhận nuôi một đứa hơn nữa khoa học kỹ thuật bây giờ tiên tiến như vậy chỉ cần cần tiền đi ngân hàng tình trùng là có thể giải quyết dù chị không sinh em sẽ sinh (...Đúng vậy, các bạn không nhìn lầm, hoàn toàn không có dấu ở giữa câu)." Miêu Tư Lý một hơi nói xong, mới thở mạnh một tiếng. "Cả hai câu em đều trả lời rồi."

Cố Cách Cách trợn mắt há mồm nghe cô nói hết, sau khi tự mình bổ thêm dấu câu, mới hiểu được cô đang nói gì, chắc phải khó khăn lắm mới khiến cô có thể nói ra một câu dài ngoằng lưu loát đến vậy, nhưng vẫn về mặt tiếc hận: "Chẳng lẽ cô chưa hiểu ý của tôi? Tôi muốn có cuộc sống của một người phụ nữ bình thường, kết hôn sinh con, mà không phải giống như chúng ta bây giờ. Cuộc sống mà tôi muốn, cô không cho được."

Miêu Tư Lý đã chuẩn bị tốt các loại tư tưởng để trả lời, nhưng sau khi Cố Cách Cách nói ra lời đó, toàn bộ lời muốn nói đều biến thành vô nghĩa. Cuộc sống mà Cố Cách Cách muốn, quả thật cô không thể cho được, cho dù đấy chỉ là yêu cầu bình thường nhất của một con người, nhưng cô lại không thể, đơn giản bởi vì bọn họ đều là phụ nữ. Hóa ra lý do năm năm trước Cố Cách Cách ra đi không lời từ biệt là thế này đây. Vậy mà cô còn ngây ngốc tưởng rằng mình làm chuyện gì sai, còn cố gắng trở nên tài giỏi để đi tìm Cố Cách Cách. Nếu đã như vậy, vì sao không sớm nói cho cô

biết? Nói sớm một chút, đã sớm dập tắt mọi hy vọng của cô đi. Không cần phải tốn đến năm năm, đem tất cả tình yêu cùng nỗi nhớ nhung người phụ nữ này lắng đọng vào trong xương tủy, nếu muốn rút ra, thì phải lấy luôn cả tủy và tính mạng của cô, vậy sẽ đau đến thế nào? Mà có lẽ, từ lúc này cô đã có thể bắt đầu chậm rãi nhấm nháp được cảm giác đó, bởi vì giờ đây lòng cô đau tựa như đao cắt.

Bởi vì tim rất đau nên nụ cười tươi có chút cứng nhắc, Miêu Tư Lý cố gắng cười tự nhiên nhất có thể, bước từ trên giường xuống, đến ban công thu gom quần áo đã giặt sạch để thay. Giường quá lớn cô không thể bê đi được, nên chỉ lên tấm ảnh trên tường hỏi: "Em có thể mang cái này đi không?"

Cố Cách Cách nói: "Tự nhiên."

Miêu Tư Lý gỡ ảnh chụp xuống, rồi nhìn quanh một vòng, dường như chẳng còn thứ gì của cô. Cô đã đóng thùng toàn bộ gia sản, có đi đâu phải đến ngày mai mới đưa tới được, khi trở về cô phải gọi điện cho tài xế bảo không cần đưa đồ tới nơi đây, để không cần quay ngược về. Ngày hôm qua Cố Cách Cách giấu cợt nói cô tưởng mình như Từ Chí Ma, bây giờ cô cũng thực sự muốn học Từ Chí Ma, dùng thơ biểu đạt tâm tình của mình lúc này:

Tôi lặng lẽ ra đi,

Cũng như tôi từng lặng lẽ đến.

Tôi vẫy cánh tay áo,

Không mang theo chút áng mây trời.*

(*: Một đoạn trong bài thơ [Tạm biệt Khang kiều] của Từ Chí Ma.)

"Xe của chị đã được sửa lại, em giúp chị đậu ở gara. Chị cũng không cần gửi đơn từ chức, bắt đầu từ ngày mai em sẽ không đi làm. Số di động của em sẽ không thay đổi, nếu chị muốn tìm em thì bất cứ lúc nào cũng có

thể gọi. Nếu chị kết hôn không tìm thấy phù dâu, cứ gọi cho em, em sẽ tới. Cái khác... không còn việc gì nữa, em đi đây."

Về mặt Cỗ Cách Cách giống như trút được gánh nặng, nở nụ cười với Miêu Tư Lý: "Được, tôi sẽ không tiễn. Tạm biệt."

Miêu Tư Lý bước đi vô cùng chậm, bả vai run rẩy khiến bóng lưng của cô có chút thô lương.

Cỗ Cách Cách rất muốn gọi cô lại, sau đó nói: "Này, Miêu Tư Lý, con nhóc không tiễn ư! Không phải đang khóc đấy chứ?" Cho đến tận khi nghe thấy tiếng đóng cửa, cô mới thu lại nụ cười cứng ngắc, nước mắt rơi xuống như mưa.

CÁCH CÁCH GIÁ LÂM

Lạc Khuynh
dtv-ebook.com

Chương 18

Hỏi: Phương pháp chữa thất tình tốt nhất là gì?

Đáp: Phát tiết.

Lại hỏi: Nếu không phát tiết được mà còn bị uất nghẹn thì sẽ có hậu quả thế nào?

Đáp: Đứt kinh mạch mà chết.

Vì có trách nhiệm với sinh mệnh như hoa như ngọc, Cỗ Cách Cách quyết định không nhẫn nhịn thêm nữa. Nếu không vùng lên chinh oắt con kia chắc cô sẽ thực sự biến mình thành 'thầy nhịn' mất!

Đây là tuần đầu tiên Cỗ Cách Cách trở thành gia sư của Miêu Tư Lý, sau khi chịu đủ trò đùa dai vô lại nhằm chán, cuối cùng núi lửa phun trào vùng lên phản kháng. Từ trước tới giờ đầu là cô đi bắt nạt người khác, chứ bao giờ đến lượt người khác bắt nạt cô? Miêu Tư Lý, em nhất định phải chết!

"Miêu Tư Lý, ra ăn cơm."

Cỗ Cách Cách ngoài việc làm gia sư còn phải kiêm thêm cả chức đầu bếp cho Miêu Tư Lý. Bởi vì Miêu Nhã không ở nhà, nên nếu không làm cơm thì Cỗ Cách Cách chỉ có thể hoặc ra ngoài ăn hoặc chịu đói. Cô mà trông cậy vào tiểu thư Miêu Tư Lý 'mười ngón chưa từng dính nước dương xuân' kia xuống bếp thì chỉ hại dạ dày của cô.

Thật lâu sau, Miêu Tư Lý với trang phục áo T-shirt ngắn cùng quần bãi biển, dáng vẻ lười nhác, hoàn toàn chẳng giống một cô nhóc mười tám tuổi, mới rì rì từ phòng đi ra.

"Trốn ở trong phòng làm gì lâu thế? Có phải đang lén xem phim người lớn không? Em còn chưa tới sinh nhật mười tám tuổi, vẫn là trẻ vị thành niên đấy." Cố Cách Cách vừa bày bát đĩa vừa nói.

Miêu Tư Lý hứ một tiếng: "Chị yên tâm. Nếu tôi có xem cũng sẽ không quên gọi người trưởng thành là cô giáo Cố đến xem cùng đâu." Ngồi xuống, nhìn một bàn đồ ăn, Miêu Tư Lý lập tức choáng váng. Trứng hấp thịt, trứng xào ớt xanh, trứng chiên cuộn, canh trứng cà chua, ngay cả cơm cũng là cơm chiên trứng.

Miêu Tư Lý đen mặt: "Chị có thù với trứng à?"

Mặc dù đang là mùa hè nhưng Cố Cách Cách lại cười dạt dào đầy xuân ý: "Đâu có. Chỉ là tôi thấy trên mạng người ta viết ăn nhiều trứng có thể kích thích thèm ăn, thân thể khỏe mạnh, làm giảm lão hóa. Phải rồi, con gái ăn vào còn có thể chữa trị kinh nguyệt không đều nữa (...Thật vậy ư?)."

Mặt Miêu Tư Lý càng thêm đen: "Tôi không ăn trứng."

Dương nhiên tôi biết em không ăn trứng. Trong thực đơn mẹ em để lại cho tôi, trứng chính là cấm thực hàng đầu, mà ở phía dưới còn cả hàng dài danh sách. Chắc chắn, chưa bao giờ từng gặp người kén chọn đến vậy. Xin hỏi, ngoài cơm ra (cơm còn phải là cơm tẻ, không được pha bất kỳ tạp chất gì), em còn ăn được gì không?

Cố Cách Cách giả vờ kinh ngạc thốt lên: "Hả? Em không ăn trứng á? Sao không nói sớm, tôi lỡ mua cả một thùng về rồi, định cả tuần này chỉ ăn trứng thôi."

Miêu Tư Lý ném đĩa cách một tiếng lên bàn, đổi: "Không ăn." Rồi trở về phòng với tốc độ nhanh gấp nhiều lần lúc ra, sập cửa vang trời.

Cố Cách Cách uống một ngụm canh trứng, cười cực kỳ vui sướng, nghĩ: Nhóc con à, em còn non lắm. Cô còn nói vọng vào cho người bên trong cánh cửa nghe: "Miêu Tư Lý, tối nay chúng ta sẽ ăn cháo trứng đấy."

R Ần! Trong phòng vang lên tiếng động cực lớn. Không biết là tiếng đập đầu vô tường hay là tiếng người lăn từ trên giường xuống đất đây?

Cố Cách Cách cười càng vui vẻ.

Đói bụng một ngày, cuối cùng vào giờ cơm chiều, Miêu Tư Lý đã ra khỏi phòng, khuôn mặt đã muốn biến thành Bao Công, chẳng biết là vì tức giận hay vì đói.

Cố Cách Cách múc một chén cháo trứng đặt trước mặt cô, vô cùng ân cần bảo: "Đói bụng không? Ăn nhiều một chút."

Miêu Tư Lý mới chỉ nhìn thấy vạt trứng trong chén cháo đã cảm thấy buồn nôn từng chập, nhưng cả một ngày chẳng ăn chút gì nên bụng cứ kêu ùng ục, đành cần lấy thìa đưa cháo vào miệng, nhìn hết như không phải đang ăn trứng mà là ăn thạch tín. Đương nhiên Miêu Tư Lý thà rằng phải ăn thạch tín chứ chẳng muốn ăn trứng. Sau khi cố nhịn cơn phản cảm uống hết một chén cháo, nhìn lên thấy Cố Cách Cách đang nín cười đến thở không ra hơi, Miêu Tư Lý mới hiểu được, hóa ra là Cố Cách Cách cố ý chỉnh mình.

Đang định phát tác thì cô gái đang cười vô cùng thoải mái đó đột nhiên khóc. Lúc đầu chỉ là yên lặng rơi lệ, sau đó lại thành gào khóc thật to. Miêu Tư Lý nhìn mà choáng váng. Tôi còn chưa tính sổ với chị, tại sao đã khóc trước vậy?

Miêu Tư Lý đứng dậy cần hộp khăn giấy nhét vào tay Cố Cách Cách, ngập ngừng hỏi: "Chị bị sao vậy?"

Hai mắt Cố Cách Cách đầm lệ liếc cô một cái, rút khăn giấy ra lau nước mắt nước mũi của mình: "Bị uất ức, khóc không được à?"

Miêu Tư Lý không nói gì, nhìn người kia: "Hôm nay tôi bị chị trêu chọc. Đói bụng cả một ngày còn phải ăn món trứng đáng ghét. Tôi còn chưa khóc, chị khóc cái gì chứ?"

Lời nói đó càng khiến Cố Cách Cách tức giận, liền đứng bật dậy, chọc vào bả vai của Miêu Tư Lý, đằng đằng sát khí nói: "Vốn thất tình đã đủ xui xẻo, thế mà tôi còn bị đồ ấu con chưa dứt sữa như em bắt nạt. Em nói xem tôi có đủ uất ức không? Tôi trêu chọc em cũng chỉ là cho em ăn trứng, còn em trêu chọc tôi thì thế nào hả? Ngày đầu tiên thì thả ếch xanh vào túi xách. Ngày thứ hai thì cắt quần tôi thành váy. Ngày thứ ba thì đêm khuya nhốt tôi ngoài cửa hai tiếng đồng hồ. Hôm trước nữa thì giúp tôi 'sửa' computer. Hôm qua lại giúp điện thoại của tôi tắm rửa. Em không thể để tôi sống yên ổn được một ngày sao? Em có nhiều tinh lực biến đổi thủ đoạn đa dạng để dày vò tôi như vậy, sao không đặt phần tâm tư đó lên sách vở đi? Đền lòng đỏ em cần mỗi lần thi học kỳ thực sự làm tôi lóa mắt đấy! Còn nữa, nhìn bộ dạng em xem, chán chường như kẻ lang thang, em tưởng đây là trào lưu mới à? Tôi cho em biết, chỉ như vậy mà em đòi lên đại học thì đúng là mơ mộng hão huyền, Đại La thần tiên cũng chẳng cứu nổi đâu. Em đi mà nói cho mẹ em biết, còn chị đây mặc kệ, phần tội này ai thích nhận thì cứ nhận đi."

Mỗi lần Cố Cách Cách chọc vào bả vai, Miêu Tư Lý lại lui về sau một bước, đến khi Cố Cách Cách như súng máy nói liên hoàn xong, Miêu Tư Lý cũng đã bị bức đến góc tường, không còn đường lui.

Tưởng rằng Miêu Tư Lý sẽ then quá hoá giận mắng lại, kết quả cô chỉ cười nói: "Chị thật giống mẹ em."

Cố Cách Cách mới vừa phát tiết xong nên trong lòng cũng đã thoải mái hơn nhiều, tức giận bảo: "Không dám, tôi không lớn tuổi như vậy."

Miêu Tư Lý giải thích: "Ý của em, chị giống mẹ ở chỗ, đều thích nói lời cay độc. Ngày nào đó hai người có thể thử tranh tài."

Cố Cách Cách phất tay: "Tốt nhất là khỏi đi, chỉ cần hơn em là được."

Đến khi hai cô trở lại sofa, Miêu Tư Lý mới nói: "Chẳng trách ngày đầu tiên tới đây, dáng vẻ của chị như mất hồn lạc vía, hóa ra do thất tình. Thật ra em trêu chị cũng vì muốn chọc chị vui vẻ thôi. Chị có vẻ ngoài xinh đẹp như vậy mà cả ngày cứ dăm chiêu sài khỗ, đến Tây Thi cũng biến thành Đông Thi* đấy. Nói xem, không phải phí của trời sao?"

(*: Tương truyền một người hàng xóm rất xấu xí của Tây Thi, thấy Tây Thi nhan mày rất đẹp nên bắt chước nhan mày, nhưng xấu vẫn hoàn xấu. Từ đó, 'Đông Thi' thường ám chỉ người xấu, để đối với người đẹp Tây Thi.)

Lời nịnh nọt ai chẳng thích nghe, tâm tình của Cố Cách Cách lập tức tốt hơn rất nhiều, nên vỗ bả vai cô khen ngợi: "Xem ra em dùng thành ngữ cũng chuẩn xác đấy, đúng là phú của trời, rất thông minh nha. Vì sao lại không chịu khó học tập?"

"Trước đừng nói chuyện của em, nói của chị đi. Thất tình à? Nhìn chị dường như rất đau khổ, là chị đá người ta hay người ta đá chị?" Về mặt Miêu Tư Lý tò mò hỏi.

Nói thừa, tôi đá người ta còn gọi là thất tình sao? Có đi đâu Cố Cách Cách vì mặt mũi, vẫn trợn mắt nói lời bịa đặt: "Theo tư chất của tôi, đương nhiên là tôi bỏ anh ta!"

"Ồ, bạn trai của chị làm chuyện rất có lỗi với chị, nên chị mới chia tay à?"

"Ừ." Nghĩ đến tình cảm hai năm cùng Hứa Minh Huy cứ như vậy mà tan biến, lòng Cố Cách Cách lại buồn.

Miêu Tư Lý đột nhiên hỏi: "Chị và gã đó đã làm tình chưa?"

Cố Cách Cách lập tức dùng ánh mắt đặc biệt khinh bỉ nhìn cô.

Miêu Tư Lý bị Cố Cách Cách nhìn chằm chằm, khó hiểu hỏi: "Sao vậy? Em hỏi cái gì không đúng à?"

Cố Cách Cách dùng hai ngón tay vẽ ra một khoảng cách nhỏ: "Em có thể nói chuyện kín đáo một chút không, vị thành niên?"

"À." Miêu Tư Lý suy nghĩ một lúc rồi hỏi lại lần nữa: "Chị và gã ấy đã lên giường chưa?"

Cố Cách Cách phun ra một ngụm máu. Giáo dục bây giờ thật quá kém, dạy dỗ trẻ con thành cái dạng gì đây? Lắc đầu: "Chưa, có đi đâu cái gã đáng chết đó đã lên giường cùng người khác, còn làm con người ta to bụng."

Miêu Tư Lý xoa huyết thái dương, bình tĩnh nói: "Nhìn bộ dạng muốn chết không muốn sống của chị, em còn tưởng là do tên căn bã kia sau khi làm chị lớn bụng thì bỏ chị chứ. Thế này không phải xong chuyện rồi sao? Chị cần gì phải vì cái thằng ấy mà buồn lo sầu muộn."

"Em nói nhẹ nhàng thật. Anh ta là mối tình đầu của tôi đấy, chúng tôi yêu nhau hai năm, sao có thể nói quên là quên ngay được? Tôi vẫn còn giữ gìn cẩn thận thơ tình anh viết tặng đó nha! Mỗi lần xem đầu thấy đau lòng, sau này sẽ chẳng còn ai viết thơ hay như vậy cho tôi nữa." Nét phiền muộn trên mặt Cố Cách Cách càng thêm nhàn nhạt.

"Vậy thơ ở đâu? Cho em xem nào."

"Trong điện thoại." Cố Cách Cách đột nhiên trợn to hai mắt, "Điện thoại di động của tôi!" Vọt tới ban công, nhìn chiếc điện thoại đã bị tách thành ba bốn mảnh, rõ ràng là kiệt tác của Miêu Tư Lý. Ngày hôm qua cô bỗng nhiên tâm huyết dâng trào muốn giặt quần áo, kết quả là chiếc điện thoại di động của Cố Cách Cách cũng được giặt theo. Lắp ráp lại, màn hình vẫn đen thui như cũ.

"Em đã đặt mua một cái khác trên mạng cho chị rồi. Ném cái này đi." Miêu Tư Lý cũng đi theo, mở cửa sổ, dựa vào ban công nhìn cảnh đêm bên ngoài.

Cố Cách Cách khóc không ra nước mắt: "Nhưng thơ của tôi..."

"Người cũng mất, còn cần thơ làm gì?" Miêu Tư Lý vẫn chưa quay đầu lại, giống như đang nói chuyện cùng không khí.

Cố Cách Cách cũng dựa vào bên cạnh cô, ngẩng khuôn mặt nhìn nghiêng kia: "Tuy hành động của em rất trẻ con, nhưng mấy câu nói vừa này lại giống như người đã trải qua tang thương. Tuổi còn nhỏ mà hệt như trải qua sóng to gió lớn ấy!"

"VẬY Ờ? MƯỜI TÁM TUỔI ĐÃ LỚN VÀ CŨNG CÓ THỂ LÀM RẤT NHIỀU VIỆC."
Giọng nói của Miêu Tư Lý xa xăm và thâm thúy, thể hiện sự già dặn trước tuổi của mình.

Cố Cách Cách thực sự có chút chưa hiểu hết ẩn ý trong câu nói đó, nhưng còn chưa kịp để cô suy nghĩ tiếp thì bàn tay đã bị Miêu Tư Lý nắm chặt.

Miêu Tư Lý giống như được học qua thuật đổi mặt, vừa nãy còn là bộ dạng thế ngoại cao nhân, giờ đã biến trở lại thành cô nhóc mười tám tuổi, cực kỳ hưng phấn nói: "Không phải chị nói mình thất tình à? Em sẽ chỉ cho chị một cách, cam đoan chị có thể quên hết phiền muộn."

"Cách gì?" Cố Cách Cách chỉ ra ngoài cửa sổ, "Đừng nói em bảo tôi nhảy từ nơi này xuống nhé? Như vậy có thể quên phiền não, nhưng mạng nhỏ cũng xong. Thằng khốn đó không đáng để tôi phải tự tử."

Miêu Tư Lý nói: "Những lúc phiền lòng, em thích nhất là chạy lên sân thượng, hét thật to lên trời. Sau khi hét đã đời thì mọi chuyện trong lòng cũng vui hơn đấy."

"Thật không?" Về mặt Cố Cách Cách hoài nghi nhìn cô, "Chẳng phải đứng ở đây hét cũng được sao?"

Miêu Tư Lý nghiêng qua liếc cô: "Chị có gan thì cứ thử đi. Nếu không sợ việc được ăn trứng miễn phí từ mấy người ở tầng đối diện ném đến."

Cố Cách Cách: "..."

* * *

"Dùng thang máy lên sân thượng không tốt hơn à? Tại sao phải đi thang bộ?" Cố Cách Cách bị Miêu Tư Lý kéo đi thang bộ, mới bò lên được hai tầng đã thở dốc bước đi không xong, bất mãn hỏi.

"Chị không thấy đi thang bộ cũng là một cách để phát tiết tâm trạng sao?"

"Tôi chỉ cảm thấy đó là tự hành hạ bản thân."

"Thì giờ đúng là đang cần hiệu quả như thế. Vậy mới có thể càng thêm oán hận kẻ đáng ghét trong lòng chị."

"Hình như vậy, quả thật thấy hận hơn... Có đi đâu, tôi hỏi tí, tòa nhà này có tất cả bao nhiêu tầng?"

"30."

"Nhà của em ở tầng mấy vậy?"

"10."

"..."

Thở hổn hển bò lên sân thượng, quả nhiên có cảm giác vô cùng tuyệt vời, lại vừa được nhìn thấy cảnh vật từ trên cao.

Miêu Tư Lý chỉ vào xa xa, nói: "Chị hét đi. Hét hết những lời trong lòng chị muốn mắng gã bạn trai kia đi."

"Như thế thực sự được à?" Cố Cách Cách vẫn không tin tưởng.

"Thử đi sẽ biết."

Cố Cách Cách làm một tư thế đứng tấn, hai tay tạo thành hình chiếc loa, dõn sức hét to: "HỨA MINH HUY, ANH ĐI CHẾT ĐI!" Những buồn phiền tích tụ trong ngực theo tiếng hét này quả nhiên giảm đi không ít, vui mừng nhìn sang Miêu Tư Lý, "Thực sự có hiệu quả."

Miêu Tư Lý cười: "Không lừa chị mà. Hãy hét hết tất cả những lời chị muốn mắng ra đi. Như vậy ngày mai chị sẽ lại vui vẻ như thường."

Vì thế Cố Cách Cách bắt đầu từ Hứa Minh Huy, cứ như vậy lần lần thăm hỏi hết cả ba đời dòng họ nhà gã, cuộc đời lập tức trở nên tốt đẹp hơn.

Miêu Tư Lý cũng bày ra tư thế, cất giọng: "Vị tiểu thư xinh đẹp bên cạnh của tôi ời, tâm tình chị đã tốt hơn chút nào chưa -- ?"

Cố Cách Cách cũng hét lớn theo: "Tốt hơn nhiều rồi! Oắt con thích giả bộ ngầu bên cạnh tôi ời, em có đi đầu gì phiến lòng vậy -- ?"

"Sau này sẽ nói cho chị biết -- "

Trong màn đêm những giọng hét kéo đi thật dài.

CÁCH CÁCH GIÁ LÂM

Lạc Khuynh
dtv-ebook.com

Chương 19

Miêu Tư Lý dừng xe ở chân núi, leo bộ lên phía trên. Đứng ở trên cao nhìn xuống dưới luôn tạo cho người ta cảm thấy sảng khoái, như đang được ôm trọn cả biển trời bao la.

"Cố Cách Cách, chị là kẻ xấu xa!"

Có tiếng vọng truyền lại từ trong khe núi:

Kẻ xấu xa -- Kẻ xấu xa --

"Em hận chị!"

Em hận chị -- Em hận chị --

"Nhưng, em cũng yêu chị!" (...Cô tưởng cô là Tăng Dật Khả à?)

Ba chữ Em yêu chị không ngừng vang vọng len lỏi khắp mọi ngõ ngách trong rừng.

Gió trên núi vốn lớn, hướng chi còn là đêm khuya. Miêu Tư Lý ngẩng trên một chiếc chiếu, mái tóc đỏ tung bay trong gió. Cô hơi gấp đầu gối, thoải chân về phía trước, mở rộng hai cánh tay, đón luồng gió tùy ý lùa qua thân thể mình, mà chẳng hề cảm thấy rét lạnh, bởi vì đối với một người có trái tim đã kết băng, thì cảm giác lúc này chỉ như tắm gió xuân.

Cô còn nhớ rất rõ lần đầu khi cô đưa Cố Cách Cách lên sân thượng hét như một đứa ngốc. Nếu nói 'cuộc đời đầu chỉ mong được về như lúc ban đầu', thì lần đầu gặp gỡ của cô và Cố Cách Cách cũng có tốt đẹp gì đâu? Liên tục trêu chọc khiến Cố Cách Cách tức giận đến mức phải dậm chân, tủi thân tới mức phải khóc nghẹn. Miêu Tư Lý khẽ cười, tuy rằng khi đó

Cố Cách Cách miệng lưỡi bén nhọn, nói chuyện cũng giống như phun độc dịch ra ngoài, nhưng chí ít, tâm tư của cô còn chưa quá thâm sâu. Mà giờ, sau năm năm cách biệt, nội tâm người phụ nữ này đã hết như mò kim dưới đáy biển, dù cô có cố gắng thế nào cũng chẳng thể nắm bắt.

Chả lẽ cứ vậy mà buông bỏ đi?

Tim bỗng cảm thấy đau nhói. Nhiều năm cô chấp như vậy, sao có thể nói bỏ là bỏ ngay được? Nếu buông tay rồi, vậy sau này cô biết lấy gì làm điểm tựa cuộc sống?

Nếu không buông được, vậy thì kéo chị ấy về?

"Tôi muốn có cuộc sống của một người phụ nữ bình thường. Kết hôn sinh con, mà không phải giống như chúng ta bây giờ. Cuộc sống mà tôi muốn, cô không cho được."

Lời nói của Cố Cách Cách lại văng vẳng bên tai. Đi đâu chị ấy muốn, mình không cho được!

Cô thà rằng Cố Cách Cách giống như các nhân vật nữ trong phim thần tượng trên truyền hình, yếu điệu kéo mép váy nũng nịu nói: "Em muốn ánh trăng trên trời."

Nhất định cô sẽ chẳng chút do dự đưa Cố Cách Cách tới cục hàng không ngẩng lên Thần Chu số bảy. Hay là như các cô gái hám giàu trong phim hiện đại, son môi và móng tay màu đỏ chót, tươi cười như hoa nở, "Nghe nói LV vừa tung ra mẫu túi xách mới (mà tuần trước mới mua một cái). Váy của người mẫu này thật đẹp (trên TV đang chiếu bộ sưu tập mới nhất của thời trang Pháp). Chúng ta buổi trưa ăn cà ri, buổi tối ăn sushi được không? (thật ra câu đầy đủ là: 'Chúng ta buổi trưa đi Thái Lan ăn cà ri, buổi tối đi Nhật Bản ăn sushi được không?') Cô cũng sẽ đồng ý ngay mà chẳng chút nhăn mặt, dù cho muốn cô mua nguyên cả một cửa hàng xa xỉ, hay mua thẳng một chiếc máy bay tư nhân đưa đi vòng quanh thế giới, cô cũng sẽ rất vui lòng chiều chuộng. Đáng tiếc, đi đâu Cố Cách Cách muốn lại không phải như thế.

Trước khi bình minh đến luôn có khoảnh khắc mà cả bầu trời cực tối, hết như toàn bộ không gian đều bị dội mực lên, không còn ánh sao nào mà chỉ còn bóng tối. Miêu Tư Lý không chớp mắt nhìn chăm chăm lên những vạt mây đen, giống như hóa đá. Thật lâu sau đó, một vầng trăng trắng nhạt mới hiện lên từ phía Đông, bầu trời dần dần sáng rõ, mặt trời từ đỏ tươi biến thành vàng óng, chậm rãi nhô lên ở phía chân trời, tỏa ra những tia sáng chói mắt. Miêu Tư Lý cùng ngọn núi sau lưng cô đều bị nhuộm trong ánh nắng vàng.

Miêu Tư Lý nhắm mắt lại, cảm thụ những tia nắng ấm áp rạng rỡ đang chiếu lên người, đến khi mở mắt ra lần nữa thì hết như tất cả mọi mệt mỏi phiền của một đêm không ngủ đã biến mất tăm. Quanh thân còn như đang tỏa ra vầng sáng ngời chói mắt đến có thể độ với cả mặt trời, bởi trong lòng cô đã có một quyết định.

Chắc các bạn đang muốn hỏi Miêu Tư Lý đã có quyết định gì phải không? Đáp án là -- Đoán thử đi.

-- Thoải mái vứt bỏ chị ấy đi? Kẻ vô tình vô nghĩa như Cố Cách Cách đúng ra phải bị đá từ rất sớm. Núi không chuyển được thì nước chuyển, chị ấy không đổi thì mình đổi thôi!

-- Sai.

-- Mặt dày mày dạn theo đuổi? Kiên quyết quán triệt nguyên tắc không biết xấu hổ, quyết đoán phát huy tinh thần không sợ chết của tiểu cường*, xông đến phá tan lô cốt của Cố Cách Cách. Điều kiện tiên quyết là phải đổi dao bổ dưa hấu trên tay thành thuốc nổ, không thì tốt nhất là lập tức dùng bom nguyên tử luôn đi!

(*: Ý chỉ con gián)

-- Sai.

-- Vậy là?

-- Không từ một thủ đoạn nào để chinh phục chị ấy!

Kiều phụ nữ cả ngày mặc giáp trụ cứng ngắc như Cỗ Cách Cách, chính là một kẻ gan lì. Trừ phi thực sự dùng bom cùng cô 'ngọc đá cùng vỡ', nếu không thì chỉ có một phương pháp, đó là phải khiến cô khuất phục. Nếu khiến cô nhìn bằng ánh mắt sùng bái ngưỡng mộ, thì cô sẽ tự mình chủ động cởi áo nói thất lưng, nhảy vào vòng tay thôi. Sở dĩ năm đó Miêu Tư Lý có thể đến được bên cạnh Cỗ Cách Cách, cũng bởi một màn sến súa anh hùng cứu mỹ nhân (phía sau sẽ nói đến).

Ý chí chiến đấu của Miêu Tư Lý một lần nữa được vực dậy, nhảy bật lên, hít lấy không khí mới mẻ sáng sớm, cả người đều sáng khoái tinh thần, khí nhập đan điền, hét to về phía chân núi: "CỖ CÁCH CÁCH, TÔI NHẤT ĐỊNH PHẢI LÀM CHO CHỊ YÊU TÔI LẦN NỮA!"

Một đôi vợ chồng già đang chạy bộ buổi sáng, thật vất vả mới tới ngang sườn núi, bị tiếng hét của Miêu Tư Lý đập tới, lăn lại xuống chân núi.

* * *

Lên núi thì dễ xuống núi mới khó, huống chi còn đi giày cao gót mười phân. Miêu Tư Lý cảm giác đôi chân đã chẳng còn của mình, thế nên khi xuống tới chân núi, cô bò lết vào trong xe. Cần lấy di động muốn xem thử người phụ nữ nhân tâm kia có gửi tin nhắn hay gọi điện thoại tới đỡ dành hay không, chỉ thấy trên màn hình điện thoại hiện lên mười bảy cuộc gọi nhỡ. Tất cả đều từ một người, Miêu Nhã - mẫu thân đại nhân của cô.

Đang chuẩn bị gọi lại thì cuộc thứ mười tám liền tới.

Vừa ấn xuống nút nghe, câu "Con ở đâu?" đã lập tức vọt đến. Dù không hề dùng chức năng phát loa ngoài nhưng âm thanh lại lớn chẳng kém thế là bao. Miêu Tư Lý không thể không đưa điện thoại ra cách lỗ tai mình một khoảng, rồi mới đáp: "Giải sầu."

"Con gái thân yêu, đừng bảo là con định nói với mẹ rằng cả đêm qua con đi ăn vịt* kho gừng và quên mang theo di động nhé?"

(*: Vịt ở đây ám chỉ trai bao)

"Mẹ thân yêu, mẹ đoán đúng rồi! Chẳng những thế, con còn mang về giúp mẹ một con, hơn nữa còn sống, đứng thẳng, đi đường."

"Đừng nói nhảm nữa, rốt cuộc con đã đi đâu? Hại mẹ lo lắng suốt đêm."

Miêu Tư Lý cũng trở về cách nói bình thường: "Con lên núi giải sầu, lúc lên quên mang di động."

"Đã có chuyện gì?" Miêu Nhã hỏi.

"Không có gì, chỉ là con có một chuyện chưa hiểu rõ, nhưng giờ đã nghĩ thông suốt, nên đang chuẩn bị về"

"Ồ, vậy nhớ về sớm chút." Miêu Nhã định cúp điện thoại, nhưng bỗng nhớ vẫn chưa đề cập đến việc chính, "Đúng rồi, chị dâu của con nói cho mẹ biết, con từ chức không chịu đi làm nữa?"

Miêu Tư Lý cười: "Con còn đang thắc mắc người mẹ như ông thần thấy đầu chẳng thấy đuôi của con sao đột nhiên quan tâm dữ vậy, đặc biệt gọi nhiều điện thoại tìm con, hóa ra là vì chuyện này. Vâng, con không đi nữa. Con định đi tìm một công việc hợp với chuyên môn hơn."

Miêu Nhã mắng cô một tiếng: "Cái gì mà ông thần thấy đầu chẳng thấy đuôi? Ngày nào mà mẹ chả ở nhà, chỉ có con là không chịu tới gặp."

Miêu Tư Lý lạnh lùng: "Đó là nhà mẹ, không phải nhà con."

Đầu bên kia điện thoại im lặng, sau một lúc lâu Miêu Nhã mới nói: "Mẹ mặc kệ con muốn từ chức vì lý do gì, đáp án của mẹ chỉ có một. NO. Cho con hai lựa chọn, hoặc là con không cần nhận người mẹ này là mẹ nữa, sau này chuyện của con, mẹ sẽ không xen vào; hoặc là ngoan ngoãn quay về đi làm cho mẹ, đừng có hơi tí lại rũ bỏ trách nhiệm."

Miêu Tư Lý cũng im lặng một hồi, sau đó nói: "Được, con nghe lời mẹ, nhưng con có một yêu cầu."

* * *

Đứng ở lối đi xen giữa các bàn làm việc của văn phòng lớn, Cố Cách Cách tuy đang cùng bảy thuộc hạ yêu tinh thảo luận về việc làm sao để dòng AK giành được hệ thống phân phối của bên Bảo Lợi, thế nhưng ánh mắt vẫn luôn liếc về phía cửa ra vào. Hơn mười giờ rồi, đúng là em ấy không đi làm.

Trợ lý Tổng Tiễn hỏi: "Trưởng phòng Cố, chị có cần tôi đặt nhà hàng giúp chị không? Tôi nghe nói tổng giám đốc Hồng của Bảo Lợi thích nhất là ăn đồ Pháp."

Cố Cách Cách lơ đãng đáp: "Được."

Bỗng một giọng nói cất lên ngắt lời: "Đáng tiếc, trưởng phòng Cố của các cô không quen ăn gan ngựa."

Miêu Tư Lý xuất hiện trước mắt mọi người.

Ngoại trừ Cố Cách Cách, toàn bộ đôi mắt của các yêu tinh trong văn phòng đều hiện lên hình trái tim. Ngày hôm nay trưởng phòng Miêu thật gợi cảm, tươi đẹp đầy lạnh lùng! (...Này! Không phải chỉ có mấy yêu tinh thuộc hệ Bách hợp mới vậy thôi sao?)

Váy dài trắng kiểu cổ điển làm nổi bật lên khí chất giống như quý tộc của Miêu Tư Lý. Khuôn mặt cũng được trang điểm tinh tế hơn cả người mẫu mới đến chụp ảnh quảng cáo ở công ty. Mái tóc đỏ quần được búi thành một kiểu tóc xinh đẹp, để lộ ra chiếc trán nhắn mịn cùng khuôn mặt vô cùng mỹ lệ. Vừa nhìn đã biết Miêu Tư Lý phải trải qua một phen chuẩn bị tỉ mỉ mới đi làm, đương nhiên, càng giống như muốn đi lên thăm dò.

Bảy yêu tinh tự động tách ra đứng thành hai hàng. Cảnh tượng này thật giống như đang chào đón lãnh đạo quốc gia, chỉ thiếu đi đầu độing loạt hô lên khẩu hiệu: "Hoan nghênh, hoan nghênh, nhiệt liệt hoan nghênh!"

Đứng ở vị trí đầu của đội ngũ, Cố Cách Cách khoanh tay chăm chú nhìn Miêu Tư Lý. Không thể phủ nhận, cô cũng bị kinh diễm bởi Miêu Tư Lý, thế nên trái tim bây giờ đang đập với tốc độ cực nhanh - 120 lần trên phút. Có đi đầu đạo hạnh của cô cũng cực cao, nên đừng nói là Miêu Tư Lý, cho

dù có là diễn viên đoạt giải Oscar như Nicole Kidman xuất hiện, cũng chẳng khiến cô để lộ ra vẻ mê gái đến mắt hiện trái tim rồi nhào tới như người khác.

Miêu Tư Lý thật gợi cảm, lạnh lùng bước đi trên chiếc giày gót cao 12 phân, tư thế cực kỳ ưu nhã tiến về phía Cố Cách Cách. Khi lướt qua yêu tinh thứ nhất, cô nói:

"Cô định đi tham gia vũ hội hoá trang à?"

Yêu tinh thứ nhất: "?"

"Nếu không, sao lại hóa trang thành quỷ hút máu chi vậy? Hơn nữa, cô có chắc trên mặt cô bôi đúng là phấn, mà không phải bột mì không?"

Yêu tinh thứ nhất: "...". Hình trái tim hồng trong mắt vỡ tan nát.

Đi qua yêu tinh thứ hai, cô bảo:

"Cô vừa đi dự lễ tang về à?"

Yêu tinh thứ hai: "?"

"Về mặt đau khổ của cô giống như đang nói, tôi đây vừa mất người thân. Smile lên cho tôi. Ok?"

Yêu tinh thứ hai: "...". Trái tim thủy tinh của thiếu nữ đã bị đập cho vỡ vụn.

Đi qua yêu tinh thứ ba, thứ tư, thứ n...:

"Cho hỏi, trên đầu cô đang đội cái quái gì vậy? Có phải tối qua tắm xong rồi quên không lấy khăn tắm xuống không?"

"Tôi thực sự nghĩ mãi mà vẫn không hiểu, vì sao cô lại mặc bao tải đi làm thế này?"

"Cô có chắc là mình không mắc bệnh đau bao tử, hay bệnh sinh lý nào đó chứ?"

"Xin đừng đi vớ đen trên đôi chân trắng kiện của cô như thế nữa. Mà tốt nhất, đừng để lộ đôi chân đó ra."

...

Sỉ nhục đến chỉ còn lại mỗi một yêu tinh cuối cùng - trợ lý Tống Ti ền của Cố Cách Cách. Cuối cùng Miêu Tư Lý cũng ngậm miệng.

Tống Ti ền lén thở phào nhẹ nhõm. Trước lúc Miêu Tư Lý đi tới, cô đã tự quét lại bản thân một lần, trang điểm không vấn đề, ăn mặc cũng không có lỗi, dáng người càng khôi bàn, trên môi còn đang nở một nụ cười sweet thật tươi.

Miêu Tư Lý đỡ trán một chút, sau đó bảo: "Chị Phù Dung* cũng đã gầy rồi, vậy mà cô vẫn không cảm thấy mình béo sao?"

(*: Phù Dung này tên thật là Sử Hằng Hiệp, là MC dẫn các chương trình có tên [Phù Dung] từ năm 2007, vốn có dáng người tròn trĩnh mập mạp. Những năm gần đây bỗng nhiên giảm cân và hoàn toàn thay đổi, trở nên xinh đẹp.)

Nụ cười sweet bị đập nát không chút thương tiếc. Tống Ti ền uất ức bĩu môi: "Người ta chỉ có bốn mươi bảy ký."

Cố Cách Cách vỗ vai cô, giải thích giúp đỡ khó hiểu: "Bây giờ chị Phù Dung chỉ còn bốn mươi hai ký."

Tống Ti ền: "..."

Toàn bộ yêu tinh thật cẩn thận nhặt các mảnh nhỏ của trái tim bị Miêu Tư Lý chà đạp đến vỡ nát, dán lại. Sau đó tất cả ánh mắt cùng đồng loạt liếc về phía Cố Cách Cách, muốn xem thử với một cô gái hoàn mỹ không tí vết như cô, thì Miêu Tư Lý sẽ tìm ra lỗi thế nào để đả kích?

Cố Cách Cách cũng muốn biết Miêu Tư Lý sẽ nói gì.

Nhìn lướt qua Cố Cách Cách, Miêu Tư Lý nói: "Có cần tôi bảo người đến vườn thú Bắc Kinh chặt vài cây trúc về cho chị không?"

Cố Cách Cách và toàn bộ yêu tinh: "?"

"Đôi mắt thâm quầng kia làm chị trông rất giống thú quốc bảo của chúng ta. Tối hôm qua chắc đã khóc không ít nhỉ?" Miêu Tư Lý cười khẩy một tiếng, không đợi Cố Cách Cách trả lời đã lướt qua cô, đi đến phòng quản lý của mình.

Tất cả mọi người đều tập trung nhìn vào đôi mắt của Cố Cách Cách. Ở đó có quầng thâm à? Tổng Tiễn đứng ở gần nhất, mở to hai mắt quan sát mãi mới lờ mờ nhìn thấy quầng đen đã bị che lấp bởi lớp phấn nền, lập tức bội phục Miêu Tư Lý sát đất, không ngờ cô chỉ liếc qua một cái đã nhìn ra được.

Nhìn biểu tình bi thương của cả bầy yêu tinh sau khi bị Miêu Tư Lý chém giết, Cố Cách Cách cất lời an ủi: "Các cô đừng trách trưởng phòng Miêu, cô ấy mới bị thất tình."

"À." Mọi người bưng tỉnh.

Tay Miêu Tư Lý đang cầm tay nắm cửa phòng, không cần quay đầu lại cũng cảm thấy được những ánh mắt thương hại phía sau, thậm chí còn nghe được cả tiếng thở dài khe khẽ, lưng chợt cứng đờ.

Có đi đâu, chẳng biết ai đột nhiên lại nói: "Người ưu tú như trưởng phòng Miêu mà cũng vứt bỏ? Tên ấy nếu không phải mất bị mù thì chỗ này cũng có vấn đề rồi." Không cần nhìn cũng biết là đang chỉ vào đâu.

Miêu Tư Lý nở một nụ cười thâm thúy, trước khi bước vào còn đứng ở cửa tuyên bố: "Đúng rồi. Bắt đầu từ hôm nay, hãy gọi tôi là giám đốc Miêu - giám đốc mới của bộ phận nhân hàng MUMU."

CÁCH CÁCH GIÁ LÂM

Lạc Khuynh
dtv-ebook.com

Chương 20

Cố Cách Cách vẫn đứng giữa văn phòng lớn nghe bày yêu tinh nhộn nhịp thảo luận. Chủ đề giờ đã chuyển dời từ công việc đến chuyện giám đốc mới bị thất tình.

Bày yêu tinh vô cùng sôi nổi đoán mò xem rốt cuộc là vị cao nhân nào đã đá giám đốc Miêu xinh đẹp, khéo gọi, ngầu, cay độc (...) và cao quý của bọn họ.

Một yêu tinh quả quyết: "Người đá cô ấy chắc chắn là đàn ông."

"Nói thừa!" Toàn bộ yêu tinh đồng loạt liếc xéo cô, "Không là đàn ông, chẳng lẽ là phụ nữ chắc?"

Cố Cách Cách: "..."

Một yêu tinh khác mắt hiện trái tim tưởng tượng: "Nhất định anh ta phải đẹp trai như Kim Thành Vũ."

Yêu tinh thứ ba vội vã ngắt lời: "Không, phải nho nhã như Lương Triêu Vĩ mới đúng."

"Tôi nghĩ chắc giống Takuya Kimura."

"Không, phải giống Bùi Dũng Tuấn chứ!"

...

Cố Cách Cách xoa huyết thái dương, nhìn một đám mê trai đang chảy nước miếng.

Sau khi trải qua một hồi thảo luận, một yêu tinh phát biểu kết luận của mình: "Ồi, tuần nam mỹ nữ, trai tài gái sắc, một cặp trời sinh, duyên trời tác hợp, ... thế mà xong rồi. Thật đáng tiếc quá."

Sau đó bắt đầu bước vào giai đoạn bất bình, nói xấu, dè bĩu người đã vứt bỏ cấp trên của mình.

Một yêu tinh lòng đầy căm giận bảo: "Kẻ đá giám đốc Miêu là đồ có mắt không trông!"

Một yêu tinh khác tiếp lời: "Là đồ lòng lang dạ sói."

Còn có người ác hơn, lập tức nghiêng răng nghiêng lợi rửa: "Không bằng càn thú!"

Cố Cách Cách: "..."

Cuối cùng vẫn có yêu tinh chưa mất lương tâm, đứng lên yếu ớt phản bác: "Có thể anh ấy là Gay, vì yêu anh chàng khác nên mới chia tay với giám đốc Miêu."

Lời vừa nói ra, nhóm hủ nữ lập tức xôn xao, mắt ai cũng sáng ngời lấp lánh, chẳng còn quan tâm việc nịnh nọt giám đốc Miêu, mà trong đầu chỉ tràn đầy ý dâm về đủ các loại công thụ. Công trẻ tuổi hay thụ đại thúc? Công xấu bụng hay thụ kiêu căng? Công đốn mạt hay thụ vạn năm? Công cặn bã hay thụ đề tiện? (...)

Cố Cách Cách vô lực đỡ trán, phụ nữ mãi mãi = bà tám = ý dâm = suy nghĩ kỳ lạ.

Đang nghĩ xem có nên biện hộ cho mình một hai câu, hay nhân cơ hội đó mà đập lén Miêu Tư Lý ba bốn cước, thì cửa phòng quản lý bỗng bật mở. Miêu Tư Lý đen mặt bước ra.

Cả bầy yêu tinh lập tức ngậm miệng, thậm chí ngừng hẳn việc thở. Văn phòng cực lớn thoáng chốc lặng ngắt như tờ.

"Cố Cách Cách! Đi pha cho tôi một ly cà phê." Lời nói đầy lạnh lùng, hết như được Miêu Tư Lý rút ra từ kẽ răng.

Bầy yêu tinh nghe xong không ngừng run rẩy.

Cố Cách Cách cười ôn hòa: "Được."

"Giám đốc Miêu, để tôi pha cho chị." Một yêu tinh bỗng xuất hiện hết như ngôi sao chổi, xẹt một cái bay đến trước mặt Miêu Tư Lý, đứng nghiêm thẳng tắp.

Miêu Tư Lý nhú mày, hỏi: "Cô là ai?"

"..." Yêu tinh xung phong nhận pha cà phê kia suýt chút bật khóc, "Tôi là trợ lý Tôn Lễ mà chính chị đã bổ nhiệm. Một tháng nay cà phê của chị đều do tôi pha."

Cố Cách Cách và toàn bộ yêu tinh: "..."

Miêu Tư Lý suy nghĩ một lúc lâu mới thốt ra: "À." Có đi đâu nhìn vẻ mặt của cô thì chắc vẫn chưa nhớ ra được Tôn Lễ là ai (...), sau đó thản nhiên mở miệng: "Bắt đầu từ hôm nay, toàn bộ việc trợ lý giám đốc cần làm cứ giao hết cho trưởng phòng Cố."

"Vậy tôi làm gì?" Tôn Lễ lo lắng hỏi. Chẳng lẽ cô và trưởng phòng Cố sẽ change với nhau? Trưởng phòng Cố làm trợ lý, còn cô ngẩng lên vị trí trưởng phòng? Dù rất muốn nhưng cô chẳng dám, cũng không làm được nha!

Mặt Miêu Tư Lý không chút thay đổi, bảo: "Nếu tôi biết, thì còn cần cô làm gì?"

Tôn Lễ càng chật vật, mồ hôi lạnh ứa ra như tắm. Cô hoàn toàn không biết mình phải làm gì tiếp theo. Như lúc đầu, cô vốn chỉ cần đến phòng pha trà làm cho Miêu Tư Lý một ly cà phê mỗi ngày.

Cố Cách Cách nhìn Tôn Lễ từ người vô tội trở thành cá nằm trên thớt, lòng thương hại bắt đầu dâng lên, bước đến giải vây giúp cô: "Thời gian giám đốc Miêu uống một ly cà phê khoảng 30 phút. Trong 30 phút đấy, cô đến văn phòng giám đốc treo bảng tên lên, sau đó đến tiệm giặt ủi lấy áo sơ mi của cô ấy về, thuận tiện nhớ ghé qua cửa hàng bánh ngọt Paris Baguette mua một phần Mousse cake, cuối cùng chuẩn bị tài liệu cần dùng khi họp, rồi thông báo cho trưởng phòng các nhân hàng lên họp tại tầng hai mươi ba, như vậy là được (...). Về mặt của cô đang nói cho tôi biết, hình như cô không làm được? Cưng à, tôi tuyệt đối không phải có ý muốn đe dọa, nhưng nếu trong vòng 30 phút mà cô không làm xong những việc tôi vừa nói, giám đốc Miêu của cô sẽ rất tức giận nói với cô rằng, cô có thể cuốn gói về nhà (...). Cô muốn đối với tôi đi pha cà phê à? Thật tâm tôi rất nguyện ý, nhưng nếu trong cà phê của giám đốc Miêu nhiều hơn chỉ một gram đường thôi, thì tôi và cô sẽ cùng nắm tay nhau mà ra đi đấy, sau đó thì cùng đi tìm một công ty mới."

Chỉ trong nháy mắt, Tôn Lễ đã chạy chẳng còn thấy bóng dáng đâu.

Miêu Tư Lý nhìn Cố Cách Cách nở một nụ cười hài lòng: "Chị đúng là người hiểu tôi nhất."

Cố Cách Cách cũng đáp trả bằng một nụ cười ngọt ngào: "Tôi cũng là người muốn độc chết cô nhất."

Mặt Miêu Tư Lý lạnh xuống, bỏ lại hai chữ: "Nhanh lên." rồi xoay người quay về văn phòng.

"Cốc của cô..." Lời nói và Cố Cách Cách đều bị bỏ lại ngoài cửa chẳng chút thương tiếc.

Người này! Cố Cách Cách cười cười lắc đầu nhìn cánh cửa đóng chặt, cần lấy cốc của mình đi pha cà phê. Cô vẫn không quên, nhóc con hay xoi mói Miêu Tư Lý này chưa bao giờ thích đờ dưng một lần như ly giấy uống nước, hay đưa dùng một lần, hoặc bất kể thứ gì mà trong hotel hay có, đương nhiên bằng vệ sinh ngoại lệ (...).

Ở trong phòng trà, Cố Cách Cách vừa quấy cà phê vừa mải mê suy nghĩ. Chỉ một buổi tối mà Miêu Tư Lý như đã thay đổi hoàn toàn. Lãnh khốc, miệng lưỡi cay độc, kiêu căng, giống hệt như lúc mới quen năm năm trước. Đi đâu khác biệt duy nhất chính là, năm năm trước con nhóc ấy vẫn còn khá non nớt, mà bây giờ hiển nhiên đã tu luyện thành tinh. Miêu Tư Lý như vậy, ách, thật quá quyến rũ. Hoa đào trong lòng Cố Cách Cách đang đua nhau nở rộ.

Đương nhiên, bất kể là một Miêu Tư Lý tối hôm qua với vẻ mặt ưu thương cùng bóng lưng cô đơn, hay một Miêu Tư Lý sáng hôm nay với thái độ t ấ t ệ cùng khí thế khinh người, cũng đều khiến Cố Cách Cách không nén được mà đem lòng yêu thích. Tình cảm vẫn luôn cố gắng quên trong năm năm, chẳng những không biến mất đi theo thời gian mà lắng đọng lại trở nên nồng đậm hơn. Để rồi khi gặp lại Miêu Tư Lý thì bùng lên tựa như núi lửa phun trào, mãnh liệt đến mức cô không thể khống chế được. Chẳng thế mà lúc mở cửa nhìn thấy Miêu Tư Lý đây đưa một chỗ cùng Cao Ngôn, có trời mới biết cô đã muốn xông thẳng tới đâm hai người họ một dao thế nào. Sao Miêu Tư Lý có thể chạm vào người khác ngoài cô cơ chứ? Vì thế, cô thà tin lời Miêu Tư Lý rằng đó chẳng qua chỉ là hiểu lầm. Đương nhiên còn một lý do khiến cô càng tin hơn, chính là cô hiểu rất rõ nhân cách của Cao Ngôn, thậm chí còn rõ hơn cả Miêu Tư Lý - người có gần hai mươi năm giao tình với Cao Ngôn.

Muốn kết hôn, sinh con? Muốn cuộc sống bình thường của một người phụ nữ sao? Tất cả chỉ là vớ vẩn. Năm đó khi quyết định thích Miêu Tư Lý, những đi đâu này đã sớm được cô xếp vào sổ đen. Sống trên đời không thể quá tham lam, làm sao có thể vừa có cá lại vừa có cả tay gấu? Mà cái nào nhẹ cái nào nặng, cô cũng đã sớm chọn được. Đáng tiếc mấy lý do sứt sẹo ấy giờ lại được lấy ra làm có.

Miêu Tư Lý tin ư? Có lẽ không tin hoàn toàn! Không phải hôm nay em ấy vẫn đi làm sao? Cô thực sự sợ Miêu Tư Lý hành động theo cảm tính rời khỏi công ty, cũng may không phải thế. Cứ đấu khẩu ồn ào như bây giờ cũng tốt, ít nhất mỗi ngày vẫn có thể gặp con nhóc ấy.

Không thể làm tình nhân, vậy làm địch nhân đi.

Nghĩ như vậy, khoe miệng Cỗ Cách Cách khẽ nhếch lên thành nụ cười.

Dù chỉ là một nụ cười nhẹ cũng khiến người đã đứng rất lâu bên cửa nhìn đến ngẩn người. Miêu Tư Lý cố gắng áp chế xúc động muốn nhào đến ôm hôn người con gái đó, dờn tầm mắt đi, lạnh lùng mở miệng: "Tôi không thích uống cà phê lạnh."

Cỗ Cách Cách nghe thấy có tiếng nói, kinh ngạc ngẩng đầu, phát hiện Miêu Tư Lý đang đứng ở cửa với vẻ mặt không vui, lại nhìn xuống cà phê đang pha. Tách cà phê sau khi bốc lên làn khói nóng cuối cùng liền đã nguội lạnh. Mặt Cỗ Cách Cách hơi đỏ lên, trong lòng bắt đầu trốn tránh trách nhiệm. Miêu Tư Lý, em là đồ khốn nạn, luôn hại lòng tôi không yên. Sau đó cười thật có lỗi với Miêu Tư Lý: "Để tôi đổ tách này đi, pha lại cho cô tách khác vậy."

Miêu Tư Lý nóng nảy nói: "Thôi bỏ đi, bưng đến phòng làm việc cho tôi." cũng không quay đầu, xoay người rời đi.

Cỗ Cách Cách chỉ mong có vậy. Cà phê lạnh thôi mà, uống vào cũng chả chết được, trừ phi cô thả độc ở trong.

Bưng tách cà phê, gõ cửa phòng Miêu Tư Lý, sau khi nghe tiếng đáp mới mở cửa đi vào, cười nói: "Giám đốc Miêu, cà phê của cô."

Miêu Tư Lý dường như đang viết gì đó, đầu cũng không ngẩng: "Đặt đó đi."

Cỗ Cách Cách đi tới, đặt cà phê lên bàn, đang định rời khỏi, bất chợt liếc mắt lướt qua màn hình máy tính của Miêu Tư Lý, kinh ngạc thốt lên: "Hả? Tấm ảnh này?"

Miêu Tư Lý vừa nghe thấy, không ngờ động tác theo phản xạ chính là giật mình che cả người trước màn hình computer. Đáng tiếc thân thể nhỏ gầy của cô chỉ có thể che được phân nửa, còn Cỗ Cách Cách đã sớm thấy hết được cả màn hình. Điểm chết người hơn chính là, bên cạnh computer còn đang để một chiếc khung hình nhỏ cao 25 cm, ảnh chụp trong đó giống

hết với hình nền trên màn hình. Đó chính là tấm ảnh ngày hôm qua Miêu Tư Lý đã mang theo khi ra khỏi nhà Cổ Cách Cách.

Tay Cổ Cách Cách còn chưa đựng tới được khung, đã bị Miêu Tư Lý luống cuống tay chân đoạt về.

Miêu Tư Lý tắt màn hình, bỏ khung hình vào ngăn kéo, mới lặng lẽ thở dài nhẹ nhõm một hơi. Chết tiệt! Sao mình lại quên cất ảnh chụp đi chứ? Để bây giờ chị ấy thấy hết rồi, chẳng biết sẽ cười nhạo tới mức nào nữa đây? Chỉ có thể thẹn quá hoá giận hỏi: "Chị có biết cái gì gọi là riêng tư không?"

Cổ Cách Cách chớp chớp đôi mắt đẹp long lanh: "Theo định nghĩa thì riêng tư là bí mật của riêng mình."

Miêu Tư Lý nâng giọng lên cao hai nốt, bất mãn chất vấn: "Vậy sao chị còn coi lén đồ đạc của tôi?"

Cổ Cách Cách cũng nâng giọng lên theo, vô tội giải thích: "Đồ của cô vừa lúc xuất hiện trong phạm vi tầm nhìn của tôi nên không thể tính là coi lén được?"

Miêu Tư Lý: "..."

Cổ Cách Cách dừng lại một chút, mới nói tiếp, "Nếu tôi không hoa mắt thì một trong hai người trong tấm ảnh chẳng phải là tôi sao? Không biết cái này có tính là xâm phạm quyền riêng tư không nhỉ?"

Miêu Tư Lý: "..."

Bất kể là cãi lộn hay giảng đạo lý, Cổ Cách Cách vẫn luôn là người chiếm thế thượng phong, còn Miêu Tư Lý vẫn luôn là kẻ thua cuộc.

Cổ Cách Cách mang theo tư thế thắng lợi rời khỏi văn phòng Miêu Tư Lý, không quên quay đầu lại, dặn dò: "Thầy Lý Tôn Ngô của tôi từng nói, không nên đặt sách của thầy ở nơi dễ thấy, như vậy sẽ dễ dàng bị người khác hiểu rõ tâm cơ."

Miêu Tư Lý nhìn theo bóng lưng của Cố Cách Cách đến khi khuất bóng sau cánh cửa, mới dời ánh mắt tới quyển sách có ba chữ vàng 《Hậu Hắc Học*》 cực lớn bên cạnh computer.

(*: Quyển sách do Lý Tôn Ngô viết những suy nghĩ của ông về những kẻ mặt dày tâm địa đen tối được gọi là anh hùng hào kiệt thời xưa trong xã hội Trung Quốc. Chữ Hậu (dày hay mặt dày); chữ Hắc (đen hay được hiểu là tâm đen).)

CÁCH CÁCH GIÁ LÂM

Lạc Khuynh
dtv-ebook.com

Chương 21

Câu 'cách biệt ba ngày, cũng đủ thay đổi cách nhìn triệt để' quả thật như để nói về Miêu Tư Lý, bởi vì giờ đây cô bỗng trở nên rất mê người.

Trong phòng họp, Cố Cách Cách ngồi ở đầu xa nhất của chiếc bàn dài hẹp, xoay xoay cây bút trên tay, nhìn không chớp mắt cô gái đang đứng cách mình hơn hai mét. Trong lòng cô không nén được cảm khái 'quạt là khăn lụa thông dong, phá tan giặc mạnh dù khi nói cười*'. Chiếc váy trắng dài kiểu cổ điển trên người Miêu Tư Lý giờ đây hết như đã biến thành quạt lông và khăn lụa của Chu Du. Cố Cách Cách không hề biết rằng khi suy nghĩ những điều đó, trên mặt cô như được dán một tờ giấy viết bốn chữ cực to, thiếu nữ đang yêu.

(*: Đoạn thơ trong bài [Niệm nô kiều - Xích Bích hoài cổ] của Tô Thức, nói về chiến thắng vang dội của Chu Du trước quân Tào Tháo.)

Miêu Tư Lý không chỉ thu hút ánh mắt của Cố Cách Cách mà còn của sáu trưởng phòng các nhãn hàng khác ngồi cạnh. Có đi đâu thứ bọn họ thấy là con yêu tinh bạch xà xinh đẹp đang thè lưỡi đỏ, tận tình phun độc dịch, trên mặt tất cả cũng viết bốn chữ nhưng là, để tôi chết đi.

Loại cảm giác giống như trong luyện ngục này rất lâu rồi mới lại xuất hiện. Lần gần đây nhất là ở cuộc họp cấp cao vào cuối năm ngoái và người đứng trên bục là nhân vật mà ngày thường vẫn luôn ẩn thân, chỉ ngẫu nhiên mới xuất hiện trong tạp chí [Tài chính & Kinh tế] - chủ tịch Lục Liên Thủy của MUMU. Càng kỳ lạ hơn, vẻ ngoài của giám đốc Miêu và chủ tịch Lục lại có vài phần tương tự, nhất là cửa sổ tâm hồn -- đôi mắt, đều có hình dạng giống nhau, đồng thời cũng đều sâu khôn lường. Điểm khác biệt duy nhất, chủ tịch Lục dùng khí thế của mình làm cho người ta

ngạt thở, còn giám đốc Miêu dùng ngôn ngữ của mình khiến người ta hít thở không thông.

Miêu Tư Lý dùng kiến thức chuyên ngành của mình là kiến trúc dân dụng và thiết kế quy hoạch (...) để phân tích về thị trường nhóm hàng mỹ phẩm làm những tinh anh của ngành sản xuất kiều ngạo ngẩng đầu. Nhưng lời lẽ cô dùng sắc bén như dao găm khiến các tinh anh đó dù đầu tràn đầy lời lẽ hoa mỹ cũng phải hoàn toàn câm lặng.

Các tinh anh liên tiếp lau mồ hôi lạnh, lục tục thu lại lòng khinh thường.

Chỉ mấy phút trước, khi bọn họ nhận được email của tổng giám đốc thông báo bổ nhiệm giám đốc mới, luận lý lịch, ai trong bọn họ cũng đều cao hơn Miêu Tư Lý. Như Trưởng phòng Trương bên bộ phận Make up, khi vào MUMU còn chưa kết hôn, mà giờ con gái đã lên lớp ba; hay trưởng phòng Mã bên bộ phận Da nam giới, là do công ty dùng tiền lương gấp đôi thông qua săn đầu người mới lấy được về, vừa bước chân tới đã dẫn theo gần hai mươi khách hàng cực kỳ chất lượng; hay trưởng phòng Trương bên

bộ phận Chăm sóc thân thể, thành tích từ trước đến giờ chưa bao giờ nằm dưới hạng ba; rồi các trưởng phòng khác cũng đều rất có ưu thế, vì thế chiếc ghế giám đốc trống mấy tháng qua vẫn luôn là mục tiêu để bọn họ tranh giành cấu xé lẫn nhau, tranh đến đầu rơi máu chảy, thành tích cũng theo đó gia tăng không ngừng, mắt thấy chỉ còn cách chức vị đáng mơ ước kia chỉ một bước chân, không ngờ lại bị trưởng phòng Miêu vừa vào công ty một tháng, thân không biết quý không hay ngẩng lên, làm sao có thể cam tâm? Quan trọng nhất là trưởng phòng Miêu này lại chỉ là một cô nhóc mới vừa tốt nghiệp, như vậy càng khiến người ta sao có thể phục?

Có đi đâu Miêu Tư Lý chỉ dùng hai tiếng đồng hồ để phá vỡ suy nghĩ 'không đủ tư cách' của cô trong lòng các tinh anh. Đương nhiên, nếu nói lý lịch đích thực của Miêu Tư Lý cho nhóm trưởng phòng cao thâm biết, chắc chắn bọn họ sẽ không còn cảm giác nghiêng trời lệch đất này.

* * *

Thời đại học, Miêu Tư Lý từng tham gia một cuộc thi thiết kế quốc tế tên là [Đô thị và Carbon], hơn nữa còn đoạt được giải (Sau khi đoạt giải, hiệu trưởng còn mở một bữa tiệc chúc mừng riêng cho cô, có sự tham gia của toàn bộ giảng viên và sinh viên, khen ngợi cô đã mang về vẻ vang cho trường, làm cô kiêu ngạo thật lâu. Sau này mới biết, có một đàn chị tên Cố Cách Cách cũng từng cần được giải thưởng này, mà còn là giải nhất, mới xấu hổ thu lại lông đuôi khổng tước đủ màu). Sau khi bán tác phẩm đoạt giải ấy, thu về được một khoản tiền lớn đầu tiên, cô đã hợp tác cùng bạn mở một công ty thiết kế kiến trúc, hơn nữa còn giữ chức CEO kiêm nhiệm nhà thiết kế chính. Những năm qua, có rất nhiều hạng mục lớn nhỏ đầu do chính tay cô đoạt về, như cao ốc Tây Giao của Bắc Kinh, cũng là một trong những tác phẩm của công ty cô. Chỉ là Miêu Tư Lý luôn dùng tên tiếng Anh là Kira để làm bút danh (thật ra đây là cách đọc khác của từ Killer), vì vậy rất ít người biết đến tên khai sinh của cô, thậm chí còn nghĩ Kira là một người đàn ông, vì phụ nữ ai lại đi dùng tên đó (...). Mà quả thật, sự tồn tại của cô cũng hết như sát thủ, khiến những người trong ngành khi vừa nghe đến đã cảm thấy lạnh sống lưng, tựa như bất cứ lúc nào cũng có thể bị cô ám sát.

Trong ngành còn có một sát thủ khác sánh ngang cùng Kira, thậm chí danh tiếng của người này còn xuất hiện sớm hơn cả Kira và cũng thần bí hơn rất nhiều. Ít nhất Kira còn có công ty thật sự hiện diện, còn người này chỉ thông qua người đồng hành tên Sam để trao đổi cùng người bên ngoài. Cô nàng này cũng có vẻ đáng yêu hơn Kira nhiều, ít nhất là cái tên không hề thấy máu, cô tên là Emily (trong tiếng Đức, tên này chỉ một người phụ nữ yếu mềm thông minh). Mà thật ra bảo cô nàng tên Emily kia là sát thủ có vẻ không đúng, vì có rất nhiều lúc cô giống một vị công chúa đầy kiêu ngạo (Emily: "Cô mới là công chúa, cả nhà cô đều là công chúa..."). Tác phẩm của cô có thể nói là không thể chê được chi tiết nào, thế nhưng muốn có được tác phẩm của cô còn khó hơn lên trời. Thiết kế của cô dường như không phải dùng để xây nhà cao ốc mà đúng hơn dùng để làm quốc họa triển lãm trong tủ kính. Bao nhiêu người cần nhân dân tệ, đô la, hay thậm chí cả vàng thỏi đặt trước mặt nhưng cô vẫn chẳng hề để tâm. Bởi vậy cô nàng còn có một biệt danh tao nhã khác: Nữ thần -- kinh của giới kiến trúc (...). Emily cũng là một trong những đối thủ mà Kira rất muốn được làm

quen và đồng thời có thể vượt trên cô. Đáng tiếc Emily luôn trốn trong sương mù vì vậy toàn vô duyên gặp gỡ.

Nhóm các trưởng phòng của MUMU bị Kira dùng thân phận khác chém giết không kịp trở tay. Sau khi thoát khỏi phòng họp, cởi áo ra vắt được cả thùng mồ hôi, lòng hồ to 'hậu sinh khả ử', đồng thời cũng lo lắng đến những ngày yên ổn trong tương lai chẳng còn nữa.

Bốp Bốp Bốp Cỗ Cách Cách nhẹ nhàng vỗ tay ba cái, cười nói: "Tuyệt vời, tuyệt vời! Giám đốc Miêu thật khiến cho người ta phải nhìn bằng con mắt khác."

Miêu Tư Lý tắt máy chiếu, thu dọn lại tài liệu trên bàn, sau đó mới nhìn Cỗ Cách Cách: "Yêu tôi à?" Không cần nhìn cũng biết đó là vẻ mặt rất đáng bị đánh, giống như đã hoàn toàn trở thành một người khác hẳn so với giám đốc Miêu sắc bén vừa nãy trên hội nghị, khóe miệng còn nở nụ cười châm chọc.

Cỗ Cách Cách nghiêng đầu, nghĩ một lát rồi nói: "Hâm mộ thì đúng hơn. Không ngờ tôi có một cấp trên tài giỏi, thông minh, lanh lợi như cô, sau này có lẽ muốn nhàn hạ lười biếng cũng khó."

"Đương nhiên!" Nói xong, Miêu Tư Lý như đột nhiên nhớ ra gì đó, buông những tài liệu vừa thu dọn ở trên bàn xuống, bày ra, rồi lùi lại ba mét, dùng ngón tay được sơn móng đỏ tươi, chỉ vào đồng hồ tài liệu vừa được làm lộn xộn, "Cỗ Cách Cách, việc của chị!"

Cỗ Cách Cách không nói gì, liếc mắt: Thật trẻ con! Chẳng lẽ tất cả những gì vừa thấy chỉ là ảo giác? Hay Miêu Tư Lý giống như Thủy thủ Popeye, chỉ khi ăn rau chân vịt mới có thể trở nên cường đại, bây giờ rau chân vịt tiêu hóa hết rồi, nên lại trở về hình dạng xưa? Dù vậy vẫn đi qua, xếp gọn từng phần tài liệu, ôm vào ngực, chuẩn bị bước ra khỏi phòng.

Vốn định chọc giận Cỗ Cách Cách, kết quả người phụ nữ này lại như uống nhàn thuốc, rất dịu ngoan nghe lời. Miêu Tư Lý không vui, tóm lấy cánh tay của cô, giọng điệu bức bối hỏi: "Cỗ Cách Cách, sao chị không cẩu?"

Về mặt Cỗ Cách Cách nghi hoặc nhìn cô, hỏi lại: "Vì sao tôi phải cúi?"

"Trước đây nếu tôi muốn chị làm việc gì, nhất định chị sẽ ra sức chống cự, nhẹ thì dùng tài hùng biện, nặng thì động tay động chân. Vậy sao bây giờ thay đổi rồi?" Dáng vẻ của Miêu Tư Lý hoàn toàn chẳng giống như người đang chắt vẩn, mà như đang oán trách vì bị ruồng bỏ.

Cỗ Cách Cách ghen lời. Con nhóc này bị mình ức hiếp nhiều quá tới nỗi đầu óc không còn bình thường rồi ư? Sao lại có sở thích muốn bị hành hạ vậy? Chẳng lẽ là lỗi của mình? Sau đó, cười giả lả nói: "Trước đây chúng ta yêu nhau, bắt nạt cô là chuyện đương nhiên, còn giờ cô là cấp trên, mà tôi chỉ là cấp dưới. Cô là dao thớt, tôi là thịt bò. Chuyện cô sai bảo đương nhiên tôi chỉ có thể tuân theo."

Miêu Tư Lý cười khở: "Là chị không cần tôi."

Chúa sơn lâm cũng có lúc ngủ gật, huống chi kẻ chỉ giả tạo kiên cường. Miêu Tư Lý buông cánh tay Cỗ Cách Cách, cảm xúc rơi vào suy sụp.

Tim Cỗ Cách Cách cũng nhói đau theo, nhưng cũng chỉ có thể khẽ thở dài, không nói thêm gì, bỏ lại Miêu Tư Lý bước ra khỏi phòng.

Tống Tiễn đi tới trước mặt, rồi theo Cỗ Cách Cách đến văn phòng: "Trưởng phòng Cỗ, tôi vừa gọi điện cho thư ký của tổng giám đốc Hềng. Thư ký Lý nói tối nay tổng giám đốc Hềng đã có hẹn, nhưng không nói là hẹn ai."

Cỗ Cách Cách vừa sắp xếp lại tư liệu, vừa nói: "Cô gọi điện sang bên công ty Huy Thái, hỏi giám đốc Hứa của bọn họ tối nay có hẹn không?"

Tống Tiễn vội vàng bước đi, sau mấy phút lại quay trở về, đúng như Cỗ Cách Cách dự liệu, Hứa Minh Huy tối nay có hẹn.

"Chị có muốn tôi hẹn lại vào ngày mai không?" Tống Tiễn hỏi.

"Ngày mai? Ngày mai đi chúc mừng người ta ký hợp đồng thành công à?" Cỗ Cách Cách lườm cô, sau đó buông tay, nói: "Chẳng còn cách nào,

đành phải li ều mạng cùng bọn họ trên bàn cơm thôi."

Tống Ti ền yếu ớt hỏi: "Vây cũng được ư?"

Cố Cách Cách hỏi lại: "Thế cô còn biện pháp khác à?"

Tống Ti ền vội vàng xua tay: "Không có, tôi đi tra tối nay bọn họ ăn cơm ở đâu?" rồi nhanh chóng lủi mất.

"Nhớ rõ quy định AA đấy." Miêu Tư Lý mắt không hề chớp bước ngang qua Cố Cách Cách. Khi đến cửa phòng mới b ắ tiếp một câu, "Buổi tối tôi với chị cùng đi."

Nhìn vào chiếc cửa đã đóng lại, Cố Cách Cách hỏi: "Tôi có quyền từ chối không?"

* * *

Cố Cách Cách ng ồi bên ghế lái phụ, nhìn khuôn mặt không chút thay đổi của người lái xe, thử một lần phản kháng sau cùng: "Kỳ thật một mình tôi đi cũng được mà."

Lái xe không đáp.

Cố Cách Cách lui thêm một bước: "Tôi cũng biết lái, hay cứ để tôi tự mình lái xe đi."

Lái xe vẫn không đáp.

Cố Cách Cách ra vẻ lo âu, nói: "Cô cứ thế này sẽ dọa khách hàng chạy mất đấy."

Lái xe quyết tâm im lặng đến cùng.

"Được rồi, thật ra cô sợ tôi và Hứa Minh Huy gặp mặt phải không?"

Trên mặt lái xe cuối cùng cũng có biểu cảm, cười lạnh nói: "Là tôi sợ chị chỉ lo ôn chuyện cùng người yêu cũ mà bỏ mặc khách hàng, như vậy

công ty sẽ bị tổn thất lớn."

Cố Cách Cách đang định phản bác, đột nhiên chiếc xe thắng gấp khiến đầu cô đập thẳng lên kính trước xe, lập tức cả giận nói: "Miêu Tư Lý, cô làm cái quái gì thế?"

Miêu Tư Lý không để ý tới cô, lập tức xuống xe, chạy vào một cửa hàng tạp hóa ven đường.

Sau một lúc lâu mới cầm theo bọc đồ đi ra, nhét vào tay Cố Cách Cách rồi khởi động xe lái đi.

Cố Cách Cách mở túi giấy, bên trong là một chai sữa nóng, trong lòng ấm áp. Người này! Đặt ống lên miệng hút một ngụm, sau đó đưa đến bên miệng Miêu Tư Lý: "Cô cũng uống một chút cho ấm dạ dày đi, để lát nữa tới đó còn uống rượu."

Miêu Tư Lý không nhìn, nhưng vẫn há miệng ngậm lấy ống hút. Dù chưa hút tới sữa nhưng lưu hương đã ngập tràn trong miệng, cứ như vậy ngọt đến tận đáy lòng.

CÁCH CÁCH GIÁ LÂM

Lạc Khuynh
dtv-ebook.com

Chương 22

"Cô giáo Cố, em ngủ với chị đêm nay được không?"

Cửa mở hé ra một khe nhỏ, cái đầu nhỏ ngập ngừng thò vào, sau đó là cả thân người lộ ra. Chiếc áo ngủ con nít trùm kín cả người, tóc dài cột thành bím đuôi ngựa rủ lỏng xuống bên sườn, khuôn mặt tươi cười thân thiện và lễ phép. Nhìn như cô bé con vậy, trong nháy mắt Cố Cách Cách còn tưởng đây là con nhà ai chạy nh nhàn sang.

Bắt đầu từ nửa tháng trước, sau khi đưa Cố Cách Cách lên sân thượng trút cảm hờn, Miêu Tư Lý tuy vẫn chưa được gọi là tôn sư trọng đạo nhưng thái độ cũng đã thay đổi nhiều, chỉ ít không còn trêu chọc cô giáo nữa. Tục ngữ nói, 'bạn nhường tôi một thước, tôi nhường bạn một trượng', nên đương nhiên Cố Cách Cách cũng sẽ không làm khó cô. Hai cô ở chung xem như cũng hòa thuận. Miêu Nhã cũng đã thu xếp về nhà một chuyến bởi vì lo lắng, do trước khi Cố Cách Cách đến, Miêu Tư Lý đã từng tức giận đuổi năm gia sư của mình (...). Sau khi trở về nhìn thấy mọi thứ vô cùng hòa hợp, cực kỳ vui vẻ tặng cả hai mỗi người một chiếc đồng hồ thạch anh, ngụ ý tranh thủ từng giây từng phút của khoảng thời gian thi vào đại học. Sau đó hai cô từng lên mạng tra thử, thấy giá trị chiếc đồng hồ ấy lên tới bốn chữ số thì vui vẻ không thôi.

Hai người họ mặc dù chẳng còn đối đầu nhưng vẫn rất xa cách. Ngoài giờ phụ đạo là chung một chỗ, còn lại phần lớn thời gian đầu chỉ ở trong phòng mình tự làm việc riêng, nên chuyện Miêu Tư Lý đột nhiên đến phòng Cố Cách Cách, nói với cô rằng: "Cô giáo Cố, em ngủ với chị đêm nay được không?" gần như là không thể. Thế nhưng, chuyện không thể đó lại trở thành chuyện có thể xảy ra.

Phản ứng đầu tiên của Cố Cách Cách là, Oắt con này không phải lại định trêu chọc mình đấy chứ? Khi thấy trên người Miêu Tư Lý ngoài đôi dép lê bông mềm ở chân cũng chẳng còn bất cứ gì có thể trở thành 'hung khí', mới cười nói: "Được." Nhưng cô chẳng hề buông cảnh giác trong lòng, luôn đề phòng xem liệu Miêu Tư Lý có bất ngờ tập kích, cũng như muốn biết nhóc con này bán thuốc gì ở trong hờ lô. Nhóc quậy này rất gần gũi, tuyệt đối sẽ không đơn giản chỉ ngủ không thôi.

Miêu Tư Lý nghe thấy Cố Cách Cách đồng ý thì một cước đá cửa, hai ba bước đã nhảy vọt lên giường, ngồi xuống bên cạnh, kéo mềm che lên đùi rồi nghiêng đầu nhìn cô, thuận miệng hỏi: "Chị đang đọc sách gì vậy?"

Cố Cách Cách đưa cho Miêu Tư Lý xem mặt bìa.

Miêu Tư Lý lại hỏi: "Trong đó chị thích ai nhất?"

"Chắc là Vương Hi Phượng, ngũ độc* đầu đủ, là phụ nữ nên giống như thế." Cố Cách Cách khép sách lại, tháo kính mắt xuống, nhìn Miêu Tư Lý mới phát hiện đôi mắt của cô hờn hờn, kinh ngạc hỏi, "Em khóc à?"

(*: Ngũ độc là năm loại có độc tính mạnh nhất trong quan niệm xưa, gồm rắn, bọ cạp, rết, cóc và thạch sùng. Người ta thường dùng để chỉ người cực kỳ xấu xa hay chỉ tình huống cực kỳ xấu.)

Miêu Tư Lý tránh né câu hỏi, lật tiếp một trang sách nói: "Em thích Lâm Đại Ngọc, tuy cô ấy chanh chua nhưng tâm địa tốt. Cô giáo Cố, chị có chút giống cô ấy."

Cố Cách Cách cũng không nói gì chỉ nhún vai, tạm coi như Miêu Tư Lý đang khen ngợi mình, vì cô biết Miêu Tư Lý sẽ không vô duyên vô cớ nói ra lời đó. Quả nhiên...

Miêu Tư Lý nâng cằm, dùng nét mặt giống như trẻ con tò mò nhìn Cố Cách Cách, hỏi: "Chị thích Vương Hi Phượng, em thích Lâm Đại Ngọc, mà chúng ta lại đều là con gái, cho nên con gái cũng có thể thích con gái phải không?"

Cố Cách Cách sừng sốt, không ngờ được cô sẽ hỏi câu đó. Rốt cuộc trong đầu nhóc con này còn chứa bao nhiêu ý nghĩ kỳ quái nữa đây? Con gái thích con gái à? Tuy cô đã nghe qua chuyện này, nhưng cho đến bây giờ vẫn chưa từng được thấy tận mắt, bởi trong đám bạn bè của cô hoàn toàn không có người như vậy. Cố Cách Cách nhất thời không biết trả lời thế nào, nghĩ một lúc mới nói: "Thích nhân vật trong sách hay trong TV cũng chỉ là thưởng thức tính cách hay cách đối nhân xử thế của người đó, căn bản không liên quan đến việc bản thân mình thích nam hay là nữ." rồi lại lấy bản thân cô để khẳng định, "Giống như tôi vậy, cái thích Hứa Minh Huy và cái thích Vương Hi Phụng là khác nhau."

Đầu tiên Miêu Tư Lý "À" một tiếng, sau dùng giọng điệu rất khinh thường: "Chị còn thích tên cặn bã kia sao?"

Cố Cách Cách ngẩng thẳng dậy ôm đầu gối, do dự một lát rồi cất lời, "Kỳ thật... anh ta cũng không phải người cặn bã như vậy, muốn trách thì phải trách cô bạn kia! Người này là bạn trung học của anh, hồi trung học bọn họ đã từng yêu nhau. Nói như vậy thì khá giống tôi cướp bạn trai của người ta trước. Nhưng tôi thì, trước khi chấp nhận quen Hứa Minh Huy, tôi hoàn toàn không biết anh đã có bạn gái, nếu biết, tôi đời nào đồng ý quen chứ? Tuy nữ danh của tôi là Cố Tiểu Tam, nhưng loại chuyện thiếu đạo đức như vậy, có đánh chết tôi cũng không làm."

Miêu Tư Lý ngắt lời cô: "Có bạn gái còn theo đuổi chị, vậy không phải là đồ cặn bã?"

"Phải. Không phải." Đầu tiên Cố Cách Cách gật đầu, sau đó lại lắc đầu, "Em cứ nghe tôi nói hết đã. Hai tháng trước, khi cô bạn kia đến trường tìm, tôi mới biết là có chuyện như vậy. Lúc ấy tôi vừa học xong tiết thể dục, trên sân trường lúc đó có rất nhiều người. Cô bạn ấy xông đến, không nói không rằng cho tôi một bạt tai, mắng tôi là đồ hồ ly tinh đi cướp bạn trai của người khác. Tôi bị tát một cái đến choáng váng, mặc cô ta giữa bao người dùng lời lẽ bẩn thỉu khó nghe mắng đến ngộp đầu. Lớn thế này, tôi chưa bao giờ bị xấu hổ đến vậy, chỉ muốn đào một cái hố chui xuống. Cuối cùng vẫn là Hứa Minh Huy chạy tới giải vây giúp tôi, còn giải thích

với những sinh viên đang xem, nói tôi không phải loại người như vậy, mới giúp tôi vẫn h ồi lại chút tự tôn."

Miêu Tư Lý lại l ần nữa ngắt lời, bất mãn nói: "Vậy theo lời của chị, đáng lẽ chị nên cảm tạ tên căn bã kia mới phải, vì sao còn quyết định chia tay với gã đó chị? Em nhớ chị từng nói, tên căn bã đó còn làm lớn bụng mẹ diên kia mà? Bọn họ đúng là trời sinh một đôi." Đã bị ăn tát còn có thể nói đỡ cho đ ộc căn bã? Cũng chỉ có Cố Cách Cách mới có thể làm vậy. Nếu là cô, đã sớm đánh cho đôi cầu nam nữ kia không thấy đường về

Cố Cách Cách giải thích: "Về điểm ấy, kỳ thật nguyên nhân cũng từ cô bạn kia. Nói thật cô ta rất đáng sợ, cổ tính toán đúng vào ngày rụng trứng r ồi chuốc say Hứa Minh Huy, cùng ảnh quan hệ. Kết quả, chỉ quan hệ một l ần đã mang thai, sau đó lại dùng đứa bé trong bụng uy hiếp ảnh cưới. Hứa Minh Huy không chịu thì cổ lấy cái chết ra cưỡng bức. Bây giờ Hứa Minh Huy mỗi ngày đều trốn ở nhà, ngay cả cửa cũng không dám ra. Dính phải bạn gái như vậy, nghĩ lại cũng rất đáng thương."

Miêu Tư Lý cười lạnh: "Người đáng thương tất có chỗ đáng giận." r ồi đột nhiên nhớ ra gì đó, "Đợi một chút, làm sao chị biết đi đầu này? Em nhớ rất rõ mấy ngày trước chị còn hận không thể một đao chém chết tên căn bã kia mà."

"Hai ngày trước Hứa Minh Huy gọi điện nói cho tôi biết, hóa ra tôi vẫn luôn hiểu l ần anh ấy."

Miêu Tư Lý không thể tin nổi nhìn cô: "Cái gã đó nói gì bộ chị cũng tin sao? Trên sách nói quả nhiên không sai, phụ nữ khi yêu chỉ số thông minh đ ầu bằng không." lại chỉ vào chóp mũi Cố Cách Cách nói, "Sau này không cho phép chị mắng em đ ần nữa, cô gái ngu ngốc như chị còn đ ần hơn cả em!"

Cố Cách Cách nói: "Tôi đã hẹn hò với anh ấy hai năm, ảnh là dạng người gì ít nhi ều tôi vẫn biết, đến ngay cả hôn môi với tôi, ảnh cũng rất run, làm sao người khác nói lên giường là lên giường ngay? Cho nên nhất định có ẩn tình trong đó. Chỉ là khi vừa chia tay, tôi bị lừa giận làm cho

váng đầu, không nghĩ đến điểm này, bây giờ tỉnh táo nghĩ lại, xâu chuỗi hết tất cả sự việc, tôi có thể khẳng định rằng cô bạn kia đã giờ trò quý."

"Chị không định nối lại tình cũ với gã ấy chứ?" Miêu Tư Lý đã nhận định Hứa Minh Huy là đồ cặn bã, nên mặc kệ Cố Cách Cách dùng bao nhiêu lý lẽ nói tốt cũng chẳng thể thay đổi quan điểm này. Nhìn tướng mạo Cố Cách Cách đoan chính thướt tha, một người tốt như vậy tại sao lại đi thích đồ cặn bã đây?

Hoàn hảo, Cố Cách Cách cho cô đáp án phủ định: "Em cũng nói, người đáng thương tất có chỗ đáng giận, Hứa Minh Huy ngang nhiên gạt tôi chuyện ảnh đã có bạn gái, nên chẳng đáng tha thứ, huống chi anh ấy còn rất dây dưa với bạn gái cũ. Tôi không thể nào quên anh ấy được nữa. Chỉ là dù không làm người yêu, nhưng cũng có thể làm bạn bè. Dù gì thì gì anh ấy là một người rất có tài."

Về mặt Miêu Tư Lý như trầm tư suy nghĩ, rồi chợt hỏi: "Cảm giác thích một người là như thế nào?"

Cố Cách Cách từ từ đáp: "Chính là muốn được ở bên người đó." vừa nói xong cũng cau mày lại. Hôm nay tại sao lại nói nhiều với oắt con thế này đây? Lần trước cũng thế, con nhóc đã moi hết mọi điếu cày chứa trong lòng mình, thậm chí ngay cả việc mất mặt như bị người ta tát một bạt tai cũng nói ra, thực sự rất không nên. Oắt con này trong thoáng chốc giả bộ thâm trầm, lại thoáng chốc giả bộ đáng yêu. Hôm nay bất kể thế nào cũng phải moi ra chút lời thật trong lòng con bé.

Hạ quyết tâm như vậy, Cố Cách Cách lập tức vòng vo đề tài, cười nói: "Nhìn em dù cái đầu vẫn ranh con nhưng vẻ ngoài cũng không tệ. Ở trường học chắc không ít người theo đuổi nhỉ? Có từng quen ai chưa?"

Miêu Tư Lý lắc đầu như lay trống bỏi: "Không có."

"Vậy có yêu thầm ai không? Không phải học sinh trung học lưu hành nhất là các em lớp dưới thầm mến các anh lớp trên à?"

"Cũng không có."

"Tôi không tin." Cố Cách Cách đưa tay choàng qua vai Miêu Tư Lý, kéo cô cúi thấp xuống dụ dỗ như đôi tỷ muội thâm tình: "Ngay cả mấy chuyện giường chiếu này nọ, em còn có thể cả ngày treo bên miệng. Nếu chỉ là thần mẩn ai đó thì có gì mà phải ngại ngùng? Mau nói cho chị biết, người đó có đẹp trai không?"

Vẻ mặt Miêu Tư Lý vô cùng thành thật, phủ định: "Thật không có."

Trong lòng Cố Cách Cách dâng lên cảm giác thất bại. Miệng con nhóc này đúng là quá kín, muốn biết chút bí mật của con bé để hai bên huề nhau cũng không được. Đang chuẩn bị buông tha thì đầu cô như bừng sáng, nghĩ tới một khả năng, kinh ngạc nhìn Miêu Tư Lý: "Em thích con gái sao?"

Quả nhiên khi Miêu Tư Lý nghe thấy lời này, vẻ mặt lập tức nhăn nhó, dù phủ định nhưng cũng chẳng còn kiên định: "Không phải vậy."

"Thật không?" Điêu này quả thật làm cô rất kinh ngạc. Cố Cách Cách chẳng những hỏi lại, còn đưa mắt đánh giá Miêu Tư Lý từ trên xuống dưới. Rõ ràng là một thiếu nữ xinh đẹp thanh khiết, hoàn toàn không phải kiểu ăn mặc trung tính giả con trai mà trên mạng hay viết, thật ra người như thế cô còn rất phản cảm. Nếu thích người trung tính như vậy, sao không trực tiếp thích luôn đàn ông đi?

Miêu Tư Lý bị ánh nhìn mang theo ngạc nhiên cùng đánh giá của Cố Cách Cách làm cho không quá thoải mái, lạnh mặt, giọng điệu bức bối nói: "Có phải chị cảm thấy giống quái vật không? Cảm thấy rất ghê tởm chứ gì?" Ngồi thẳng dậy, nếu Cố Cách Cách nói phải, cô chắc chắn sẽ ngay lập tức xuống giường chạy trốn.

Chẳng thể trách bộ dạng cô bé luôn u sầu, hóa ra trong lòng ẩn giấu một bí mật như vậy, con gái thích con gái. Đây quả thật là điếu không phải ai cũng có thể thừa nhận. Hai người con gái muốn bên nhau, hoặc phải chịu được ánh mắt khác thường của người đời, hoặc chỉ có thể trộm kết giao, tình yêu như vậy nhất định rất vất vả. Hơn nữa cô vẫn còn nhỏ, có thể chịu đựng được những áp lực đó sao? Nhìn đôi mắt hờn hờn của cô vừa rồi, nếu đoán không nhầm hẳn là đã cãi nhau cùng một nửa kia. Cô đang có tâm tình như thế nên rất muốn tìm một người để xả ra, kết quả Miêu Tư Lý

đến tìm an ủi lại bị Cỗ Cách Cách biến thành thùng rác mắng vốn nửa ngày.

Nghĩ vậy, Cỗ Cách Cách vội vàng nắm lấy tay Miêu Tư Lý đang đặt trên chần, dịu dàng nói: "Sao có thể thế được? Thích một người, quan trọng nhất là cảm giác, chứ không phải giới tính. Trong Hềng Lâu Mộng không phải cũng nói thế này sao? Đàn ông là bùn, phụ nữ là nước; phụ nữ sạch sẽ hơn so với đàn ông, nên tình yêu giữa hai người con gái nhất định cũng sạch sẽ thuần khiết hơn tình yêu giữa nam và nữ."

Nghe cô nói thế, những căng thẳng trong lòng Miêu Tư Lý mới buông lỏng, bữu môi nói: "Nói hay như vậy, thế sao chị không thích con gái đi?"

Nói những đi đầu dễ nghe đó không phải là để khuyên em sao? Vốn tôi chẳng thích con gái. Trong lòng Cỗ Cách Cách liếc mắt, có đi đầu vẫn suy nghĩ đến trái tim đã chịu tổn thương của Miêu Tư Lý, nên không tiếp tục đả kích cô, đành nhin xuống xúc động muốn mắng chửi trong lòng, dịu dàng cười: "Nếu gặp được người con gái đáng để thích, tôi sẽ không chút do dự."

Miêu Tư Lý đồng ý gật đầu: "Ừm, em cũng vậy."

Cỗ Cách Cách có chút kinh ngạc nhìn cô: "Không phải em vì cãi nhau với người mình thích nên mới chạy đến chỗ tôi sao?"

Miêu Tư Lý liếc mắt: "Không phải em cũng đã nói với chị là chưa thích ai rồi sao? Đã vậy lấy đâu ra người để cãi nhau."

Cỗ Cách Cách hỏi: "Sao em lại khóc?"

Lúc này Miêu Tư Lý mới nhớ lại cuộc điện thoại vừa nãy, sống mũi đau xót, không nhin được nước mắt tuôn ra, nhìn Cỗ Cách Cách với đôi mắt đắm lệ mơ hồ "Em mượn vai chị được không?"

Nhìn dáng vẻ cô khóc tựa hoa lê trong mưa, Cỗ Cách Cách làm sao nhẫn tâm cự tuyệt, nên đành di chuyển đến bên Miêu Tư Lý, vỗ bả vai của mình.

Miêu Tư Lý dựa vào, sau khi yên lặng rơi lệ nửa ngày mới hít hít mũi nói: "Đỡ hơn rồi."

Hai cô cùng nhau nằm xuống, sau đó Miêu Tư Lý mới nói cho Cố Cách Cách biết, kỳ thật cô cũng không biết mình thích con trai hay con gái. Nếu là thích con trai, quả thật người theo đuổi trong trường học không ít nhưng cô lại chẳng thấy bất cứ một ai vừa mắt. Nếu là thích con gái, cô có một người bạn thân nói thích mình. Người bạn này là một cô bé vô cùng xinh đẹp, đáng tiếc cô cũng chẳng thích, vì vậy cô luôn không rõ bản thân thích con trai hay con gái. Có lẽ vì lớn lên trong một gia đình không bố, từ nhỏ đến lớn chỉ có cô và mẹ, nên khách quan mà nói, cô có cảm tình với con gái hơn. Vừa rồi khóc là vì người bạn thân nói thích cô kia đã xảy ra chút chuyện, cô đau lòng nhưng lực bất tòng tâm, mà việc này lại chẳng thể nói cho mẹ biết nên chỉ có thể nói với gia sư nửa đời chẳng quen như Cố Cách Cách.

Nói xong, Miêu Tư Lý không quên nhờ Cố Cách Cách: "Chị phải giúp tôi giữ bí mật đấy."

Cố Cách Cách vươn tay ôm lấy cô bé: "Hôm nay tôi sẽ thụ động một lần, em còn chuyện gì uất ức thì cứ nói đi. Yên tâm, tôi chỉ nghe không nhớ."

Miêu Tư Lý vùi đầu vào hõm vai cô: "Đã nói rất nhiều rồi, trong lòng cũng thoải mái không ít. Chuyện còn lại sau này nói tiếp đi."

"Tốt, vậy cũng đừng suy nghĩ gì nữa. Ngủ thôi."

"Ừm." Miêu Tư Lý trả lời rồi nhắm mắt lại. Một lát sau bỗng phát ra một câu cực kỳ dư thừa, "Cô giáo Cố, người chị thơm quá đi."

CÁCH CÁCH GIÁ LÂM

Lạc Khuynh
dtv-ebook.com

Chương 23

Trước khi bước vào khách sạn, Cỗ Cách Cách bắt Miêu Tư Lý phải hứa ba điều.

"Thứ nhất, không cho phép vừa gặp người ta liền gọi là tên cận bã. Thứ hai, không cho phép tưới rượu đỏ lên đầu người ta. Thứ ba, không cho phép đánh người, tuy nhiên nếu thực sự nhịn không được thì cũng đừng nhịn, nhưng ngàn vạn lần đừng đánh vào mặt, chừa lại mặt mũi cho người ta (...)."

Cùng là váy đen liền áo, cùng là khuôn mặt được trang điểm tỉ mỉ, cùng là giày cao gót nhọn như đinh, tựa như hai cô công chúa yêu tinh bị giam cầm trong tòa thành hắc ám (Cỗ Cách Cách & Miêu Tư Lý: "Cô mới là công chúa, cả nhà cô đều là công chúa..."), cùng vẻ cao quý và lãnh mạc trong ánh mắt khiến người ta thấy phát lạnh, không dám nhìn thẳng vào hai cô. Người giữ cửa đã mở cửa chờ sẵn, tư thế cung kính chào đón hai cô bước vào. Một khách sạn được gọi là sang quý luôn có lý do của nó, đó là khách hàng luôn có thể được hưởng thụ sự đãi ngộ giống như nữ vương. Tuy hai cô chẳng hề ghen trước, hơn nữa còn tự tiện xông vào chiếm chỗ ngồi nhưng chẳng hề gì khi nhìn thấy hiệu logo được thêu trên hai chiếc váy xa xỉ đang mặc và dung mạo vô cùng xuất sắc của hai cô.

Đứng trong thang máy được lắp bằng kính thủy tinh đang di chuyển lên cao, nhìn cảnh sắc phía dưới mà có cảm giác tuyệt vời tựa như đang bay lên thiên đường. Đương nhiên đó chỉ là cảm giác của Cỗ Cách Cách cùng Miêu Tư Lý, bởi trong túi xách còn đặt một bản hợp đồng và chiếc bút máy đầy mực nước chờ đợi hai cô đàm phán thành công cuộc giao dịch đầy khó khăn này.

Khách quan mà nói, đối với Hứa Minh Huy - người đang tiếp ông chủ Hông Lợi của Bảo Lợi dùng cơm trong phòng VIP trên sân thượng xoay tròn ở tầng 52 kia, sự xuất hiện của hai cô thật giống như sứ giả địa ngục.

Hứa Minh Huy đang nâng ly rượu định kính Hông Lợi một ly thì thấy thư ký của Hông Lợi bước tới. Thư ký Lý nói: "Tổng giám đốc, có hai cô gái muốn gặp ông. Hai người họ đang chờ ở ngoài cửa."

Hông Lợi dừng lại động tác cắt gan ngỗng, sau đó cười đầy ẩn ý với Hứa Minh Huy: "Tổng giám đốc Hứa thực sự quá chu đáo."

Hứa Minh Huy đương nhiên hiểu được hàm ý của nụ cười này. Thế nhưng người gã sắp xếp hẳn giờ phút này phải đang nằm đợi trên giường ở phòng 2011, chứ không phải đứng ở ngoài cửa kia.

Khi nhìn thấy Cố Cách Cách và Miêu Tư Lý bước vào, Hông Lợi cười càng tươi, lại lần nữa nhìn gã, nói: "Tổng giám đốc Hứa, cậu thực sự quá chu đáo."

Còn sắc mặt của Hứa Minh Huy bắt đầu trắng bệch.

Miêu Tư Lý đi trước, chìa bàn tay mảnh khảnh về phía Hông Lợi, sơn móng tay màu đỏ đã được đổi thành xanh đậm, nhìn thoáng qua có chút giống U minh trảo, đương nhiên là một 'quỷ trảo' vô cùng xinh đẹp: "Chào tổng giám đốc Hông, tôi là Miêu Tư Lý từ MUMU."

Hông Lợi sau khi nghe thấy danh tự MUMU lập tức thu hồi nụ cười dễ tiện, cũng tha thứ luôn việc hai cô không mời mà đến, hơn nữa còn vô cùng lịch sự nâng tay Miêu Tư Lý, hôn trên mu bàn tay: "Chào cô Miêu."

Nụ cười trên mặt Miêu Tư Lý vẫn không thay đổi, xoay người đưa tay về phía Hứa Minh Huy đang ngẩn ngơ đối diện Hông Lợi: "Chào cậu bả."

Cố Cách Cách, Hứa Minh Huy: "..."

May mắn tổng giám đốc Hông háo sắc vẫn còn đang đắm chìm trong nụ hôn tay vừa rồi, cũng chờ đợi được chào hỏi vị mỹ nữ phía sau nên chẳng

chú ý đến cách xưng hô mà Miêu Tư Lý đã gọi Hứa Minh Huy.

Hứa Minh Huy xấu hổ vươn tay nhưng chỉ chạm khẽ một cái liền lập tức buông ra, hết như đụng phải một thứ gì đó dơ bẩn, xem như đánh trả việc Miêu Tư Lý gọi gã là cặn bã.

Đáng tiếc, người đứng trước mặt gã là một Miêu Tư Lý 'chỉ cho quan châu đốt lửa, không cho dân chúng thấp đèn'. Cô có thể vũ nhục người khác mười phần, còn người khác không thể đánh trả cô nửa phần. Đương nhiên là trừ Cố Cách Cách ra, nếu cô vũ nhục Cố Cách Cách mười lần, thì Cố Cách Cách sẽ trả đến trăm lần, cuối cùng sẽ ném cô vào lò luyện đùn chảy (...). Kỳ thật động tác vừa rồi của Hứa Minh Huy cũng không rõ ràng, chưa tính là quá đáng. Ai lại có thể sau khi bị gọi cặn bã còn ung dung tươi cười chào hỏi lại đây? Hứa Minh Huy cũng chỉ bày tỏ chút thái độ bất mãn, nhưng một động tác không đáng kể như vậy lại bị Miêu Tư Lý phóng đại gấp trăm lần. Quả thật đây là sự nhục mạ nên cô phải trả lại cho gã gấp bội.

Miêu Tư Lý ấn chiếc chuông trên bàn, sau vài giây đồng hồ có ba phục vụ cùng tiến vào, đều là áo sơ mi trắng vest đen nhỏ, thắt nơ con bướm màu vàng, khuôn mặt anh tuấn, xếp thành hàng đồng thanh nói: "Xin hỏi, quý khách cần gì ạ?"

"Phiền lấy giúp tôi một cái khăn ướt." Miêu Tư Lý đưa ra yêu cầu của mình.

Sau khi khăn ướt được đưa đến, Miêu Tư Lý lau thật kỹ bàn tay của mình, chỉ chừa lại không lau phần lưng tay được Hồng Lợi đã hôn qua, rồi cười thật có lỗi: "Thật ngại quá, vừa mới đụng phải thứ dơ bẩn, nếu không lau sạch tôi cảm thấy vũ nhục đến tổng giám đốc Hồng." Do đó, cô đành phải vũ nhục Hứa Minh Huy, quang minh chính đại, không chút e dè cho người khác biết.

Vì thế, một người nữa cũng đang ngồi phòng VIP, chính là người bị Miêu Tư Lý hoàn toàn coi thường vì đi ăn máng khác, bỏ MUMU đến Huy Thái, quản lý cũ của AK - Vương Na, cũng bị bao trùm trong một loại không khí quỷ dị gọi là nhục nhã. Đương nhiên rất rõ ràng, bên nhục mạ là MUMU, bên bị nhục nhã là Huy Thái, còn Hồng Lợi của Bảo Lợi thì rất

vui vẻ ngẩng nhìn trận địa đao quang kiếm ảnh này, chỉ chờ hai bên đấu đến lưỡng bại câu thương, ông sẽ ở giữa làm ngư ông đắc lợi.

Bởi vì có cái khúc nhạc dạo đó nên Cố Cách Cách tránh được việc phải tiếp xúc chân tay, chỉ gật đầu một cái xem như chào hỏi, còn thoải mái mỉm cười với Hứa Minh Huy, rất giống tư thế 'chỉ một nụ cười quên hết hận thù'. Vì thế, Hứa Minh Huy lập tức từ cảm giác phần nộ vì bị nhục nhã biến thành một loại cảm xúc không nói lên lời. Người phụ nữ tao nhã có khí chất mê người này thực sự là Cố Cách Cách đã cùng mình yêu đương mấy năm sao? Nếu vậy thì làm ơn cho gã một đoạn tang trắng, hay về nhà xin 'vợ yêu' cho một chén thạch tín. Gã từng hối hận xanh ruột, giờ lại càng đau khổ hối hận thêm vạn phần.

Khi Vương Na bỏ đi ăn máng khác, Miêu Tư Lý và Cố Cách Cách còn chưa đến MUMU, cho nên cũng không nhận ra được cả hai cô. Ở MUMU, cô chỉ kiêng kị hai người, một người đương nhiên chính là đại boss của MUMU - Lục Liên Thủy, nhân vật được nhân viên MUMU sùng bái tựa như thần, còn một người nữa chính là tổng giám đốc Diệp Mạn Diệp, một người phụ nữ sâu khôn lường. Nếu lúc này một trong hai người đó đứng ở đây, bọn họ sẽ lập tức buông vũ khí đầu hàng, nhưng hai người kia không đứng ở chỗ này, nên cô vẫn tin tưởng trăm phần trăm như cũ. Hai người trước mắt tuy một người là giám đốc, một người là trưởng phòng nhưng nhìn qua chỉ hơn hai mươi tuổi, dù sao cũng là nhóc con mà thôi. Người mới thì sao có thể hiểu biết sâu rộng về công ty như cô được? Biết người biết ta mới có thể trăm trận trăm thắng, nên trận này cô nắm chắc phần thắng.

Trên thực tế quả thật đúng là như vậy. Khi Vương Na đưa ra những kiến thức của cô về ngành hóa mỹ phẩm để phân tích sự gây hại của những thành phần hóa học, cùng kết cấu trong sữa rửa mặt thì Cố Cách Cách và Miêu Tư Lý đồng loạt nhấc tay đầu hàng. Thật xin lỗi, ngành hai cô học chính là kiến trúc, chứ không phải công nghệ hóa. Thậm chí Vương Na vì đả kích đối thủ, không để ý đến đạo đức nghề nghiệp, đã nói thẳng ra sự yếu kém của dòng AK, đó là thành tích tiêu thụ khó coi nửa năm qua mà AK đang có, cùng chệch bại về vấn đề tinh dầu đơn giản đến tận bây giờ AK cũng không giải quyết được, khiến lòng tin không ngừng sụt giảm và

không bao lâu nữa khách hàng mà biết được chuyện này, thì cũng đừng nghĩa cho việc xong đời của nhãn hàng AK. Cô còn không ngừng cường điệu, việc cô nói không phải tin đồn, cũng chẳng phải vì đả kích đối thủ mà nhầm mắt nói bừa, cô quá biết vu khống là phạm pháp, nhưng vì chỉ đang cho đối tượng hợp tác biết chút thông tin có ích, nếu như trên thị trường không biết những góc khuất đằng sau mà bày bán sản phẩm AK đúng là hành vi thật đáng trách.

Hứa Minh Huy rất hài lòng với biểu hiện của Vương Na, chỉ đợi cô nói hết ý sẽ lập tức vỗ tay khen ngợi. Việc hợp tác với Bảo Lợi đối với MUMU tính ra cũng chẳng là gì, cho dù có lấy được cũng không mang lại nhiều lợi nhuận như các đại lý phân phối khác trên thị trường. Thế nhưng đối với Huy Thái lại khác hẳn, việc hợp tác này như một sự lột xác, nếu thành công có nghĩa đã đặt được một chân vào phân khúc sản phẩm cao cấp, sau đó chỉ cần bước thêm một chân nữa cố gắng trụ vững là đã có thể chống lại được công ty lớn như MUMU.

Hứa Minh Huy chưa kịp vỗ tay, đã có người giúp gã vỗ tay, chính là người yêu cũ kiêm đối thủ của gã - Cố Cách Cách, và người giờ đang đứng trên cùng trận tuyến với cô, hơn nữa còn mới vừa làm nhục gã - Miêu Tư Lý.

Phương thức biểu đạt của Miêu Tư Lý thẳng thắn hơn, cô nói: "Bà dì ơi! (Vương Na 32 tuổi: "...") Đầu tiên xin dì đóng miệng lại nhải lại, tôi rất cảm ơn. Tiếng nói ong ong của dì khiến tôi cảm giác như mình đang ở WC ấy." Nói xong còn không quên hỏi Hồng Lợi bên cạnh, "Tổng giám đốc Hồng có cảm thấy như thế không?" Cũng không đợi Hồng Lợi trả lời liền nói tiếp, "Thì ra cảm giác của mọi người đều giống nhau, tôi còn tưởng chỉ có một mình tôi mắc cảm chứ? (Hồng Lợi: "...") Bà dì cho hỏi chút, trên mặt dì đang dùng chính là sản phẩm của công ty dì sao? Trong phấn lót có trộn bì à? Màu kẻ mắt thì như bị người ta cho ăn đấm ấy? Còn son môi chẳng biết là màu gì kia nữa? Đó là nhũ hay thật ra là lau mỡ heo vậy? Tuy rằng rất sáng nhưng tôi nghĩ chắc nó chứa rất nhiều tinh dầu. Dì ơi là dì, đừng nói dì định đưa cái đồ chơi kém chất lượng đó vào đại lý phân phối cao cấp bán ra thị trường đó nha? Hoặc là tôi nói nhầm rồi, là dì muốn bán nó ở chợ rau chứ không phải trong cửa hàng?"

Vương Na: "..."

Cố Cách Cách hàm xúc hơn, chỉ dùng tám chữ đã miêu tả Vương Na chuẩn xác, sinh động hơn cả Miêu Tư Lý, hơn nữa trình độ chắc chắn cũng cao thâm hơn. Đầu tiên cô đưa mắt nhìn Miêu Tư Lý, u oán nói: "Quản lý Vương là đàn chị của chúng ta, làm sao cô có thể bất kính với đàn chị như vậy? Thật là không biết lớn nhỏ." Sau đó bưng chén rượu lên, nói với Vương Na: "Nhất định tôi phải kính quản lý Vương một ly, cảm tạ quản lý Vương dùng kinh nghiệm của mình cho chúng tôi một tiết học sinh động, để tôi cuối cùng hiểu được cái gì gọi là người không biết xấu hổ là vô địch, làm tôi ngượng ngùng đến nỗi thực sự muốn ngay lập tức lấy hợp đồng trong túi ra che mặt mà đi. Nhưng trước khi đi, tôi muốn nói cho quản lý Vương biết một chuyện. Đúng như lời chị nói, AK vốn t ần tại vấn đề, thế nhưng sau khi đầu sỏ được giải quyết xong, chính là vào ngày mà chị rời đi ấy, những vấn đề đó đã không còn t ần tại nữa."

Vương Na: "..."

Dương nhiên Cố Cách Cách sẽ không thực sự mang theo túi che mặt mà đi, cô lấy ra hợp đồng cùng bút máy đưa đến trước mặt H ồng Lợi, sau đó cùng Miêu Tư Lý như hai yêu tinh một trái một phải ng ồi bên H ồng Lợi, dùng giọng nói quyến rũ cùng lời như diễn hát tu ồng: "Phi ền tổng giám đốc H ồng bớt một phút đ ồng hồ xem hết bản hợp đ ồng này, sau đó lại bớt thêm một giây ký tên lên... À, chỗ hạn mức đang để trống sao? Đúng vậy, ngài không nhìn lầm đâu vì chỗ đó là để ngài tự đi ền vào mà. Chúng tôi không biết cái hợp đ ồng giá rẻ bên kia đang viết bao nhiêu, nên phi ền ngài hãy viết lên đây trị giá gấp hai lần của bọn họ... Lý do sao? À, rất đơn giản, bởi vì giá trị mà chúng tôi tạo ra gấp hai lần bọn họ... Ngài muốn so sánh sao? Nói thật, không cần thiết phải làm đi ầu đó, trừ phi ngài muốn trên cửa lớn của Bảo Lợi dán một tấm biển ghi hàng vỉa hè, hoặc là ngài đang cứ cố đổ rượu xái vào bình Mao Thai... Cái gì? Vào ngày khai trương, người mẫu đại diện của bọn họ sẽ đến miễn phí sao? Oh my god! Nếu không lầm thì người đại diện của công ty họ chính là người được tuyển vào trong một cuộc thi người đẹp với dáng vẻ thảm thương lên núi xuống nông thôn, Lôi tiểu thư với tục xưng Lady Gaga của Trung Quốc? Nếu ông không sợ bị đập trứng gà thì có thể thử một chút... Thực sự ông

không cần phải suy nghĩ nhiều, đó thật là lãng phí thời gian của mọi người, ký tên xong chúng ta còn phải uống rượu chúc mừng... Đúng rồi, chính là ở đó, ký tên của ông vào..."

Hứa Minh Huy cùng Vương Na trợn mắt há mồm với tình cảnh trước mắt, nhìn đặc biệt giống như Bạch xà cùng Thanh xà đang quẩn quýt lấy Pháp Hải.

CÁCH CÁCH GIÁ LÂM

Lạc Khuynh
dtv-ebook.com

Chương 24

Nếu việc đàm phán đơn giản giống như ra chợ mua cân rau ký thịt thì ai còn gọi đó là tiêu hết ngàn vàng. Đáng tiếc sau khi uống xong hai chai Laffey năm 82 (Một chai rượu đỏ mấy vạn đồng bị coi như bia, thật đúng là không phải phung phí của trời bình thường!), mà lão hồ ly Hồng Lợi vẫn không tỏ rõ thái độ như cũ.

Trong lòng Miêu Tư Lý sau khi rút gào cả vạn lần mới mở thêm bình Laffey thứ ba, anh dũng tiếp tục chiến đấu. Nhưng lúc này chỉ còn cô và Vương Na liêu mạng một sống một chết, ông một ly tôi một ly cùng Hồng Lợi, còn Cố Cách Cách và Hứa Minh Huy đã sớm thối lui khỏi vòng chiến.

Hứa Minh Huy theo Cố Cách Cách ngồi xuống một bên sofa ở góc phòng, hỏi: "Em dạo này vẫn ổn chứ?"

Lúc này Cố Cách Cách mới có thời gian đánh giá Hứa Minh Huy. Một thân trang phục tinh tế, bộ âu phục trên người cùng chiếc đồng hồ TISSOT trên cổ tay cho thấy thân phận không tầm thường lúc này, gọng kính tơ vàng trên sống mũi khiến gã càng thêm tao nhã so với trước đây. Nếu quá khứ của gã cũng sạch sẽ như chiếc sơ mi đang mặc trên người, thì quả thật đúng là một người đàn ông chất lượng không tồi. Nhớ lại đánh giá của bà Cố về Hứa Minh Huy năm đó, rất rõ ràng là đây thành kiến cá nhân. Vóc dáng Hứa Minh Huy không cao nhưng đi giày vào cũng được 1m75, cũng cao xấp xỉ bằng ông Cố, vậy mà bà Cố nói người ta tàn phế bậc hai (...). Chê như vậy thôi còn đỡ. Khi thấy người ta có chút trắng trẻo, hơn nữa còn có chút khí chất u buồn đặc hữu của nhà thơ, thì bà Cố đã ngay lập tức dùng cụm từ sinh động kết luận thành thái giám (...). Cho nên không thể nghi ngờ miệng mồm ác độc của Cố Cách Cách hoàn toàn là do di truyền.

Đương nhiên bà Cố không chỉ có những lời đó là kinh điển mà vô số lần xem mắt trước đây khi bà Cố còn là đệ nhất quân sư của cô, đã làm thương tổn không biết bao nhiêu tâm hồn thanh niên tốt, thậm chí có người còn lập tức mất đi dũng khí sống trên đời. Ví dụ như bà Cố nói: "Cậu có chắc năm nay cậu hai mươi lăm chứ không phải bốn mươi lăm?", "Lúc nhỏ từng bị bệnh bại liệt sao?", "Mặt của cậu bị hắt a-xít à?", ... và rất nhiều những lời khác nữa; để rồi sau đó, bọn họ phải cầm lấy ống quần bà Cố, rơi nước mắt như mưa nói: "Bác gái, song thân của cháu vẫn còn khỏe mạnh, cháu còn muốn phụng dưỡng bọn họ tuổi già sức yếu cũng như lo liệu ma chay, cho nên xin bác hạ thủ lưu tình. Cháu cam đoan đời này kiếp này sẽ không dám gặp lại con gái bác lần nào nữa, nếu không sẽ tự móc hai mắt, tự chặt hai chân, cam chịu tuyệt tự (...), chỉ cầu xin bác tha cho cháu một mạng." Cho nên Cố Cách Cách đến hai mươi tám tuổi vẫn không lấy được chồng, cũng có một phần nguyên nhân từ bà Cố luôn lấy Khâu Lộ Minh làm tiêu chuẩn duy nhất tuyển con rể. Một trăm người được đề cử thì ít nhất bị chà rúng chín mươi chín người, người độc nhất còn sót lại bởi vì hôm đó bà Cố quên mang kính lão.

"Anh thực sự hy vọng tôi ổn hay là không?" Cố Cách Cách uống một ngụm hồng trà được bầy bàn đưa tới, cười hỏi Hứa Minh Huy.

Nếu để cho Hứa Minh Huy nói thật, gã đương nhiên hy vọng Cố Cách Cách có cuộc sống không ổn, như vậy gã mới có thể đứng thẳng lưng trước mặt cô, dùng tư thế vênh váo bởi sự ưu việt của mình để nhìn xuống, thậm chí có thể mượn gió bẻ măng, vẫn hời hợt lại chút tình ý đã mất năm xưa. Đáng tiếc đây chỉ là mơ tưởng của riêng mình gã, bởi vì nụ cười tươi tràn đầy ánh nắng trên mặt Cố Cách Cách thiếu chút nữa đã làm gã lóa mắt. Nếu nhìn như vậy mà nói không ổn, thì thế nào mới tính là ổn đây?

"Tôi đương nhiên hy vọng em ổn." Hứa Minh Huy nói trái lương tâm.

Cố Cách Cách vẫn nở nụ cười xán lạn như cũ: "Tuy anh nói dối nhưng tôi sẽ coi như thật, hơn nữa còn nghe rất vui vẻ."

Nếu Cố Cách Cách không nói chuyện quá thẳng thắn hay trong lời nói không mang quá nhiều châm chọc, hẳn năm đó gã cũng đã không cương

quyết nói tiếng chia tay. Ai có thể chịu nổi một bạn gái khi nói chuyện cứ như giáp súng kẹp thương, dù không đến nỗi đầu rơi máu chảy, nhưng cũng chẳng mình đỡ da sắt để chịu sự hành hạ tra tấn mãi thế. Tuy nhiên cô lại có khuôn mặt quá lay động lòng người, Cố Cách Cách là miêu tả hoàn mỹ cho cái mọi người hay gọi mỹ nhân rắn rết, để gã luôn vật lộn trong nỗi khổ ái hận đan xen.

Hứa Minh Huy xem nhẹ lời giễu cợt của cô, chuyển đề tài: "Không ngờ em học kiến trúc, nhưng lại đi làm trong ngành mỹ phẩm."

Cố Cách Cách cười: "Tôi cũng không ngờ sẽ làm việc chung ngành với anh, quả đúng với câu oan gia ngõ hẹp."

Hứa Minh Huy đẩy kính mắt trên sống mũi, trong mắt hiện lên một tia phức tạp: "Vì sao em không nói duyên phận chúng ta chưa hết đi?"

"Anh Hứa, anh có biết những lời này của anh khiến người nghe rất sợ hãi không? Như chuyện cũ chưa hết, dấu lìa gợi ý còn vương tơ lòng này đây. Nếu không cẩn thận truy đến tận tai bà lớn nhà anh, tôi có thể bị coi như người thứ ba rồi bị ám sát chết lúc nào chẳng hay, sau đó đem chôn ở một mảnh rừng nào đó chẳng biết tên, thậm chí đến cả bia mộ cũng không có. Nếu cứ như lời anh nói, thành ra cuộc sống của tôi sẽ rất thê thảm thì phải?"

Hứa Minh Huy bị chặn họng không nói được nửa lời. Gã chỉ nói có bốn chữ duyên phận chưa hết, mà đã được Cố Cách Cách xả ra thành một vụ mưu sát, thậm chí nghĩ tới cả những chi tiết nhỏ như bia mộ. Có đi đâu gã lại tán thành với quan điểm của Cố Cách Cách. Nếu bà lớn nhìn thấy gã ngỗ nghịch Cố Cách Cách, có lẽ sẽ thực sự đi thuê sát thủ.

Nói bao nhiêu lời cũng bị Cố Cách Cách mang ra đâm chọc, cuối cùng Hứa Minh Huy đành phải nói trắng ra, dùng cả ngàn văn hay chữ tốt, cố gắng uyển chuyển tìm từ, diễn tả quanh co ý tứ của gã. Kỳ thật chỉ khái quát trong mấy câu, đó là gã hy vọng Cố Cách Cách có thể buông tha cuộc cạnh tranh này, gã đồng ý trả gấp đôi số thù lao mà MUMU trích theo phần trăm cho cô.

Cố Cách Cách nhìn Hứa Minh Huy, trong ánh mắt lóe ra một tia nguy hiểm, lạnh lùng mở miệng: "Anh cảm thấy tôi là loại người coi trọng tiền tài?"

Trong lòng Hứa Minh Huy không khỏi rung mình: "Không phải." Cố Cách Cách chính là như vậy. Trên người cô giống như được gắn một loại pin, có thể tùy thời đi đầu tiết độ nóng, trong nháy mắt có thể hòa tan một người, nhưng cũng trong nháy mắt có thể khiến người lạnh cóng, mà trước sau chỉ mất vài giây đồng hồ. Nếu không phải việc lần này rất quan trọng, gã cũng sẽ chẳng ăn nói khéps nép cầu cô thế này.

Cố Cách Cách lại nở nụ cười: "Anh sai rồi. Tôi đúng là loại người như vậy."

Hứa Minh Huy kinh ngạc: "Vậy là... em đồng ý?"

Cố Cách Cách gật đầu, thật sảng khoái nói: "Phải, tôi đồng ý."

Đầu tiên Hứa Minh Huy kinh ngạc, sau đó thì mừng như điên, hưng phấn bắt lấy tay Cố Cách Cách: "Cảm ơn, Cách Cách."

Cố Cách Cách rút tay, rồi cũng giống như Miêu Tư Lý dùng khăn ướt lau thật sạch sẽ.

Hứa Minh Huy trong một buổi tối bị nhục nhã hai lần với cùng một phương thức. Trên mặt đã không còn nhin được, đến khi nghe thấy Cố Cách Cách nói câu tiếp theo, gã thật chỉ muốn khóc.

"Tôi đồng ý nhưng cô ấy thì không." Cố Cách Cách dùng ngón tay đã được lau sạch sẽ chỉ vào Miêu Tư Lý đang uống say khướt đến không còn chút hình tượng thực nữ: "Vốn dĩ người phải uống ba bình rượu kia là tôi, nhưng đầu được cô ấy cản lại. Vốn dĩ người bị ông dê già Hềng Lợi kia sờ sàng cũng là tôi, nhưng cũng đầu được cô ấy che chở. Cũng vì có người kia thay tôi xông pha chiến đấu, nên tôi mới nhận hạ thoả mái uống trà nói chuyện với anh. Anh nói xem, nếu ngay tại lúc cô ấy sắp thành công, tôi lại đi đồng ý với anh, vậy không phải người ta sẽ dùng bốn chữ táng tận lương tâm để chỉ tôi sao?"

"Quan hệ của em cùng cô ấy tốt như vậy, chỉ cần em nói một tiếng, cô ấy nhất định sẽ nghe theo em." Hứa Minh Huy vẫn cố gắng vùng vẫy giãy chết. Hợp đồng này đối với gã quá quan trọng, quan trọng đến nỗi ngay cả mặt mũi cũng không cần.

Cuối cùng Cố Cách Cách không nhịn được nữa, nôn khan một tiếng hét như phụ nữ có thai. Cô hối hận đã bắt Miêu Tư Lý hứa ba đi đầu kia. Người không biết xấu hổ như thế này cần gì phải lưu lại mặt mũi cho gã? Cố nén xuống vị chua đang bốc lên, nhìn người áo mũ chỉnh tề trước mắt: "Người có thể vô sỉ nhưng không thể không cần mặt mũi. Tôi vẫn luôn nghĩ dùng cách nào để có thể bóc xuống được mặt nạ của một người? Nhưng anh lại dùng phương pháp nhanh chóng nhất, lấy đục tự cạy mở da mặt mình ra. Anh không biết chứ, nhưng với một câu nói kia của anh đã làm tôi nhớ lại biết bao nhiêu chuyện cũ năm xưa. Tôi cùng cô ấy có thể có mối quan hệ rất tốt, cũng phải đa tạ sự tác hợp của anh, để chúng tôi có dũng khí đến được với nhau. Rất chân thành cảm ơn anh." Nói xong lập tức đứng dậy, cô thực sự rất muốn ới, nhưng vẫn quay đầu bĩ thêm một câu, "Đúng rồi, tên gọi căn bã quả thật rất xứng với anh đấy. Tên căn bã à."

Hứa Minh Huy đứng nguyên tại chỗ, mặt đỏ lên.

Cố Cách Cách bước đến trước mặt Miêu Tư Lý, đoạt lấy ly rượu đỏ trên tay cô rót vào bụng mình, rồi cần lấy bản hợp đồng vỗ rầm lên bàn: "Tổng giám đốc Hề, lời cần nói cũng đã nói, rượu cần uống cũng đã uống, thời gian cũng không còn sớm, ông cũng nên ký tên mình ở trên này phải không?"

"Tôi phải suy nghĩ một chút." Hề Lợi vẫn như cũ giữ dáng vẻ người gấp nhưng tôi không gấp. Khuôn mặt bởi vì uống rượu mà xuất hiện hai đốm màu đỏ kỳ dị, nhìn có chút buồn cười.

Cố Cách Cách vung hai tay: "Ok, tổng giám đốc Hề vẫn kiên quyết như vậy, chúng tôi cũng không còn cách nào." Cần lại hợp đồng, nói với Miêu Tư Lý, "Xem ra tổng giám đốc Hề hy vọng hợp tác cùng đối thủ của chúng ta. Tuy tôi không rõ ưu thế của bọn họ ở chỗ nào, nhưng nếu tổng giám đốc Hề đã quyết định, vậy chúng ta cũng không cần ép buộc

nữa. Đi thôi, về còn làm bản kế hoạch để tháng sau AK tham gia triển lãm mỹ phẩm quốc tế ở Hồng Kông. Đây là cơ hội tốt để chúng ta tấn công thị trường hải ngoại, không thể đánh mất được."

Miêu Tư Lý gật đầu, ấn nút chuông trên bàn, lấy thẻ tín dụng đưa cho người phục vụ, cười nói với Hồng Lợi: "Mua bán không thể bằng nhân nghĩa. Bữa cơm đêm nay chúng tôi mời, hy vọng lần sau có cơ hội hợp tác." Nói rồi, lại bắt tay với Vương Na, "Tôi xem trọng chị, đúng là người từ MUMU đi ra."

Có lẽ cũng bởi vì say rượu, Vương Na chẳng còn kiêng dè: "Tôi đúng là được MUMU bồi dưỡng mà ra, cũng bởi vì có quá nhiều người tài trong đó, nên tôi thà nhảy ra làm gà gian chứ không muốn làm đuôi phượng."

Miêu Tư Lý vỗ vai cô: "Tôi hiểu." sau đó nắm tay Cố Cách Cách đi tới phía cửa, vừa đi vừa nói, "Giá trị của kim cương và gạch vừa nhìn đã hiểu, vì sao vẫn có người ngu ngốc thà chọn gạch mà buông kim cương thế nhỉ?"

Lời này tuy một câu nhưng hai nghĩa, Vương Na cùng Hồng Lợi không nghĩ đến có một ngày mình sẽ bị gán cho cái mũ ngu ngốc thế này.

Cố Cách Cách dùng giọng điệu vô cùng bất đắc dĩ: "Bé yêu à, tôi cũng không hiểu. Có lẽ đầu bọn họ bị lừa đá mất rồi! Hoặc bọn họ cảm thấy mình có bốn sự sửa đổi thành hay? Nếu quả thật vậy thì đúng là ngu ngốc."

Những người còn lại: "..."

Vừa chuẩn bị mở cửa, phía sau truyền đến giọng nói của Hồng Lợi: "Hai vị tiểu thư, chờ một chút."

Ánh mắt của Cố Cách Cách và Miêu Tư Lý cùng gặp nhau trên không trung, đầu toát ra tươi cười: Xong!

Hồng Lợi thấy các cô là hậu bối, nghĩ hai cô chắc chỉ làm bộ làm tịch, kết quả thấy hai cô quả thật muốn bỏ đi, sao có thể không giữ lại? Cuối

cùng, phải thêm một điều kiện để người mẫu đại diện của AK giúp Bảo Lợi đi ba chương trình, mới bằng lòng ký tên.

Cố Cách Cách nói cho ông biết, người mẫu đại diện trước của AK đã đến kỳ kết thúc hợp đồng, người đại diện mới vẫn còn trong quá trình tìm kiếm. Nhưng cứ yên tâm, nhất định là một trong số những ngôi sao thần tượng nổi tiếng bây giờ, chứ không phải Lady Gaga trên núi như của Huy Thái.

Hứa Minh Huy cùng Vương Na thấy tình thế không thể cứu vãn, trước khi hai bên ký hợp đồng đã xám xịt bỏ đi. Trước khi rời đi, Hứa Minh Huy còn liếc mắt nhìn Cố Cách Cách thật lâu, ba chữ hẹn gặp lại đến bên miệng rồi nuốt xuống.

Miêu Tư Lý nhìn bản hợp đồng đã được ký xong vừa lòng gật đầu, thật cẩn thận bỏ vào túi xách của Cố Cách Cách, cười: "Xong rồi."

Cố Cách Cách vừa định mở miệng khen Miêu Tư Lý thì không còn nhìn thấy người đâu. Cúi đầu, thấy Miêu Tư Lý say đến ngã lảo đảo trên mặt đất.

CÁCH CÁCH GIÁ LÂM

Lạc Khuynh
dtv-ebook.com

Chương 25

"Tay cô đang sờ ở đâu đấy?"

Cố Cách Cách che mắt lại không đành lòng nhìn.

Khi Miêu Tư Lý say ngã trong phòng VIP, Cố Cách Cách chỉ nhìn đứng ba giây rồi chẳng chút do dự kêu phục vụ lên. Cô tự nhận mình không có khả năng mang Miêu Tư Lý xuống phía dưới. Nhưng khi ba chàng trai bước vào có khuôn mặt anh tuấn, dáng người cao thẳng, mà cô hoài nghi đó là phục vụ nam do khách sạn đặc biệt bố trí cho khách, thì lập tức thay đổi ý định, yêu cầu đổi thành nữ phục vụ, rồi sau khi nhìn thấy những nữ phục vụ có khuôn mặt trang điểm xinh đẹp, dáng vẻ cao gầy, Cố Cách Cách lại lần nữa thay đổi. Nghiêng đầu, suy nghĩ tới một phương pháp tương đối an toàn. Xin hỏi, nơi này có bà cô nào lớn tuổi một chút, sức khỏe dĩ nhiên một chút không?

Nhóm nam nữ phục vụ trẻ tuổi đưa mắt nhìn nhau tự hỏi, chỉ đưa một người uống say xuống lầu thôi mà, vì sao phải tìm phụ nữ lớn tuổi với sức khỏe tốt chứ? Đồng loạt lắc đầu, Không có.

Cố Cách Cách có chút buồn bực, vừa định nhẫn tâm đẩy Miêu Tư Lý vào trong hang sói, thì một nữ phục vụ rút rè hỏi, Dì dọn vệ sinh được không? Ở đây có dì Trương khiêng một thùng nước lớn lên năm tầng lầu mà không thở dốc. Hai mắt Cố Cách Cách lập tức tỏa sáng. Đúng là người đó!

Vì vậy sau khi dì Trương đến, nhìn thấy Miêu Tư Lý đã say đến bất tỉnh nhân sự, không nói gì liền vác lên vai (...), rồi chỉ nói một câu: "Chà, con bé này nặng đấy."

Miêu Tư Lý bị coi như bao tải vác đi, Cỗ Cách Cách làm sao còn để ý đến hình tượng, mỗi tay xách một cái túi, bước đi trên giày cao gót, nghiêng ngả lảo đảo chạy theo sau dì Trương. Khi vào thì kiêu ngạo như công chúa, khi ra thì chật vật như h ầu gái (...).

Tới gara, ngay lúc dì Trương chuẩn bị buông Miêu Tư Lý xuống, li ền thốt ra một câu nghi vấn. "Tay cô đang sờ ở đâu đấy?" Nếu nghe kỹ, còn nghe thấy được trong giọng nói có chút ngượng ngùng (...).

Cỗ Cách Cách nghe thấy li ền ngẩng đầu, lập tức tự khen bản thân đã đưa ra một quyết định vô cùng sáng suốt. Lúc này hoàn toàn không có chút vị chua nào trong lòng cô, thực sự không hề có. Bàn tay tự do của Miêu Tư Lý sau một h ồi lung tung quờ quạng, cuối cùng tìm được một điểm tựa đó là lập tức đặt trên bộ ngực đầy đà của dì dọn vệ sinh (...), ý muốn bảo duy trì tư thế lúc này của cô - tư thế được vác trên vai hết như bao tải. Có lẽ cô cảm thấy tư thế như vậy thoải mái hơn so với đứng trên mặt đất, hoặc là do bị khiêng xóc cả một đoạn đường cảm tưởng như đang cưỡi ngựa, nên làm vậy chỉ vì đề phòng ngã khỏi ngựa.

"Cái cô kia, cháu che mắt làm gì, mau đến lấy con bé này xuống đi."

Cỗ Cách Cách lập tức cảm thán dì Trương dùng từ quá chuẩn xác, không phải đỡ xuống, không phải cõng đi, cũng không phải ôm xuống, mà trực tiếp dùng chữ lấy xuống, quả thật bà đã coi Miêu Tư Lý trở thành bao tải. Cô bước tới, việc làm trước tiên là rời bàn tay đang ăn đậu hủ của Miêu Tư Lý, mặc dù đó là tào phớ, nhưng cũng là một loại đậu hủ, r ồi vỗ mặt cô: "Miêu Tư Lý, tỉnh lại mau."

Sau khi bị tát vài chục cái, cuối cùng Miêu Tư Lý mới mở mắt, con người loạn đảo, mất một lúc lâu sau mới tìm thấy được tiêu điểm, r ồi khi nhìn thấy người trước mắt thì lập tức sung sướng kêu lên: "Cỗ Cách Cách!" Sau đó bám lấy cỗ Cỗ Cách Cách, nhào lên. Đáng tiếc cô không biết tình cảnh lúc này của mình, nếu không chắc chắn sẽ không nhào tới. Vì vậy hậu quả là cả ba người cùng té ngã trên mặt đất, hỗn loạn nằm đè lên nhau (...).

Lúc dì Trương rời đi nhìn còn chật vật hơn cả khi Cố Cách Cách đi ra từ trong khách sạn, ngay cả ti ền boa cũng chưa lấy đã bùm mặt chạy đi (...). Động tác bùm mặt đó làm Cố Cách Cách vẫn đang nằm trên mặt đất thấy vô cùng chán chường. Đúng là nếu cô thấy một cô gái hôn một cô gái khác ở nơi công cộng, chắc cô cũng sẽ che mặt trốn đi. Miêu Tư Lý đang nằm trên người gặm cổ cô.

Cố Cách Cách vừa đảo mắt cảm khái 'con gái uống say thật đáng sợ', mà không biết mấy ngày trước khi cô uống say cũng phóng đấng chẳng thua kém Miêu Tư Lý lúc này, vừa nghĩ làm sao giải quyết vấn đề trước mắt. Không hề nói quá, nhưng nếu thật cứ tùy ý để Miêu Tư Lý tiếp tục, không loại trừ khả năng Miêu Tư Lý có thể ở ngay trên n ền xi măng gara lập tức 'muốn' cô, thậm chí tay của Miêu Tư Lý đã trượt vào trong váy.

Cố Cách Cách dùng hết sức lực đẩy Miêu Tư Lý ra, rồi lấy chìa khóa trong túi xách của Miêu Tư Lý mở cửa chiếc BMW màu xanh ngọc, không quên mắng một câu, "Miêu Tư Lý, cô đúng là kẻ phá ti ền." tiếp tục dùng toàn bộ sức mạnh đặt Miêu Tư Lý lên băng ghế sau, rồi mới chống tay lên eo to m ồm thở phì phò. Nếu chụp được hình ảnh Cố Cách Cách lúc này, sau đó gửi cho những người từng th ần mến cô thì không biết sẽ có bao nhiêu trái tim thủy tinh tan vỡ, thực sự sẽ rơi xuống đất nát tan.

Có lẽ người trong xe vì bị cứng rắn nhét vào, nên ngủ không được thoải mái. Sau khi thay đổi rất nhiều tư thế, mới tìm được một thế thoải mái nhất để nằm, còn phát ra một tiếng Ừm~ mất h ần, khiến người đứng ngoài cửa xe nhìn thấy tất cả việc đó không nhìn được nuốt xuống ngum nước miếng, hơn nữa còn nhìn thấy mơ hồ chiếc quần lót Lace màu đen khêu gợi bên dưới lớp váy, thực sự làm cô cảm thấy máu nóng đang bốc lên đầu.

Miêu Tư Lý, em đúng là yêu nghiệt, chắc chắn là em cố ý!

Năm năm trước, bởi vì tên oắt con này vẫn còn là vị thành niên, nên Cố Cách Cách không thể bắt chấp tất cả xuống tay được, cũng vì thế mà xém chút bức ra nội thương. Năm năm sau, tên oắt con chẳng những trưởng thành, mà còn trở thành một người phụ nữ rất quyến rũ, đương nhiên càng

hấp dẫn cô hơn gấp đôi. Cố Cách Cách không phải không thừa nhận, người con gái trước mắt này khiến cô có xúc động muốn phạm tội, vì vậy hàng loạt những từ ngữ tà ác đáng khinh như 'cưỡng bức', 'xe chấn', 'tì ền dâm hậu sát' (...) d ầ n d ầ n xuất hiện trong đầ i.

Trong khi Cố Cách Cách còn đang do dự về cách thực hiện âm mưu, di động của Miêu Tư Lý chợt vang lên. Vừa nhìn thấy cái tên hiện trên màn hình, toàn bộ dục vọng của cô lập tức tan biến. Dù không muốn nghe nhưng người gọi đến lại phi thường cố chấp, không ngại gọi tới rất nhi ều lần.

Cố Cách Cách đành phải ấn nút nhận, nói: "A lô."

"Chào cô." Giọng nói của người đầ u dây bên kia không h ề có chút kinh ngạc, giống như đã sớm đoán ra.

Cố Cách Cách nói: "Dì đừng hiểu lầm. Bọn con chỉ là đi bàn chuyện làm ăn. Con gái dì uống rượu say, nếu tiện hy vọng dì có thể đến đây mang cô ấy về"

"Ok." Không nói nhi ều thêm một từ, đầ u dây bên kia lập tức cúp máy.

Quả thực muốn ném thật mạnh điện thoại xuống đất, r ấ i đạp lên hai cước mắ ng một câu: "Đi chết đi!" Như vậy mới có thể giải tỏa nỗi hận trong lòng. Đương nhiên đây chỉ là tưởng tượng. Nếu Miêu Nhã thực sự đứng trước mặt, cô nào có can đảm đó. Cô luôn là bại tướng dưới tay Miêu Nhã.

Đi ra phía sau xe, Cố Cách Cách sửa sang lại váy Miêu Tư Lý cho gọn gàng. Dù có là mẹ của Miêu Tư Lý, cô cũng không hy vọng bà nhìn thấy Miêu Tư Lý thế này. Hôn lên khoe miệng Miêu Tư Lý một cái, mở đầ u hòa trong xe lên, đóng cửa lại, tựa trên cửa xe chờ. Khi nghe được giọng của Miêu Nhã trong điện thoại, không biết sao lại khiến cô nhớ lại lời hứa trước đây với Miêu Nhã. Một lần nữa sắp xếp lại mối quan hệ của cô cùng Miêu Tư Lý nhưng chỉ được một chút, đã lại bị rối loạn trong cảm giác không ngừng quan tâm, r ấ i lắ c đầ u. Không thềm nghĩ về chuyện đáng ghét đó nữa, đi đến đâu tính đến đó đi! Lấy điện thoại gọi về nhà, là chị hai

nghe máy. Cỗ Vân nói bố mẹ đi ăn cùng gia đình Lộc Minh chưa về Cỗ Cách Cách nói, đêm nay muốn về nhà ngủ.

Cỗ Vân đồng ý.

Cúp điện thoại cũng là lúc Miêu Nhã tới. Cùng bước từ trong xe ra còn có Diệp Mạn Diệp.

Cỗ Cách Cách từng hỏi Miêu Nhã: "Sao trong thời gian ngắn vậy, ngài biết Miêu Tư Lý đang ở cạnh tôi?"

Miêu Nhã đáp: "Là Diệp Mạn Diệp nói cho ta biết."

Tuy Miêu Nhã không hề đề cập về quan hệ của hai mẹ con bà với Diệp Mạn Diệp, nhưng cũng đoán được chắc chắn là chỗ thân quen. Vì vậy, Cỗ Cách Cách không cảm thấy quá kinh ngạc khi Diệp Mạn Diệp cũng theo Miêu Nhã đến đây.

"Aunt, tổng giám đốc Diệp." Cỗ Cách Cách chào hỏi.

Miêu Nhã chẳng buồn liếc mắt về phía cô, mà chỉ "Ừ." một tiếng rồi đi qua xem Miêu Tư Lý.

Diệp Mạn Diệp nhìn Cỗ Cách Cách, mỉm cười: "Chào trưởng phòng Cỗ." Đây là lần đầu tiên hai người gặp nhau ngoài công ty.

Cỗ Cách Cách nói: "Đại lý phân phối của Bảo Lợi đã đàm phán xong. Điều kiện đưa ra thấp hơn dự đoán của chúng ta một chút."

Diệp Mạn Diệp thỏa mãn gật đầu, sau đó nói: "Ở bên ngoài cũng đừng nói chuyện công, chi tiết cụ thể ngày mai về công ty rồi nói."

"Kỳ thật hợp đồng này là do giám đốc Miêu đàm phán được. Giám đốc Miêu sẽ làm một bản report gửi đến cho cô." Cỗ Cách Cách do dự một chút, nói, "Tổng giám đốc Diệp, tôi xin nghỉ vài ngày liệu có được không?"

"Lý do?"

"Một ít chuyện riêng."

Diệp Mạn Diệp chăm chú nhìn Cố Cách Cách một lát, rồi mới nói:
"Được, tôi cũng không hy vọng nhân viên của mình đưa cảm xúc cá nhân vào trong công việc. Khi nào cô sắp xếp ổn thỏa thì hãy đi làm."

Cố Cách Cách cầm lấy túi xách của mình trong xe, nói với hai người:
"Vậy tôi về trước."

"Để ta đưa cô về" Giọng của Miêu Nhã thoảng tới.

Cố Cách Cách cứ tưởng Miêu Nhã quyết tâm coi cô như không khí, không ngờ lại nói câu này, nên cười nói: "Không cần, tôi tự lái xe về là được."

Miêu Nhã đã ngồi lên chiếc Audi bà vừa lái tới, dùng giọng điệu không chút thương lượng nói với Cố Cách Cách: "Lên xe." sau đó quay sang nói với Diệp Mạn Diệp, "Cô đưa Tiểu Lý về" dừng một chút, "Đưa về nhà."

Diệp Mạn Diệp đồng ý, rồi lái chiếc BMW có Miêu Tư Lý chạy ngang trước mặt Cố Cách Cách.

Cố Cách Cách do dự một chút, cuối cùng vẫn ngồi lên xe Miêu Nhã. Nói thật cô có chút sợ Miêu Nhã sẽ chở cô đến một nơi xa lạ nào đó, rồi ném cô xuống, sau đó tuyệt tình mà đi. Cô thực sự không biết vì sao Miêu Nhã lại tự dưng tốt bụng đưa cô về nhà, trừ phi bà đang có ý nào đó.

Dọc đường đi Miêu Nhã luôn trầm mặc, còn Cố Cách Cách thì đứng ngồi không yên, nhưng nghĩ lại cô chẳng làm việc gì trái lương tâm, sao phải sợ quỷ tới gõ cửa, vì thế lấy lại bình tĩnh. Vừa rồi có cơ hội tốt như vậy, cô cũng chưa chiếm tiện nghi Miêu Tư Lý, còn có gì khiến cô đuối lý đây? Nghĩ vậy, lưng lập tức thẳng.

Xe cứ như vậy chạy một hồi lâu, Miêu Nhã mới nói: "Ta đã đánh giá thấp sức ảnh hưởng của cô với Tiểu Lý."

Cố Cách Cách nhú mày: "Cho nên đây?"

"Chuyện này có chút khó khăn." Miêu Nhã đỡ trán một chút.

"Sau đó thì sao?" Cố Cách Cách vẫn giả ngu giả ngốc.

Miêu Nhã thở dài: "Nếu ta có biện pháp giải quyết thì cũng không cần phải phiền như vậy."

Cố Cách Cách làm như chuyện vừa nói chẳng hề liên quan đến mình, vô cùng chân thành nói: "Nhìn ngài khó xử như vậy, tôi cũng thấy lo lắng giùm ngài."

Hai người cùng rơi vào ưu sầu.

Ngay lúc Cố Cách Cách xuống xe, Miêu Nhã đột nhiên nói: "Trong hai đứa, nếu cô là người kết hôn trước thì tốt rồi. Vấn đề gì cũng sẽ được giải quyết."

"Đó cũng là một chủ ý không tệ." Cố Cách Cách cười nói, "Tôi sẽ suy nghĩ."

CÁCH CÁCH GIÁ LÂM

Lạc Khuynh
dtv-ebook.com

Chương 26

Cố Cách Cách mở cửa, liếc mắt một cái liền nhìn thấy chị hai đang ngủ trên ghế sofa phòng khách, tằm chăn trên người trượt tới ngang hông. TV mở nhưng tắt tiếng, có lẽ đã ngủ quên trong khi xem. Rón rén bước tới, vừa định giúp chị đắp lại chăn trên người, thì người trên sofa chợt tỉnh.

"Bé út, em về rồi à?" Giọng của Cố Vân vốn rất dịu dàng, giọng khi vừa tỉnh dậy lại càng dễ nghe hơn.

Cố Cách Cách mở đèn phòng khách, rót một cốc nước cho mình, tuy không uống quá nhiều rượu, nhưng rượu đỏ tác dụng chậm, về đến nhà mới thấy đầu có chút váng vất. Lại nghĩ đến Miêu Tư Lý uống đến hơn một bình, đêm nay chắc chắn sẽ rất khó chịu. Dù sao cũng có mẹ ở bên chăm sóc, nên lo lắng cũng là dư thừa.

Uống hết cốc nước trên tay, ngồi xuống bên cạnh Cố Vân, Cố Cách Cách mới hỏi: "Mệt như vậy sao chị không vào phòng ngủ đi?"

"Không phải đang chờ em sao? Còn tưởng rằng em không về nữa chứ, đã muộn thế này." Cố Vân ngồi thẳng người, chuyển động cánh tay cùng chân, chỉ mấy động tác đơn giản mà lại đầy quyến rũ yêu kiều.

Nếu là bình thường, thấy chị hai như vậy, Cố Cách Cách nhất định phải châm chọc một câu, "Chị mị thành như vậy để quyến rũ đàn ông à?" Nhưng hôm nay tâm tình cô không tốt, nên lười nói, Cố Vân cũng kiếm được lời.

Cố Vân không phải kiều sắc nước hương trời, ít nhất là không đẹp như Cố Cách Cách, nhưng nét phong tình của chị thì Cố Cách Cách dù học thế nào cũng không học được. Đương nhiên chị ba Cố Nguyệt càng không cần nói, trừ bỏ trong lý lịch Cố Nguyệt được đi đầu là nữ, còn lại tất cả các phương diện đều chẳng khác đàn ông. Có lẽ việc này có liên quan tới nghề

nghiệp của cô. Trước đây Cỗ Nguyệt là vận động viên, bây giờ làm giáo viên thể dục trong trường đại học. Nếu không phải cô đã kết hôn và sinh con thì hai bậc trưởng bối trong nhà đã nghi ngờ đứa con gái thứ hai có thể cưới về một người vợ. Đây cũng không phải do tư tưởng của hai người tân tiến, mà do con gái thứ hai của bọn họ rất giống đàn ông. Thế nên sau khi con gái thứ hai này dẫn một chàng trai về, nói cả hai muốn bên nhau, thì hai ông bà bị hù đến cảm cũng rớt xuống. Nói thật hai người tình nguyện con gái của mình thích phụ nữ, ít ra hiệu quả thị giác còn dễ nhìn hơn.

Cho nên đôi khi Cỗ Cách Cách cũng sẽ đổi "Chị mị thành như vậy để quyến rũ đàn ông à?" thành "Chị mị thành như vậy để quyến rũ chị ba à?" Mỗi lần như vậy Cỗ Vân đều đáp trả bằng một cái liếc mắt, có đi ầu vì rất phong tình, nên càng giống liếc mắt đưa tình.

Lại nói về khả năng miệng mồm cay độc, công lực của bà Cỗ duy nhất chỉ truyền được cho Cỗ Cách Cách, bất kể là Cỗ Vân hay là Cỗ Nguyệt, dù có thúc ngựa cũng đuổi không theo kịp cô. Trước đây lúc cả nhà ăn cơm, thông thường ầu là Cỗ Cách Cách cùng bà Cỗ một bàn; còn Cỗ Vân, Cỗ Nguyệt cùng ông Cỗ một bàn. Thứ nhất là chịu không nổi hai người ăn một miếng cơm phải nói năm câu. Thứ hai là hai người không chỉ tranh cãi mà còn động thủ, một khi câu nói của ai rơi xuống hạ phong, sẽ lập tức dùng vũ lực để đem chiến thắng trở về. Vì vậy, mọi người thường xuyên bị Vô Ảnh Cước dưới gầm bàn của hai mẹ con làm ngộ thương.

"Sao vậy, có tâm sự à?" Cỗ Vân cũng đã phát hiện Cỗ Cách Cách khác thường.

"Vâng." Cỗ Cách Cách dựa ầu lên vai Cỗ Vân. Cảm thấy vẫn không thoải mái, cô liền nằm xuống gối ầu lên đùi chị. Mỗi khi tâm tình không tốt cô thích nhất được nằm trong lòng chị hai trút ra tâm sự của mình.

Cỗ Vân xoa nhẹ tóc cô, dịu dàng nói: "Nói cho chị nghe xem."

Cỗ Cách Cách lại hỏi: "Bố mẹ vẫn chưa về sao?"

"Bố mẹ mới gọi điện về, nói đêm nay ngủ lại nhà Lộc Minh, định chơi mạt chược cả đêm với chú dì."

Nghe thấy tên của Khâu Lộc Minh, Cỗ Cách Cách lập tức nổi lên hứng thú, nghiêng người quay mặt về phía Cỗ Vân: "Hôm qua Khâu Lộc Minh đến nhà chúng ta, chị gặp rồi chứ? Cậu ta bây giờ thế nào?"

Cỗ Vân cười: "Muốn biết sao hôm qua không chịu về gặp người ta?"

Cỗ Cách Cách bĩu môi: "Em trốn cậu ta còn không kịp, làm sao có thể tự chui đầu vào rọ? Khùng sao?"

Đương nhiên Cỗ Vân biết hết ân oán giữa em gái út và Khâu Lộc Minh, mỗi lần bị Khâu Lộc Minh làm cho tức giận đều chạy đến trước mặt chị oán hận. Có đôi khi Khâu Lộc Minh đến tố cáo Cỗ Cách Cách nhưng đa phần đều là mua đồ ăn ngon đến lấy lòng chị hai này. Trong mắt Cỗ Vân, Khâu Lộc Minh rất giống một đứa em trai.

"Lộc Minh đã trưởng thành rồi." Cỗ Vân nghĩ một chút mới nói.

Cỗ Cách Cách lườm một cái đầy xem thường: "Nói thừa quá. Em đã hai mươi tám, cậu ta nhỏ hơn em ba tuổi, giờ cũng đã hai mươi lăm."

"Ý của chị, cậu ấy trưởng thành hơn so với trước khi xuất ngoại, bất kể là về diện mạo hay tính tình. Ngày hôm qua, cậu ấy còn liên tục hỏi thăm em, chờ mãi cho đến khi em gọi điện thoại nói không về, mới thất vọng đi về đấy. Chị cảm thấy cậu ấy vẫn còn rất yêu em."

Cỗ Cách Cách vội vàng nói: "Đừng, em chịu không nổi."

"Ngược lại, bố mẹ rất hài lòng. Hơn nữa, buổi sáng lúc gia đình em ba trở về Thượng Hải, còn dặn dò nhất định phải cố gắng làm mối cho cả hai, để lần sau khi em ba về thăm nhà sẽ được tham dự lễ kết hôn của hai đứa."

Cỗ Cách Cách nghe được ba chữ lễ kết hôn, trong lòng bỗng thấy nặng trĩu, lại nhớ đến những lời Miêu Nhã vừa nói với cô dưới lầu, tim không nén được nhói đau. Đối với cô, việc kết hôn đã quá xa vời.

Cỗ Vân cảm nhận được thân mình em gái run lên, cũng trầm mặc với cô một lúc, rồi mới nói: "Út nè, chị nhớ năm năm trước, em từng nói với

chị, em thích một cô gái phải không?"

Cố Cách Cách không nói, chỉ gật đầu.

"Qua nhiều năm như vậy em vẫn không chịu kết hôn, là bởi vì em ấy sao? Em vẫn còn thích em ấy?"

Cố Cách Cách lại gật đầu.

Cố Vân khẽ thở dài, chị cũng đoán được như thế, chính là mấy năm qua em gái không hề nhắc đến chuyện này, còn更应该 đi xem mắt. Những tưởng cô đã quên rồi, hóa ra chỉ chôn sâu vào đáy lòng. Mặc dù trong ba chị em, bé út là người có miệng mồm nhanh nhẹn nhất nhưng đồng thời cũng là yếu đuối nhất, phần lớn thời gian đầu chỉ giả vờ kiên cường. Chỉ đến khi ở trước mặt người thân thiết, giống như bây giờ, cô mới để lộ vẻ yếu ớt của mình. Lại nhớ tới hôm trước, bé út có đưa một cô bé về dự tiệc. Lần đầu tiên thấy bé út thân mật với một người như vậy, cho dù năm đó đã dẫn bạn trai về nhà, nhưng ở trước mặt mọi người, đến cái nắm tay hai người cũng không có, còn cư xử với nhau khá khách sáo. Thế nhưng đối với cô bé kia lại rất khác biệt, nên thử hỏi: "Cô bé ngày đó về cùng với em, có phải chính là người em thích không?"

Cố Cách Cách không gật đầu, mà chỉ nhẹ nhàng "Vâng." một tiếng.

Cố Vân xâu chuỗi lại những lời hai cô nói trong bữa tiệc ngày đó, lập tức liền hiểu ra. Năm năm trước, khi bé út nói cho chị biết chuyện thích con gái, trên thực tế đã chia tay cùng cô bé ấy, và bây giờ cô bé kia một lần nữa lại bước vào cuộc sống của cô, tự nhiên cũng đã giải đáp tất cả mọi nghi hoặc. Chị thật muốn biết câu chuyện của cô. Nhưng, bé út đã không muốn nói thì chị cũng sẽ không hỏi, đây là giao ước mà hai chị em định ra từ nhỏ. Vì vậy, cô mới có thể nói bí mật mình thích con gái cho riêng mình chị mà không nói với ai trong nhà. Cố Vân chỉ vỗ nhẹ lên lưng Cố Cách Cách mà không nói gì nữa.

Một lát lâu sau, Cố Cách Cách chợt hỏi: "Còn chị, có định quay về không?"

Cố Vân nói: "Quay về chứ. Đa Đa còn phải đến trường."

Cố Cách Cách nghe chị trả lời như thế, lập tức ngẩng thẳng dậy, nắm lấy vai Cố Vân, kích động nói: "Ở đâu mà Đa Đa chẳng đến trường được chứ? Hơn nữa nền giáo dục ở Bắc Kinh còn tốt hơn phía Nam rất nhiều, đây không phải lý do đâu. Ly hôn đi, hai người cứ dằn vặt nhau như vậy làm gì chứ?"

Cố Vân nở một nụ cười bất đắc dĩ: "Chuyện giữa chị với anh rồi em thật ra không hề đơn giản như em nghĩ đâu. Sao có thể nói ly hôn là ly hôn ngay được?"

Cố Cách Cách hừ một tiếng: "Từ khi chị nói với em, anh rồi vẫn còn dây dưa qua lại với tình nhân cũ. Em đã không còn coi anh ta là người một nhà."

"Dù nói thế nào, anh ấy cũng là bố của Đa Đa. Chị không hy vọng con mình lớn lên trong một gia đình không có bố. Đây sẽ là thương tổn rất lớn với nó."

Nói đến gia đình không có bố lại khiến Cố Cách Cách nhớ tới một người, có đi đâu rất nhanh lẹ đi.

"Vậy chị cũng không thể vì Đa Đa mà để chính mình ảm ức như thế." Cố Cách Cách đau lòng chị hai, nhịn không được rơi lệ, "Chị nói xem, vì sao đàn ông đều dễ tiện như vậy?"

Cố Vân lau nước mắt trên khuôn mặt cô, cười: "Em nói như vậy thì chồng chị ba của em chịu sao nổi?"

Cố Cách Cách cũng đi theo cười rộ lên: "Em xem chồng chị ba cứ như đóa kỳ hoa trong đồng đàn ông đấy! Cho nên chị ba hạnh phúc hơn hai chúng ta rất nhiều."

Cố Vân vỗ tay cô: "Kỳ thật em cũng có thể hạnh phúc như em ba. Không phải chị thổi phồng Lộc Minh đâu, nhưng cậu ấy từ nhân phẩm đến

gia thế đầu tốt, quan trọng nhất là từ nhỏ đến lớn luôn rất thích em, đàn ông tốt như vậy quả thật rất khó tìm."

"Cậu ta nhỏ hơn em ba tuổi."

"Đó không phải lý do."

"Được rồi, là em không thích cậu ta."

"Nếu không tìm được tình yêu đích thật, thì tìm một người thật tình yêu em đi. Như vậy sẽ không mệt mỏi."

"Cho nên lý do không chịu ly hôn là bởi chị còn yêu anh ư?"

"Đừng lôi chuyện của chị vào, đang nói về em đấy."

...

Hai chị em cứ vậy nói chuyện cùng nhau cho đến khi trời gần sáng mới ngủ.

* * *

Miêu Tư Lý tỉnh dậy cảm thấy đầu đau như búa bổ. Mở nhẹ mắt, xoa huyết thái dương, nhất thời không biết mình đang ở đâu. Trừ nhà được trang trí xa lạ, không phải nhà của cô, cũng không phải nhà Cố Cách Cách, nhìn cũng chẳng giống phòng trong khách sạn.

Nhớ lại những chuyện xảy ra tối qua, cô chỉ nhớ đã uống rất nhiều rượu, ký thành công hợp đồng, rồi sau đó hoàn toàn không nhớ rõ. Đúng rồi, Cố Cách Cách đâu? Nhìn quanh phòng, trừ cô ra chẳng còn ai khác. Người kia sẽ không bỏ cô lại rồi bỏ chạy đấy chứ? Nếu vậy, thật là đồ không lương tâm!

Miêu Tư Lý phần nộ nhảy xuống giường, mới phát hiện quần áo trên người đã được thay mới, trong lòng cả kinh. Nếu như Cố Cách Cách thay cho cô thì không sao, nhưng nếu là người khác, thì con người đó chắc chắn sẽ gặp rắc rối to.

Bước ra khỏi phòng gặp ngay cầu thang, từ trên lan can nhìn xuống là một phòng khách được trang hoàng xa hoa. Trên sofa có một người đàn ông đang ngồi đọc báo, tuy tờ báo đã che hết khuôn mặt người này, nhưng Miêu Tư Lý vẫn có thể ngay lập tức đoán ra là ai.

Miêu Nhã bưng một cốc sữa đi tới, khi nhìn thấy Miêu Tư Lý đang đứng trên lầu, liền cười: "Tiểu Lý, con dậy rồi sao?"

Người đàn ông trên sofa cũng ngẩng đầu lên, có cùng một khuôn mặt với nhân vật trên bìa tờ tạp chí [Tài chính & Kinh tế] trên bàn trà.

CÁCH CÁCH GIÁ LÂM

Lạc Khuynh
dtv-ebook.com

Chương 27

Hai ngày trước khi kỳ nghỉ hè kết thúc, Cố Cách Cách đang thu dọn đồ đạc để chuẩn bị trở về trường thì Miêu Nhã gọi điện đến. "Ngày mai là sinh nhật Tiểu Lý, ta đang ở nước ngoài, không về được. Phiền cô ở với Tiểu Lý qua ngày sinh nhật này." Ngay trước khi Cố Cách Cách kịp nói, "Tôi không phải bảo mẫu nhà các người." Miêu Nhã đã cúp điện thoại. Chỉ mấy phút sau, trong tài khoản của cô đã có thêm một vạn đồng. Miêu Nhã muốn cô làm một bữa party sinh nhật thật lớn cho Miêu Tư Lý.

Từ sau khi cùng Miêu Tư Lý chia sẻ bí mật, dù thực tế đa phần là Cố Cách Cách nói, về bài vở, về tình cảm, về người nhà,... thật ra cũng không thể trách Cố Cách Cách, ai bảo trời sinh cô thuộc hệ cần nhân. Ngược lại, Miêu Tư Lý rất ít nói về mình, đặc biệt là về người thân trong nhà, có lẽ ở một gia đình không có bố, trẻ em đâu có chút quái gở, Cố Cách Cách có thể hiểu được, nên việc này cũng chẳng ảnh hưởng tới quan hệ ngày càng thân thiết giữa cả hai. Hơn nữa, thành tích của Miêu Tư Lý đột nhiên tăng vọt trong thời gian chưa đầy hai tháng làm Cố Cách Cách cảm thấy tự hào tràn ngập. Phiền nhiều duy nhất chính là Miêu Tư Lý ngày càng dính lấy cô. Ba ngày hai lượt lại chạy tới đòi chen chúc trên một cái giường, lý do thì luôn là tâm tình không tốt, cần được an ủi. Nhưng làm sao ngày nào cũng có tâm tình không tốt? Vì vậy, Cố Cách Cách hoài nghi ý định của con nhóc là muốn ăn đậu hủ của cô. Chẳng phải con nhóc từng nói là có cảm tình với con gái sao? Thật ra Cố Cách Cách cũng không suy nghĩ quá nhiều lời con nhóc nói, bởi trong nhà có ba chị em, bản thân cô cũng thường hay bám lấy chị hai, vì vậy cô không thấy có gì bất thường. Thêm nữa, nếu Miêu Tư Lý thích cô thì chẳng khác nào như đàn rỗng hang hổ, với lại cô thực sự coi Miêu Tư Lý như em gái nên cũng để tùy.

Ở trường, Cố Cách Cách đảm nhận vị trí Trưởng nhóm tổ chức sự kiện của Hội học sinh. Mấy buổi lễ lớn như ngày kỷ niệm thành lập trường cô

còn làm được, hướng chi một buổi party sinh nhật nho nhỏ. Sau vài phút suy nghĩ về một kế hoạch khả thi nhất, Cố Cách Cách đi đến phòng Miêu Tư Lý, muốn nói cho cô biết kế hoạch của mình. Thế nhưng lại thấy Miêu Tư Lý đang ủ rũ gục đầu ng ã trên giường, đáng vẻ chán chường đ ãy ể oải. Tâm tình suy sụp đến vậy gần đây rất ít khi thấy xuất hiện ở Miêu Tư Lý.

"Oắt con, làm sao thế? Lại gặp chuyện gì không vui sao? Nói cho chị nghe xem nào?" Về mặt bây giờ của Cố Cách Cách vô cùng hi ền lạnh (...) giống như chị Cúc Bình của chương trình thiếu nhi trên kênh CCTV.

Nhưng Miêu Tư Lý vẫn cúi đầu không thấy rõ mặt, cũng chẳng nói năng gì.

Cố Cách Cách lại đổ dành vài câu nhưng Miêu Tư Lý vẫn hờ hững khiến cô cực kỳ phần nộ. Tức đến nỗi thiếu chút nữa cho con nhóc một cái tát văng d ÷nh lên tường. Oắt con này thật quá khó sống chung. Tối hôm qua còn quấn l ấỵ mình ăn đậu hủ, sáng hôm nay lại coi mình như người vô hình. Vậy không phải đã chiếm tiện nghi trắng của mình nhi ều ngày qua sao? Nghĩ vậy cả giận nói: "Tôi mặc kệ em làm sao. Mẹ em giao nhiệm vụ cho tôi tổ chức cho em một buổi party sinh nhật. Tuy tôi chẳng muốn, nhưng n ể tình em một mình ở nhà đáng thương nên đành đ ồng ý nhận. Bây giờ tôi phải đi chuẩn bị đ ồ trang trí cho party, em gọi điện cho bạn học, mời bạn bè ngày mai đến đây. Như vậy đi!"

"Không phải chị nói hôm nay phải đi sao?" Cuối cùng Miêu Tư Lý chịu ng ằng đ ầu nói chuyện.

Cố Cách Cách đang định bỏ lời chạy l ấỵ người, thấy cô mở miệng vàng ngọc thì lại ng ã xuống giải thích: "Định đi r ấỵ, đ ồ đạc cũng đã thu xếp xong, nhưng chỉ vì cú điện thoại của mẫu hậu em, thành ra đi không được! Em cũng vậy, ngày mai là sinh nhật, vì sao không sớm nói cho tôi biết? Nếu vậy, tôi đã có thời gian chuẩn bị, may là giờ cũng chưa quá muộn. Mẹ em đã chuyển một khoản ti ền tới, có ti ền thì dễ r ấỵ. Em yên tâm, tôi chắc chắn sẽ chuẩn bị cho em một party thật hoành tráng náo nhiệt... "

Miêu Tư Lý lạnh lùng ngắt lời: "Chị khỏi mất công, em không cần sinh nhật."

Cố Cách Cách đang nói cực kỳ hăng hái, lại bị dội cho một gáo nước lạnh, lặng đi một chút, hỏi: "Vì sao?"

Miêu Tư Lý thản nhiên: "Không sao cả, không thích."

Cố Cách Cách vốn nghĩ tâm tình con nhóc không tốt là vì không có người ở bên chúc mừng, giờ nhìn bộ dạng của con nhóc chẳng những không thích mà còn giống như căm thù đến tận xương tuỷ. Ai lại đi ghét sinh nhật của chính mình bao giờ? Đúng là một đứa nhóc con quái dị: "Vậy thì mặc kệ em, tôi không lo nữa, cứ tiếp tục nghĩ về cuộc đời đi nha. Tôi đi đây."

"Không phải chị nói không đi nữa sao?" Miêu Tư Lý gọi cô lại.

Cố Cách Cách không nói gì, chỉ liếc mắt: "Tôi van em! Tuy rằng khả năng toán học của em không tốt, nhưng làm ơn có chút logic được không? Tôi không đi là vì muốn giúp em chuẩn bị tiệc sinh nhật, nhưng giờ em bảo không cần, vậy tôi đã xong việc ở đây, không phải nên đi sao?"

Miêu Tư Lý "Ồm!" một tiếng, rồi lại cúi đầu.

"Mà này, em không vui như vậy, không phải do tôi phải đi đó chứ?" Cố Cách Cách tựa như chợt phát hiện ra một đại bí mật không ngờ tới, kinh ngạc nhìn Miêu Tư Lý.

Miêu Tư Lý dùng âm mũi phát ra một tiếng khinh thường, nhưng không phản bác.

Cố Cách Cách nâng cằm Miêu Tư Lý, cười đầy gian tà nói: "Chẳng lẽ em thích tôi sao?"

Đầu tiên Miêu Tư Lý sửng sốt, sau đó mặt bắt đầu chuyển hồng, cả người nhảu nhố, cũng không quên dè bủ: "Chị đang nói chuyện cổ tích đấy à!"

Cố Cách Cách vốn chỉ nói giỡn, nhưng khi nhìn thấy phản ứng của Miêu Tư Lý giống như đang bị một câu nói lộ hết tiên cơ, trước mắt tối sầm. Không thể nào! Nếu như đây là thật thì đúng là nghiệp chướng! Trong đầu nhanh chóng hiện lên một ý niệm: Mặc kệ có phải hay không, cũng phải bóp chết từ trong trứng nước. Vì thế, vẻ mặt trịnh trọng nói với Miêu Tư Lý: "Tôi nói với em nha. Tuy rằng tôi thất tình nhưng cũng chưa đến mức bụng đói vợ quàng yêu con gái. Em mau chóng quên cái ý niệm không thực tế ấy trong đầu đi."

Mặt Miêu Tư Lý càng đỏ hơn nhưng không phải do thẹn thùng mà vì phần nộ. Nhảy từ trên giường xuống, nhìn thẳng vào Cố Cách Cách, lớn tiếng nói: "Đầu óc em không có hư! Làm sao em có thể thích phụ nữ vừa hung dữ vừa miệng mồm cay độc như chị chứ?"

Cố Cách Cách vô tội mở tròng hai mắt: "Không thích thì thôi, em đâu cần mắng chửi người ta?"

Miêu Tư Lý tiếp tục giơ chân: "Em nói chị biết, em thích Amy chứ không thích chị đâu!"

"Amy là ai?"

"Con chó của mẹ em nuôi chưa được một năm đã bị cắn chết."

Cố Cách Cách: "..."

Miêu Tư Lý phần nộ đá cửa ra ngoài, lát sau lại mặt đen mở cửa bước vào: "Đây là phòng em, chị ra ngoài đi."

Cố Cách Cách nhin cười, vừa bước tới cửa đã bị Miêu Tư Lý gọi lại.

Miêu Tư Lý chống tay lên eo, hung hăng nói: "Em đổi ý rồi. Ngày mai chị với em sẽ cùng tổ chức sinh nhật nhưng sẽ không ai tham gia, chỉ cần mình chị là được. Chị phải đi với em cả ngày."

Nói thật, Cố Cách Cách tình nguyện tổ chức một party sinh nhật cho cả trăm người, chứ không hề muốn một mình đối phó với oắt con thay đổi

tâm trạng xoành xoạch này. Làm sinh nhật với mình thôi sao? Vậy cứ để chị đây giúp em dập tắt suy nghĩ trong trứng nước kia. Quay đầu lại cười nói: "Được."

Vì vậy, ngày hôm sau mới sáu giờ sáng, Miêu Tư Lý đã bị Cố Cách Cách dựng đầu dậy.

Miêu Tư Lý mông lung mở đôi mắt buồn ngủ, vẻ mặt mờ mịt nhìn cô: "Chị làm gì thế?"

Cố Cách Cách đã ăn mặc chỉnh tề đứng bên giường, cười nói: "Happy birthday, my dear!" sau đó mở tờ giấy trắng trên tay, trong đó viết lộ trình cho cả ngày dài.

Miêu Tư Lý chỉ vừa nhìn đã hoàn toàn tỉnh ngủ, kinh hoàng kêu lên: "Đi vườn bách thú xem kìa? Đến rạp chiếu phim xem 《Finding Nemo》? Còn đi núi Tê Hà?... Đây là sinh nhật mười tám tuổi chứ không phải tám tuổi nhá!"

Cuối cùng Miêu Tư Lý dùng đủ mọi cách chê bai, áp bức, dụ dỗ khiến Cố Cách Cách thay đổi toàn bộ lộ trình.

Buổi sáng đến công viên trò chơi, Cố Cách Cách sợ nhất là trò tàu lượn siêu tốc nhưng vẫn bị Miêu Tư Lý kéo lên. Khi tàu bắt đầu trượt từ trên đỉnh dốc xuống, Cố Cách Cách cũng đánh mất nửa cái mạng. Lúc xuống, sắc mặt cô tái nhợt, ánh mắt trống rỗng, hai tay hai chân run rẩy không ngừng khiến Miêu Tư Lý cười đến nằm bò trên mặt đất nửa ngày không thể đứng lên.

Hoạt động buổi chiều là đi mua sắm rồi xem phim, Cố Cách Cách đưa tiền của Miêu Nhã cho Miêu Tư Lý, nhưng kẻ phá tiền này sau khi tiêu hết một vạn đồng vào các món đồ xa hoa đắt tiền, còn bắt cô phải góp thêm hai ngàn. Cố Cách Cách chỉ có thể cố nhịn mà nuốt xuống rằng cùng máu (Hôm sau lúc quay về trường, cô mới phát hiện ra, toàn bộ quần áo, túi xách mà Miêu Tư Lý đã mua đều được nhét hết vào trong vali cô. Gọi điện thoại hỏi, Miêu Tư Lý nói số quần áo đó quá già không thích hợp với mình, mà chỉ thích hợp với gái già như Cố Cách Cách. Vì thế, Cố Cách

Cách rất thanh thản nhận, tuy rằng khi mua, cô cảm thấy Miêu Tư Lý mặc chúng cũng rất đẹp. Lúc này, răng cùng máu nuốt xuống bụng lại được ói ra, lấp trở về).

Khi đến rạp chiếu phim, Cố Cách Cách muốn xem 《Finding Nemo》 nhưng bị Miêu Tư Lý liếc một cái, mắng "Con nít!" rồi kéo Cố Cách Cách vào xem một bộ phim tình cảm. Đương nhiên khi Cố Cách Cách đi ra với đôi mắt đỏ au, lại bị Miêu Tư Lý cười nhạo một phen.

Cố Cách Cách định đưa Miêu Tư Lý đi ăn tiệc nhưng vì Miêu Tư Lý muốn ăn đồ cô nấu, nên hai cô ghé qua siêu thị mua nguyên liệu nấu ăn rồi quay về Cố Cách Cách làm đầu bếp, Miêu Tư Lý làm phụ bếp, sau một hồi vất vả vật lộn, rốt cuộc bữa ăn cũng hoàn thành nhưng đồng thời phòng bếp giống hệt như vừa bị cướp ghé qua. Đương nhiên Miêu Tư Lý cũng lợi dụng chơi xấu trên người Cố Cách Cách.

Cố Cách Cách nghĩ, vì hôm nay là sinh nhật nên không thèm tính toán cùng cô.

Lúc ăn cơm chiều, Cố Cách Cách bất ngờ bụng ra một chiếc bánh ngọt, đốt nến, rồi dùng giọng điệu chân thành nhất trong cả ngày nói: "Miêu Tư Lý, sinh nhật vui vẻ!"

Miêu Tư Lý nhìn khuôn mặt Cố Cách Cách được ánh nến nhấp nháy chiếu lên, suýt chút nữa không kiềm được lòng rót nước mắt, vội vàng đến bên tủ đựng rượu, lấy ra một bình rồi mở rót vào hai ly, nói: "Qua sinh nhật hôm nay, những việc mà chỉ người lớn mới được làm cuối cùng em cũng có thể làm, đó là uống rượu."

Cố Cách Cách nâng ly rượu lên, cười nói: "Được rồi, vậy tôi xin chúc mừng em đã trưởng thành."

Sau khi uống hết nửa bình rượu, Miêu Tư Lý nói cho Cố Cách Cách biết, kỳ thật cô là con ngoài giá thú. Từ mười tuổi khi biết chuyện này, cô đã không còn tổ chức sinh nhật nữa, vì cực chán ghét ngày cô được sinh ra.

Rồi sau khi đã uống hết cả bình rượu, Miêu Tư Lý đòi Cố Cách Cách quà sinh nhật. Cố Cách Cách chỉ vào một đồng túi giấy trên sô pha nói, "Không phải quà đang ở đó sao? Hơn nữa tôi còn đi theo em cả một ngày, làm sao còn lòng tham không đáy đòi quà nữa vậy?"

Miêu Tư Lý vui đùa lại, "Muốn thêm nữa."

Cố Cách Cách thoải mái vung tay, "Được rồi, bây giờ chỉ cách rạng sáng một tiếng nữa thôi. Em muốn cái gì mau nói đi, xem tôi có thể trong một tiếng này tìm cho em không?"

Miêu Tư Lý nhếch khóe môi, cười xấu xa, "Không cần một tiếng đâu, chỉ cần một phút là được, trước tiên chị nhắm mắt lại đi."

Cố Cách Cách dường như đoán được ý đồ của cô, vội vàng che hai tay trước ngực, khẩn trương hỏi, "Em muốn làm gì?"

Miêu Tư Lý mặc kệ Cố Cách Cách kinh ngạc, dùng hành động nói cho cô biết mình muốn làm gì, nâng cằm cô lên, dịu dàng hôn lên đôi môi đã ngáp nghé từ lâu.

CÁCH CÁCH GIÁ LÂM

Lạc Khuynh
dtv-ebook.com

Chương 28

Miêu Tư Lý đã thấy qua người đàn ông trên sofa vô số lần nhưng đầu tiên trên tạp chí [Tài chính & Kinh tế] hoặc trên các chương trình TV. Khi còn học đại học, một thành viên trong đội bóng rổ thuộc Khoa kinh tế, từng mang một quyển sách tên 《Đầu tư và Giá trị》 tới đội, cực kỳ hưng phấn nắm tay từng người nói liên hồi: "Cậu biết không, đây là vật báu vô giá do Lục Liên Thủy tự tay ký tên đây. Số lượng có hạn đó nha! Cậu hai của dựng ba của chú tôi mới lấy được cho tôi." Hành động khoa trương còn hơn cả nhận được thư cầu hôn của chị Phụng*. Rồi đến khi người đồng đội cần cuốn sách được coi như đồ sứ đời Thanh đó tới trước mặt Miêu Tư Lý khoe khoang, thì Miêu Tư Lý ngay cả nhìn cũng chẳng thèm nhìn, lập tức dùng tư thế ném rổ tung cuốn sách đồ sứ đời Thanh ấy vào thùng rác cao hơn hai mét, làm đồng đội kia tức giận đòi tuyệt giao cô. Thế nhưng, Miêu Tư Lý chỉ dùng một phần KFC gia đình chiêu đãi đã lấy lại được tâm đồng đội đó. Vì vậy, trong đầu của Miêu Tư Lý lại có thêm một khái niệm về Lục Liên Thủy, giá trị của Lục Liên Thủy = một phần KFC gia đình (...).

(*: La Ngọc Phụng, người phụ nữ xấu nhưng tự tin nhất Trung Quốc, khi rất 'tự kiêu' và có tiêu chuẩn chọn chồng 'trên trời'.)

Nếu có thể, Miêu Tư Lý muốn cả đời sẽ không gặp người này, bởi vì cô thực sự không biết phải chào hỏi ra sao, chẳng lẽ lại nói: "Chào ông Lục, tôi là Miêu Tư Lý, con gái của ông đây!" Câu này nghe thật nực cười.

Nhưng cô có một người mẹ tên Miêu Nhã. Từ ba năm trước, vào ngày mẹ cô chính thức chuyển vào biệt thự nhà họ Lục, Miêu Tư Lý cũng biết nhất định sẽ có ngày cô phải gặp mặt ông. Thế nhưng không ngờ lại gặp trong bộ dạng đang mặc bộ quần áo ngủ màu hồng, chân mang dép lê nhưng lông vàng, nhìn vừa nhu thuận lại vừa đáng yêu. Hình ảnh này

đương nhiên là kiệt tác của người mẹ quý hóa của cô. Còn Lục Liên Thủy ng ồi trên ghế sofa đối diện, cũng không phải mang khuôn mặt muôn đời không đổi đầy lạnh lùng cùng đạo mạo giống như trong tạp chí. Lúc này, ông mặc một bộ pijama màu xám trắng, một tay bưng ly sữa buổi sáng, một tay cầm tờ báo, nhìn rất hoà nhã và dễ gần. Nhìn tình cảnh hai người bây giờ thật giống như bố và con gái, mà trên thực tế hai người họ đúng là như vậy. Khuôn mặt cả hai rất giống, đặc biệt là đôi mắt kia. Thật ra trong tính toán của Miêu Tư Lý, trên người cô phải mặc bộ váy công sở trang trọng, dùng thân phận Kira đứng trên bục diễn thuyết để gặp ông. Cô muốn nói cho Lục Liên Thủy biết, tuy cô sinh ra trong bóng tối, nhưng cuộc đời của cô lại rất xán lạn, hơn nữa còn dựa vào cố gắng của chính mình để đạt được. Kỳ thật Miêu Tư Lý không biết, ý nghĩ này thật giống một người con gái đang muốn chứng minh cho bố mình biết, cô là một đứa con đáng tự hào.

Một nhà ba người trong phòng khách, vui vẻ nhất chỉ có Miêu Nhã, vì bà đã đợi ngày này rất nhiều năm. Tuy không khí lúc này không được xem là tốt, nhưng ít nhất cũng đạt được điều bà cần. Đó là người một nhà được hưởng thụ không khí gia đình, dù dáng vẻ con gái của bà hết như một chú hổ con xù lông gai (...lông gai thì là nhím chứ?) với cái nhìn đầy thù hận lên lão hổ chân chính, hay người mà cô nên gọi là bố. Lúc này hai người nhìn rất giống mèo với hổ (Tuy rằng đều là họ nhà mèo, nhưng không cùng một đẳng cấp). Quả nhiên Lục Liên Thủy chỉ nói một câu, lập tức đập tan bộ dạng giả dối miệng cộp gan thỏ của Miêu Tư Lý. Lục Liên Thủy tiếp tục đọc báo, đầu cũng không ngẩng, nói: "Mẹ cô quả nhiên không gạt ta, cô đúng thật là con gái ta, không cần kiểm tra ADN nữa. Bắt đầu từ hôm nay, về nhà ở đi." Miêu Tư Lý ngẩn người, không hiểu chuyện gì đang diễn ra.

Miêu Nhã lập tức đến bên cạnh ôm Lục Liên Thủy, rút tờ báo trên tay ông, giả bộ giận dữ nói: "Anh nói gì thế? Đến hôm nay rồi mà anh vẫn chưa tin Tiểu Lý là con gái ruột của mình sao?"

Lục Liên Thủy cũng không giận, uống một ngụm sữa, nói tiếp: "Là con gái anh, tại sao hôm nay mới đến gặp anh?"

Tuổi của hai người đều không còn trẻ, nhất là Lục Liên Thủy giờ đã trên năm mươi, nhưng bởi vì được chăm sóc rất tốt, nhìn về ngoài như chỉ hơn bốn mươi tuổi. Từ trên nét mặt cũng thật dễ dàng nhìn ra ông khi còn trẻ tuấn lãng thế nào. Miêu Nhã thì lại càng không cần phải nói, hết như yêu tinh ăn thuốc trường sinh. Hai người nhìn vào rất xứng, còn ân ái nói lời đường mật với nhau, dù trên thực tế quan hệ của họ chỉ là nam nữ sống chung một nhà. Đương nhiên đi đâu Miêu Nhã cần không đơn giản chỉ là người phụ nữ đứng sau lưng Lục Liên Thủy, nếu như vậy thì bà đã làm suốt hai mươi mấy năm nay. Mục tiêu của bà chính là danh hiệu bà Lục danh chính ngôn thuận kia, mà lợi thế duy nhất bà có trong tay chính là con gái Miêu Tư Lý. Bây giờ bố con họ sum họp, tựa như bà đã qua được cửa quan kiểm sát quan trọng nhất, không xa nữa có thể đi qua hết tất cả các cửa của trò chơi.

Miêu Nhã thân mật kéo tay Lục Liên Thủy: "Đây còn không phải do anh sao? Nếu không phải Tiểu Vũ xảy ra chuyện, làm sao anh còn nhớ mình có một con gái như Tiểu Lý?"

Lục Liên Thủy nghe bà nhắc đến con trai, trên khuôn mặt luôn không thay đổi lại có chút biến hóa, ngừng đầu chăm chú nhìn Miêu Tư Lý. Đây là đứa con duy nhất mà sau hai mươi ba năm, ông mới được chính thức gặp mặt. Trước kia chỉ nhìn qua hình của cô, không ngờ đã lớn thế này. Tuy cô và Tiểu Vũ cùng bố khác mẹ, nhưng vẻ ngoài của cô rất giống anh trai, nhất là đôi mắt. Miêu Nhã nói đúng, nếu không phải Tiểu Vũ xảy ra sự cố, ông thực sự không nhớ mình còn có con gái.

Năm đó, khi Miêu Nhã nói cho ông biết bà mang thai, ông đã không hề nghĩ ngợi muốn bà phá bỏ. Thế nhưng, người phụ nữ luôn ngàn theo trăm thuận lại làm trái ý ông, lén sinh hạ đứa con này. Mãi đến khi Miêu Nhã chỉ vào một cô bé đáng yêu trong hình nói cho ông biết, đó là con gái ông thì cũng đã là chuyện một năm sau đó, hết thấy ván đã đóng thuyền. Từ đó, Miêu Nhã cũng thuận theo tự nhiên mà leo lên vị trí đệ nhất tình nhân trong hậu cung của ông. Kỵ xảo của Miêu Nhã kỳ thật chẳng phải cao minh, là dùng đứa con để khóa ông lại, nhưng trong rất nhiều tình nhân của ông, cũng chỉ có Miêu Nhã dám làm như thế. Phụ nữ khác đối với ông đều vâng vâng dạ dạ, thậm chí còn cung kính như thần, mệnh lệnh của ông không

người nào dám trái, kể cả người vợ kết tóc se duyên của ông. Trên đời cũng chỉ có Miêu Nhã là coi người đàn ông có thể rung chuyển thương trường này như một người đàn ông bình thường rồi qua mặt. Một người phụ nữ có thể không danh không phận đi theo một người đàn ông năm năm, thậm chí là mười năm, nhưng nếu là hai mươi năm thì chỉ có thể nói rằng cô ta cuồng dại. Một người phụ nữ trí tuệ, xinh đẹp, cuồng dại như vậy sợ là chẳng có người đàn ông nào có thể cự tuyệt nổi. Cũng bởi vì bà như thế, nên sau khi con trai xảy ra sự cố, ông mới còn huyết mạch trên đời.

Người vợ chính thức của ông chỉ là một người bình thường, nếu xét về đẹp cũng kém hơn những tình nhân muôn hình muôn vẻ, nếu xét công lao cũng kém hơn Miêu Nhã luôn bên cạnh cùng ông tranh đấu giành thiên hạ. Cốt hiến duy nhất của bà chính là giúp ông sinh được một đứa con trai ưu tú, đáng tiếc đứa con trai ông dùng tâm huyết nửa đời người bồi dưỡng, lại mất đi trong một tai nạn giao thông bốn năm trước. Tuy người gây tai nạn dưới áp lực của ông bị tuyên án chung thân, nhưng người đã chết cũng không thể sống lại. Một năm sau khi con trai mất, vợ ông cũng bởi buồn rầu đau khổ suốt thời gian dài, dẫn đến bệnh tim tái phát mà qua đời. Những ngày đó là khoảng thời gian khó khăn nhất của ông, thế mà đúng lúc đó công ty lại xảy ra vấn đề, đầu là Miêu Nhã ở bên giúp ông. Cũng chính vì vậy, ông mới đồng ý để Miêu Nhã vào Lục gia, trở thành người phụ nữ duy nhất bên cạnh ông. Còn về danh phận, ông cũng đã có quyết định của mình, đó là nếu con gái nguyện ý kế thừa sản nghiệp gia đình, hơn nữa kéo dài dòng máu của Lục gia, ông sẽ đưa Miêu Nhã lên làm phu nhân, nhưng con gái của ông dường như không quá nguyện ý.

Miêu Tư Lý nhìn hai người ân ái trước mắt, mà cảm thấy gai mắt cực kỳ. Cô biết bao nhiêu năm qua mẹ mình luôn đi theo người đàn ông này, nhưng đó là mắt không thấy tai không nghe, còn bây giờ nghe thấy tận mắt, trong lòng chỉ có cảm giác nói không nên lời. Thật giống như người mẹ luôn cùng cô sống dựa vào nhau đột nhiên bị người khác cướp đi, đồng thời cũng cướp đi cả tình yêu mà mẹ luôn đặt 100% trên người mình. Tim có cảm giác như thất lại, nơi này quả nhiên không phải là chỗ của cô, nên chỉ nói: "Con đi đây." rồi đứng dậy.

Miêu Nhã vội vàng buông Lục Liên Thủy, bước tới cầm lấy cánh tay Miêu Tư Lý, giận dữ nói: "Tiểu Lý, con như thế là sao? Ngay cả một tiếng bố cũng không gọi, lại muốn bỏ đi đâu? Thật không lễ phép! Hôm nay không cần đi làm, ở lại ăn với bố con một bữa cơm đi."

Miêu Tư Lý cười lạnh: "Con chỉ có mẹ, không có bố. Hoặc là sau này ngay cả mẹ cũng không có."

Miêu Nhã sao lại không biết con gái bà bước bình. Nhiều năm như vậy mà chỉ cần nhắc đến từ bố là y như rằng cô tỏ ra bài xích phản kháng. Nếu không phải hôm qua say rượu bị cưỡng ép đưa về, chỉ sợ có chết Miêu Tư Lý cũng không bước vào đây một bước. Nhưng dù sao cả hai cũng là bố con, làm sao có thể cả đời không gặp mặt? Bước đầu tiên bao giờ cũng khó, nhưng đã bước rồi làm sao còn đường lui về? Bà vuốt khuôn mặt của cô, dịu giọng: "Tiểu Lý, con đã lớn rồi sao còn cư xử giống trẻ con thế? Nói gì không có bố mẹ chứ? Không có chúng ta làm sao có thể có con? Trong thiên hạ không ai không có bố mẹ. Mau đi xin lỗi bố con đi, đừng để ông ấy giận."

Miêu Tư Lý giãy ra khỏi tay Miêu Nhã, lui về sau một bước dài, lớn tiếng: "Con đã nói rồi. Con không có bố, trước đây không có, bây giờ không, sau này cũng sẽ không có! Mẹ muốn đi theo ông ta thì cứ việc, vì sao phải bắt con theo? Trước kia không có bố, con vẫn lớn đến như giờ, sau này không có bố vẫn sẽ sống vui vẻ thôi."

"Em cảm thấy như thế thôi, nhưng chị nói cho em biết. Không có bố, em chỉ có hai bàn tay trắng." Diệp Mạn Diệp mặc một thân đồ công sở màu đen, tóc chải thành kiểu mái lệch, lộ ra khuôn mặt trái xoan xinh đẹp, biểu tình không chút thay đổi đi từ thang lầu xuống. Những lời kia là Diệp Mạn Diệp nói.

Miêu Tư Lý đứng thẳng lưng, dùng ánh mắt phòng bị nhìn chằm chằm Diệp Mạn Diệp: "Ý chị là gì?"

Diệp Mạn Diệp đến trước mặt Miêu Tư Lý, đối diện với cô nói lại lần nữa: "Nếu không có bố, em chỉ là kẻ hai bàn tay trắng."

Miêu Tư Lý đã khôi phục sự bình tĩnh, lạnh lùng cất lời: "Trừ bỏ làm ở MUMU lấy chức danh giám đốc quèn, thì tôi còn liên quan gì đến ông ta? Vì sao tôi lại đi làm ở MUMU, chị hẳn là người biết rõ nhất."

Diệp Mạn Diệp cười lạnh, hoàn toàn không giống tác phong dịu dàng thường ngày: "Thật sao? Vậy em hỏi mẹ em xem sự thật có phải như vậy hay không?"

Lông gai trên người Miêu Tư Lý lại một lần nữa dựng thẳng lên, chỉ vào Diệp Mạn Diệp, hỏi Miêu Nhã: "Chị ta nói thế có ý gì?"

Đầu tiên Miêu Nhã liếc mắt nhìn Diệp Mạn Diệp, sau đó mới thở dài: "Con bé nói không sai, không có bố con, bây giờ con chỉ có hai bàn tay trắng."

"Làm sao con lại hai bàn tay trắng được? Con có công ty của riêng mình! Tất nhiên bây giờ con xài toàn bộ là do chính mình kiếm được, con không nhận đến nửa phần ân huệ của ông ta!" Miêu Tư Lý luôn gạt Miêu Nhã chuyện mở công ty. Cô vốn muốn chờ đến lúc công ty trở nên lớn mạnh như MUMU mới nói cho Miêu Nhã gây bất ngờ. Bây giờ nói ra dưới tình thế cấp bách, chỉ vì muốn biện bạch cho chính mình, thà ăn muốn chứng minh bọn họ sai.

Miêu Nhã thản nhiên nói: "Nếu như không có bố con ngấm hỗ trợ, công ty của con thực sự được mở lên sao? Còn làm ra được quy mô lớn như ngày hôm nay? Tiểu Lý, con thật quá ngây thơ rồi, ngay cả người hợp tác cùng con cũng là trợ thủ mười năm của bố con. Hợp đồng con ký lợi nhuận năm trăm vạn cũng là do người hợp tác nhiều năm của công ty nỗ lực của bố con mới ký. Mỗi khi con gặp khó khăn đâu có thể biến nguy thành an, những cái đó không cần mẹ nói, con cũng phải biết là do nguyên nhân gì chứ?"

Miêu Tư Lý bước lui về sau mấy bước, dùng ánh mắt không thể tưởng tượng nổi đảo qua ba người. Thì ra cái thành công mà cô vẫn luôn tin tưởng chỉ là một thứ trò chơi trong tay họ. Đáng cười nhất chính là, cô còn kiêu ngạo cho rằng không ai sánh nổi cô. Mà người đánh nát ảo tưởng này

lại chính là người mẹ yêu quý của cô. Qua nhiều năm như vậy, hóa ra cô vẫn chỉ là một quả bóng lông bị người đùa bỡn trong lòng bàn tay.

Miêu Nhã nhìn dáng vẻ chật vật của con gái, tim lập tức cũng nhói đau, vội đứng dậy: "Tiểu Lý."

Chỉ trong nháy mắt, tất cả lông gai trên người đầu bị nhổ sạch, ngay cả thứ vũ khí duy nhất để phản kích cũng không còn. Miêu Tư Lý né tránh bàn tay muốn kéo cô lại của Miêu Nhã, mặc nguyên bộ đồng phục chạy ra ngoài.

Trong mắt Miêu Nhã chất chứa ưu thương, sau đó không nhanh không chậm gọi Hình Tứ đến, giao quần áo cùng túi xách của Miêu Tư Lý cho ông, rồi lại đưa một dòng địa chỉ, nhờ đưa qua cho Miêu Tư Lý.

Hình Tứ nhận lấy đồ đang chuẩn bị đi thì Miêu Nhã kêu ông lại: "Đã làm phiền anh rồi, anh Tứ." Hình Tứ chỉ gật đầu một cái, rồi đi ra ngoài.

Miêu Nhã đi đến bên Lục Liên Thủy, khoác vai ông cười: "Nó đúng là tiểu Ngưu Ma Vương, nên đánh nó sớm hơn mới đúng. Không cho nó chịu chút khổ thì không trưởng thành lên được."

Lục Liên Thủy vỗ tay bà: "Tâm lý em nắm chắc là được."

Hai người cùng đi lên lầu, thẳng đến khi tới góc rẽ trên cầu thang, Miêu Nhã mới quay đầu lại nhìn thoáng qua Diệp Mạn Diệp vẫn đang đứng trong phòng khách.

CÁCH CÁCH GIÁ LÂM

Lạc Khuynh
dtv-ebook.com

Chương 29

Một người có thể không thành công, nhưng không thể không có niềm tin. Miêu Nhã chẳng những phá hủy sự tự tin của Miêu Tư Lý, mà thậm chí còn lập tức phá hủy luôn niềm tin của cô. Tòa nhà đẹp đẽ trong lòng cứ như vậy âm ỉ sụp đổ, biến thành một đồng hoang tàn. Miêu Tư Lý đột nhiên không hiểu mấy năm qua cô đã cố gắng vì cái gì? Trước là vì muốn chứng minh bản thân, sau là muốn đỡ đần cho cuộc sống của mẹ cô, để mẹ rời xa người đàn ông kia. Cô luôn không hiểu, mẹ cô vì yêu người đàn ông kia nên mới nguyện ý ở bên ông ta, hay vì lý do gì khác? Nếu không tại sao từ nhỏ đến lớn, bà luôn chẳng kể gì chuyện giữa hai người, ngoại trừ nói cho cô biết người đàn ông đó là bố của cô. Không phải yêu một người là luôn muốn chia sẻ điều đó với người khác sao? Giống như cô thích Cố Cách Cách, sau khi xác định lòng mình, việc đầu tiên cô làm là nói cho mẹ biết bí mật này.

Rõ ràng là trời mùa hè nóng bức nhưng trái tim cô lại lạnh như rơi vào hầm băng. Tưởng rằng mẹ sẽ đuổi theo cô, kết quả quay đầu vô số lần đều là thất vọng. Miêu Tư Lý cứ như vậy mặc nguyên đồng phục, đi dép lê nhưng bước đi không mục đích trên đường, để mặc mọi người đi đường tùy ý đánh giá cô như một kẻ điên.

Chẳng biết ai ăn uống vứt rác bừa bãi trên nền đất, để khi Miêu Tư Lý đi dép lê nhưng thất hồn lạc phách lão đảo bước đến, liền trượt chân một cái ngã ngay xuống đất. Vì phần móng nhều thọt nên khi tiếp xúc với mặt đất cũng chẳng thấy đau, may mắn hơn là ngã về phía sau, chứ không chúi về phía trước thành ngã chó gặm bùn, nếu không Miêu Tư Lý đã lập tức đào mồ tự chôn mình.

"Chị ơi, chị đừng khóc, có phải ngã rất đau không?" Một cô bé năm sáu tuổi chạy đến trước mặt Miêu Tư Lý, giọng non nớt hỏi.

"Chị khóc sao?" Miêu Tư Lý lau mặt, quả nhiên đâu là nước mắt, dùng tay áo lau lau, nói, "Chị không khóc. Chị lớn như vậy rồi chỉ ngã một cái làm sao khóc đây?"

Cô bé cúi đầu, lục lọi trong chiếc túi nhỏ của mình, cuối cùng lấy ra một cây kẹo mút, ngửi xồm xuống, đặt vào lòng bàn tay Miêu Tư Lý, ngọt ngào nói: "Mỗi lần em ngã đau khóc, mẹ đâu cho em một cây kẹo mút, em sẽ dừng khóc. Em cũng cho chị một cây kẹo mút, chị đừng khóc nữa." sau đó ngửa đầu nói với một người phụ nữ trẻ, "Mẹ, con làm như vậy đúng rồi phải không ạ?"

Người mẹ trẻ tuổi ôm lấy cô bé, hôn lên mặt bé một cái rồi nói: "Tinh Tinh làm rất đúng. Ngoan lắm." rồi nở nụ cười thân thiện với Miêu Tư Lý.

Miêu Tư Lý đứng dậy khỏi mặt đất, nhìn theo bóng lưng hai mẹ con, mà như thấy được chính mình trước đây, nước mắt lại không nén được chảy xuống. Cô chợt nhớ đến một người, mỗi khi buồn, người đó đâu sẽ xoa đầu cô giống như cún con, bảo: "Ngoan, nói cho chị biết ai bắt nạt em nào? Chị sẽ đi bắt nạt lại người ta giúp em."

Không do dự thêm phút giây nào nữa, Miêu Tư Lý vẫy một chiếc taxi rồi nhảy lên, nói địa chỉ. Suốt dọc đường hối thúc tài xế lái nhanh lên, cô hận không thể kéo tài xế xuống để mình tự lái. Bây giờ cô thực sự rất muốn được nhìn thấy người kia, sau đó bổ nhào vào trong lòng người ấy để chảy hết nước mắt kể lể nỗi lòng.

Tài xế thấy hai mắt cô đỏ hoe, đầu tóc rối bời còn mặc đồ ngủ, đi dép lê, dáng vẻ chật vật đáng thương giống hệt như người mới bị đuổi ra khỏi nhà, cũng không tính toán.

Khi đến nơi, Miêu Tư Lý muốn lấy tiền ra trả, mới phát hiện trên người không một xu dính túi, đành xấu hổ nói với tài xế: "Chú ơi, chú chờ tôi một chút. Nhà bạn tôi ở ngay trước mặt, tôi sẽ nhờ chị ấy trả tiền cho chú."

Cả một đoạn đường luôn bị thúc giục, người tài xế vốn đã nén cả bụng oán giận, giờ còn có khả năng bị quýt tiền, làm sao còn nhẫn nại nổi? Lập

tức những lời nói kháy, khó nghe đầu tuôn ra hết, sau đó mới nói, "Tôi ở đây chờ, cô đừng hòng trốn."

Liên tiếp xảy ra chuyện tệ hại khiến Miêu Tư Lý đã gần như chết lặng. Dù bị người tài xế mắng chửi nửa ngày thế nhưng chẳng hề nói lại một câu, chỉ đến khi nghe thấy ông ta nói sẽ chờ, cô mới xoay người đi vào thang máy. Cố Cách Cách chỉ nói qua địa chỉ nhà mình một lần, may mắn là chỉ cần có liên quan đến Cố Cách Cách, Miêu Tư Lý đâu dùng tâm ghi ở trong lòng, vậy nên khi vừa thấy số 1202 trước mặt, cô liền ấn chuông.

Chuông cửa vang lên một lúc lâu, mới có người ra mở, không phải Cố Cách Cách, cũng không phải người nhà của cô. Vào ngày sinh nhật của bố Cố Cách Cách, tất cả người nhà của cô đều được Miêu Tư Lý dụng tâm ghi nhớ hết; vì vậy, Miêu Tư Lý chắc chắn mình chưa từng thấy qua người mở cửa này. Vội khẽ cúi người, nhẹ giọng nói: "Thật có lỗi, tôi ấn sai chuông cửa." Hôm nay thực sự rất hỗn loạn, hỗn loạn đến nỗi ngay cả địa chỉ nhà của Cố Cách Cách cũng nhớ nhầm.

Miêu Tư Lý vừa mới xoay người, lại nghe thấy giọng nói quen thuộc từ trong truyền ra: "Lộc Minh, ai tới vậy?"

Chàng trai được kêu Lộc Minh kia đáp: "À, người ta ấn nhầm chuông cửa." sau đó đóng cửa lại.

Nước mắt Miêu Tư Lý rơi càng dữ dội, bấm thang máy, nhìn con số vẫn bất động ở số 1 nửa ngày, đành nghiêng ngả lão đảo đi đến cầu thang. Sau khi xuống hết mười hai tầng lâu, chân giống như sắp đứt lìa.

Vị tài xế kia quả nhiên vẫn còn chờ, thấy Miêu Tư Lý đi ra vội vàng hạ kính xe xuống, hét to: "Bạn của cô đâu?"

Miêu Tư Lý nước mắt giàn giụa, không nói gì, chỉ lắc đầu.

Lái xe nghĩ Miêu Tư Lý đang đùa giỡn mình, lập tức nổi giận, mở cửa, xuống xe. Ba bước chạy đã đến trước mặt Miêu Tư Lý, thô lỗ cần lấy cổ áo cô, định không lấy được thì đánh một trận trút giận cũng được. Kết quả cánh tay vừa giơ lên đã bị một người chụp lấy, quay đầu lại mắng: "Ai

ngăn tao?" thì thấy một người đàn ông lịch lãm mặc âu phục đen cao hơn ông ta cả cái đầu. Trên mặt người này sát khí nặng đến mức làm ông ta sợ hãi, vội vàng buông tay, cười làm lành: "Cô gái này quyết tì ền xe của tôi. Tôi chỉ đang dọa cô chút thôi, chứ không phải muốn đánh thật."

Người đàn ông mặc âu phục lấy ra tờ một trăm tệ ném thẳng lên mặt người tài xế: "Còn không mau cút đi."

Người lái taxi làm sao còn dám ở lại, chạy vội lên xe, trước khi lái đi còn nhìn chiếc BMW màu xanh ngọc đậu bên cạnh mà thèm nhỏ dãi.

"Cô chủ, cô không sao chứ?"

Miêu Tư Lý lúc này mới nhìn lên Hình Tứ, bỏ nhào cả người vào trong ngực ông, gào khóc: "Chú Tứ."

Đây là lần đầu tiên Hình Tứ nhìn thấy cô chủ của ông chậ vật đến vậy. Đứng thẳng lưng, để tùy ý cô lau nước mắt nước mũi lên âu phục trên người, đợi đến khi cô dừng khóc, mới xoa nhẹ tóc cô giống như trước đây, dịu dàng nói: "Đi, chú Tứ đưa cô đi ăn kem."

Mở cửa sau của chiếc BMW để Miêu Tư Lý ng ẫ vào, rồi tự mình ng ẫ lên ghế lái: "Cô chủ, trước tìm một chỗ cho cô đổi qu ần áo trên người đã!"

Miêu Tư Lý thút tha thút thít đề ồng ý, sau đó hỏi: "Làm sao chú biết cháu ở đây?"

Hình Tứ khởi động xe: "Chị Miêu nói cho tôi biết. Bà ấy bảo tôi đưa qu ần áo cho cô."

Không đề cập tới Miêu Nhã thì tốt, vừa nhắc tới bà, Miêu Tư Lý lập tức ùng ùng nổi giận: "Cháu không cần bà ấy giả vờ quan tâm như vậy."

Hình Tứ giống như bậc bề trên an ủi Miêu Tư Lý: "Chị Miêu là mẹ của cô, làm sao lại giả vờ với cô chứ?"

Miêu Tư Lý hừ một tiếng không nói thêm gì. Cuối cùng vẫn là mẹ cô, dù có bất mãn hơn nữa cũng chẳng trách được bà thêm. Di động vang lên, trên màn hình hiện lên hai chữ Thái hậu. Hiện giờ Miêu Tư Lý vẫn còn chưa muốn nói chuyện với bà, ấn nút từ chối, lại một cuộc điện thoại nữa gọi đến, sau lần từ chối thứ hai, lập tức tắt máy điện thoại, ném sang một bên.

Điện thoại Hình Tứ vang lên, ông nhận cuộc gọi, rồi nói: "Cô chủ ở trên xe. Vẫn ổn."

Miêu Tư Lý nghiêng đầu sang nơi khác nhìn ngoài cửa sổ, bên ngoài trời vừa đổ mưa, mọi vật xung quanh đều không còn nhìn rõ. Miêu Tư Lý lại nhớ đến tình cảnh vừa rồi trên cửa nhà Cố Cách Cách, nước mắt không ngăn được lại chảy ra.

Không nghĩ tới trong cùng một ngày, cô lại gặp được cả hai người không muốn thấy nhất. Khi gặp Lục Liên Thủy, tuy rằng mặc đống, nhưng lúc đó cũng được xem là tươm tất, dù sao cũng không mất mặt. Nhưng khi gặp Khâu Lộc Minh, bộ dạng lúc ấy của cô thực sự rất thảm hại, dù có hình dung là kẻ điên cũng chẳng hề sai. Cô cứ một thân chật vật đứng trước mặt tình địch, trong khi tình địch của cô ăn mặc sạch sẽ gọn gàng, khuôn mặt anh tuấn sáng ngời giống như người mẫu xuất hiện trên tạp chí. Trước kia cô luôn cho rằng Cố Cách Cách nói quá lên, sau khi nhìn thấy Khâu Lộc Minh rồi mới biết, thật ra Cố Cách Cách đã nói giảm rất nhiều. Vừa rồi bị chết lặng nên không cảm thấy gì, giờ mới cảm thấy xấu hổ tràn ngập. Có một người đàn ông có tư chất ưu việt như vậy bên người, Cố Cách Cách làm sao còn thích cô đây? Hơn nữa Cố Cách Cách từng nói, cô muốn một cuộc sống của người phụ nữ bình thường, cưới chồng sinh con.

Mấy ngày trước cô còn hùng tâm tráng chí muốn đoạt Cố Cách Cách về lại bên mình, bởi vì cô cảm thấy mình có tài sản, có khả năng bên cạnh Cố Cách Cách. Nhưng chỉ trong nháy mắt, toàn bộ tài sản của cô hóa thành hư ảo, hóa ra hết thảy những gì cô có đều chỉ do người khác bố thí; hơn nữa, còn từ người cô căm thù tận xương tuỷ. Như thế sao cô có thể nhận được chứ? Giờ đây, cô chỉ có hai bàn tay trắng, còn tư cách gì bên cạnh Cố

Cách Cách? Cô và Cố Cách Cách bây giờ giống như hai chiếc xe đi ngược chiều, khoảng cách ngày càng xa.

Cảm giác tự ti mãnh liệt lúc này khiến cô nhớ lại lần đầu tiên khi bị gọi là con rơi. Mấy đứa trẻ con nổi thành vòng, ca hát nhảy nhót xung quanh, "Không ai cần Miêu Tư Lý, mẹ mày bỏ mày theo đàn ông."

Mưa rơi xuống càng ngày càng lớn.

* * *

Cố Cách Cách đóng cửa sổ ban công, quay trở lại phòng khách, cần quả táo từ Khâu Lộc Minh mới gọt vỏ xong, cắn một miếng nói: "Tự nhiên trời lại đổ mưa lớn."

Khâu Lộc Minh buông dao xuống, rửa sạch tay, quay lại: "Cũng không biết cô bé vừa rồi đã tìm thấy địa chỉ muốn tìm chưa? Mưa lớn như vậy cứ đứng bên ngoài thế nào cũng ướt."

Cố Cách Cách bắt chéo hai chân, tùy miệng hỏi: "Bao nhiêu tuổi rồi mà còn đến sai nhà?"

Khâu Lộc Minh miêu tả một chút cô gái cậu nhìn thấy: "Về ngoài khoảng trên dưới hai mươi tuổi, trên người mặc bộ đồ ngủ, quần áo toàn là bùn, có lẽ do bị ngã. Trên mặt còn đầy nước mắt, đôi mắt sưng đỏ lên, nhìn rất đáng thương, trông cứ như thanh niên thời kỳ phản nghịch, gặp mâu thuẫn cùng người lớn trong nhà, rồi giận dỗi bỏ nhà đi ấy. Đặc biệt cô bé ấy có mái tóc đỏ nhìn rất lạ, khi nào tôi cũng phải đi nhuộm thử mới được."

Cố Cách Cách dè bủ: "Cậu tưởng cậu là Sakuragi sao? Còn bày đặt nhuộm tóc đỏ..." Lời còn chưa nói hết, quả táo trên tay đã rơi xuống, lăn vài vòng rồi giấu mình dưới đáy bàn trà. Giọng Cố Cách Cách có chút run hỏi, "Cô gái cậu nói có phải đôi mắt rất to, khuôn mặt cũng rất xinh đẹp phải không?" Bởi vì không biết mô tả thế nào, nên tay còn không ngừng múa may trên không trung.

Khâu Lộc Minh nhìn cô nghi hoặc, nghĩ một lát mới nói: "Hình như rất xinh đẹp, nhưng khóc sưng hết cả mặt như vậy, cũng khó nhìn ra."

Cố Cách Cách vội vàng choàng áo khoác lên người, ngay cả giày cũng không đổi liền chạy ra ngoài.

Cố Vân ở phía sau kêu lên: "Bé út, mang dù đã."

Cả nhà gồm hai ông bà già họ Cố và hai ông bà già họ Khâu đều đưa mắt nhìn nhau. Cách Cách làm sao vậy?

Cố Cách Cách đội mưa chạy quanh khu chung cư vài vòng vẫn không thấy bóng dáng Miêu Tư Lý. Về đến nhà, chẳng để ý tới một thân ướt đẫm, vọt vào phòng cầm lấy di động nhấn nút gọi. Đầu dây bên kia truyền tới một giọng phụ nữ lạnh lùng. Số máy quý khách vừa gọi hiện thời không liên lạc được.

CÁCH CÁCH GIÁ LÂM

Lạc Khuynh
dtv-ebook.com

Chương 30

Cố Cách Cách hoàn toàn không thể nghĩ ra, rốt cuộc Miêu Tư Lý gặp chuyện gì lại có thể để bản thân chật vật đến vậy chạy đến tìm cô? Đã đến nhưng không vào, chắc chắn vì hiểu lầm khi thấy Khâu Lộc Minh ra mở cửa. Giờ này di động lại tắt máy, muốn tìm cũng không thể. Gọi điện đến công ty, Tổng Tiền nói cho cô biết, giám đốc Miêu chưa đi làm. Như vậy, nếu muốn tìm Miêu Tư Lý, chỉ có thể hỏi một người.

Chuông chờ điện thoại vang lên từng hồi dài mà vẫn chưa có người bắt máy. Cố Cách Cách thật hận không thể vươn tay xuyên qua ống nghe điện thoại, bóp chặt lấy cổ Miêu Nhã, bắt bà phải nghe máy. Rốt cuộc trước khi hồi chuông cuối cùng kết thúc, đầu dây mới truyền đến một giọng uể oải: "Tìm ta có chuyện gì?"

"Nói cho tôi biết, Miêu Tư Lý ở đâu?" Cố Cách Cách lập tức rít gào. Đây là lần đầu tiên cô dám dùng thái độ hung hăng như thế nói chuyện với Miêu Nhã.

"Không phải con bé đi tìm cô sao?"

Giọng của Miêu Nhã vẫn không nhanh không chậm, Cố Cách Cách thậm chí có thể đoán được dáng vẻ hiện tại của bà đang tao nhã ngẩng uống cà phê; vì vậy, sự nóng nảy cũng bùng lỏng xuống. Cô biết dù mình có đến Miêu Tư Lý nhiều cỡ nào cũng đều kém hơn người phụ nữ đang nhàn nhã ở đầu dây bên kia. Bởi vậy, cô có thể chắc chắn Miêu Tư Lý hiện không có việc gì, hoặc ít nhất là không có vấn đề gì nguy hiểm.

Cố Cách Cách hít sâu một hơi, đi đều chỉnh tâm trạng, thua người nhưng không thua trận, tuy bộ dạng rít gào vừa rồi của cô đã thua mất cả một tòa thành. Cô dùng giọng điệu thản nhiên hỏi: "Tiểu Lý đã xảy ra chuyện gì?"

"Sao vậy? Con bé không nói cho cô biết à?" Đầu dây trườn tới một trận cười khẽ. Miêu Nhã nói, "Ta còn tưởng con bé sẽ chạy đến khóc lóc kể lể với cô cơ đấy. Kỳ thật cũng chẳng có gì, chỉ là bị ta cùng bố con bé nói hai ba câu, liền phát cáu chạy mất."

Cố Cách Cách lập tức hiểu rõ đại khái sự việc. Đầu tiên, không cần nói đến việc bọn họ đã nói gì với Miêu Tư Lý, mà chỉ cần nghe đến một chữ bố thôi cũng đã có thể khiến Miêu Tư Lý treo cổ tự sát. Khó trách người luôn để ý đến cách ăn mặc như Miêu Tư Lý lại có thể mặc đồ ngủ chạy ra ngoài. Cố Cách Cách bắt đầu hối hận ngày hôm qua đã giao Miêu Tư Lý cho Miêu Nhã, cô không ngờ Miêu Nhã lại có thể tàn nhẫn đến vậy. Dù sao cũng đã qua hai mươi mấy năm, tại sao cứ phải ép Miêu Tư Lý làm việc mình không muốn làm?

"Có thể cho tôi biết bây giờ em ấy ở đâu không?" Cố Cách Cách miễn cưỡng hỏi. Cô chẳng có tâm tư đâu mà nói lời vô nghĩa với Miêu Nhã, trong lòng cô tràn đầy lo lắng không biết Miêu Tư Lý tội nghiệp đang trốn ở góc nào liếm láp miệng vết thương.

Người đầu dây bên kia trầm mặc một lúc mới nói: "Con bé ở nhà của mình."

Cố Cách Cách cúp điện thoại mới nhớ, cô không biết nhà của Miêu Tư Lý. Trong lòng trào lên chút thương cảm, hình như cô chưa từng chủ động hỏi qua Miêu Tư Lý mấy vấn đề này. Ví dụ như, bố của Miêu Tư Lý rốt cuộc là ai, thói quen năm năm sau liệu có thay đổi, bây giờ đang ở chỗ nào,... Nói theo cách dễ nghe, đó là cô tôn trọng Miêu Tư Lý, nếu Miêu Tư Lý muốn nói thì tự nhiên sẽ nói cho cô biết, còn không thì nhất định là có lý do. Nói theo cách khó nghe, đó là cô đã quen với việc Miêu Tư Lý là người chịu thiệt, thậm chí phải ngàn theo trăm thuận theo cô. Hay nói theo cách vô sỉ hơn, đó là từ trước đến giờ cô luôn cho rằng, chỉ có cô mới có quyền rời bỏ Miêu Tư Lý, còn Miêu Tư Lý tuyệt đối không thể rời xa được cô, giống như cô là triệu hoán sư trong những truyện thần thoại, chỉ cần cô muốn gặp Miêu Tư Lý liền niệm chú là lập tức hiện ra, chứ không phải ngược lại như bây giờ cô phải đi tìm Miêu Tư Lý.

* * *

Đổi xong quần áo, bước ra khỏi phòng, thấy ánh mắt tất cả mọi người trong phòng khách đều đang đặt trên người mình, Cố Cách Cách cười thật có lỗi: "Con có việc phải ra ngoài."

Khâu Lộc Minh lập tức đứng dậy, bước đến trước mặt Cố Cách Cách: "Để tôi đưa chị đi."

"Không cần." Cố Cách Cách lắc đầu, thậm chí trong lòng còn có chút trách cứ Khâu Lộc Minh. Nếu không phải tại cậu nhiều chuyện chạy ra mở cửa thì cũng chẳng khiến Miêu Tư Lý hiểu lầm tôi. Cô có thể tưởng tượng ra được cảm giác của Miêu Tư Lý khi nhìn thấy Khâu Lộc Minh đứng trước cửa, chắc hẳn cái cảm giác đó giống hệt như khi cô bước vào nhà Miêu Tư Lý mà nhìn thấy Cao Ngôn. Mà trên thực tế, khi Khâu Lộc Minh đang gọt vỏ táo, cô cả gan trước mặt bốn vị trưởng bối cùng chị hai, đập Khâu Lộc Minh một cước, bắt cậu ta đi ra mở cửa, với lý do cậu ta nhỏ tuổi nhất nên phải bị sai vặt.

"Cách Cách, để Lộc Minh đưa con đi đi!" Bà Cố thân thiện nói, trong ánh mắt còn lóe lên ánh sáng ngời. Con gái cùng con rể đứng bên nhau nhìn thật xứng đôi.

"Không cần đâu." Cố Cách Cách lại cự tuyệt lần nữa, nháy mắt ra hiệu cho Cố Vân.

Cố Vân lập tức bảo: "Đa Đa sắp tan học rồi, chị lại không có xe. Lộc Minh đưa chị đến nhà trẻ đón Đa Đa nha?"

Khâu Lộc Minh vui vẻ đồng ý, còn bà Cố thì tàn nhẫn cấu véo lên lưng Cố Vân làm chị chỉ có thể ai oán liếc mắt Cố Cách Cách, nhìn người kia đang cười đến không tim không phổi chuồn đi.

* * *

Cố Cách Cách lái xe vào một khu chung cư cao cấp, địa chỉ vẫn là da mặt dày hỏi Miêu Nhã, bởi vì cô gọi điện thoại hỏi Tống Tiễn, Tống Tiễn

nói trong công ty không ai biết giám đốc Miêu ở đâu. Sau khi nhìn thấy địa chỉ Miêu Nhã gửi tới, cô liền hiểu vì sao không ai biết chỗ này, bởi vì đây là một khu chung cư chuyên dành cho ngôi sao nổi tiếng, bên trong có rất nhiều siêu sao của giới giải trí sinh sống. Vì công việc cũ, Cố Cách Cách đã tới đây nhiều lần, không ngờ Miêu Tư Lý cũng ở nơi này, nói không chừng trước đây hai cô có thể đã nhiều lần gặp thoáng qua. Bởi vì trị an của khu chung cư được thiết kế sao cho riêng tư nhất, nên mọi xe đều được lái thẳng vào gara, sau đó từ thang máy gara đi thẳng lên nhà, vì vậy ngoại trừ người sống chung trong một tầng có thể ngẫu nhiên chạm mặt, thì không thể nào gặp được những người khác.

Ấn chuông cửa, Cố Cách Cách chỉ còn đợi người bên trong mở cửa, cô sẽ lập tức nhào đến. Hoặc đợi người kia mở cửa lên người, sau một nụ hôn say đắm, sẽ ôm mặt người ấy rồi nói: "Em yêu, không cần khổ sở. Có tôi đây."

Nhưng sau khi nhìn thấy người đi ra mở cửa, Cố Cách Cách lại có xúc động muốn quay đầu chạy trốn, vì cô cảm thấy mình đang làm điều thừa thãi. Cao Ngôn mặc tạp dề đứng ở trước cửa nhà Miêu Tư Lý, hình ảnh này còn khiến cô cảm thấy gai mắt hơn cả khi nhìn thấy Cao Ngôn cùng Miêu Tư Lý dẫu dựa trên ghế sofa.

Ngược lại Cao Ngôn thấy cô, tỏ ra rất vui vẻ: "Cô giáo Cố, chị đã đến rồi. Mau vào ngồi đi." nói xong lấy một đôi dép lê mới bên tủ để giày, đặt trước mặt Cố Cách Cách.

Cố Cách Cách đang do dự có nên vào hay không, lại nhìn thấy Miêu Tư Lý cũng mặc tạp dề bước từ phòng bếp ra, hơn nữa còn thấy đôi dép lê cô mang trên chân là cùng một kiểu tình nhân với Cao Ngôn, độ cũ mới lại không khác biệt lắm. Xem ra Cao Ngôn là khách quen của nơi này, hoặc có thể là nửa chủ nhân ở đây.

"Ấy, sao chị lại tới đây?" Miêu Tư Lý cầm đĩa thức ăn trên tay, bước tới, vô cùng tự nhiên đưa đĩa thức ăn đó cho Cao Ngôn, nói: "Ngôn Ngôn, cậu đặt lên bàn cơm đi."

Cao Ngôn cầm lấy, cười ngọt ngào: "Ừ."

Lúc này Cao Ngôn không còn giống người phụ nữ ngày đó với dáng vẻ vênh váo đối khách thành chủ trong nhà Cỗ Cách Cách, lại càng không giống một ngôi sao lớn được ngàn vạn người mến mộ, mà đơn giản chỉ như cô gái nhỏ nhà bên.

Hai người trước mắt này tuổi xấp xỉ nhau, đương nhiên vô cùng ăn ý khi ở chung, nhìn còn rất xứng đôi. Cỗ Cách Cách tuy nghĩ như thế, nhưng nếu chỉ như vậy đã khiến cô có hành động quay đầu bỏ đi, thì người đó chẳng phải là Cỗ Cách Cách mà đã là Miêu Tư Lý.

Cỗ Cách Cách thản nhiên bước vào, tùy ý đánh giá cách trang trí bên trong. Qua năm năm, ngay cả sở thích, Miêu Tư Lý cũng đã thay đổi. Trước kia sở thích của Miêu Tư Lý gần tương tự như cô, đều thích kiểu dân dã tươi mát, còn căn nhà này lại trang hoàng đồ gỗ cổ trăn hương theo phong cách Châu Âu, vừa xa hoa vừa thanh lịch, hơn nữa trong nhà lúc này tràn đầy mùi thơm thức ăn rất có cảm giác gia đình.

Như để xác định rõ một điếu, Cỗ Cách Cách hỏi: "Tôi có thể tham quan các phòng được không?"

Cao Ngôn nhanh hơn Miêu Tư Lý một bước, cười nói: "Đương nhiên có thể."

Vì vậy, Cỗ Cách Cách nhìn thấy nguyên một bức tường trong phòng ngủ được treo đầy ảnh chụp lớn nhỏ của Cao Ngôn.

"Chị ngồi trước đi, còn hai món nữa là xong rồi." Miêu Tư Lý kéo Cỗ Cách Cách ngồi lên ghế sofa, đưa điếu khiến TV cho cô, sau đó quay về phòng bếp. Cao Ngôn cũng đi theo vào.

Khi trong phòng khách chỉ còn lại một mình Cỗ Cách Cách, lúc này khuôn mặt cô mới trầm lạnh xuống. Cô không ngờ Miêu Tư Lý cũng biết nấu ăn, hơn nữa bắt đầu hoài nghi có khi Miêu Tư Lý không hề đến nhà cô, và cô gái tóc đỏ Khâu Lộc Minh miêu tả thực sự chỉ là một người xa lạ nào đó bấm nhầm chuông cửa. Thậm chí cô còn hoài nghi tất cả những việc đã xảy ra mấy ngày qua chỉ là ảo giác. Làm gì có người vẫn cuồn cuộn đại thích một người đã biến mất năm năm?

Ng ỡ trong căn phòng xa lạ khiến Cố Cách Cách cảm thấy không được thoải mái. Thỉnh thoảng từ phòng bếp lại truyền ra tiếng cười đùa, càng khiến cho cả người cô choáng váng. Vị chua trào lên miệng, đầu óc quay cuồng, đến cả trái tim cũng run rẩy. Nhưng về mặt bên ngoài vẫn trấn định tự nhiên, mở TV, xem phim truyền hình đang chiếu, về mặt cười vô cùng thoải mái.

Nếu nói đời người như một vở kịch trên sân khấu, thì trời sinh con người vốn để làm diễn viên. Lúc này đây, Cố Cách Cách cảm thấy cô rất xứng đáng đoạt được giải thưởng Oscar dành cho nữ diễn viên chính xuất sắc nhất, bởi vì khi cô nhìn thấy Miêu Tư Lý cùng Cao Ngôn cười nói với nhau, cùng gấp thức ăn cho nhau, trên mặt cô không hề có nét hờn giận, mà còn mỉm cười châm chọc như trước mặt mình là một đôi tình nhân chân chính, sau đó thoải mái ng ỡ tán gẫu với Cao Ngôn về những tin tức trong giới giải trí, rồi thảo luận với Miêu Tư Lý về những lý luận kiến trúc cao thâm. Lúc rời đi còn đồng ý với Miêu Tư Lý, lần sau sẽ lại đến đây chơi.

Khi xe đã lao ra khỏi khu chung cư, Cố Cách Cách mới xuống xe nôn thốc nôn tháo bên vệ đường, giống như bữa cơm mà cô vừa dùng có chứa độc, không nôn sạch sẽ hết ra thì không bỏ qua.

Và cũng có người đang nôn thốc nôn tháo như cô. Cố Cách Cách vừa bước chân ra khỏi cửa, Miêu Tư Lý đã nhanh chân chạy thẳng đến toilet, ôm bồn cầu nôn đến không còn gì trong bụng. Sau khi rửa mặt xong đi ra, ng ỡ lên sofa đối diện Cao Ngôn, nói: "Mình đi trước đây."

Cao Ngôn ôm cánh tay nhìn Miêu Tư Lý, cười lạnh nói: "Kỹ thuật diễn của cậu tốt thật đấy, hy vọng người đàn bà kia sẽ tin."

Khuôn mặt Miêu Tư Lý không chút thay đổi, nói: "Hy vọng vậy, cũng phải cảm ơn sự phối hợp của cậu. Đúng rồi, nếu gặp mẹ mình, phi ền cậu giúp mình nói với mẹ một tiếng cảm ơn. Cảm ơn hai người đã giúp mình làm ra ân huệ lớn thế này." sau đó cởi bỏ tạp dề, bước tới cửa đổi giày.

"Ở lại đi." Cao Ngôn chạy đến ôm lấy cô từ phía sau.

Miêu Tư Lý tách bàn tay ôm quanh eo ra, bỏ lại một câu: "Mình sợ dơ nhà của cậu." rồi mở cửa rời đi.

CÁCH CÁCH GIÁ LÂM

Lạc Khuynh
dtv-ebook.com

Chương 31

Vốn đồng ý với với Miêu Tư Lý, mỗi tuần sẽ trở về bổ túc bài học cho cô một lần, nhưng bởi vì mới khai giảng nên bài tập đặc biệt nhiều, cứ vậy mà bận rộn nguyên cả tháng và Cố Cách Cách quên hẳn chuyện đã hứa. Thẳng đến một ngày khi đang ở trong phòng học vẽ, bỗng có người gọi mình: "Cố Cách Cách, em gái cậu đến tìm."

Cố Cách Cách âm thầm buồn bực, cô chỉ có hai chị gái, từ khi nào lại mọc ra em gái đây? Sau đó liền nhìn thấy Miêu Tư Lý đang mỉm cười, đứng bên cửa phòng học, trên người mặc áo khoác có mũ màu trắng, quần jean bạc, tóc dài cột cao trên đỉnh đầu, trên vai còn đeo một chiếc balo màu xanh rất lớn. Tươi mát và đầy thanh xuân, đây là những từ đầu tiên hiện lên trong đầu Cố Cách Cách khi thấy Miêu Tư Lý.

Trong phòng học có mấy nam sinh viên quan hệ không tệ với Cố Cách Cách, chẳng kịp buông bút trên tay, lấy tốc độ nhanh nhất chạy đến tụ tập xung quanh Cố Cách Cách, vẻ mặt cười dâm đãng hỏi cô, em gái xinh xắn này của cô tên gọi là gì, bao nhiêu tuổi, đã có bạn trai chưa, bọn họ có cơ hội không.

Cố Cách Cách dùng ánh mắt cực kỳ khinh bỉ quét quanh một lượt, sau đó chột chột lên trán bọn họ nói: "Cậu, có bạn gái rồi còn đi theo hỏi nhiều thế làm gì? Cậu, chỉ đầu cao còn thấp hơn cả con bé, không thấy tự ti sao? Cậu, cái mặt già như vậy, không sợ sẽ hù con bé à? Phiền các cậu lau ngay nước miếng, có biết cái gì gọi là trâu già không gặm cỏ non không? Con bé còn vị thành niên."

Sau một hồi quở trách, tâm tình Cố Cách Cách tốt lên rất nhiều. Thu dọn sách vở trên bàn đi ra phía cửa, để mặc mấy nam sinh viên kia đưa mắt nhìn nhau, đồng tâm cùng nhận định. Chỉ vì cùng lớp hơn hai năm mà

chẳng theo đuổi cậu ấy nên mới bị dè bủ xỉa xói độc ác như vậy. Con gái lúc ghen tị thật đáng sợ.

"Sao em lại tới đây?" Cố Cách Cách đi đến bên Miêu Tư Lý hỏi.

Miêu Tư Lý nhận lấy chồng sách vở trên tay cô, ôm vào trong ngực, cùng sóng vai bước đi: "Chị không đi tìm em nên em đành phải tới tìm chị thôi."

Cố Cách Cách xin lỗi bởi vì gần đây cô quá bận, rồi lại hỏi: "Làm sao em biết lớp của tôi? Hình như tôi chưa từng nói cho em biết."

Miêu Tư Lý nhún vai: "Lúc em tới cửa trường học, hỏi đại một sinh viên, sau đó anh ta đưa em đi tìm chị, không ngờ ở trường chị nổi danh như vậy đấy, hoa khôi."

Rõ ràng đó là lời khen tặng nhưng Cố Cách Cách lại nghe thành hai chữ chê cười, nghiêng đầu liếc Miêu Tư Lý: "Vô sự không đến điện Tam Bảo. Nói đi, tìm tôi có chuyện gì?" Cô không cho rằng bởi vì Miêu Tư Lý rảnh đến khùng mà chạy tới trường thăm cô. Hơn nữa bây giờ là chiều thứ ba, thời điểm này học sinh hẳn phải ở trên lớp Anh ngữ hoặc Số học; nói cách khác, Miêu Tư Lý đã trốn học đến đây.

Bước ra khỏi giảng đường, Miêu Tư Lý mới ngượng ngùng nói: "Quả thật có việc muốn nhờ chị giúp."

Quả nhiên cô đã đoán trúng. Cố Cách Cách hỏi: "Chuyện gì?"

Mặt Miêu Tư Lý lộ vẻ khó xử, giống như việc rất khó nói. Nhìn thấy các sinh viên không ngừng đi ngang qua lại, liền hỏi Cố Cách Cách: "Ở đây có chỗ nào yên tĩnh một chút không?"

Cố Cách Cách chỉ vào phía Tây xanh ngát của thư viện nói: "Bên kia ít người."

Miêu Tư Lý lập tức vươn tay, kéo Cố Cách Cách chạy tới hướng rừng cây đó.

Tim Cố Cách Cách không khỏi nhảy lên tới cổ họng. Hoàn cảnh yên lặng xung quanh khiến cô bỗng nhớ lại đêm sinh nhật đó. Kỳ thật lý do đích thật cô không tới nhà Miêu Tư Lý, không tiếp điện thoại hay trả lời tin nhắn của Miêu Tư Lý, chính là do ngày đó cô bị kinh sợ.

Cô hoàn toàn không hề ghét việc Miêu Tư Lý dán lấy cô hay có vài hành động thân mật, như ôm ngủ hay hôn trán và hai má. Tuy nhiên, hôn môi lại là việc giới hạn chỉ có thể làm với người yêu, thế mà việc đó lại phát sinh giữa cô và Miêu Tư Lý. Điều này khiến cô tỉnh lại vào hôm sau đã hối hận đến mức suýt nữa đập đầu vào tường.

Dù đã trôi qua một tháng, nhưng cô vẫn nhớ rất rõ cái cảm giác hít thở không thông khi Miêu Tư Lý hôn cô. Lúc đó, đầu lưỡi mềm mại ấy cứ đảo quanh trong miệng, Cố Cách Cách nếm được một hương vị ngọt lành, còn có chút mùi bơ thoang thoảng, hoàn toàn phá vỡ ý niệm cô vẫn quyết giữ từ trước đến giờ, 'hôn môi chỉ là hành động trao đổi nước miếng đáng ghê tởm'. Đây cũng là nguyên nhân vì sao cô cùng Hứa Minh Huy yêu nhau hai năm mà chỉ dừng lại ở mức hôn phớt môi đơn giản.

Thế nhưng đêm đó cô đã không cự tuyệt hôn môi một cô gái, đến ngày hôm sau mới bắt đầu chất vấn, "Vì sao hôn tôi?" Miêu Tư Lý thật vô lại nói, "Không có lý do, có lẽ vì thấy bộ dạng chị giống đang động tình." rồi lại tức giận nói, "Đây là nụ hôn đầu tiên của em, chị có chịu thiệt gì đâu?"

Hôn có kỹ xảo như vậy, thiên tài mới tin đấy là nụ hôn đầu của em.

"Nghĩ gì vậy?"

Cố Cách Cách bị giọng nói thành linh vang lên làm cho hoảng sợ, biết mình vừa mới thất thốn, vội vàng đặt câu hỏi để che giấu: "Thần thần bí bí, rốt cuộc tìm tôi có chuyện gì? Bây giờ có thể nói chưa?"

Sắc mặt Miêu Tư Lý lập tức căng thẳng, chần chờ một lúc mới mở miệng nói: "Cô giáo Cố, chị cùng em đến bệnh viện nha."

Cố Cách Cách khó hiểu hỏi: "Đến bệnh viện làm gì?" còn thuận tiện đánh giá Miêu Tư Lý từ trên xuống dưới. Nhìn rất khỏe mạnh mà, chẳng lẽ

có bệnh không tiện nói ra?

Miêu Tư Lý cắn răng nói: "Phá thai."

Cố Cách Cách nghe xong thiếu chút nữa cảm đầu xuống bãi cỏ, Trẻ con bây giờ trưởng thành quá sớm đi! r ồi lại lập tức nóng giận, Miêu Tư Lý này cũng thật không đứng đắn. Tháng trước khi hôn mình còn nói đó là nụ hôn đầu, thế mà một tháng sau dám nói cần phá thai? nên lạnh lùng nói: "Phá thai thì tìm tác giả của cái thai đó đi. Tìm tôi làm chi?"

"Em mà biết tác giả cái thai là ai thì đã đi tìm r ồi."

"Ngay cả tác giả của cái thai, em cũng không biết là ai sao?" Cố Cách Cách quá tức giận, không khỏi đề cao âm lượng. Con bé không chỉ lên giường với một người?

Miêu Tư Lý luôn cúi đầu, khi nghe thấy ngữ điệu tức giận của Cố Cách Cách mới ngẩng đầu, nhìn thấy cô đang không hề chớp mắt nhìn chằm chằm vào bụng mình, lập tức đỏ mặt, vừa thẹn vừa giận nói: "Cố Cách Cách, chị có l ầm hay không nha? Không phải chị nghĩ em là người muốn đi phá thai đấy chứ?"

Cố Cách Cách lặng đi một chút: "Không phải là em sao?"

Miêu Tư Lý lớn tiếng phản bác: "Làm sao có thể là em?" r ồi mặt tối s ầm xuống, nhẹ nói, "Là bạn thân em."

Cố Cách Cách lập tức thở dài nhẹ nhõm, trong lòng sinh ra một ít cảm xúc vui sướng ngay cả cô cũng không phát giác ra, cười nói: "Ai bảo em không đầu không đuôi há m ồm đã nói cần phá thai, tôi cũng bị em hù chết." Bởi vì tâm tình tốt, còn không quên trêu chọc, "Tôi nói nha, hai chúng ta chỉ mới hôn còn chưa lên giường, mà dù lên giường, hai người con gái cũng không có thai được đâu."

"Hóa ra ngày đó chị còn nghĩ tới chuyện lên giường nữa sao?" Miêu Tư Lý bỗng tới gần cô.

Cố Cách Cách nhìn khuôn mặt của Miêu Tư Lý đang gần trong gang tấc, ánh mắt không tự chủ được dừng lại trên cánh môi màu hồng sáng bóng tự nhiên, nhìn rất mê người. Tim không nén được đập nhanh hơn, đến khi thấy nụ cười trên gheo trên khuôn mặt Miêu Tư Lý mới thu hồi tâm tình, vội nghiêng mặt đi: "Cười chết thôi."

Miêu Tư Lý nhìn hai má cô nhuộm màu đỏ ửng, nhớ lại đêm hôm đó mà tim cũng đi theo đập nhanh hơn. Đang muốn thân mật với cô, nhưng thấy trên đường nhỏ không xa có vài người đi ngang qua, còn thường thường ngoái đầu nhìn phía hai cô, mới áp chế ý muốn hôn cô, lui ra một khoảng cách nói: "Bạn thân của em đang chờ bên ngoài trường học."

Cố Cách Cách hỏi: "Chuyện lớn như vậy, bố mẹ bạn em có biết không?"

Miêu Tư Lý đáp: "Cậu ấy không dám nói cho bố mẹ, chỉ nói với em. Mà em cũng không dám nói cho mẹ, nên chỉ có thể tới tìm chị."

Đây cũng là lần đầu tiên Cố Cách Cách gặp phải chuyện này, dù nói thế nào đó cũng là một sinh mạng, không thân cũng chẳng quen, cô thật chẳng muốn liên quan. Thế nhưng khi nhìn thấy dáng vẻ lúng túng của Miêu Tư Lý, tâm lập tức mềm nhũn, choàng tay ôm eo cô nói: "Đi, đưa tôi đến đó xem."

* * *

Trong một cửa hàng KFC gần trường học, Cố Cách Cách gặp được bạn thân mà Miêu Tư Lý thường nói tới.

Miêu Tư Lý giới thiệu: "Cao Ngôn. Cô giáo Cố."

Cô bé tên Cao Ngôn kia đứng dậy, lễ phép gật đầu chào Cố Cách Cách, nhẹ gọi: "Chào cô giáo Cố."

Cố Cách Cách nhìn sơ qua đánh giá Cao Ngôn, vẻ bên ngoài là kiểu nhu thuận, thành tích học tập giỏi, đặc biệt tạo cảm giác khiến người yêu thích, tuổi tác lại không khác Miêu Tư Lý. Lúc này đang mặc trên người bộ đồng

phục của trường trung học chuyên trong quận, dáng người cao gầy, khuôn mặt thanh tú, có lẽ vì mới có thai, nên bụng nhìn vẫn rất bằng phẳng.

Miêu Tư Lý nói với Cao Ngôn: "Mình đã nói chuyện của cậu với cô giáo Cố."

Cao Ngôn nhìn Miêu Tư Lý không nói gì, nhưng Cố Cách Cách có thể nhìn thấy vẻ trách cứ trên mặt cô bé.

Miêu Tư Lý giải thích: "Mình chỉ nói mỗi chuyện kia." Khẽ nâng tay, chỉ vào bụng của cô bé rồi nói, "Chứ không nói đi đâu gì khác."

Lúc này Cao Ngôn mới nhẹ nhàng "Ừ." một tiếng.

Sau lưng một vụ án mạng bao giờ cũng là chuyện không đơn giản. Cố Cách Cách vốn không mấy hứng thú với chuyện của người khác, thêm nữa cô nhúng tay vào chuyện này cũng bởi vì không muốn Miêu Tư Lý khó xử. Vì vậy, cũng làm lơ trước thái độ không quá hợp tác của Cao Ngôn, thản nhiên nói: "Tôi có một người bạn làm ở khoa phụ sản, việc giữ bí mật có thể yên tâm, chuyện ti ồn nong cũng không cần quá lo lắng. Trước tôi sẽ ứng ra giúp em, nếu giờ em đã quyết định, thì chúng ta đi luôn."

Cao Ngôn cúi đầu suy nghĩ một lát, rồi nói: "Vậy phiền cô giáo Cố."

Người bạn bác sĩ kia của Cố Cách Cách thật ra là bạn của chị hai cô; vì vậy, khi nghe thấy việc Cố Cách Cách muốn nhờ, phản ứng cũng giống hệt Cố Cách Cách khi mới nghe Miêu Tư Lý nói. Câu đầu tiên chính là: "Chị hai em biết không?" Cố Cách Cách đành phải mặt đờ vạch đen giải thích người muốn phá thai không phải mình. Cũng nhờ người này nhất định phải tiến hành tuyệt đối an toàn vì cô bé đó còn nhỏ, ngàn vạn lần đừng để xảy ra chuyện gì. Vị bác sĩ kia đồng ý sẽ chính tay mình mổ, lúc này Cố Cách Cách mới yên tâm.

Cao Ngôn được đưa vào phòng phẫu thuật. Cố Cách Cách ngồi trên ghế dài ở hành lang, còn Miêu Tư Lý bất an đi tới đi lui trước mặt cô. Cố Cách Cách sau khi khuyên vài câu không có hiệu quả cũng đành thôi.

Nói thật, nhìn thấy Miêu Tư Lý quan tâm người khác như vậy, trong lòng Cố Cách Cách có chút không vui. Cô nhớ Miêu Tư Lý từng nói, có một người bạn thân tỏ tình với mình, không biết người bạn đó có phải chính là người đang nằm trong phòng phẫu thuật lúc này, chuẩn bị phá bỏ một sinh mạng trong bụng kia không?

CÁCH CÁCH GIÁ LÂM

Lạc Khuynh
dtv-ebook.com

Chương 32

Ba ngày liên tiếp, Miêu Tư Lý đầu uống tại một câu lạc bộ tư nhân cao cấp có tên [Tempt Club]. Lúc đầu, cô còn giống như một quý cô lịch thiệp, tao nhã gọi một ly Hennessy VSOP, thông thả ng ồi một buổi chiều bên qu ầy rượu, nhưng càng về sau thì như kẻ nát rượu, chuốc vào bụng tất cả thứ gì thấy được trên bar. Từ các loại rượu có nhãn hiệu chỉ được đề bằng tiếng Anh, đến bia r ồi rượu quốc nội, cuối cùng ngay cả khi b ồi bàn đổi rượu thành nước lọc, Miêu Tư Lý vẫn có thể uống một hơi cạn sạch r ồi khen ngon, kêu thêm ly nữa.

Gọi là câu lạc bộ tư nhân, có nghĩa nó chỉ phục vụ cho một số người nào đó. Với diện tích 300 thước vuông, [Tempt] không được tính là lớn, nhưng cũng không hề nhỏ, bên trong có qu ầy rượu, nhà ăn, spa, phòng thể dục, bể bơi, và vài tiện ích khác... Hình thức kinh doanh công khai là buôn bán, nhưng hội viên trong đây lại chẳng có mấy người, cảm giác tựa như bất kỳ lúc nào cũng có thể đóng cửa, hội phí cũng là thứ khiến người ta phải lắc đầu. Tuy nhiên [Tempt] cũng có thứ không giống với các câu lạc bộ khác, đó chính là hội viên đầu là phụ nữ.

Miêu Tư Lý biết đến [Tempt] thông qua Cao Ngôn giới thiệu. Cô thích nơi đây bởi vì môi trường tao nhã và riêng tư, còn thêm một lý do khiến cô thường xuyên lui tới, đó chính là bà chủ của [Tempt] - Tô Lam, một người phụ nữ tài trí và tao nhã, tựa như một bậc thầy chữa trị tình yêu, có thể chữa đủ mọi khó khăn nan giải của những ai tìm đến và Miêu Tư Lý chính là một trong những bệnh nhân của cô. Miêu Tư Lý vốn đến đây để chữa thương, nhưng Tô Lam lại cùng bạn gái qua Châu Âu du lịch, để mặc Miêu Tư Lý giờ đây như kẻ nát rượu đang giày xéo câu lạc bộ của mình (...).

Tô Lam nhận được điện thoại của nhân viên, nói Miêu Tư Lý sắp say chết ở [Tempt], bọn họ đã dùng hết mọi cách vẫn không ngăn được, mà cô

thì lại không thể trở về. Vì vậy, Tô Lam đành gọi cho Cao Ngôn, dù như vậy là phạm quy tắc nhưng quả thật không còn cách nào.

Lúc Cao Ngôn đến tìm Miêu Tư Lý trên ban công lầu ba câu lạc bộ, nhìn cô lúc ấy như một hồn ma đang cuộn tròn trong góc mà nước mắt không nhịn được rơi xuống.

Cao Ngôn chỉ thấy qua hình ảnh đau đớn của Miêu Tư Lý thế này hai lần. Một là lúc nhỏ, khi Miêu Tư Lý biết mình là đứa con ngoài giá thú, bị những đứa nhỏ khác cười nhạo nên trốn khóc trong góc. Cao Ngôn cùng Miêu Nhã gần như lật cả khu nhà lên mới tìm thấy thân hình nhỏ bé của cô đang lạnh run ngổn trong góc tường. Khi đó, Cao Ngôn cũng chỉ mười tuổi, nhưng lần đầu tiên biết đến cảm giác đau lòng vì một người. Vì vậy, sau này dù Miêu Tư Lý có tỏ ra mạnh mẽ bao nhiêu, chỉ nghĩ đến hình ảnh xưa kia, Cao Ngôn lại thấy hốc mắt cay cay.

Lần thứ hai, chính là khi Miêu Tư Lý biết thực sự không thể tìm thấy Cố Cách Cách. Cô ôm gối ngổn trên sân thượng tòa nhà, không ăn không uống ngổn suốt một ngày một đêm, mặc kệ Cao Ngôn và Miêu Nhã khuyên bảo thế nào cũng không chịu về. Có trời mới biết, lúc ấy Cao Ngôn ghen tị với Cố Cách Cách đến phát điên. Người phụ nữ đó dựa vào cái gì mà có thể khiến Miêu Tư Lý để ý đến như vậy?

Còn bây giờ, Miêu Tư Lý lại ngổn bất lực một chỗ lần nữa, cũng bởi vì hai người, một là bố của Miêu Tư Lý, một là Cố Cách Cách. Hai người này thật giống như kiếp nạn của Miêu Tư Lý, luôn có thể khiến cô tổn thương từ đầu đến chân, chỉ khác là lúc này Miêu Tư Lý không sợ hãi rồi khóc, cũng không rơi lệ vì thương tâm, mà chỉ ngổn yên lặng lặng như không còn sự sống.

"Miêu Miêu." Cao Ngôn bước đến, ngổn xồm bên cạnh cô, dịu dàng gọi.

Miêu Tư Lý ngẩng đầu giữa hai đầu gối lên, liếc nhìn Cao Ngôn, nhưng chẳng nói gì, rồi lại chôn đầu xuống.

"Trên ban công gió lớn lắm, tụi mình vào trong đi." Cao Ngôn tiếp tục dùng giọng dịu dàng khuyên can.

Miêu Tư Lý vẫn không để ý đến cô ta.

Vì mang giày cao gót nên Cao Ngôn ng ồi chỉ một lát liền thấy mỏi, đành đứng dậy, dùng giọng hơi trách cứ nói: "Cậu có biết mấy ngày qua mình cùng dì lo lắng g ần chết không? Di động của cậu thì tắt máy, lại không trở về nhà. Cứ nghĩ nếu vẫn không tìm thấy cậu, mình định đi báo cảnh sát rồi đấy."

"Cậu tới đây, mẹ mình biết không?" Miêu Tư Lý cuối cùng cũng mở miệng, giọng khàn khàn tựa như bị dao cứa ngang qua.

Cao Ngôn nắm cánh tay Miêu Tư Lý, kéo cô đứng dậy: "Mình chỉ nói đã tìm được cậu, không nói cho dì biết cậu ở đâu."

Miêu Tư Lý ậm ừ một tiếng rồi ng ồi xuống chiếc bàn bên cạnh, c ần lấy bình rượu trên bàn rót một ly, khẽ lắc lắc ly rượu, sau đó uống một hơi cạn sạch.

Cao Ngôn đợi cô uống xong mới đoạt lấy chiếc ly trên tay: "Đừng uống nữa." rồi bỏ lại bình rượu trên bàn vào trong qu ầy rượu, "Đi vào tắm đi. Nhìn người cậu xem, nếu còn không tắm thì cả người sẽ bốc mùi đấy."

Miêu Tư Lý cúi đầu nhìn một chút. Quả đúng như lời Cao Ngôn, quần áo nhăn nhúm dán lên người, toàn thân đều là mùi rượu, ngay cả bản thân ngửi vào cũng thấy khó chịu, nhưng vẫn ng ồi yên không nhúc nhích, chỉ nói: "Cậu về đi, mình muốn được ở một mình."

Cao Ngôn ng ồi xuống đối diện, nói: "Dì đã nói cho mình nghe chuyện bố cậu. Kỳ thật không có gì mà, ông ấy là bố cậu, giúp cậu là chuyện nên làm. Hơn nữa sau này, công ty của ông ấy cũng là của cậu, mình không hiểu vì sao cậu cứ chống đối như vậy để làm gì?"

Miêu Tư Lý lạnh lùng ngắt lời: "Một đ ồng của ông ta mình cũng chẳng cần. Mình sẽ không nhận bất kỳ ân huệ nào của ông ta."

"Chẳng phải trước kia cậu cũng đã nhận r ồi sao? Sau này cứ không để ý là được."

Miêu Tư Lý hừ một tiếng: "Nếu mình muốn nhận, thì năm ấy khi cậu muốn mình giúp đỡ, đã tìm ông ta r ồi." vừa nói xong li ền áy náy nhìn Cao Ngôn, "Thật xin lỗi."

Cao Ngôn nghe Miêu Tư Lý nói lời xin lỗi, lặng đi một chút, r ồi thản nhiên cười: "Việc đã qua nhiều năm r ồi mà cậu vẫn để trong lòng à? Quên nó đi, cậu thấy đấy, bây giờ không phải mình đang sống rất tốt sao?"

Miêu Tư Lý cụp mắt xuống: "Dù cậu có oán mình cả đời cũng được, nhưng mình phải giữ lập trường của bản thân, hy vọng cậu hiểu được."

Cao Ngôn cười nói: "Những lời này của cậu không biết mình đã nghe qua bao nhiêu lần, lỗi tai cũng sắp tạo thành kén r ồi này. Mình với cậu quen biết nhiều năm như vậy, cậu là kiểu người gì mình còn không biết sao? Từ trước tới giờ, mình không hề trách cậu, hơn nữa con đường đó cũng là do mình chọn. Đến bây giờ, mình cũng chưa từng hối hận qua."

Nếu không hối hận, vì sao thường xuyên gọi điện lúc nửa đêm cho mình, còn khóc nói không nên lời? Tuy nghĩ thế nhưng Miêu Tư Lý không thể nói ra khỏi miệng. Mấy năm qua, mỗi lần nói đến việc này, Cao Ngôn luôn giả bộ như chẳng hề để tâm, nhưng cô ta càng làm vậy chỉ càng khiến Miêu Tư Lý thêm áy náy.

"Nếu đổi lại là Cố Cách Cách, cậu sẽ giúp chị ta chứ?" Cao Ngôn đột nhiên hỏi.

"Sao cơ?" Miêu Tư Lý nghe nhưng không hiểu.

Cao Ngôn lặp lại lần nữa: "Ý của mình, cậu sẽ vì Cố Cách Cách mà đi cầu xin ba cậu không?"

Miêu Tư Lý ngay lập tức chắc nịch đáp: "Chị ấy sẽ không bao giờ yêu cầu như thế."

Cao Ngôn nhìn vào mắt cô, nói: "Mình nói là nếu, có thể vì chuyện nào đó cần sự giúp đỡ của ba cậu chẳng hạn. Bây giờ chị ta đang làm ở MUMU, việc này bất cứ lúc nào cũng có thể xảy ra. Nếu thế, cậu sẽ thắng chừng từ chối chị ta giống như với mình chứ?"

"Mình..." Miêu Tư Lý cứng họng. Cô muốn nói không biết nhưng nếu lời đó ra khỏi miệng, nhất định sẽ làm tổn thương Cao Ngôn. Mà quả thật điều này cô không biết vì chưa từng nghĩ tới. Nếu có một ngày vì Cố Cách Cách, cô có nguyện ý đi cầu xin Lục Liên Thủy không?

Sự do dự của Miêu Tư Lý thực chất đã cho Cao Ngôn đáp án. Cao Ngôn còn nhớ rất rõ khi Miêu Tư Lý nói lời từ chối đã tuyệt tình đến thế nào. Dù hai người lớn lên cùng nhau, nhưng cô lại chẳng hề do dự. Thế mà cô lại vì Cố Cách Cách trở nên do dự, Cao Ngôn không nén được tự hỏi. Rốt cuộc người đàn bà kia có cái gì tốt cơ chứ?

"Rốt cuộc người đàn bà kia có cái gì tốt cơ chứ?" Cao Ngôn buột ra khỏi miệng, vấn đề này cô ta đã hỏi Miêu Tư Lý không dưới mấy trăm lần.

"Chị ấy chẳng có gì tốt, người vừa dữ, miệng lại độc, từ trước đến giờ không hề cho mình chút sắc mặt tốt, lá gan thì nhỏ, ngay cả thích con gái cũng không dám nhận." Miêu Tư Lý nghĩ đến Cố Cách Cách, khóe miệng khẽ nhếch lên thành nụ cười, "Nhưng mình yêu chị ấy."

Nụ cười dịu dàng của Miêu Tư Lý đâm đau nhói ánh mắt Cao Ngôn, cười lạnh: "Cậu yêu chị ta như thế còn chia tay được sao?"

Chỉ một câu nói của Cao Ngôn đã kéo Miêu Tư Lý trở về hiện thực. Nghĩ đến tình cảnh bây giờ của cô và hình ảnh ngày đó Khâu Lộ Minh xuất hiện trong nhà Cố Cách Cách, vẻ mặt tức thì ảm đạm, cười khổ: "Bởi vì mình không còn tư cách để yêu chị ấy." dừng một chút lại nói, "Hóa ra mẹ mình cũng không thích chị ấy cùng mình ở bên nhau, còn hao hết tâm tư tách cả hai ra. Như vậy cũng tốt, có thể chặt đứt toàn bộ si tâm vọng tưởng của mình. Chị ấy cũng thực sự không thích mình, thấy mình thân mật cùng người khác chẳng những không tức giận mà còn cười thật vui vẻ. Có phải chị ấy ước gì sau này không còn người mặt dày như mình bám lấy

nữa không? Cỗ Cách Cách, chị có từng thích em không? Hay từ trước đến giờ chị chưa từng? Chỉ có mình em thích chị mà thôi."

Miêu Tư Lý khi nói đến lời cuối cùng đã hoàn toàn quên mất Cao Ngôn đang ở bên cạnh, trở thành lảm nhảm một mình, hơn nữa còn nói năng lộn xộn.

Cao Ngôn vỗ bàn ba một tiếng, phần nộ đứng lên, lớn tiếng mắng: "Miêu Tư Lý, cậu đúng là tên ngu ngốc không thể cứu! Nào có người hèn mọn thích một người như cậu? Được rồi, ngoại trừ mình, mình cũng luôn hèn mọn thích cậu như vậy. Đáng tiếc cho đến bây giờ, cậu chưa bao giờ nhìn ra tình yêu của mình dành cho cậu. Cậu cứ ng ời ở đây say đến chết thối chết hẳn luôn đi, để mình xem người đàn bà kia có đau lòng vì cậu nửa phần không, hay bây giờ người ta đang vui mừng vì đã quăng được miếng dán cao như cậu, hoặc đang tiêu dao khoái hoạt chỗ nào rồi. Đ ồngu ngốc như cậu cứ tiếp tục hối tiếc đi, mình không thèm quản cậu nữa!" Sau khi mắng xong, cô ta bỏ lại Miêu Tư Lý, quay đầu rời đi, đến khi tới gara mới lấy điện thoại ra gọi, "Dì, Miêu Miêu bây giờ tốt lắm, chính là còn giận chú, nhưng con sẽ tìm cách khuyên cậu ấy. Dì cứ yên tâm!... Cũng không nghe thấy cậu ấy nhắc đến Cỗ Cách Cách, có lẽ đã buông xuống rồi, nếu không ngày đó cậu ấy cũng không đ ồng ý với dì... Dạ, con sẽ."

Cao Ngôn cúp điện thoại rồi bước lên chiếc Bentley màu đen, nói với người lái xe mặc tây âu và đeo tai phone: "Đến sân bay."

* * *

Nếu gặp mình thế này, chẳng lẽ Cỗ Cách Cách thực sự sẽ không đau lòng chút nào sao?

Miêu Tư Lý cần lấy điện thoại di động, bấm rồi lại xóa một dãy số quen thuộc, sau một lúc lâu do dự, cuối cùng lấy hết dũng khí gọi đi.

CÁCH CÁCH GIÁ LÂM

Lạc Khuynh
dtv-ebook.com

Chương 33

Khi Cố Cách Cách nhận được điện thoại của Miêu Tư Lý cũng là lúc đang cùng Cố Vân nấu cơm. Nếu không phải điện thoại vang lên, có lẽ nguyên gói muối to trên tay sẽ được cô đổ vào nồi canh gà, mà thực tế cũng đã đổ vào nửa gói.

Cố Cách Cách có chút do dự, nhưng cuối cùng vẫn ấn nút nghe, đầu dây bên kia im lặng một lúc lâu.

Hai cô cùng trầm mặc.

"Cố Cách Cách." Cuối cùng đầu dây bên kia cũng truyền tới một giọng khàn khàn.

Cố Cách Cách vừa nghe được, tức thì nước mắt rơi xuống. Sợ bà Cố và chị hai nhìn thấy, cô vội vàng chạy ra ban công mới đáp một tiếng: "Ừ".

Đầu bên kia nghe thấy giọng nũng nịu đặc âm mũi của Cố Cách Cách, nước mắt cũng chảy xuống theo, hơn nửa ngày mới nhẹ nói: "Bây giờ em có chút không ổn, chị có thể đến gặp em không?" Kỳ thật cô muốn đến nhà Cố Cách Cách nhưng lại sợ gặp Khâu Lộ Minh ở đấy, sợ chứng kiến cảnh tượng cả nhà bọn họ vui vẻ quây quần.

Sau khi cúp điện thoại, Cố Cách Cách mới trượt từ vách tường ngẩng xồm xuống ban công, khóc không thành tiếng. Cô rất nhớ Miêu Tư Lý, cô rất muốn nói, Kỳ thật tôi cũng không ổn, nhưng lời này chẳng thể nói ra, chỉ phát ra duy nhất được một từ "Ừ".

Có một lần, Miêu Tư Lý cùng Cố Cách Cách đi dạo phố mua một chiếc váy trắng, lúc mặc thử chiếc váy này, Cố Cách Cách đã vút cho Miêu Tư Lý một cái liếc mắt xem thường. "Nếu em định mua cho tôi chiếc váy này,

vậy phiền em giúp tôi chuẩn bị luôn một chiếc xe hoa đi." Miêu Tư Lý khó hiểu hỏi, "Cần xe hoa để làm gì?" Cỗ Cách Cách vén làn váy dài thướt tha trên mặt đất, để lộ ra gót chân xinh đẹp cùng chiếc giày cao gót mười phân, đỡ trán nói: "Đây chẳng phải là áo cưới sao? Mặc nó vào khiến tôi cứ có cảm giác mình phải đi lễ đường kết hôn." Lập tức Miêu Tư Lý tâm huyết dâng trào nói với nhân viên cửa hàng gửi đến cho mình một bộ y hệt (...), nhưng sau khi được nhân viên cửa hàng nhấn mạnh lần nữa rằng quần áo của họ được cắt may hoàn toàn bằng tay, mỗi kiểu dáng chỉ có duy nhất một bộ, mới xóa tan được ý tưởng không thực tế của Miêu Tư Lý muốn đưa Cỗ Cách Cách tới lễ đường.

Bà Cỗ đang ngồi trên sofa đọc báo, trên sống mũi là chiếc kính lão, nhìn thoáng qua có chút giống một vị giáo sư đại học già đáng kính. Khi nhìn thấy Cỗ Cách Cách đi ngang qua với một chiếc váy vô cùng lộng lẫy, sau một hồi đánh giá từ trên xuống dưới, liền hỏi: "Tại sao đi kết hôn mà không nói với mẹ một tiếng?"

Cỗ Cách Cách: "..."

Cỗ Vân nghe thấy tiếng mẹ nói vậy cũng cầm theo dao từ trong bếp đi ra. Không hổ là mẹ con, vừa thấy Cỗ Cách Cách cũng nói câu y hệt: "Ôi, bé út đi kết hôn nha!"

Cỗ Cách Cách: "..."

Không muốn nói cho hai người biết mình đi đâu, nên Cỗ Cách Cách liền coi hai mẹ con như không khí, mở cửa bước ra ngoài, mặc kệ bà Cỗ và Cỗ Vân liếc mắt nhìn nhau, trên mặt cùng viết một câu hỏi lớn: "Không phải thực sự đi kết hôn đó chứ?"

Nửa giờ sau, cô dâu Cỗ Cách Cách (...) của chúng ta xuất hiện ở [Tempt], nhìn thấy Miêu Tư Lý đang mặc một bộ bikini kêu gọi, khoe ra dáng người câu hồn cùng những đường cong hoàn mỹ bên cạnh bể bơi. Nếu năm nay Miêu Tư Lý được cử tham gia cuộc thi hoa hậu Bikini được tổ chức tại Argentina, chẳng hề nghi ngờ giải quán quân sẽ nằm trong tay cô.

Có câu nói, 'vật họp theo loài, người phân theo nhóm'. Chỉ có đồng loại mới ở cùng nhau, chẳng thể nghi ngờ Cố Cách Cách và Miêu Tư Lý là cùng một loài. Mới nửa giờ trước, một kẻ thì như ma men buồn bã đầy bi ai mặc trên người quần áo đầy nếp nhăn; còn một kẻ thì gục trên ban công khóc đầy đau đớn thống khổ hết như bị chôn ruồng bỏ. Mà chỉ nửa giờ sau, một như người mẫu gợi cảm quyến rũ mới bước xuống từ sàn catwalk, còn một lại như ngôi sao cao quý trang nhã mới bước qua thảm đỏ. Hai cô đều cố khiến mình thật chói mắt để đối phương nhìn thấy, với ý đồ muốn lấn át hào quang của đối phương, đồng thời làm đối phương phải xấu hổ.

Vì thế, khi cả hai nhìn thấy nhau đều sắc sảo đến lóa mắt, đồng thời liên thất vọng. Đương nhiên đó chỉ là trên nét mặt, chứ tim chẳng thể ức chế nổi đập từng tiếng rộn ràng, cùng phát ra cảm khái. Cô ấy vẫn luôn đẹp như vậy.

Miêu Tư Lý nở một nụ cười đầy mê hồn: "Mấy ngày không gặp, chỉ dường như tồi tệ hơn, mắt cũng sưng lên thì phải."

Cố Cách Cách chớp chớp đôi mắt trước khi ra khỏi cửa chỉ kịp dùng phấn màu miễn cưỡng che bớt đi chỗ sưng đỏ, cũng cười đáp lễ bằng nụ cười mê hồn: "Còn em dường như gầy đi đấy, ngực cũng bị mất rồi kìa."

Miêu Tư Lý theo bản năng cúi đầu, hình như nhỏ đi một chút (...), sau đó lại ngẩng lên, hắng giọng: "Tôi còn tưởng chị và Khâu Lộc Minh lâu ngày gặp lại, đang đắm chìm trong thân mật chẳng chịu đến đây cơ."

Cố Cách Cách cười nhẹ nhàng đầy hờ hững: "Tôi cũng tưởng sẽ thấy được hình ảnh em cùng Cao Ngôn đang massage ướm át cùng nhau đấy."

Miêu Tư Lý quăng cho cô một biểu tình châm chọc: "Không thấy được có phải rất thất vọng không?"

Cố Cách Cách nghiêm túc gật đầu: "Có chút, nghe em nói trong điện thoại rất đáng thương, định qua dỗ dành em một chút, nhưng hình như tôi đã đoán sai, trạng thái của em hình như cũng không tệ. Tôi tới hóa ra lại thừa."

"Chị thật hy vọng tôi không ổn sao?" Miêu Tư Lý cuối cùng bị giọng điệu chẳng thêm để ý của Cố Cách Cách chọc giận. Hình như mỗi lần như thế này, người bị chọc giận đầu là cô, bởi vì trong từ điển của Cố Cách Cách căn bản chẳng hề có bốn chữ thẹn quá hoá giận.

Cố Cách Cách cười nói: "Ôi, đừng nói tôi không lương tâm vậy chứ? Chẳng lẽ nhìn tôi giống kiểu người cười trên nỗi đau của người khác vậy sao?"

Miêu Tư Lý hừ mũi một tiếng: "Chị đúng là vậy."

Cố Cách Cách giống như bị vạch trần lời nói dối, bất đắc dĩ vung tay, "Được rồi, bị em nhìn thấu. Nếu em không có việc gì thì tôi đi đây." Nói xong tao nhã xoay người, để lại một bóng lưng duyên dáng cho Miêu Tư Lý.

Miêu Tư Lý đứng nguyên bất động nhìn Cố Cách Cách biến mất sau cánh cửa, mặt lộ ra vẻ không thể tưởng tượng nổi. Người này thực sự bỏ đi mà không quay đầu lại?

Nếu là Miêu Tư Lý trước kia, nhất định sẽ mặt dày mày dạn liêu lĩnh đuổi theo, vì lúc đó cô có sự tự tin mù quáng như quả tạ sắt trong môn đẩy tạ, dù có lấy búa đập cũng không vỡ. Mà bây giờ, tự tin của cô chỉ như một quả bóng hơi, một cây kim nhỏ cũng có thể dễ dàng chọc vỡ.

Miêu Tư Lý nhảy vào bể bơi, bơi qua lại vài vòng mới dừng lại thở hổn hển. Nghĩ đến Cố Cách Cách mà sống mũi cay, nước mắt lại chảy xuống. Đưa tay lên lau nhưng thế nào cũng không hết, mắng một câu: "Miêu Tư Lý, đồ không tim gan!" rồi chôn cả người vào nước.

Ngực càng lúc càng nghẹn, đầu thì choáng váng vì thiếu dưỡng khí, nhưng Miêu Tư Lý lại chẳng muốn ngoi lên, khi tự ngược như vậy lại có khoái cảm. Chợt một ý tưởng lóe lên, nếu cứ thế này chết luôn cũng tốt, sẽ không cần phải nghĩ đến những điều phiền muộn.

Tuy nhiên, cô lại cảm thấy như có người kéo mình lên từ đáy hồ, sau đó không khí xung quanh chui vào trong mũi. Miêu Tư Lý không nén được ra

sức hít vài hơi, khi cảm thấy thông thuận mới d ần d ần mở mắt, nhìn thấy khuôn mặt động lòng người đang g ần mình trong gang tấc, tức khắc nước mắt từng giọt lớn trào ra. Sau nửa ngày mới thút thít nói: "Em... em cứ tưởng chị không bao giờ muốn gặp em nữa."

Cố Cách Cách choàng tay qua ôm lấy cổ cô, vẻ mặt vô tội nói: "Tôi đi thay đồ tắm mà."

Miêu Tư Lý vừa định nói tiếp, lại bị Cố Cách Cách dùng ngón tay chặn trên môi: "Hừ, đừng nói gì, nhắm mắt lại..."

Chỉ vừa nhắm mắt, Miêu Tư Lý liền cảm thấy trên môi chột nặng, Cố Cách Cách đang dùng cánh môi hơi lạnh của mình dán lên môi cô. Răng của cô bị đẩy ra bởi đầu lưỡi mềm mại, bên trong miệng của cô lập tức được hơi thở ngọt lành lấp đầy. Đầu lưỡi của Cố Cách Cách đi đến đâu như thấm thấu vào từng tế bào, sau đó lập tức hôn lên lòng Miêu Tư Lý.

Một tay Cố Cách Cách đặt sau đầu Miêu Tư Lý, một tay ở trong nước trượt đến hông của cô, không ngừng kéo g ần hơn khoảng cách giữa cả hai. Có trời mới biết, vừa nãy khi Cố Cách Cách nhìn thấy dáng người hoàn mỹ của Miêu Tư Lý trong bộ bikini, đã muốn hôn cô đến thế nào. Hoặc nói cho chính xác, vào khoảnh khắc mà cả hai gặp lại sau năm năm ấy, Cố Cách Cách đã muốn được hôn cô thế này. Mọi dục vọng bị đè nén quá lâu, để đến khi bạo phát muốn kìm lại cũng không thể. Giờ khắc này, cô chỉ muốn hôn thật say đắm người con gái trước mắt. Tuy đã luyện tập vô số lần trong đầu, nhưng thời gian năm năm quả thật quá lâu, lâu đến nỗi giờ cô chỉ có thể trúc trắc liếm lấy môi, răng, hàm trên, và dây dưa cùng đầu lưỡi của Miêu Tư Lý. Chỉ như vậy là không đủ, cô muốn hôn đến tận sâu trong lòng Miêu Tư Lý.

Nụ hôn nồng nhiệt khiến Miêu Tư Lý thở dốc, khí lực dần cạn kiệt, đành miễn cưỡng dựa thân thể lên vách tường phía sau mới có thể chống đỡ để cả hai không ngã vào trong nước. Cho dù không hít thở được, nhưng Miêu Tư Lý cũng không muốn đẩy người đang hôn mình. Cô nguyện ý chết ngạt trong đó.

Vẫn là Cố Cách Cách lo cho tính mạng cả hai nên buông Miêu Tư Lý ra thở hồn hển. Ánh mắt mê ly, đôi môi sưng đỏ cùng nụ cười đẹp đẽ khiến cô lúc này thật giống một đóa anh túc. Miêu Tư Lý chưa bao giờ nhìn thấy Cố Cách Cách nhiệt tình đến vậy, nhất là về tham lam muốn chiếm lấy trong ánh mắt kia. Cố Cách Cách yêu mình sao?

"Nói cho tôi biết, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?" Cố Cách Cách ôm lấy cổ Miêu Tư Lý, hơi thở nóng ấm phả lên môi, giọng điệu không cho cự tuyệt, dịu dàng hỏi.

Miêu Tư Lý thực sự chưa bao giờ yếu ớt đến thế này, chỉ một ánh mắt hay câu nói của Cố Cách Cách cũng đã làm cô không chịu nổi mà rơi lệ. Cô giống như một đứa trẻ phải hứng chịu mọi buồn khổ, đến giờ phút này mới có thể òa khóc to. Ôm chặt lấy cổ Cố Cách Cách, vùi đầu vào cổ cô, nói ra những lời đứt quãng khó hiểu: "Em gặp được người bố mà mình chưa bao giờ thấy mặt. Ông ta muốn em dọn về nhà ở, nhưng em không chịu. Mẹ còn nói em ngỗ ngược, tất cả những gì em đang có vốn đầu do bố đã bố thí cho. Em mặc đồng phục trên đường bị ngã, có một cô bé cho em cây kẹo que, nhưng em làm mất rồi. Sau đó, em đến nhà tìm chị nhưng lại nhìn thấy Khâu Lộ Minh. Em nghĩ chị đã có Khâu Lộ Minh nên sẽ không còn cần em nữa. Em rất khó chịu, ngày đó kỳ thật cũng không phải nhà em mà là nhà Cao Ngôn, em cố ý cùng Cao Ngôn diễn một màn kịch nhưng chị lại chẳng tức giận chút nào. Em nghĩ chị thực sự không thích em nữa. Cố Cách Cách, em yêu chị, chị còn yêu em không?"

Cố Cách Cách nhìn dáng vẻ Miêu Tư Lý khóc tựa hoa lê trong mưa, nói năng cực kỳ lộn xộn thì mắt đã sớm đỏ hoe, không trả lời câu hỏi mà chỉ cúi đầu nhẹ cắn lên môi Miêu Tư Lý: "Chúng ta về phòng đi."

CÁCH CÁCH GIÁ LÂM

Lạc Khuynh
dtv-ebook.com

Chương 34 [H]

Trong lúc Miêu Tư Lý tắm rửa, Cố Cách Cách gọi phục vụ đưa lên một dàn âm thanh, đồng thời tìm thấy trong ngăn kéo một đĩa CD nhạc trữ tình. Tiếng hát trầm thấp của Trương Học Hữu chậm rãi chảy quanh phòng:

♪...Tình chưa dứt, yêu chưa dứt,

Thành tâm thành ý, cả hai hiểu cho nhau.

Dù gió mưa cùng bao gian khổ phía trước sẽ chẳng bao giờ chùn bước.

Hãy để trái tim ta hòa nhịp cùng trái tim người,

Thành tâm thành ý, chớ hoài nghi nhau.

Sau nụ cười ngắn ngủi hãy trao nhau nụ hôn ba phút triền miên...♪

(*: Một đoạn trong bài hát [Tình là nửa đời] của Trương Học Hữu)

Khi Miêu Tư Lý bước ra từ phòng tắm, nhìn thấy Cố Cách Cách đang ng ồi trên sofa. Tay cô đang cầm ly rượu đỏ, hai chân thon dài vắt chéo lên nhau, bàn chân hơi đung đưa theo điệu nhạc, đôi mắt xinh đẹp nhắm lại, nét mặt đắm chìm trong âm nhạc, ng ồi dưới ánh đèn màu vàng nhạt càng toát ra vẻ tao nhã đến mê người, bởi vì chỉ mặc trên người chiếc áo tắm nên làn da thịt tuyết trắng lấp ló lộ ra dưới cổ áo chữ V. Trong đầu Miêu Tư Lý lập tức liên tưởng đến từ cảnh xuân khoe sắc.

Hình ảnh đó khiến tim Miêu Tư Lý chột run rẩy, bước từng bước thật nhẹ đến cạnh Cố Cách Cách, nâng cằm, hôn lên môi cô. Sau ba phút hôn triền miên, mới quỳ một chân bên cạnh, b ề mặt mềm mại của sofa lập

tức lún xuống. Cô nắm thật chặt những ngón tay của Cố Cách Cách, nhẹ nói: "Em muốn làm người yêu của chị cả đời."

Cố Cách Cách nhìn sâu vào đôi mắt tràn ngập dịu dàng của Miêu Tư Lý, nhẹ nhàng phun ra hai chữ: "Không được."

Về mặt tràn đầy hy vọng của Miêu Tư Lý tức thì bị ưu thương thay thế, nhưng chưa từ bỏ ý định, hỏi: "Vì sao?"

Cố Cách Cách rút tay mình ra, múa may trong không trung: "Nếu tôi có thể sống đến tám mươi tuổi, như vậy sinh mệnh cũng chỉ còn lại chưa tới 2/3, mà tôi cảm thấy một người chỉ cần sống đến sáu mươi là đủ, nên em chỉ cần giống như bài hát này, yêu tôi nửa đời là được."

Sự căng thẳng của Miêu Tư Lý lúc này mới buông xuống, hơn nữa còn tràn đầy vui sướng, đôi mắt cũng lóe lên ánh sáng kinh người: "Ý của chị là chị cũng yêu em phải không? Chị còn nguyện ý cùng em một chỗ?"

Cố Cách Cách im lặng, chỉ nhấp một ngụm rượu đỏ, vừa định cất lời thì Miêu Tư Lý lại cúi thấp đầu.

Miêu Tư Lý có chút nản chí nói: "Đáng tiếc giờ em chỉ còn hai bàn tay trắng, chẳng còn xứng với chị."

Cố Cách Cách có chút buồn cười nhìn cô. Miêu Tư Lý đang cúi thấp đầu nên cổ áo cũng trễ xuống, trên mái tóc đỏ gợn sóng còn vương hơi nước, bộ dạng bây giờ của cô rất đáng thương, như một đứa trẻ không được ăn kẹo. Tình cảnh thế này khiến cô nhớ lại những ngày còn làm gia sư năm năm trước, sau khi tắm xong hai cô cũng thường giống như bây giờ, khoanh chân cùng ngồi đối diện trên ghế sofa hoặc trên giường, mùi sữa tắm thơm ngát tỏa ra bao trùm lấy nhau. Thế nhưng lại khác ở chỗ, khi đó cô đối mặt với Miêu Tư Lý không chút tạp niệm còn bây giờ lại có cảm giác dục vọng trong máu đang cháy lên, nhất là khi ngửi được mùi thơm con gái trên người Miêu Tư Lý, hệt như bỏ thêm chất xúc tác vào trong huyết quản. Cô không quên việc còn chưa làm xong ở bể bơi.

Miêu Tư Lý đang cúi đầu, nên không thể thấy trong mắt Cố Cách Cách lóe lên ánh lửa, mà chỉ biết nhấm nháp cảm xúc ưu sầu trong lòng.

Cố Cách Cách lại uống thêm một ngụm rượu đỏ, nhưng không nuốt vào mà lại nâng mặt Miêu Tư Lý lên, không chút do dự đưa hết ngụm rượu đỏ vào trong miệng cô, rồi rời khỏi đôi môi đỏ mọng, ngắm nhìn yết hầu Miêu Tư Lý nuốt xuống từng chút một.

Ánh mắt của Miêu Tư Lý bắt đầu trở nên mê say, tựa như ngụm rượu vừa nãy đã làm cô say. Cô cứ như vậy nhìn chăm chú Cố Cách Cách không hề chớp mắt, trong đó có cả sự chờ mong.

Cố Cách Cách không làm cô thất vọng, liền ấn vai cô xuống sofa. Nhưng ngay khi hai đôi môi chỉ còn cách nhau trong gang tấc, Cố Cách Cách dừng lại, nhẹ nhàng lùi lại hỏi: "Miêu Tư Lý, tôi muốn hỏi em một điều."

"Hửm?" Miêu Tư Lý khẽ nhú mày. Ngay lúc này còn hỏi gì nữa?

"Em..." Cố Cách Cách dừng lại một chút, mặt bắt đầu đỏ lên, nhưng vẫn thốt ra câu hỏi: "Còn hay không?"

Miêu Tư Lý không theo kịp suy nghĩ của Cố Cách Cách, nghi hoặc hỏi: "Còn cái gì?"

Trên đầu Cố Cách Cách lập tức hiện ra ba đường vạch đen. Còn tưởng con nhóc này đã trở nên thông minh hơn, ai ngờ vẫn ngu ngốc như xưa, ngay cả vấn đề này cũng nghe không hiểu. Kỳ thật cô không để ý Miêu Tư Lý có còn tấm thân trinh trắng hay không, cô chỉ muốn biết nếu không còn, vậy người may mắn kia là ai? vén mấy sợi tóc mai bên tai Miêu Tư Lý, dùng giọng thật nhẹ nhàng hỏi: "Trước đây có ai từng đối với em giống tôi lúc này chưa?"

Miêu Tư Lý dù có chậm chạp đến đâu cũng có thể nghe ra ý tứ của cô, mặt chợt đỏ, vội vàng biện bạch: "Em..."

Hai chữ không có chưa kịp thốt ra đã bị Cố Cách Cách nuốt vào trong miệng. Cô dờ môi, dùng một giây đồng hồ ngẩn ngủ làm ra quyết định: "Quên đi, vẫn để tôi tự tìm đáp án vậy."

Miêu Tư Lý nghe thấy những lời này, mặt lại càng đỏ hơn, thậm chí Cố Cách Cách còn chưa chạm vào người mà cô đã thấy bản thân ầm ứót cùng run rẩy. Cô nghĩ, Cứ cho chị ấy một bất ngờ không phải tốt hơn sao? nên không nói thêm gì nữa.

Không giống với lần đầu tiên khi Miêu Tư Lý muốn cô, đó hoàn toàn là làm mò và bấn loạn. Từ năm năm trước, sau khi Cố Cách Cách bị Miêu Tư Lý đẩy ngã vô số lần, đã tự học thành tài (...). Tuy vẫn luôn là người bị áp nhưng cô biết hôn nơi nào là miễn cảm, hôn nơi nào là thoải mái, hôn nơi nào gây cảm giác kích thích.

Cố Cách Cách cúi đầu, thì thầm một tiếng bên tai: "Miêu Tư Lý." rồi bắt đầu vẽ lên bức tranh hình hồ lô, hôn người dưới thân theo tuần tự (...). Đầu lưỡi lướt qua vành tai, sườn mặt, chóp mũi, cho đến khi dừng lại bên bờ môi mềm mại ướt át kia mới phát hiện, mọi việc phát triển dường như không thể theo khế ước của chính cô. Miêu Tư Lý chỉ mới cuộn đầu lưỡi đáp lại, lập tức cô đã có cảm giác như bị cắn nuốt đến hít thở không thông, sau một hồi dây dưa, tim đập như muốn văng ra khỏi lồng ngực, từng tiếng thành thịch còn vang vọng bên tai. Làm sao còn có thể suy nghĩ nên hôn nơi nào trước, hôn nơi nào sau, hôn nơi nào thoải mái, hôn nơi nào miễn cảm? Mỗi một chỗ của người dưới thân đều mang theo lực hấp dẫn trí mạng, khiến cô hận không thể nuốt hết tất cả.

Rời khỏi môi Miêu Tư Lý, hôn nhẹ nhàng từng chút lên cổ của cô, bàn tay lần mò xuống dưới dây lưng áo tắm, chỉ nhẹ nhàng kéo, tức thì Miêu Tư Lý đã trơn bóng hiện ra. Cố Cách Cách đánh giá Miêu Tư Lý hết như đánh giá một món đồ trân bảo hiếm có. Ánh mắt dần dần trở nên nóng rực, nếu lúc này Miêu Tư Lý mở mắt ra, sẽ nhìn thấy một ngọn lửa cháy bỏng trong đôi mắt ấy.

Bởi vì không gian sơ pha nhỏ hẹp, làm Miêu Tư Lý không thể duỗi chân tay ra, chỉ có thể gập khúc co lên. Đôi mắt nhắm chặt, hàng mi run run nói

cho Cố Cách Cách biết trong lòng cô đang cực kỳ hẫ hẫ.

Kỳ thật Cố Cách Cách cũng không trấn định hơn bao nhiêu, nhưng vẫn dịu dàng vỗ nhẹ mặt Miêu Tư Lý, nói: "Chúng ta tới giường đi."

"A?" Miêu Tư Lý mở mắt, trong đó tràn đầy ý loạn tình mê, sau một lúc lâu mới hiểu rõ lời Cố Cách Cách nói, nghe lời đứng dậy, "Ừm."

Đứng dậy rồi, Miêu Tư Lý mới biết trên người cô không còn một thứ gì che lấy, mặt lập tức thẹn thùng vô cùng, mấy bước đã chạy tới bên giường, lao vào trong chăn trốn, chỉ lộ ra cái đầu nhìn Cố Cách Cách.

Khó thấy được Miêu Tư Lý còn để lộ vẻ xấu hổ đáng yêu thế này trên giường, Cố Cách Cách cảm thấy buồn cười, khúc khích một tiếng, cũng hoà dịu không ít cảm giác khẩn trương. Có vẻ như không cần thâm nhập cũng biết oắt con trên giường kia còn chưa qua lễ thành nhân. Tâm tình vui vẻ bước qua, ôm cả Miêu Tư Lý cùng mềm, đối mặt nói: "Nhìn em cứ như đang sợ ấ ỉ nhỉ?"

"Ai... Ai sợ." Miêu Tư Lý cậy mạnh phản bác, chính là ngữ điệu khẽ run đã vạch trần lời nói dối.

Cố Cách Cách cực yêu bộ dạng cô lúc này, tuy rằng không khí bị hai câu đối thoại làm hỏng không ít, nhưng không quan trọng. Trọng yếu nhất, cô muốn có toàn bộ Miêu Tư Lý, không chừa lại chút gì. Hít sâu một hơi, kéo tấm chăn trên người Miêu Tư Lý ra, dùng đôi tay ôm chặt lấy cô, hôn lên xương quai xanh tinh xảo, cần cổ mềm cảm thon dài, cùng phía trên đầy đặn mềm mại.

Miêu Tư Lý cắn chặt răng nhưng vẫn không thể kiềm nén được tiếng rên rỉ bật ra theo từng nụ hôn của Cố Cách Cách, càng hôn xuống dưới, tiếng rên rỉ càng kịch liệt hơn. Cảm giác này thật khác khi cô hôn Cố Cách Cách, cả người như ngâm trong nước, sức lực hoàn toàn mất hết, không cách nào kiểm soát cảm xúc trong lòng. Bàn tay vuốt ve trên người cô dù rất lạnh lẽo nhưng khi lướt qua da thịt lại tựa như khơi lên ngọn lửa bùng cháy, sức nóng đến kinh người, thậm chí còn lưu lại dấu vết.

"Cố Cách Cách..." Miêu Tư Lý nhin không được, khẽ kêu lên.

Cố Cách Cách cũng sắp bị hòa tan trong những nụ hôn, đôi môi luyến tiếc rời khỏi thân thể cô, chỉ dùng âm mũi nỉ non một tiếng "Ừm~". Trong đêm tịch liêu, âm thanh đó tràn đầy hấp dẫn, giờ phút này cô giống như một sứ giả của sự quyến rũ.

Tâm Miêu Tư Lý lập tức hóa thành vũng nước, tay leo lên cổ Cố Cách Cách rồi trượt vào bên trong áo tắm. Khi chạm tới phần da thịt nóng bỏng mới an định tinh thần đôi chút, rồi bắt đầu lung tung cởi quần áo của cô nhưng làm sao cũng không cởi được.

Cố Cách Cách cảm nhận được hành động trúc trắc của Miêu Tư Lý, cần lấy tay, chỉ dẫn cho cô cởi áo tắm của mình, rồi lại ôm, hôn môi, đây đưa quần lấy nhau.

Da thịt mịn màng của Miêu Tư Lý khiến Cố Cách Cách đắm chìm trong sự mê muội. Không nhin được hạ từng nụ hôn ấm áp trơn ướt trên người cô cho đến khi cả hai cùng động tình thì toàn bộ ngại ngùng đầu bị vứt hết ra sau. Không còn có thể nghĩ đến bất cứ điều gì, chỉ còn một ý niệm duy nhất trong đầu, Miêu Tư Lý là của mình!

Hơi thở Cố Cách Cách mang theo run rẩy, cúi xuống nỉ non bên tai Miêu Tư Lý: "Bé yêu à, sẽ đau đấy."

Miêu Tư Lý nhẹ nhàng Ừm một tiếng. Ngay cả Cố Cách Cách còn chịu được, làm sao cô không chịu được đây? Trên mặt viết tám chữ thật to: thấy chết không sờn, phóng ngựa lại đây. Nhưng khi ngón tay Cố Cách Cách đâm thủng sâu trong thân thể, nước mắt Miêu Tư Lý lại chột chảy xuống. Đúng là lần đầu thực sự rất đau.

Cố Cách Cách sợ tới mức dừng lại, ngón tay bên trong thân thể không dám động, sau một lúc lâu mới cẩn thận hỏi: "Em không sao chứ?"

Miêu Tư Lý không nói gì nhưng vẻ thống khổ trên mặt đã nói hết cho Cố Cách Cách biết phải làm sao.

Khóe miệng Cỗ Cách Cách nhếch lên thành nụ cười. Mọi chuyện đúng như cô mong muốn.

Sau một hồi tận tình dây dưa, Miêu Tư Lý run rẩy nở rộ dưới đầu ngón tay của người cô yêu. Trong nháy mắt, toàn bộ cảm giác như bị chìm ngập, giống chiếc lá chần chập rơi trong gió.

CÁCH CÁCH GIÁ LÂM

Lạc Khuynh
dtv-ebook.com

Chương 35

Âm nhạc trong phòng vẫn nhẹ nhàng bay lượn trong không khí, đáng tiếc chẳng hề có ai thưởng thức.

Cố Cách Cách hôn lên trán Miêu Tư Lý, dịu dàng hỏi: "Em vẫn ổn chứ?"

"Em..." Miêu Tư Lý muốn nói "Em vẫn ổn." nhưng khi cảm nhận được ngón tay Cố Cách Cách vẫn còn nằm trong cơ thể cô thì toàn thân như có dòng điện xẹt qua.

Cố Cách Cách cũng cảm thấy thân thể Miêu Tư Lý hơi run rẩy, khoe miệng nhếch lên nụ cười, có đi đâu vẫn không rút ngón tay ra khỏi thân thể mà còn nhẹ nhàng khuấy động thêm chỗ sâu trong, rồi dùng giọng nói khiến người ta phải rã rời: "Không nghĩ oắt con trắng hoa như em vẫn giữ thân trong sạch trong suốt năm năm đấy. Em đã làm thế nào vậy? Tôi không tin Cao Ngôn không quyến rũ em."

Thật lâu rồi không còn được nghe Cố Cách Cách gọi cô là oắt con, khiến Miêu Tư Lý lập tức nhớ đến năm năm trước, khi hai cô có rất nhiều lần giống như bây giờ, thân mật dây dưa xong thường thì thẫn nói lời đường mật, tuy hiện tại trái ngược với ngày ấy là cô bị Cố Cách Cách áp dưới thân nhưng chẳng hề ảnh hưởng tới không khí tốt đẹp lúc này. Thêm nữa, cô đã mong chờ thời khắc này rất nhiều năm, có cảm giác như giấc mơ trở thành sự thật, đẹp đến mức cô muốn rơi lệ. Cuối cùng mình đã trở thành người phụ nữ của Cố Cách Cách! Đưa tay qua vòng eo mảnh khảnh của Cố Cách Cách, chạm tới một mảnh da thịt nhẵn mịn, không nhận được siết chặt thêm, tiếng nói phát ra cũng có chút nghe không rõ ràng: "Năm năm trước, em đã từng nói với chị, cơ thể em cũng giống như tấm lòng em, vĩnh viễn chỉ thuộc về một mình chị."

Giọng của Miêu Tư Lý mang theo hơi chút khàn khàn sau khi hoan ái, nhưng Cố Cách Cách nghe vào tai lại êm dịu vô cùng. Tim run lên vì cảm động, nhẹ nói: "Nếu chúng ta vẫn mãi không gặp lại, chẳng lẽ em định cả đời làm trinh nữ sao?"

"Em nhất định sẽ tìm được chị." Giọng điệu của Miêu Tư Lý đầy chắc chắn, vẻ mặt cũng trở nên rất kiên quyết, "Sau khi chị rời đi, việc em muốn làm nhất chính là đi tìm chị. Sau năm năm, cuối cùng em đã tìm được. Hơn nữa, ông trời đối xử với em không tệ, chẳng những tìm được chị mà chúng ta còn... Ừm..." Đầu ngón tay của Cố Cách Cách lơ đãng lướt qua điểm mẫn cảm trong cơ thể, lời nói tức thì bị ngắt ngang còn phát ra một tiếng rên nhẹ.

Cố Cách Cách vừa cảm động đến run rẩy cõi lòng, vừa cảm thấy trái tim co rút đầy đau đớn, bàn tay xoa nhẹ khuôn mặt Miêu Tư Lý: "Nếu em tìm thấy tôi, nhưng tôi lại đã kết hôn thì em định làm sao đây?"

"Em... không biết." Miêu Tư Lý cũng đã từng nghĩ tới vấn đề này, thậm chí còn tưởng tượng tới cảnh Cố Cách Cách được gả cho một người đàn ông anh tuấn, sinh ra một đứa con đáng yêu, và cả gia đình ba người đang sống hạnh phúc. Vậy lúc đó cô phải làm sao? Dù vậy nhưng cô chưa từng chặt đứt ý niệm phải tìm được Cố Cách Cách trong đầu. Cô muốn có được một đáp án rõ ràng, không thể cứ mãi u mê bởi việc bị vứt bỏ. Cho dù tìm được và Cố Cách Cách vô tình nói rằng chẳng còn thương cô, như vậy ít nhất cô cũng có một lý do để hết hy vọng.

Cố Cách Cách dán lên môi Miêu Tư Lý, tiếp tục một nụ hôn triền miên, sau đó vẻ mặt cứng chỉ lâu nhìn cô, nói: "Em thật ngốc."

Miêu Tư Lý lại muốn rơi lệ, đồng thời cũng cảm nhận được ngón tay sâu trong cơ thể kia đột nhiên tăng nhanh chuyển động, tim cũng theo đó đập kịch liệt hơn. Cả người rạo rực, có chút khó nhịn hơi nâng lên thân thể nghênh hợp với cô, nhắm mắt lại, nét mặt không biết là đang thống khổ hay vui sướng.

Cố Cách Cách nhìn Miêu Tư Lý như vậy, lập tức ngây người. Chẳng lẽ vẻ mặt khi mình ở dưới thân Miêu Tư Lý hầu hạ cũng là thế sao? Cô vẫn

luôn cho rằng bộ dạng lúc đó ắt hẳn rất dọa người, nhưng hóa ra lại mê người đến vậy. Động tác trên tay không ngừng lại, cả thân thể phủ xuống liếm mút đỉnh ngực mềm mại, làm hạt trái cây đỏ hồng ấy dưới hoạt động môi và lưỡi của cô càng thêm cứng rắn.

Chuyện Miêu Tư Lý có thể làm lúc này chỉ có rên rỉ và thở gấp. Người đang giữ lấy cô là người mà cô yêu nhất, thân thể không kiểm soát được càng run rẩy hơn.

Cố Cách Cách cảm thấy ngón tay hoạt động đến sắp chết lặng, nhin không được cảm thán: Làm yêu quả nhiên là việc hao tổn sức lực (...). Di chuyển thân thể xuống, chôn giữa hai chân của Miêu Tư Lý, dùng lưỡi thay thế cho ngón tay thon dài, hôn lên điểm vô cùng mềm mại kia.

"A--" Kích thích mãnh liệt khiến Miêu Tư Lý lớn tiếng rên lên. Mở mắt ra nhìn thấy Cố Cách Cách đang chôn giữa hai chân mình, cô thật muốn ngất. Nữ thần của mình thế nhưng vì mình mà... Không cần Cố Cách Cách phải làm thêm động tác, Miêu Tư Lý đã đạt tới điểm sướng run rẩy, cắn môi khó khăn nói: "Cố Cách Cách... không cần..."

Nhưng Cố Cách Cách không dừng lại, vẫn như cũ say mê hôn cô.

Dưới những nụ hôn đầy nóng bỏng của Cố Cách Cách, thân thể Miêu Tư Lý như bị thiêu đốt. Khi đầu lưỡi linh hoạt của Cố Cách Cách lướt qua điểm nhạy cảm, bụng cô chột nóng lên, một dòng nước nóng hồi từ sâu trong thân thể tràn ra ngoài.

Cố Cách Cách ôm Miêu Tư Lý đã xui lơ vào lòng. Hôn lên vành tai, dùng giọng nhỏ đến mức không thể nghe thấy, nói: "Tôi yêu em, bé yêu à."

Tiếc là Miêu Tư Lý vẫn còn đang mê man sau khi lên đỉnh nên không thể nghe thấy câu nói ấy, nếu không thực sự sẽ ngất tiếp thêm lần nữa.

Khi Miêu Tư Lý tỉnh lại, chỉ thấy trên giường còn một mình cô, đầu óc lập tức trống rỗng, cảm giác sung sướng kia vẫn còn lưu trong cơ thể, thế mà người bên gối đã không thấy đâu. Chẳng lẽ mình nằm mơ sao? Muốn đứng dậy, nhưng phát hiện thân thể đau nhức vô lực, nhất là phần giữa hai

chân. Cô không thể nhớ được, tối hôm qua Cố Cách Cách đã muốn cô bao nhiêu lần, nhiều đến nỗi cô không còn chút cơ hội để phản công. Vì vậy nhất định không phải nằm mộng, với lại vết máu dưới tấm thảm nhung lông trắng kia là minh chứng hùng hồn nhất. Nhưng Cố Cách Cách đâu? Chẳng lẽ chị ấy ăn xong, lau sạch miệng và vỗ mông đi rồi?

Nghĩ như vậy, Miêu Tư Lý lập tức nghiêng răng nghiêng lợi, hét lớn trong gian phòng trống trải: "Cố Cách Cách, sao chị có thể như vậy chứ?!"

"Tôi sao chứ?" Cố Cách Cách mặc áo tắm trên người, bước ra từ phòng vệ sinh, miệng còn đút bàn chải đánh răng, nhìn Miêu Tư Lý mơ hồ hỏi.

Mắt Miêu Tư Lý đỏ lên, tựa như vừa uống hết cả lon Red Bull. Từ không thể nhúc nhích giờ đã bật người đứng dậy, nhảy xuống giường, ôm chặt Cố Cách Cách vào lòng, hôn lên môi cô, mặc kệ vẫn còn đầy kem đánh răng. Vị tươi mát của bạc hà từ phần môi tràn vào trong lòng, hòa tan hết mọi mệt mỏi phiền não tích tụ của những ngày qua, khiến lòng cô cực kỳ thỏa mãn.

Cố Cách Cách dùng sức đẩy Miêu Tư Lý ra, vẻ mặt ghét bỏ nhìn cô, dùng giọng nói cực kỳ khinh bỉ: "Miêu Tư Lý, em ác vừa chứ? Tôi đang đánh răng đây, em không chê bẩn nhưng tôi ngại a!"

Tâm tình Miêu Tư Lý đang rất tốt nên chẳng hề tính toán cùng cô, chỉ khẽ cười bước vào buồng vệ sinh.

Cố Cách Cách cũng đi theo vào, vừa uống một hộp nước chuẩn bị súc miệng, thì thấy Miêu Tư Lý đã đứng cạnh bên, dùng khuỷu tay đẩy vai cô, mặt cười đậm đang hỏi: "Cảm giác tối qua thế nào?"

Vì thế, mà nguyên cả ngụm nước được phun lên mặt Miêu Tư Lý, khiến cô cả người cứng đờ, tay đang bôi kem đánh răng được một nửa cũng dừng lại giữa không trung.

Sau khi rửa mặt và trang điểm đầy xinh đẹp tao nhã, Cố Cách Cách mới bắt đầu đưa mắt đánh giá cơ thể trần trụi của Miêu Tư Lý từ trên xuống

dưới, tựa như một giám khảo xét nét chấm điểm người đẹp, rồi gật đầu nói: "Ừm, cảm giác không tệ." sau đó chấp tay sau đít rồi đi (...).

Miêu Tư Lý lại tiếp tục chờ người, hơn nửa ngày mới khôi phục tinh thần lại, nhìn qua gương thấy trên cơ thể cô có rất nhiều ấn ký màu đỏ tựa như con dấu, sắp xếp không quy luật trải dài từ cổ xuống hông, mặt lập tức nóng bừng. Hình ảnh đầy ướm át hôm qua lại lần nữa hiện ra trong đầu, máu trong huyết quản cũng gia tăng tốc độ, khiến cả người cô cũng chuyển thành đỏ hồng.

Lúc trở ra, Miêu Tư Lý cuối cùng đã biết xấu hổ, không còn tiếp tục trăn trăn nữa, mà bọc một chiếc khăn tắm lớn trên người. Nhìn thấy Cố Cách Cách đã ăn mặc chỉnh tề ngồi ở trên sofa, cầm trong tay một quyển tạp chí, còn trên tay bưng một ly cà phê trên tay (Cô rửa mặt chỉ mới năm phút, không thể hiểu Cố Cách Cách lấy đâu ra ly cà phê này, người mùi còn thấy đó là cà phê pha (...)). Có lẽ nơi này là [Tempt], nếu khách hàng muốn thì dù ba mươi giây cũng có người mang đến). Cô kéo ra bức màn dày, những tia nắng ban mai rực rỡ chiếu lên người cả hai, mang lại cảm nhận hoàn toàn khác biệt so với ngày hôm qua. Nếu tối hôm qua cho người ta cảm giác xinh đẹp mịn màng, thì sáng hôm nay chính là thanh lịch tươi mát, nhưng đầu đẹp đến rung động lòng người.

Mắt Cố Cách Cách tuy vẫn nhìn tạp chí, nhưng khóe mắt đã sớm quét qua Miêu Tư Lý đang đứng ở góc kia. Khăn tắm trên người chỉ che đi những chỗ quan trọng, còn xương quai xanh mịn màng và đôi chân trắng nõn thon dài vẫn hoàn toàn bại lộ trong không khí, đã vậy còn ngẩng ở tư thế khoe gợi khiến người ta không nhìn được mơ tưởng hão huyền. Vì tim đập quá mạnh nên Cố Cách Cách vội vàng dùng tạp chí che khuất khuôn mặt bắt đầu đỏ lên, giả bộ thật trấn định, nghiêm trang nói: "Thế nào, tối hôm qua còn chưa đủ sao? Đứng đó không mặc quần áo là muốn thêm lần nữa?"

Mặt Miêu Tư Lý lập tức đỏ hồng, đồng thời cũng cảm thấy không thể tin nổi. Cố Cách Cách trở nên trắng trợn như vậy từ khi nào? Bất cứ lúc nào cũng có thể nói ra những lời khiến người ta mặt đỏ tim đập. Thấy cô dùng tạp chí che mặt cũng đủ hiểu cô muốn Miêu Tư Lý đi mặc quần áo. Không dám cãi thêm lời nào, nhanh chóng ăn mặc tử tế, rồi đi đến trước

mặt Cỗ Cách Cách, rút quyển tạp chí trong tay cô ra, lúc này mới nhìn thấy rõ ràng cả khuôn mặt, trong lòng mừng rỡ nhưng ngoài mặt thì châm chọc: "Có ý đồ bất chính phải là chị mới đúng."

Cỗ Cách Cách uống một ngụm cà phê, dùng biểu tình đặc biệt vô sỉ nhìn Miêu Tư Lý, tấm tắc hai tiếng, không nói gì, nhưng trên mặt lại viết: Chỉ bằng em mà đòi tôi có ý đồ bất chính sao? Đòi hỏi khó quá đấy.

Mặc dù biết rõ Cỗ Cách Cách cố ý nhưng Miêu Tư Lý làm sao chịu nổi ánh mắt khinh thường của cô. Vươn người đoạt lấy ly cà phê trên tay Cỗ Cách Cách, bỏ lên bàn bên cạnh, chống hai tay trên ghế sofa, vừa lúc vậy Cỗ Cách Cách ở chính giữa, bày ra bộ dạng hung ác uy hiếp: "Chị dám nói không có cảm giác với em đi?"

Cỗ Cách Cách mở trừng hai mắt, mặt không đỏ tim không nhảy, nói dối trơn tru: "Không hề!"

"Chị!" Miêu Tư Lý chán nản, nhưng rất nhanh thay đổi thành khuôn mặt tươi cười, trượt tay xuống nắm lấy vai Cỗ Cách Cách, cúi đầu dịu dàng hôn lên môi, trên đầu lưỡi còn cảm nhận được hương vị thơm nồng của cà phê.

Nếu mỗi ngày đều có một nụ hôn buổi sáng thế này thì tốt biết bao nhiêu! Hai cô cùng có chung một suy nghĩ.

CÁCH CÁCH GIÁ LÂM

Lạc Khuynh
dtv-ebook.com

Chương 36

Lòng ghen tị của Miêu Tư Lý lại bắt đầu bành trướng, đơn giản bởi vì Cố Cách Cách nói một câu.

Cố Cách Cách nói: "Tôi yêu em, [Tempt]!"

Đây là cảm khái sau hai ngày của Cố Cách Cách khi ở lại [Tempt] - một nơi có đầy đủ các loại phương tiện giải trí, hơn nữa chẳng hề có người quấy rầy, quả thật có thể khiến người ta vui quên đường về.

Trong hai ngày này, Miêu Tư Lý luôn muốn Cố Cách Cách đổi từ Tempt sau câu Tôi yêu em trở thành Miêu Tư Lý, nhưng Cố Cách Cách sống chết không chịu. Mặc kệ cô dùng biện pháp gì, Cố Cách Cách cũng chẳng chịu nói với cô một câu 'Tôi yêu em', đi đâu này làm Miêu Tư Lý cảm thấy vô cùng chán nản. Chết người hơn nữa, hai ngày qua cô luôn là người bị áp (Cố Cách Cách nói: "Đây đâu là bù đắp cho em..."). Khi động tình, Miêu Tư Lý luôn ôm Cố Cách Cách nói vô số lần "Em yêu chị.", nhưng Cố Cách Cách vẫn như cũ mất điếc tai ngơ, làm Miêu Tư Lý hận đến nỗi chỉ muốn tìm một chiếc kim trực tiếp cạy mở hàm răng kim cương kia của cô (...).

"Nói một chút cũng không chết." Miêu Tư Lý mặc trên người một chiếc áo sơ mi trắng cùng quần dài đen, khoác một chiếc gillê nhỏ bên ngoài, cổ áo còn thắt nơ vàng, mái tóc quăn màu đỏ cột lên đỉnh đầu, thoát nhìn rất giống một tuyển thủ Billiard chuyên nghiệp, tay cầm gậy, tựa bên cạnh bàn, vẻ mặt ưu sầu nhìn Cố Cách Cách.

Cố Cách Cách cũng một thân áo sơ mi quần dài, có đi đầu toàn bộ đầu màu đen, trên cổ tay và cổ áo còn thêu chút họa tiết vàng. Vốn trang điểm theo kiểu lạnh lùng, nhưng mái tóc dài màu nâu và áo choàng, cùng đôi

khuyên tai tròn lớn với giày cao gót 12 phân lại khiến cô tràn đầy nữ tính. Cô đang vô cùng chăm chú nhắm trái bi màu đen trên bàn.

Miêu Tư Lý đã huyên não nửa ngày, dùng đủ loại phương thức chỉ để biểu đạt về việc đó. Đáng tiếc, dù nói đến mười câu nhưng Cố Cách Cách cũng chỉ nghe lọt được hai ba câu, vô tình coi Miêu Tư Lý như không khí. Đìu chĩnh tốt góc r ề đánh đi, trái bi đen trượt dọc theo đường biên xinh xắn rơi vào trong lỗ, Cố Cách Cách lập tức vỗ tay kêu lên: "Good! Miêu Tư Lý, lại thua r ề."

Đây là ván thứ ba của hai cô nên Miêu Tư Lý đã thua toàn cục. Một phần nguyên nhân vô cùng quan trọng của ba ván thua liên tiếp này là do Miêu Tư Lý chẳng hề tập trung. Vì vậy, khi thấy Cố Cách Cách thắng, lập tức ném cây cờ trên tay, vòng qua bàn, từ phía sau ôm chặt lấy Cố Cách Cách, liếm lên cổ cô nói: "Chị thắng r ề nên nói nhanh chút đi!"

"Nói cái gì?" Cố Cách Cách tiếp tục giả câm giả điếc, buông cây cờ, nghiêng mặt tỏ vẻ không hiểu.

Miêu Tư Lý rất không vui, nói: "Nói chị yêu em đi." Những lời này cô đã đợi hai ngày, suốt bốn mươi tám giờ. Khi chưa nghe được câu nói xác định đó, cô cảm thấy trái tim mình như bị người đào móc, lấy ra buộc dây thừng xung quanh r ề đặt trong gió phất phơ như chuông, thậm chí còn có thể phát ra tiếng vang thanh thúy (...).

Cố Cách Cách xoay người lại, vẻ mặt thương hại nhìn Miêu Tư Lý một lúc lâu (...) nói: "Đáng thương." Sau đó, vỗ lên mặt Miêu Tư Lý, đi đến bàn trà sau lưng cô, bưng tách h ồng trà đã được b ồi bàn đưa lên từ trước.

Miêu Tư Lý ngẩn người nửa ngày không nói nên lời, 'Đáng thương' là có ý gì? Là mình đáng thương sao? Nhưng vì sao mình lại đáng thương? Miêu Tư Lý cảm thấy bây giờ cô thật giống như một chú cún không chiếm được sự quan tâm của chủ nhân, nhất thời không thể chấp nhận được loại cảm giác này. Vì vậy cắn chặt răng, vẻ mặt biến hóa khôn lường đứng trước mặt Cố Cách Cách, trong đôi mắt sáng ngời lóe lên ý nghĩ muốn ăn thịt người (Được r ề, quả thật cô muốn một ngụm làm thịt cô gái đang uống h ồng trà trước mặt. Cái động tác chậm rãi bưng tách trà đưa tới bờ

môi đỏ mọng, khiến cho người ta thêm nhỏ dãi kia chẳng hề giống như người mới vừa đánh xong ba ván Billiard, mà giống đang chiếu một thước phim quay chậm tuyệt đẹp hơn.)

Sau ba phút bị Miêu Tư Lý không kiêng dè nhìn chăm chú, cuối cùng Cố Cách Cách buông tách trà, vuốt vuốt tóc, ôm cánh tay, chậm rãi nói: "Được rồi. Nếu em cứ quyết bám víu lấy tôi chỉ để nghe câu 'Tôi yêu em' - cái câu đã được bà dì Quỳnh Dao rải đầy đường, hơn nữa còn đứng trong Top 10 của những câu thường dùng nhất, vậy tôi sẽ chiều theo ý muốn của em. Em hy vọng tôi dùng tình cảm thế nào để biểu đạt đây? Cật lực gào thét? Liếc mắt đưa tình? Hay khóc lóc thảm thiết? Đương nhiên nếu em muốn tăng thêm phần lãng mạn, có thể phối vào một đoạn độc thoại phong phú nào đó, hoặc dùng cả đoạn nhạc nền nữa, cũng không hề gì. Vấn đề là, liệu sau khi nghe xong, hồn em có bị sét đánh bay thẳng lên thiên đường, hay lục phủ ngũ tạng bị vị chua ăn mòn lập tức đến ôm bần cầu nôn đến ba ngày ba đêm hay không?"

Không biết có phải do hai ngày qua làm tình quá độ hay do nguyên nhân gì khác mà Miêu Tư Lý đột nhiên cảm thấy có chút choáng váng. Sau một hồi Cố Cách Cách nói như súng liên thanh, cô sững sờ không hiểu nổi Cố Cách Cách đang muốn biểu đạt đi đâu. Không phải chỉ một câu 'Tôi yêu em' sao? Là cô nghĩ quá đơn giản hay Cố Cách Cách đang nghĩ quá phức tạp?

Cố Cách Cách mặc kệ Miêu Tư Lý đã lâm vào mơ hồ, bùng tách hờn trà vừa rồi lên, ừng ực một hơi uống sạch, sau đó còn rất khí phách dùng ống tay áo lau chút miệng (...), nói tiếp: "Có phải cảm thấy rất choáng váng không? Tôi cũng cảm thấy vậy đấy! Vừa nghĩ đến việc phải dùng giọng điệu tuyệt hảo nào để nói ra câu nói ác tặc đó, dạ dày của tôi đã muốn đảo lộn từng phèo. Trong ấn tượng của tôi, mấy loại câu kiểu sâu sắc như, 'Tôi thực sự rất thích em, rất thích rất thích...', hay 'Tôi thực sự rất nhớ em, nhớ quá, nhớ quá...', hoặc là 'Em thật quá nhẫn tâm, quá nhẫn tâm...' câu nào cũng có tác dụng tuấn hoàn. Ôi trời ơi! Ôi đất ơi! Là vị thiên sứ nào đã nghĩ ra được những câu như vậy chứ? (Phạm Vĩ & Quỳnh Dao: "...") Miêu Tư Lý, em có chắc vẫn muốn nghe câu đó chứ?"

Miêu Tư Lý không nói gì nhưng mặt bắt đầu biến sắc.

"Hoặc chúng ta có thể thử không cần dùng phương thức biểu đạt đó đi." Cỗ Cách Cách chấp tay sau lưng, đi qua đi lại hai vòng, suy tư một lát rồi mắt lóe sáng lên, "Không thì chúng ta lấy ý tưởng giống như Trương Học Hữu với Vương Tổ Hiên vậy, vừa hát vừa nhảy lên nhảy xuống? Ý kiến này hay, vừa mới mẻ lại rất hữu dụng." Nói xong mặt chợt buồn bã, "Vấn đề là tôi không đủ sức khỏe, cho nên bé yêu à, việc này có chút khó khăn với tôi, nhưng em vẫn có thể thử một mình xem. Không phải ở đại học em ở đội tuyển bóng rổ sao?"

Miêu Tư Lý vẫn không nói gì, hơn nữa còn bắt đầu lo lắng, không biết có phải cô đã quyết định sai lầm rồi không? Cô thực sự có thể bình an sống hết cả đời với người phụ nữ trước mặt này sao? Thật hoài nghi đó nha!

Cỗ Cách Cách giơ tay lên, quơ qua lại trước mắt Miêu Tư Lý: "Sao không nói lời nào vậy? Không phải em mong đợi lắm sao?"

Miêu Tư Lý mắng một câu: "Chị đúng là đồ điên." Sau đó, bước về phía trước kéo eo cô, ôm vào lòng, lập tức hôn lên đôi môi ưa lái nhai nhưng lại cực kỳ mê người kia. Đối phó với Cỗ Cách Cách thì chiêu này vĩnh viễn là hữu hiệu nhất. Nếu không che miệng cô lại, không biết cô sẽ còn nói ra những lời kỳ quái gì nữa đây? Cỗ Cách Cách có yêu mình hay không, chỉ có thể dùng tâm để cảm thụ. Nếu Cỗ Cách Cách chịu cần thân thể của cô, ít nhất chứng minh cũng không phải dạng vô tình.

Cỗ Cách Cách đã nói đến mệt mỏi, choàng tay qua cổ Miêu Tư Lý, tiếp nhận nụ hôn triền miên.

Ở [Tempt] có một ưu điểm, đó là bất kể thời gian nào, ở góc nào, trừ phi có yêu cầu, nếu không sẽ chẳng có ai tới quấy rầy. Vì vậy, hai cô có thể thoải mái hôn môi, thậm chí trình diễn một vài tiết mục nóng bỏng.

Miêu Tư Lý cởi bỏ vài nút trên áo Cỗ Cách Cách, hôn từ trên môi trượt xuống đến cổ, rồi lại tiếp tục cởi nút, hôn tiếp xuống dưới.

Hơi thở Cố Cách Cách có chút khó khăn, nói: "Không phải chúng ta nên trở về phòng trước sao?"

Miêu Tư Lý không đợi được nữa. Ngay từ ngày đầu tiên gặp lại đã muốn có được cô, kết quả quanh đi quẩn lại đến giờ vẫn chỉ lướt qua chứ không thể làm gì, thế mà Cố Cách Cách cứ giống như yêu tinh, thường xuyên phát ra quyến rũ. Cô cũng không phải nữ Đường Tăng, có thể bình chân như vại trước đủ loại quyến rũ của các yêu tinh trên đường (Đương nhiên nếu đám yêu tinh kia sớm ngộ đạo, biết Đường Tăng thật ra là gay, phái một vài yêu tinh giống đực, không chừng đã sớm bắt được người. Dù sao thực sự thì bộ dạng của ba đồ đệ Đường Tăng, ai nhìn vào cũng không dám khen tặng). Còn đối với Cố Cách Cách, nếu chỉ được nhìn mà không được sờ, ắt hẳn có thể khiến cô chết bởi dục hỏa cháy thân.

Hôn Cố Cách Cách, di chuyển hướng tới ghế sofa bên bàn Billiard. Chân mới chạm đến nơi, Miêu Tư Lý đã vội vã áp Cố Cách Cách dưới thân, mặt da mềm mại của sofa tức thì lún sâu hơn nữa. Toàn bộ cúc áo trên chiếc áo sơ mi của Cố Cách Cách đã bị cởi bỏ, lộ ra mảng lớn da thịt tuyết trắng. Miêu Tư Lý cúi đầu cắn trên đỉnh của vùng đầy đặn mềm mại qua lớp vải bông.

Cố Cách Cách không nhìn được bắt đầu rên rỉ, tay túm chặt lớp lông mềm mại trên mặt sofa. Sự nhiệt tình của Miêu Tư Lý dẫn cô nhanh chóng rơi vào mê muội.

Vốn là chuyện nước chảy thành sông, nhưng mà...

Đã xảy ra chuyện ngoài ý muốn.

Cao Ngôn kinh hãi thét lớn: "Hai người đang làm gì vậy?!" cũng là lúc Miêu Tư Lý đang cởi chiếc quần dài màu đen của Cố Cách Cách.

Cố Cách Cách đang nằm dưới thân Miêu Tư Lý, một bên khép lại vạt áo sơ mi, một bên chửi rủa trong lòng. Hai lần gần đến lại bị xen ngang, cứ bị vậy hoài bà đây không thể không bị lãnh cảm nha!

Miêu Tư Lý ôm chặt Cỗ Cách Cách, không cho cảnh xuân của cô có nửa cơ hội được xuất hiện. Về mặt khó chịu nhìn chăm chăm hai người đang đứng ở cửa. Nếu trong đó không có một người là mẹ cô, ắt hẳn cô đã lập tức dùng đủ mọi lời lẽ thô tục mắng Cao Ngôn cút ra. Muốn tới thì cũng nên lựa lúc mà tới chứ?

Miêu Nhã - yêu tinh có đạo hạnh vượt xa Cỗ Cách Cách, tựa như ngôi sao nổi tiếng mới từ lễ trao giải bước ra. Một thân phục trang đẹp đẽ, chẳng những không dung tục mà còn toát ra vẻ cao quý, không ngừng hiển lộ ra tư thế quý phu nhân thượng lưu của bà, hơn nữa phong thái còn không chút thua kém so với đại minh tinh Cao Ngôn hào hoa phong nhã trẻ hơn bà hai mươi tuổi đứng bên cạnh. Quan trọng nhất là nét mặt của bà rất hồ hững thong dong, thậm chí còn mang theo nụ cười thân thiện, giống như con gái bà chẳng phải một trong hai cô gái đang dây dưa trên sô pha kia.

Rốt cuộc Cỗ Cách Cách cũng là yêu tinh luyện mãi mọc sừng, sau khi mặc quần áo tử tế, nhanh chóng tiến vào trạng thái phòng ngự. Lần trước khi đang ở cùng Miêu Tư Lý, Miêu Nhã và Diệp Mạn Diệp đồng thời xuất hiện trước mặt, lúc này bà lại dẫn theo Cao Ngôn, không biết tiếp theo có cầu huyết đến mức lập tức gặp luôn bố Miêu Tư Lý không? Cô từng hơn một lần hoài nghi, có phải trên người Miêu Nhã trang bị một loại máy dò giống như rada, chỉ cần cô ở bên Miêu Tư Lý thì Miêu Nhã sẽ lập tức dùng đủ các loại phương thức xuất quỷ nhập thần xuất hiện trước mặt cô, sau đó mang Miêu Tư Lý đi.

Có lẽ lúc này cô không định dễ dàng thỏa hiệp, bởi vì tất cả nhân vật chính đều đã ở đây.

CÁCH CÁCH GIÁ LÂM

Lạc Khuynh
dtv-ebook.com

Chương 37

Người ta đều nói, 'ba người phụ nữ tạo thành một vở kịch, sáu người phụ nữ tạo thành một vở tuồng', nhưng nếu là bốn người trong lòng có quỷ thì sao đây? Như vậy ngay cả không khí cũng sẽ lưu động đầy mùi thuốc súng.

Bởi vì Cao Ngôn là ngôi sao nên phải chọn một nhà hàng tương đối bí mật. Đây cũng là lý do vì sao Miêu Tư Lý chẳng muốn cùng Cao Ngôn ra ngoài ăn cơm, mỗi lần đều phải che giấu trốn tránh như một tội phạm cướp của giết người.

Miêu Nhã cùng Cao Ngôn ngồi ở một bên, còn bên kia là Cố Cách Cách và Miêu Tư Lý, phe cánh được phân chia rất rõ ràng. Đương nhiên trong mắt Miêu Nhã, Miêu Tư Lý đã được gán cho danh xưng đưa con gái bất hiếu 'cánh tay chìa hết ra ngoài'.

Cố Cách Cách đưa mắt nhìn những người trong phòng ăn lúc này, trong đầu chợt có suy nghĩ. Nếu năm năm trước cũng có một cơ hội để tất cả ngồi cùng bàn thẳng thắn với nhau thì tốt biết bao, như thế cô và Miêu Tư Lý sẽ chẳng cần xa cách nhiều năm như vậy. Nói thật, cô có chút hối hận, nhất là sau khi Miêu Tư Lý xuất hiện trước mặt cô, vì cô phát hiện tình cảm của cô đối với Miêu Tư Lý chẳng những không sút giảm mà càng lắng đọng thêm thuần túy thâm trầm, khiến nỗi hối hận thấm từng ruột gan. Hai cô đã lãng phí thời gian một cách vô ích, đời người liệu có được bao nhiêu cái năm năm, mà cố tình đi lãng phí vào đúng thời kỳ đẹp nhất của một người con gái? Đột nhiên nghĩ lại có chút sợ, nếu không gặp lại Miêu Tư Lý, cô sẽ ra sao đây? Có phải sẽ nghe theo sự sắp đặt của bố mẹ đi tìm một người đàn ông để kết hôn, rồi sinh con, sau đó

bình bình đạm đạm sống hết một đời? Cô tự nhận mình không có đủ dũng khí để đi yêu một người con gái khác, hay có thể nói, chẳng thể yêu bất cứ ai. Miêu Tư Lý cho cô cảm giác được yêu say đắm, một tình yêu sạch sẽ thuần khiết và nhiệt tình như ánh mặt trời, thỏa mãn toàn bộ mong đợi của cô về người yêu. Nếu so sánh, Miêu Tư Lý thật giống mỗi tình đầu của cô, đầy ngọt ngào và tốt đẹp, chứ không nhạt nhòa như nước giếng quan hệ khách sáo với Hứa Minh Huy.

Miêu Tư Lý kéo lấy tay Cố Cách Cách dưới bàn, đặt trong lòng bàn tay nhẹ nhàng vuốt ve, cúi đầu, mày nhú lại, tựa như đang suy nghĩ nên mở lời thế nào. Trong bốn người ở đây, cô tuyệt đối là nhân vật quan trọng, một người là mẹ, một người là người yêu, còn một người chính là bạn thời thơ ấu. Ba người này đều có quan hệ thiên ti vạn lữ với cô, hôm nay có thể 'sum họp một nhà' hoàn toàn cũng bởi vì cô. Vì vậy, cô chính là người có quyền lên tiếng nhất.

Mà những người khác cũng đều đang chờ cô đánh vỡ cục diện trầm mặc, tất cả ngẩng đầu nghiêm chỉnh, chuẩn bị tư thế bất cứ lúc nào cũng có thể phản công, lùi một bước để tiến thêm ngàn dặm. Đương nhiên qua nét mặt từng người cũng dễ dàng biết được đạo hạnh ai cao thâm.

Cao Ngôn trẻ tuổi, hơn nữa mấy năm qua lăn lộn trong giới giải trí đến phong sanh thủy khởi, khó tránh khỏi tuổi trẻ khí thịnh, không thể thu lại ý công kích của bản thân. Mặc dù trên mặt không biểu tình gì, nhưng vầng trán vẫn tiết lộ ra địch ý chôn sâu đáy lòng, đương nhiên là địch ý với Cố Cách Cách.

Còn Cố Cách Cách, năm năm trước cũng tuổi trẻ giống Cao Ngôn, đứng ở trước mặt Miêu Nhã tự nhận bản thân che giấu vô cùng tốt, kỳ thật chỉ như hoàng đế mặc áo vô hình, chỉ mỗi bản thân cảm thấy là tốt, còn trong mắt Miêu Nhã, hoàn toàn là trò trẻ con, quá non tay. Có đi đâu sau năm năm tu hành, công lực nâng cấp thâm hậu, vẻ mặt hờ hững thông dong, khóe miệng còn nhếch lên cười. Có một chuyện Miêu Tư Lý không hề biết, chính là cô đều có một ước định với cả Miêu Nhã và Cao Ngôn, nhưng hôm nay cô quyết định quên ước định đó hoặc nên nói, từ giờ phút

này sẽ bắt đầu vứt bỏ nó. Không phải cô nuốt lời mà chỉ là cảm thấy vận mệnh của cô không cần phải nằm trong tay người khác.

Về phần Miêu Nhã, căn bản không cần hao công tốn sức tìm manh mối trên mặt bà, bởi vì bà chính là một hồ nước đen tuyền, thâm đen như mực chẳng hề thấy đáy.

"Mẹ, hôm nay con muốn nói với mẹ hai việc. Mặc kệ mẹ có đồng ý hay không, con chỉ thông báo một tiếng." Miêu Tư Lý cuối cùng mở miệng.

Cố Cách Cách nghiêng mặt nhìn Miêu Tư Lý, biểu tình trên mặt cô lúc này cực kỳ nghiêm túc, đáng vẻ đó khiến Cố Cách Cách cực kỳ yêu thích. Miêu Tư Lý chính là như vậy, có đôi khi ngây thơ giống trẻ con, có đôi khi lại chín chắn đưa ra mọi quyết định. Đây cũng là lý do vì sao Miêu Tư Lý dù nhỏ hơn cô năm tuổi vẫn có thể tạo ra cho cô một cảm giác an toàn.

"Vậy sao? Nói xem." Trên mặt Miêu Nhã vẫn hờ hững ung dung, tựa như giờ phút này bà cùng Miêu Tư Lý chẳng phải hai mẹ con mà giống như hai đối tác, cùng đặt điều kiện lên mặt bàn xem hợp đồng có thể ký được hay không?

"Việc thứ nhất..." Miêu Tư Lý giờ bàn tay nắm tay Cố Cách Cách đang đặt dưới bàn lên trước mặt Miêu Nhã, dưới ánh đèn huỳnh quang càng trở nên trắng nõn, tựa như có thể dùng ngay để chụp quảng cáo cho sữa dưỡng da tay AK hay nhẫn kim cương. Các nhà sản xuất chắc chắn sẽ chẳng để ý đến chuyện hai cô gái chụp ảnh quảng cáo cho nhẫn, bởi vì tay của hai cô thực sự quá đẹp và thon dài, "Con muốn ở bên Cố Cách Cách, vì con yêu chị ấy." Giọng điệu Miêu Tư Lý rất kiên định, không một chút do dự.

Tim Cố Cách Cách bỗng nhiên đập mạnh, dù đoán được Miêu Tư Lý sẽ nói chuyện này, nhưng vẫn không ngăn được sự rung động khi nghe thấy lời cô nói. Mặc kệ trước đây có bao nhiêu vướng mắc tình thù, cũng luôn chỉ giới hạn giữa hai cô. Miêu Nhã biết chuyện này, Cao Ngôn biết chuyện này, thậm chí cả chị hai Cố Vân của cô cũng biết, nhưng chưa từng có ai chính thức nói ra, mà cứ để đoạn tình duyên này bắt đầu trong im lặng, rồi cũng để nó chấm dứt trong im lặng. Dù sao ở xã hội hiện tại, hai người con gái yêu nhau cũng chưa thể quang minh chính đại công khai cảm tình giống

như một đôi nam nữ. Chỉ ít là ở Trung Quốc vẫn chưa có đi đâu luật nào hợp pháp hóa quan hệ của cả hai.

Về mặt của Miêu Nhã cuối cùng có chút biến hóa nhìn Miêu Tư Lý, đưa con gái mà bà cực khổ hoài thai mười tháng. Trong nháy mắt bà như nhìn thấy được hình ảnh của chính mình lúc còn tuổi trẻ, quật cường và cũng cố chấp vô cùng, đương nhiên cũng chẳng biết trời cao đất dày, trong lòng không khỏi cảm thán: Tuổi trẻ thật tốt. Sau đó đưa tầm mắt từ Miêu Tư Lý chuyển qua Cố Cách Cách, người phụ nữ mà con gái bà muốn cùng ở bên cả đời. Dung mạo hoàn hảo, khí chất tao nhã và trí tuệ thâm tàng, không thể nghi ngờ đúng là một phụ nữ mê người, rất giống một cố nhân của bà, đáng tiếc người đó sau khi xuất ngoại lại chẳng có tin tức gì suốt hai mươi mấy năm qua. Đương nhiên đó không phải điểm chính, mà điểm chính, Cố Cách Cách đã khiến bà phải nhìn với con mắt khác xưa. Cô lại lần nữa có thể làm con gái bà đứng lên từ vũng bùn lầy, bà vẫn chưa quên bộ dạng xám xịt như tro tàn của Miêu Tư Lý cái ngày rời nhà đi, càng không quên sự thay da đổi thịt của đứa con gái bất trị của bà năm năm trước. Tất cả chuyện đó đều từ công lao của người phụ nữ này. Nói như vậy, Cố Cách Cách hẳn là ân nhân của bà. Tính mạng con gái giống như mạng sống của bà, vì vậy Cố Cách Cách đáng được bà gọi là ân nhân.

"Còn cô?" Miêu Nhã hỏi Cố Cách Cách, khóe miệng hàm chứa nụ cười đầy từ ái như một bậc trên.

Đương nhiên ở trong mắt Cố Cách Cách, Miêu Nhã thật giống Pháp Hải tay cầm bát tử kim đơn, chỉ cần cô đáp một tiếng "Vâng." sẽ ngay lập tức bị hút vào đó, rồi không chút lưu tình bị đè dưới tháp Lôi Phong tám trăm năm. Vì vậy cô chỉ cúi đầu, không nói gì. Còn một nguyên nhân nữa khiến cô không lên tiếng chính là nhìn thấy trong mắt Cao Ngôn cạnh Miêu Nhã chợt lóe lên ánh sáng, thậm chí còn phát ra cả tiếng đỉnh.

Cố Cách Cách trầm mặc khiến biểu tình của ba người còn lại rất bất thường. Miêu Tư Lý là khẩn trương rồi thất vọng, Cao Ngôn là khinh thường rồi vui sướng, còn Miêu Nhã lại như trong định liệu.

Vẫn giống năm năm trước, chỉ có một chút áp lực Cố Cách Cách đã buông tay. Người như vậy làm sao có thể mang lại hạnh phúc cả đời cho con gái mình chứ? Nụ cười trên môi Miêu Nhã thâm thúy hơn, như vậy cách làm của bà là đúng.

"Can you see it, my daughter?" Miêu Nhã cười đến vẻ xuân đào dạt, sau đó nói, "Ok, next please."

Hiển nhiên Miêu Tư Lý bị đả kích, không chớp mắt nhìn Cố Cách Cách, nhẹ giọng hỏi: "Chị không muốn bên em sao?"

Cố Cách Cách cắt miếng thịt bò trong đĩa ra từng miếng nhỏ, tuy cô không thích đồ ăn Tây nhưng động tác lại vô cùng thành thục. Sau khi cắt xong miếng thịt bò thành từng khối vuông vức, cô đặt đĩa thịt bò trước mặt Miêu Tư Lý, đổi đĩa của cô sang bên mình rồi buông dao nĩa nhìn Miêu Tư Lý, nói: "Em nói trước việc thứ hai đi."

Miêu Tư Lý nhìn nụ cười điềm tĩnh trên khuôn mặt của cô, cùng đĩa thịt bò đã cắt khéo léo trước mặt, lòng lập tức chảy ra một dòng nước ấm, dùng sức gật đầu: "Ừm."

Hành động này khiến Miêu Nhã có chút khó chịu, quả nhiên là con gái lớn không còn theo mẹ.

Trên mặt Miêu Tư Lý lại khôi phục vẻ tràn đầy tự tin: "Việc thứ hai, mẹ hãy trở về nói với Lục Liên Thủy, để ông ta rút lại toàn bộ tài sản từ đã ném vào công ty con. Công ty là tâm huyết của con, không thể vì ông ta mà con vứt bỏ toàn bộ cố gắng trước giờ. Cố Cách Cách nói rất đúng, ông ta có thể giới thiệu cho con một hai khách hàng nhưng không thể giúp con vẽ giấy hay tham gia vào vận hành công ty. Không có ông ta, công ty của con có thể không có quy mô lớn như bây giờ, nhưng cũng chẳng thể nào đóng cửa được. Đương nhiên ông ta đã giúp con, nhất định con sẽ hoàn trả lại phần nhân tình này, con sẽ tiếp tục làm việc tại MUMU đến khi trả hết nợ mới thôi."

Quyết định này nhường Miêu Nhã cảm thấy rất hài lòng, hiển nhiên lại là công lao của Cố Cách Cách. Nhìn thoáng qua Cố Cách Cách, sau đó nói:

"Rút số tiền đã đầu tư ấy sẽ làm thiệt hại rất lớn đến số vốn hiện có của công ty, dù sao con cũng đã quyết định làm ở MUMU, vậy cứ trả từ từ là được. Còn A Ken, tuy cậu ta là người theo bố con mười năm, nhưng cũng đã sớm không còn tiếp tục làm việc với bố con, năng lực của cậu ta hẳn con rất rõ, một cộng sự ưu tú như vậy mà lại bỏ đi thì rất đáng tiếc."

Miêu Tư Lý suy nghĩ một lát, gật đầu: "Con hiểu."

Việc thứ hai không còn bất kỳ khúc mắc liền đạt tới thỏa thuận, như vậy trở lại với việc thứ nhất. Sức chú ý của tất cả mọi người tức khắc quay sang Cố Cách Cách.

Cố Cách Cách không nhanh không chậm nâng ly, sau khi uống một hớp rượu đỏ mới chậm rãi cất lời: "Tôi muốn chịu trách nhiệm với Miêu Tư Lý."

Ba người đều sửng sốt, sau đó rất nhanh hiểu được thâm ý của ba chữ chịu trách nhiệm này.

Trong mắt Cao Ngôn lập tức hiện lên tia ghen tị, còn Miêu Nhã thì lộ ra biểu tình suy nghĩ sâu xa.

Hai người không hẹn mà cùng mở miệng: "Cô chắc chắn đó chứ?"

"Chắc chắn." Cố Cách Cách khẳng định câu trả lời của cô.

Hai người lại cùng nhú mày.

Không, là ba người cùng nhú mày mới đúng.

Miêu Tư Lý rất không hài lòng với câu trả lời của Cố Cách Cách, tức giận nói: "Cố Cách Cách, chị có cần suy nghĩ cỡ hủ như vậy không? Cái gì mà chịu trách nhiệm chứ? Chị tưởng chị đang sống ở thời cổ đại à? Nếu không phải chị nguyện ý ở bên em bởi vì chị yêu em, thì cứ coi như giữa chúng ta chẳng hề phát sinh chuyện gì đi! Em không cần thứ gọi là 'chịu trách nhiệm' của chị, đương nhiên cũng sẽ chẳng cần vì chị mà 'chịu trách nhiệm'. Chịu trách nhiệm ư? Ông trời ời, chắc cười chết mất thôi!"

Cố Cách Cách thản nhiên cười, trong mắt lưu động lên ánh lưu ly, vuốt hai má Miêu Tư Lý, nhẹ nói: "Bé yêu, nếu không thương em, tôi sẽ chạm vào em sao?"

CÁCH CÁCH GIÁ LÂM

Lạc Khuynh
dtv-ebook.com

Chương 38

"Cho nên đây? Hai người chuẩn bị ở chung?"

Miêu Nhã nhìn con gái không tiện đề mà có chút tiếc khi rèn sắt không thành thép. Cố Cách Cách chỉ mới nói một câu, có cần khóc đến nỗi sụt sướt thế không?

Cố Cách Cách dễ dàng nghe ra vị khinh miệt trong lời Miêu Nhã. Cảm giác đó giống như cô và Miêu Tư Lý đang vui vẻ chơi đùa hàng thì Miêu Nhã đại nhân đến và nhẹ nhàng nói 'đã hết giờ chơi rồi'.

"Không phải ở chung, mà là bên nhau." Cố Cách Cách sửa lại lời của Miêu Nhã, đồng thời rút ra một chiếc khăn tay từ túi xách lau nước mắt cho Miêu Tư Lý. Con nhóc này thật yếu đuối, chỉ mới nói một chữ thương thôi mà đã cảm động thành như vậy. Chẳng lẽ không nói ra miệng thì không phải yêu sao? Như vậy chẳng lẽ mấy ngày qua mình đã uổng phí biết bao công sức vận động à? (...) Lau hết nước mắt trên mặt Miêu Tư Lý, ngẩng thẳng người, nhìn Miêu Nhã rất nghiêm túc nói: "Nếu không thể chứng minh, vậy bây giờ chúng tôi đi chụp ảnh khiêu khích cho mọi người xem."

"Ý của cô là muốn nói cho mọi người biết? Công khai sao?" Miêu Nhã nhíu mày.

Đôi mày của Miêu Nhã rất tinh xảo, thực giống kiểu mày cong lá liễu thường được miêu tả trong sách, vừa dịu dàng uyển chuyển vừa đẹp sắc bén như dao. Cố Cách Cách có thể cảm thấy rất rõ những lưỡi dao vô hình đó đang sượt ngang qua mặt mình, nhưng cũng không chút sợ hãi đáp lại ánh mắt ấy, thậm chí còn trộm bỏ thêm ngân châm vào trong.

Miêu Nhã cùng Cố Cách Cách - hai yêu tinh một lớn một nhỏ, giống như hai cao thủ võ lâm đang quyết đấu với nhau, tình thế giao thủ hơn trăm

chiều thức.

Miêu Tư Lý vẫn còn chìm ngập trong vui sướng do Cố Cách Cách mang lại, nên không phát hiện khối thuốc súng đang cuộn giữa người yêu và mẹ cô.

Còn Cao Ngôn lại không thể nhúng tay, bởi vì thân phận của cô ta có chút không quá quang minh. Và cũng bởi vì cô ta chưa bao giờ dám biểu hiện rõ ý đồ của mình trước mặt Miêu Nhã. Đối với Miêu Nhã, cô ta là an toàn, không cần phòng bị, khi cần thiết còn có thể trở thành trợ thủ hoặc dao găm của bà.

Về mặt Cố Cách Cách nở nụ cười thân mật, cố ý xuyên tạc ý tứ của Miêu Nhã: "Tôi không để ý đến việc sẽ trở thành một thành viên của gia đình ngài."

Miêu Nhã cũng ung dung cười nói: "Vậy ta có nên treo băng vải đỏ, viết trên đó chữ nhiệt liệt hoan nghênh không?"

"Nếu ngài không chê phiền thì cứ làm. Quả thật tôi được sung ái mà lo sợ đấy!" Nụ cười của Cố Cách Cách không hề giảm, đáng vẻ như vô cùng hòa hợp với bà.

Còn Miêu Nhã vẫn như cũ cười thật đoan trang: "Vậy ta sẽ trở về quét dọn giường chiếu đón chào."

Nếu giờ này có một người lạ đi ngang qua, thấy bộ dạng tươi cười rạng rỡ này của hai người, nhất định sẽ cảm thấy đây quả là một gia đình hòa thuận. Đương nhiên nếu họ có thể đọc được suy nghĩ, chắc chắn sẽ chẳng thể có ý nghĩ ấy, bởi vì sẽ nghe thấy một màn nói chuyện khiến người ta lông tóc dựng đứng.

Miêu Nhã (nghiến răng nghiền lợi) nói: "Cô biết không, nếu không phải con gái ta thích khuôn mặt xinh đẹp của cô, ta đã đổi ly rượu đỏ này thành a-xít, không chút lưu tình hất hết lên mặt cô."

Cố Cách Cách (trợn trừng mắt) nói: "Nếu bà không phải là mẹ của Miêu Tư Lý, bà mà dám hất a-xít vào mặt tôi thì tôi cũng không ngại quyết sống chết cùng bà." (...)

Hai yêu tinh cùng có phong cách Mona Lisa ng ẩ chung một chỗ, khói thuốc súng ngập tràn khắp nơi.

Đây là lần đầu tiên Cố Cách Cách dám chính diện giao đấu cùng Miêu Nhã, đáy lòng cũng có chút sợ hãi phập phồng vì dù sao Miêu Nhã cũng là bậc bề trên. Nhìn Miêu Nhã r ồi lại nhìn Miêu Tư Lý, bỗng nhiên dâng trào một cảm xúc yêu trẻ kính già (...). Nhưng vì Miêu Tư Lý cũng vì chính mình, bất cứ giá nào cô cũng không thể để vận mệnh trở về khởi điểm, nếu bỏ qua lần này có lẽ thực sự đi đâu gì cũng sẽ đánh mất.

Mà trong đáy mắt Miêu Nhã đã chợt lóe lên tia sáng, th ầm nghĩ. Như vậy thì mới xem được chút chứ.

Trừ bỏ Miêu Nhã cùng Cố Cách Cách lòng dạ giả dối khách sáo vài câu, bốn người lại rơi vào tr ầm mặc. Vẫn là Miêu Tư Lý đã thức dậy từ trong vui mừng, mặc kệ còn Miêu Nhã và Cao Ngôn ng ẩ đối diện, ôm ch ầm Cố Cách Cách, hôn lên khóe miệng cô, cười nói: "Cố Cách Cách, em cũng yêu chị." sau đó vỗ tay, lên tiếng đứng ra nói lời kết thúc, "Được r ồi, việc con muốn nói đã xong. Nếu hai người không còn việc gì nữa thì chúng con đi trước."

Miêu Nhã lập tức trừng mắt nhìn cô: "Con đúng là đồ bất hiếu. Nuôi lớn như vậy mà chẳng có ích lợi gì, vội vã thế định đi đâu thai ư?"

Kỳ thật, Miêu Tư Lý sợ Miêu Nhã phản đối quyết liệt, tuy trước đó đã nói rất rõ cô chỉ thông báo, nhưng dù sao đây cũng là mẹ cô, không có sự đ ồng ý của bà thì cô và Cố Cách Cách cũng cảm thấy thương tâm.

"Ấy, mẹ yêu quý, xem mẹ nói gì kìa? Nếu mẹ nguyện ý trở thành sản phụ, con cũng không ngại tiếp tục trở về trong bụng để mẹ sinh ra lại lần nữa." Miêu Tư Lý một bên nũng nịu với Miêu Nhã, một bên căng chặt dây thần kinh. Mỗi lần mẹ cô nói chuyện như vậy tất là muốn ra ý chỉ, rất có thể câu tiếp theo chính là: Mẹ không cho phép hai đứa bên nhau! Nếu vậy

cô cũng đành li ều mạng kháng chỉ tới cùng. Cô chỉ quan tâm trong lòng Cỗ Cách Cách có mình hay không, còn tất cả những yếu tố khác chỉ là mây gió, dù có là mẫu thân đại nhân của cô phản đối, cô cũng kiên quyết không nhường. Cô không tin mẹ mình có thể lấy cái chết ra bức bách cô.

Quả nhiên là mẹ con thấu hiểu lẫn nhau, Miêu Nhã chẳng những không phản đối, mà còn cười nói: "Hai đứa đã có ý với nhau như vậy, thì quyết định thế đi."

Cầm của Miêu Tư Lý và Cỗ Cách Cách đồng thời rớt xuống, cả kinh đến nỗi quên luôn việc lấy tay nhặt lại, còn trên mặt Cao Ngôn là không thể tin nổi.

"Mẹ, hôm nay không phải ngày Cá tháng Tư, lời của mẹ nghe có chút lạnh người." Về mặt Miêu Tư Lý đề phòng nhìn Miêu Nhã. Trực giác nói cho cô biết, mẹ cô không thể tốt bụng đến vậy, ắt hẳn đang bố trí sẵn bẫy chờ hai cô nhảy vào, không thì cũng là ti ền lệ hậu binh.

Miêu Nhã giống như cực kỳ hạnh phúc, cười vô cùng sung sướng, tay còn vung lên không trung, động tác đó thật giống như tú bà đang vẫy khăn trên tay (...): "Con đúng là đ ồ không lương tâm. Nếu không đồng ý cho cả hai ở bên nhau thì con trở mặt, còn đồng ý thì lại hoài nghi. Rồi cuộc con muốn mẹ đồng ý hay là không?"

Về mặt Miêu Tư Lý vẫn căng thẳng, còn theo bản năng nắm lấy tay Cỗ Cách Cách, không đáp, hỏi lại: "Mẹ có đi ều kiện gì? Trước khai ra đi."

Cỗ Cách Cách cũng muốn biết rốt cuộc Miêu Nhã bán thuốc gì trong hồ lô. Mấy ngày trước còn đề nghị dùng kết hôn để chấm dứt quan hệ giữa cô và Miêu Tư Lý, không có khả năng chỉ qua mấy ngày liền thay đổi thái độ hoàn toàn thế này.

Miêu Nhã mắng Miêu Tư Lý: "Hổ dữ không ăn thịt con. Mẹ là mẹ con, chẳng lẽ muốn hại con sao? Nhưng đúng là mẹ có một yêu cầu nhỏ, đó là muốn tận mắt nhìn thấy con sống thật tốt thì mới yên tâm được."

Ý nghĩ trong đầu Miêu Tư Lý bay lượn, sau đó lập tức hiểu rõ ý tứ của bà: "Ý mẹ là muốn chúng con cùng mẹ về sống trong căn nhà kia?" Sắc mặt trăn xuống, như đinh đóng cột, cự tuyệt: "Không thể! Mẹ từ bỏ suy nghĩ đó đi!"

Miêu Nhã tưởng rằng Miêu Tư Lý đã chịu làm ở MUMU, không chừng lấy việc đồng ý để cô và Cố Cách Cách yêu đương sẽ dụ cô về sống ở Lục gia, ai dè cô cự tuyệt dứt dối thế này, trong lòng thở dài. Con bé hận bố mình đến tận xương tủy, không biết rốt cuộc là lỗi của ai đây?

Miêu Tư Lý thấy thần sắc Miêu Nhã ảm đạm, nghĩ rằng đã làm bà tổn thương, trong lòng cũng không chịu nổi. Dù sao người cô giận là bố cô, chứ không phải người mẹ đã sinh ra và nuôi nấng cô, không khỏi mền giọng lại, lấy lòng: "Mẹ có thể chuyển đến ở cùng với bọn con mà."

Miêu Nhã không cần nghĩ ngợi, lập tức gật đầu: "Cũng được."

Cầm Miêu Tư Lý và Cố Cách Cách lại lần nữa rót xuống, liếc mắt nhìn nhau.

Trong mắt Cố Cách Cách kinh sợ viết: Ở cùng mẹ em dưới một mái nhà? Xin hãy cho tôi một cây đao, tự mình kết liễu vẫn là cách nhanh nhất.

Còn trong mắt Miêu Tư Lý chỉ toàn sự bất đắc dĩ: Em chỉ khách sáo với mẹ em thôi. Em cũng không muốn mẹ quấy rầy thế giới hai người chúng ta mà.

Cố Cách Cách hắng giọng: "Chỗ tôi ở chỉ có một phòng..."

Không đợi Cố Cách Cách nói xong, Miêu Tư Lý cũng cướp lời: "Nhà của con cũng không lớn, tuy có hai phòng nhưng một phòng đã dùng làm chỗ vẽ tranh, không thể để người khác vào đó ở được."

"Vậy chuyển sang ở nhà kia của mẹ đi." Mắt Miêu Nhã liếc thấy Miêu Tư Lý chuẩn bị há mồm cự tuyệt, nói tiếp, "Không phải nhà của bố con, mà là một căn biệt thự mấy năm trước mẹ mua, vốn định để cho con làm

quà cưới, nhưng..." Nhìn hai người trước mặt, hừ nhẹ, "Sợ là chẳng cần, vẫn nên để lại cho mình dưỡng già thôi."

Cố Cách Cách xua tay một chút, tỏ vẻ không hề gì.

Miêu Tư Lý cười lấy lòng: "Mẹ, đừng nói trách móc vậy chứ? Tuy con không kết hôn, nhưng cũng chưa nói không nuôi mẹ mà. Khi nào tìm thời gian, chúng ta đi sang tên nhé." (Miêu Nhã: "...")

Một nhà ba người (...) thảo luận sục sôi ngất trời, hoàn toàn xem nhẹ vẫn còn một người im lặng ng ẩ bên.

Cao Ngôn nhìn Miêu Tư Lý đang cười rất thoải mái, người mà từ mười mấy tuổi cô ta đã yêu, trong lòng không biết là vui hay buồn. Trong vòng mấy ngày, Miêu Tư Lý cứ như hai người khác hẳn nhau, chỉ bởi người phụ nữ tên Cố Cách Cách bên cạnh. Cả hai yêu nhau và giờ quyết định ở bên nhau, hơn nữa còn được sự chấp thuận của phụ huynh, thật giống như tu hành đã thành chính quả. Nếu như đây là tiểu thuyết hay một bộ phim truyền hình, có thể hai cô còn chào một tiếng cảm ơn cuối phim, quả là một kết cục hoàn mỹ biết bao nhiêu.

Mà từ đầu đến cuối, cô ta đầu chỉ là khán giả.

Có đôi khi nghĩ, qua nhiều năm như vậy, có phải cô ta thực sự thích Miêu Tư Lý không, hay chẳng qua vì không chiếm được nên luôn thấy Miêu Tư Lý là tốt nhất?

Trước đây thích Miêu Tư Lý, bởi vì Miêu Tư Lý luôn bảo vệ cô ta. Chỉ cần có người bắt nạt, Miêu Tư Lý sẽ báo thù giúp cô ta ngay. Mặc dù cuối cùng người bị đánh đến bầm dập mặt mũi vẫn luôn là Miêu Tư Lý, nhưng khi đó cô ta cảm thấy Miêu Tư Lý nho nhỏ ấy thực sự rất bảnh.

Sự ỷ lại đó kéo dài tới lên trung học, thời kỳ thiếu nữ bắt đầu biết yêu. Miêu Tư Lý vẫn như cũ đánh nhau vì cô ta, thế nhưng lúc này lại đa phần thắng, thậm chí ba nam sinh cộng lại cũng không phải đối thủ của cô (Từ tám tuổi, Miêu Tư Lý bắt đầu được Miêu Nhã đưa đi học Taekwondo). Tình cảm của cô ta từ từ biến chất, lần đầu tiên tâm động chân chính thích

một người, và cũng là lần đầu tiên nếm trải sự thống khổ. Dù sao Miêu Tư Lý cũng là nữ sinh, nhưng lại chân thành hơn bất cứ nam sinh nào từng theo đuổi cô ta, nên Cao Ngôn không có đường để rút lại, cứ thế sa vào.

Cao Ngôn tưởng rằng Miêu Tư Lý cũng giống như cô ta, vì thích nên mới giúp mọi việc. Vì vậy lấy hết can đảm để thổ lộ, sao biết được Miêu Tư Lý lại bị hù đến kinh ngạc tột độ, biểu tình đó quả thật đã tổn thương cô ta một thời gian dài. Sau đó, bởi vì Miêu Tư Lý luôn luôn một mình, nên cô ta mới dần dần khôi phục lại, còn tìm một lý do biện bạch giúp Miêu Tư Lý: Miêu Tư Lý không phải không thích mình mà chỉ không thể chấp nhận việc hai người con gái ở bên nhau.

Nhưng sự thật chứng minh cô ta đã sai lần, không phải Miêu Tư Lý không thích con gái mà chỉ là không thích cô ta. Lúc người phụ nữ tên Cố Cách Cách kia xuất hiện, Miêu Tư Lý đã không chút do dự đâm đầu vào, đương nhiên cô ta cũng có một phần trách nhiệm, khi đã gián tiếp đem cơ hội nhường sang cho Cố Cách Cách.

Cao Ngôn từng vô số lần hỏi qua chính mình, nếu năm đó cô ta không đi một vài bước ấy, liệu cô ta và Miêu Tư Lý còn có khả năng? Qua nhiều năm như vậy, liệu cô ta có từng thấy hối hận?

Cao Ngôn nhìn mình một thân đẹp đẽ gọn gàng, trên đỉnh đầu cũng là vô số quầng sáng, nở ra một nụ cười nhạt. Cứ để thời gian chứng minh tất cả đi.

CÁCH CÁCH GIÁ LÂM

Lạc Khuynh
dtv-ebook.com

Chương 39

Lúc Cao Ngôn nghe Miêu Tư Lý nói lại đôi gia sư tại nhà thì cũng chẳng để ý, bởi việc Miêu Tư Lý đổi gia sư đã trở thành việc cơm bữa rồi. Cô ta biết Miêu Tư Lý cố ý lừa học vì đây là cách thức mà cô phản nghịch lại mẫu thân của mình. Miêu Nhã càng hy vọng cô thành công thành phượng thì Miêu Tư Lý lại càng muốn làm trái ước muốn này. Đương nhiên còn một nguyên nhân quan trọng nữa, đó chính là vì cô ta.

Trước khi Cỗ Cách Cách xuất hiện, thế giới của Miêu Tư Lý rất đơn giản, có một người mẹ đơn thân, một người bố chưa biết mặt, và một người bạn thân từ thời mặc tã lớn lên cùng cô. Danh xưng bạn thân vốn là do Miêu Tư Lý đặt, chứ cô ta thật không thích cái từ này, bởi nếu chỉ là bạn thân, nghĩa là có một ranh giới rất rõ ràng giữa cô ta và Miêu Tư Lý, trên đó còn rải đủ các loại khoảng cách.

Cho đến khi cái tên Cỗ Cách Cách thường xuyên được xuất hiện trên miệng Miêu Tư Lý, trong lòng Cao Ngôn mới nổi lên đề phòng, và sau khi nhìn thấy Cỗ Cách Cách, tiếng chuông cảnh tỉnh lại càng kêu vang.

Không thể ngờ Cỗ Cách Cách lại có vẻ ngoài mà cả Miêu Tư Lý và Miêu Nhã đều thích. Theo lời Miêu Tư Lý từng nói, hai mẹ con cô đều là kiểu người điển hình của bệnh coi trọng vẻ ngoài. Tuy Cỗ Cách Cách là phụ nữ nhưng các phụ nữ khác cũng khó lòng cưỡng nổi sự thu hút của sắc đẹp. Tại sao lại có người có khuôn mặt xinh đẹp đến vậy, tinh xảo như dùng máy tính tính toán chuẩn xác để tạo ra? Thế nên, khi lần đầu Cao Ngôn gặp Cỗ Cách Cách ở KFC, lập tức nghĩ tới từ người giả - người mà không cần tô son điểm phấn vẫn có thể lập tức đặt dưới ánh đèn huỳnh quang quay phim chụp ảnh quảng cáo, còn cô ta thì lại đang ở thời kỳ khó khăn nhất, có thai.

Cho tới bây giờ, Miêu Tư Lý cũng chưa từng hỏi Cao Ngôn, bố của đứa bé kia là ai. Lúc biết cô ta mang thai, Miêu Tư Lý đã tức giận đến mức muốn một dao đâm chết người đàn ông đó. Khi ấy, cô ta còn tưởng đó là vì Miêu Tư Lý ghen với người kia, nhưng sau mới biết, đó chỉ vì đau lòng. Bận thân của cô bị đàn ông đưa lên giường, lại còn có thai, phản ứng như vậy cũng rất bình thường, chứ không phải biểu hiện của tình yêu. Lúc Miêu Tư Lý thật tâm yêu một người, trong ánh mắt cô luôn tỏa ra ánh sáng ngời, giống hệt như khi cô nhìn Cố Cách Cách.

Ngày hôm đó sau khi phẫu thuật, các cô không dám lập tức về nhà mà ghé qua trường học để xin nghỉ. Miêu Tư Lý giúp cô ta tìm một khách sạn, còn chơi sang mời một

bác giúp việc đến chăm sóc cho cô ta; còn bản thân, đến tận chủ nhật, Miêu Tư Lý mới đến thăm.

Hôm đó, bác giúp việc ra mở cửa, Cao Ngôn liếc mắt nhìn thấy một thân ảnh cao gầy, trên khuôn mặt liền nở nụ cười tươi. Vừa định cất tiếng gọi Miêu Tư Lý, lại thấy phía sau cô còn có bóng dáng một người khác, gai mắt hơn nữa, Miêu Tư Lý lại đang nắm tay người đó. Là Cố Cách Cách, người phụ nữ lần trước đưa cô ta tới bệnh viện, cũng là vị gia sư được Miêu Tư Lý nhắc tới cả ngày.

Sau khi hai cô bước vào phòng, Cao Ngôn mới chăm chú quan sát cách ăn mặc của cả hai.

Cố Cách Cách mặc một bộ váy liền áo sáng màu, dài ngang đầu gối, mái tóc đen dài xõa thẳng xuống vai, vẻ ngoài mảnh mai và gọn gàng, chẳng những không phô trương mà còn rất xinh đẹp. Đương nhiên đây là do Cao Ngôn chưa bắt gặp lúc Cố Cách Cách miệng mồm cay nghiệt, nên mới sinh ra cảm giác sai lầm như thế.

Còn Miêu Tư Lý thay đổi phong cách thường ngày, mặc một chiếc váy ngắn màu xanh tinh nghịch, tựa như bị đờng hóa cùng người đứng cạnh bên, chẳng còn vẻ lạnh lùng giống bình thường, mà nội liễm nhã nhặn đến mức quý dị.

Cố Cách Cách mỉm cười, gật đầu một cái với Cao Ngôn, sau đó cầ
lấy chiếc cặp trên tay Miêu Tư Lý, ng ẫ xuống ghé sô pha cạnh đó, lấy
giấy và bút chì ra, nghiêm túc vẽ.

Còn Miêu Tư Lý bước đến cạnh giường Cao Ngôn, hỏi tình hình mấy
ngày qua của cô ta.

Cao Ngôn chỉ trả lời qua quýt, r ẫ chỉ vào 'người ngoài' đang ng ẫ trên
sô pha kia, giọng điệu bức bối hỏi Miêu Tư Lý: "Làm sao cậu lại đưa chị ta
đến đây?"

Kết quả Miêu Tư Lý đáp lại một câu khiến Cao Ngôn thiếu đi đầu tức
chết: "Ồ, mình hẹn chị ấy đi ăn, r ẫ chợt nhớ cậu ở g ần đây, nên tiện
đường ghé qua thăm cậu."

Giọng Cao Ngôn lại càng thêm khó chịu: "Mình còn tưởng rằng cậu
bận, hóa ra là quên."

Cố Cách Cách dùng bàn vẽ che ngang qua mặt, trên tay không ngừng
múa may, nghe hai người nói chuyện mà khóe miệng không tự chủ nhếch
lên cười.

"Hai ngày qua quả thật rất bận." Miêu Tư Lý giải thích, "Sau tuần này
là thi học kỳ, mình phải tranh thủ thời gian để học. Mình không giống cậu,
dù một tháng không học hành gì vẫn chẳng rớt khỏi hạng ba. Mục tiêu của
mình là lọt Top mười, Cố Cách Cách nói, chỉ cầ vào được Top mười sẽ
thưởng cho mình."

"Đợi một chút." Trên mặt Cao Ngôn lộ vẻ không thể tưởng tượng nổi,
"Cậu nói cậu cầ thi vào Top mười?" Nếu cô ta nhớ không l ầm, từ sau khi
được đưa thẳng lên trung học, thành tích của Miêu Tư Lý chưa bao giờ
chạm được tới hạng có hai con số (...).

Miêu Tư Lý thấy vẻ mặt của Cao Ngôn giống như vừa mới nghe được
một câu chuyện cực buồn cười, tức thì không vui. Biểu cảm của Cao Ngôn
và Cố Cách Cách sao lại giống hệt, vì vậy nên Cố Cách Cách mới đ ồng ý

với điều kiện quá quắt của cô, đó là nếu thi vào được Top mười, Cố Cách Cách sẽ đồng ý hôn cô.

Dương nhiên, khi Cố Cách Cách nghe được điều kiện ấy, đã dùng ánh mắt như đang đánh giá một con dê già, nhìn cô từ trên xuống dưới năm phút đồng hồ, mới dùng giọng dè bủ nói: "Miêu Tư Lý, em đúng là kẻ lòng tham không đáy."

Miêu Tư Lý cứ tưởng cô sẽ nói rằng: "Rất tiếc tôi không thích con gái nên cũng chẳng có đam mê hôn môi giống em.", nhưng kết quả cô lại nói 'kẻ lòng tham không đáy'. Từ này có rất nhiều ý nghĩa, ít nhất ở trong mắt cô, có lẽ Cố Cách Cách cũng không cực kỳ bài xích với nụ hôn lần trước phải mượn rượu cô mới có can đảm làm. Nói thật, cô đã yêu hương vị ngọt lành trong miệng Cố Cách Cách và cả cảm giác sục sôi hết cả dòng máu nóng kia. Lấy can đảm ôm eo cô, nói: "Là chính chị nói, con gái lên giường cùng con gái cũng chẳng có thai nổi, huống chi là hôn môi? Hôn một cái chắc chỉ lãng phí một chút nước miếng."

Cố Cách Cách nghiêng mặt liếc cô: "Em ác quá rồi đấy?" sau đó không biết ma xui quỷ khiến thế nào lại đồng ý. Lý do đồng ý thật ra rất đơn giản, bởi vì cô không tin Miêu Tư Lý có thể thi vào được Top mười. Tuy quả thật Miêu Tư Lý rất cố gắng nhưng thành tích học tập không phải ngày một ngày hai có thể phóng nhanh như gấn hỏa lực. Hơn nữa Miêu Tư Lý còn đồng ý với cô, nếu không đạt được, sẽ để mặc cho cô bóc lột tàn bạo (...).

Miêu Tư Lý chỉ nói chuyện với Cao Ngôn một lát, liền ngẩng xuống cạnh Cố Cách Cách, nhìn bức tranh Cố Cách Cách đang vẽ trên tay, đường nét cực kỳ hỗn độn, khiến cô hoa cả mắt. Cô biết Cố Cách Cách học kiến trúc nhưng nhìn dáng vẻ bên ngoài chẳng có chút ấn tượng nào giống một kiến trúc sư. Cô cứ nghĩ đó phải là những lão già mặc áo công nhân, đầu đội nón bảo hộ, cả ngày tiếp xúc cùng thép và xi măng, không thì cũng là những người đàn ông trần trụi sức sống, mặc âu phục thẳng thớm, đeo kính gọng vàng, chứ không phải kiểu phụ nữ ngẩng ở phòng máy lạnh như Cố Cách Cách (...). Đến sau này khi cô thi vào cùng ngành ấy, chứng kiến con

gái như đờ hiêm quý trân bảo giữa một đám đàn ông, cô mới thấy quan điểm của mình lúc trước hoàn toàn chính xác.

"Chị đang vẽ gì vậy?" Miêu Tư Lý hỏi.

"Tranh." Cố Cách Cách đáp, lời ít ý nhiều.

"Nói nhảm, đương nhiên là em biết chị đang vẽ tranh." Miêu Tư Lý liếc mắt, sau đó nén giận, "Đây là bài tập của chị à? Đã vẽ suốt cả dọc đường mà vẫn chưa có chút thời gian nói chuyện với em sao?"

Cố Cách Cách cuối cùng cũng dừng tay, dùng ánh mắt đặc biệt u oán liếc nhìn Miêu Tư Lý: "Bé yêu à, em biết không? Nếu không phải do em năm lần bảy lượt gọi điện thúc giục thì tôi đã sớm hoàn thành xong. Hơn nữa nếu ngày mai không có tác phẩm để giao, tiền bồi thường sẽ bằng gấp đôi số lương làm gia sư một năm cho em đấy, đương nhiên với điều kiện em lên được đại học, tôi mới có khả năng cần được số tiền đó từ mẹ em."

Tiền bồi thường nhiều như vậy, thế không phải nó có giá trị rất cao? Miêu Tư Lý nhìn thoáng qua bức tranh lần nữa, vẫn chẳng thể hiểu nổi Cố Cách Cách đang vẽ gì. Lần đầu tiên cảm thấy cô và Cố Cách Cách có sự chênh lệch, hơn nữa còn rất lớn, có chút tủ thân nói: "Chị thật lợi hại, ngay cả xem thôi em cũng không hiểu."

Cố Cách Cách dễ dàng nhận ra vị chua trong lời nói của cô, ê đến rằng đầu phải rụng ra, trên mặt cũng chỉ là nụ cười miễn cưỡng.

Đến đây nếu cho rằng Cố Cách Cách sẽ nói vài lời an ủi như kiểu, "Chỉ cần cố gắng học tập, sau này nhất định em còn lợi hại hơn tôi" để dỗ dành tâm hồn yếu đuối của Miêu Tư Lý. Nếu thật nghĩ thế thì có nghĩa không hiểu gì về Cố Cách Cách rồi. Cô mà lương thiện được vậy sao?

Cố Cách Cách vỗ vai Miêu Tư Lý, nói với vẻ thương hại: "Dựa vào chỉ số thông minh của em, quả thật khó mà hiểu được điều cao thâm thế này. Nhưng đừng buồn, không phải chỉ có mình em nhìn không hiểu."

Miêu Tư Lý lập tức mắc nghẹn.

Mà một khi Cố Cách Cách đã mở điệu hát bài nhục nhã ra (...) cũng chẳng tính sẽ ngừng lại, nói tiếp: "Kỳ thật bộ dạng của em cũng coi như thông minh (Miêu Tư Lý: "...Cái gì gọi là bộ dạng coi như thông minh?"), chỉ cần sau này đừng thảo luận với ai đi đâu gì, nhất định không lộ ra đâu."

Miêu Tư Lý: "..."

"Đương nhiên em cũng không cần quá ưu sầu về nghề nghiệp trong tương lai. Em có thể làm huấn luyện viên thể hình hoặc linh tinh gì đó, nhìn cơ thịt trên cánh tay bé nhỏ của em này." Cố Cách Cách nói xong liền đưa tay sờ sờ, "Thật cứng đó nha."

Miêu Tư Lý: "..."

Kỳ thật, trước khi gặp Cố Cách Cách, Miêu Tư Lý vừa hoàn thành xong một khóa Taekwondo, vì vậy bắp thịt có phần săn chắc. Mà thực tế, cánh tay của Miêu Tư Lý vẫn rất mảnh khảnh, chỉ là nếu so với kiểu người nhu nhược như Tây Thi của Cố Cách Cách thì khác biệt rất xa. Hình thể của Miêu Tư Lý là kiểu khỏe khoắn gọn gàng của việc tập luyện thể thao đầu đặn, thêm nữa cũng vì sợ sẽ có một thân thể đầy cơ bắp sau khi luyện Taekwondo, mà cô còn đặc biệt đăng ký học khóa thể dục thẩm mỹ. Đáng tiếc kết quả vẫn bị Cố Cách Cách bắt lấy chi tiết nhỏ đó mà xỉ vả.

Cố Cách Cách còn liệt kê thêm một loạt công việc không cần động não, có cảm giác như không nhục nhã chết Miêu Tư Lý quyết không bỏ qua.

Nói tới cuối cùng, chẳng những Cao Ngôn không nghe tiếp nổi, đến bác giúp việc đang cầm cúi dọn dẹp bên cạnh cũng thương cảm nói đỡ vào: "Cô bé à, nếu cần tìm một công việc, có thể tới công ty của nhà tôi. Chúng tôi không yêu cầu cao mấy chuyện bằng cấp này đâu."

Miêu Tư Lý: "..."

Cố Cách Cách lập tức không hề nề mặt ai, bật cười ha hả vang phòng.

Miêu Tư Lý then quá hoá giận nhìn Cố Cách Cách, ánh mắt chỉ thiếu đi đầu phun ra lửa. Nếu có thể, cô thật muốn xé toang bức tranh đầu xỏ ấy,

có đi đâu cô sợ hậu quả nếu xé r ồi, nhất định Cỗ Cách Cách sẽ c ần đao chặt cô ra từng khúc. Vì vậy, lựa chọn hành động sáng suốt hơn, rướn người bên tai Cỗ Cách Cách nặn qua kẽ răng một giọng thật nhỏ: "Đừng coi khinh người, có thời gian chị cũng nên đi học hôn môi chút đi. Chị biết không, biểu hiện lần trước của chị dở tệ lắm luôn đó. Em hoài nghi có thật là chị đã từng có bạn trai? Thật chờ mong đây!"

Cỗ Cách Cách không nghĩ tới cô cả gan trước mặt mọi người dựa vào mình sát như vậy, bên tai còn cảm thấy ngứa ngáy khi hơi thở ấm áp phả lên, thêm những lời mà Miêu Tư Lý vừa nói, cả mặt cũng đi theo đỏ bừng, không còn cười được ra tiếng.

Thấy Cỗ Cách Cách không thể cười nhạo nữa, cả khuôn mặt còn đỏ r ần lên, tâm tình Miêu Tư Lý lập tức vui vẻ trở lại. Hóa ra tử huyết của chị ấy ở chỗ này. Nổi hứng trêu đùa, cô kéo vai Cỗ Cách Cách, đưa đầu lưỡi liếm lên vành tai tinh xảo hơi chút đỏ h ồng kia, quả nhiên người phụ nữ lòng dạ rắn rết ấy cứng ngắc tức thì. Lúc này mới buông cô ra, học theo bộ dạng của Cỗ Cách Cách vừa nãy, cười lên ha hả.

Còn Cỗ Cách Cách chỉ có thể cúi đầu, không dám thốt ra nửa câu phản bác.

Hai cô gái làm ra những động tác thân mật vốn rất bình thường, nên bác giúp việc chẳng nhìn ra đi đâu gì không ổn.

Mà thấy không ổn lại là một người khác. Cao Ngôn ôm cánh tay, lạnh lùng nhìn cả hai.

CÁCH CÁCH GIÁ LÂM

Lạc Khuynh
dtv-ebook.com

Chương 40

Có câu, 'trong sách đầu có người đẹp như ngọc'.

Vì vậy, Miêu Tư Lý vì 'người đẹp' của mình, dù biết nước đến chân mới nhảy, vẫn liều mạng thuê đêm học bài, hơn nữa còn cực kỳ nghiêm túc trong mỗi bài thi (...).

Trước đây, vào mỗi kỳ thi, Miêu Tư Lý dùng phần lớn thời gian để ngủ, tới lúc gần hết giờ mới thức dậy làm bài. Có đôi khi trong đầu còn đột phá ra nhiều ý tưởng kỳ quặc khiến các thầy cô giáo chấm bài vắng nước miếng đầy bàn, vừa ôm bụng cười vừa đập bàn hỏi, Tại sao có người quái dị được như Miêu Tư Lý? Người ta nói cô ngốc đến bất trị, nhưng lại có thể viết ra được những vẻ đối đầu tinh tế cho bài ngữ văn, khiến không ai lại không vỗ tay tán thưởng. Đương nhiên nếu người chết có thể sống lại, khẳng định các bậc thầy văn học sẽ bò ra từ trong quan tài, sau đó bóp cổ Miêu Tư Lý mà hỏi, Vì cái gì lại dám biến đổi hoàn toàn thơ ca của bọn tôi? Ở các môn khác cũng giống thế, cô có thể đáp sai một câu hỏi đơn giản đến mức nhắm mắt cũng làm được, nhưng đôi khi lại trả lời được những câu đặc biệt khó mà tất cả các học sinh khác đầu bó tay đầu hàng, làm cho người ta có cảm giác như hời quang phản chiếu*.

(*: Hời quang phản chiếu là tên thường gọi của hiện tượng người ốm nặng đột ngột hời tỉnh, khỏe lại trước khi qua đời.)

Cho nên có thể thấy, tất cả những chuyện này vốn chỉ là biểu hiện giả dối. Bằng không với một người thành tích kém đến mức môn nào cũng treo đèn lồng đỏ, làm sao chỉ với một năm cố gắng đã đậu vào đại học nổi tiếng của Cố Cách Cách, hơn nữa còn là ngành kiến trúc có tỉ lệ chọi cực cao, trừ phi thực sự cô có 'vật đính kèm'.

Đương nhiên những biểu hiện của một học sinh xấu như đánh nhau trốn học, cũng là do Miêu Tư Lý cố tình làm thế. Cô thích nhìn thấy bộ dạng bận rộn đến sứt đầu mẻ trán của mẹ cô, ít nhất đi đầu đó còn chứng minh bà có quan tâm đến cô, chứ không phải đặt hết trái tim lên người đàn ông mà cô phải gọi là bố kia.

Tuy nhiên, nguyên nhân chân chính khiến Miêu Tư Lý sống buông thả đến vậy, thật ra là vì Cao Ngôn. Cuộc sống của Cao Ngôn vốn không có màu sắc, thực sự chẳng nhìn thấy chút tương lai, nếu có hy vọng thì cũng chỉ như vò sứt miệng. Nói là nghĩa khí cũng được, là áy này cũng tốt, về tình về lý cô cảm thấy mình không nên vượt quá Cao Ngôn. Chính vì thế, Miêu Tư Lý mới tỏ ra yếu kém để không cảm thấy có lỗi với lương tâm, cũng như với tình bạn nhiều năm giữa hai người. Nếu không phải do Cố Cách Cách xuất hiện, nói không chừng Miêu Tư Lý thực sự sẽ cứ thất bại thảm hại như thế mãi mãi.

Có đi đâu dù có thông minh đến mấy, khi đã bỏ phí quá nhiều thời gian không học hành đàng hoàng thì người đó vẫn bị tụt lại đằng sau khá xa; vì vậy, lúc Miêu Tư Lý muốn hồi tâm chuyển ý nghiêm túc học hành, đương nhiên vẫn có chút quá sức. Cô đánh cuộc với Cố Cách Cách nhưng cũng không phải nắm chắc phần thắng trong tay.

Từ kỳ thi cho đến khi có kết quả, Miêu Tư Lý nhẫn nhịn tròn một tuần không gọi điện cho Cố Cách Cách. Cô kéo bạn cùng bàn ra chỗ dán điểm, rồi lại then thùng che mắt không dám nhìn lên (...), đến khi người bạn ấy dùng giọng như muốn đâm thủng màng nhĩ hét: "Miêu Tư Lý, đây không phải cậu sao?" Thì cô mới thấp thỏm bỏ tay ra, cảm ơn trời đất, cô thi đạt... hạng mười chín (...). Đương nhiên đây còn là bởi Cao Ngôn không thi, nếu không đã là hạng thứ hai mươi.

Phần thưởng đã vượt mất.

Bạn cùng bàn dùng giọng điệu vừa hoài nghi vừa kinh ngạc hỏi cô: "Có phải cậu gian lận không?" Miêu Tư Lý không buồn giải thích, vô cùng ảm đạm rời khỏi trường, muốn tìm Cố Cách Cách xem còn có thể vẫn hời chút

gì hay không. Dù sao đây cũng coi như tiến bộ, bởi lần thi trước cô còn đứng hạng một trăm mười chín (...).

* * *

Trên đường đến trường tìm Cố Cách Cách, Miêu Tư Lý gọi điện cho cô. Cố Cách Cách nói mình đang ở quán bar, nên Miêu Tư Lý đành phải về nhà đổi đồ phục.

Trong một quán bar ở gần quảng trường, Miêu Tư Lý tìm thấy Cố Cách Cách. Khi bước vào, cô không nhìn thấy cảnh tượng nhảy múa thác loạn, mà chỉ thấy vài đôi nam nữ đang nhảy trên sàn, cùng một ca sĩ khoảng chừng hai mươi tuổi đang yên lặng hát khúc tình ca, còn Cố Cách Cách thì cùng năm sáu sinh viên ngồi trong một góc.

Cố Cách Cách một cước đá văng nam sinh viên đang ngồi bên cạnh, dọn một chỗ cho Miêu Tư Lý. Chờ cô ngồi xuống, mới trách móc: "Không phải bảo em đừng tới sao? Cẩn thận bị xem là trẻ vị thành niên, bị đuổi cổ ra ngoài."

Miêu Tư Lý vỗ túi xách mang bên mình: "Yên tâm đi, em có mang giấy căn cước."

Một nữ sinh viên ngồi kế bên Cố Cách Cách nghe thấy vậy, lập tức nở nụ cười: "Bạn nhỏ này thật đáng yêu. Cách Cách, em ấy là gì của cậu vậy?"

Hai nam sinh viên ngồi chung cũng nhận ra Miêu Tư Lý chính là em gái xinh đẹp lần trước đến trường tìm, lập tức đến xum xoe, một người thì đưa đĩa hoa quả, một người lại mở chai bia mời cô.

Tay Miêu Tư Lý vừa định vươn ra đã bị Cố Cách Cách chặn lại, ngoắc gọi bồi bàn tới: "Mang thêm một ly chanh đá." sau đó mới trả lời nữ sinh viên kia, "Em ấy là học trò của mình, còn học cấp ba."

Miêu Tư Lý bất mãn nói: "Vì sao không cho em uống bia?"

Cố Cách Cách nghiêng mặt liếc cô một cái: "Lần trước còn chưa đủ xấu mặt sao?" Ý Cố Cách Cách là chỉ chuyện Miêu Tư Lý uống say rồi bất chấp hôn cô. Còn Miêu Tư Lý ngửa đầu, suy nghĩ nửa ngày cũng chưa rõ bản thân đã làm gì xấu mặt.

"Tìm tôi có việc gì?" Cố Cách Cách hỏi.

Không ngờ Cố Cách Cách đã quên hẳn việc mà cô coi như trời long đất lở. Miêu Tư Lý không nói gì chỉ liếc mắt nhìn, dùng giọng hờ hững nói: "Em thi xong rồi."

Cố Cách Cách uống một ngụm bia, thuận miệng đáp một tiếng: "À." sau đó như nhớ ra gì đó, cất cao giọng, "Em thi xong rồi sao?"

Mấy sinh viên đầu bị giọng điệu của Cố Cách Cách làm cho hoảng sợ, vội vàng nhìn về phía cô.

Miêu Tư Lý gật gù trong lòng. Thái độ thế này mới được chứ! sau đó, đáp: "Phải."

"Được hạng thứ mấy?" Về mặt Cố Cách Cách đây cảnh giác nhìn cô, biết rõ là không có khả năng nhưng trong lòng vẫn dựng lên phòng tuyến. Ánh mắt còn lóe lên tia độc ác, chỉ cần phát sinh đi đâu ngoài ý muốn thì lập tức dùng ánh mắt bắn chết cô.

Miêu Tư Lý thả tiếng gió: "Chị hy vọng em đứng hạng mấy?"

Một sinh viên lập tức nổi lên tinh thần nhồi nhét chuyện: "Sao thế, hai người có đánh cuộc à?"

"Đúng ạ." Miêu Tư Lý cười híp cả mắt, "Bọn em..."

Lời còn chưa nói đến nửa câu đã bị Cố Cách Cách che miệng lại, dùng giọng hung tợn uy hiếp cô, "Miêu Tư Lý, em mà dám nói hươu nói vượn, tôi sẽ cắt đầu lưỡi của em đấy."

Bộ dạng giầu đầu lòi đuôi của Cỗ Cách Cách làm mấy sinh viên khác càng thêm hiếu kỳ. Nữ sinh vừa khen Miêu Tư Lý đáng yêu vừa nãy cũng là bạn rất thân của Cỗ Cách Cách, kéo cánh tay đang che trên miệng Miêu Tư Lý ra, chen vào giữa hai cô, nhìn Miêu Tư Lý, cười thân thiện, nói: "Bạn nhỏ đừng sợ, có chị đây. Cách Cách chẳng dám làm gãy nửa cây lông tơ của em đâu, mau nói cho chị biết hai người đánh cuộc cái gì vậy?"

Miêu Tư Lý cũng nở một nụ cười 'vô cùng khờ dại', ngọt ngào nói: "Chị thật tốt, nếu cô giáo Cỗ có một nửa dịu dàng của chị thì tốt quá rồi."

Cỗ Cách Cách hừ một tiếng dè bủ, có đi đâu đã biết Miêu Tư Lý không dám tiếp tục nói bừa, không chắn miệng cô nữa, châm chọc nói: "Miêu Tư Lý, sao em không tiếp tục giả bộ đáng yêu hơn chút nữa đi."

Quả nhiên Miêu Tư Lý không dám mạo hiểm tánh mạng khiêu chiến với một Cỗ Cách Cách 'lạm dụng uy quyền', chỉ cười không nói gì, bộ dạng đặc biệt vô tội.

Nữ sinh kia giận dữ nhìn thoáng qua Cỗ Cách Cách: "Đối với trẻ con còn hung dữ như vậy, chẳng thể trách sao Hứa Minh Huy muốn chia tay cậu."

Vừa dứt lời, một nam sinh viên liền cướp lời: "Ngô Mẫn Yến, cậu thật là! Dù cậu ở chung một phòng ký túc xá với Cách Cách, mà ngay cả chuyện cậu ấy cùng Hứa Minh Huy đã hoà thuận lại cũng không biết nữa sao?"

"Cái gì?" Có hai người trăm miệng một lời hét lên kinh ngạc.

Một người chính là nữ sinh viên tên Ngô Mẫn Yến, người còn lại là Miêu Tư Lý.

Nam sinh viên nói tiếp: "Mình nói nha, cái tên Hứa Minh Huy kia mắt cũng đâu có mù! Làm sao có thể không cần đại mỹ nữ như Cách Cách của chúng ta, để chỉ thay bằng cô gái chanh chua lại nhan sắc bình thường ấy chứ?"

Cố Cách Cách ở trường vốn là nhân vật nổi bật, hưởng chi còn xảy ra một chuyện lớn như bị bạn gái cũ của bạn trai cho một cái tát, sớm đã trở thành chuyện huyền não khắp trường. Nếu mọi người không phải đều có lòng yêu cái đẹp, sợ rằng Cố Cách Cách đã bị chìm trong biển nước miếng.

"Cách Cách, có thật là cậu cùng tên căn bã kia đã hòa thuận rồi không?" Lời này là Ngô Mẫn Yến hỏi.

Miêu Tư Lý lập tức xem Ngô Mẫn Yến như tri kỷ, nhanh chóng đứng trên một chiến tuyến với cô, hơn nữa còn kích động nói: "Cố Cách Cách, làm sao chị có thể bụng đói vợ quàng như vậy? Bộ chị thiếu đàn ông à?!"

Cố Cách Cách bày ra bộ dáng 'người gấp nhưng cô không vội', chậm rãi nói: "Hai người kích động cái gì! Đây là tôi cùng bạn trai cũ của tôi quay lại, người không biết còn tưởng tôi cướp đoạt bạn trai của hai người đấy nha."

Ngô Mẫn Yến vung tay lên, tỏ vẻ không hiểu nổi, rồi chẳng nói thêm gì, dù sao dưới con mắt của cô, Cố Cách Cách luôn có những hành động khác với lẽ thường. Nhớ lại hồi khai giảng năm nhất, người theo đuổi cô xếp thành hàng dài từ cổng Đông cho đến cổng Tây, vậy mà chẳng biết có phải do cô chọn nhìều quá nên chọn đến hoa mắt chóng mặt mới sai lầm chọn phải Hứa Minh Huy - kẻ mà chỉ có thể xếp ở lớp giữa trong những người theo đuổi (...). Vậy nên, dù Cố Cách Cách và Hứa Minh Huy quay lại với nhau, tuy đó là chuyện không tưởng nổi, nhưng cũng chưa đến nỗi là không thể nào. Có lẽ trên người Hứa Minh Huy thực sự có điểm gì đó đặc biệt hấp dẫn Cố Cách Cách.

Còn Miêu Tư Lý thì lại giống như mèo bị giẫm đuôi, lông toàn thân đều dựng thẳng đứng, dùng giọng điệu dị thường bén nhọn hỏi lại một lần: "Hai người thực sự hoà thuận trở lại rồi sao?"

Cố Cách Cách vốn định giải thích, kết quả trước mặt mọi người, Miêu Tư Lý không hề nhìn trước ngó sau lớn tiếng chát vắn, khiến cô có chút không vui. Miêu Tư Lý cũng chẳng phải là gì của cô, dựa vào cái gì lại đi quản nhìều chuyện của cô, nên thản nhiên nói: "Đúng vậy."

"Chị!" Miêu Tư Lý ngay lập tức bật dậy, vẻ mặt tím tái, chen qua chỗ Ngô Mẫn Yên, bắt lấy cổ tay Cố Cách Cách kéo ra ngoài.

Miêu Tư Lý từng học Taekwondo, lực trên tay vốn luôn rất khỏe, dù có là đàn ông cũng khó thoát được, nói chi đến phụ nữ tay trơn gà không chặt như Cố Cách Cách.

"Miêu Tư Lý, buông ra." Cố Cách Cách không giãy thoát được, chỉ có thể dùng miệng ra oai.

Giọng hét của Cố Cách Cách có chút lớn, khiến người phục vụ tới gần, đứng chắn phía trước hai cô, hỏi: "Thưa cô, cô có đi đâu gì cần giúp đỡ không?"

Vẻ mặt Miêu Tư Lý đầy bức bối, rống với người phục vụ: "Liên quan gì tới anh?"

Quả thật Cố Cách Cách cũng muốn gọi người tới ném Miêu Tư Lý đi, nhưng cuối cùng vẫn có chút lương tâm, đỡ trán vô lực nói: "Không có việc gì, chúng tôi là bạn."

Lúc này người phục vụ mới nửa tin nửa ngờ nhìn hai cô rời đi.

"Miêu Tư Lý, em có biết cái gì gọi là lễ phép không? Có đi thì ít nhất cũng phải nói với bạn bè tôi một tiếng."

Miêu Tư Lý không đáp, kéo tay cô ra khỏi quán bar, cầm đầu đi về phía trước dọc theo đường cái.

Cố Cách Cách nổi giận nói: "Tôi thật không hiểu tôi và Hứa Minh Huy có hòa thuận với nhau hay không thì liên quan gì tới em?"

Quả nhiên Miêu Tư Lý thả chậm cước bộ, nhưng vẫn chẳng nói một lời.

Cố Cách Cách tiếp tục tức giận nói: "Em biết không? Bộ dạng lúc này của em giống như đang ghen vậy đó."

Miêu Tư Lý dừng lại, vẻ mặt biến hóa khôn lường nhìn Cố Cách Cách.

Cố Cách Cách bị cô nhìn đến lông tóc dựng đứng, có chút lo sợ nhưng vẫn cứng rắn hỏi: "Em muốn làm gì?" Ánh mắt Cố Cách Cách nhìn Miêu Tư Lý như đang đánh giá một con chồn chuột.

Vì trên đường có người đi kẻ lại, nên 'con chồn chuột' kéo Cố Cách Cách tới một rừng cây (...) -- chính là công viên nhỏ bên cạnh quảng trường.

"Em rốt cuộc muốn... Ừm." Cố Cách Cách còn chưa nói hết lời đã bị miệng Miêu Tư Lý nuốt hết vào trong.

CÁCH CÁCH GIÁ LÂM

Lạc Khuynh
dtv-ebook.com

Chương 41

Miêu Tư Lý hôn Cố Cách Cách vô cùng nhiệt tình đến môi sưng lên cũng chẳng nguyện buông ra, đầu lưỡi lưu luyến trong miệng cô, mút vào vị ngọt lành vô tận.

Còn Cố Cách Cách đã sớm xụi lơ trong lòng Miêu Tư Lý, dùng hai tay ôm lấy cổ cô mới không ngã trên đất.

"Tôi cứ tưởng em sẽ hôn tôi đến sáng mai luôn chứ?" Ngay lúc Miêu Tư Lý chịu buông cô ra, Cố Cách Cách thở hổn hển, chầm chọc nói.

"Không phải chị cũng rất nhập tâm sao?" Hơi thở của Miêu Tư Lý cũng rất hỗn loạn, đảo mắt phản bác.

Nếu như ở sinh nhật của Miêu Tư Lý, Cố Cách Cách còn có thể vịn vào lý do tác dụng của cồn, nhưng vừa nãy một trăm phần trăm đã xảy ra dưới trạng thái tỉnh táo, Cố Cách Cách đã mê muội trong nụ hôn của cô.

"Là do sức lực của tôi không mạnh bằng em, làm sao tránh được?" Cố Cách Cách cười lạnh giải thích, rồi tiếp tục trào phúng nói thêm, "Nói thật đi, vì sao tự nhiên tức giận dữ vậy? Không phải ăn nhảm gì đó chứ?"

Miêu Tư Lý không thềm để ý những đi đầu loạn thất bát tao trong đầu Cố Cách Cách, kéo cô ngồi xuống một ghế đá trong công viên, thật tự nhiên ôm chầm lấy eo cô.

Trên trời trăng sáng như gương, trong công viên không có nửa bóng người, phong cảnh lúc này thật thích hợp để hẹn hò, mà bộ dạng các cô bây giờ cũng y hệt một đôi tình nhân vừa hôn say đắm nhau xong, giờ nghỉ mệt ngả ngấm trăng tâm sự (...).

Có lẽ vừa rồi kiss đến mệt mỏi (...) nên Cố Cách Cách chẳng những không giã khỏi tay Miêu Tư Lý mà còn dựa hẳn trong lòng cô, tựa đầu lên vai, nhắm hai mắt lại.

"Cố Cách Cách, chị thực sự quay lại cùng tên cận bã Hứa Minh Huy kia sao?" Miêu Tư Lý chưa từ bỏ ý định, lại hỏi một lần. Nếu không lấy được đáp án chính xác của Cố Cách Cách, cô chắc chắn sẽ lo lắng đến chết.

Hai mắt Cố Cách Cách vẫn nhắm chặt, giọng nói nhẹ như gió thoảng qua: "Rất trọng yếu sao? Thật ra em không nên truy hỏi một việc đến tận cùng thế này."

Miêu Tư Lý gật đầu dứt khoát: "Rất trọng yếu."

"Tại sao lại vậy?"

Miêu Tư Lý cứng họng, cô tuyệt đối sẽ không nói rằng, bởi vì yêu thích nên mới để ý đến vậy, sau khi suy nghĩ một lát mới nói: "Đó là người xấu, em không muốn tên khốn đó lại khiến chị tổn thương."

"Em cảm thấy tôi là loại người dễ bị bắt nạt lắm sao?"

Miêu Tư Lý thành thật trả lời: "Hoàn toàn không, chị mà không đi bắt nạt người ta đã là hành thiện tích đức."

Cố Cách Cách ngẩng thẳng người, liếc mắt nhìn cô, nén giận nói: "Vừa nãy tôi mới bị em bắt nạt đấy thôi."

Miêu Tư Lý vừa nghe lập tức cuống cuồng: "Em bắt nạt chị khi nào chứ? Em mà bắt nạt được chị hả?" Nói xong mới lấy lại tinh thần, cười nói, "À, ý chị là việc hôn kia đó hả? Đó không phải bắt nạt, hừm, mà là khinh bạc."

"Ôi, còn học cách chơi chữ nữa." Cố Cách Cách liếc mắt nhìn cô, lại nhớ tới kỳ thi mà cô nói, vội hỏi, "Đúng rồi, em còn chưa nói cho tôi biết, em thi được hạng mấy?"

Miêu Tư Lý vẫn còn nhớ rõ đã huênh hoang trước mặt cô thế nào, kết quả giờ thành ký ngân phiếu không, có chút mất mặt nói: "Chị còn chưa trả lời câu hỏi của em nên em sẽ không trả lời câu hỏi của chị."

Cố Cách Cách vừa nghe liền nhảy dựng: "Nói vậy là em không thi vào được Top mười? Em ăn quyết cơm sao!"

Miêu Tư Lý đuối lý trước nhưng lại không chịu thua, già mồm cãi láo kêu gào: "Chúng ta đánh đố là nếu em thi vào được Top mười thì chị hôn em, vừa rồi là em hôn chị mà, cũng đâu có trái với ước định. Nói gì mà ăn quyết cơm chứ? Có cơm ăn quyết nào chỉ được ăn điểm tâm, chứ không được ăn món chính không?"

Mắt Cố Cách Cách lóe lên ánh nguy hiểm: "Ý của em, là còn muốn theo tôi lên giường?"

"Chị... chị nghĩ gì mà xa thế!" Miêu Tư Lý lắp bắp, từ trước đến giờ cô chưa từng nghĩ tới việc muốn cùng Cố Cách Cách lên giường, nhưng hôm nay nghe Cố Cách Cách nhắc nhở, đột nhiên cũng cảm thấy bụng dưới có chút nóng lên, còn ngửi thấy mùi hương thơm ngát trên người Cố Cách Cách, máu không nén được bắt đầu tăng nhanh tốc độ, khuôn mặt đỏ bừng lên.

Cố Cách Cách lắc lắc cánh tay, vẻ mặt ghét bỏ nói: "Trẻ con như em mà biết lên giường sao?" Nói xong mặt nghiêng góc bốn mươi lăm độ, nghi hoặc lầu bầu, "Hơn nữa hai người con gái lên giường thế nào?"

"Em... em làm sao biết được." Miêu Tư Lý vẫn nói lắp bắp, tim cũng không ngừng đập nhanh, đồng thời trong đầu suy nghĩ: Con gái với con gái lên giường làm những gì? Thật là khó bạn nhỏ mới vừa qua sinh nhật mười tám tuổi như cô, đương nhiên đây tuyệt đối là lỗi của Cố Cách Cách.

Mà Cố Cách Cách, người phụ nữ miệng còn sắc bén hơn dao, chắc chắn sẽ không bỏ qua cơ hội đập người, rất vui tươi (...) nhìn Miêu Tư Lý, cười đến run rẩy cả người: "Ôi, tôi quên mất, làm sao em lại không biết lên giường được? Bạn thân em không phải vừa mới phá thai sao?"

Khuôn mặt của Miêu Tư Lý vừa mới quần đến đỏ bừng, đang định cùng Cố Cách Cách tranh một thắng một thua, sau khi nghe câu nói đó, tức thì xám xịt như tro. Buông cánh tay Cố Cách Cách, suy sụp ngã trên băng ghế, mặt chôn vào giữa hai lòng bàn tay.

Cố Cách Cách biết mình nặng lời, đồng thời cũng biết Cao Ngôn có địa vị rất lớn trong lòng Miêu Tư Lý, ngẩng xuống bên cạnh cô, có chút áy náy nói: "Thật xin lỗi, tôi không nên lấy bạn của em ra đùa cợt."

Hơn nửa ngày Miêu Tư Lý mới ngẩng đầu lên, tiếng nói trầm thấp: "Kỳ thật chuyện của Cao Ngôn không ít thì nhiều cũng có lỗi của em."

May mắn Cố Cách Cách không đang uống nước, nếu không chắc chắn sẽ phun ra hết. Nếu Miêu Tư Lý không phải con gái thì nhìn bộ dạng này của cô thực sự khiến Cố Cách Cách có thể liên tưởng ra cảnh cô sẽ cười rồ dại tự nhiên nói: "Là tôi làm lớn bụng Cao Ngôn." Vỗ vỗ bàn tay trên đầu gối Miêu Tư Lý, không nói đi đâu gì, kỳ thật nếu Miêu Tư Lý muốn cho cô biết, tự nhiên sẽ tự nói ra. Cô thích làm người thụ động, nếu người khác không muốn chia sẻ riêng tư, thì cô cũng không có hứng thú tò mò.

Có đi đâu trong mắt Miêu Tư Lý, Cố Cách Cách đã không còn là cô gái xa lạ mấy tháng trước cần vali đứng trước cửa nhà, rồi được mẹ cô giới thiệu: "Tiểu Lý, đây là gia sư mới của con." mà đã trở thành một trong những người cô tin nhiệm; hơn nữa, trong khoảng thời gian ở chung, thiện cảm đó dần dần được tích tụ chậm rãi trở thành ưa thích. Được rồi, cô thực sự có chút yêu cô gái trước mặt này.

Có lẽ ngay từ đầu chỉ là thiện cảm với khuôn mặt vô cùng xuất chúng của Cố Cách Cách, sau đó là bị hấp dẫn bởi tính cách thích nói lời cay nghiệt và khí thế cường đại giống như mẹ cô. Mặc kệ có muốn thừa nhận hay không, nhưng từ nhỏ đến lớn, trong lòng Miêu Tư Lý vẫn luôn âm thầm coi mẹ mình như thần tượng. Đương nhiên đó chỉ là yếu tố bên ngoài, Cố Cách Cách vốn chẳng phải người thay thế Miêu Nhã; mà lý do trọng yếu, Cố Cách Cách là người đầu tiên không có bất cứ quan hệ nào nhưng vẫn rất nhiệt tình quan tâm đến cô, không coi cô là con nhóc quái gở, còn chia sẻ bí mật với cô, cùng với cô ăn cơm dạo phố, thậm chí còn

giúp cô chải đầu sơn móng tay... Có lẽ trong mắt người khác, đó là những chuyện rất bình thường giữa con gái với nhau, nhưng trong mắt Miêu Tư Lý lại không giống vậy.

Kể cả Cao Ngôn, khi nhìn cô, trong ánh mắt cũng ẩn chứa một chút thương hại, đơn giản vì cô là con ngoài giá thú không thể danh chính ngôn thuận. Tuy hoàn cảnh gia đình Cao Ngôn cũng chẳng tốt hơn là bao, bố mẹ Cao Ngôn đã ly hôn, nhưng dù sao cô ta vẫn là con trong một gia đình giàu có, hơn nữa Cao Ngôn còn thường xuyên dựa dẫm vào cô.

Khi còn nhỏ, Cao Ngôn bị người khác bắt nạt, thường chạy tới méc với cô, muốn cô đi báo thù thay, một lần hai lần dần dần thành quen, vì vậy cứ duy trì cho đến bây giờ. Lớn hơn một chút, khi hai người đều thích chung một thứ, ví dụ như đồ chơi, quần áo, hay món ăn ngon... Cao Ngôn vẫn luôn thoải mái chiếm dụng. Cao Ngôn thường nói, Miêu Tư Lý phải nhường cho cô ta. Nhưng cả hai đều là con gái, vì cái gì luôn là cô nhường? Có lẽ Cao Ngôn là bạn thân nhất, mà cô cũng không phải người tính toán chi ly, vì vậy nếu Cao Ngôn muốn thì cô đâu để ý. Duy nhất một việc mà Cao Ngôn muốn mà cô không thể cho được, đó chính là Cao Ngôn đột nhiên nói thích cô, không phải kiểu thích bạn bè mà là kiểu thích như người yêu, lúc đó cô đã bị hù sợ. Thích là một loại cảm giác không phải muốn cho là được, tình cảm cô đối với Cao Ngôn chỉ vốn vẹn là tình bạn, nếu nói sâu xa hơn một chút thì đó là tình chị em, cô coi Cao Ngôn như em gái ruột của mình, cho nên đi đâu gì cũng có thể nhường cho cô ta được.

Cao Ngôn họ Cao, mang theo sự cao ngạo bẩm sinh trong người, cô ta không cho ai giẫm đạp lên lòng tự ái của mình. Lúc đó Miêu Tư Lý chỉ cự tuyệt tình cảm của cô ta, nhưng Cao Ngôn lại coi đó như đi đầu nhục nhã vô cùng, quyết không để ý đến cô trong suốt một thời gian dài, còn bắt đầu quen bạn trai bừa bãi, thậm chí còn quen cả bạn gái. Cô gái có bộ dạng xuất sắc như Cao Ngôn rất dễ dàng hấp dẫn ánh mắt của mọi người, nhưng nếu thuần túy chỉ vì trả thù cô, hay vì cái gọi là tự tôn, thì cũng quá ấu trĩ. May là suy nghĩ này chỉ duy trì một khoảng thời gian, hai người lại khôi phục quan hệ như trước. Cô nghĩ Cao Ngôn đã trở về lại vị trí em gái, không

ngờ rằng đó lại chính là một cái hố đã được đào sẵn, còn bố trí cả bom, chỉ chờ cô nhảy vào.

"Cao Ngôn nói, cậu ấy muốn vào giới giải trí. Cậu ấy biết bố em có rất nhiều tiền nên muốn em xin bố một khoản, để giúp cậu ấy lên làm ngôi sao, sau khi nổi danh rồi, sẽ trả lại số tiền đó, nhưng em thắng thường từ chối." Miêu Tư Lý gồi đầu lên vai Cố Cách Cách, tay choàng qua vòng eo mảnh khảnh, nói tiếp chuyện Cao Ngôn, "Nếu là mười vạn tám vạn, em còn có thể lấy từ mẹ, nhưng cậu ấy mở miệng chính là một trăm vạn, quả thật không đi xin từ người đó thì không thể nào có số tiền lớn đến thế. Người đó có thù với em sâu như biển, làm sao em có thể ngửa tay xin tiền ông ta? Hơn nữa lúc đó, em nghĩ Cao Ngôn chỉ nói thế thôi. Con gái mà, ai chẳng có giấc mơ được trở nên nổi tiếng chứ? Nào biết... Nào biết..."

Miêu Tư Lý nói đến hai lần Nào biết, nhưng vẫn chưa thể nói tiếp ra.

Cố Cách Cách vuốt mặt của cô, thấy trên tay đầu là nước mắt, trong lòng cũng chợt đau nhói, giúp cô nói tiếp lời: "Nào biết, em ấy chỉ vì một giấc mộng không thực tế đã bán đi thân thể của mình, phải không?"

Giọng Miêu Tư Lý mang theo ghen ngào, "Vâng." một tiếng.

"Hôm đó cậu ấy đột nhiên gọi điện cho em. Trong điện thoại khóc đến nát gan nát ruột, khóc đến lòng em cũng luống cuống theo. Em chỉ biết có chuyện không ổn, nhưng mãi đến khi chạy tới khách sạn, nhìn thấy cậu ấy ngồi cuộn tròn trên mặt đất, khoác một chiếc áo sơ mi nam trên người. Lúc đó, cả phòng rất hỗn loạn, trên bàn dưới đất đều là bình rượu, tàn thuốc, còn có vụn vải bị xé rách, đó là từ váy của Cao Ngôn. Quan trọng nhất là trên drap trải giường màu trắng, còn có một vết máu ở trên, em đã học lớp giáo dục giới tính nên vừa nhìn đã biết đó là gì. Em sợ hãi, hoang mang chạy tới bên Cao Ngôn đã sắp ngã gục, hỏi cậu ấy sao lại thế này? Cậu ấy nói, người kia là ông chủ của một công ty điện ảnh, cậu ấy dùng đêm đầu tiên để đổi lấy tương lai. Em rất tức giận, ngay tức thì tát cậu ấy một cái, mắng cậu ấy, điên rồi. Cao Ngôn bị em tát cũng nổi giận, nắm cổ áo em, nói em vốn không có tư cách mắng cậu ấy, nếu em chịu giúp, cậu ấy cũng không phải đi đến nước này. Cậu ấy đâu phải không biết làm vậy rất thấp

hèn nhưng đây là đường tắt duy nhất đưa tới thành công; hơn nữa còn nói, mẹ cậu ấy bị bệnh nặng, cần một khoản tiền rất lớn, mà việc đó em hoàn toàn chẳng biết gì cả. Lúc mà em quyết định giúp cậu ấy thì cậu ấy lại cự tuyệt. Cao Ngôn chính là người có lòng tự trọng cao như vậy, hoặc có thể cậu ấy muốn dùng sự áy náy của em để xoa dịu vết thương chảy máu đầu của mình. Được rồi, cậu ấy đã làm được, không giúp cậu ấy là quyết định em cảm thấy hối hận nhất trầ đời, sau đó chúng em ôm nhau cùng khóc. Kỳ thật lần đầu tiên em uống rượu không phải ở tiệc sinh nhật của em, mà đã uống vào cái ngày ở bên Cao Ngôn kia. Hai đứa có lẽ đã uống hết ba chai rượu đỏ, say đến bất tỉnh nhân sự." Miêu Tư Lý càng nói càng nhỏ nhưng Cố Cách Cách vẫn nghe được rõ ràng từng từ, hôn lên trán cô, không nói gì thêm.

CÁCH CÁCH GIÁ LÂM

Lạc Khuynh
dtv-ebook.com

Chương 42

Khi Miêu Tư Lý và Cố Cách Cách kéo vali bước vào căn biệt thự của h ồi môn do Miêu Nhã đã sắm sửa sẵn cho con gái bà, về mặt cả hai chỉ có thể hình dung bằng từ surprised.

Một căn nhà lớn hai tầng, bên ngoài còn có một vườn hoa nhỏ, được thiết kế bằng phong cách nhà vườn Địa Trung Hải, bất kể là đèn treo trên đỉnh đầu hay gỗ lát sàn dưới chân, thậm chí đến cả những chi tiết nhỏ như mặt kính qu ầy đựng rượu hay đệm dựa sofa... cũng đều toát lên tâm huyết của người thiết kế.

Cố Cách Cách và Miêu Tư Lý đều là người học kiến trúc, liếc mắt li ền biết đây là thiết kế của một danh gia t ầm cỡ, trong lòng tỏ ý tán thưởng, hơn nữa còn trào dâng cảm xúc tựa như sống trong cổ tích, từ nay về sau, công chúa và công chúa (...) sống mãi hạnh phúc bên nhau...

Đương nhiên tâm tình vui vẻ đó chẳng thể bảo trì được lâu. Khi hai cô thấy Miêu Nhã (hoàng hậu độc ác của công chúa Bạch Tuyết, đương nhiên bà không phải mẹ kế mà chính là mẹ ruột của cô) bước ra từ trong xe Maserati, cả hai công chúa tức thì tỉnh lại từ trong mộng; hơn nữa còn ý thức được, thứ chờ đợi hai cô kỳ thật không phải là Thiên đường mà chính là Luyện ngục.

Vì thế, cuộc chiến giữa nước và lửa nhanh chóng bắt đầu ngay từ lúc họp bàn phân chia phòng.

Cả biệt thự tổng cộng có năm phòng ngủ, Miêu Tư Lý bị phân tới phòng cuối cùng trên lầu, Miêu Nhã ở ngay phòng bên cạnh, còn Cố Cách Cách lại bị phân tới phòng dưới lầu bên cạnh phòng sách.

Tuy đã xác định quan hệ người yêu với Miêu Tư Lý nhưng Cố Cách Cách vẫn chẳng hề nhận định mình như chủ nhân, vì vậy cô không chú ý kiến với sự sắp xếp của Miêu Nhã mà còn đặc biệt dùng lý luận 'khoảng cách tạo nên vẻ đẹp' trong kinh Phật để tự an ủi mình.

Còn Miêu Tư Lý đương nhiên không đồng ý với cách sắp xếp vô nhân đạo đó, liền muốn khiêu chiến Lão phật gia: "Sao con không được một phòng với Cố Cách Cách?"

Miêu Nhã ngồi trên sofa giữa phòng khách lớn, trên tay còn cầm ly hồng trà, mắt chẳng buồn nâng: "Mẹ không thể nghe nửa điểm tiếng vang vào buổi tối, nếu không sẽ trần trọc mất ngủ."

Miêu Tư Lý cũng ngồi xuống sofa đối diện, kéo Cố Cách Cách lên chân mình, ôm quanh eo cô, nhìn thẳng về phía Miêu Nhã, tức giận nói: "Vậy mẹ ở phòng dưới lầu không được sao? Hay là chúng con ở dưới lầu? Tóm lại sẽ không gây trở ngại cho mẹ 'nghỉ ngơi' đâu."

"Lầu một ẩm ướt, mẹ ở không quen. Mẹ là mẹ con, con gái bất hiếu như con phải ở cạnh mẹ ngày đêm chăm sóc sức khỏe sinh hoạt của mẹ chứ?" Miêu Nhã nói xong dùng khước mắt liếc hai cô, "Còn nữa, mẹ không quen nhìn thấy mấy hình ảnh hoạt sắc sinh hương."

Tay Cố Cách Cách đang giúp Miêu Tư Lý sửa lại mái tóc, nghe thế chợt dừng lại trên không trung, sau đó yên lặng đứng dậy, ngồi xuống bên cạnh, trong lòng âm thầm chửi rủa: Người ở chung một nhà không thể không cúi đầu, tôi nhin. Quan trọng nhất, cô không muốn cứng đối cứng với Miêu Nhã, khiến Miêu Tư Lý bị kẹp ở giữa phải khó xử.

Nhưng có câu 'người hiền bị người lấn, ngựa hiền bị người cưỡi'. Dù Cố Cách Cách và Miêu Tư Lý ở phòng khách hay trong vườn, chỉ cần hơi có chút động tác thân mật, như ôm hay hôn môi thì Miêu Nhã lại giống như u hồn, thần không biết quỷ không hay xuất hiện ngay phía sau khiến cả hai lạnh cóng lưng.

Hoặc những đêm dù đã rất khuya, Miêu Tư Lý muốn xuống lầu hò hẹn cùng tình nhân thì mẫu thân đại nhân của cô luôn có thể chuẩn xác ngăn

trước cửa, thính giác của Miêu Nhã thực sự linh mẫn đến mức không thể tin.

Vì thế, hai cô chỉ có thể yêu đương vụng trộm trong văn phòng.

Cứ như vậy sau một tuần lễ, Cố Cách Cách rốt cuộc không thể nhịn thêm được nữa.

"Miêu Tư Lý, tôi nói cho em biết. Tôi thực sự chịu không nổi mẹ em, đêm nay tôi sẽ chuyển đi."

Trong phòng quản lý AK, Miêu Tư Lý đứng sau lưng ghế Cố Cách Cách, cúi người hôn lên cổ cô, một tay đang trượt vào trong qua cổ áo của bộ âu phục đen tinh tế.

"Mẹ em chắc chắn sẽ không đồng ý cho em rời nhà. Thật vất vả chúng ta mới đến được với nhau, em không muốn rời xa chị; hơn nữa, nếu chị cứ đi như vậy, chẳng phải là đã buông vũ khí đầu hàng mẹ em rồi sao? Đây đâu phải phong cách của chị." Miêu Tư Lý hiểu rất rõ Cố Cách Cách, cô và Miêu Nhã đều là loại người có tính hiếu thắng cao.

Cố Cách Cách hơi ngửa đầu, nén lại chút run rẩy vừa được Miêu Tư Lý khơi lên, dè dặt tay đang làm bậy trước ngực, cau mày bất mãn: "Nhưng việc gì cũng bị mẹ em giám thị như thế có khác gì ngửi tù?"

Lúc này Miêu Tư Lý mới dừng lại, vẻ mặt tủi thân nhìn cô: "Em so với chị còn phải nhẫn nhịn vất vả hơn, nhiều ngày như vậy mà chỉ có thể trong mơ giải khát, cứ như vậy chắc em cũng chịu không nổi, nhưng mẹ em quả thật rất khó đối phó."

Cố Cách Cách liếc cô: "Đáng đời! Ai bảo có một người mẹ thương hạng như thế làm gì."

Miêu Tư Lý nghiêng đầu, nghĩ nghĩ: "Nếu không đêm nay về chuốc mẹ thật say đi, sau đó chúng ta..."

Cố Cách Cách ngắt lời cô: "Tôi tin chắc kể cả hai chúng ta đều say, mẹ em cũng say không nổi." sau đó nghiêng rằng nghiêng lợi, "Tôi nghĩ, tốt nhất là hạ độc đi."

"Này, Cố Cách Cách, đó là mẹ em!" Miêu Tư Lý đảo mắt nghĩ nghĩ, "A, có rồi, hay đêm nay chúng ta đi hotel." Nói xong ng ời xồm xuống bên chân Cố Cách Cách, hôn bàn tay cô đang đặt trên đầu gối, đáng thương nói, "Người ta thực sự sắp chịu không nổi."

Cố Cách Cách vuốt tóc của cô, dịu dàng nói: "Bé yêu đáng thương, nếu không cứ vậy đi."

Hai cô còn đang sôi nổi thương nghị kế hoạch về cuộc hẹn đầu tiên để giải tỏa những khó chịu của nhau, chợt có tiếng gõ cửa vang lên.

Trợ lý Tôn Lễ của Miêu Tư Lý cầm điện thoại đi tới, là Miêu Nhã gọi cho cô. Miêu Tư Lý tiếp nhận, chỉ vài giây sau nói một tiếng "Vâng." sau đó vẻ mặt hưng phấn cúp điện thoại: "Cố Cách Cách, chúng ta không cần đi khách sạn nữa, mẹ em nói tối nay trở về nhà bên kia ngủ rồi."

Tôn Lễ còn chưa kịp đi ra văn phòng, nghe được hai chữ khách sạn lập tức ngây dại, không nhận được quay đầu nhìn thoáng qua hai sếp. Trên người cả hai đều mặc một bộ đồ công sở màu đen, tôn lên dáng người cao gầy, hai mái tóc dài xõa thẳng, một màu đỏ và một nâu hạt dẻ cùng đan vào nhau dưới ánh đèn huỳnh quang, càng nổi bật lên sự hài hòa, đương nhiên đây không phải điểm chính, mà điểm chính cả hai cô đều là phụ nữ! Đầu là những người phụ nữ có bên ngoài cực kỳ xuất sắc! Các cô muốn đi khách sạn! Ôi!!! Trong đầu Tôn Lễ đây ắp các dấu chấm than, cảm giác như mình sắp ngạt thở đến nơi, trong lòng không ngừng trào lên bong bóng hồng. Cô cũng là một yêu tinh thuộc hệ Bách hợp trong công ty.

Cố Cách Cách thấy Tôn Lễ đứng ngay tại chỗ, trợn mắt há mồm nhìn mình, mới ý thức được tình huống, mặt hơi đỏ lên trừng mắt liếc Miêu Tư Lý. Tình cảm yêu đương trong công sở vốn không phải việc quang minh chính đại, huống chi còn là giữa hai người phụ nữ.

Còn Miêu Tư Lý không có ý kiến gì chỉ nhún vai, dù sao sớm hay muộn người khác cũng biết, cần gì phải trốn tránh đây?

Tôn Lễ thấy hai cô không phủ nhận, có nghĩa chấp nhận đó là sự thật, lập tức chạy như bay ra ngoài. Cô muốn tìm đồng bọn của mình để gào thét, cùng chia sẻ bí mật rất phấn khích này.

Đợi đến khi Tôn Lễ rời khỏi, Cố Cách Cách mặt lạnh hạ lệnh trực khách, hơn nữa còn uy hiếp Miêu Tư Lý: "Sau này nếu như không có việc công, không cho phép vào văn phòng tôi."

Miêu Tư Lý ôm chầm lấy cô: "Sao vậy chứ? Để mọi người biết quan hệ của chúng ta không phải tốt sao? Đỡ việc bị những kẻ nhảm chán ngáp nghé chị. Đừng cho là em không biết, hai ngày trước chị còn cùng trưởng phòng Mã mất đưa mày lại. Hứ!"

Cố Cách Cách không vui: "Gì? Tôi còn chưa nói việc em cả ngày liếc mắt đưa tình cùng mấy yêu tinh trong văn phòng, vậy mà giờ em còn dám trách ngược lại tôi?"

Miêu Tư Lý giải thích: "Đó là công việc cần."

Cố Cách Cách hừ lạnh: "Công việc cần ăn đậu hủ người ta, lau mỡ thịt người ta à? Tôi thấy em là giang sơn dễ đổi, bản tính khó dời ba lạng nặng thì có."

Quả thật Cố Cách Cách không mắng oan tặc xấu hư hỏng hay chiếm tiện nghi người khác này của Miêu Tư Lý. Đây cũng là điểm Cố Cách Cách không thích nhất ở Miêu Tư Lý. Dù biết mình có bộ dạng thu ong hút bướm, còn cố tình phóng điện khắp nơi, khiến người ta mê muội đến thần hồn điên đảo. Tuy rằng dê không ăn thịt nhưng cũng khiến người bám đầy phong tao, nếu như xui xẻo gặp phải kẻ si tình, dính chặt như keo da trâu, muốn vứt cũng vứt không xong thì mệt. Năm năm trước, không biết bao nhiêu lần cô phải giúp Miêu Tư Lý làm lá chắn, mà người này vẫn dạy mãi không chừa khiến cô thực sự đau đầu. Đương nhiên Cao Ngôn là ngoại lệ, cô ta không phải keo da trâu mà chính là con đĩa dính chặt không buông, dù có xẻo thịt đi cũng bứt không ra.

Miêu Tư Lý da mặt dày, tiếp tục già m òm cãi láo: "Bộ dạng rất mị lực đâu phải lỗi của em? Em đâu hề muốn thu ong hút bướm đâu trời."

Cố Cách Cách trợn mắt nhìn cô: "Phải, quả thật rất có mị lực, ngay cả tôi cũng bị em hấp dẫn đây này!"

Miêu Tư Lý vỗ vai Cố Cách Cách, dương dương tự đắc nói: "Cố Cách Cách à, chị có giác ngộ như vậy là tốt rồi. Chị phải hiểu, không biết có bao nhiêu người đang hâm mộ ghen tị với chị đâu."

Cố Cách Cách cảm thấy mắt mình đang chuyển thành trợn trắng, đôi mắt cũng sắp rớt ra ngoài. Tại sao lại có người da mặt dày đến vậy? "Nghe em nói như thế, tôi cũng thấy ghen tị với chính mình."

Miêu Tư Lý lập tức cười lớn, lại nghĩ đến buổi tối nay chỉ còn hai cô, tâm tình lại càng vui hơn, siết chặt eo Cố Cách Cách, hôn lên đôi môi đang hờn dỗi cong lên của cô. Nhưng mới vừa chạm đến, còn chưa nếm tới hương vị ngọt lành thì điện thoại của Cố Cách Cách đã không thức thời vang lên.

Đáng hận hơn nữa, sau khi Cố Cách Cách nghe xong điện thoại, còn nhún vai thông báo một tin dữ.

Cố Cách Cách nói: "Bé yêu à, cuộc hẹn tối nay bị hủy. Tôi phải về giúp chị hai rồi."

"Chị hai làm sao?" Miêu Tư Lý tuy chỉ thấy Cố Vân một lần nhưng lại biết không ít chuyện về chị qua lời Cố Cách Cách, đặc biệt là về cuộc hôn nhân không như ý.

"Ông anh rể đáng ghét kia thấy chị hai lần lần không chịu về, nên từ bên đó đuổi tới Bắc Kinh." Cố Cách Cách nói xong hừ một tiếng, "Sinh nhật bố tôi thì không chịu về cùng chị hai, giờ thấy tình hình không xong mới biết mất bò mới lo làm chuồng. Không được, tôi phải trở về khuyên nhủ chị hai, không thể nghe một hai lời ngon ngọt của anh ta li ền m òm lòng tha thứ."

Tuy Cố Cách Cách còn chưa chính thức thới thiệu cô cho người nhà nhưng Miêu Tư Lý đã sớm coi mình như một thành viên. Bây giờ chị hai gặp chuyện, đương nhiên cô sẽ không ngại đi theo hỗ trợ: "Em trở về cùng chị."

Cố Cách Cách nghĩ nghĩ: "Cũng tốt."

Cũng đến thời điểm cô cần đưa Miêu Tư Lý về nhà.

y#

CÁCH CÁCH GIÁ LÂM

Lạc Khuynh
dtv-ebook.com

Chương 43

Quả đúng như Cố Cách Cách tưởng tượng, hoàn toàn không có cảnh tượng xung đột vũ trang, mà cả nhà ba người đều tỏ ra hòa thuận vui vẻ. Chị hai Cố Vân và anh rể Lý Tư Phàm ân ái hết như cửu biệt thăng tân hôn.

Lý Tư Phàm ôm Đa Đa ngồi trên ghế sofa, dạy cho cậu bé cách chơi cờ, còn Cố Vân thì ngồi kê bên hai bố con với vẻ mặt tươi cười nhẹ nhàng. Hình ảnh đó thực sự đẹp đến nỗi có thể chụp làm ảnh quảng cáo.

Đến Cố Cách Cách cũng có ảo giác, liệu có phải trước kia cô đã hiểu lầm hai người họ, nói chỉ đến người hoàn toàn không biết rõ mọi chuyện như Miêu Tư Lý.

"Người đàn ông ngồi kia là anh rể sao?" Miêu Tư Lý nghi ngờ hỏi.

Nhìn thấy vẻ mặt nghi hoặc của Miêu Tư Lý, Cố Cách Cách không biết nên giải thích thế nào. Người đàn ông đó rõ ràng được khắc trên mặt sáu chữ người chồng tốt, người bố tốt làm sao có thể giống kẻ cặn bã 'trong nhà cờ đỏ không vậy, ra ngoài phát phát cờ màu'. Nếu Cố Cách Cách nói rằng phải, chẳng khác nào vu oan người tốt, hơn nữa nhìn biểu hiện của chị hai cô, thì càng giống như cô trợn mắt nói lời bịa đặt.

(*: Câu này có nghĩa tương tự với câu 'chán cơm thèm phở')

Cố Cách Cách nhẹ nhàng "Ừ." một tiếng, nắm tay Miêu Tư Lý bước vào nhà, dùng âm lượng đến ngay cả người trong bếp cũng nghe thấy, nói: "Chúng con đã về"

Miêu Tư Lý vui sướng nhìn Cố Cách Cách, vì Cố Cách Cách nói là chúng con chứ không phải con, hơn nữa còn rất tự nhiên, tựa như đây chẳng phải lần đầu tiên cô tới mà là lâu ngày mới quay về thăm nhà. Kỳ

thật cô không biết trong lòng Cố Cách Cách có bao nhiêu h ẫ h ộp cùng căng thẳng, lòng bàn tay cũng đổ đ ầy m ò h ôi.

Cố Cách Cách không dám tưởng tượng đến việc ông bà Cố sẽ có biểu cảm kinh thế hãi tục thế nào khi nghe đến việc con gái bảo bối của hai người họ đem lòng thích phụ nữ. Hy vọng không đến mức dọa h ỏ hai vợ chồng chung sống hơn ba mươi năm trong tư tưởng chỉ biết đến nam nữ mới có thể yêu nhau này.

Cố Vân là người đ ầu tiên thấy hai cô bước vào, biểu cảm của chị liên tục thay đổi chỉ trong nháy mắt. Đ ầu tiên là mỉm cười ng ẩng đ ầu khi nghe thấy tiếng Cố Cách Cách, đến khi thấy Miêu Tư Lý đứng bên cạnh chuyển thành kinh ngạc, sau đó lại như chợt nhớ ra đ iều gì đó thì nét mặt biến thành hoảng hốt.

Thậm chí Cố Cách Cách còn nghe thấy chị hai nói hai chữ không xong, lòng càng thêm căng thẳng. Nếu ngay cả người biết rõ mối quan hệ của cô và Miêu Tư Lý như chị hai cũng không ủng hộ, vậy đêm nay có rất nhiều khả năng sẽ xảy ra chuyện không thể ngờ, như là bà Cố có thể xách dao phay chém cô hoặc là bùng cả bát canh nóng t ạt thẳng lên mặt cô.

Có đ iều Cố Cách Cách rất nhanh hiểu đ ược hai từ Cố Vân nói kia là ám chỉ đ iều gì, bởi vì Khâu Lộc Minh đang bùng đ ồ ẫn bước ra từ trong bếp. Bộ dạng của cậu không hề có chút buồn cười, tuy trên tay đang bùng đĩa thức ăn bốc khói bằng v óc dáng cao lớn một thước tám với khuôn mặt anh tuấn, tóc ngắn gọn gàng cùng bộ quần áo xa xỉ trên người. Lúc này, cậu chẳng khác một người mẫu đang đứng trong tủ kính.

Cố Vân đưa lưng về phía Khâu Lộc Minh, dùng khẩu hình nói với Cố Cách Cách: "Mẹ."

Cố Cách Cách lập tức hiểu đ ược, đây nhất định là do mẹ cô biết tối nay cô sẽ về nhà, nên tự mình muốn làm bà mai, mời Khâu Lộc Minh đến, giúp bọn họ nuôi cấy tình cảm. Trán xuất hiện đ ầy đường vạch đen, đ ồng thời cũng cảm thấy tay Miêu Tư Lý nắm chặt thêm, quay đ ầu nhìn lại, chỉ thấy Miêu Tư Lý đang nhìn chằm chằm Khâu Lộc Minh, bộ dạng như gặp đ ại địch.

"Không sao đâu." Cố Cách Cách dùng giọng chỉ Miêu Tư Lý nghe thấy được an ủi cô.

Lúc này đôi lông mày cau chặt của Miêu Tư Lý mới hơi thả lỏng, lại nghĩ tới quan hệ thân mật đã có giữa cô cùng Cố Cách Cách, thì Khâu Lộc Minh kia làm gì có thể so bằng? Lòng đang căng như dây đàn cũng buông bớt xuống, rồi nở một nụ cười ngọt ngào, đứng bên Cố Cách Cách, chờ cô giới thiệu mình với người nhà.

Bà Cố cũng bước ra từ trong phòng bếp, nhìn khuôn mặt đầy khói dầu liền biết đêm nay bếp trưởng là bà. Đương nhiên điểm chính không phải vậy, mà đi đầu quan trọng lúc này chính là bà đang cầm trên tay một con dao sáng bóng, loe loe ánh sáng đầy chói mắt.

Cố Cách Cách không tự chủ được rung mình một cái, sau đó mới ôm ngực nói ra: "Mọi người đều đã gặp qua Miêu Tư Lý, cô ấy là..." Dừng lại một chút, do dự có nên nói tiếp hay không thì nhìn thấy chị hai lắc đầu với cô, dù rất nhẹ nhưng cô vẫn có thể nhìn ra được, đây vốn là sự ăn ý của hai chị em cô từ nhỏ đến giờ. Vì vậy, trước khi từ girlfriend được thốt ra đã được nhẹ nhàng chuyển sang thành bạn.

Khi nghe thấy lời Cố Cách Cách nói, bàn tay luôn nắm chặt cô chợt buông lỏng. Một lòng chờ mong của Miêu Tư Lý cũng rơi rụng, có chút không dám tin nhìn Cố Cách Cách, sau đó cúi đầu.

Cố Cách Cách cảm nhận được mất mát của cô, đầu ngón tay khẽ động nhưng chẳng dám nắm lấy, trong lòng âm thầm thở dài. Chỉ với một ám chỉ nhỏ của chị hai mà cô đã không có dũng khí thẳng thắn quan hệ cả hai trước mặt người nhà, không biết đến thời điểm mấu chốt lại lâm trận bỏ chạy đến đâu? Không đợi những người khác kịp hỏi Miêu Tư Lý, trước chuyển đề tài, không khách sáo hỏi Khâu Lộc Minh: "Thằng nhãi con này sao lại tới đây?"

"Dì nói tối nay sẽ tự mình xuống bếp làm món thịt heo sở trường. Nhiều năm qua tôi luôn nhớ hương vị này, nên tối đây ăn chực ấy mà." Khâu Lộc Minh cười xán lạn lộ ra hàm răng sáng bóng trắng đều, đến ngay cả Cố Cách Cách cũng thấy ghen tị. Đáng tiếc MUMU làm mỹ phẩm trang

điểm, không làm kem đánh răng, nếu không Cỗ Cách Cách chắc chắn sẽ kéo cậu đến làm người mẫu miễn phí cho sản phẩm của mình. Đương nhiên Khâu Lộc Minh cũng rất thích hợp làm người mẫu quảng cáo cho sản phẩm dưỡng da dành cho nam, bởi vì làn da của cậu đẹp đến mức khiến cho người ta phải đố kị.

Bà Cỗ cười tươi như hoa: "Lộc Minh à, nếu ngày nào con thích, thì cứ tới đây dì làm cho ăn. Sau này muốn ở lại luôn nhà dì cũng được."

Cỗ Cách Cách nhìn hình ảnh 'mẹ hi ền con thảo' trước mắt mà cảm thấy da đầu run lên b ần bật, li ền bữu môi: "Với tài nấu nướng không ai dám khen của mẹ, cũng chỉ có cậu mới dám khen thôi. Chẳng thể trách sao mẹ tôi thường xuyên oán hận trước mặt ba chị em tôi, nói nuôi ra ba đứa con bất hiếu, không tri kỷ bằng một góc Lộc Minh." Nói xong, chống tay lên hông, chỉ vào Khâu Lộc Minh, chất vấn bà Cỗ, "Mẹ nên thành thật khai báo đi. Có phải Khâu Lộc Minh là con trai riêng của mẹ không?"

Ông Cỗ c ần trên tay một tờ báo, đeo kính lão bước từ phòng sách ra, không nghe thấy mấy lời trước, chỉ kịp nghe được ba chữ con trai riêng. Nhìn Cỗ Cách Cách r ồi lại nhìn Khâu Lộc Minh, có chút khiếp sợ hỏi: "Cái gì? Cả hai đã có con trai riêng r ồi? Chẳng phải Lộc Minh mới trở về sao? Làm gì nhanh vậy!"

Cỗ Vân phốc cười ra tiếng. Đây đúng là cảnh tượng chỉ thấy được ở nhà. Chỉ c ần bà Cỗ và bé út đứng chung một chỗ thì nói chuyện chẳng khác gì như hát hài kịch, hơn nữa còn có ông Cỗ vô ý pha trò, luôn có thể khiến chị cười không ngừng nghỉ, nhưng như thế mới giống một gia đình! Nghĩ như vậy, chị không nén được nhìn thoáng qua Lý Tư Phàm, đúng lúc Lý Tư Phàm cũng vừa nhìn sang chị, chỉ trong giây lát r ồi quay mặt đi, Cỗ Vân nhìn thấy vẻ bối rối trong mắt anh.

"Bố." Cỗ Cách Cách đi đến bên cạnh ông Cỗ, kéo cánh tay ông, dùng giọng điệu như tên trộm báo cáo, "Con hoài nghi Khâu Lộc Minh là con trai riêng mà mẹ trộm sau lưng bố sinh bên ngoài."

Ông Cỗ nâng mắt kính lên một chút, chẳng những không tức giận mà còn cười: "Được vậy thì thật tốt. Bố không để ý có thêm con trai ưu tú như

Lộc Minh đâu."

Cố Cách Cách lập tức bắt ngay cơ hội: "Nếu không, bố nhận Lộc Minh làm con nuôi đi?"

"Đương nhiên không được!" Bà Cố tức thì phản bác, còn nói to đến mức vang vọng. Con nuôi làm sao thân bằng con rể? Việc này bà không thể để xảy ra, cho dù biết là chàng có tình nhưng thiếp vô ý, tuy nhiên việc thành là do người khéo sắp xếp. Con gái đã hai mươi tám cái xuân xanh mà ngay cả đối tượng hẹn hò cũng không có, Lộc Minh lại ưu tú như vậy có lý do gì không kết cả hai thành một đôi (...)? Dù sao Lộc Minh giờ đã trở về, việc này cũng không cần vội, bà sẽ dần dần tìm ra đối sách. Thấy con gái dẫn bạn về, chỉ luôn đứng đó cúi đầu không nói, vội vã tiếp đón nhiệt tình, "Cách Cách, sao con lại để bạn đứng mãi thế?"

Miêu Tư Lý ngẩng đầu, mỉm cười lễ phép với bà Cố.

Bà Cố lúc này mới nhận ra cô: "À, cháu không phải người lần trước cùng tới dùng cơm sao? Tên là..." Tên Miêu Tư Lý đọc rất khó, bà Cố nhất thời không thể nhớ.

Miêu Tư Lý mỉm cười nói: "Miêu Miêu ạ."

"À, đúng rồi, Miêu Miêu!" Một người bạn mà con gái có thể dẫn về liên tục hai lần chắc chắn không phải tầm thường, hơn nữa lần trước Miêu Tư Lý cũng để lại cho bà Cố ấn tượng cực tốt, vì vậy bà càng tỏ ra nhiệt tình, thân thiện kéo tay Miêu Tư Lý, "Mấy hôm trước dì còn nhắc tới cháu với Cách Cách đấy, bảo con bé sao không đưa Miêu Miêu về nhà chơi. Hôm nay quả thật đã đến, mau đi rửa tay, chúng ta vừa ăn cơm vừa nói chuyện."

Bà Cố nói dối không cần suy nghĩ, như đã ở sẵn trong đầu chỉ cần mở miệng cũng có thể nói thành văn. Mẹ bao giờ thì nhắc qua? Đến ngay cả tên Miêu Tư Lý còn không nhớ được mà! Cố Cách Cách không nói gì chỉ liếc mắt, đồng thời thầm nghĩ trong đầu, Không biết khi mẹ biết quan hệ giữa mình và Miêu Tư Lý, có phải ngay cả cửa chính cũng không cho Miêu Tư Lý bước vào hay không?

Cố Cách Cách không nhìn Miêu Tư Lý, chỉ nhẹ giọng nói một câu: "Tôi đưa em đi toilet."

Miêu Tư Lý: "Vâng." sau đó yên lặng theo sau.

* * *

Sau khi đóng cửa phòng vệ sinh, Cố Cách Cách mới bảo: "Vừa rồi tôi định nói cho cả nhà biết quan hệ của hai chúng ta, nhưng chị hai lại ra hiệu, nên... "

Cố Cách Cách cố gắng giải thích, nhưng khi nhìn thấy vẻ mặt ưu thương của Miêu Tư Lý, không thể nói tiếp đi đâu gì, chỉ vuốt ve mặt cô, khẽ nói: "Thật xin lỗi."

Miêu Tư Lý biết hàm ý của câu "Thật xin lỗi" đó, cũng muốn đáp trả lại bằng nụ cười "Em hiểu mà", nhưng dù thế nào cũng chỉ kéo ra được một nụ cười gượng gạo, trong đầu lại nhớ tới cuộc trò chuyện năm năm trước đây.

Cô: "Chị có định nói chuyện của chúng ta cho người nhà biết không?"

Cố Cách Cách: "Mẹ em thì tôi không biết, nhưng nếu để mẹ tôi biết mối quan hệ này, bà sẽ tức giận đến chảy máu não."

Cô: "Ý của chị là gạt bọn họ, sau đó cứ lén lút qua lại với nhau như thế này?"

Cố Cách Cách: "Dù có muốn nói cũng không phải bây giờ."

Cô: "Vậy là khi nào?"

Cố Cách Cách: "Chờ đến lúc mà tôi thực sự xác định muốn cùng em sống với nhau cả đời."

Thế cho nên, lúc này Cố Cách Cách không chịu thẳng thắn với người nhà là vì Cố Cách Cách vẫn chưa xác định muốn cùng cô sống với nhau cả đời sao?

Tình yêu có thể khiến cho người ta suy tính thiệt hơn. Lời này nói không chút sai, dù cho Cỗ Cách Cách có chính miệng nói yêu cô, thì cô vẫn chưa thể xác định rõ tâm ý của Cỗ Cách Cách. Nhớ lại lời mấy ngày trước cô nói, "Bé yêu, nếu không thương em, tôi sẽ chạm vào em sao?" Nghe câu này giống như lời khiêu khích dành cho Miêu Nhã, hoặc dành cho tình địch Cao Ngôn mà cô luôn nói trên miệng. Còn lý luận chịu trách nhiệm, kỳ thật việc lên giường cũng chẳng phải chỉ dành riêng cho tình yêu, mà đôi khi còn bởi vì dục vọng sẽ khiến nó xảy ra không chút báo trước, giống như lần đầu having sex của cả hai.

CÁCH CÁCH GIÁ LÂM

Lạc Khuynh
dtv-ebook.com

Chương 44

Trong khoảng thời gian này, Miêu Tư Lý luôn sống trong lo âu, vừa phải liều mạng học tập để có được thành tích lý tưởng ra trường, vừa phải lo lắng liệu có phải Cố Cách Cách và tên cận bã Hứa Minh Huy kia tro tàn lại cháy hay không? Tất cả những cảm xúc khủng khoảng mãnh liệt đó càng làm Miêu Tư Lý xác định rõ thêm tình cảm của mình.

Sau một tuần gọi điện liên tục cho Cố Cách Cách không được bắt máy, Miêu Tư Lý tức giận đến trường tìm cô. Sau lần trước tới trường tìm, Cố Cách Cách đã nói sau này không cho phép cô đến, bởi vì Cố Cách Cách không muốn cho bạn bè biết, mình có một học sinh ngu ngốc như cô, còn châm chọc thành tích kém mà cô còn không biết xấu hổ, khi nào có bản lĩnh hãy tới trường tìm. Điều đó đã làm tổn thương rất nhiều đến lòng tự trọng của cô.

Nhưng việc bị Cố Cách Cách không để ý tới, còn giống đâm một nhát dao vào ngực cô hơn. Nghĩ tới việc Cố Cách Cách và Hứa Minh Huy có thể còn dây dưa một chỗ, chẳng khác nào xát thêm muối trên miệng vết thương, làm sao còn lo lắng đến lòng tự trọng?

Hơn nữa Miêu Tư Lý vẫn luôn bất an nghĩ. Chẳng lẽ Cố Cách Cách tức giận vì bị mình hôn? Sau nụ hôn ở tiệc sinh nhật, Cố Cách Cách cũng đặc biệt nhẫn tâm như vậy không để ý tới cô. Kỳ thật cô cũng muốn được sự đồng ý mới hôn Cố Cách Cách nhưng lúc nào cũng không nén nổi lòng, mà thật ra cô cũng biết, Cố Cách Cách chắc chắn sẽ không đồng ý cho hành động hoang đường ấy. Thế nhưng, ở những lần hôn môi, Cố Cách Cách chấp nhận để cho cô hôn, thậm chí còn là hôn môi mà cô ghét nhất! Nếu đã không ghét, tại sao lại không để ý tới cô đây? Mỗi lần nghĩ thế, lòng Miêu Tư Lý lại hoảng sợ nhưng vẫn không nhận được nhớ tới người

kia. Hóa ra cảm giác thích một người vừa ngọt ngào lại vừa thông khổ như vậy.

Cũng giống hết như lần đầu tiên cô tới, chỉ cần nhắc đến tên Cố Cách Cách là tức thì có người nhiệt tình dẫn đường. Dù còn cách một quãng khá xa, nhưng chỉ cần liếc mắt Miêu Tư Lý cũng nhận ra cô gái tóc dài đang ném bóng kia là Cố Cách Cách.

Nhìn dáng người mềm mại nhẹ nhàng đó, mà tim Miêu Tư Lý không ngừng đập rộn lên. Nếu không dùng sức che lại ngực, có lẽ trái tim cô đã từ cổ họng nhảy ra ngoài, rồi sau đó bay đến bên Cố Cách Cách.

Nam sinh dẫn đường cho Miêu Tư Lý chỉ về phía Cố Cách Cách nói: "Đang ở đó." rồi có chút tiếc nuối chép miệng "Tiếc là danh hoa đã có chủ." Ngụ ý, nếu không có chủ, cậu ta đã theo đuổi.

Miêu Tư Lý liếc mắt nhìn vị nam sinh kia. Đầu đỉnh cắt ngắn gọn gàng, trên mắt là cặp kính dày cộm, hoàn toàn là bộ dạng của một sinh viên gương mẫu, trong lòng không khỏi khinh thường. Chỉ bằng anh mà muốn theo đuổi Cố Cách Cách á? Đồng thời cũng suy nghĩ, không biết tên cận bã Hứa Minh Huy được Cố Cách Cách nhìn trúng có bộ dạng thế nào? Có phải là kiểu mỹ nam thần tượng trong phim truyền hình hay không? Nếu không phải, vậy căn bản chẳng xứng với Cố Cách Cách. Được rồi, cô quả thật có bệnh coi trọng vẻ ngoài.

"Em là sinh viên năm nhất à?" Nam sinh chỉ đường vẫn chưa rời đi, mà còn bắt chuyện với Miêu Tư Lý. Tuy Miêu Tư Lý ăn mặc rất giản dị nhưng không chút ảnh hưởng tới vẻ đẹp của cô. Không giống với khí chất băng lãnh của Cố Cách Cách, nét đẹp của Miêu Tư Lý lại tựa như ánh mặt trời, nữ sinh như vậy luôn dễ dàng thân cận.

Quả nhiên Miêu Tư Lý rất nhiệt tình trò chuyện, hỏi những chuyện về bạn trai Cố Cách Cách.

Nam sinh viên nói cho Miêu Tư Lý biết, Hứa Minh Huy lớn hơn Cố Cách Cách một tuổi. Tuy học ngành kỹ thuật thông tin, nhưng lại viết văn rất hay, đã từng được đăng trên báo. Gã còn là hội trưởng của CLB Văn

học, nên Cố Cách Cách mới biết và có cảm tình với gã sau khi tham gia CLB Văn học.

Nam sinh kia còn nói rất nhiều, đều là những chuyện lãng mạn xảy ra giữa Cố Cách Cách và Hứa Minh Huy, đương nhiên đa số là lời đồn thổi nghe được, khó tránh đã thêm mắm dặm muối.

Miêu Tư Lý kiên nhẫn nghe đến cùng, lòng đã sớm ghen tị tới sắp hỏng. Đang định hỏi nam sinh làm sao để tìm Hứa Minh Huy, thì đột nhiên nam sinh đó chỉ vào phía trước hô lớn: "Coi kìa, Hứa Minh Huy tới rồi."

Bởi vì khoảng cách khá xa, nên Miêu Tư Lý không thể thấy rõ mặt Hứa Minh Huy, chỉ nhìn thoáng qua dáng vóc. Gã cũng không được tính là cao, nếu đứng chung với nữ sinh bình thường thì còn có chút ưu thế, nhưng đứng bên Cố Cách Cách với dáng người cao gầy đó, thì quả thật nhìn rất lệch quẻ. Bộ dạng cũng được xem là nhã nhặn, mắt đeo kính, có chút khí chất tài hoa. Có đi đâu không cần nhìn tới mặt, Miêu Tư Lý cũng đã nhận định gã không chút xứng với Cố Cách Cách. Được rồi, cho dù có là Beckham đứng đó, nhất định Miêu Tư Lý cũng sẽ có nhận định ấy, bởi vì cô đã ghen tị đến sắp nổ tung.

Nếu chỉ có chừng đó vẫn chưa đủ khiến Miêu Tư Lý hoàn toàn bạo phát, mà thứ phá đứt dây còi kiềm chế cuối cùng của cô chính là --

Miêu Tư Lý nhất thời không biết phải biểu đạt sự phẫn nộ cùng khiếp sợ của mình thế nào. Cô chỉ có thể trợn to mắt nhìn theo hướng chỉ của nam sinh dẫn đường, thấy đôi nam nữ cách đó không xa đang làm chuyện không thể tin nổi. Cô lắp bắp kích động hỏi: "Bọn họ... bọn họ đang làm gì vậy?"

Nam sinh tựa như đã nhìn mãi thành quen, dù vẻ mặt vẫn hơi toát lên ý hâm mộ, nhún vai nói: "Nhìn không thấy à? Hai người họ đang hôn thôi!"

"Bọn họ đang hôn? Làm sao bọn họ có thể hôn nhau được! Cố Cách Cách làm sao có thể hôn môi người khác!" Miêu Tư Lý như đã phát điên, gần như dốc cạn đáy lòng gào thét.

Nam sinh viên bị Miêu Tư Lý làm cho ngây dại. Đàn ông như cậu còn chưa ghen, vì sao nữ sinh trước mặt lại ghen tị đến như vậy? Rồi chỉ sau một giây đồng hồ, đã thấy Miêu Tư Lý nổi giận bùng bùng chạy đi, sau đó -- quật ngã Hứa Minh Huy.

Khi Cố Cách Cách nhìn thấy rõ người quật ngã Hứa Minh Huy là ai, lập tức kinh ngạc thốt lên: "Miêu Tư Lý? Tại sao em lại ở đây?"

Miêu Tư Lý không đáp, mà chỉ lấy một bịch khăn giấy từ trong túi xách, rút ra một tờ chà lên môi Cố Cách Cách, dùng lực mạnh đến như muốn lau đi một lớp da.

Cố Cách Cách bị đau lui về sau một bước, hờn giận trừng mắt nhìn cô: "Miêu Tư Lý, em làm gì thế?"

Vẻ mặt Miêu Tư Lý như ác thần tàn bạo, chỉ muốn xông tới trước giết người, có đi đâu hơi nước trong hốc mắt lại bắn rỏ cô, rất nhanh nước mắt đã tuôn rơi.

Cố Cách Cách nhìn thấy nước mắt của Miêu Tư Lý lập tức hiểu rõ. Đây cũng là đi đâu mấy ngày qua luôn quấy nhiễu lòng cô. Hai cô đều là con gái, làm sao có thể?

Hứa Minh Huy sau khi chật vật đứng dậy từ mặt đất, bước đến giữa hai cô, cả giận đẩy bả vai Miêu Tư Lý: "Con bé khùng này là ai? Sao tự dưng đến đánh người?"

Miêu Tư Lý vẫn còn trong trạng thái bị phần, bị Hứa Minh Huy đẩy một cái lão đảo thiếu chút nữa ngã sấp xuống nền, tức thì thu hồi nước mắt, nắm lấy cổ áo Hứa Minh Huy, khẩu khí lạnh băng nói: "Tôi đã sớm muốn đánh tên cặn bã như anh đấy."

Xung quanh ba người bắt đầu tụ tập không ít khán giả, phần lớn là tới xem náo nhiệt. Trong đó không ít người lần trước từng chứng kiến Cố Cách Cách bị người ta tát, lúc đầu còn tưởng lại thêm một người ái mộ Hứa Minh Huy đến gây phiền toái cho Cố Cách Cách, sau mới biết là trái

ngược hoàn toàn, người bị đánh lần này lại chính là Hứa Minh Huy, hơn nữa còn là con gái đứng ra giúp Cố Cách Cách, tất cả đều sôi nổi xôn xao.

Cố Cách Cách nhìn thấy càng ngày càng nhiều người vây xem, trong lòng than một tiếng. Sao lúc nào số mình cũng đen đủi như vậy? Rồi lại nhìn bộ dạng cực kỳ chật vật của Hứa Minh Huy khi bị Miêu Tư Lý nắm cổ áo, đành tạm buông xuống phần nộ mới bị cưỡng hôn, nói với Miêu Tư Lý: "Miêu Tư Lý, có chuyện gì thì nói. Trước hết cứ buông anh ta ra đi."

"Không được, không đánh cái gã này một trận, trong lòng em không thoải mái." Miêu Tư Lý tiếp tục nện thêm một quyền lên ngực Hứa Minh Huy khiến gã đau đến cong cả người, qua đó cũng có thể thấy được lực đạo của cô mạnh ra sao.

Người vây xem đồng loạt phát ra tiếng hút khí, bọn họ chưa bao giờ thấy cô gái nào hung dữ như vậy, có đi đâu các nam sinh đều cảm thấy hả lòng hả dạ.

Không thể chỉ đứng nguyên nhìn Miêu Tư Lý đánh người, Cố Cách Cách đành uy hiếp: "Nếu em vẫn không chịu buông anh ta ra, sau này đừng mong tôi để ý tới."

Quả nhiên nghe xong lời cô nói, quyền thứ hai của Miêu Tư Lý dừng lại giữa không trung. Nhìn thoáng qua Cố Cách Cách, do dự trong chốc lát rồi buông Hứa Minh Huy ra, không quên hung tợn nói: "Hôm nay chỉ là cảnh cáo, nếu lần sau còn để tôi nhìn thấy anh làm bậy với Cố Cách Cách... Tôi nhất định cho anh răng rơi đầy đất!"

Hứa Minh Huy lấy lại được sự tự do, lập tức chỉ thẳng mặt Miêu Tư Lý, rống lớn với Cố Cách Cách: "Em muốn chia tay với tôi cũng bởi vì con nhỏ này ư? Bộ em thích con gái sao?!"

Bốn chữ em thích con gái như được Hứa Minh Huy lấy hết khí lực từ trong đan điền ra gào thét, chẳng những đâm thẳng vào màng nhĩ tất cả sinh viên vây xem mà còn vang truyền đi rất xa.

Xung quanh lại vang lên từng hồi hút khí, rồi những tiếng ngân dài "Ồ~"

Không cần nhìn Cố Cách Cách cũng biết lúc này trên mặt mọi người có biểu cảm gì. Loại quan hệ cấm kỵ con gái thích con gái này khẳng định chỉ mang lại ánh nhìn dè dặt. Quả nhiên có tiếng không lớn không nhỏ truyền tới: "Nhìn bộ dạng thanh cao, lúc nào cũng không để người nào vào mắt, hóa ra là vì thích con gái~", rồi lại có thêm vài tiếng phụ họa, "Đúng ha, thật không ngờ.", nhưng cũng có người thở dài thay cô, "Haizz, đáng tiếc quá."

Đương nhiên phần nhiều vẫn đang chờ Cố Cách Cách phản bác, không thể chỉ vì một câu nói nhảm của Hứa Minh Huy mà nghĩ xấu đệ nhất hoa khôi của trường.

Đương nhiên tâm tình phức tạp nhất vẫn là Miêu Tư Lý. Cô không ngờ việc mình xen vào lại dẫn Cố Cách Cách đến quần cảnh này. Cô hiểu rõ nhất cảm giác bị người trào phúng, nhưng dù vậy tim vẫn không ức chế được run lên. Cô cũng muốn biết liệu Cố Cách Cách có thích con gái, liệu rằng có thích cô? Sự mâu thuẫn đó dày vò Miêu Tư Lý đến không dám nhìn Cố Cách Cách.

Kỳ thật Hứa Minh Huy nói xong cũng thấy hối hận. Khi nhìn nét mặt Cố Cách Cách lạnh lùng, gã biết dù cô chẳng thích con gái thì chuyện giữa hai người cũng đã là chuyện không thể.

Trong nhất thời, toàn sân bóng rổ chìm trong yên lặng.

Một lúc lâu sau, mới nghe thấy Cố Cách Cách chậm rãi cất lời, giọng nói không một chút độ ấm: "Nếu bắt buộc phải dùng lý do thích con gái mới có thể vứt được tên đàn ông lòng dạ dơ bẩn như anh ra khỏi cuộc đời của tôi, thì Hứa Minh Huy à, tôi cho anh biết, tôi không để ý chút nào. Ít nhất..." Cố Cách Cách nắm lấy tay Miêu Tư Lý, rồi nói tiếp, "Cô ấy sẽ không có bạn gái rồi giả làm tình thánh theo đuổi người khác. Cô ấy cũng sẽ không tùy tiện lên giường cùng ai, đương nhiên càng không thể làm lớn bụng người ta được. Cô ấy sẽ không một giây trước vô sỉ nói 'yêu em', thậm chí còn dùng thủ đoạn hạ lưu như cưỡng hôn người ta, giây sau lại

một cước đạp người ta xuống địa ngục. Liệu đây có phải cái gọi là không chiếm được thì đạp đổ không? Được rồi, Hứa Minh Huy, anh đã rất thành công khi xây đắp cho mình một hình tượng căn bã hoàn mỹ. Tôi chúc mừng cũng như cảm ơn anh vì đã thiện lương để cho tôi sớm nhận ra bộ mặt thật này, không phải ai cũng có dũng khí phơi bày hết sự đê tiện của mình trước mặt người khác như vậy."

Nói xong, lưu lại Hứa Minh Huy mặt xám như trò tàn cùng tất cả người vây xem há mồm tròn mắt, nắm tay Miêu Tư Lý thoải mái rời đi.

Cũng kể từ đó, biệt danh tài tử giai nhân của Hứa Minh Huy và Cố Cách Cách được đổi thành danh xưng Hứa căn bã cùng Cố độc xà, nghe cũng rất xứng một đôi.

"Bây giờ chúng ta đi đâu?" Miêu Tư Lý nhìn khuôn mặt không chút biểu cảm của Cố Cách Cách, cảm thấy rất bất an, cô không nhìn ra Cố Cách Cách có đang giận cô?

Cố Cách Cách gần như nặn từ trong kẽ răng ra từng tiếng: "Em cảm thấy hôm nay tôi đã bị mất mặt nhiều thế này mà vẫn còn ở lại trường được sao?"

"Vậy cho nên?" Miêu Tư Lý yếu ớt hỏi.

Cố Cách Cách dùng ánh mắt biết rõ còn cỡ hỏi, liếc Miêu Tư Lý: "Trừ nhà em ra bộ còn nơi nào khác để đi à?"

CÁCH CÁCH GIÁ LÂM

Lạc Khuynh
dtv-ebook.com

Chương 45 [H]

Có một câu gọi là 'không nói cũng phải hiểu'. Miêu Tư Lý cảm thấy khá thích hợp để dùng cho mình.

Cố Cách Cách biết cô thích mình, nhưng lại chẳng thể hiện ra bất kì dấu hiệu gì.

Nếu Cố Cách Cách hỏi cô: "Có phải em thích tôi không?" Cô nhất định sẽ không chút do dự nói: "Đúng". Dù cho lúc đó Cố Cách Cách có dùng giọng điệu đùa cợt, cô vẫn sẽ tận lực gật đầu. Nhưng nếu bảo cô tự nói ra trước, cô nhất định sẽ thẹn thùng, có chút sợ hãi và tràn đầy chờ mong phản ứng của người kia như lần đầu biết yêu.

Đáng tiếc Cố Cách Cách lại xử sự như bình thường, nên cô không thể nắm bắt. Lúc này vẫn như kỳ nghỉ hè, cả hai tới siêu thị mua nguyên liệu, sau đó trở về nhà nấu cơm, ăn cơm xong thu dọn bát đĩa, tắm rửa rồi ngồi xem phim trên ghế sofa và cùng nói vài chuyện bâng quơ nào đó.

Miêu Tư Lý ôm cánh tay, tựa vào vách tường nhìn bóng lưng của người trên ghế. Cô đã duy trì tư thế này suốt mười phút đồng hồ, nhưng người trên sofa dường như chẳng phát giác ra, vẫn vui vẻ xem bộ phim truyền hình nhàm chán.

Cuối cùng vào lúc quảng cáo, Cố Cách Cách mới bớt chút thời gian quay đầu (...), hỏi: "Đứng ở đó nghĩ gì thế?"

Lúc này Miêu Tư Lý mới đi tới, thật tự nhiên ngồi xuống bên cạnh cô, ngửi được mùi sữa tắm trên người Cố Cách Cách (kỳ thật cả hai dùng cùng một chai), tim không thể đập mạnh hơn, thậm chí còn có thể nghe thấy cả tiếng Thành thịch, vội kiếm đề tài giấu đi sự xấu hổ trong lòng: "Chị xem loại phim này không sợ giảm trí thông minh à?"

"Hả?" Đầu tiên Cố Cách Cách sửng sốt, sau đó nhỏ giọng nói thầm, "Hình như vậy." Rồi như giờ phút này mới phát hiện mình đang xem cái gì, vội cầm lấy remote điều khiển đổi kênh.

Chẳng lẽ Cố Cách Cách cũng không yên lòng? Miêu Tư Lý dùng khoe mắt trộm liếc cô. Có lẽ bởi có tật giật mình, nhất cử nhất động của cô cũng giống như lén lút.

Có đi đâu chỉ là thoáng nhìn qua, nhưng vẫn bị Cố Cách Cách bắt quả tang. Cô cau mày nhìn Miêu Tư Lý: "Có phải em muốn nói gì với tôi không?"

Miêu Tư Lý liên tục phủ nhận: "Không có."

"Em không có, nhưng tôi có." Cố Cách Cách tắt TV, ném remote điều khiển lên bàn trà, nghiêng mình ngẩng đối diện với Miêu Tư Lý.

Tim Miêu Tư Lý lập tức nhảy lên cổ họng, không tự chủ được càng hời hợt hơn, cẩn thận nói: "Chị nói đi."

Cố Cách Cách nhìn cô một lúc lâu, rồi hỏi: "Hôm nay vì sao em lại đánh Hứa Minh Huy?"

Đây không phải biết rõ còn cố hỏi sao?! Đương nhiên Miêu Tư Lý sẽ không nói thật (...), chỉ bịa môi: "Nhìn tên đó không vừa mắt, ai bảo bộ dạng vô sỉ đến vậy làm gì."

"Vậy cũng đúng." Cố Cách Cách gật đầu đồng ý với quan điểm này, nhưng cũng không quên tức giận hỏi, "Sao em không đánh anh ta thêm vài cái nữa?"

Miêu Tư Lý cũng đi theo oán hận: "Chẳng phải do chị ngăn cản sao?"

"Có sao?" Cố Cách Cách ngửa đầu suy nghĩ một chút, "Hình như vậy, nhớ rõ lần sau đừng khách sáo."

Miêu Tư Lý lập tức lời thề son sắt cam đoan: "Cái này chị yên tâm."

Cố Cách Cách vỗ vai cô: "Vây nhờ em." Nói xong đứng dậy, bước tới phòng ngủ của mình, trước khi bước vào còn quay đầu lại, "Chúc ngủ ngon."

Sau khi nghe thấy tiếng đóng cửa, Miêu Tư Lý mới há hốc mồm. Cố Cách Cách hỏi xong rồi? Bao nhiêu lời nói cô đã chuẩn bị, chưa kịp ra khỏi miệng đã phải nuốt xuống, lòng càng thấy kinh hoàng hơn.

Đến khi trở về phòng, nằm lên giường, thay đổi tư thế, đếm con cừu mà vẫn không ngủ được, Miêu Tư Lý mới vô cùng buồn bực bật dậy khỏi giường. Đứng do dự trước cửa phòng Cố Cách Cách, tay nâng lên rồi lại thả xuống, không có dũng khí gõ cửa bước vào. Kỳ thật cô có thể giống như lúc trước, không nói một lời tự nhiên

mở cửa, rồi leo thẳng lên giường Cố Cách Cách. Nhưng bởi trong lòng có quỷ, nên không lấy nổi dũng khí để làm, chỉ có thể ngẩn ngẩn trước cửa phòng, bứt tóc bứt tai chuẩn bị phát điên.

"Có muốn vào trong không?"

Tiếng của Cố Cách Cách tuy không lớn, nhưng vì xảy ra bất thành linh nên vẫn làm Miêu Tư Lý giật nảy mình.

Miêu Tư Lý ngẩng đầu, nhìn thấy Cố Cách Cách đang từ trên cao nhìn xuống cô, vội vàng đứng dậy, cười gượng gạo: "Chị vẫn chưa ngủ à?"

Cố Cách Cách liếc mắt. Em ở bên ngoài gây động tĩnh lớn thế này, ai còn ngủ được chứ? Rồi lại hỏi lần nữa: "Có muốn vào trong không?"

Lúc này Miêu Tư Lý mới nghe rõ lời cô nói, tức thì lấy tốc độ nhanh nhất nhảy vọt lên giường, sau đó nằm xuống đắp chăn.

Đột nhiên Cố Cách Cách có cảm giác như công rắn cắn gà nhà, may mắn Miêu Tư Lý không giống như mấy lần trước dùng tư thế bạch tuộc bám lên người cô, còn cố ý tạo một khoảng cách giữa cả hai.

Cố Cách Cách không nói thêm đi đâu gì, tắt đèn trên đầu giường, để căn phòng chợt rơi vào trong đêm tối. Dù có cố thế nào, cô vẫn mở to hai mắt, không hề cảm thấy chút buồn ngủ.

Có mấy lời, dù không nói ra khỏi miệng, nhưng cũng không đồng nghĩa với trong lòng không nghĩ.

Miêu Tư Lý cứ một lần rồi lại một lần tìm cách hôn cô, hôm nay còn vì cô mà ra tay đánh Hứa Minh Huy, cô lại chẳng phải kẻ ngốc, làm sao lại không nhận ra đi đâu ẩn chứa trong đó? Tuy nhiên, mỗi khi nghĩ Miêu Tư Lý cũng là con gái, trong lòng cô lại muôn vàn mâu thuẫn.

Cô từng khuyên Miêu Tư Lý, tình yêu và giới tính vốn không hề liên quan đến nhau, nhưng đến khi sự việc xảy ra trên người mình, cô mới biết hóa ra mình không hề thoải mái được vậy. Thật ra cô cũng giống những người khác, tuy không kỳ thị nhưng vẫn rất đề ý. Hai người con gái làm sao có thể yêu nhau? Cho dù thực sự có tình yêu tồn tại, giữa hai cô cũng không thể có được tương lai, vậy cần gì phải nhất quyết đến với nhau? Mà cô lại không bao giờ dùng thái độ 'thử trước' hay 'chơi đùa' với tình yêu. Tuy đã có một lần yêu đương thất bại, nhưng vẫn không hề ảnh hưởng đến niềm tin vào tình yêu của cô.

Đương nhiên đó cũng chỉ là một hướng suy nghĩ, cô sẽ không nhanh chóng kết luận như vậy.

Cô không phải không thừa nhận, cô bé tên Miêu Tư Lý này đang quấy nhiễu lòng cô. Dù chưa biết tình cảm cô dành cho Miêu Tư Lý có phải tình yêu hay không, nhưng Miêu Tư Lý vẫn đang chiếm một vị trí trong trái tim cô, mà còn là một vị trí rất quan trọng.

Sau khi thất tình, nội tâm luôn yếu ớt, lúc nào cũng khát cầu tình yêu và mong muốn có được sự quan tâm che chở. Chính ở thời khắc khó khăn đó, Miêu Tư Lý đã ở bên cạnh cô. Cho dù cảm giác ban đầu Miêu Tư Lý dành cho cô chỉ là một cô nhóc có tính cách quái gở, nhưng Miêu Tư Lý đã dùng tâm tư tình tế bẩm sinh của một thiếu nữ để bổ khuyết phần trống rỗng trong lòng cô. Vào lúc đầu, cô còn xem phần tình cảm này như tình chị em, nhưng sau khi hôn Miêu Tư Lý, tình cảm đó đã biến hóa hoàn toàn. Nụ hôn

nóng bỏng kia đã đốt lên một loại cảm giác lệch nhịp đến run rẩy, thậm chí cảm giác thuần túy nhiệt tình đó còn chưa từng xuất hiện trong hai năm hẹn hò với Hứa Minh Huy, một thứ cảm giác được gọi là rung động.

Cô có cảm giác rung động với một cô nhóc, mà cô nhóc ấy giờ phút này còn nằm ngay bên cạnh cô.

Cô biết Miêu Tư Lý vẫn thức, thậm chí còn nghe được tiếng hít thở ấy đang từ chậm rãi trở nên dồn dập. Sự ám muội tràn lan giữa cả hai, trong đêm tối như càng thêm khuếch trương vào từng ngõ ngách. Vì lẽ đó, hô hấp của cô cũng không khống chế được mà đi theo nặng nề

"Cố Cách Cách." Trong đêm đen, cô nhóc mở miệng.

Cố Cách Cách nghe ra được, Miêu Tư Lý hẳn phải dùng rất nhiều sức lực mới gọi được tên cô, trong giọng nói còn có cả sự căng thẳng cùng lo lắng khiến cô cũng trở nên hồi hộp, nhẹ giọng đáp: "Sao thế?"

Miêu Tư Lý không nói thêm gì nữa, lập tức từ phía sau ôm chặt lấy cô.

Vào kỳ nghỉ hè, Miêu Tư Lý thường xuyên ôm cô ngủ thế này, nhưng Cố Cách Cách biết, cái ôm lần này không hề giống thế, thậm chí còn cảm nhận được rất rõ sự mềm mại dán trên lưng đang trở nên cứng hơn. Sự biến hóa ấy của Miêu Tư Lý khiến cô không khỏi hít một hơi thật sâu.

Hơi thở nóng rực của Miêu Tư Lý phả lên vành tai mẫn cảm của Cố Cách Cách, sau một lúc lâu trầm mặc mới chậm rãi cất lời: "Cố Cách Cách, em... em muốn chị." Giọng nói trầm thấp hơi run rẩy, lột tả hết tất cả khát vọng trong lòng.

Mặc dù Cố Cách Cách đã có chút chuẩn bị tâm lý, nhưng khi nghe thấy Miêu Tư Lý trắng trợn nói rõ muốn chiếm hữu mình, vẫn không nhịn được run lên, bụng dưới càng trở nên thêm nóng rực, thậm chí cảm thấy giữa hai chân bắt đầu ẩm ướt.

Có một loại cảm giác bẩm sinh gọi là dục vọng. Tuy bình thường Cố Cách Cách mở miệng là nói lên giường, ngậm miệng là nói làm tình, nhưng

dù thế nào cũng chỉ ngoài miệng, cô chưa từng chấp nhận trải qua mấy chuyện nam nữ thân mật, mà bây giờ lại bị một cô gái dễ dàng khơi gợi lên dục vọng. Khi ý thức được đi ầu này, đột nhiên Cố Cách Cách cảm thấy khủng hoảng, nhưng cảm giác nhì ầu nhất trong lòng lúc này vẫn là rạo rức.

Cảm giác của Miêu Tư Lý còn mãnh liệt hơn. Sự nhung nhở tích tụ trong mấy ngày qua khiến cô từ lúc bắt đầu bước vào căn phòng đã muốn chiếm được người này. Chậm rãi đợi mà vẫn không có được đáp án của Cố Cách Cách, lòng cô ngày càng trở nên nặng nề, đến cuối cùng ngay cả việc ôm Cố Cách Cách cũng là một loại dày vò vô cùng khó chịu, rốt cuộc cô buông lỏng tay ra. Việc này khác với hôn môi, nếu Cố Cách Cách không muốn mà cứ làm, chẳng khác nào cô làm một chuyện khiến Cố Cách Cách tổn thương, mà cô lại chẳng muốn làm tổn thương người mình yêu nửa phần. Nén xuống cảm giác khó nhin, Miêu Tư Lý rút cánh tay ra, chuẩn bị rời khỏi người Cố Cách Cách, nhưng ngay trong khoảnh khắc ấy, tay cô lại được giữ chặt lại, tim bỗng nhảy dựng lên.

Có lẽ do nhất thời xúc động, có lẽ sáng mai khi thức dậy sẽ hối hận không thôi, nhưng trong đêm khuya thanh tĩnh này, Miêu Tư Lý khiến Cố Cách Cách muốn li ầu lĩnh phóng túng một l ần. Cố Cách Cách không nói gì, chỉ xoay thân mình lại đối mặt với Miêu Tư Lý, trong bóng đêm chuẩn xác hôn lên môi cô.

Hết thấy không cần ngôn ngữ.

Dục hỏa được Miêu Tư Lý đè nén lại, khi nhận được sự ng ầm chấp nhận của Cố Cách Cách lập tức bùng cháy lên. Vui sướng từ đáy lòng làm cô không còn chút do dự, xoay người đè Cố Cách Cách, bắt đầu những nụ hôn. Cô thậm chí còn không biết rốt cuộc giữa hai người con gái làm make love thế nào, nếu biết ngày này tới nhanh như vậy nhất định đã lên mạng cũng cố kiến thức một phen.

Cố Cách Cách gần như ngạt thở dưới cơn mưa nụ hôn nhiệt tình của Miêu Tư Lý. Đôi môi đỏ hồng hơi mở, phát ra từng tiếng rên rỉ nhẹ nhàng.

Miêu Tư Lý cảm thấy những tiếng rên rĩ này còn tuyệt vời hơn mọi loại âm nhạc. Cô chỉ có thể không ngừng gọi tên Cố Cách Cách, hưởng ứng theo cô, để đến khi Miêu Tư Lý nghe thấy Cố Cách Cách kêu chính tên mình, thì lòng tràn ngập vui sướng chưa bao giờ có.

Miêu Tư Lý rất muốn mở đèn, để nhìn thân thể mềm mại dưới người mình có bao nhiêu xinh đẹp, nhưng cô sợ Cố Cách Cách đổi ý, nên chỉ có thể dùng bàn tay của mình thay mắt xem hết mọi nơi. Bắt đầu từ xương quai xanh dãn dờn xuống, cách qua lớp lụa mỏng của váy ngủ trượt lên đỉnh bồng đảo, nhẹ nhàng xoa nắn vài cái, tức thì đỉnh hờng vươn cao hơn hẳn. Miêu Tư Lý giống như gặp được món đồ chơi thú vị, hứng thú chơi đùa mấy lần.

"Miêu Tư Lý..." Cố Cách Cách có chút gian nan mở miệng, một loạt hành động 'tao nhã nhàn hạ' này của Miêu Tư Lý hiển nhiên như đang tra tấn cô.

"Hửm? Sao vậy?" Miêu Tư Lý hỏi.

Giọng điệu ngây thơ vô số tội của Miêu Tư Lý khiến Cố Cách Cách vô cùng hoài nghi người này đang cố ý. Đương nhiên cũng không thể nói ra lời ngượng ngùng như nhanh lên khỏi miệng, chỉ đành cắn răng chịu đựng, im lặng để tùy ý cô.

Cũng may Miêu Tư Lý không chỉ như vậy là đã dừng lại. Cô lần lượt giúp Cố Cách Cách cởi sạch những chướng ngại vật trên người, váy ngủ, áo ngực, quần lót, không cần nhìn cũng biết toàn bộ đều màu đen, Cố Cách Cách yêu tha thiết màu đen, sau đó cũng cởi bỏ quần áo trên người mình. Đến khi dán lên người Cố Cách Cách lần nữa, không ngờ cô lại chạm tới một thân da thịt nóng bỏng. Nén lại sự run rẩy trong lòng, Miêu Tư Lý đưa đầu lưỡi liếm lên phần da thịt mềm mại, lưu lại dấu vết của cô trên người Cố Cách Cách.

Cố Cách Cách đã sớm vô cùng hối hận, đến nỗi tay cũng chẳng biết phải đặt ở đâu. Rõ ràng cả phòng đều chìm trong bóng tối nhưng cô vẫn nhắm chặt hai mắt không dám mở ra, chỉ cảm nhận những nụ hôn trơn ướt ấm áp kia đang bao phủ khắp người mình. Miêu Tư Lý lúc này giống như

một nhà khảo cổ, dùng lưới khai quật lên những nơi gây khoái cảm trên người cô.

Những nụ hôn không chút quy luật ấy không những kéo chặt lấy mỗi dây thần kinh của Cố Cách Cách, mà còn khơi gợi lên khát vọng nguyên thủy nhất trong nội tâm. Nhưng cái cô cần không chỉ mỗi việc hôn này, cô còn chờ mong việc hơn thế...

Sau khi hôn đến đôi môi sưng đỏ, rốt cuộc Miêu Tư Lý ngừng lại, có chút ngốc nghếch hỏi: "Có phải em nên làm tiếp chút gì khác không?"

Cố Cách Cách: "..."

Cái này bảo mình làm sao mở miệng? Nhưng từng đợt cảm giác run rẩy từ sâu trong thân thể truyền đến khiến cô khó nhin đến nỗi chẳng còn quan tâm đến sự thẹn thùng. Cô lấy chân ôm lấy Miêu Tư Lý, nhẹ nhàng cọ xát ám chỉ. Khoái cảm truyền tới qua từng cái ma sát khiến Cố Cách Cách không nhin được run rẩy hơn, trong đầu bỗng lướt qua từ phóng đảng. Ông trời ơi! Cố Cách Cách thực sự rất muốn đào một cái khe để chui xuống trốn.

Miêu Tư Lý cũng là con gái, Cố Cách Cách chỉ cần cho một chút ám chỉ, cô liền hiểu ra, còn thẹn buồn bức một hồi: Mình đúng là đồ đần. Trái tim không khỏi run lên, cô từng hỏi Cố Cách Cách đã từng quan hệ với Hứa Minh Huy chưa, và bị Cố Cách Cách hung hăng mắng cho một trận, nói rằng coi cô là loại người nào. Nên lần đầu tiên của Cố Cách Cách vẫn còn, nghe nói lần đầu tiên rất đau.

Ngón tay trượt dọc từ eo Cố Cách Cách xuống giữa hai chân, chỉ vừa chạm nhẹ lên vùng mềm mại ẩm ướt cực nóng đó, Miêu Tư Lý đã có cảm giác nói không nên lời. Một thứ cảm giác khiến cô như muốn ngạt thở, đồng thời cũng cảm nhận được thân thể Cố Cách Cách khẽ run lên.

Miêu Tư Lý dùng tay kia ôm chặt lấy cô gái dưới thân, hôn lên vành tai xinh đẹp của cô, nhẹ nói: "Cố Cách Cách, mặc kệ chị có tin hay không, mặc kệ chị có muốn nhận không, em chỉ muốn nói cho chị biết, em rất thích chị. Đó không phải kiểu thích của học trò đối với cô giáo, cũng không phải

kiểu thích dành cho chị gái, mà là của một cô gái đối với một cô gái. Cảm giác đó khiến em tràn đầy dự vọng với chị, muốn chiếm lấy chị thành người phụ nữ của mình. Đó là cảm giác duy nhất và vĩnh viễn. Có lẽ chị sẽ cảm thấy lúc này nói những lời ấy là giả dối, nhưng em xin thề, đây là suy nghĩ chân thật nhất trong lòng em, bây giờ không một chút giấu giếm thẳng thắn trước mặt chị. Bởi vì em yêu chị, cho nên muốn có chị. Cố Cách Cách, em có thể chứ?"

Lời thổ lộ chân thành của Miêu Tư Lý khiến hốc mắt Cố Cách Cách tức thì rơi lệ. Cô thừa nhận mình đã bị cảm động. Phụ nữ có tình yêu mới có tình dục, cô biết phản ứng của mình dành cho Miêu Tư Lý cũng không đơn thuần chỉ có sinh lý. Tuy cô vẫn chưa thể hoàn toàn xác định lòng mình, nhưng Miêu Tư Lý là người đầu tiên khiến cô làm ra quyết định này, hơn nữa còn không hề hối hận. Kỳ thật có vài thứ tình cảm không cần chờ chủ nhân đồng ý, cũng đã lặng lẽ nảy mầm đâm rễ trong lòng.

Bàn tay luôn nắm chặt drap giường của Cố Cách Cách buông lỏng, ôm chặt lấy Miêu Tư Lý, chôn lên cần cổ cô, dùng giọng nói cực kỳ dịu dàng và dịu dàng rõ ràng nói: "Miêu Tư Lý, bởi vì là em nên tôi mới nguyện ý."

Tuy Cố Cách Cách không hề nói đến thích em hay những từ đại loại vậy, nhưng chỉ bằng vài lời đó cũng đủ để Miêu Tư Lý vứt hết toàn bộ gánh nặng trong lòng. Cố Cách Cách không đẩy cô ra; hơn nữa, còn bởi vì là cô nên mới đồng ý, ngụ ý nếu đổi lại là người khác, Cố Cách Cách sẽ không chấp nhận. Đương nhiên cô cũng sẽ không chấp nhận, trải qua đêm nay, cô càng thêm không thể chịu nổi khi Cố Cách Cách có bất kỳ sự thân mật với người nào khác, nếu không cô sẽ điên mất. Cố Cách Cách chỉ có thể là của một mình cô.

Miêu Tư Lý hít sâu một hơi, thu lại nỗi căng thẳng trong lòng, đầu ngón tay chậm rãi trượt sâu vào trong thân thể Cố Cách Cách.

Run rẩy, đau đớn, sung sướng. Cố Cách Cách hoàn thành xong sự biến đổi của một người con gái.

Sau khi được bao phủ trong khoái cảm, ý thức duy nhất còn lại của Cố Cách Cách chính là, cô đã trao mình cho một cô gái.

CÁCH CÁCH GIÁ LÂM

Lạc Khuynh
dtv-ebook.com

Chương 46

Nếu biết bữa cơm này là 'bữa tiệc cuối cùng' của Chúa và 12 môn đồ, Cố Cách Cách sẽ chẳng dại gì mang Miêu Tư Lý theo.

Trên bàn tràn đầy các món ăn hoa mỹ mà bà Cố dùng rất nhiều công phu mới nấu ra được, trong đó còn có cả món thịt sườn heo mà Khâu Lộc Minh thích ăn, chỉ kém thêm vào một bát máu chó nóng hôi hổi, vãi đầy trên mặt đất cũng như trên mặt người nhà nữa thôi.

Không sai, đây tuyệt đối là một hình ảnh tráng lệ như trong mọi phim truyền hình phát sóng lúc tám giờ tối. Và tình tiết đầy kịch tính lên cao chính là cháu trai của Cố Cách Cách không cẩn thận làm đổ một ly nước trái cây, hơn nữa còn đổ toàn bộ số nước ấy lên quần tây của bố mình, làm ướt một mảng lớn nhìn giống như... được rồi, cái này không quan trọng.

Lúc Lý Tư Phàm đang tập trung trả lời một tin nhắn, nhất thời quên mình đang ở Bắc Kinh, và còn có bố mẹ vợ ngỗ ngược bên. Sau khi bị Đa Đa làm ướt quần, theo bản năng vung tay lên cho Đa Đa một cái tát, còn mắng một câu: "Đồ con..." Dù chỉ nói đến nửa chừng thì dừng lại, nhưng tất cả mọi người đều biết một chữ phía sau là gì.

Thời gian cứ như vậy ngừng lại, không khí cũng gần như ngưng kết, ngoài Cố Vân đang đau lòng xoa mặt Đa Đa, còn lại ánh mắt của tất cả mọi người đều dừng trên người Lý Tư Phàm.

Mặt Lý Tư Phàm biến thành màu tím, dù anh ta muốn giải thích, nhưng miệng chỉ vừa mở ra chưa kịp nói thì chuông báo tin nhắn đã lần nữa vang lên.

Ông bà Cố dù sao cũng đều là người từng trải, tuy trong lòng phần nộ ngập trời nhưng vẫn chỉ ngậm yên. Còn Khâu Lộc Minh và Miêu Tư Lý lại

chỉ là người ngoài, cũng đành giương mắt nhìn, không tiện nhúng tay.

Người phá tan cục diện cứng đờ ấy chính là Cố Cách Cách. Cố Vân chỉ từng với nói cô, Lý Tư Phàm có tình nhân bên ngoài, nhưng không hề nói, Lý Tư Phàm còn là kẻ vũ phu.

Cố Cách Cách đứng dậy, bước đến trước mặt hai mẹ con Cố Vân, vuốt tóc Đa Đa hỏi: "Đa Đa, nói cho dì út biết, mặt còn đau không?"

Nét mặt Đa Đa rất bình thường, ngoại trừ dấu tay đỏ hồng trên mặt thì một giọt nước mắt cũng không thấy. Biểu hiện cứng cỏi như không phải của một đứa nhỏ bảy tuổi, chỉ lắc đầu: "Không đau."

Cố Cách Cách nhìn Cố Vân gọi một tiếng: "Chị hai."

Cố Vân ngẩng đầu âm thầm cười với cô: "Không sao."

Cố Cách Cách cũng trả lại một nụ cười tươi, sau đó xinh xắn xoay người, lấy khí thế sét đánh không kịp bưng tai, Chát! Chát! hai tiếng, tát lên mặt Lý Tư Phàm. Tát xong còn thổi tay một chút giống như vừa đụng vào một món đồ bẩn tay. Tất cả những động tác này đều cực kỳ lưu loát, thậm chí Lý Tư Phàm và tất cả mọi người đều phản ứng không kịp.

"Một cái là giúp Đa Đa trả lại cho anh, còn một cái là thay chị hai tôi trả." Cố Cách Cách nhìn Lý Tư Phàm vẫn chưa kịp phục hồi tinh thần, cười lạnh giải thích.

"Bé út!" Cố Vân vội vã buông Đa Đa, bắt lấy tay Cố Cách Cách, có chút tức giận nói, "Em làm cái gì vậy? Anh ấy là anh rể em."

Cố Cách Cách có chút bất mãn với thái độ của chị hai, không nén được cất cao giọng: "Anh ta cũng là bố của Đa Đa! Ngay trước mặt mọi người, anh ta còn dám đánh con thế, ai biết ở nhà anh ta còn bắt nạt hai mẹ con chị như thế nào? Hơn nữa, anh ta mắng Đa Đa là con hoang, chính là chửi chị lăng lợ lăng loàn. Người như thế, chị còn định nói giúp sao?"

Mặt Cố Vân lạnh lẽo, quát: "Bé út, em còn nói nữa!"

Cố Cách Cách vừa muốn phản bác, chợt nghe thấy phía sau vang lên một tiếng lạnh như băng: "Thế nào? Chột dạ à? Sao cô không nói cho em cô biết, là tôi không có nói sai? Cô mau nói hết ra đi, bố ruột của đứa con hoang này là ai?"

Hiển nhiên người nhà họ Cố như đầu bị Lý Tư Phàm tạt gáo nước lạnh. Hai người bọn họ đã kết hôn bảy năm, vậy mà giờ đột nhiên anh ta lại nói bố của Đa Đa chẳng phải anh ta? Đây chẳng phải việc cực khó hiểu à? Quả thật Cố Vân chưa kết hôn mà đã có con, nhưng nếu Đa Đa không phải con trai của Lý Tư Phàm, vậy tại sao cho đến ngày hôm nay anh ta mới nói?

Thế nhưng không thấy Cố Vân thừa nhận hay phủ nhận, chỉ nói với Lý Tư Phàm: "Việc này chúng ta về nhà rồi hãy nói."

Lý Tư Phàm cười mỉa: "Về nhà? Cô còn nhớ mình có nhà à? Tôi còn tưởng cô định sống mãi ở nhà mẹ để chứ chẳng hề muốn quay về căn nhà kia. Cũng đừng cố che giấu, hôm nay tiện có tất cả mọi người ở đây, nói ra hết những việc sai trái của mình đi. Miễn cho em gái cô vu tội cho tôi, nói tôi sau lưng bọn họ bắt nạt hai mẹ con cô."

Cố Vân kéo Đa Đa ôm vào trong lòng, cúi đầu chìm trong im lặng.

Nếu chỉ nhìn vào biểu tình lúc này của Lý Tư Phàm với Cố Vân, thì dường như mọi điều Lý Tư Phàm nói đều là sự thật. Nhưng Cố Cách Cách làm sao có thể để cho người khác bắt nạt chị gái mình, nên liền tức giận nói với Lý Tư Phàm: "Anh là đồng phạm máu phun người, chính anh ở bên ngoài nuôi dưỡng tình nhân, lại còn đem nước bẩn hắt lên người chị hai tôi? Bộ anh không thể có chút liêm sỉ nào sao?"

Lý Tư Phàm híp đôi mắt, giống như vừa đưa ra quyết định, bật người đẩy Cố Cách Cách ra, đứng trước mặt Cố Vân, trầm giọng nói: "Được lắm, nếu đã xé toang mặt, vậy thì tôi cũng dứt khoát nói ra hết một lần. Lúc trước tôi biết rõ đứa con trong bụng cô là của người khác, nhưng tôi vẫn kiên quyết cưới cô, đó là bởi vì tôi yêu cô. Còn cô, cô đối với tôi thế nào? Chẳng những bảy năm không giúp tôi sinh một đứa con, thậm chí chúng ta ăn nằm bao nhiêu lần, tôi cũng có thể rành mạch đếm ra. Mỗi lần chạm đến cô thì cô đều giống như uống phải thuốc độc, cho dù như vậy nhưng tôi

vẫn nhìn, tôi nghĩ rằng vì mới bắt đầu nên cô không quen, sau này sẽ tốt dần lên. Nhưng qua năm đầu tiên, cô vẫn như vậy, mỗi lần đầu cứ như tôi đang cưỡng hiếp cô. Một hai năm còn có thể chịu được nhưng Olympic bốn năm một lần, chiến tranh kháng Nhật cũng tám năm xong, chúng ta bên nhau bảy năm, ban ngày ở bên ngoài là vợ chồng, buổi tối ở trên giường chính là hai người xa lạ. Tôi chịu đủ rồi Cố Vân, tôi thực sự chịu đủ rồi! Mọi thứ của Tiểu Tình mặc dù không bằng cô, nhưng ít nhất cô ấy cũng thỏa mãn đi đầu một người đàn ông như tôi cần. Tôi không sợ thành thật nói cho cô biết, cô ấy bây giờ đang mang thai, còn hai tháng nữa thì sinh. Lúc này tôi mới chân chính được làm bố đấy."

Tay Cố Vân che chặt hai tai Đa Đa lại, vẫn như cũ không nói một lời.

Cho dù là em gái ruột của Cố Vân nhưng Cố Cách Cách không hề biết chị hai mình đã trải qua nhiều chuyện đến vậy, càng không biết Lý Tư Phàm nói lời nào là thật lời nào là giả, chỉ theo bản năng che chắn trước mặt Cố Vân: "Đa Đa còn ở trước mặt anh đấy, anh đừng có nói năng bậy bạ. Nếu như thế thì ly hôn đi, dù sao chị hai tôi cũng chẳng muốn bên anh nữa."

"Cố Cách Cách, em lo chuyện của mình trước đi! Chuyện của chị còn chưa phiên tới em quản."

Tiếng của Cố Vân lạnh lùng vang lên, Cố Cách Cách còn tưởng rằng mình nghe nhầm, quay đầu lại vẻ mặt khó hiểu nhìn chị hỏi: "Chị hai, chị nói gì vậy?"

Bà Cố luôn không nói gì, rốt cuộc chịu cất lời lên, quả nhiên gừng càng già càng cay, giọng điệu bình tĩnh đến mức chẳng nghe ra bất kỳ cảm xúc: "Bé út, cô có chuyện gì gạt chúng tôi hở? Thừa lúc tôi và bố các cô vẫn còn chưa đến tuổi không chịu nổi kích động, thì nói luôn đi!"

Còn hai người khác luôn không nói gì, chỉ ngồi bên cạnh bàn, quả thật chuyện nhà người khác không tiện xen vào nhưng khi nghe đến chuyện có liên quan tới Cố Cách Cách, Khâu Lộc Minh và Miêu Tư Lý đồng thời cùng ngắt đầu lên. Miêu Tư Lý biết chuyện Cố Vân nói chính là chuyện giữa cô và Cố Cách Cách. Còn Khâu Lộc Minh tuy rằng không biết cụ thể

là gì, nhưng cũng đoán được hẳn có quan hệ đến chuyện tình cảm của Cố Cách Cách.

Cố Cách Cách không hề chớp mắt nhìn chăm chăm Cố Vân, trên mặt lộ vẻ khiếp sợ.

Ba chị em các cô từ nhỏ đến lớn cãi nhau không ít, thậm chí còn từng càn lấy cuốc xẻng đánh nhau, nhưng chưa bao giờ làm ra chuyện gì thương tổn nhau. Cố Vân lại là chị hai, càng thường xuyên nhường nhịn hai em gái mình. Mà hôm nay, cô đứng ra giúp chị hai, đổi lại chính là một cú đánh lạnh lùng. Nếu bây giờ nói ra chuyện giữa cô và Miêu Tư Lý cho bố mẹ thì không thể nghi ngờ chính là lửa đổ thêm dầu, làm cơ hội cả hai được chấp nhận càng xa vời thêm. Không ngờ chị hai cô lại vì gã đàn ông không ra gì đối xử với em gái mình như vậy! Cố Cách Cách cảm thấy không thể tưởng tượng nổi, tim đau giống như bị đâm một nhát.

"Tại sao không nói nữa? Không phải vừa rồi khéo mồm khéo miệng châm ngòi tình cảm vợ chồng của người ta lắm sao? Đến phiên chính mình lại nói không ra lời?" Nét mặt Cố Vân cực kỳ lạnh nhạt, giọng nói cũng lạnh lẽo vô cùng.

Cố Cách Cách nhìn chị hai mình hệt như đang nhìn một người lạ.

Miêu Tư Lý biết lúc này mình hẳn phải đứng bên Cố Cách Cách giúp cô phản kích. Nhưng hai chân không nhấc nổi, bởi cô không xác định được tâm ý của Cố Cách Cách lúc này thế nào, cô sợ khéo quá hóa vụng.

Nhưng có một người không thể nhìn thêm được nữa, Khâu Lộc Minh bước vài bước đến bên Cố Cách Cách, đưa tay đặt lên vai cô, bộ dạng như muốn che chở: "Chị hai, sao chị lại nói Cách Cách như vậy? Cô ấy cũng vì muốn giúp chị."

Cố Vân than nhẹ lắc đầu, vẻ mặt đáng tiếc: "Lộc Minh à Lộc Minh, em có biết có một câu nói, 'đừng tự đề cao mình' không? Giống như em bây giờ đây. Tiếc là trong lòng bé út đã sớm có đối tượng, dù cho em có tiếp tục tốt với em ấy gấp trăm ngàn lần, cũng chẳng động được đến trái tim em ấy, trừ phi em biến thành phụ nữ."

Với chỉ số thông minh của mình, Cố Vân vừa nói xong câu đó Khâu Lộc Minh liền hiểu ra, nhìn thoáng qua Cố Cách Cách, rồi như nghĩ ra điều gì lại nhìn sang phía Miêu Tư Lý vẫn đang đứng đối diện bàn, nhưng không hề biểu lộ ra bất kỳ cảm xúc chán ghét nào, còn ôn hòa cười nói: "Số lần em bị Cách Cách từ chối cũng có thể đánh vỡ cả kỷ lục Guinness. Trước giờ vẫn luôn bởi vì em cứ thích quẩn quýt lấy cô ấy nên mới thế, chị hai cũng không phải không biết."

Khâu Lộc Minh tránh nặng tìm nhẹ dẫn chuyện Cố Cách Cách thích phụ nữ chuyển thành không thích cậu.

Nhưng ông bà Cố đâu phải người ngốc, dù lúc đầu chưa hiểu điều Cố Vân ám chỉ, nhưng sau một lúc liền lập tức hiểu được, con gái lớn của bọn họ nói con gái út vốn thích phụ nữ?! Lại liền tưởng tới vị khách mà con gái út mang về, vừa rồi hai cô còn trốn trong phòng đến hơn nửa tiếng mới chịu đi ra.

Bị hai lần đồng thời đả kích, bà Cố rốt cuộc lỡ tay làm đổ nghiêng chén canh, trên bàn và trên mặt đất lập tức trở nên lộn xộn. Còn ông Cố, dù nét mặt vẫn tỏ ra trấn định, nhưng tay cầm đĩa đã run rẩy không ngừng, cuối cùng vẫn đánh rơi đôi đĩa xuống đất, tạo nên tiếng vang lạnh lạnh.

"Cách Cách, lời chị hai con nói có đúng không?" Lời này là ông Cố hỏi. Hơn nửa đời người ông đều làm trong chính phủ, nên lúc nói chuyện hay bị nhiễm chút giọng quan chức. Nếu là bình thường, chắc chắn Cố Cách Cách sẽ đùa cợt, nói ông nghiêm túc như vậy tính dọa nạt ai chứ? Nhưng lúc này, cô lại thực sự bị hù sợ, cô chưa thấy bộ dạng ông nghiêm túc đến vậy bao giờ.

Cố Cách Cách không dám hó hé lời nào. Nói thật thì cô sợ làm tổn thương bố mẹ, còn nói láo thì lại sợ làm tổn thương Miêu Tư Lý. Lòng càng cảm thấy khó chịu, bởi vì người dẫn cô tới hoàn cảnh tiến thoái lưỡng nan này lại chính là người chị hai yêu quý của cô.

Khi bầu không khí lại sắp sửa chìm trong im lặng, bà Cố bỗng đứng dậy, bắt đầu dùng vai trò người chủ gia đình để xử lý mọi việc trong nhà.

Bà Cỗ đi đến trước mặt Cỗ Vân và Cỗ Cách Cách, ngoài cười nhưng trong không cười, nói: "Ông Cỗ này, xem ra chúng ta đã sinh ra được hai cô con gái cực tốt, quả thật như hai đóa kỳ hoa nha! Một đứa thì cùng chông bằng mặt không bằng lòng sống suốt bảy năm, bây giờ đã tính đến chuyện ly hôn. Còn một đứa thì đến hai mươi tám tuổi cũng không chịu lấy chông, chỉ bởi vì thích con gái. Được lắm, ông gọi điện thoại cho con gái thứ giúp tôi, hỏi xem có phải nó cũng có việc giấu giếm hay không? Nếu có thì nói ra hết đi để tôi giải quyết luôn một thể."

Toàn thân Cỗ Cách Cách và Cỗ Vân không nhịn được cùng run lên, lời bà Cỗ rất có ý tứ muốn đại khai sát giới.

Bà Cỗ trước khi rút dao, chuyện đầu tiên làm là dọn dẹp sân bãi (...), nói với Lý Tư Phàm: "Ra khỏi khu nhà này, rẽ phải có một khách sạn, anh đến đó rồi gọi điện thoại cho mẹ đứa trẻ kia đi. Nhìn bộ dạng anh suốt cả buổi tối chỉ biết nhăn tít, dù sao phụ nữ có thai cũng cần sự quan tâm chăm sóc. Còn nữa, mặc kệ anh có nhận Đa Đa là con trai mình hay không, thì nó cũng là cháu ngoại của tôi. Nếu lần sau anh còn dám đụng đến một sợi lông tơ của thằng bé, cho dù chúng ta có là họ hàng (...), cũng đừng trách tôi trở mặt."

Sau đó nói với Miêu Tư Lý: "Miêu Miêu, hôm nay lần đầu tiên cháu tới nhà chúng ta làm khách mà lại để cháu chế giễu rồi. Dì không ngờ Cách Cách thế nhưng lại có cái ham mê đặc thù như vậy, một cô gái sao lại thích con gái đây? Thật làm cho người ta nghĩ hoài không ra, chờ dì trị xong bệnh này của nó (...), lại tiếp tục hoan nghênh cháu đến nhà chúng ta chơi." Rồi quay đầu sang dặn Khâu Lộc Minh, "Con giúp Cách Cách đưa cô Miêu về nhà, sau đó cũng không cần quay lại. Bữa cơm hôm nay thật không phải. Ngày mai đưa cả bố mẹ con sang đây, dì lại tự mình xuống bếp."

Ý tứ của bà Cỗ rất rõ ràng, Cỗ Cách Cách lập tức nhìn về phía Miêu Tư Lý, Miêu Tư Lý cũng đang nhìn cô, trong ánh mắt còn mang theo mong đợi. Cỗ Cách Cách hiểu được, Miêu Tư Lý hy vọng cô có thể mở miệng giữ lại, cho dù không giữ lại ít nhất cũng nói cho bố mẹ biết hai cô yêu nhau. Nhưng Cỗ Cách Cách lại không thể thốt lên được một lời, nhất là trong tình cảnh bà Cỗ đang nổi giận.

Nhìn ánh mắt Miêu Tư Lý từ hy vọng trở thành thất vọng, cuối cùng chỉ lưu lại sự thần thờ rồi lặng lẽ quay đầu cất bước đi, trái tim Cố Cách Cách tức thì lạnh lẽo.

CÁCH CÁCH GIÁ LÂM

Lạc Khuynh
dtv-ebook.com

Chương 47

Nhà họ Cố có một quy định bất thành văn, đó là chuyện của phụ nữ, đàn ông không được xen vào. Đây là bởi vì tỉ lệ mất cân bằng nghiêm trọng trong gia đình một nam bốn nữ. Nhưng riêng lần này, ông Cố lại không chịu nghe, kiên quyết không rời xa chiến trường cuộn cuộn khói thuốc súng, vì việc này có liên quan tới chung thân hạnh phúc của cả hai cô con gái, ông không thể không quan tâm. Sau khi dỗ Đa Đa ngủ, ông Cố lần nữa trở lại phòng khách, bốn người ngồi quanh bàn trà, mỗi người một mặt vừa khéo gom thành một bàn mặt chược. Cố Vân rót một ấm trà, còn Cố Cách Cách mở bao hạt dưa.

"Đây là quan hệ vợ chồng tốt lắm mà cô luôn mồm nói với tôi, cô rất yêu Tư Phàm đó ư?" Người đầu tiên bà Cố làm khó dễ chính là Cố Vân, "Cố đại tiểu thư, phần cô cho chúng tôi một lời giải thích hợp lý."

Ông Cố bổ sung: "Còn nữa, Đa Đa có phải là con của Tư Phàm không? Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?"

Cố Cách Cách không nói gì chỉ ngẩng nhìn Cố Vân. Đêm nay chị hai rất lạ, tuy đã phá hỏng kế hoạch của cô, nhưng Cố Cách Cách vẫn tin tưởng chị hai mình có nỗi khổ trong lòng, hơn nữa lời Lý Tư Phàm không thể tin.

Cố Vân đã khôi phục lại bộ dạng dịu dàng điềm tĩnh trước nay của mình, tự rót cho bản thân một chén trà, nhưng chưa uống mà chỉ chậm rãi vén tóc giắt lên tai, từ tốn nói: "Mẹ, con là con gái của mẹ. Cách làm người của con thế nào, chẳng lẽ mẹ lại không biết sao? Hay là mẹ tin lời Lý Tư Phàm chứ không hề tin con? Bố, con xác định cũng như chắc chắn nói cho bố biết, máu trên người Đa Đa chảy chính là của Tư Phàm."

Nghe xong, ba người còn lại kể cả Cố Cách Cách đều cảm thấy mờ mịt không hiểu nổi. Ý của Cố Vân chả lẽ là, Đa Đa chẳng những là con trai của Lý Tư Phàm, mà chị vẫn còn yêu anh ta? Điêu này quả thật như trống đánh xuôi kèn thổi ngược với những gì Lý Tư Phàm nói. Chuyện gì đang xảy ra? Hiểu lầm giữa hai vợ chồng bọn họ thật chẳng phải thường, người khác nhìn vào cũng như lọt trong sương mù.

"Cô tưởng mình đang đóng phim tình cảm lãng mạn à?" Bà Cố dè bủ, "Sao không tưởng tượng phong phú thêm chút nữa đi."

Cố Vân nhún vai: "Những điêu con nói đều là sự thật, mọi người không tin, con cũng không biết làm sao."

Bà Cố cá giận nói: "Cô không nói rõ ràng thì làm sao chúng tôi tin?"

Cố Vân cười nhàn nhạt: "Như thế nào mới là rõ ràng? Mẹ không định bảo con mang chuyện giường chiếu của hai vợ chồng, một hai kể rõ hết cho mẹ nghe đó chứ!"

Bà Cố nhất thời nghẹn lời, ai lại muốn nghe điêu đó, nhưng quả thật vấn đề của con gái cùng con rể, đúng là ở chuyện phòng the.

Cố Cách Cách cũng không thể hiểu. Lý Tư Phàm nói vì chị hai, nên cuộc sống vợ chồng của bọn họ không hòa hợp, nhưng chị hai lại nói vẫn thích anh rể, vậy tại sao lại bài xích như vậy? Giống như cô thích Miêu Tư Lý, vì vậy mấy chuyện giường chiếu không hề giữ lại gì, còn hận không thể cùng người kia nhập thành một tột tận sâu cốt tủy. Không phải việc thể xác và tinh thần được người yêu mình nắm giữ là một chuyện rất hạnh phúc sao?

Còn ở trong mắt ông Cố, thân thế của Đa Đa quan trọng hơn việc phòng the giữa hai vợ chồng, hỏi: "Vậy còn Đa Đa? Bố không tin Tư Phàm sẽ hờ dờ đến mức ngay cả con của mình cũng không nhận."

Cố Vân nói: "Lý Tư Phàm có bệnh cực kỳ đa nghi. Năm đó anh ấy cưới hôn với con rất nhiều lần nhưng con đều không đồng ý, chỉ khi có Đa Đa rồi mới chịu đồng ý lấy anh, nên tuy trên miệng anh ấy không hề nói gì,

nhưng con biết ảnh vẫn luôn để chuyện đó trong lòng. Sau khi Đa Đa sinh ra, càng ngày lại càng giống con, ngay cả chút xíu bóng dáng của bố nó cũng không nhìn thấy, cho nên Lý Tư Phàm càng hoài nghi hơn. Mấy năm trước anh ấy không định đưa Đa Đa đi xét nghiệm ADN, bởi vì vẫn còn yêu con nên để ý đến cảm nhận của con. Nhưng mấy năm nay ảnh lại muốn đi xét nghiệm, con lại ngăn cản không cho." Cỗ Vân nói xong, còn nở một nụ cười châm chọc, "Tại sao con phải thỏa mãn lòng hiếu kỳ của anh ấy chứ?"

Ông Cỗ nghiêm túc nói: "Con đang lấy hôn nhân của mình ra đùa đấy! Giữa vợ chồng cần phải thẳng thắn với nhau. Nếu hai người có hiểu lầm lớn như vậy, thì làm sao tiếp tục sống bên nhau?"

"Bố, con làm như thế là vì ít nhất khi Lý Tư Phàm ly hôn, sẽ không cùng con tranh quyền nuôi dưỡng Đa Đa. Anh ấy bây giờ có công ty riêng, cuộc sống có đi đầu kiện hơn hẳn con, trong khi con không đi làm đã bảy năm nay, không có bất kỳ nguồn kinh tế nào, tòa án sẽ không phán quyết quyền nuôi Đa Đa cho con mà cho Lý Tư Phàm."

Bà Cỗ hỏi: "Nếu như vậy, vì sao cô còn không chịu ly hôn cùng nó?"

Cỗ Cách Cách cũng vội nói vào: "Chị hai, chị ly hôn cùng anh ta đi! Sau khi ly hôn em sẽ nuôi chị với Đa Đa."

Bà Cỗ lập tức trừng mắt liếc Cỗ Cách Cách: "Chuyện hư hỏng của chính cô vẫn còn một đống, lại đi quản chuyện người ta. Đi qua một bên, lát nữa sẽ xử lý tới cô."

Cỗ Cách Cách nói thẫn: "Chị hai sao lại là người khác?", có đi đầu vẫn ngoan ngoãn im lặng, mỗi lời bà Cỗ nói khi tức giận đều là thước ngọc khuôn vàng.

Cỗ Vân vẫn bình thản nói: "Lý do không muốn ly hôn rất đơn giản, con cũng đã nói với mọi người, con còn thương ảnh."

"Người như vậy không đáng để chị yêu!" Cỗ Cách Cách nhin không được lại chen miệng.

Cố Vân cười: "Bé út, dù biết không thể yêu nhưng vẫn yêu. Loại cảm giác này em hẳn phải rõ hơn chị chứ?"

"Em..." Cố Cách Cách bị chần không nói được nên lời, trong lòng càng thêm oán hận. Hôm nay chị hai thực sự uống lộn thuốc, sao cứ quyết bắt lấy mình không chịu tha? Trước kia chưa từng thấy chị hai cư xử kỳ cục thế này.

Bà Cố lại cướp lời: "Tôi mặc kệ ai còn yêu ai, cô chỉ cần nói cho tôi biết, sau này dự định thế nào? Có ly hôn hay là không?"

Cố Vân nở nụ cười không còn cách nào: "Nhờ bé út, lần này không muốn cũng phải ly hôn. Lý Tư Phàm nuôi dưỡng tình nhân ba năm bên ngoài nhưng chưa từng có ý đưa đơn ra tòa. Mà bây giờ cửa trên nóc nhà cũng mở, vậy chỉ còn cách làm rõ ra thôi. Bé út à, cảm ơn em, em đã giúp Lý Tư Phàm có được quyết định."

"Chuyện hai vợ chồng cô thì liên quan gì đến bé út của cô?" Bà Cố rất cuộc nói được một câu công bằng, sau đó tiếc nuối, "Nếu năm đó nghe lời bé út cô không gả cô cho Lý Tư Phàm, thì cũng đã chẳng có chuyện hôm nay."

Cố Cách Cách nghe bà Cố nhắc đến chuyện này, chợt nhớ lại một việc trước kia. Đây cũng là nguyên nhân vì sao cô cực lực khuyên Cố Vân không nên lấy Lý Tư Phàm. Chỉ bởi vì cô đã hứa với chị hai giữ kín bí mật đó, nên ông bà Cố đều không hay biết gì. Lúc này mới hiểu ra vì sao cuộc sống vợ chồng của chị hai và Lý Tư Phàm không hòa hợp. Đưa mắt nhìn Cố Vân, trên mặt cô có chút khó tin, vẫn tưởng rằng chị hai và Lý Tư Phàm vốn vì yêu nhau nên mới kết hôn; hơn nữa, sau này Cố Vân cũng chẳng hề nhắc đến chuyện đó nữa, nhưng không ngờ rằng chị hai lại phải ẩn nhẫn nhiều năm như vậy. Đồng thời cũng đầy bụng nghi hoặc, tình yêu cùng tình dục có thể tách rời sao? Có đi đâu cô thà tin tưởng chị hai là vì Đa Đa.

Cố Vân nhìn thấy trên mặt Cố Cách Cách như đã tỉnh ngộ, hơn nữa còn như sắp buột miệng nói ra, vội vã xua tay ra hiệu chớ lên tiếng.

Cố Cách Cách cau mày nhìn chị, trên mặt rõ ràng viết, Người một nhà có cái gì không thể nói?

Cố Vân cười, nói tiếp với bà Cố: "Mẹ, hóa ra mẹ cũng biết chuyện tình cảm thì người khác không tiện nhúng tay nha!"

Bà Cố nghe lời chị nói có chút tức giận: "Ý của cô là, người làm bố mẹ như chúng tôi không được quản các cô?"

"Con không phải có ý đó." Cố Vân đứng dậy ng ẩng tới bên cạnh bà Cố, còn ngoắc Cố Cách Cách qua theo.

Hai đứa con gái một trái một phải ng ẩng bên cạnh bà.

Cố Vân cầm một tay bà Cố rồi nhìn ông Cố nói: "Bố, mẹ, không đùa với hai người nữa. Kỳ thật trận náo kịch hôm nay, con và Lý Tư Phàm không phải nhân vật chính. Nói thật, Lý Tư Phàm trước khi tới Bắc Kinh cũng đã gửi thư mời của luật sư cho con, anh ta đã muốn ly hôn. Ngày hôm nay, anh ta thẳng thừng mắng ra như vậy, thật ra chỉ vì muốn giữ chút mặt mũi đàn ông của anh thôi. Con với anh ấy làm vợ chồng đã bảy năm, chuyện đến nước này con cũng không tính là người thảm nhất. Nếu con ly hôn với anh ấy, ít nhất cũng lấy được của anh một nửa gia sản. Người thảm nhất chính là mấy cô tình nhân đã theo anh ấy ba năm không danh không phận, không đi được tới cuối còn bị anh vô tình vứt bỏ."

Cố Cách Cách khó hiểu hỏi: "Không phải Lý Tư Phàm nói người tên Tiểu Tình kia đang mang thai sao?"

Cố Vân cười: "Lý Tư Phàm mới tan dẫu với Trình Tình gần đây, đó là một nữ thương nhân độc thân ở Thâm Quyến. Nghe nói tài sản riêng đã lên đến mấy triệu, bằng không kẻ chắt chẻ nhiều năm như Lý Tư Phàm làm sao lại để cô ta mang thai? Cứ nhìn những tình nhân đầu của anh ta là biết."

Bà Cố vung tay Cố Vân ra, vỗ một phát lên mặt bàn trà thủy tinh, trầm giọng mắng: "Chuyện lớn như vậy sao bây giờ cô mới nói cho chúng tôi biết?"

Cố Vân giải thích: "Trước kia không nói vì mặc dù Lý Tư Phàm ở bên ngoài bao nuôi phụ nữ, nhưng không uy hiếp đến con. Còn bây giờ nói ra là vì đã đến nông nỗi không thể cứu vãn được nữa." Nói xong không quên cảm thán, "Thời này tìm một người đàn ông tốt, biết yêu vợ con và lo cho gia đình giống như bố thật khó."

Ông Cố làm ở cơ quan chính phủ, kiểu người đã có gia đình nhưng vẫn trắng hoa khắp nơi ông gặp rất nhiều. Đàn ông có tiền có quyền mà còn giữ được thân mình trong sạch quả thật rất hiếm. Ngày xưa ông cũng từng gặp không ít cám dỗ, may mắn vốn xuất thân từ quân nhân, trải qua huấn luyện tôi rèn mới có thể giữ được tinh thần bền vững. Ông biết con gái mình làm đúng, đàn ông khi tuổi trẻ dù có bay bướm thì cuối cùng vẫn quay về nhà. Chỉ cần người phụ nữ vẫn còn trông nom ở cái gia đình tinh mịch ấy, thì gia đình vẫn là gia đình, nhưng nếu người đàn ông đã quyết tâm vứt bỏ thì không phải phụ nữ cứ nhẫn nại là có thể cứu vãn được.

Ông Cố thở dài một hơi nhưng không nói gì.

Bà Cố ngược lại không khỏi đắc ý: "Đó là đương nhiên." sau đó hừ một tiếng, "Lý Tư Phàm không phải đàn ông tốt, cũng không phải không có đàn ông tốt trên đời, cô xem Lộc Minh đó."

Nhắc đến Khâu Lộc Minh, bà Cố lập tức chuyển đề tài sang Cố Cách Cách, không nén được giận hỏi: "Tại sao cô lại thích phụ nữ?"

Cố Cách Cách còn chưa kịp nói, Cố Vân đã cướp lời trước: "Mẹ, con còn chưa nói xong mà!"

Bà Cố trừng mắt nhìn chị: "Nếu cô định nói tốt cho em cô thì thừa lúc còn sớm câm miệng cho tôi. Em cô với cô không giống nhau, hơn nữa hôn nhân của cô thất bại, tôi càng không thể mặc kệ nhìn Cách Cách đi sai đường."

"Mẹ, sao mẹ vẫn không rõ vậy?" Cố Vân có chút bất đắc dĩ nhìn bà Cố, "Tuy hôn nhân của con và Lý Tư Phàm thật thất bại nhưng cũng đâu phải con hối hận khi gả cho anh ấy. Cũng tương tự vậy, con và Lý Tư Phàm từ yêu đương rồi đến kết hôn, bây giờ kết quả cuối cùng vẫn là ly hôn. Nam

nữ bên nhau cũng không gì hơn cái này, bé út tuy rằng thích con gái nhưng chỉ cần em ấy không hối hận thì cũng để tùy đi thôi!"

Cố Cách Cách lúc này mới hiểu, thì ra chị hai muốn mượn chuyện của mình để giúp cô. Chị hai biết cô băn khoăn tròng điệp, không dám thẳng thắn tâm ý trước mặt bố mẹ nên mới giúp cô nói. Đáng tiếc, cô chẳng những không nắm bắt lấy cơ hội mà còn để Miêu Tư Lý thất vọng thương tâm rời đi. Ngay cả chút dũng khí đó cô cũng không có được, bố mẹ sẽ ủng hộ cô sao?

CÁCH CÁCH GIÁ LÂM

Lạc Khuynh
dtv-ebook.com

Chương 48

Cố Vân nói náo kịch đêm nay nhân vật chính vốn chẳng phải chị và Lý Tư Phàm, như vậy trọng trách đương nhiên là chuyển lên người Cố Cách Cách. Đây cũng là sự đồng cam cộng khổ của hai chị em các cô, từ nhỏ đến lớn đều là có phúc cùng nhau hưởng, có họa cùng xông pha.

Có đi đâu mọi người không phải ai cũng vì mấy câu hời hợt nhẹ nhàng của Cố Vân mà tiêu tan. Kết hôn bảy năm cho đến hôm nay mỗi người một ngã, không phải chỉ nói vài lời là rõ hết được. Hơn nữa Cố Vân còn luôn miệng nói, chị vẫn yêu Lý Tư Phàm. Như vậy khuyên chị ly hôn hay không ly hôn mới tốt đây?

So với việc đó, dường như vấn đề của Cố Cách Cách lại đơn giản hơn, đương nhiên không thể có khả năng đồng ý cho cô cùng phụ nữ bên nhau. Hơn nữa trong lòng ông bà Cố đầu đã có một người con rể tốt được chọn, chính là Khâu Lộc Minh. Một chàng trai hoàn hảo biết bao nhiêu, bất kể là về bộ dạng hay gia thế đều cực kỳ xứng với Cố Cách Cách.

Kỳ thật từ đầu đến cuối, Cố Cách Cách đầu không tỏ rõ lập trường của mình. Cô đưa Miêu Tư Lý về nhà, vốn là định gặp mặt phụ huynh, nhưng đến thời điểm quan trọng lại lùi bước. Dù ở trước mặt Miêu Nhã, cô có thể lớn tiếng nói ra, cô yêu Miêu Tư Lý, đó là bởi vì cô không có đi đâu cố kỵ, càng bởi vì đã có Miêu Tư Lý xông pha chiến đấu trước cô. Nhưng đứng trước mặt bố mẹ mình, dù như thế nào cũng không mở được miệng, cô sợ làm tổn thương bố mẹ, quan trọng hơn nếu bố mẹ không đồng ý thì đứa con luôn hiếu thuận như cô sao dám chống lại đây, giống như bây giờ vậy.

Nhưng có một số chuyện, hòa thượng chạy được nhưng miếu chạy được sao? Nên chuyện phải đối mặt thì trước sau gì vẫn phải đối mặt.

Cố Cách Cách cúi đầu. Bên ngoài dù bình tĩnh nhưng trong lòng đã sớm sóng dâng biển cuộn mãnh liệt, cô đang suy tính đến việc làm thế nào là tốt nhất cũng như tình huống xấu nhất ra sao.

Sau một lúc lâu, rốt cuộc Cố Cách Cách ngẩng đầu, lần lượt đảo mắt qua ba người thân thiết. Tất cả đều có cùng một nét mặt, đó là chờ đợi cô cho câu trả lời.

Cuối cùng Cố Cách Cách cất lời: "Bố, mẹ, chị hai nói không sai, con quả thật thích một cô gái, cô ấy chính là Miêu Tư Lý. Con biết nhất thời bố mẹ khó thể nhận, nhưng con vẫn hy vọng được sự đồng ý của bố mẹ và..."

Nghe chính miệng Cố Cách Cách thừa nhận, lòng ông bà Cố lập tức trầm xuống.

Bà Cố không đợi Cố Cách Cách nói xong, đã lên tiếng ngắt lời: "Không có khả năng. Việc này không cần thương lượng."

Ông Cố cũng vẻ mặt căng thẳng: "Cách Cách, con suy nghĩ kỹ chưa?"

Cố Cách Cách nói: "Bố, con đã suy nghĩ rất nhiều. Con yêu em ấy, con muốn cùng em ấy bên nhau."

Bà Cố bất mãn chen vào: "Cô cùng Miêu Tư Lý kia quen biết bao lâu mà dám nói chữ yêu trên miệng? Cô hiểu rõ nó không? Cô không nghĩ tới tương lai của hai đứa sao? Cô năm nay đã hai mươi tám, không phải mười tám tuổi nữa đâu. Trưởng thành một chút giúp tôi được không? Còn nữa, đừng nói với tôi chữ yêu kia nữa, chị hai cô nói còn yêu anh rể của cô đấy thôi, không phải rốt cuộc vẫn là ly hôn đó sao? Kiểu chơi đùa vô nghĩa như vậy, tôi kiên quyết không đồng ý."

Cố Cách Cách biện bạch: "Mẹ, con đã sớm yêu Miêu Tư Lý, chẳng qua bởi vì một số việc mà chúng con mới bất đắc dĩ chia cách năm năm."

"Hai cô biết nhau đã năm năm?" Bà Cố cảm thấy có chút khó tin. Không ngờ con gái đã gạt bà năm năm trộm thích một người! Chẳng thể

trách trước đây mỗi lần đưa cô đi xem mặt đầu là bộ dạng không yên lòng. Rõ ràng có vài người đàn ông có điều kiện rất tốt nhưng cô lại không để mắt chút nào, hóa ra nguyên nhân là đây.

Cố Cách Cách gật đầu.

Bà Cố lại hỏi: "Vậy hai cô vì nguyên nhân gì phải chia cách nhau?"

Cố Cách Cách im lặng, cô sợ nói ra nguyên nhân thật sự, bố mẹ sẽ càng không đồng ý. Nói không chừng, đến ngay cả chị hai cũng không tiếp tục ủng hộ.

"Không trả lời được à?" Bà Cố nhíu mày, "Tôi đã biết loại quan hệ yếu ớt này của hai cô không chịu nổi đả kích. Hai cô có thể không gặp nhau năm năm, thì cũng có thể không gặp nhau mười năm! Chẳng lẽ cô định chờ đến lúc bốn mươi tuổi, mới đến trước mặt chúng tôi khóc sụt sùi nói cô bị người ta bỏ? Chị hai cô cho dù ly hôn, ít nhất còn có một đứa con trai, cùng một tờ hôn ước để mà cần lấy đồ đạc của mình. Còn cô? Nếu quả thật cho cô cùng Miêu Tư Lý kia bên nhau. Hai cô dựa vào cái gì để gắn bó quan hệ cả hai? Tình yêu sao? Tình yêu không thể đổi thành cơm ăn, nó sẽ bị thời gian cùng cuộc sống làm phai nhạt dần, cho đến khi chẳng còn lại bóng dáng. Không

có tình yêu các cô dựa vào cái gì để tiếp tục? Chia tay trong cái vĩa à? Cách Cách, cô làm như vậy chẳng khác nào tự tay mai táng tuổi thanh xuân, rồi tương lai cũng có một ngày cô hối hận! Tôi với bố cô đã trải qua bao năm sóng gió, loại chuyện nào chưa từng thấy qua? Chúng tôi không đồng ý, không phải bởi vì mặt mũi, cũng không phải bởi vì sợ người khác hỏi con rể chúng tôi làm gì, bất quá chúng tôi chỉ cười nói con gái út nhà mình đi theo đứa con gái khác. Đương nhiên đi đâu đó sẽ trở thành trò cười cho người khác, nhất là những đồng nghiệp trong cơ quan bố cô, nơi đó vốn rất cần mặt mũi. Nhưng mặt mũi của chúng tôi là nhỏ, hạnh phúc cả đời của cô mới lớn. Nghe mẹ, khi tuổi còn trẻ chơi đùa như vậy thì được, nhưng đến tận tuổi này thì mau tìm đàn ông tốt gả đi, phụ nữ luôn cần tìm một chỗ dựa." Nói xong không quên nói với Cố Vân, "Còn cô nữa, suy

nghĩ kỹ xem rốt cuộc có muốn ly hôn hay không? Nếu quyết định ly hôn thì nói cho chúng tôi một tiếng, tôi với bố cô còn giúp cô tìm bậc thang."

Cố Vân: "..."

Cố Cách Cách không tìm thấy lời nào để phản bác lại bà Cố. Cô chưa nghĩ đến những chuyện quá xa, cả đời dài như vậy ai biết sẽ xảy ra chuyện gì? Giống như không biết năm 2012 liệu có phải là ngày tận thế hay không. Cô chỉ biết hiện tại cô và Miêu Tư Lý ở bên nhau rất vui vẻ, hơn nữa còn hy vọng kéo dài tiếp phần hạnh phúc này. Nhưng cô cũng biết lời bà Cố không phải không có lý, trong lòng cũng bắt đầu mâu thuẫn.

Hội nghị gia đình chẳng hề giải quyết được thực chất của vấn đề. Kể từ lúc Cố Cách Cách lâm vào trầm mặc, không khí cũng trở nên nặng nề. Cố Vân là người đầu tiên đứng dậy: "Con đi xem Đa Đa." rồi chạy như bay thoát ly chiến trường. Không phải chị không muốn giúp mà chính bản thân chị cũng đang khó bảo toàn, dù cho nói gì cũng chỉ như chắn trước nòng súng, đầu là tự tìm đường chết.

Ông Cố là người thứ hai đứng dậy, bước đến cạnh Cố Cách Cách, vỗ bả vai cô: "Cách Cách, từ nhỏ đến lớn con luôn là một đứa trẻ tự lập, bố luôn rất tôn trọng lựa chọn của con. Giống như năm con tốt nghiệp, bỏ đi cơ hội tốt xuất ngoại du học, mà quyết định ở lại trong nước làm đồ mỹ phẩm, bố cũng khuyên mẹ ủng hộ con. Nhưng lúc này bố mẹ lại có chung quyết định, hy vọng con hiểu cho chúng ta. Trên đời không có bố mẹ nào không hy vọng con mình được hạnh phúc." Nói xong cũng trở về phòng.

Để lại một mình bà Cố trừng mắt nhìn Cố Cách Cách đang cúi đầu sắp chạm đến mặt sô pha, dù trừng đến mắt mờ vẫn không thấy cô liếc bà một cái, cũng đứng dậy, chống nạnh cắn răng nói: "Cố Cách Cách, nếu cô còn bên Miêu Tư Lý kia, thì cũng đừng nhận tôi là mẹ. Sau này không cần quay về cái nhà này!" nói xong phi thường tức giận vung tay rời đi.

Trong phòng khách giờ chỉ còn lại Cố Cách Cách, xung quanh an tĩnh vô cùng, nước mắt nhịn một tối cuối cùng cũng tuôn ra, tí tách rơi trên mặt đất. Cô từng nghĩ bố mẹ có thể không đồng ý nhưng chưa bao giờ nghĩ sẽ bị phản đối kịch liệt thế này. Nếu cô và Miêu Tư Lý tiếp tục yêu nhau mà

không có được sự chúc phúc của bố mẹ, vậy chẳng khác nào lấy dao rạch một vết sâu trong quan hệ của hai cô. Làm sao hai cô có thể coi như không có chuyện gì phát sinh, thanh thản ở bên nhau được?

Thật ra khi cô nhìn vào Miêu Nhã, cũng biết sẽ có kết quả này. Bố cô nói rất đúng, trên đời không có bố mẹ nào không hy vọng con mình được hạnh phúc. Miêu Nhã sợ dĩ không đồng ý các cô bên nhau cũng bởi vì không nhìn thấy tương lai của cả hai. Bọn họ đều là những người từng trải, nhìn nhận vấn đề luôn thấu đáo sâu xa hơn rất nhiều. Nhưng hai người phụ nữ thực sự không thể đi đến cuối cùng sao?

Cô cũng từng hoài nghi nhưng chính Miêu Tư Lý đã cho cô hy vọng. Bây giờ cô lại mê man lần nữa, có lẽ chỉ có Miêu Tư Lý mới có thể giải đáp cho cô. Nghĩ đến Miêu Tư Lý, Cố Cách Cách không thể tiếp tục ngẩn yên được nữa, cô còn nhớ rõ vẻ mặt bi thương của Miêu Tư Lý lúc rời đi.

* * *

Trước khi về nhà, Cố Cách Cách đến gõ cửa phòng Cố Vân.

Cố Vân mở cửa, chỉ thấy Đa Đa đang ngủ trên giường. Chị dùng khẩu hình nói với Cố Cách Cách: "Chị đưa em xuống dưới lầu."

Cố Cách Cách biết chị hai có chuyện muốn nói với mình, từ trước đến giờ hai chị em cô vẫn luôn ăn ý với nhau như vậy.

Khi xuống tới vườn hoa công cộng trong khu chung cư, Cố Vân ngẩng xuống một chiếc ghế đá lạnh, Cố Cách Cách cũng ngẩng xuống cạnh chị.

Cố Vân nói: "Bé út, em có trách chị chưa được sự đồng ý đã nói chuyện của em cho bố mẹ không?"

Cố Cách Cách ôm eo của chị nói: "Làm sao lại trách chị chứ? Chị là chị của em, hiểu rõ con người em nhất, lúc nào cũng sợ đầu sợ đuôi. Hôm nay chị không nói thì không biết đến khi nào em mới dám thẳng thắn với bố mẹ! Em biết, loại sự tình này càng kéo dài càng hỏng."

"Với bộ dạng không sợ trời không sợ đất của em, có khi nào lại chịu thua người khác chứ? Cũng chỉ có ở trước mặt mẹ mới co chân co tay lại, đạo hạnh của bà cao thâm hơn em, chuyên dùng để trị em mà."

Cố Cách Cách cười: "Không phải chị cũng vậy sao? Không có chút lực phản kháng trước mẹ." rồi về mặt rất nhanh ảm đạm, "Lần này để bố mẹ thật thương tâm."

Cố Vân vẫy tay một chút: "Có hai đứa con bất hiếu như chúng ta, bố mẹ không muốn thương tâm cũng khó."

Cố Cách Cách chợt nhớ tới một việc, trềnh giọng hỏi: "Lý Tư Phàm nói chị trên giường lãnh đạm với anh ta, có phải bởi vì việc kia không?"

Cố Vân trềnh mặt một lát, rồi mới gạt đầu nhẹ "Ừ." một tiếng.

Lông mày Cố Cách Cách nhăn lại: "Không phải chị nói với em, đã sớm không còn ám ảnh nữa sao?"

Cố Vân bất đắc dĩ: "Chị cũng nghĩ vậy nhưng mỗi lần cùng anh ấy làm chuyện đó, hình ảnh anh ấy uống say rồi cưỡng bức chị lại hiện lên, khiến hứng thú gì cũng không còn. Anh ấy không biết ảnh hưởng khổ, nhưng chị còn thống khổ hơn ảnh rất nhiều."

Cố Cách Cách lại hỏi đi đầu cô nghi hoặc: "Không phải chị nói còn yêu anh ta sao? Nếu yêu sao có thể như vậy?"

"Mấy chuyện thế này... em không rõ đâu..." Cố Vân dừng một chút, rồi nhìn Cố Cách Cách hỏi, "Các em có hay không? Ý chị là, em và Miêu Tư Lý ấy?"

Tuy là chị ruột của cô nhưng khi đột nhiên bị hỏi đến chuyện thân mật trên giường, Cố Cách Cách vẫn không nhin được đỏ mặt, có đi đầu vẫn thoải mái thừa nhận: "Có, em và Miêu Tư Lý từng có. Rất đẹp, em ấy rất dịu dàng."

Cố Cách Cách nói xong, mặt càng đỏ hơn nữa, tâm cũng đi theo mền mại.

Cố Vân không thể tưởng tượng ra được cảm giác như vậy. Việc trên giường luôn rất đáng sợ đối với chị, thế nhưng qua lời bé út thì dường như lại thật say mê. Dịu dàng? Từ này hình như chẳng hề có chút liên quan gì đến Lý Tư Phàm, có lẽ nguyên nhân cũng chẳng phải chỉ từ một mình chị.

Hai người hàn huyên thêm một chút rồi Cố Cách Cách đứng dậy cáo từ. Tán gẫu về chủ đề như vậy càng khiến cô vội vã muốn gặp Miêu Tư Lý hơn.

CÁCH CÁCH GIÁ LÂM

Lạc Khuynh
dtv-ebook.com

Chương 49

Khi Cố Cách Cách trở về biệt thự, cả hai tầng lầu đều không có một tia ánh sáng, tìm khắp sân vườn rồi đến các phòng vẫn không thấy bóng dáng Miêu Tư Lý. Lúc này Cố Cách Cách mới thực sự tin Miêu Tư Lý vì tức giận cô nên đã tránh mặt đi. Lấy điện thoại ra định gọi, tay chạm vào nút gọi rồi lại buông. Sau khi gọi rồi phải nói gì? Nói với Miêu Tư Lý, bố mẹ không đồng ý để hai người quen nhau, thậm chí còn dùng đoạn tuyệt quan hệ để uy hiếp? Sau đó thì sao? Nói lời chia tay?

Ngày hôm nay thực sự không suôn sẻ, vốn cô và Miêu Tư Lý rất khó mới có được thế giới tự do của hai cô, kết quả chẳng những chọc giận bố mẹ, còn làm tổn thương Miêu Tư Lý. Đúng là một tình cảnh không dễ giải quyết. Cố Cách Cách ngồi trên sofa phòng khách, buồn bực cầm lấy gối lưng phủ lên đầu.

Không biết qua bao lâu, chợt nghe thấy có tiếng xe đi tới. Cố Cách Cách vút chiếc gối xuống, nhìn thấy có ánh sáng xuyên qua cửa sổ thủy tinh, đứng dậy mở cửa. Cô thấy bên cạnh chiếc xe dừng cạnh hàng rào có hai người, bởi vì phản quang nên Cố Cách Cách không nhìn thấy rõ là ai, nhưng qua bóng dáng biết là một nam một nữ.

Khâu Lộ Minh lên tiếng gọi Cố Cách Cách, làm cô lập tức hiểu ra, người còn lại đương nhiên là Miêu Tư Lý.

Miêu Tư Lý thấp giọng nói với Khâu Lộ Minh vài lời, mới đi về phía Cố Cách Cách, khi đi lướt qua người cô chỉ để lại một câu: "Anh ta có chuyện muốn nói với chị." rồi bước thẳng vào nhà, thậm chí không liếc nhìn Cố Cách Cách lấy một cái.

Tâm Cỗ Cách Cách tức thì mất mát, Miêu Tư Lý chưa bao giờ dùng ngữ khí lạnh lùng như vậy nói chuyện với cô, giống như nước đá để trong tủ lạnh không có một chút độ ấm. Cỗ Cách Cách sững sờ đứng trước cửa, qua cánh cửa khép hờ nhìn vào bên trong tối đen, nửa ngày chưa thể cử động.

"Đi, tôi mời chị uống một chén." Giọng nói dịu dàng của Khâu Lộc Minh vang lên, ở gần ngay trong gang tấc.

Cỗ Cách Cách quay đầu lại, nhìn khuôn mặt lúc nào cũng tươi cười của Khâu Lộc Minh, do dự một chút rồi gật đầu nói: "Được." Sau khi Khâu Lộc Minh về nước, bọn họ quả thật chưa hề nói chuyện rõ ràng với nhau.

Miêu Tư Lý vẫn đứng sau cánh cửa, đợi đến khi không còn nghe thấy tiếng động cơ nữa mới từ bóng tối bước ra. Thất thần nhìn về hướng ô tô biến mất, nét mặt đông cứng dần dần mềm ra, nước mắt yên lặng rơi xuống.

Chỉ qua một cuộc nói chuyện ngắn ngủi, Miêu Tư Lý đã có thể xác định, Khâu Lộc Minh là một người đàn ông cực kỳ anh tuấn và còn phi thường hoàn hảo. Một người hoàn mỹ chỉ xuất hiện trong tiểu thuyết cũng như phim truyền hình, trời sinh cậu ra là để làm nam nhân vật chính. Cô không cho rằng Cỗ Cách Cách có thể cự tuyệt được, đổi lại là cô cũng khó mà có thể từ chối.

Nếu là trước đêm nay, Miêu Tư Lý sẽ cảm thấy Khâu Lộc Minh không thể trở thành uy hiếp của cô, bởi vì Cỗ Cách Cách và cô yêu nhau, hơn nữa Cỗ Cách Cách cũng từng nói xem Khâu Lộc Minh như em trai, giữa hai người họ không thể nào có chuyện gì. Loại quan hệ ấy hết như của cô với Cao Ngôn, cô và Cao Ngôn không có khả năng thì Cỗ Cách Cách và Khâu Lộc Minh cũng vậy.

Nhưng đêm nay chứng kiến Cỗ Cách Cách trước mặt bố mẹ mình lùi bước, Miêu Tư Lý đã không còn dám khẳng định bất kỳ điều gì. Khâu Lộc Minh nói một câu rất đúng, mặc kệ cô có đồng ý hay không, nếu để Cỗ Cách Cách lựa chọn giữa cô và bố mẹ, Cỗ Cách Cách nhất định sẽ không chút do dự lựa chọn về sau. Mà Khâu Lộc Minh lại là con rể được Cỗ gia

nhận định, nếu Cố Cách Cách muốn tìm một người để kết hôn thì không thể nghi ngờ Khâu Lộc Minh là lựa chọn tốt nhất. Khâu Lộc Minh nói cậu không để ý mình trở thành lựa chọn dự bị của Cố Cách Cách.

* * *

Mở một bồn tắm đầy tràn nước, Miêu Tư Lý chôn cả người mình vào trong, cố gắng không nghĩ đến việc Cố Cách Cách và Khâu Lộc Minh bây giờ đang làm gì, bọn họ đang nói đề tài gì cùng nhau, liệu Cố Cách Cách có bị cảm động bởi phong độ thân sĩ của Khâu Lộc Minh,... đến cuối cùng thậm chí còn xuất hiện cả hình ảnh hôn môi. Miêu Tư Lý ào đứng dậy, cô cảm thấy mình cần phải tìm một việc để làm, nếu không phân tán lực chú ý thì cô có thể bị chính những suy nghĩ của mình làm cho phát điên.

Phòng xa nhất trên lầu hai được Miêu Nhã bố trí trở thành phòng vẽ, phong cách là kiểu Miêu Tư Lý yêu thích, thậm chí còn chuyên nghiệp hơn cả căn phòng nhà bên kia của cô, sắp xếp được đầy đủ mọi thứ. Từ nhỏ đến lớn người mẹ như Miêu Nhã, trừ bỏ không thể cho cô một gia đình đầy đủ, còn lại hầu như không thiếu thứ gì, cho cô cuộc sống không lo cơm áo, để cô tuyệt đối tự do, thậm chí còn đồng ý để cô yêu đương với một người phụ nữ. Không thể nghi ngờ cô rất yêu Miêu Nhã, loại yêu này khác hoàn toàn với yêu Cố Cách Cách, đó loại yêu bẩm sinh của máu nước hòa tan.

Miêu Tư Lý không chỉ một lần vẽ ra cuộc sống sau này của mình, cô muốn cùng hai người phụ nữ mình yêu quý nhất sống chung một chỗ. Đó là một hình ảnh hạnh phúc và hòa thuận biết bao.

Đáng tiếc mộng càng đẹp thì thực tại càng phũ phàng. Lục Liên Thủy chính cái rào cản mà cô và mẹ không thể vượt qua được. Còn tình cảm của cô và Cố Cách Cách thì giống như lọt trong sương mù, tương lai chưa biết đến đâu khiến cô cảm thấy thất bại tràn đầy.

Bút chì tùy ý khua trên mặt giấy, Miêu Tư Lý còn nhớ rõ cảm giác hoa mắt khi lần đầu nhìn tác phẩm Cố Cách Cách vẽ ra, đó là sự chênh lệch giữa cô và Cố Cách Cách, vì vậy để đuổi theo bước tiến của Cố Cách Cách, cô đã lựa chọn chuyên ngành kiến trúc này, đến bây giờ lại cùng Cố Cách Cách làm đồ trang điểm, đầu là nhắm mắt theo đuôi. Cô gần như đã

quên chính mình đam mê cái gì, bóng rổ cũng bởi vì là Cỗ Cách Cách thích nên cô cũng thích theo. Liệu đi đâu này có phải nếu mất đi Cỗ Cách Cách, cô cũng mất đi chính mình?

"Chân chính yêu một người không nhất định phải chiếm lấy làm của riêng, chỉ cần chị ấy hạnh phúc, tôi sẽ tôn trọng toàn bộ quyết định của chị ấy." Khâu Lộc Minh đã nói như vậy. Khi nghe xong, Miêu Tư Lý mới phát hiện ra, từ trước đến giờ cô luôn ích kỷ, bởi vì cô luôn muốn chiếm lấy Cỗ Cách Cách, mặc kệ Cỗ Cách Cách có đồng ý hay không. Nghĩ như vậy, dường như cô rất bá đạo, Cỗ Cách Cách là người chứ không phải vật dụng, cô dựa vào cái gì để mà đơn phương chiếm dụng? Cỗ Cách Cách tuy thích cô nhưng có thể chỉ là tạm thời, nếu một ngày ngán cô thì có thể lại biến mất không bóng dáng như năm năm trước đây. Chỉ có mình cô là hy vọng bên Cỗ Cách Cách trọn đời trọn kiếp.

Nếu, chỉ là nếu. Nếu có một ngày Cỗ Cách Cách và cô thực sự không thể ở bên nhau, khi đó cuộc đời của cô sẽ ra sao đây?

Miêu Tư Lý chợt cảm thấy hoảng sợ, đi đâu này từ trước đến giờ cô chưa bao giờ nghĩ qua. Cô tìm Cỗ Cách Cách năm năm, cũng chưa bao giờ có ý niệm buông tay. Mà bây giờ Cỗ Cách Cách đang ở bên cạnh, cô lại có ý nghĩ này. Liệu đây có phải thể hiện, cô kỳ thật không còn kiên cường? Hoặc là khi mười tám tuổi, suy nghĩ quá mức đơn giản, luôn coi cuộc sống như cổ tích, tin tưởng người có tình sẽ thành thân thuộc. Còn ngày hôm nay, không thể không cúi đầu trước sự thật, bởi vì cô không phải Cỗ Cách Cách, cô không thể thay Cỗ Cách Cách quyết định đi đâu gì. Tình yêu là chuyện hai người, nếu một người bỏ đi thì người còn lại dù có thuật xoay chuyển đất trời cũng chẳng vãn hồi được. Cố chấp giữ Cỗ Cách Cách bên người cũng chỉ làm tăng thêm phiền não cho người ta, thậm chí còn gạt bỏ hết mọi điều tốt đẹp đang có của người ta.

Cô có nên suy nghĩ kỹ hơn về vấn đề này không? Nếu quả thật có một ngày như vậy cũng không đến nỗi mất đi tất cả...

* * *

Lúc Cố Cách Cách trở lại, dựa theo ánh đèn tìm thấy Miêu Tư Lý trong phòng vẽ tranh.

Miêu Tư Lý mặc một chiếc váy ngủ mỏng, ngủ gục trên bàn, mái tóc đỏ xõa xuống hơi chút rối loạn, bút chì lăn tới bên cạnh cửa, phía dưới sàn rơi vãi đầy giấy trắng ngồn ngang.

Mặc dù Cố Cách Cách biết Miêu Tư Lý học chung một ngành với cô, còn mở một công ty kiến trúc riêng nhưng cô chưa bao giờ thấy qua tác phẩm của Miêu Tư Lý. Tù ý nhặt lên một tờ nhìn xem, đó là bức vẽ mặt trước của một căn biệt thự. Khi bắt đầu, nét vẽ rất nghiêm túc, nhưng càng về cuối lại càng cầu thả. Dù vậy vẫn có thể nhìn ra bản lĩnh thâm hậu cùng khả năng sáng tạo của người thiết kế, đến lúc thấy chữ ký phía dưới, tức thì Cố Cách Cách kinh ngạc. Miêu Tư Lý hóa ra chính là sát thủ hắc ám Kira mà người trong ngành thường đồn đại. Phát hiện này khiến Cố Cách Cách cảm thấy thật bất ngờ, cộng sự Sam của cô không chỉ một lần đề cập qua cái tên ấy, hơn nữa còn đánh giá rất cao, nếu để Sam biết Kira là một cô gái còn trẻ như vậy, không biết anh ấy có thu hồi lại những lời tán dương lúc trước hay không? Sam vẫn cho rằng Kira là một người đàn ông lớn hơn anh mười tuổi, còn anh lại chẳng thích giao tiếp cùng thế hệ sau.

Nhặt thêm một bức vẽ nữa, khoe miệng đang cong của Cố Cách Cách dần chuyển thẳng, sau khi kiên nhẫn xem đến bức cuối cùng, từng giọt nước mắt rơi xuống. Để những tờ giấy trở về vị trí ban đầu, sau đó đi ra khỏi phòng, lau khô lệ trên mặt, hít hít mũi rồi gõ lên cửa phòng, hét lớn: "Miêu Tư Lý, em có ở bên trong không?"

Miêu Tư Lý bị đánh thức dậy, ngẩng thẳng người nhất thời không biết mình đang ở đâu, sau khi nghe thấy tiếng Cố Cách Cách gọi ngoài cửa, mới tỉnh táo hoàn toàn, vừa đáp lời "Có." vừa lấy tốc độ nhanh nhất thu dọn giấy trên mặt sàn, nhìn quanh một vòng rồi mở ngăn tủ âm tường, nhét toàn bộ số giấy đó vào bên trong, rồi mới nở một nụ cười vô cùng tự nhiên đi ra mở cửa: "Chị về rồi à?"

Cố Cách Cách gật đầu: "Ừ, nhìn ở đây có ánh đèn, nên đoán em ở bên trong."

Miêu Tư Lý dụi dụi mắt, r ồi ngáp một cái thật dài: "Em ngủ quên lúc vẽ."

Cố Cách Cách nghiêng đầu nhìn vào trong một chút, nhưng không có ý định bước vào: "Đã khuya r ồi, trở v ề phòng ngủ đi, coi chừng cảm lạnh."

Miêu Tư Lý gật đầu đồng ý, nhìn Cố Cách Cách đi đến cầu thang, sau đó nghe thấy một h ồi tiếng tích tắc, quay đầu nhìn thoáng qua đồng hồ treo tường đã là hai giờ sáng. Như vậy Cố Cách Cách ở một mình với Khâu Lộ Minh suốt ba tiếng đồng hồ, thời gian lâu như vậy có thể làm rất nhiều việc. Miêu Tư Lý nắm chặt tay lại, không để mình suy nghĩ lung tung, còn tự an ủi. Không phải Cố Cách Cách vẫn v ề nhà r ồi đó sao?

* * *

Nằm trên giường, Miêu Tư Lý không hề cảm thấy buồn ngủ. Vừa r ồi chỉ miên man suy nghĩ, không để ý tới vừa nãy cô và Cố Cách Cách nói chuyện rất khách sáo với nhau, thậm chí ngay cả một nụ hôn chào nhau cũng không có, sau đó lại sinh hờn dỗi, Cố Cách Cách cùng Khâu Lộ Minh ra ngoài lâu đến vậy, có lẽ đã sớm bị người ta mê hoặc mất r ồi, làm gì còn thời gian nghĩ đến mình nữa chứ?

Nghĩ như vậy, Miêu Tư Lý thật hận, tùy tay chụp đại, c ầm lấy một chiếc gối đầu quăng đi, vừa lúc nện lên trên mặt Cố Cách Cách vừa mới mở cửa bước vào phòng.

CÁCH CÁCH GIÁ LÂM

Lạc Khuynh
dtv-ebook.com

Chương 50 [H]

Cố Cách Cách nhặt lấy gối đầu, mặt đen đi tới.

Miêu Tư Lý quỳ trên giường, hai tay giơ cao quá đầu, vẻ mặt vô tội nói:
"Em không cố ý."

"Thiên tài tin." Cố Cách Cách trừng mắt liếc cô, còn giơ gối đầu lên định báo thù lại.

Thế nhưng Miêu Tư Lý lại không trốn tránh, chỉ kêu một tiếng r ã ôm lấy đầu, chuẩn bị tốt tư thế chịu đòn.

Cố Cách Cách nhìn bộ dạng buồn cười của cô, nhin cười, giơ gối đầu lên cao, nhưng khi đánh xuống lại rất nhẹ, lực đạo chỉ đủ chạm tới lớp ngoài mái tóc của Miêu Tư Lý. Đá dép lê trên chân xuống, bò lên giường, ngồi bên cạnh mở rộng hai chân ra.

Khi Miêu Tư Lý mở mắt, hình ảnh đầu tiên nhìn thấy chính là những ngón chân xinh đẹp của Cố Cách Cách, được sơn bằng nhũ trong suốt như sương, dưới ánh đèn hiện lên ánh xanh nhạt. Phụ nữ thời xưa thường lấy gót chân ba tấc làm gót vàng, kỳ thật cái kiểu bẻ gãy ngón chân bó thành 'gót sen' ấy thì có gì đẹp? Có chăng chỉ là thú vui ác độc để bọn đàn ông muốn hạn chế sự tự do của phụ nữ. Chân chính mỹ nhân phải như Cố Cách Cách, bàn chân vừa nhỏ vừa cân xứng vô vàn thế này.

Ánh mắt của Miêu Tư Lý bắt đầu từ bàn chân nhỏ trắng nõn của Cố Cách Cách dần chuyển hướng lên trên, dừng trên bắp chân trắng trẻo tròn trịa, đường nét tỉ mỉ tinh tế tuyệt vời, da thịt mềm mịn như ngọc, chỉ có thể hình dung bằng từ rất đẹp. Người ta nói, khi đàn ông thường thức phụ nữ, đó là từ trên mặt r ã dần chuyển xuống ngực, còn một phụ nữ thường thức một phụ nữ khác là từ bắp chân lên đến đỉnh đầu. Phụ nữ muốn thể hiện

được các tư thế đẹp mắt, tất cả đều phải qua bàn chân nhỏ này. Miêu Tư Lý nhìn bắp chân xinh đẹp của Cố Cách Cách, chợt có cảm giác miệng đắng lưỡi khô, tâm ngứa khó nhin. Đương nhiên nếu lúc này cho cô một chiếc gương, cô sẽ rất may mắn chứng kiến ánh mắt mình đang tỏa ra vẻ đáng khinh đầy trắng trợn.

"Nhìn đủ chưa?" Cố Cách Cách dừ mặt ngoài bình tĩnh như nước, nhưng sâu trong lòng sớm đã bị ánh mắt của Miêu Tư Lý làm cho nhận nhạo. Tuy nhiên, đó không phải nguyên nhân chính để cô ngắt 'nhã hứng' của Miêu Tư Lý, mà chính là do cô cảm thấy không khí lúc này có chút không đúng, tư thế của cô cùng Miêu Tư Lý có chút không quá đúng đắn. Cô nửa ng ẩ nửa nằm trên mặt đệm, còn Miêu Tư Lý thì ng ẩ ch ồm hồm cạnh bên, lại dùng ánh mắt trắng trợn đánh giá cô, nhìn có chút giống như tiểu thư và khách làng chơi.

"A?" Miêu Tư Lý nuốt một ngụm nước miếng, sau đó mới ngẩng đầu lên, vừa nhìn lập tức bị hấp dẫn bởi khuôn mặt vô cùng động lòng người dù đã xem vô số lần của Cố Cách Cách, cùng vẻ tươi mát sau khi tắm rửa, da thịt tuyết trắng mịn màng, tóc uốn lộn nhẹ nhàng xoa bên hông, vài sợi tóc trước ngực còn phập ph ồng theo nhịp thở, cổ áo ngủ thiết kế hình trái tim, để lộ ra xương quai xanh xinh đẹp cùng khe nhỏ khêu gợi giữa hai bầu ngực, cảnh đẹp bên trong như ẩn như hiện, chỉ là một tư thế tùy tiện mà Cố Cách Cách cũng giống như đang cố ý quyến rũ người. Cái tư thế lười nhác mê người ấy dưới ánh đèn như càng lộ vẻ lộng lẫy, kinh diễm đến mức Miêu Tư Lý hít thở không thông.

Cố Cách Cách nhìn ánh mắt nóng bỏng của Miêu Tư Lý, mặt cũng đỏ lên theo. Trong ánh mắt Miêu Tư Lý chất chứa một ngọn lửa, đốt cháy không khí cũng như đốt cháy cô. Rõ ràng vẫn đang mặc quần áo, nhưng dưới ánh mắt xoi mói của Miêu Tư Lý lại như chẳng mặc gì, loại cảm giác ấy khiến cô có chút thẹn thùng, không tự chủ đưa hai tay che chắn trước ngực, nhưng cô không biết tư thế này nhìn có vẻ muốn mà còn làm bộ hơn nữa.

Lúc thế này chỉ nói chuyện thật quá dư thừa. Lúc thế này tất cả các loại vương mắc ái hận cũng nên sớm quên. Lúc thế này chỉ cần phải làm một

việc, đó là...

Hành động đầu tiên của Miêu Tư Lý cũng chính là động tác đẩy bản năng. Đó là kéo cánh tay Cố Cách Cách đang che trước ngực, sau đó một tay nâng lấy eo cô, một tay vòng qua đầu gối nhẹ nhàng ôm cô lên, rồi khẽ đặt xuống mặt đệm, để Cố Cách Cách nằm thẳng trên tấm thảm lông nhung. Ngón tay trượt dọc theo đầu gối đến bàn chân nhỏ, vừa nãy cô đã muốn làm thế này.

Cố Cách Cách bị động tác mang theo sắc tình của Miêu Tư Lý khiêu khích, toàn thân chợt run rẩy, đồng thời bụng dưới cũng dâng lên một cỗ nhiệt nóng. Cô không thể không thừa nhận, Miêu Tư Lý luôn dễ dàng khơi gợi lên dục vọng của cô. Cảm giác đó vừa quen thuộc lại vừa xa lạ, qua năm năm đột nhiên tràn về, hơn nữa mấy ngày qua liên tục lặp lại cái mà không được, nhiệt liệt đến thiếu chút nữa nhấn chìm cô. May mắn còn đọng lại một tia lý trí, nếu không không biết cô đã trở nên phóng đảng thế nào.

"Thật đẹp." Đây là lời mà Miêu Tư Lý thích nói nhất khi ở trên giường. Cô muốn tìm thật nhiều từ ngữ để miêu tả vẻ đẹp lúc này của Cố Cách Cách, nhưng lại sợ mình chưa nói hết những lời đẹp đẽ, thì trời cũng đã sáng mất, nên chỉ có hai chữ thật đẹp lời ít ý nhiều mới có thể bao quát hết thấy.

Khóe miệng Cố Cách Cách hơi cong lên. Không có gì ngọt ngào hơn lời tình nhân thủ thỉ bên tai, thật giống như viên đạn bọc đường, lập tức ghim vào trong lòng, tạo nên từng đợt sóng vỗ.

Miêu Tư Lý bị nụ cười của cô hấp dẫn, nghiêng người hôn lên khóe môi cô, đầy dịu dàng và cẩn thận, giống như đang hôn một món đồ hiếm thế trân bảo. Trong lòng cô, Cố Cách Cách chính là một báu vật vô giá. Hôn đôi môi mềm mại, đảo đầu lưỡi qua hai hàm răng, sau đó nhẹ nhàng đưa đẩy, tìm kiếm dây dưa cùng lưỡi của cô.

Bây giờ Cố Cách Cách chỉ có một cảm giác, cô sắp bị Miêu Tư Lý cắn nuốt.

Mà đây chỉ mới là màn nhạc dạo.

Đêm vẫn còn rất dài, hơn nữa xác định chắc chắn sẽ không có người quấy rối (...), nên Miêu Tư Lý không vội vàng, mỗi động tác của cô đều chậm rãi nhẹ nhàng, môi hôn cùng vuốt ve đúng lúc khiến Cố Cách Cách không nhận được phát tiếng rên rỉ.

Trong phòng dù mở đi đâu hòa nhưng không có chút hiệu quả giảm nhiệt, không khí xung quanh trở nên nóng rực và đậm đặc, còn có thoang thoảng mùi thơm phụ nữ, giống như xuân dược không ngừng kích thích lên hai người đang quấn quýt dây dưa.

Môi Miêu Tư Lý dờn khỏi ngực Cố Cách Cách, nhẹ hỏi một câu vô nghĩa (...): "Chị có nóng không?"

Cố Cách Cách rất muốn cho cô một cái xem thường bén nhọn, lúc lãng mạn thế này mà dám nói ra câu giết chết phong cảnh cỡ đó? Vì không muốn phá hỏng bầu không khí tốt đẹp lúc này, Cố Cách Cách vẫn then thùng cười cong tròn mắt phối hợp với cô (...), khẽ mở môi son: "Nóng."

Miêu Tư Lý ngay lập tức nở một nụ cười lém lỉnh: "Vậy để em giúp chị cởi áo ra nha."

Cố Cách Cách: "..."

Miêu Tư Lý kéo làn váy ngủ của Cố Cách Cách lên, động tác rõ ràng rất nhanh sẽ làm xong, nhưng cố tình lại làm như thước phim quay chậm, để từng tấc da thịt tuyết trắng của Cố Cách Cách dần hiện ra. Nếu đây là một cảnh quay điện ảnh, thì động tác chậm rãi tràn ngập hương vị sắc tình này tuyệt đối làm cho người ta nhiệt huyết sôi trào. Ít nhất máu của Miêu Tư Lý đã trở nên nóng bỏng, hoàn toàn dựa vào một chút ý chí (...) mới có thể hoàn thành.

Nếu đến cỡ này mà Cố Cách Cách vẫn chưa hiểu thì câu Miêu Tư Lý nói tiếp theo thật dễ dàng cho cô hiểu ra, tất cả đi đâu chỉ là một trò đùa dai của Miêu Tư Lý. Miêu Tư Lý phủ trên người cô, cắn vành tai cô, dùng

giọng tràn đầy mê hoặc nhẹ hỏi bên tai: "Còn nóng không? Có muốn cởi tiếp không?"

Nếu Miêu Tư Lý muốn dùng phương thức này để tra tấn cô thì Miêu Tư Lý đã dễ dàng đạt được mục đích. Cố Cách Cách biết rõ cô cố ý nhưng vẫn không nhịn được để tim đập nhanh, hơn nữa còn bắt đầu lo lắng. 'Động tác chậm' của Miêu Tư Lý khiêu khích cô khô nóng khó nhịn, liệu máu trong tim có chảy nhanh đến phá tan vách ngăn?

Miêu Tư Lý thấy ánh mắt Cố Cách Cách u oán cùng vẻ mặt giận dữ, lập tức cảm thấy vui mừng. Cô thích Cố Cách Cách biểu lộ ra tư thế yếu đuối như vậy, chứ không phải như nữ vương ăn trên ngồi trước hay độc phụ đánh đá chanh chua (...). Giờ phút này Cố Cách Cách chính là một khối tơ lụa mềm mại, dịu dàng bao lấy lòng cô khiến cô tràn đầy cảm giác an toàn cùng thỏa mãn, ngập tràn nhu tình.

Đêm yên tĩnh đến mức có thể nghe thấy được cả tiếng tim đập, Cố Cách Cách nghe thấy tiếng tim đập của Miêu Tư Lý từ d òn đập d òn chuyển thành êm dịu, chợt cảm thấy rung động trong lòng, đưa tay vòng qua lưng cô, còn cách lớp vải lụa chậm rãi dùng ngón tay viết chữ.

Miêu Tư Lý nhắm mắt nghiêm túc cảm nhận, đến khi Cố Cách Cách viết xong mới mở mắt ra, trong mắt ngoại trừ kinh hỉ còn có một lớp sương mù.

Cố Cách Cách nở một nụ cười với cô, vào lúc này càng trở nên xinh đẹp động lòng người.

Miêu Tư Lý cắn môi anh đào của cô một chút, nhẹ nói: "Me too."

Cố Cách Cách lại viết thêm một chữ trên lưng cô.

Nụ cười dịu dàng trên mặt Miêu Tư Lý lập tức trở thành dí dỏm, năm ngón tay còn khép lại thành tư thế chào: "Yes, madam!"

Mặt Cố Cách Cách tràn đầy tươi sáng, then thùng quay đi.

Lần đầu tiên Cố Cách Cách viết chính là: I love you, còn lần thứ hai chính là: Quickly.

Những nụ hôn của Miêu Tư Lý trong nháy mắt trở thành nóng bỏng không còn là dịu dàng triền miên mà giống như mưa rào gió dữ rơi xuống người bên dưới.

Sóng tình dồn dập đánh tới, Cố Cách Cách buông bỏ thẹn thùng cùng sa vào trong đó, để tùy ý Miêu Tư Lý đưa mình tới vùng đất xa xôi.

Vùng mềm mại trước ngực của Cố Cách Cách chịu đủ khiêu khích, sưng đến như muốn phá tan lớp bông bao quanh. Một tay Miêu Tư Lý vòng tới sau lưng cô, chỉ khe khẽ chút là chiếc áo ngực đã chảy xuống một bên, phong cảnh tứ lộ hiện ra rõ ràng trước mặt, đẹp tới mức Miêu Tư Lý thiếu chút nữa mở mắt không ra. Không chút do dự, há miệng ngậm lấy đỉnh hồng, tức thì khiến người dưới thân run rẩy, hơn nữa còn phát ra một tiếng rên rỉ mất hồn.

Lúc này hai cô giống như yêu tinh ngàn năm tu luyện, quấn quýt bên nhau, dùng hết vốn liếng ra sức lấy lòng, quyến rũ, tra tấn, đòi hỏi lẫn nhau. Cả không gian chỉ còn lại tiếng thở hổn hển, cùng thanh âm của đầu lưỡi đảo qua da thịt và hôn môi.

Khi đầu lưỡi nóng bỏng của Miêu Tư Lý liếm đến vùng bụng gần như bị thiêu cháy của Cố Cách Cách, cả hai cô cùng nhau bị phồng.

Trước vài bước cuối cùng hai cô cùng dừng lại, lấy tư thế thân mật dây dưa cùng dỏng tai lên, khẩn trương cảnh giác nghe ngóng mọi tiếng động, khi chắc chắn không có chút tiếng động dị thường mới yên lòng (...).

Miêu Tư Lý nhẹ nhàng tách đôi chân thon dài của Cố Cách Cách ra, vùng chính giữa vẫn đang được bao bọc bởi một chiếc quần đen mỏng, nhưng dù vậy Miêu Tư Lý chỉ cần liếc mắt, là đã nhìn thấy hết mọi cảnh đẹp bên trong, không nén được thưởng thức.

Cố Cách Cách cảm thấy Miêu Tư Lý đã rời khỏi thân thể cô, hơn nữa còn có chút quá lâu (...), mở nửa mắt, nhìn thấy Miêu Tư Lý đang nhìn

chầm chầm không chớp mắt vào nơi tư mật, đáy lòng lập tức dâng lên cảm giác vô cùng xấu hổ, đồng thời giữa hai chân cũng tiết ra ẩm ướt, hoảng tới mức vội vàng khép lại hai chân, đôi má đỏ bừng sẵn giọng mắng: "Miêu Tư Lý, đồ đáng ghét."

Miêu Tư Lý vẫn còn đắm chìm trong ảo tưởng tốt đẹp của chính mình, lúc nghe thấy tiếng Cỗ Cách Cách mới tỉnh táo lại, nhìn thấy Cỗ Cách Cách đang khép chặt hai chân, biến thành tư thế cự tuyệt thì miệng lập tức vênh cao, bất mãn nói: "Cỗ Cách Cách, chị làm gì vậy nha?!"

Cỗ Cách Cách: "..."

Miêu Tư Lý lập tức kéo hai chân cô ra lần nữa, còn cởi đi quần lót đã sắp ướt đẫm, khi nhìn thấy vùng mền mại kia thì lập tức hít sâu một hơi, dục hỏa phóng thẳng lên đầu, hận không thể lập tức xâm phạm, nén lại dục vọng mãnh liệt trong lòng, thốt ra một tiếng "A~" ngân dài.

Giọng nói cố ý kéo dài ấy khiến Cỗ Cách Cách xấu hổ đến mức muốn lao vào kẻ đất, đương nhiên trước khi lao vào nhất định phải đập bay Miêu Tư Lý đi. Ai cho phép cười nhạo cô đây?

Nhưng rất nhanh Cỗ Cách Cách liền quên mất ý định trả thù, thậm chí đến ngay cả khả năng suy nghĩ cũng không còn vì giữa hai chân bị hơi thở nóng rực của Miêu Tư Lý bao phủ. Cảm nhận được đầu lưỡi mền mại nóng bỏng của cô đang trượt sâu vào trong, dưới sự khiêu khích của đầu lưỡi linh hoạt ấy, thiếu chút nữa Cỗ Cách Cách đã hét to. Nơi năm năm chưa từng được đụng chạm, đến lúc Miêu Tư Lý chiếm dụng liền mãnh liệt trào ra cảm giác thân quen, không cần Miêu Tư Lý tiến sâu thêm nữa, cô đã có cảm giác lên đỉnh tuyệt vời như ở trên mây.

Miêu Tư Lý cảm nhận được sự run rẩy của cô, lòng cũng rung động theo. Đầu lưỡi nếm tới ngọt lành, cứ vậy tràn thẳng đến trong tim, khiến cả trái tim cũng như được tưới mát. Đây là hương vị của Cỗ Cách Cách, hương vị ngọt lành tốt đẹp mà cô suốt đời không quên. Dời môi, ngẩng đầu khỏi hai chân Cỗ Cách Cách, vô cùng phong tình phát ra một câu: "Cỗ Cách Cách, thật ngọt nha!"

Lại bị cười nhạo! Cố Cách Cách bu ùn bức muốn phản bác, đáng tiếc có tâm mà không sức, nên chỉ có thể từ trong mũi hừ nhẹ một tiếng "Ừm~" coi như đồng ý với quan điểm của cô.

Miêu Tư Lý yêu chết bộ dạng lúc này của Cố Cách Cách, nàng đậm tình yêu tụ tập ở đầu ngón tay, trượt vào trong ngón suối tốt đẹp. Nơi đó thít chặt như những

cô gái vẫn còn trinh trắng, nên Miêu Tư Lý càng thêm khẳng định từ đầu đến cuối Cố Cách Cách chỉ thuộc về mình cô. Cảm giác được độc chiếm đó khiến lòng Miêu Tư Lý tràn ngập tự hào, ngón tay còn đang được nơi ấm áp trơn ướt kia bao lấy, làm Miêu Tư Lý có một cảm giác thỏa mãn vô cùng, thấy mình tựa như đang bay bổng.

Cái cảm giác cả thể xác và tinh thần được chiếm lấy ấy làm Cố Cách Cách không cách nào tả hết tâm tình, giống như toàn bộ thế giới đều được Miêu Tư Lý lấp đầy, giúp cô và Miêu Tư Lý không còn chút khoảng cách. Theo đầu ngón tay đưa đẩy từ nhịp chậm thành nhanh, nhiệt độ cơ thể của Cố Cách Cách lên cao không ngừng, huyết mạch sôi sục, ý thức mơ hồ, lúc khoái cảm cường liệt nhất đập tới thì Cố Cách Cách bị choáng váng đến không biết người ở nơi đâu, đầu trời chỉ còn hoa bay rực rỡ.

Miêu Tư Lý nhìn tiểu mỹ nhân nở rộ dưới đầu ngón tay, nở một nụ cười thỏa mãn.

Đêm khuya tốt đẹp như vậy, mỹ nhân lại yêu kiều như thế, thật ra lúc này vẫn chưa phải kết thúc, mà chỉ mới bắt đầu.

CÁCH CÁCH GIÁ LÂM

Lạc Khuynh
dtv-ebook.com

Chương 51

Lời nói khi ở trên giường, nhất là sau khi hoan ái, dù sến rện cách mấy cũng chẳng thấy buồn nôn.

Quần áo trên người Miêu Tư Lý không biết từ lúc nào cũng đã được cởi sạch, cứ như vậy nằm úp sấp trên tấm lưng nhẵn mịn của tiểu mỹ nhân dưới thân. Một chiếc mền mỏng vắt ngang qua người, nhưng chỉ che khuất được bờ mông của Miêu Tư Lý và cặp đùi đẹp đang dầy dờ cùng nhau của hai cô. Miêu Tư Lý hôn vai Cố Cách Cách, dùng giọng nói khêu gợi thì thầm bên tai: "Chị yêu, chị thật mê người."

Cố mỹ nhân vẫn còn chưa hồi phục khí lực, thân thể đang bay nhẹ như trong ruột bông. Nghiêng đầu, vẻ đỏ ửng trên mặt vẫn chưa rút hết, đôi mắt khép hờ cùng đôi lông mi run nhẹ càng tăng thêm phần mê say, sáng giọng nói: "Dẻo mủ quá đi."

Miêu Tư Lý chớp chớp mắt nhìn cô, nói một câu hai nghĩa: "Rõ ràng chị thích mà."

Quả nhiên sau khi nghe xong, mặt Cố Cách Cách càng đỏ hơn nữa, không dám nói thêm lời nào, để tránh cho câu đứng đắn cũng bị cô phết thêm hương sắc trở thành nói hươu nói vượn. Cũng chỉ có lúc thế này, Miêu Tư Lý mới chiếm được thượng phong trong cuộc đấu khẩu, nếu là bình thường cô nhất định đã bị Cố Cách Cách xỉa xói châm chọc đến vô cùng nhục nhã (...).

"Chị và Khâu Lộc Minh đã nói chuyện gì mà lâu vậy?" Miêu Tư Lý vốn không muốn hỏi vấn đề giết chết phong cảnh đường này, nhưng cứ giấu trong lòng quả thật khó chịu vô cùng, không nhịn được nên yếu ớt hỏi.

Cố Cách Cách nghe thấy cô hỏi vậy, tức thì hiểu ra, trở nên tỉnh táo hoàn toàn, nhưng Miêu Tư Lý vẫn đang nằm trên lưng ép cô đến thở không xong, hơn nữa ở tư thế này, cô không thể nhìn thấy ánh mắt của Miêu Tư Lý, đành nói: "Em trước xuống đi, tôi có lời muốn nói."

Miêu Tư Lý hôn lưng cô, có chút không tình nguyện xoay người xuống dưới, còn xoay Cố Cách Cách nằm đối diện với mình, dán chặt vào cô, lúc chạm vào hai vùng mềm mại trước ngực còn Ừm một tiếng (...), sau đó nói: "Chị nói đi."

Cố Cách Cách vẫn không quen để thân mình trần trụi đối mặt với nhau như vậy, sau khi kéo mền che hết người mới thu hồi thẹn thùng, chăm chú nhìn Miêu Tư Lý.

Đây vốn là một chủ đề nghiêm túc, hơn nữa một giờ trước hai cô còn đang tự đoán lẫn nhau, rối rắm không ngừng, nhưng giờ phút này thẳng thắn nói ra, ngược lại trong lòng chẳng còn ngăn cách. Lòng của hai cô không còn giả tạo, cũng không còn khoảng cách với nhau, mà tiếp gần đến như hòa thành một thể, thậm chí nhịp tim cũng đập giống nhau.

Cố Cách Cách vuốt hai má xinh đẹp hơi chút nhỏ gầy của Miêu Tư Lý, nhẹ nói một câu: "Thật xin lỗi."

Miêu Tư Lý tức thì cau chặt lông mày, ba chữ thật xin lỗi có rất nhiều hàm ý, hơn nữa bình thường vế sau chẳng phải lời tốt lành gì, ví dụ như "Thật xin lỗi, chúng ta không thể bên nhau được." hay những lời linh tinh khác... Nếu giờ khắc này Cố Cách Cách dám nhẫn tâm nói ra lời chia tay, Miêu Tư Lý không dám chắc sau khi nghe xong liệu mình có lập tức bóp chết cô không.

Tay Cố Cách Cách vươn tới ấn đường của Miêu Tư Lý, chậm rãi vuốt lên đôi lông mày của cô: "Mong em tha thứ cho tôi không đủ dũng cảm, không thể đứng trước mặt bố mẹ nói ra chuyện chúng ta. Có đi đâu sau khi em rời khỏi, tôi đã thẳng thắn trước mặt bố mẹ rồi. Tôi nói cho bố mẹ biết, tôi yêu Miêu Tư Lý."

Miêu Tư Lý lập tức xúc động đến đỏ vành mắt, khẽ gọi tên cô: "Cố Cách Cách."

Khỏe miệng Cố Cách Cách hơi nhếch lên một chút, nhưng lại rất nhanh hạ xuống, khẽ thở dài một hơi: "Nhưng, bố mẹ không đồng ý."

Lòng Miêu Tư Lý lại lần nữa nhấc lên, vội vàng nói: "Cố Cách Cách, chị không được phép rút lui!"

Cố Cách Cách kêu "Ồi!" một tiếng, ai oán nhìn Miêu Tư Lý: "Đau."

Hóa ra Miêu Tư Lý vì nhất thời nóng ruột, tay tạo lực véo tới thịt bên hông Cố Cách Cách, đến khi nghe thấy Cố Cách Cách kêu đau mới ý thức được, vội vàng buông tay ra, còn nhẹ nhàng xoa xoa.

Cố Cách Cách lại u oán nói tiếp: "Ngứa."

Có đi đâu Miêu Tư Lý đã sờ đến ngạnh, tay từ bên hông chạy đến tấm lưng nhẵn mịn của cô.

Như vậy còn làm sao nói?! Cố Cách Cách không nhịn được mở miệng ngăn cản: "Ngừng."

Lúc này Miêu Tư Lý mới thỏa ước nguyện Ha một tiếng, ôm chặt Cố Cách Cách, để khoảng cách giữa hai cô gần hơn, nhìn vào mắt Cố Cách Cách, thâm tình nói: "Đồng ý với em, chị sẽ không dễ dàng thỏa hiệp được không? Em sẽ dùng thành ý để cảm động bố mẹ chị, để hai người họ yên tâm giao chị cho em. Cố Cách Cách, em yêu chị, em muốn chăm sóc chị cả đời."

Tâm Cố Cách Cách nháy mắt hòa tan, lời yêu của Miêu Tư Lý giống như một đằm lầy ngọt lịm làm cô không kiên chế được hăm sâu vào, chẳng muốn rời đi. Bao nhiêu lo lắng bất an lúc trước đều bị vứt ra sau đầu, cô hoàn toàn tin tưởng Miêu Tư Lý là người nói được làm được.

Vốn định cười nhạo Miêu Tư Lý bằng câu "Hôm nay miệng như lau mật, nói lời nào cũng ngọt hết nha", nhưng lời đến bên miệng rồi lại nuốt

xuống, Cỗ Cách Cách có thể tưởng tượng được hậu quả khi nói lời này, Miêu Tư Lý nhất định sẽ xuyên tạc nó đến nỗi khiến cô đỏ mặt. Điểm một chút chóp mũi của Miêu Tư Lý, sắc mặt cô ý nghiêm nghị, cứng rắn hung dữ nói: "Tôi sẽ nhớ kỹ những lời này, không được ký ngân phiếu không, nếu không đừng trách tôi tâm ngoan thủ lạt*."

(*: Tâm ngoan thủ lạt: thủ đoạn cay độc. Ở đây, chữ 'thủ' (tay) và 'lạt' (cay))

Miêu Tư Lý rất phối hợp làm ra bộ dạng hoảng sợ: "Ai nha, sợ thật đấy!" sau đó há miệng ngậm ngón tay Cỗ Cách Cách đang chỉ vào, mập mờ bảo, "Tay chị chẳng hề cay chút nào."

Ngón tay đột nhiên bị ngậm khiến tâm Cỗ Cách Cách cũng rục rịch theo, không chút nghĩ ngợi đè Miêu Tư Lý dưới thân, còn nở một nụ cười tà mị: "Muốn thì cứ nói thẳng đi!"

Miêu Tư Lý lúc này mới ý thức được, mặt nóng bừng lên, cô căn bản không có ý đó! Muốn phản công nhưng lại phát hiện chân tay đều vô lực. Được rồi, dù sao cũng chẳng phải lần đầu bị đè, phản kháng không được thì tốt nhất là hưởng thụ đi (...).

Cỗ Cách Cách nhìn thấy vẻ mặt cô cam chịu, điển hình của được tiện nghi còn khoe mẽ, bộ dạng đặc biệt vô sỉ. Có đi đâu Cỗ Cách Cách chẳng những không cười nhạo, còn cảm thấy thật đáng yêu. Đây có lẽ là cái người ta hay nói, tình nhân trong mắt hóa Tây Thi đi!

Hôn lên môi Miêu Tư Lý, dịu dàng chiếm đoạt cô.

Còn Miêu Tư Lý đã sớm quên vấn đề cô vừa hỏi, Cỗ Cách Cách và Khâu Lộ Minh rốt cuộc nói chuyện gì?

Tuy tận tình dây dưa đến gần rạng sáng, nhưng đồng hồ sinh học vẫn khiến hai cô tỉnh dậy lúc tám giờ. Nằm trên giường cũng chẳng lấy được tí tiền lương (...), hai cô vẫn cần phải đi làm.

"Hay là hôm nay nghỉ làm đi!" Miêu Tư Lý từ phía sau ôm lấy Cố Cách Cách, không cho cô mặc quần áo.

Cố Cách Cách quay đầu liếc mắt: "Đại tiểu thư của tôi, em là nữ thái tử của MUMU, có thể nói không đi là không đi, còn tôi chỉ là một nhân viên bình thường, không đi sẽ bị trừ tiền lương đấy, hơn nữa..." Cố Cách Cách tăng thêm ngữ khí, "Nếu có lỗi để mẹ em bắt được, tôi sợ bà ấy quan báo tư thù, lập tức cho tôi cuốn gói."

Lần trước lúc ở [Tempt club], Miêu Tư Lý đã đem chuyện cô là con gái Lục Liên Thủy - chủ tịch MUMU một hai nói hết cho Cố Cách Cách nghe. Cố Cách Cách sau khi biết được, kinh ngạc rất lâu. Cô không thể không tin duyên phận giữa cô và Miêu Tư Lý, đồng thời cũng bội phục sự cố chấp của cô. Không phải ai cũng có thể thắng được sự hấp dẫn của tiền tài, còn cô lại thà từ bỏ quyền thừa kế một công ty cực lớn dù mất cả đời cũng không kinh doanh tới được, chứ không nguyện nhận Lục Liên Thủy làm bố.

Tay Miêu Tư Lý bắt đầu chuyển qua trước ngực Cố Cách Cách, vuốt ve lên đỉnh bồng đảo: "Cứ để bà ấy làm, em còn ước gì đấy! Cố Cách Cách, chị không cần phải đi làm, em nguyện ý nuôi chị mà."

Cố Cách Cách bắt lấy bàn tay không an phận của cô, có chút thở gấp nói: "Tôi không muốn ở nhà làm bà nội trợ." Nói xong giống như chợt nhớ gì đó, xoay người đối mặt với Miêu Tư Lý, véo lỗ tai cô, hung tợn nói, "Có phải em muốn bỏ tôi ở nhà, sau đó đi ra ngoài lập tam cô tứ thiếp không?"

Miêu Tư Lý lập tức kêu oan: "Chị dữ như vậy, em nào dám nha!"

"Cái gì? Bởi vì tôi dữ nên em mới không dám?" Cố Cách Cách nhướn mày.

"Chị trước buông tay đã."

Kỳ thật tay Cố Cách Cách cũng không dùng lực, Miêu Tư Lý lại khoa trương vuốt vuốt lỗ tai. Sau khi cô buông tay ra, lớn tiếng 'nói thần': "Người đàn bà chanh chua."

Sau tên 'độc phụ' Miêu Tư Lý lại đặt thêm cho Cố Cách Cách một tên mới. Cố Cách Cách vừa định hạ tiếp độc thủ thì Miêu Tư Lý đã vội vàng bắt lấy hai tay cô, đẩy cô ngã xuống giường, sau một phen vừa hôn vừa sờ, mới nói: "Trừ chị ra, ai em nhìn cũng chướng mắt." Còn sửa lại ca từ, hát lớn lên, "Trên đời chỉ có Cách Cách tốt thôi!"

Cố Cách Cách rốt cuộc thỏa mãn cười rộ lên, sờ sờ đầu cô: "Ngoan, thế mới ngoan chứ."

"Bài hát đó có tên 《Trên đời chỉ có mẹ》 thì phải?"

Chỉ đúng một giây đồng hồ sau, hai người đang thân mật triền miên trên giường đồng thời hét lớn "A--"

Miêu Tư Lý kéo mền lên che người cô và Cố Cách Cách, còn âm thầm may mắn Cố Cách Cách bị cô đè dưới thân, bằng không đã bị người không biết từ lúc nào đã đứng trước cửa nhìn thấy hết. Dù cho đó là mẹ cô, là mẹ chồng người phụ nữ của cô, cho dù bà cũng là phụ nữ thì cũng không được thấy, ngoại trừ cô, không ai được nhìn Cố Cách Cách. Dù cho cô có bị mẹ cô nhìn thấy trong bộ dạng lỏa thể (...), cũng không cần để ý nhiều đến vậy.

Cố Cách Cách ở trong lòng lật ra vô số ánh mắt xem thường, không tiếng động hò hét, "Trời xanh ơi, mặt đất ơi, Quan Âm tử tử mau hiển linh đi! Mau thu phục ngay kẻ không biết là yêu hay là quỷ tên Miêu Nhã này!" Nếu không, cô nhất định sẽ bị giày xéo đến vào bệnh viện tâm thần mất thôi.

Cố Cách Cách chỉ hận không biết yêu thuật, cô muốn hóa thành một luồng khói nhẹ âm thầm biến đi! Không biến mất được, cô chỉ có thể chui cả người vào trong chăn, còn oán hận cắn Miêu Tư Lý một cái. Miêu Tư Lý bất ngờ hừ một tiếng, tình cảnh này thì không cần mơ màng.

Miêu Tư Lý không biết mặt mình nên đỏ hay trắng, giả lả hỏi người đang đứng trước cửa: "Mẹ, tại sao lại về đây rồi?" Còn sớm như vậy, là cố ý đi!

Miêu Nhã không nói gì, chỉ chặc chặc hai tiếng rồi xoay người bước đi.

Miêu Tư Lý thở dài một hơi, may là Cỗ Cách Cách không nhìn thấy được, nếu không nhất định sẽ phát điên. Mẹ của cô tuy không nói gì, nhưng trên mặt bà lại viết bốn chữ thật to, đẽo phong bại tục.

Miêu Tư Lý vén chăn lên, dưới con mắt chắt vẩn của Cỗ Cách Cách, cô thấy tủi thân đến sắp rơi lệ: "Em cũng không muốn bà ấy về sớm vậy mà."

Cỗ Cách Cách hừ một tiếng: "Bà ấy rõ ràng muốn trở về bắt kẻ thông dâm!"

Miêu Tư Lý hôn mặt cô, cười nói: "Cái gì bắt kẻ thông dâm chứ? Chúng ta là quang minh chính đại ngủ với nhau. Như vậy cũng tốt, mẹ sẽ không còn lý do gì tách chúng ta ra nữa, đêm nay em còn muốn được ngủ với chị."

Cơn giận của Cỗ Cách Cách còn chưa tiêu hết, bực bội đẩy Miêu Tư Lý, đứng dậy mặc quần áo, cũng không nói một lời, nhưng trên mặt rõ ràng viết ba chữ, nằm mơ đi!

Miêu Tư Lý thật muốn khóc, cô có trêu chọc ai đâu?

CÁCH CÁCH GIÁ LÂM

Lạc Khuynh
dtv-ebook.com

Chương 52

Tối hôm qua, vì để chịu đòn nhận tội, Cố Cách Cách cố ý mặc một chiếc váy ngủ hơi mỏng quyến rũ Miêu Tư Lý. (...) Chiếc underwear màu đen khêu gợi bên trong như ẩn như hiện, còn đôi chân thon dài Miêu Tư Lý cực kỳ mê luyện thì đang lộ ra.

Sau một hồi lâu suy nghĩ, cuối cùng Miêu Tư Lý lấy một chiếc áo sơ mi trắng từ tủ quần áo, phủ thêm cho Cố Cách Cách rồi mới xuống lầu.

* * *

Mùi cà phê đang nồng đậm trong phòng khách. Miêu Nhã bưng một ly Starbucks trên tay, trên bàn trà còn để thêm hai ly khác, hẳn là mua trên đường về. Sở thích dùng bữa sáng bằng một ly cà phê chắc chỉ người trước mặt này mới có. Đây cũng là đam mê duy nhất mà Miêu Nhã và Cố Cách Cách không bất đồng với nhau (...).

"Mẹ, chào buổi sáng." Miêu Tư Lý cười híp mắt vấn an Miêu Nhã. Đương nhiên đây chẳng phải điểm chính mà điểm chính là tay cô đang ôm lấy eo Cố Cách Cách (cũng chính là hình ảnh hoạt sắc sinh hương thuộc loại hạn chế mà Miêu Nhã hay nói), thoải mái đứng trước mặt mẫu thân đại nhân của mình.

Cố Cách Cách cũng như chim nhỏ nép vào trong lòng Miêu Tư Lý (...), nhovn một nụ cười ngọt ngào: "Chào buổi sáng, aunt."

Miêu Nhã buông tạp chí trên tay xuống, ngẩng đầu nhìn hai cô. Trên mặt phá lệ không có chút trào phúng hay một tia bất mãn, còn nở nụ cười lịch sự nhã nhặn, dịu dàng nói: "Chào buổi sáng." (...)

Một màn bao nhiêu ấm áp! Được rồi, ba người sống chung một nhà, ba người ở chung vô cùng hòa thuận (...). Vào lúc này, ai cũng tạm thời mắc một loại bệnh gọi là mất trí nhớ, hơn nữa nhìn từ các biểu hiện cũng có thể biết bệnh không nhẹ chút nào, tựa như vài phút trước chẳng hề có cảnh Miêu Nhã nhìn thấy hai cô lăn giường, mà đó chẳng qua là ảo giác của hai cô bởi thời gian dài áp lực mà tạo nên (...).

Có đi đâu hai cô rất nhanh liền hiểu nguyên nhân vì sao thái hậu từ ái như thế (...).

Miêu Nhã từ sofa đứng dậy, trang phục trên người bà không còn là váy dài đẹp đẽ, nhẹ nhàng muôn đời của một quý phu nhân, mà là tiêu chuẩn của thời trang công sở, tư thế một nữ cường nhân thông minh giỏi giang.

Cố Cách Cách lại một lần nữa thấy rằng Miêu Nhã không thể là mẹ của Miêu Tư Lý, mà chỉ có thể là chị cô. Bà chẳng hề khác với những nữ ngôi sao điện ảnh, dù đã hơn 40 tuổi, ngoại trừ vẻ thành thực thì không hề có một chút dấu hiệu tuổi tác, vầng trán trơn bóng, thậm chí khóe mắt cũng chẳng có chút nếp nhăn. Đương nhiên tất cả đều là công lao của một phương pháp gọi là Dương Thai Tố gì đó. Miêu Tư Lý từng nói với cô, từ khi bắt đầu được 35 tuổi, Miêu Nhã đi Thụy Sĩ mỗi năm một lần, một lần đi tiêu tốn hơn hai mươi vạn cho một liệu pháp gì đó. Vì thế, Cố Cách Cách hoàn toàn có lý do để tin, lúc Miêu Nhã sáu mươi tuổi cũng chẳng hề thua kém Phan Nghinh Tử, hoặc không chừng còn có thể như Lưu Hiểu Khánh, trở thành một huyền thoại không già (...).

Miêu Tư Lý buột miệng hỏi: "Mẹ mặc như vậy định đi làm đó à?"

"Đúng đấy, bắt đầu từ hôm nay, mẹ và hai đứa cùng đi làm."

Cố Cách Cách và Miêu Tư Lý liếc nhau, phản ứng đầu tiên chính là cơ hội yêu đương vụng trộm của hai cô ở văn phòng cũng bị Miêu Nhã vô tình tước đoạt (...).

Miêu Tư Lý hỏi: "Với chức vụ gì?"

Ở MUMU, mặc dù Miêu Nhã là kẻ giấu mặt hai tay nắm chuỗi, không lâu nữa còn là bà chủ MUMU; nhưng ở công ty, chức vị của bà chỉ có thể là trợ lý của chủ tịch. Sau khi Diệp Mạn Diệp được Lục Liên Thủy bổ nhiệm làm tổng giám đốc, Lục Liên Thủy cũng rất ít xuất hiện ở công ty; vì vậy, Miêu Nhã đương nhiên cũng theo ông mai danh ẩn tích, đến bây giờ đột nhiên muốn giống trống khua chiêng về MUMU làm, lý do đương nhiên không thể nông cạn như vậy. Nếu Miêu Nhã chỉ muốn tra tấn Miêu Tư Lý cùng Cố Cách Cách, như vậy chỉ cần vài lần vô thanh vô tức xuất hiện như vừa nãy sau lưng hai cô đã có thể giết người vô hình, hoàn toàn không cần lao công khổ sự.

Miêu Nhã uống hết ly cà phê, tao nhã nói: "Giám đốc bộ phận quảng cáo."

* * *

Miêu Tư Lý và Cố Cách Cách sau khi thay quần áo xong, cả ba người cùng bước ra cửa. Trước đó, Miêu Tư Lý đã xung phong nhận việc lái xe cho Cố Cách Cách, bao đón bao đưa đi làm. Được rồi, vì hai cô cùng đi làm cho nên coi như nhân tiện đưa đón, bây giờ thấy Miêu Nhã không hề có chút ý tứ lái xe, mà lái xe chuyên dụng Hình Tứ của bà cũng không ở cạnh. Miêu Tư Lý biết kể từ hôm nay cô còn phải đảm nhiệm lái xe cho mẹ; hơn nữa, cũng từ ngày mai, Cố Cách Cách chắc chắn sẽ không chịu ngồi xe cô, trong lòng âm thầm kêu khổ, bước đến gara lấy xe.

"Hai đứa phát triển thật nhanh nha!"

Cố Cách Cách luôn cúi đầu. Khi đứng trước Miêu Nhã, cô luôn có cảm giác áp lực vô hình. Cô không thể đoán được 'mẹ chồng tương lai' này rốt cuộc bán thuốc gì trong hồ lô. Bố mẹ cô tuy không đồng ý cho cô quen với Miêu Tư Lý, ít nhất cũng nói thẳng ra không hề che giấu. Còn Miêu Nhã, từ ban đầu không chịu lại chuyển thành đồng ý, thái độ bỗng chốc thay đổi một trăm tám mươi độ khiến cô nhất thời không kịp phản ứng. Loại cảm giác ấy giống như đang bước vào bãi mìn, mặt ngoài nhìn như an toàn nhưng kỳ thật phía dưới chôn giấu đầy bom, không chừng một ngày nào đó

không cẩn thận đạp lên một quả, sẽ bị nổ đến tan xương, cho nên khi ở chung với Miêu Nhã, cô chỉ có thể dè dặt cẩn thận.

Nghe Miêu Nhã hỏi, Cố Cách Cách ngẩng đầu, có câu 'thua người không thua trận', dù trong lòng rất căng thẳng nhưng khí thế không hề thua kém Miêu Nhã, mở miệng cười: "Nếu ý ngài chỉ việc lên giường thì không tính là nhanh. Năm năm trước đã có rồi."

Mặt Miêu Nhã hoàn toàn chẳng có chút kinh ngạc, giống như đã sớm biết, chặc chặc hai tiếng: "Năm năm trước hình như Tiểu Lý còn chưa trưởng thành?" Ngụ ý, Cố Cách Cách bụng đói vợ quàng đến ngay cả vị thành niên cũng không tha.

"Đó là do aunt dạy dỗ có cách, nên đi đâu cần biết đâu biết cả!" Cố Cách Cách bốn lạng ngàn cân đáp trả, ý của cô nói Miêu Nhã 'dạy con có cách' (...), đương nhiên hàm ý Miêu Tư Lý mười tám tuổi đã cùng người lên giường, gia giáo thật chẳng ra sao.

Làm sao Miêu Nhã nghe không hiểu, chỉ hỏi: "Đúng rồi, bố mẹ cô làm gì?"

Cố Cách Cách không biết vì sao bà đột nhiên hỏi vậy, đầu chợt nghĩ, nếu có một ngày mẹ cô và Miêu Nhã ngồi chung một bàn, không biết sẽ nảy lửa như thế nào? Nếu cô đã quyết định cùng Miêu Tư Lý một chỗ, ngày đó nhất định sẽ sớm đến thôi, giờ chỉ cần chờ đợi (...): "Bố tôi làm ở cơ quan nhà nước, mẹ tôi làm buôn bán nhỏ."

Nhắc đến, Cố Cách Cách cũng được coi như con quan, còn mẹ cô làm buôn bán không tính lớn cũng không phải nhỏ, nhưng mỗi lần cô đầu gối thiêu khiêm tốn như vậy, thật giống như bố cô chỉ là một nhân viên văn phòng, còn mẹ cô như người bán ngỗng vỉa hè. Không biết Miêu Nhã có nghĩ như vậy hay không, nhưng ít nhất đa số bạn học của Cố Cách Cách trước đây đều nghĩ vậy.

Miêu Nhã lại hỏi: "Trong nhà chỉ có mình cô?"

Cố Cách Cách thành thật khai báo: "Còn có hai chị gái đầu đã kết hôn."

Miêu Nhã nói lời thắm thía: "Lớn lên trong một gia đình như vậy, người nhà của cô hẳn không đ ồng ý cô yêu phụ nữ nhỉ?"

Hóa ra bà ta muốn hỏi chuyện này, Cố Cách Cách đang do dự xem có nên nói ra ý của hai bậc trưởng bối trong nhà cho Miêu Nhã biết hay không thì Miêu Tư Lý đã lái xe đến trước mặt hai người, hạ cửa sổ: "Nói chuyện gì vậy? Lên xe nói sau."

Từ sau khi bị Cố Cách Cách mắ ng là kẻ phá ti ền, nếu chỉ là đi làm, Miêu Tư Lý sẽ không đ ụng đến chiếc Ferrari hay chiếc BMW của mình, đương nhiên càng không dám nói với Cố Cách Cách, cô còn đang nuôi một chiếc Bentley. Cô và Cố Cách Cách đều là người thích xe nhưng bất đ ồng ở chỗ, cô thích li ền đi mua về, chỉ đến mỗi lần trả ti ền vay mua xe hàng tháng mới sinh ra một tia hối hận, còn Cố Cách Cách chỉ đơn thuần là thưởng thức, chiếc Tiida Cố Cách Cách lái đã là vô cùng khiêm tốn, thậm chí khiêm tốn đến mức không thể hợp với thân phận nữ vương của cô (...Đây là Miêu Tư Lý cho rằng vậy). Vì đ ón ý nói hùa cách làm người khiêm tốn của Cố Cách Cách, người thích phong cách rêu rao như Miêu Tư Lý phải đi mua một chiếc xe nhỏ t ỉ t àn (...), chính là chiếc Cooper S đỏ cô đang lái đây.

Quả nhiên khi Miêu Nhã nhìn thấy xe của Miêu Tư Lý li ền cau mày. Loại xe chỉ giá trị bằng một lần Dương Thai Tố này hoàn toàn không hợp với thân phận bà.

Mẹ con liên tâm, Miêu Tư Lý đương nhiên biết mẩu hậu cô đang nghĩ gì. Trước khi Miêu Nhã kịp làm khó dễ, vội vã cướp lời: "Mẹ, nếu mẹ không quen ng ười xe này, trong gara vẫn còn hai chiếc đấy, mẹ tùy tiện lái, hoặc là gọi chú Tứ tới đ ón mẹ cũng đ ược."

Miêu Nhã liếc cô một cái, oán giận: "Đúng là đ ồ bất hiếu. Có vợ không cần mẹ nhỉ? Nuôi cô lớn như vậy mà ng ười nhờ xe cũng không cho?"

Miêu Tư Lý ngượng ngùng cười: "Sao có thể nha!" Rõ ràng là chính mẹ ghét bỏ cơ mà.

Mở cửa, Miêu Nhã ng ồi vào chỗ ghế lái phụ mà bình thường luôn thuộc về Cỗ Cách Cách.

Miêu Tư Lý vẻ mặt đau khổ nhìn Cỗ Cách Cách.

Cỗ Cách Cách không nói gì, chỉ ng ồi vào băng ghế sau, lấy điện thoại ra nhấn nhấn một h ồi.

Điện thoại di động của Miêu Tư Lý vang lên, mở ra thấy có một tin nhắn mới:

Bỏ đi, mẹ em lớn tuổi, nên để cho mẹ ng ồi. Kính già yêu trẻ là đức tính tốt.

Miêu Tư Lý thiếu chút nữa bật cười, nhưng bị một ánh mắt hung ác từ sau bắn tới, vội vàng thu lại nụ cười. Khởi động xe, nhấn ga lái đi, trên đường lén lút nhấn một tin đáp lại:

Cỗ Cách Cách, chị thật hiếu thuận. Yêu chị chết mất!

Nếu để Miêu Nhã đọc được hai tin nhắn này, không biết bà có tức giận đến đốt thùng xăng, cùng các cô đ ồng quy vu tận không?

* * *

Sắp đến công ty, nhưng từ xa đã nhìn thấy trên quảng trường tụ tập đ ầy người, trên tay còn c ần các loại biểu ngữ, đeo ruy băng và nhiều thứ khác... Miêu Tư Lý hỏi: "Hử? Những người này làm gì vậy?"

Cỗ Cách Cách nghe cô nói vậy, cũng hạ kính xe xuống đưa đầu ra nhìn. Lúc nhìn thấy cái tên viết trên biểu ngữ cùng ảnh chụp trên băng thì lập tức nhăn mày.

Miêu Nhã dù nhắm mắt không nhìn thấy, nhưng lại giải đáp nghi vấn cho Miêu Tư Lý: "Những người này là fan của Ngôn Ngôn."

Miêu Tư Lý càng hiếu kỳ: "Fan của Ngôn Ngôn sao lại ở đây?"

Miêu Nhã nghiêng đầu liếc cô: "Con chỉ biết yêu đương, ngay cả người mẫu mới ký hợp đồng đại diện của sản phẩm cũng không biết. Thật không biết con làm giám đốc nhãn hàng kiểu gì nữa?"

Tuy chuyện ký hợp đồng với người mẫu là việc của bộ phận quảng cáo nhưng Miêu Tư Lý là giám đốc nhãn hàng, dù không cần sự cho phép của cô nhưng ít nhất cũng phải biết việc này, mà Miêu Tư Lý lại hoàn toàn chẳng biết, liền bối rối nhìn Miêu Nhã: "Của nhãn hàng nào?"

"AK."

Sau khi Miêu Nhã phun ra hai chữ, Cố Cách Cách ngồi ở băng ghế sau tức thì ngây ngốc, đồng thời nhớ tới câu Miêu Nhã nói khi ở nhà. Bà bây giờ là giám đốc bộ phận quảng cáo của MUMU.

CÁCH CÁCH GIÁ LÂM

Lạc Khuynh
dtv-ebook.com

Chương 53

Khi thang máy dừng ở tầng 23, Cố Cách Cách và Miêu Tư Lý cùng bước ra, còn Miêu Nhã tiếp tục lên tầng 25.

Vừa bước xuống hành lang, hai cô liền cảm thấy bầu không khí hôm nay rất khác thường. Quả nhiên sau khi đi vào, liền nhìn thấy cả văn phòng bình thường vắng lặng trở nên nhộn nhạo, chen lấn giống như chợ rau. Động Bàn Tư bỗng chốc biến thành Hoa Quả Sơn, bên trong xuất hiện rất nhiều động vật giống đực.

Không cần phải nói, lúc này chắc chắn Cao Ngôn đang ở trong phòng giám đốc của Miêu Tư Lý.

"Không phải đàn ông của cả tòa nhà này đều bị Ngôn Ngôn nhà em hấp dẫn tới đấy chứ?" Cố Cách Cách châm chọc. Vừa nãy ở trong xe, Miêu Tư Lý và Miêu Nhã mở miệng là gọi Ngôn Ngôn, xưng hô vô cùng thân mật, nghe thấy mà cả người cô không chút thoải mái.

Miêu Tư Lý chẳng những không cảm nhận được Cố Cách Cách hờn dỗi, còn cười cười: "Thế này tính là gì? Có một lần em cùng Ngôn Ngôn đi tham gia một buổi lễ, cả quảng trường hơn ngàn người thì ít nhất tám trăm là đàn ông. Ngôi sao mà, hướng chỉ Ngôn Ngôn còn là mỹ nhân như vậy, đương nhiên phải có mị lực rồi."

Cố Cách Cách nhìn bộ dạng 'một người đắc đạo, gà chó lên trời' của cô càng không vui, dùng cùi chỏ đẩy cô.

Miêu Tư Lý không thể không buông cánh tay đang ôm quanh eo Cố Cách Cách, cau mày muốn hỏi cô định làm gì, lại thấy Cố Cách Cách bước trên giày cao gót hết như cà kheo (...), phong tư trác tuyệt chen vào trong đám người.

Người ngoài không biết giao tình của Cao Ngôn và Miêu Tư Lý, nên khi nhìn thấy Cỗ Cách Cách tiến vào liềm vây lấy cô, bắt đầu nhốn nháo.

Một người nói: "Trưởng phòng Cỗ, chị có thể giúp tôi xin một chữ ký của Cao Ngôn không?"

Người khác nói: "Trưởng phòng Cỗ, chị hỏi Cao Ngôn giúp tôi, có thể chụp cùng tôi một tấm ảnh không?"

Một người khác lại nói: "Trưởng phòng Cỗ, mời Cao Ngôn ra đây nói một câu đi."

"..."

Cỗ Cách Cách bị nước miếng của bọn họ văng đến văng đầu. Cô và Cao Ngôn chẳng quen thuộc, không đi tìm Miêu Tư Lý tìm cô làm gì?

Tổng Tiềm thật vất vả đẩy hai người đàn ông cao to ra mới chen đến được cạnh Cỗ Cách Cách: "Trưởng phòng Cỗ, Cao Ngôn đang ở văn phòng chờ chị."

"Ở văn phòng của tôi?" Cỗ Cách Cách rớt cuộc hiểu vì sao người bị vây là cô. Nhìn lại phía Miêu Tư Lý vẫn đang đứng ngoài đám người, nói với Tổng Tiềm: "Cô giúp tôi nói lại với giám đốc Miêu. Tôi mặc kệ cô ấy dùng văn hay dùng binh, tóm lại trong vòng một phút, dọn sạch sẽ những người này đi. Không chịu đi thì fire luôn cho tôi, nếu vẫn không đi nữa liềm kill rụng hết. Bộ đây là chỗ được xem là câu lạc bộ đêm sao? (...)" Nói xong lại bước trên giày cao gót, phong tư trác tuyệt chen vào văn phòng của mình, chắn hết ngoài cửa đám mê gái phía sau.

Vì thế, sau khi Cỗ Cách Cách vào văn phòng không lâu, không biết Miêu Tư Lý lấy đâu ra một chiếc loa lớn (...), lớn tiếng nói: "Mọi người trong văn phòng nghe đây. Các người đã bị bao vây... Nhân viên không phải trong tầng này lập tức out cho tôi, không thì chờ nhận thư sa thải đi!"

Chỉ sau vài giây đồng hồ, người đã trốn không còn một mống, ngay cả bầu yêu tinh của AK và NILE cũng theo trốn ra ngoài, sau khi ý thức được

mới có tạt giặt mình rón ra rón rén vào trong.

"Văn phòng của giám đốc Miêu ở ngay bên cạnh, cô Cao có phải đi nhàn rỗi không?" Cố Cách Cách buông túi xách, ngẩng lên ghế sofa, vắt chéo chân tao nhã nói, vì ghế làm việc của cô đã bị Cao Ngôn chiếm.

Cao Ngôn xoay ghế dựa, chuyển mặt về phía Cố Cách Cách, cười nói: "Tôi hôm nay đặc biệt tới tìm chị."

"Nếu như là về công việc, tôi sẽ nói chuyện với trợ lý của cô, không dám làm phiền cô Cao đây đại giá. Cô hiện giờ chính là vật cưng của giới giải trí, làm thương tổn đến cô, tôi đảm đương không nổi. Đám fan ở dưới lầu kia thôi cũng đủ đem tôi ngũ mã phanh thây."

Cao Ngôn tựa tay vào bàn đứng dậy, bước đến ngồi cạnh Cố Cách Cách: "Nếu tôi làm chị ngũ mã phanh thây, chẳng phải tôi cũng sẽ bị Miêu Miêu băm thành tám khúc sao? Ai... hàng nghìn hàng vạn sủng ái có ích lợi gì? Người tôi yêu sớm là danh hoa có chủ." Trên mặt là biểu tình thù sâu như biển.

Cố Cách Cách thở dài, giúp cô bổ sung thêm: "Người được cô yêu lại vô cùng thâm hiểm. Một câu, mạng khổ."

Cao Ngôn cười khê: "Cô giáo Cố nói chuyện vẫn cứ hài hước như vậy."

Cố Cách Cách không nói thêm gì chỉ nhún vai, cô không cho rằng Cao Ngôn đơn giản bởi vì quá rảnh rồi mà tới tìm cô tán gẫu, bên ngoài kia không biết có bao nhiêu ông chủ tay đang cầm túi bạc đầy, hy vọng được cùng Cao Ngôn nói chuyện phong hoa tuyết nguyệt đây?

Cao Ngôn đột nhiên nói: "Cô giáo Cố, khăn trên cổ của chị bị lệch, để tôi chỉnh lại cho chị." Nói xong liền đưa tay, kéo một góc khăn lụa xuống, sau khi mở ra lại lần nữa thắt vào, tết thành một nơ bướm xinh xắn, rồi cởi hai nút áo sơ mi ra, bỏ khăn vào trong đó.

Rõ ràng động tác của Cao Ngôn rất nhẹ nhàng nhưng Cố Cách Cách lại có cảm giác như hít thở không thông. Nếu giết người không cần đến mạng,

cô chắc chắn Cao Ngôn sẽ không chút do dự dùng khăn bóp chết cô.

Cố Cách Cách đợi Cao Ngôn buông tay, cười nói: "Cám ơn."

Cao Ngôn đáp trả bằng một cái mỉm cười: "Đừng khách sáo." rồi cảm thán, "Miêu Miêu làm tình luôn có thói quen thích cắn cổ, nhiều năm rồi mà vẫn không chịu sửa."

Ngực giống như bị người đấm, Cố Cách Cách thở có chút khó khăn. Cô đương nhiên biết Miêu Tư Lý có thói quen xấu như vậy, dù nói bao nhiêu lần vẫn không đổi được. Buổi sáng rửa mặt, khi nhìn thấy trên cổ mình đầy dấu hôn đỏ, thật muốn đánh cô mấy quỳên, ngày hè mà còn phải dùng khăn lụa để che mấy dấu hôn này.

Cố Cách Cách không nói gì, chờ cô nói tiếp, cũng mơ hồ đoán được mục đích cô ta tới lần này.

Cao Ngôn lại đứng dậy, lấy từ trong túi xách của mình một chiếc CD, đưa cho Cố Cách Cách: "Đây là album mới của tôi. Cô giáo Cố có thời gian nghe một chút, rồi cho tôi chút ý kiến."

Cố Cách Cách do dự một lúc mới tiếp nhận CD, cũng không hề liếc mắt, lập tức đưa ra sau thắt lưng. Cố Cách Cách biết, tay cô đang run rẩy, lại cười nói: "Diễn giỏi hát hay, cô Cao thật đa năng đa nghệ, càng mang lại nhiều lợi ích cho nền điện ảnh nước nhà."

"Đa tạ Cô giáo Cố khích lệ, hôm nay tôi còn chút việc, có thời gian chúng ta cùng nhau uống trà."

Cố Cách Cách rõ ràng chứng kiến trong nụ cười phong tình vạn chủng của cô có một tia ác độc, thản nhiên nói: "Đã quen biết nhiều năm, cần gì nữa chứ?"

Một tay Cao Ngôn đã nắm trên khóa cửa, lại quay đầu nói: "Cô giáo Cố có từng nghe tới một câu rất lưu hành trên mạng lúc này không? Chỉ cần công phu cao, Phù Dung cũng gầy thành châm, muốn có được một thứ gì đó, cứ tiếp tục kiên trì sẽ có lúc đoạt được."

Cố Cách Cách nhìn cô mở cửa, thấy Miêu Tư Lý cũng đang đứng ở cửa giờ cao tay chuẩn bị gõ đi vào.

"Hử, cậu định đi sao?" Miêu Tư Lý hỏi Cao Ngôn.

Cao Ngôn lắc đầu nói: "Quản lý của mình đang ở trên lầu. Hợp đồng còn vài chi tiết nhỏ chưa quyết định được, bây giờ mình lên tìm dì nói chút việc."

Miêu Tư Lý nhường lối cho cô: "Nếu trưa không bận, thì cùng nhau đi ăn một bữa."

Cao Ngôn cười ý vị thâm trường: "Nếu cậu một mình mời, mình sẽ rất thích, nhưng nếu mời mình mà đem theo bóng đèn, vậy thì xin miễn."

Miêu Tư Lý vỗ vai cô: "Vậy lần sau mời cậu thôi. Đúng rồi, ngoài cửa thang máy bị người hâm mộ cậu chắn hết rồi, cẩn thận một chút."

Cao Ngôn chớp chớp mắt nhìn cô: "Nếu lo lắng, cậu có thể đi theo hộ tống mình, mình nhớ cậu là Taekwondo đai đen tứ đẳng."

Miêu Tư Lý xem thường nói: "Thôi đi, với hai vệ sĩ cậu mang theo kia, làm sao còn cần đến mình bảo vệ? Chỉ cần cậu ra lệnh một tiếng, nói không chừng ngay cả người cậu, mình cũng không đến gần nổi."

Cao Ngôn chợt tiến đến bên tai cô, nhẹ nói: "Nếu cậu nguyện ý, đứng nói đến gần, đi vào trong cũng được."

Mặt Miêu Tư Lý lập tức đỏ bừng, còn chợt dạ nhìn thoáng qua Cố Cách Cách, sau đó mặt không thay đổi nhìn lại, vội vàng cách Cao Ngôn xa hơn.

Cao Ngôn cười ha hả. Đi ra cửa, chỉ vài bước chân ngắn ngủi mà tất cả đã dùng ánh mắt sùng bái ngắm nhìn. Trong văn phòng có không ít yêu tinh là người hâm mộ Cao Ngôn, nhất là khi cô là nữ nhân vật chính trong một bộ phim vừa chiếu, nổi tiếng đến mức phòng bán vé hết sạch, danh tiếng của cô cũng đi theo tăng vọt.

Miêu Tư Lý đóng cửa, bước tới phía Cỗ Cách Cách, cười hỏi: "Hai người tán gẫu gì vậy?"

Cỗ Cách Cách không đợi Miêu Tư Lý đến gần, đã xoay người bước tới phía bàn làm việc. Có điều cô đã quên trên tay còn cầm một thứ, lúc đưa lưng lại vừa lúc hiện ra trước mặt Miêu Tư Lý.

Miêu Tư Lý hỏi: "Đây là cái gì?"

Trên tay trống không, đĩa CD Cao Ngôn đưa đã bị Miêu Tư Lý cầm lấy. Cỗ Cách Cách cả kinh giật mình biến sắc, vội vàng xoay người, quát lên: "Đưa tôi!"

Miêu Tư Lý bị cô đột nhiên quát to giật mình hoảng sợ, không nói được gì. Nhìn thấy trên mặt Cỗ Cách Cách vẻ kinh hoàng ít gặp, nghi hoặc cúi đầu nhìn hộp CD, mặt trên ảnh chụp là Cao Ngôn mép váy tung bay, không có gì đặc biệt, chỉ là một album Cao Ngôn mới cho ra mắt. Cô cũng có nghe Cao Ngôn nói đến chuyện này. Chính là vì sao Cỗ Cách Cách lại phản ứng mạnh đến vậy? Giờ chiếc CD trên tay: "Sao vậy? Bộ cái này có vấn đề gì à?"

Cỗ Cách Cách cũng biết phản ứng vừa rồi hơi quá, hy vọng Miêu Tư Lý không sinh nghi: "Không có vấn đề gì, chỉ là Cao Ngôn tặng tôi chiếc đĩa, nếu em cần thì nói với cô ta một tiếng là được." Dứt lời, định cướp CD lại.

Miêu Tư Lý lại không để cô như nguyện: "Cái gì của chị với của em chứ? Phân chia rõ ràng như vậy chắc chắn có điều kỳ quái. Không được, em muốn mở ra xem."

Tò mò hại chết cả con mèo đấy, Miêu Tư Lý! Tim Cỗ Cách Cách như nhảy lên cổ họng, không dám tiếp tục giải thích giấu đầu lòi đuôi. Nhìn Miêu Tư Lý gỡ ra lớp túi bóng trong suốt bên ngoài, mở hộp CD, bên trong ngoại trừ đĩa CD không còn gì khác.

Miêu Tư Lý cầm đĩa CD lên, nhướn mày hỏi: "Trong này có gì kỳ lạ sao?"

Bởi vì đáy lòng Cố Cách Cách h ẫ hộp cùng lo lắng, mà vẻ mặt rất mất tự nhiên. Nghe Miêu Tư Lý hỏi như vậy, ngay cả khí lực trả lời cũng không có, chỉ muốn tiến đến, cướp lại chiếc CD kia r ẫ bẻ gãy thành đôi.

Miêu Tư Lý thừa lúc cô còn do dự bỏ CD vào trong đầu máy, một đoạn nhạc du dương truyền ra, vài giây sau là tiếng hát của Cao Ngôn. Hiển nhiên giọng hát đã được xử lý, chỉnh âm cũng thật tốt, không hát được cũng trở thành hát hay. Miêu Tư Lý lớn lên cùng Cao Ngôn, quá quen thuộc với giọng hát vừa cất lên đã lạc nhịp của cô ta, thế mà bài hát này chẳng những không chút lạc nhịp mà còn dịu dàng êm tai, Miêu Tư Lý hoàn toàn có thể tưởng tượng được sự gian khổ của công tác chỉnh sửa hậu kỳ.

Còn Cố Cách Cách sau khi nghe được trong CD thực sự chỉ có tiếng hát của Cao Ngôn, tâm trạng lo lắng mới hoàn toàn buông xuống, theo bản năng lau một chút mồ hôi lạnh trên trán, cô thực sự sợ hãi.

Vai chột nặng, Miêu Tư Lý từ phía sau ôm lấy cô, cầm đề lên vai cô nhẹ hỏi: "Có phải chị có chuyện gì gặt em không?"

CÁCH CÁCH GIÁ LÂM

Lạc Khuynh
dtv-ebook.com

Chương 54

Từ sau đêm đó, quan hệ của Cố Cách Cách và Miêu Tư Lý càng trở nên rõ ràng. Tuy vẫn chưa chính thức xác định quan hệ, nhưng cả hai đã giống một cặp đôi và thường xuyên hẹn hò với nhau.

Đương nhiên vui vẻ nhất vẫn là Miêu Tư Lý. Không có gì tốt đẹp hơn khi thổ lộ với người mình thích, mà người đó chẳng những không từ chối, lại còn yên lặng chấp nhận. Lịch học cuối cấp ba tuy dày đặc, nhưng cô vẫn có thể tranh thủ thời gian đi tìm Cố Cách Cách, nhìn qua còn có vẻ nhàn rồi hơn cả người đang là sinh viên kia.

Cố Cách Cách từng dặn Miêu Tư Lý không được đến trường tìm cô, cộng thêm vụ lần trước Miêu Tư Lý từng ra tay đánh Hứa Minh Huy trên sân bóng rổ, khiến gã ta lớn tiếng nói Cố Cách Cách thích con gái trước mặt hàng chục người và biến cô trở thành tâm bão tin đồn ở trường, nên càng thêm lý do để Cố Cách Cách nhất quyết không muốn Miêu Tư Lý tới trường tìm cô. Vì vậy, nơi mà hai cô hẹn gặp nhiều nhất chính là cửa hàng Kentucky Fried Chicken hoặc là McDonald bên cạnh trường Cố Cách Cách (...). Vì sao chỉ đến hai nơi đó? Bởi vì Cố Cách Cách vẫn luôn cảm thấy Miêu Tư Lý còn là trẻ vị thành niên, hơn nữa trong lòng đè nặng cảm giác tội lỗi, mặc dù đêm hôm đó, người bị áp là cô (...). Còn về phần vì sao luôn hẹn cạnh trường Cố Cách Cách, mà không phải cạnh trường Miêu Tư Lý? Đơn giản thôi, bởi vì Cố Cách Cách chưa từng một lần chủ động đến tìm Miêu Tư Lý. Đối với việc này, Miêu Tư Lý hoàn toàn không có chút khó chịu, vì với cô, Cố Cách Cách chịu chấp nhận mối quan hệ này đã là chuyện chẳng dễ dàng, làm sao còn dám tham lam đòi hỏi Cố Cách Cách phải tự thân vận động đến tìm cô chứ? Miêu Tư Lý tự nhận bản thân chưa đạt đến mị lực đó, tuy cô đã rất nỗ lực tu luyện chính mình, cố gắng rút ngắn hết sức khoảng cách chênh lệch giữa cả hai, bằng chứng tốt nhất cho những nỗ lực này, là ở lần thi thứ hai, cô đạt được hạng năm toàn trường.

Chớp mắt lại đến ngày thứ sáu. Bắt đầu từ sáng sớm, Miêu Tư Lý đã suy tính kế hoạch làm sao để có một cuối tuần lãng mạn cùng Cố Cách Cách? Hiện giờ, cô chẳng thể ăn thêm bất cứ một miếng gà chiên nào nữa (...), với lại đã rất lâu hai cô chưa được 'tiếp xúc thân mật' với nhau. Trong mắt Miêu Tư Lý, chỉ hôn môi thôi đã chẳng còn được xem là hành động thân mật (...).

Vào tuần đầu tiên, Cố Cách Cách nói chưa thích ứng với hoạt động đó, nên chỉ có thể bỏ qua. Đến tuần thứ hai, Cố Cách Cách phải 'chạy đua' với bản thiết kế, đến cả mặt mũi của cô, Miêu Tư Lý còn không thấy được, nên đành tiếp tục bỏ qua. Sang tuần thứ ba, chỉ mới nhìn thấy mặt nhau, vào giữa bữa ăn bỗng dưng Cố Cách Cách nhận được một cuộc gọi khẩn cấp của ban hướng dẫn, yêu cầu cô phải có mặt ngay lập tức, nên việc cũng không thành. Tuần thứ tư, Cố Cách Cách phải trở về thăm nhà, lại đành thôi. Tuần trước, cuối cùng Cố Cách Cách đã không còn việc gì quẩn thân, nhưng sau khi cơm nước, tắm rửa xong xuôi, Cố Cách Cách mới nói cho cô biết một tin chấn động, cô đang có nguyệt sự (...), được rồi, vẫn đành phải thôi.

Những ngày cấm dục (...) khiến Miêu Tư Lý vô cùng hoài niệm đêm hôm đó. Cả ngày cô luôn rối bời trong mâu thuẫn, âu lo sầu muộn, bồn chồn không yên, lòng như lửa đốt, đến nỗi sau kết thúc mỗi tiết học, cô đều gọi điện cho Cố Cách Cách, để đảm bảo nghe được sự khẳng định và chắc chắn Cố Cách Cách chẳng bận việc gì. Cuối cùng đã làm Cố Cách Cách nổi giận, dùng giọng quát như phá tan màng nhĩ, hét thẳng vào điện thoại: "Em còn dám gọi đến đây nữa, tôi đảm bảo sẽ khẳng định và chắc chắn nói cho em biết, hôm nay em đừng hòng gặp được tôi!"

Miêu Tư Lý run rẩy cúp ngay điện thoại, rồi mới dám nói vào trong di động: "Hứ, em không tin chị chẳng có ham muốn ấy."

Đáng tiếc người tính không bằng trời tính. Đến lúc Cố Cách Cách không có việc, thì Miêu Tư Lý lại có việc.

Chuông báo tan học vừa vang lên, Miêu Tư Lý đã sớm thu dọn xong sách vở, chuẩn bị lao thẳng ra ngoài, thì bất ngờ bị Cao Ngôn chặn lại.

Cao Ngôn kéo Miêu Tư Lý tới một góc khuất trong trường, bu òn r ù nói: "Người kia lại đến tìm mình."

Miêu Tư Lý nhảy dựng: "Cái gì? Cậu còn dây dưa với thằng chả hả?"

Cao Ngôn nhìn bộ dạng cô như vậy, vui vẻ cười: "Miêu Miêu, cậu đang ghen à?"

Miêu Tư Lý bĩu môi: "Ghen gì chứ? Mình chỉ đang quan tâm cậu thôi." sau đó trở nên nghiêm túc nói, "Nghe mình khuyên một câu, đừng qua lại với gã ta nữa. Loại người đó chỉ thích vẻ bề ngoài của cậu, chứ chẳng thiết tình thích cậu đâu."

Cao Ngôn cười mỉa: "Thiết tình thích thì có thể ở bên nhau sao? Mình thích cậu, nhưng cậu cũng đâu chịu ở bên cạnh mình."

Mặc dù biết sẽ khiến người nghe có chút tổn thương, nhưng Miêu Tư Lý vẫn cứ nói ra: "Mình lúc nào cũng thích cậu, nhưng chỉ thích theo kiểu bạn bè, không thể trở thành cái thích kiểu người yêu." dừng lại một chút, nói tiếp, "Hơn nữa mình đã có người thương. Không, nói cho đúng phải là mình yêu người ấy."

Cao Ngôn ngây ngẩn cả người. Miêu Tư Lý đã biết yêu một người? Cô ta vẫn luôn tưởng Miêu Tư Lý vốn không hiểu tình yêu. Lớn lên trong một gia đình không đủ đầy, muốn thật lòng yêu một người chắc chắn là việc rất khó, cho dù có yêu, cũng chỉ sẽ chôn sâu trong đáy lòng. Vì vậy, khi xem qua các loại biểu hiện, Cao Ngôn vẫn luôn cho rằng, trong lòng Miêu Tư Lý có cô ta. Tuy Miêu Tư Lý sống chết không bao giờ chịu thừa nhận, nhưng cô ta cứ nghĩ nhất định trong lòng Miêu Tư Lý có tình cảm với mình. Vậy mà giờ, Miêu Tư Lý lại nghiêm túc nói cho cô ta biết, Miêu Tư Lý đã yêu một người, và người đó chẳng phải là cô ta?!

"Là ai?" Cao Ngôn lạnh giọng hỏi, còn b ỗ thêm một câu, "Là nam hay nữ?"

Miêu Tư Lý thoải mái thừa nhận: "Là nữ và cậu cũng đã gặp r ấ. Cỗ Cách Cách."

Cao Ngôn càng không thể chấp nhận được. Miêu Tư Lý thích con gái nhưng lại chẳng thích cô ta?! Thật ra lúc Miêu Tư Lý bắt đầu yêu, cô ta cũng mơ hồ đoán được có thể là người đàn bà đó. Lần trước khi cả hai ở khách sạn đã đối xử với nhau rất thân mật.

"Vì sao?" Cao Ngôn hỏi.

Miêu Tư Lý khó hiểu nhìn cô ta: "Vì sao gì cơ?"

Cao Ngôn có chút kích động: "Vì sao cậu thích con gái, nhưng lại không thích mình? Mình với cậu quen biết nhiều năm như vậy, còn cậu và chị ta chỉ mới biết nhau mấy tháng, vì sao cậu thích chị ta chứ không thích mình? Là vì sao hả?"

Miêu Tư Lý thản nhiên nói: "Thích là bằng cảm giác, loại cảm giác này không thể nói rõ được. Có lẽ mình vừa gặp đã yêu chị ấy, lần đầu gặp mặt đã phải lòng mất rồi, chỉ đơn giản vậy thôi."

Cao Ngôn không nói thêm gì, chỉ mở to hai mắt trừng lên nhìn Miêu Tư Lý, trong ánh mắt còn mang theo chút hung ác mà ngay cả bản thân cô ta cũng không nhận ra.

Miêu Tư Lý nhìn Cao Ngôn như vậy, rốt cuộc hiểu vì sao cô chẳng thể thích cô ta. Người này có tính sở hữu quá cao, hoặc có thể nói, ham muốn cá nhân quá lớn, khiến cho người ta cảm thấy, nếu cô ta mà không chiếm được thì nhất định sẽ đập đổ, và còn đi đâu gì đó khác nữa mà Miêu Tư Lý cũng đọc không hiểu trong ánh mắt của cô ta. Tuy cả hai lớn lên cùng nhau, nhưng Miêu Tư Lý vẫn cảm thấy cô thực sự vẫn chưa hiểu hết Cao Ngôn. Khi bày tỏ tình cảm với người mình yêu, đáng lẽ nên nhẹ nhàng thoải mái, giống cái cách mà Cố Cách Cách vẫn thì thầm bên tai cô mỗi khi đêm khuya thanh vắng, kể cho cô nghe từng ly từng tí về cuộc sống của mình. Mặc dù đôi lúc biến thành nói về điều quá xa vời, một hồi sau còn bước vào cảnh giới chẳng hề có thật (...), nhưng cô thích Cố Cách Cách như vậy, trong sáng đến nỗi có thể hình dung bằng hai từ ngây thơ. Tuy đa số thời gian Cố Cách Cách thường miệng lưỡi sắc nhọn, không kiêng nể gì phun nọc độc, nhưng đó lại là loại độc chẳng đả thương người, nhất là khi nó được phun lên người Miêu Tư Lý, thì hoàn toàn biến thành mật ngọt.

Miêu Tư Lý nói: "Ngôn Ngôn, liệu có bao giờ cậu nghĩ đến chuyện, thật ra cảm giác của cậu đối với mình chỉ là tình bạn, chứ chẳng phải tình yêu không? Bởi vì cậu chưa gặp được người cậu thực sự thích, nên mới lần tưởng như vậy. Có thể người cậu thích là con trai, mà cho dù cậu thích con gái, thì chắc chắn cũng chẳng phải kiểu như mình. Sở thích của chúng ta khác biệt, tính cách thì không hợp; tóm lại, giữa hai tụi mình không có điều kiện cần có để nảy sinh tình yêu. Chúng ta thân nhau đến nỗi có thể mặc được áo lót của nhau, nhưng lại chẳng hề có cảm giác xao xuyến. Đây là tình bạn, chứ không phải tình yêu, cậu hiểu không?"

Cao Ngôn hỏi lại: "Vậy cậu có cảm giác gì đối với Cố Cách Cách?"

Miêu Tư Lý muốn dùng ngôn ngữ chuẩn xác nhất để miêu tả cảm giác của mình với Cố Cách Cách. Sau khi suy nghĩ một lúc lâu mới nói: "Mình có dự vọng với chị ấy."

Lòng Cao Ngôn khẽ động: "Ý cậu, hai người đã...?"

Miêu Tư Lý lại lần nữa không e dè gạt đầu: "Ừ."

Cao Ngôn trầm mặc cân nhắc những lời Miêu Tư Lý nói. Cô ta không quá hiểu về dự vọng, nhưng lúc người đàn ông kia sắp tiến vào trong cơ thể, trong khoảnh khắc ngắn ngủi đó, cô ta cảm thấy khát vọng, có điều cô ta lại chưa từng chủ động có cảm giác ấy với ai, kể cả Miêu Tư Lý. Chẳng lẽ đó là biểu hiện của việc không yêu? Nhưng rõ ràng cô ta thích Miêu Tư Lý, hay vì cả hai chưa thực sự ăn nằm với nhau nên chưa xuất hiện? Hơn nữa con gái và con gái cũng có thể chiếm hữu nhau? Nghĩ đến đây, rồi nhìn Miêu Tư Lý, quả nhiên sinh ra cảm giác khác thường.

Miêu Tư Lý nhìn đồng hồ. Sắp sáu giờ, Cố Cách Cách nói chiều nay chị ấy chỉ có hai tiết, cho nên hẳn là đang đợi mình. Không muốn tiếp tục lãng phí thời gian, vội vội vàng vàng nói: "Ngôn Ngôn, cậu không nên đi gặp gã ta. Giờ mình có việc phải đi trước."

Cao Ngôn thấy cô gấp gáp như vậy, biết cô nhất định đang vội vã đi gặp Cố Cách Cách, trong lòng chợt không vui, trong đầu lóe lên một suy

nghe, liền kéo cánh tay Miêu Tư Lý: "Được, mình đồng ý với cậu không đi gặp người đó, nhưng cậu cũng phải đồng ý mình một việc, được không?"

Miêu Tư Lý nhăn mày: "Chuyện gì?" Nếu quấy rầy cô hẹn hò cùng người đẹp, chắc chắn sẽ mắc kẹ.

Cao Ngôn nói: "Cùng đến nhà mình gặp mẹ đi. Hôm nay mẹ mình mới được xuất viện luôn đấy."

"Hả?" Miêu Tư Lý nhíu mày càng chặt. Việc này đúng là không tiện từ chối. Nghĩ nghĩ nói, "Ngày mai đi, không, ngày một được không? Ngày một mình đến thăm dì."

Cao Ngôn mím môi: "Mẹ mình cứ nhắc tới cậu, nói đã lâu không gặp cậu. Mình đã hứa với mẹ, hôm nay sẽ đưa cậu đến nhà chơi. Nếu không thấy cậu, chắc chắn mẹ sẽ rất buồn. Mẹ bệnh nặng vừa mới khỏi, chẳng lẽ cậu muốn thấy mẹ vì thất vọng mà bệnh trở nặng vào bệnh viện tiếp sao?"

"Cái này..." Miêu Tư Lý do dự.

Cao Ngôn lại nói tiếp: "Cậu chỉ cần đến nhà để mẹ mình nhìn một chút là được, chắc chắn không làm chậm trễ chuyện của cậu."

Miêu Tư Lý lại nhìn đồng hồ một chút. Từ trường học đến nhà Cao Ngôn, rồi từ đó đến nơi hẹn với Cố Cách Cách, khoảng gần một giờ là đủ, đi muộn một giờ để đổi lấy hai ngày yên bình bên Cố Cách Cách, tính ra vẫn có lợi hơn. Cô gật đầu: "Được rồi, mình đi với cậu, có đi đâu mình phải báo một tiếng cho Cố Cách Cách đã." Nói rồi lấy điện thoại ra, mới phát hiện không còn pin, ban ngày gọi nhiều cuộc điện thoại như vậy, còn pin mới là lạ, đành phải hỏi mượn Cao Ngôn, "Cho mình mượn điện thoại của cậu với. Điện thoại của mình hết pin rồi."

Cao Ngôn rút tay vào trong túi quần tắt máy điện thoại, sau đó mới móc ra: "Điện thoại của mình cũng hết pin, đến nhà mình gọi bằng điện thoại bàn đi."

Miêu Tư Lý cũng đoán được Cao Ngôn đang cố tình, nhưng cô không vạch trần. Muộn thì cũng đã muộn, dù sao cô cũng đã sắp xếp một kế hoạch cuối tuần hoàn hảo dành cho Cố Cách Cách. Với kế hoạch lãng mạn đến vậy, nhất định Cố Cách Cách sẽ tha thứ cho cô. Nghĩ vậy, cô liề n nói: "Đi thôi." Phải đi nhanh để còn về nhanh.

Cao Ngôn cười ngọt ngào với cô, nhiều ít vẫn mang theo ý biết ơn.

Miêu Tư Lý vốn định thúc giục, nhìn thấy nụ cười như vậy, ngược lại cảm thấy có chút ngượng ngùng.

***

Khó được một lần không phải đến tiệm ăn nhanh KFC, còn được sắp xếp vào trong phòng tình nhân kín đáo, Cố Cách Cách ng ồi ở bên trong mà giống như được bước vào một thế giới đầy kẹo, trong lòng tràn đầy ngọt ngào. Lúc này qua điện thoại, Miêu Tư Lý còn nói sẽ cho cô một surprise, khiến tâm tình cô càng nhảy nhót mong chờ, vì thế không hề gọi điện thúc giục Miêu Tư Lý, mà chỉ kiên nhẫn im lặng chờ đợi. Nào biết đã vượt qua giờ hẹn nửa tiếng, mà vẫn không thấy bóng dáng Miêu Tư Lý đâu. Gọi điện thoại, không ngờ lại tắt máy, khiến Cố Cách Cách có chút hoang mang. Miêu Tư Lý, em đang làm cái quỷ gì vậy?

CÁCH CÁCH GIÁ LÂM

Lạc Khuynh
dtv-ebook.com

Chương 55

Đúng như lời Cao Ngôn, mẹ của cô ta bệnh nặng mới khỏi. Sắc mặt vàng như nền, gầy đến chỉ còn da bọc xương, làm người ta nhìn thấy mà chua xót. Từ sau khi chuyển đến khu nhà mới, đã rất lâu rồi Miêu Tư Lý chưa gặp mẹ Cao Ngôn. Nếu tính tuổi, bà hẳn xấp xỉ tuổi mẹ cô, nhưng vì dáng vẻ gầy gò khô héo của mẹ Cao Ngôn, nên nhìn vào lại tưởng lớn hơn mẹ cô đến hai chục tuổi. Đương nhiên mẹ cô vốn luôn nhìn trẻ hơn so với những người cùng tuổi, có đi đâu chênh lệch lớn tới vậy cũng thật bất thường.

Miêu Tư Lý chưa từng hỏi mẹ Cao Ngôn mắc bệnh gì, chỉ nói lúc nào có thời gian rảnh, nhất định sẽ đem ít thuốc bổ đến, cho nên khi mẹ Cao Ngôn kéo cô tới bên hỏi chuyện, làm sao Miêu Tư Lý có thể không biết xấu hổ mà nói mình cần phải đi? Sau khi Cao Ngôn nấu xong bữa tối, cô còn ở lại ăn cơm cùng hai mẹ con. Mắt nhìn đồng hồ, đã qua thời gian hẹn với Cố Cách Cách khá lâu, hơn nữa điện thoại bàn nhà Cao Ngôn lại bị hỏng, chẳng thể báo cho Cố Cách Cách biết. Nghĩ rằng Cố Cách Cách đã về nên cô đồng ý giúp Cao Ngôn quét tước nhà cửa trước sau một lần. Có lẽ bởi trong nhà có người bệnh, cô cứ cảm thấy trong phòng tràn ngập một loại hương vị kỳ lạ, mùi này không giống như thuốc Đông y, cũng chẳng giống như thuốc tây, mà là một mùi hương rất đặc trưng, không thể nói là khó ngửi hay dễ ngửi, chỉ là ngửi nhiều một chút liền thấy đầu choáng váng.

Sau khi mang rác ra ngoài, Miêu Tư Lý phát hiện đồ đạc nhà Cao Ngôn ít đến không tưởng nổi, quả thật chỉ như có mỗi bốn bức tường, hoàn toàn khác hẳn so với lần trước cô đến, giống như vừa mới bị ai đó cướp sạch. Lại nhớ đến bố mẹ Cao Ngôn đã ly dị, mẹ cô ta còn là cái ấm sắc thuốc, khó trách Cao Ngôn phải lựa chọn con đường kia. Cô cũng được coi là bạn thân của Cao Ngôn, vậy mà chẳng hề biết gì tình cảnh túng quẫn đến mức

này của bạn mình, sao còn tư cách chỉ trích Cao Ngôn thế nào là đúng là sai?

Sau khi Cao Ngôn giúp mẹ mình nghỉ ngơi, cô ta lại giống như trước đây, kéo Miêu Tư Lý ngồi xuống nói chuyện trên giường. Cao Ngôn kể, từ sau khi mẹ cô ta sinh bệnh, đã sớm tiêu hết tiền trong nhà, từng món đồ dùng cũng bị bán đi, chỉ còn lại mấy thứ đồ cũ không đáng mấy đồng. So với tiền thuốc men khổng lồ của mẹ cô ta mà nói, căn bản chỉ như muối bỏ bể, đá ném vào nước, ngay cả chút bột khí cũng không còn.

Miêu Tư Lý: "Chuyện lớn như vậy, vì sao không sớm nói cho mình biết?"

Cao Ngôn thần nhiên cười: "Nói cho cậu biết để làm gì đây? Cậu chỉ là bạn thân của mình, chẳng lẽ bảo cậu đến nuôi mẹ mình?"

"Dù sao cũng có thể giúp đỡ chút gì đó mà. Mẹ mình nếu biết tình trạng này của mẹ cậu, chắc chắn mẹ sẽ đồng ý giúp đỡ hai người."

Cao Ngôn tựa đầu lên vai cô, nhắm mắt, nhẹ nói: "Cậu với mẹ cậu đều là người tốt. Mấy năm qua đã giúp hai mẹ con mình không ít. Mình đều nhớ tất cả đi đâu đó trong lòng, chỉ là bệnh của mẹ mình vốn là thùng không đáy, nên mình mới muốn tay làm hàm nhai, tự mình cố gắng nuôi mẹ."

Miêu Tư Lý hỏi: "Vậy nên cậu mới nghĩ đến việc đi làm ngôi sao?"

Cao Ngôn bật cười: "Cậu không nghĩ đó là một con đường tắt sao? Vừa nổi tiếng lại vừa kiếm được nhiều tiền, như vậy mình sẽ chẳng sợ không nuôi được mẹ. Đáng tiếc, nào có bánh nóng rơi từ trên trời. Đúng là nằm mơ!"

Miêu Tư Lý nhớ việc Cao Ngôn muốn cô đến vay tiền bố mình, nên chỉ im lặng. Nếu cô biết tình cảnh này của Cao Ngôn sớm một chút, có lẽ cô sẽ đồng ý thử một lần. Tuy cô không biết người bố kia liệu có đồng ý giúp hay không? Bởi nếu ông chịu nhận cô là con gái, tại sao mười tám năm qua chưa bao giờ tới gặp cô? Dù gì đi nữa, cô cũng chỉ là một đứa con rơi bị vứt bỏ.

Cao Ngôn nhìn thấy vẻ mặt mất mát của Miêu Tư Lý, cần tay cô, an ủi ngược lại: "Cậu không cần áy náy mãi vì việc đó. Mình biết nỗi khổ tâm của cậu, hơn nữa không phải bây giờ mọi chuyện đã sau cơn mưa trời lại sáng rồi sao? Bệnh tình của mẹ mình đã ổn định, còn mình cũng nhận được thông báo của bên quay phim. Có lẽ mấy ngày nữa mình sẽ đi thử vai. Nói không chừng, mình lại thực sự có thể trở thành ngôi sao lớn được bao người ngưỡng mộ đấy, đến lúc ấy mình sẽ ký tên cho cậu."

Miêu Tư Lý nghe cô ta nói vậy, nhưng chẳng hề cảm thấy vui vẻ. Cô biết Cao Ngôn đã có được tất cả những điều này từ đâu, nên hỏi: "Thử vai? Bây giờ đang cuối cấp ba, cậu không sợ ảnh hưởng đến chuyện học sao?"

Cao Ngôn im lặng một lúc, mới nói: "Mình quyết định sẽ thôi học."

"Thôi học?" Miêu Tư Lý hoảng hốt la lên, "Vì sao? Thành tích của cậu tốt mà, chắc chắn có thể trúng tuyển một trường đại học danh tiếng nào đó. Cậu không thể lấy tương lai của mình ra đùa như vậy!"

Cao Ngôn cong khóe miệng, nở một nụ cười tự giễu: "Trúng tuyển thì thế nào? Học phí cao như vậy, nhà mình có thể chi nổi sao? Hơn nữa, tốt nghiệp rồi thì sao? Chẳng lẽ còng lưng đi làm? Tiền lương một tháng chỉ mấy ngàn đồng, nếu bệnh của mẹ mình tái phát thì lo được đến đâu chứ? Còn không bằng đánh cược một lần. Chỉ cần cho mình một cơ hội, mình tin nhất định mình có thể nhận được vai diễn." Nói xong lời này, trên mặt Cao Ngôn tràn đầy vẻ tự tin.

Miêu Tư Lý đắn đo nhìn cô ta. Cô thật không biết lựa chọn này của cô ta là đúng hay sai?

Bỗng dưng Cao Ngôn lại tỏ ra rất vui vẻ, kéo Miêu Tư Lý xuống giường: "Đi, tụi mình ra ngoài uống rượu đi. Coi như chúc mừng mình tìm được một tương lai đầy hứa hẹn, còn ăn mừng mẹ mình đã khỏi bệnh. Hôm nay tụi mình đi uống thoải mái một bữa, không say không về!"

Lúc này Miêu Tư Lý thực sự khó xử. Cô cần phải về gặp Cố Cách Cách, nhưng lại không đành lòng từ chối Cao Ngôn. Ngẫm lại dường như đã rất lâu rồi Cao Ngôn chưa vui vẻ như vậy, thêm nữa cô từng cự tuyệt

Cao Ngôn rất nhiều lần, nếu đến yêu cầu nhỏ này cũng không đồng ý, cô cảm thấy bản thân quá tàn nhẫn, nghĩ thế đành cắn răng: "Được rồi." Dù sao Cố Cách Cách cũng đã giận cô, chỉ đành đợi đến ngày mai rồi thật tâm chịu đòn nhận tội vậy.

***

Nơi hai người đến là một quán bar bên cạnh khu nhà của Miêu Tư Lý, chọn nơi này chủ yếu vì có trị an tốt hơn khu phố của Cao Ngôn. Nếu say, cả hai có thể đi thẳng về nhà Miêu Tư Lý, chứ sao hai người dám về nhà Cao Ngôn quấy rầy mẹ cô ta nghỉ ngơi.

Đặt một phòng VIP, đem tất cả đèn ào chặn ở ngoài cửa. Lúc bắt đầu, Miêu Tư Lý chỉ ngẩng nhìn Cao Ngôn tự dốc từng ly bia vào trong miệng; sau đó, vì không thể từ chối thêm, cô cũng đành coi bia thành nước rồi nhắm mắt uống. Kết quả sau khi hết một két bia, Cao Ngôn bỗng gọi một chai Brandy - một trong sáu loại rượu mạnh, nghe đến khi uống vào có thể đốt cháy con đường mà nó đi qua, từ đó có thể biết nồng độ cồn của loại này cao bao nhiêu. Lúc cả hai giải quyết xong một chai, cũng là lúc gục say luôn trong phòng. Không biết ngủ mất bao lâu, vẫn là Miêu Tư Lý tỉnh dậy trước, lay tỉnh Cao Ngôn kêu cô ta đi về.

Đêm khuya thanh vắng, trên đường hầu như chẳng còn bóng người. Hai người kề vai xiêu vẹo bước đi, thỉnh thoảng còn cất tiếng hát, nói về chuyện cũ từ tiểu học cho đến hiện giờ, nói về những kỷ niệm buồn cười của cả hai, sau khi nói xong còn cười lên ha hả, thật không khác gì những kẻ điên khùng.

Miêu Tư Lý mở cửa, Cao Ngôn lập tức đẩy cô ra, ngay cả giày cũng không cởi, vội vàng chạy vào trong toilet. Miêu Tư Lý lớn tiếng hỏi: "Cậu làm sao vậy?"

Đầu tiên là tiếng nôn mửa, sau đó mới nghe thấy giọng của Cao Ngôn truyền tới: "Muốn ới."

Miêu Tư Lý cười rộ lên: "Thật không có tiền đồ. Đã nói tử lượng của cậu không qua được mình mà!"

Đóng cửa lại, Miêu Tư Lý cảm thấy miệng đắng lưỡi khô, không bật đèn mà dựa vào cảm giác bước vào phòng khách rót nước. Khi sắp tới cạnh máy nước uống, bỗng thấy trước mắt chói lòa, vội đưa tay lên che ánh sáng, sau một lúc lâu mới thích ứng. Đến khi nhìn thấy rõ người đứng trước mặt, ngay lập tức Miêu Tư Lý tỉnh táo hẳn, còn cứng họng "Em..." nửa ngày mà chẳng thốt được hết lời.

Cố Cách Cách nhét cốc nước vào tay Miêu Tư Lý, rồi nói: "Em trở về nhà an toàn là tốt rồi. Tôi về đây." Giọng điệu bình thản, nghe không ra là vui hay giận.

Làm sao Miêu Tư Lý còn có tâm trạng uống nước? Vội buông cốc nước, ôm lấy cổ Cố Cách Cách đang xoay người, sốt ruột nói: "Đã trễ thế này làm sao chị về được? Trường chị chắc cũng đã sớm đóng cửa. Chị ở lại đi."

Thân thể Cố Cách Cách cứng đờ, không nói gì, hơn nửa ngày mới nhẹ "Ừ." một tiếng.

Miêu Tư Lý lập tức mừng rỡ như điên, có đi đâu cô cũng không quên còn một quỹ say đang ở trong toilet. Buông Cố Cách Cách, có chút áy náy: "Em đi xử lý Cao Ngôn chút."

Vào toilet thấy Cao Ngôn đang ôm bồn cầu, chẳng ỏi cũng chẳng nôn, Miêu Tư Lý đặt áo ngủ lên trên móc: "Tắm xong thì đến phòng mình ngủ đi."

Có lẽ do đã nôn sạch thứ chất cặn trong bụng, Cao Ngôn cũng tỉnh táo hơn, còn bật dậy đẩy Miêu Tư Lý ra khỏi toilet, hung tợn cảnh cáo: "Không cho phép rình coi mình tắm." sau đó rền một tiếng khóa cửa phòng vệ sinh.

Ngày hôm nay đã quá nhiều hiểu lầm, Miêu Tư Lý không muốn nói thêm gì nữa. Trở về phòng khách, mới nhớ trên người toàn mùi rượu, không dám ngửi cạnh Cố Cách Cách, mà chỉ đành ngửi xuống sofa đối diện với cô, quan sát biểu tình của Cố Cách Cách, bắt đầu giải thích: "Hôm nay em theo Cao Ngôn về nhà thăm mẹ cậu ấy, bởi vì điện thoại hết pin nên không thể gọi điện báo chị."

Cố Cách Cách đang xem TV ở chế độ im lặng. Nghe Miêu Tư Lý nói, chỉ "Ủ." một tiếng tỏ vẻ cô đang nghe.

Miêu Tư Lý không yên lòng nhìn Cố Cách Cách, tim đập thành thịch không ngừng, tiếp tục: "Sau đó chúng em đi quán bar uống rượu, trở về chính là chị đang thấy đây."

Một buổi tối không có chút tin tức, kết quả chỉ với hai câu đã giải thích xong, chính Miêu Tư Lý cũng cảm thấy không thể tin nổi, nhưng thực tế đúng là như vậy. Quả thật cô cũng đâu thể kể hết tường tận chi tiết từng lời nói của mình và Cao Ngôn, bởi vì cả hai đã nói nhiều đến nỗi ngay cả chính cô cũng chẳng nhớ mình đã nói những gì.

Thấy vẻ mặt Cố Cách Cách vẫn không chút thay đổi, Miêu Tư Lý dò xét hỏi: "Chị có giận không?"

Như cô mong muốn, Cố Cách Cách vừa ấn đi ầu khiến từ xa vừa đáp: "Không."

Cố Cách Cách không tức giận, hẳn là chuyện đáng mừng, nhưng Miêu Tư Lý vẫn cảm thấy căng thẳng. Nhìn biểu hiện của Cố Cách Cách giống như không hề để cô ở trong lòng. Nghĩ thế, đột nhiên Miêu Tư Lý cảm thấy buồn tủi, thà rằng Cố Cách Cách phẫn nộ mắng cô, chứ đừng chẳng chút để ý như bây giờ.

Miêu Tư Lý ngẩng xồm xuống bên cạnh chân Cố Cách Cách, đóng đưa đầu gối: "Nếu chị muốn mắng thì cứ mắng đi. Hôm nay là em không đúng."

Cố Cách Cách cúi đầu nhìn cô, nhíu mày: "Em đã đưa ra lý do em sai hẹn. Làm sao tôi còn trách mắng em?"

"Nhưng mà..." Cố Cách Cách khéo hiểu lòng người, càng khiến Miêu Tư Lý không biết phải làm sao, lại chợt thấy Cao Ngôn gọi, "Miêu Miêu, mình tắm xong rồi, đến lượt cậu đó!"

Cố Cách Cách mấp máy miệng: "Đi tắm đi."

Miêu Tư Lý nghe lời đứng dậy, bước tới phía buồng vệ sinh.

Sau khi nghe thấy tiếng đóng cửa, Cố Cách Cách mới cúi người, đặt khuỷu tay lên đầu gối, cảm nhận sự chua xót đang khiến lòng cô quặn đau kịch liệt.

CÁCH CÁCH GIÁ LÂM

Lạc Khuynh
dtv-ebook.com

Chương 56

Lúc Miêu Tư Lý tắm rửa xong đi ra, thấy Cố Cách Cách vẫn ng ồi trên sofa, có đi ầu TV đã tắt, ng ồi ôm gối lưng, im lặng thất th ần nhìn bàn trà.

"Trở v ề phòng ngủ đi." Miêu Tư Lý đứng trước mặt Cố Cách Cách, nhẹ giọng nói.

Cố Cách Cách ng ẩng đ ầu nhìn cô, khóe miệng nhếch lên một nụ cười thản nhiên: "Chưa bu ồn ngủ. Em ngủ trước đi, tôi không ngủ được, muốn ng ồi thêm một lát."

"Em ng ồi cùng chị." Miêu Tư Lý ng ồi xuống bên cạnh cô, đưa tay ôm cô vào lòng.

Cố Cách Cách không đẩy ra, cũng không giống như trước chôn cả người trong lòng Miêu Tư Lý, mà thẳng lưng ng ồi cứng ngắc.

Miêu Tư Lý cảm thấy giống như đang ôm một con rối không còn sự sống, nhìn chăm chú sườn mặt của Cố Cách Cách, nhất thời không biết nói gì.

Vẫn là Cố Cách Cách phá tan sự im lặng, cúi đ ầu, chậm rãi cất lời: "Có một vấn đề tôi suy nghĩ cả một buổi tối mà vẫn không hiểu, đột nhiên vừa r ồi tôi lại nghĩ ra."

Miêu Tư Lý nghe ngữ điệu của cô bình tĩnh như nước, chợt cảm thấy bất an, không khỏi siết chặt vòng tay, để cô đối diện với chính mình, có chút căng thẳng hỏi: "Chị đã hiểu vấn đề gì?"

Cố Cách Cách nhìn cô, ánh mắt trong suốt hệt như một hồ nước, nét mặt cũng bình lặng giống như vừa được bão tố gột rửa qua, lời nói nhẹ

như gió thổi mây bay: "Mấy ngày qua, tôi luôn bị dằn vặt trong rất nhiều mâu thuẫn. Loại cảm giác ấy không biết phải hình dung thế nào? Ngay cả lúc vui mừng nhất, tôi cũng cảm thấy có chút sợ hãi, đôi khi lại lo lắng bồn chồn, nhưng đa phần vẫn là mông lung. Loại cảm giác ấy giống như tôi bước vào một mê cung, lối ra rõ ràng ở ngay trước mặt, nhưng tôi chạy thế nào cũng không thoát ra được. Cảm giác ấy khiến tôi vô cùng mệt mỏi, cho đến tận hôm nay, tôi mới hiểu vì sao tôi lại bối rối đến vậy. Miêu Tư Lý, nếu em là con trai thì thật tốt, nếu tuổi của em lớn hơn một chút thì thật tốt, tôi đã chẳng phải rối rắm đường này. Cuối cùng tôi đã hiểu, đi đâu tôi luôn rối rắm chính là, tôi có thích em hay không? Có thể thích em được không? Trước kia tôi thích một người, chưa bao giờ có nhiều băn khoăn đến vậy."

Miêu Tư Lý biết, ngay lúc tình cảm của hai cô chưa kịp vững chắc, đã phạm phải một sai lầm trí mạng, khiến một chút thích cô đang tồn tại trong lòng Cố Cách Cách đã chết đi ngay lập tức. Tuy chuyện ngày hôm nay là cô sai, nhưng cô cũng có nỗi khổ bất đắc dĩ. Cố Cách Cách, sao chị có thể chỉ vì em sai hẹn, mà nói buông tay đã buông tay ra ngay? Buông Cố Cách Cách ra, Miêu Tư Lý cũng ngẩng thẳng lưng lên, nhìn Cố Cách Cách: "Cho nên quyết định của chị là...?"

Cố Cách Cách bình tĩnh nói: "Trước khi đoạn tình cảm này còn chưa bắt đầu, thì chấm dứt đi!"

Miêu Tư Lý không thể bình tĩnh được như Cố Cách Cách, lời nói đó chính là một nhát dao đâm thẳng vào ngực cô. Ngay lập tức cô đứng dậy, đau thương gào thét: "Cố Cách Cách, sao chị có thể nói lời vô trách nhiệm như vậy? Gì mà chưa bắt đầu? Chúng ta đã sớm bắt đầu, vào lúc chị không đẩy em ra cũng chính là đã bắt đầu. Là chị cho em hy vọng, cho em lí tưởng yêu chị. Cố Cách Cách, em yêu chị. Mỗi ngày em đều nhớ đến chị, mỗi ngày đều mong muốn gặp chị, mỗi việc em làm đều hy vọng chị được vui. Em muốn mỗi ngày đều gặp chị, muốn chúng ta mỗi ngày được ở bên nhau, vĩnh viễn cũng không tách rời."

Nghe những lời thổ lộ chân thành của Miêu Tư Lý, Cố Cách Cách cảm thấy trong lòng có chút rung động, nhưng những điếu đó lại chỉ giống bong

bóng nước, mờ nhạt lại dễ tan. Lời Miêu Tư Lý thâm tình thổ lộ nghe sáo rỗng hệt như những lời thoại mà các diễn viên trong phim thường nói, đầy đẹp đẽ nhưng không thực tế. Miêu Tư Lý giống như đang tự dệt lên một câu chuyện cổ tích. Trong câu chuyện của cô, chẳng hề có phiên não, chỉ có hạnh phúc. Thế giới tình yêu của cô thật thuần khiết, hoàn toàn chẳng biết đến những áp lực mà bản thân sẽ phải gánh vác nếu hai người con gái ở bên nhau.

Trong trường học, tin đồn cô thích con gái vẫn đang lan tràn, thậm chí từng có người chỉ trỏ ngay trước mặt cô, không biết sau lưng sẽ còn bị nói bao nhiêu lời khó nghe? Nếu cô và Miêu Tư Lý thực sự ở bên nhau, thật không dám tưởng tượng sẽ có hậu quả thế nào? Sau này còn phải công khai với gia đình hai bên, cô thật không tưởng tượng nổi cả hai phải xử lý ra sao? Cô muốn Miêu Tư Lý chia sẻ áp lực với cô, nhưng mỗi lần nhìn vào ánh mắt vô tư trong suốt ấy lại không nhẫn tâm nói ra. Miêu Tư Lý chỉ mới mười tám tuổi, nhận thức về tình yêu rất đơn thuần và ngây thơ. Điều Miêu Tư Lý theo đuổi chính là cảm giác được yêu. Đương nhiên cô cũng rất vui, vì cô cũng thích Miêu Tư Lý, nhưng chỉ vì thích mà để bản thân hỗn loạn trong băn khoăn, r ối lo lắng và áp lực trước mọi người, thì cảm giác đó thật giống như để bản thân nhảy trên mũi dao, bên ngoài thì đẹp nhưng ở sâu bên trong lại tổn thương nặng nề. Cô không muốn tình yêu của mình giống như lâu đài trên không, đầy chơi vơi và mãi cô tịch, cô muốn cảm giác được đứng dưới ánh mặt trời. Hiển nhiên Miêu Tư Lý không thể cho cô loại cảm giác này.

Nhưng cho dù tâm trí tỉnh táo đến vậy, cô vẫn bị rơi vào tay giặc. Có thể tìm rất nhiều lý do để không thích một người, nhưng để yêu một người lại chẳng cần lý do.

Cả đêm, cô luôn lo lắng sợ hãi. Nếu Miêu Tư Lý có việc bận không thể đến được, thì ắt hẳn đã gọi điện thoại báo ngay với cô, thế mà tại sao lại không có chút tin tức nào? Cô bắt đầu lo lắng có phải đã xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn không? Thậm chí ngây thơ đến mức chạy tới chạy lui giữa nơi hẹn và nhà Miêu Tư Lý, đợi cho đến khi nhà hàng đóng cửa để biết chắc Miêu Tư Lý sẽ không tới tìm, sau đó cô mới vội vàng chạy về nhà.

tiếp tục chờ đợi trong lo lắng. Kết quả lại thấy Miêu Tư Lý và Cao Ngôn uống đến say khướt cùng nhau quay về.

Miêu Tư Lý và Cao Ngôn là bạn cùng lứa, cả hai đều có cách nhìn về tình yêu giống nhau. Không dưới một lần Miêu Tư Lý nói, Cao Ngôn thích cô, tuy Miêu Tư Lý cũng nói, cô không thích Cao Ngôn, nhưng việc cô có thể giúp một người bạn đến nỗi không tiếc trả giá cả mạng sống, dù đó không phải tình yêu, thì tình bạn giữa hai người ấy cũng đủ khiến Cố Cách Cách đổ lệ. Hôm nay Miêu Tư Lý lại còn vì Cao Ngôn, dễ dàng vứt cô ra khỏi đầu.

Biết rõ đây là một đoạn tình cảm gian nan, yếu đuối lại dễ vỡ, chẳng hề có tương lai, thì cần gì phải cưỡng cầu? Chấm dứt càng sớm thì tổn thương sẽ càng ít, đối với cô hay với Miêu Tư Lý thì đều tốt.

Cố Cách Cách hít sâu một hơi, dùng ngữ điệu rất nhẹ và êm tai: "Miêu Tư Lý, tình yêu không hề đơn giản như mời khách ăn cơm. Không phải chỉ cần nói tôi thích bạn, và bạn thích tôi, là hai người có thể vui vẻ ở bên nhau. Chúng ta đều là con gái, cũng đã định sẵn chẳng có khả năng, hơn nữa tuổi của chúng ta lại cách biệt lớn như vậy, suy nghĩ của cả hai luôn trống đánh xuôi kèn thổi ngược. Em làm cho tôi nhiều việc, tôi rất vui, cũng rất cảm động. Nhưng những đi đầu đó chưa phải là đi đầu tôi muốn, mà cái tôi muốn, em lại không cho được. Huống chi từ trước đến giờ, tôi chưa làm được bất cứ thứ gì cho em, thực sự đã không công bằng với em. Tuổi của em còn nhỏ, có thể dễ dàng tìm ra một người giống em để yêu thương. Con trai hay con gái đều được, các em sẽ có chung chủ đề, các em có thể làm rất nhiều việc lãng mạn cùng nhau, mặc kệ như thế nào, đều cũng sẽ tốt hơn tôi."

Đột nhiên Miêu Tư Lý muốn cười thật to. Mấy giờ trước cô từ chối Cao Ngôn, không ngờ chỉ qua vài tiếng đồng hồ, Cố Cách Cách cũng dùng những lời y như vậy để từ chối cô. Thì ra bị người từ chối là một chuyện tàn nhẫn đến vậy. Cô còn cho rằng, nói dứt khoát một chút thì sẽ chấm dứt được nhanh hơn, đây là cái gọi là quả báo sao? Con người quả nhiên không thể làm chuyện tổn thương người khác, nếu không sẽ rất nhanh gặp phải

báo ứng. Vậy cô có nên thoải mái nói một chữ "Được", sau đó cùng Cố Cách Cách mỗi người một ngã?

"Vậy chị có từng thích em không? Dù chỉ là một chút?" Khi Miêu Tư Lý nói ra khỏi miệng mới cảm thấy mình như đang giãy giụa trước khi chết. Đứng trước tình yêu, không ngờ cô lại hèn mọn thế này, ngay cả bản thân cũng cảm thấy thương xót cho chính mình.

Cố Cách Cách nhìn Miêu Tư Lý như vậy, lòng càng đau hơn. Sao cô lại đi tổn thương một cô gái thu ần khiết đây? Rõ ràng cũng thích em ấy, nhưng lại nói ra những lời nhấn tâm tra tấn em ấy, cũng như tra tấn chính mình. Sống mũi cay cay, nước mắt tuôn rơi, mơ hồ nhìn Miêu Tư Lý, muốn được ôm cô vào lòng, muốn hôn lên môi cô, muốn dùng phương pháp thân mật để nói cho cô biết suy nghĩ chân thật nhất. Thế nhưng lại chẳng có hành động nào như thế xảy ra, bởi vì trước mặt xuất hiện một cái 'bóng đèn'.

Cao Ngôn bước tới kéo Miêu Tư Lý lại, chỉ thẳng mặt Cố Cách Cách, rồi hét với Miêu Tư Lý: "Nếu người đàn bà này thích cậu, thì đã không nói những lời vớ vẩn như vậy. Cậu mau tỉnh lại đi!"

Miêu Tư Lý nghe Cao Ngôn hét, như mới chợt tỉnh lại, nhìn Cao Ngôn chắn trước mặt, lại nhìn Cố Cách Cách đang ng ồi trên ghế sofa, trong nháy mắt thu h ồi toàn bộ cảm giác đau đớn, nhẹ giọng hỏi Cao Ngôn: "Cậu tỉnh rồi?"

Cao Ngôn gật đầu: "Ừm, cậu không sao chứ?"

"Không có việc gì." Miêu Tư Lý ng ồi trở lại ghế sofa.

Cao Ngôn cũng ng ồi xuống bên Miêu Tư Lý, còn ôm vai an ủi cô, dùng ánh mắt thù hận nhìn Cố Cách Cách.

Cố Cách Cách ng ồi đối diện hai người, có cảm giác như một địch hai, không khí thoáng cái trở nên gượng gạo. Cô biết Cao Ngôn đã tỉnh táo, ngay cả tóc cũng chải xong, cột thành đuôi ngựa cao cao, lộ ra chiếc cổ dài nhỏ xinh đẹp, trên cổ còn có một dấu hôn rất rõ, đang làm ra mặt quỷ, yên

lặng cười nhạo cô. Tư thế thân mật giữa Cao Ngôn và Miêu Tư Lý lúc này, càng như châm chọc mắt cô.

Sớm thu lại nước mắt, ngay cả những giọt lệ vương trên mặt cũng không biết đã được lau khô từ lúc nào. Cố Cách Cách cười tươi như hoa: "Ấy, đầu tại tôi nói quá uyển chuyển, nên Miêu Tư Lý nghe không hiểu. Được rồi, để tôi nói thẳng luôn vậy, Miêu Tư Lý, em hãy nghe cho kỹ đây, vì tôi chỉ nói một lần. Tôi, Cố Cách Cách, từ trước đến giờ chưa hề thích em."

Lời nói quả thật vô cùng rõ ràng, cũng rất sắc nhọn, Miêu Tư Lý cảm thấy màng nhĩ như sắp bị đâm thủng, lập tức nhào lên, cầm lấy tay Cố Cách Cách: "Không thể. Không thể nào lại không chút nào thích em được. Ngày đó rõ ràng chị có cảm giác, chị rõ ràng đã nói, bởi vì là em nên chị mới nguyện ý."

Cố Cách Cách cười càng thêm tươi, tiếng nói trong trẻo êm tai như chuông gió: "Trẻ con đúng là trẻ con. Lúc khi nói trên giường làm sao có thể tin? Hơn nữa, làm tình mà không có cảm giác thì ai lại đi nói là đã làm tình? Em thử hỏi bạn thân của em một chút xem, khi cô ấy lên giường cùng đàn ông có phải cũng rất có cảm giác không? Có phải cũng vô cùng thích thú cái cảm giác ấy không?"

Mặt Miêu Tư Lý lập tức trắng bệch, mặt Cao Ngôn cũng nhợt nhạt theo, vẻ mặt cả hai vô cùng giống nhau.

Cố Cách Cách rất hài lòng với kết quả như vậy, vỗ tay, đứng dậy: "Được rồi, game over. Trời cũng sắp sáng, chị đây còn rất nhiều chuyện người lớn cần phải làm, không thể cùng các em chơi đồ hàng được nữa. Tạm biệt." Rồi lấy túi xách trên kệ, bỏ từ trong đó ra một chùm chìa khóa, tháo xuống một chìa đặt trên tủ giày, mở cửa, không lưu lại bất kỳ một câu nào, dáng vẻ mèn mại thướt tha biến mất khỏi tầm mắt của Miêu Tư Lý.

CÁCH CÁCH GIÁ LÂM

Lạc Khuynh
dtv-ebook.com

Chương 57

Căn phòng to như vậy chỉ còn một mình Miêu Tư Lý. Sau khi Cố Cách Cách rời đi, cô cũng đuổi Cao Ngôn khỏi nhà. Đúng, là cô đuổi. Không hiểu vì sao, nhưng đột nhiên cô cực kỳ tức giận, muốn đuổi Cao Ngôn khỏi nơi đây. Có lẽ trong vô thức, cô cảm thấy chính Cao Ngôn là người đã phá hủy mối quan hệ này, nhưng trên thực tế Cao Ngôn quả thật chẳng làm gì. Đến thăm mẹ Cao Ngôn rồi cùng Cao Ngôn đi bar uống rượu, đầu là cô tự nguyện chứ chẳng ai ép. Tất cả là do chính cô đã không từ chối.

Cố Cách Cách là người có sức ảnh hưởng lớn thứ hai có thể khiến cô suy sụp. Chỉ với một câu nói cũng có thể đánh cô rơi thẳng xuống tầng mười tám của địa ngục. Còn người thứ nhất kia chính là người bố chưa biết mặt của cô.

Bước vào căn phòng Cố Cách Cách vẫn luôn ở, đây vốn được sửa lại từ phòng sách của nhà cô. Trong góc đặt một kệ sách, phía trên có tiểu thuyết của Trương Ái Linh, đó là quyển Cố Cách Cách tự mua. Cô thích xem những truyện tình cảm lâm li bi đát, có khi còn chảy nước mắt bởi những nhân vật trong truyện. Rõ ràng là người có tâm địa sắt đá, nhưng khi chạm đến vấn đề tình cảm lại như thay đổi hoàn toàn, trở nên vô cùng mềm mại.

Ở bên cửa sổ là chiếc giường một người ngủ, nhưng lại đủ rộng cho cả hai người. Cô và Cố Cách Cách từng nằm trên chiếc giường này vượt qua bao nhiêu đêm tốt đẹp, cũng như đêm khắc cốt ghi tâm kia. Đêm hôm ấy, cô cảm thấy mình như có được toàn bộ thế giới, cô vẫn còn nhớ rõ vệt máu đỏ trên giường, giống như hoa hồng đỏ nổi bật sự diễm lệ giữa tấm drap màu lam. Đó là minh chứng Cố Cách Cách đã trở thành người phụ nữ của cô. Lòng không nhin được run rẩy, đau đến mức cô không cách nào ở lại trong căn phòng tràn ngập hơi thở của Cố Cách Cách.

Cái cảm giác giống như đuổi bắt này càng khiến tâm tình Miêu Tư Lý trở nên t ẫ t ệ. Di động và chuông cửa ð ồng thời vang lên, Miêu Tư Lý ngẩn người, không biết nên làm việc nào trước? Th ần kinh cô tựa như ð ã sắp chập mạch, r ốt cuộc trước một giây tiếng chuông điện thoại tắt, cô nhận cuộc gọi r ẫ bước ra mở cửa.

Điện thoại là của nhà hàng Quảng Đông mới mở ð ầu phố gọi tới, còn nhấn chuông cửa là nhân viên chuyển hoa của cửa hàng trên ð ường Hồ Nam. Miêu Tư Lý vừa ký tên trên giấy biên nhận, vừa nói hủy bỏ cuộc hẹn trước với người phục vụ trong điện thoại.

Miêu Tư Lý ôm bó bách hợp cực lớn mới ð ược giao, thật muốn ném vào thùng rác, nhưng sau một h ẫ do dự vẫn không quăng ð ược. Bởi vì quá nhiều nên không thể cắm hết vào bình hoa, đành phải ð ặt trên bàn trà, mặc kệ sự chướng mắt mà nó mang lại.

Có lẽ cô nên gọi điện thoại cho Cố Cách Cách, giải thích cặn kẽ chi tiết thêm l ần nữa, nói rõ ràng từng sự việc xảy ra, như cô và Cao Ngôn ð ã nói gì, uống bao nhiêu chai rượu,... Cô không h ề trách móc gì Cố Cách Cách, bởi vì trước ð ó, khi Cố Cách Cách ð ồng ý cuộc hẹn, cô nghe ra ð ược tâm tình vô cùng vui vẻ của Cố Cách Cách qua điện thoại. Sở dĩ hôm qua tức giận như vậy, chỉ bởi vì bị cô cho leo cây, còn ở cạnh Cao Ngôn, nên mới khiến Cố Cách Cách hiểu l ầm, vì nguyên nhân ð ó mà giận dữ với cô.

Nhưng vừa nhớ ð ến lời tuyệt tình Cố Cách Cách nói, toàn bộ dũng khí lập tức lặn mất tăm, ngay cả sức lực cũng như bị rút cạn giống hết một bãi bùn l ầy, không còn sinh khí ng ẫ thẳng lưng cho ð ến màn ð êm buông xuống.

Di động lại l ần nữa vang lên. Tên hiện trên màn hình làm Miêu Tư Lý có chút bất ngờ - Ngô Mẫn Yến, bạn cùng phòng có quan hệ không t ệ với Cố Cách Cách. L ần trước lúc ở quán bar, bởi vì Ngô Mẫn Yến mắng Hứa Minh Huy là tên cặn bã, nên cô lập tức coi Ngô Mẫn Yến thành tri kỷ, còn trao ð ổi số điện thoại với nhau, nhờ Ngô Mẫn Yến nếu tên khốn Hứa Minh Huy kia còn dây dưa với Cố Cách Cách, nhất ð ịnh phải báo tin cho cô. Bây

giờ Ngô Mẫn Yến gọi điện thoại, có phải là vì Hứa Minh Huy lại đang quần lấy Cố Cách Cách không? Vội vàng ấn nút nghe.

Quả nhiên đúng thế, Ngô Mẫn Yến nói cho Miêu Tư Lý, Cố Cách Cách sau khi nhận được điện thoại của Hứa Minh Huy, đã đi đến chỗ hẹn. Sáng nay khi Cố Cách Cách trở về, đôi mắt đỏ hừng, cả ngày không ăn không uống còn yên lặng khóc. Bởi vì quá lo lắng nên mới gọi cho Miêu Tư Lý, không phải vì Miêu Tư Lý từng cậy nhờ, mà vì mỗi lần cô và Cố Cách Cách nói chuyện phiếm, Cố Cách Cách rất thường xuyên nhắc tới Miêu Tư Lý, còn hay ở nhà Miêu Tư Lý qua đêm. Biết hai cô có quan hệ không tệ, cho nên cô mới gọi hỏi Miêu Tư Lý có biết Cố Cách Cách xảy ra chuyện gì không? Hơn nữa cô luôn có ấn tượng xấu với Hứa Minh Huy, nếu để Cố Cách Cách gặp gã trong tâm trạng như vậy, cô sợ Cố Cách Cách sẽ bị Hứa Minh Huy lợi dụng. Miêu Tư Lý hỏi, Ngô Mẫn Yến có biết bọn họ hẹn gặp ở nơi nào không? Khi Cố Cách Cách nói chuyện với Hứa Minh Huy, Ngô Mẫn Yến đang ng ẩ cạnh, nên nghe thấy được bọn họ hẹn gặp ở một nhà hàng Quảng Đông mới mở. Quả nhiên người có ý với Cố Cách Cách đều biết cô thích ăn gì, Hứa Minh Huy và Miêu Tư Lý cùng hẹn ở một nơi.

Gọi điện thoại cho Cố Cách Cách thì bị cúp, gọi lại lần nữa thì đối phương trực tiếp tắt máy. Miêu Tư Lý choáng váng, từ trên ghế sofa bật dậy, chạy ra khỏi nhà chặn ngay một chiếc xe, đuổi tới nhà hàng đầu phố. Cô biết trong nhà hàng Quảng Đông đó có loại phòng tình nhân, trong đó không ngừng hiện lên những hình ảnh Hứa Minh Huy và Cố Cách Cách đang hẹn hò giống như trong phim. Chỉ nghĩ đến việc Hứa Minh Huy có thể sẽ có hành vi không đúng mực với Cố Cách Cách sau khi chuốc say cô, đã khiến Miêu Tư Lý kích động đến mức nhảy dựng lên đập đầu vào trần xe, đau tới phải ngã trở lại ghế ng ồi, li ều mạng xoa đầu và không ngừng thúc giục bác tài đi nhanh hơn, sợ đến trễ cả hai người đó đã ăn xong và rời khỏi quán.

Nhà hàng mới khai trương, nên trước cửa đặt rất nhiều lẵng hoa. Vì vội vàng, khi Miêu Tư Lý chạy vào trong đã đập ngã hàng loạt hoa. Trong phòng ăn hiện có rất nhiều người, Miêu Tư Lý nhìn một vòng không thấy bóng dáng Cố Cách Cách, cũng không hỏi phục vụ, trực tiếp đến tầng

phòng gõ cửa. Gõ đến phòng thứ ba mới thở phào, vì người mà cô muốn tìm đang ng ồi ở bên trong, hơn nữa chỉ có một mình Cố Cách Cách, dù trên bàn đang bày hai bộ bát đĩa.

Cố Cách Cách nhìn thấy Miêu Tư Lý, kinh ngạc hỏi: "Sao em lại tới đây? Sao biết tôi trong này?"

Miêu Tư Lý không đáp, sau khi ng ồi xuống đối diện cô mới thở hốt lên: "Hừ, Hứa Minh Huy chạy nhanh đấy! Nếu không, em nhất định sẽ d ần cho tên đó một trận."

Lời vừa nói xong, Hứa Minh Huy đã xuất hiện trước cửa phòng, sắc mặt rất kém, hiển nhiên đã nghe thấy hết những lời vừa r ồi. Nãy giờ gã chỉ đi toilet mà thôi.

Miêu Tư Lý vừa nhìn thấy Hứa Minh Huy, lập tức phẫn nộ, bật đứng dậy, muốn tiến đến cho gã một đấm.

"Miêu Tư Lý, em đứng lại đó cho tôi!" Cố Cách Cách đứng lúc ngăn cô lại.

Miêu Tư Lý quay đầu nhìn Cố Cách Cách, cau mày: "Không phải chị bảo, khi nào em nhìn thấy tên đê tiện này, cứ việc đấm cho vài phát sao?"

Làm sao Cố Cách Cách còn nhớ rõ mình nói lời ấy khi nào? Nhìn thấy Miêu Tư Lý vừa đến liền muốn đánh người, vừa tức vừa lo. Đến bao giờ em ấy mới có thể trưởng thành hơn đây? Thản nhiên bảo: "Em về trước đi, tôi còn chuyện muốn nói với anh ta, lát nữa tôi sẽ gọi điện thoại."

Miêu Tư Lý lập tức hừ lạnh: "Chị gọi điện thoại cho em? Lừa con nít à! Em gọi điện thoại cho chị, chị chẳng những cúp, mà còn tắt máy. Nếu chị không muốn gặp em thì cứ việc nói thẳng. Em đi là được chứ gì! Chị muốn cùng ai hẹn hò thì cứ hẹn hò đi. Em cũng không thèm xen vào nữa, mặc kệ chị bị người ta lợi dụng đấy."

"Em đã gọi điện thoại cho tôi?" Cố Cách Cách lấy ra di động từ trong túi xách, quả nhiên đang tắt máy. Nhìn thoáng qua Hứa Minh Huy, lập tức

gã ta chột dạ cúi đầu.

Cố Cách Cách định giải thích, nhưng lại nghĩ đến chuyện tối hôm qua, lập tức ngậm miệng không nói gì, bỏ điện thoại vào trong túi xách.

Miêu Tư Lý thấy cô không nói lời nào, coi như ngầm thừa nhận, liền cảm thấy khó chịu, tức giận lớn tiếng: "Em biết chị vẫn còn thích gã ta. Cho đến bây giờ vẫn chỉ có mình em ảo tưởng, là em mặt dày cứ quẩn quýt dây dưa với chị. Được rồi, từ giờ trở đi, em sẽ biến mất, cách chị thật xa, vĩnh viễn không xuất hiện trước mặt chị nữa. Đỡ mất công chị vừa thấy em đã chán ghét tận cổ!"

Ở bên ngoài, người phục vụ nghe thấy trong phòng ồn ào lớn tiếng, liền gõ cửa tiến vào, vừa lúc đụng phải Miêu Tư Lý đang muốn đi ra ngoài.

Người phục vụ kinh ngạc: "A, cô không phải là cô Miêu sao? Không phải cô hủy chỗ hẹn trước rồi à? Phải rồi, cô có muốn lấy bánh kem đã đặt không? Tuy cô đã hủy phòng chỗ chúng tôi, nhưng cô đã thanh toán tiền bánh kem, nên nhà bếp cũng đã làm xong. Mong cô chờ ở đây một lát, chúng tôi sẽ lấy đưa cô ngay, được không?"

Miêu Tư Lý cũng nhận ra người phục vụ này. Đây là người đã tiếp đón cô, lúc ấy cô còn khen thái độ phục vụ của anh rất tốt, cho nên có ấn tượng. Vốn hôm nay là ngày cô mong chờ nhất, kết quả lại kết thúc thế này đây. Nhìn thấy anh chàng phục vụ, lại nhớ tới điếu ếu ấy, cảm thấy uất ức đến hai mắt đều đỏ lên, vội vàng nói: "Không cần." nhưng rồi nén xuống xúc động, không quay đầu lại, thấp giọng nói, "Rõ ràng người ta là đôi tình nhân hẹn hò, tôi còn tưởng mình anh hùng cứu mỹ nhân, đúng là không có tự trọng!" nói xong bỏ đi một nước.

Anh chàng phục vụ nghe không hiểu gì, chỉ mỉm cười hỏi người trong phòng: "Quấy rầy hai vị, xin hỏi cần giúp điếu gì không? Nếu không, tôi xin phép ra ngoài trước."

Hứa Minh Huy xua tay: "Không cần."

Cố Cách Cách lại cất lời: "Tôi là bạn của cô bé kia. Phiền anh mang bánh kem đến đây đi, tôi sẽ mang về cho em ấy."

"Việc này..." Người phục vụ có chút khó xử, gãi đầu.

Cố Cách Cách nói: "Tôi tên Cố Cách Cách."

Người phục vụ vui mừng: "A, cô chính là cô Cố! Vâng, xin chờ một chút." Quả nhiên cô gái họ Cố này giống như lời cô Miêu kia nói, thật xinh đẹp.

"Có phải anh cũng nên cho tôi lời giải thích không?" Cố Cách Cách khoanh tay, lạnh lùng nhìn Hứa Minh Huy.

Trán Hứa Minh Huy ứa ra mồ hôi lạnh, mọi cố gắng cả buổi tối giống như mức nước đổ xuống sông, nhưng chuyện đã lộ hết, gã muốn chối cũng không được.

Cố Cách Cách nở nụ cười lạnh: "Đây là cái mà anh gọi là chân thành xin lỗi? Thật tình muốn làm bạn với tôi?"

Hứa Minh Huy biện minh: "Những đi đầu ấy đều là thật. Anh biết những lời anh nói ở sân bóng rổ lần trước đã khiến em gần đây luôn bị phiền nhiễu. Anh thật lòng muốn xin lỗi em."

"Thật à?" Cố Cách Cách chỉ vào chai rượu đỏ sắp cạn đáy trên bàn, "Một ly nữa lại một ly chúc tôi, quả là thật tâm thật ý. Để tôi đoán thử chút, có phải trong túi anh còn có một tấm thẻ khóa của phòng khách sạn nữa không?"

Hứa Minh Huy nghe cô nói vậy, theo phản xạ sờ ví tiền, vội vàng lắc đầu: "Không có." Quả thật trong túi gã không có thẻ khóa của phòng khách sạn, nhưng hành động giấu đầu lòi đuôi này lại bại lộ ý xấu trong lòng.

"Hứa Minh Huy, tôi không ngờ nhân phẩm của anh lại thấp đến vậy. Quả thật trước đây tôi có mắt như mù."

Dù chỉ một giây cũng không muốn tiếp tục đối mặt với con người này, Cố Cách Cách cần lấy túi xách đứng dậy. Một thoáng choáng váng, bởi vì bụng rỗng lại uống nhiều rượu nên thực sự cô có chút say. Thấy bộ dạng Hứa Minh Huy như muốn tiến tới đỡ, cô bỏ lại hai chữ: "Ghê tởm." rồi đi ra cửa.

Người phục vụ vừa nãy cũng đang mang bánh kem tới, thấy Cố Cách Cách như muốn đi, vội đưa bánh kem cho cô, cười nói: "Vốn cô Miêu còn đặt cả một ban nhạc chơi violon nữa, nhưng chắc chỉ có thể hẹn lần sau."

Hộp đựng bánh kem trong suốt, nên Cố Cách Cách có thể thấy rõ hàng chữ trên chiếc bánh hình trái tim.

Cố Cách Cách, em yêu chị, giống như chuột yêu gạo.

Nét chữ là của Miêu Tư Lý, quả nhiên vẫn là trẻ con.

Cố Cách Cách nói tiếng "Cám ơn." với người phục vụ, bỏ lại Hứa Minh Huy, mang theo bánh kem ra khỏi nhà hàng. Cô lấy điện thoại định gọi cho Miêu Tư Lý, nhưng nghĩ một hồi cảm thấy tốt nhất vẫn nên tạo niềm vui bất ngờ. Bước ra đường chuẩn bị vậy một chiếc taxi, lại thấy ở ven đường có một bóng hình quen thuộc.

Miêu Tư Lý cầm tay trong túi quần, cúi đầu đá một hòn đá nhỏ.

Cố Cách Cách đi qua, đứng cách cô hai mét.

Lúc này Miêu Tư Lý mới cảm nhận được có người, ngẩng đầu thấy là Cố Cách Cách, liền vui vẻ, rồi sau đó lại ngượng ngùng cúi đầu. Vừa nãy rõ ràng bày ra bộ dạng rất tức giận và hùng hổ bỏ đi, giờ lại đứng đây chờ người ta, quả thật như tự vả miệng mình.

Cố Cách Cách hỏi: "Không phải em về rồi à?"

Miêu Tư Lý dùng âm điệu nhỏ như tiếng muỗi: "Em lo lắng cho chị."

Cố Cách Cách nhìn bộ dạng bực bội của Miêu Tư Lý, khóe miệng nhếch lên, trong lòng tràn đầy ấm áp, quơ quơ bánh kem trước mắt cô: "Cảm ơn bánh kem của em nhé."

Miêu Tư Lý kinh ngạc ngẩng đầu. Khi đối diện với khuôn mặt tươi cười của Cố Cách Cách, bao nhiêu phiền não cũng lập tức tiêu tan, hô to một tiếng "Cố Cách Cách", rồi nhào đến ôm lấy cô.

CÁCH CÁCH GIÁ LÂM

Lạc Khuynh
dtv-ebook.com

Chương 58

"Nếu không buông tay, tôi sẽ bị em siết chết đấy." Khi Cố Cách Cách bị Miêu Tư Lý ôm đến sắp tắt thở, rốt cuộc nhịn không được nhắc nhở cô một tiếng.

Lúc này Miêu Tư Lý mới buông cô ra, xách bánh kem, rồi nắm chặt lấy tay Cố Cách Cách, giống như nếu buông lỏng chỉ chút thôi thì cô gái ấy sẽ lập tức biến mất. Cô vẫn còn chưa kịp hoàn hồn lại sau hạnh phúc bất ngờ này, quả thật những gì trải qua suốt ngày hôm nay hết như nằm mơ, vì cùng lúc cô được nếm cả băng lẫn hỏa.

"Em đã chuẩn bị mấy thứ này, vì sao không sớm nói cho tôi biết?" Cố Cách Cách bắt đầu trách cứ.

Miêu Tư Lý bĩu môi: "Nếu nói cho chị biết, làm sao còn tạo niềm vui bất ngờ cho chị được?"

"Hừ, tối qua cũng đủ vui bất ngờ rồi đấy." Đối với chuyện hôm qua, Cố Cách Cách vẫn canh cánh trong lòng.

Miêu Tư Lý vội vàng đứng trước mặt cô, vô cùng thành khẩn: "Em sai rồi, em thật có lỗi, tha thứ cho em một lần được không? Em thề từ nay về sau sẽ luôn giữ cho di động thông, kể cả có vào phòng thi."

"Tôi không cần di động của em thông. Tôi chỉ muốn em có đi đâu cũng phải báo cho tôi một tiếng. Em có biết tôi đã lo lắng đến mức nào không? Cả buổi tối chẳng có chút tin tức, tôi đã bị em hù dọa chết." Cố Cách Cách cau mày nhìn cô, đến bây giờ trong lòng vẫn còn sợ hãi.

"Hóa ra không phải chị giận, mà là lo lắng cho em." Miêu Tư Lý cảm thấy sống mũi có chút cay cay, nhẹ giọng nói, "Cố Cách Cách, chị biết

không? Ngoài mẹ em ra, chị là người đầu tiên quan tâm đến em như vậy."

Cố Cách Cách vỗ nhẹ mặt cô, cười khẽ: "Đứa ngốc, tôi chỉ nói một câu mà đã cảm động vậy rồi à? Em cũng tỉ mỉ chuẩn bị cho tôi nhiều thứ lắm mà, nào là bánh kem, rồi ban nhạc chơi violon này nọ. Đã như thế tôi có nên phải cảm động đến rơi lệ và lấy thân báo đáp cho em không?"

Quả nhiên Miêu Tư Lý lập tức vui vẻ: "A ha, em vì muốn cho chị có một happy weekend nên mới chuẩn bị mọi thứ. Bất ngờ không chỉ có vậy đâu. Cố Cách Cách, chị không thể không lấy thân báo đáp!"

Cố Cách Cách nhìn dáng vẻ dương dương tự đắc của cô, biết cô cũng lắm mưu ma chước quỷ, nên không truy hỏi kỹ càng, chỉ nói: "Tối qua thì đúng là thảm. Còn hôm nay, dù chưa được ăn cơm, không được nghe tiếng đàn violon, bánh kem cũng sắp chảy thành bánh nước, nhưng vẫn miễn cưỡng cho em đạt tiêu chuẩn đấy. Tôi sẽ xem biểu hiện ngày mai của em, nếu có thể đạt được đến 100%, tôi sẽ thỏa mãn một yêu cầu của em, dù vô lý cũng được."

"Thật không?" Hai mắt Miêu Tư Lý lập tức tỏa sáng, sau đó cười gian, "Không cần chờ đến ngày mai, hôm nay chị cho em 100% đi. Chúng ta về nhà nào."

Cố Cách Cách nghe chữ về nhà, đột nhiên cảm thấy hạnh phúc.

***

Lên xe taxi, Cố Cách Cách mới nhớ một chuyện rất quan trọng. Nếu không hỏi rõ ràng, nhất định trong lòng cô sẽ khó chịu giống như có gai đâm.

Về mặt Cố Cách Cách nghiêm túc hỏi: "Miêu Tư Lý, em thành thật nói cho tôi biết. Rốt cuộc tối qua em và Cao Ngôn có lên giường hay không?"

Miêu Tư Lý lập tức kêu lên: "Đương nhiên là không! Em và cậu ấy chỉ đi bar uống rượu, làm sao có thể lên giường được chứ?!"

"Vậy dấu hôn trên cổ Cao Ngôn là thế nào?" Cố Cách Cách nhớ tới hình ảnh Cao Ngôn cố ý để lộ phần cổ để khiêu khích cô, liền cảm thấy rất khó chịu.

"Em nào biết! Có thể cậu ấy với người nào đó thân thiết và để lại dấu vết a! Chị không nói, em còn không biết nữa đây. Mà trên cổ cậu ấy có dấu hôn sao?" Miêu Tư Lý nghiêng đầu nghĩ, nhưng nghĩ mãi không ra. Ai rảnh nhìn cổ Cao Ngôn chứ? Muốn nhìn cũng chỉ nhìn cổ Cố Cách Cách! Nghĩ vậy, lập tức cắn một cái lên cổ Cố Cách Cách, "Chỉ thèm chạm chị thôi. Còn những người khác dù có lấy dao kê cổ, em cũng không thèm chạm đâu."

Cố Cách Cách nghe thấy tiếng hít mạnh rất rõ của vị tài xế taxi. Miêu Tư Lý đúng là không biết nhìn tình huống gì cả! Có đi đâu nghe em ấy trả lời khẳng định như vậy xem như cũng nhờ được cái gai trong tim. Cô dùng giọng điệu đặc xá: "Được rồi, tin em một lần, tin rằng lần sau em cũng không dám."

***

Miêu Tư Lý bảo tài xế dừng rẽ vào khu nhà, mà dừng lại trên một khoảnh đất trống cách nhà cô không xa.

Cố Cách Cách khó hiểu hỏi: "Em muốn làm gì vậy?"

Miêu Tư Lý làm ra mặt quỷ tinh quái với cô: "Chờ em." sau đó chạy đi như một làn gió.

Mười phút trôi qua mà vẫn chưa thấy Miêu Tư Lý quay lại, Cố Cách Cách có chút mất hứng, vừa định bỏ đi thì nghe thấy có người kêu cô từ phía xa: "Cố Cách Cách, chị nhìn lên trên đi!" Là Miêu Tư Lý, bởi vì quá xa nên cả người cô đều bị bao phủ trong màn đêm.

Cố Cách Cách nghe lời ngẩng đầu, chỉ thấy vầng trăng sáng trên cao, cả bầu trời rất nhiều ánh sao sáng. Ở một đô thị thế này mà có thể thấy được ánh trăng quả thật là đi đâu không dễ, có đi đâu cô biết đi đâu Miêu Tư Lý muốn cô nhìn chắc chắn không chỉ có vậy, quả nhiên...

Đầu tiên là nghe được vài tiếng chiu chiu, có mấy vệt sáng nhỏ dài bay lên trời, rồi sau đó từng tiếng bành bịch vang lên, ánh sáng nổ tung, trong nháy mắt lan tỏa khắp bầu trời, màu sắc rực rỡ đẹp đến kinh động lòng người. Dưới bầu trời pháo hoa đầy sắc màu, Miêu Tư Lý mỉm cười chạy về phía cô. Hình ảnh đó đẹp như mộng ảo, hết như không phải thật, làm Cố Cách Cách cứ ngây người nhìn.

Miêu Tư Lý đứng cách cô không xa, dưới tiếng nổ vang đùng đùng, lớn tiếng hét: "Cái này có tính là niềm vui bất ngờ chưa?" Nụ cười trên mặt còn xán lạn hơn cả pháo hoa đủ sắc màu trên trời.

Cố Cách Cách đã sớm bị tâm ý của cô làm cảm động, không tiếp tục cố ý làm khó dễ cô, cười nói: "Tính."

"Còn cái này nữa?" Miêu Tư Lý thật thần kỳ lấy từ phía sau ra một bó hoa lớn. Một đóa bách hợp thuần trắng dưới ánh pháo hoa chiếu rọi trở nên chuyển đủ màu, nhưng không hề ảnh hưởng tới vẻ đẹp của nó.

Nếu như với pháo hoa, cô đã có chút chuẩn bị tâm lý, thì bó hoa này tuyệt đối là ngoài dự đoán của Cố Cách Cách. Hành động lãng mạn của Miêu Tư Lý trực tiếp đánh thẳng vào lòng cô, khiến cô không thể nói nên lời, chỉ còn biết đón lấy bó hoa, dùng sức gật đầu.

Miêu Tư Lý lập tức giống như trẻ con được khen tặng, nhảy lên ba cái, vui sướng hoa chân múa tay. Sau một lúc lâu mới an tĩnh lại, ôm eo Cố Cách Cách, chọn một chỗ đất bằng phẳng ngồi xuống, nhìn pháo hoa phóng hết.

Cố Cách Cách tựa lên vai cô, trong không khí tràn ngập mùi thơm ngát của hoa bách hợp cùng mùi pháo hoa sau khi đốt xong, nhưng vẫn chẳng thể lẫn át mùi hương thiếu nữ tự nhiên trên người Miêu Tư Lý. Cố Cách Cách ngửi thấy mùi hương đó, không nhịn được ôm cô chặt hơn.

Miêu Tư Lý thấy cô như vậy, cũng siết chặt lấy cô, nhẹ hỏi: "Thích không?"

"Có. Thích." Cỗ Cách Cách vẫn không ngẩng đầu, hỏi: "Sao em có thể nghĩ ra nhieu ý đồ xấu xa vậy hả? Có phải trước đây thường xuyên dùng mấy chiêu này để dụ dỗ con gái nhà người ta không?"

"Không có!" Miêu Tư Lý lập tức phủ nhận, còn giơ một tay lên thề, "Em thề, chị là người đầu tiên, cũng là người cuối cùng."

Cỗ Cách Cách cười: "Không có thì không có thôi, thề cái gì mà thề chứ. Người thứ nhất thì tôi tin, chứ người cuối cùng thì có đánh chết tôi cũng chẳng tin. Có đi đâu vì không muốn phá hỏng bầu không khí tốt, tôi sẽ giả bộ tin em đó!"

Miêu Tư Lý đỡ Cỗ Cách Cách ngẩng thẳng dậy, nâng mặt cô: "Cỗ Cách Cách, chị phải tin em. Ngoại trừ chị, em sẽ không tiếp tục thích người khác."

Cỗ Cách Cách nhìn vẻ mặt nghiêm túc của cô, không biết phải nói sao. Đương nhiên cô hy vọng lời Miêu Tư Lý nói là thật, nhưng làm sao có thể? Chưa kể Miêu Tư Lý mới chỉ mười tám tuổi, có thể còn chưa biết cảm giác chân chính yêu một người là như thế nào. Cuộc đời dài như vậy, làm sao có thể chỉ thích một người? Giống như chính bản thân cô, mấy tháng trước vẫn còn là bạn gái của Hứa Minh Huy, nhưng bây giờ đã ở cạnh Miêu Tư Lý. Tuy cả hai đã hôn môi, đã ăn nằm trên giường, nhưng nghiêm túc mà nói, cả hai vẫn chưa là gì của nhau.

Miêu Tư Lý đột nhiên hỏi: "Chị có thể nhắm mắt lại không?"

Cỗ Cách Cách thật muốn cười. Đứa nhóc này từ trước đến giờ đầu cưỡng hôn mình, từ khi nào lại lịch thiệp như vậy chứ? Tuy nghĩ vậy nhưng vẫn nhắm hai mắt, đợi nửa ngày vẫn chưa thấy Miêu Tư Lý hôn, chỉ cảm thấy trên cổ thoáng lạnh, Miêu Tư Lý đang đeo vật gì đó lên cổ cô.

"Được rồi, chị mở mắt nhìn xem."

Cỗ Cách Cách mở mắt ra, liền nhìn thấy trên cổ có thêm một chiếc dây chuyền bạch kim nhỏ, mặt dây là một chiếc nhẫn bạch kim, nhìn theo kích

thước thì hẳn là đeo ở ngón áp út tay trái cô, có chút kinh ngạc nhìn Miêu Tư Lý.

Miêu Tư Lý giơ lên một chiếc dây chuyền giống y hệt trên cổ cô: "Là một đôi đấy."

Cố Cách Cách đương nhiên biết hàm ý của hai dây chuyền này, nhưng không nói gì, chờ Miêu Tư Lý nói tiếp.

Miêu Tư Lý cần lấy tay Cố Cách Cách đặt vào lòng bàn tay, dùng giọng êm ái nói: "Em vốn định đeo lên tay chị một chiếc nhẫn, nhưng em biết chắc chị sẽ không nhận, mà dù có nhận thì cũng sẽ tháo ra, vì vậy em làm nó thành mặt dây chuyền đeo lên cổ chị. Hứa với em đi, đừng tháo nó xuống, được không?"

Cố Cách Cách mím môi, không nói gì.

Miêu Tư Lý coi như cô chấp nhận, nói tiếp: "Chị nói đúng. Lời trên giường sao có thể tính đây? Vì vậy em muốn lần nữa thổ lộ với chị, bằng một cách nghiêm túc nhất, dưới sự làm chứng của ánh trăng trên trời kia."

Khóe miệng Cố Cách Cách rõ ràng cong lên.

Miêu Tư Lý hít sâu một hơi, nói từng chữ một: "Cố Cách Cách, em yêu chị. Làm bạn gái của em được không?" sau khi nói xong, hời hợt nhìn Cố Cách Cách.

Trong mắt Cố Cách Cách đã tụ một làn nước mỏng, gợn sóng trong lòng cũng dao động từng vòng, đầy dịu dàng và ngọt ngào, như một giai điệu êm ái.

Miêu Tư Lý đợi mãi vẫn không thấy cô trả lời, càng cảm thấy căng thẳng hơn, nói chuyện cũng bắt đầu lắp bắp: "C-c-chị không muốn sao? Em, em nói thật đấy."

Cố Cách Cách trộm lau giọt lệ trên khóe mắt, trong con ngươi cũng lóe lên ánh tinh ranh, sau đó nghiêm mặt nói: "Có mỗi thế này mà đã đành ý

với em thì tôi thấy thật mất mặt. Tôi nói rồi, nếu biểu hiện của em đạt tới 100%, tôi sẽ đồng ý một yêu cầu của em, dù vô lý cũng được."

Miêu Tư Lý nghe cô nói thế, lập tức mừng rỡ như điên. Biết Cố Cách Cách cố ý làm mình khó xử, cười nói: "Biểu hiện tối nay của em còn chưa đủ 100% sao?"

Cố Cách Cách sờ cằm, suy nghĩ: "99% đi."

"Hả?" Miêu Tư Lý làm bộ như cõi lòng tan nát, đáng thương thốt lên: "Ý của chị là không đồng ý sao?"

"Cái này cũng không đúng lắm." Cố Cách Cách sờ đầu cô: "Bé ngoan à, cố gắng nữa đi, vẫn còn cơ hội mà."

Miêu Tư Lý đứng dậy, hai tay chống nạnh, bộ dạng như thấy chết không sờn: "Được rồi, chị có điều kiện gì cứ việc nói ra. Cho dù có lên núi đao xuống chảo dầu, vượt qua sông lửa, đánh cược cái mạng nhỏ này cũng quyết phải hoàn thành."

"Thế sao? Vậy tôi sẽ cân nhắc thật kỹ." Cố Cách Cách nâng má, bày ra tư thế như thực sự nghiêm túc suy tư.

Miêu Tư Lý lại sợ cô đưa ra yêu cầu gì đó quá hà khắc, vội vàng bổ sung thêm một câu: "Đừng khó quá nha."

Cố Cách Cách vỗ tay một cái: "Hay em hát một bài cho tôi đi!"

Miêu Tư Lý choáng váng: "Hử? Đơn giản vậy thôi?"

Cố Cách Cách nhú mày: "Ngại đơn giản? Vậy tôi sẽ nghĩ cái khác thật khó."

Miêu Tư Lý vội vàng hét to: "Không cần nghĩ nữa, như thế là được rồi. Em hát, bây giờ hát liền."

Cố Cách Cách lại dịu dàng bổ sung thêm một câu: "Đừng quên dance nha!"

Lập tức Miêu Tư Lý đầu đầy vạch đen, không nghĩ tới Cố Cách Cách lớn như vậy mà còn trẻ con hơn cô, thậm chí có loại thú vui ác độc này, có đi ầu ca hát nhảy múa không thể làm khó được cô, đánh hai cái búng tay, cười: "Cố Cách Cách, xem cho kỹ này, đừng nháy mắt nha. Em muốn chị từ giờ khắc này sẽ yêu em hoàn toàn."

Cố Cách Cách ng ồi dưới đất, hai cánh tay chống phía sau, ng ửa đầu nhìn Miêu Tư Lý, nụ cười trên mặt càng tươi.

♪ Tôi cần hơi ấm cơ thể em, mặc dù lúc này tôi chẳng hề thấy lạnh...

Tôi không cần biết em tên gì, tương lai hay quá khứ của em, hay em là nam hay nữ.

Tôi đang vô cùng tỉnh táo...

Giờ phút này tôi không thể chờ nữa, dù chỉ là trong giây lát, không thể chờ cho đến khi nhiệt tình biến thành giá lạnh.

Hãy để tôi hôn em đến khi bình minh xuất hiện,

Để tôi xuyên qua lớp áo ngoài và cả nội y của em,

Hãy để tôi hôn em đến khi bình minh xuất hiện,

Để tôi thâm nhập vào tận nơi sâu kín nhất của em.

Đừng buông xuống đi ầu mà mình muốn,

Chỉ cần vui vẻ đến cạn hết tình này trước khi ánh bình minh lên,

Chỉ cần cùng tôi thỏa sức chơi đùa... ♪

(*: Lời trong bài 《愛情萬歲》(Tình yêu vạn tuế) của nhóm Ngũ Nguyệt Thiên.)

Cố Cách Cách nghe lời ca vô cùng chuẩn xác với tình cảnh này, lại nhìn Miêu Tư Lý đang nhảy một điệu hiphop, ngay cả không khí xung quanh

cũng tràn ngập hương vị tình yêu. Miêu Tư Lý, em nói đúng, giờ khắc này tôi đã hoàn toàn yêu em.

Miêu Tư Lý hát xong hết bài, hoàn thành động tác nhảy cuối cùng, hét to một câu "Tình yêu vạn tuê", sau đó nhào lên người Cố Cách Cách, dùng giọng điệu uy hiếp: "Hát cũng hát rồi, nhảy cũng nhảy xong rồi. Chị mau nói đi, có đồng ý hay không?"

Cố Cách Cách ôm lấy cổ cô, hôn một cái lên môi cô, cất giọng dịu dàng: "OK."

Miêu Tư Lý hét to một tiếng "A --" càng tăng thêm độ nóng bỏng cho nụ hôn, nhiệt tình đáp trả lại.

***

"Miêu Tư Lý, muốn chết sao? Chúng ta còn ở bên ngoài đây! Mau lấy tay ra..."

"Đói bụng thì đi ăn khuya, háo sắc cũng không cần ăn tươi nuốt sống như vậy..."

"Cái gì? Thì đây chui em mới trả một nửa, còn một nửa chờ tôi trả..."

"..."

Ánh trăng đêm nay quả thật không tệ.

CÁCH CÁCH GIÁ LÂM

Lạc Khuynh
dtv-ebook.com

Chương 59

Nếu trước đây nhóm tinh anh còn có chút ý kiến với chức vị giám đốc nhân hàng MUMU của Miêu Tư Lý, thì giờ đây đã hoàn toàn tan hết nghi ngờ, bởi vì ai cũng nhìn ra, đúng là Miêu Tư Lý dựa vào quan hệ bám váy mà leo lên chức vụ này (...). Nhìn thử đi, thấy hai vị giám đốc Miêu kia giống nhau đến thế nào không? Miêu Nhã và Miêu Tư Lý hệt như được đúc ra từ một khuôn, chẳng cần phải nghi ngờ, rõ ràng đó là hai mẹ con. Thế nhưng chỉ mỗi chuyện ấy vẫn chưa đủ bất ngờ, khi Tổng giám đốc Diệp đứng trước mọi người, nói Miêu Tư Lý thật ra là con gái Chủ tịch, thì hết thấy chân tướng đầu rõ ràng.

Hội nghị là Diệp Mạn Diệp chủ trì, Miêu Nhã ngồi bên trái, còn Miêu Tư Lý ngồi bên phải. Cố Cách Cách thì lọt thỏm giữa một đám trưởng phòng, thờ ơ lạnh nhạt nhìn ba người diễn hài kịch. Đột nhiên ý thức được một vấn đề, có lẽ cô gặp lại Miêu Tư Lý cũng chẳng phải ngẫu nhiên.

Lúc trước khi người tuyển dụng nhân tài đến tìm cô, thực sự cô cảm thấy rất kinh ngạc. Dù khả năng của cô đủ sức làm trưởng phòng trong công ty, nhưng cô vẫn cảm thấy rất không hợp lý. Bởi vì trước giờ cô là chuyên viên trang điểm, công việc chủ yếu chỉ làm trang điểm cho các văn nghệ sĩ, hoàn toàn chẳng đụng gì tới kinh doanh hay tiếp thị; thế nhưng, tiền lương cao cùng bằng hiệu vàng của MUMU khiến cô không chút do dự đã đồng ý. Khi Diệp Mạn Diệp phỏng vấn cô cũng vô cùng thuận lợi, bây giờ ngẫm lại, cảm thấy quả thật quá mức dễ dàng. Bao nhiêu người phải 'quá ngũ quan, trăm lục tướng'* còn chẳng vào được MUMU, mà cô vừa đến đã làm ngay chức trưởng phòng của AK, đương nhiên ngoại trừ Miêu Tư Lý, lý lịch con nóc ấy còn đơn giản hơn cô rất nhiều mà một bước đã leo lên chức giám đốc (...). Vậy xem ra, dường như cô cũng nhờ quan hệ bám váy mà leo lên? (...)

(*: Qua năm cửa ải, chém sáu vị tướng: dựa theo điển tích xưa khi Quan Vũ bỏ Tào Tháo tìm Lưu Bị, ý là trải qua muôn vàn khó khăn.)

Sau khi nhận ra đi đầu ấy, Cố Cách Cách cảm thấy rất không thoải mái khi làm chức trưởng phòng AK này. Đương nhiên còn một nguyên nhân khác, đó chính là dưới tình cảnh cô không hề hay biết, Cao Ngôn bỗng chốc trở thành người mẫu đại diện của AK, còn hung hăng vênh vác cái thứ khốn kiếp ấy tới uy hiếp cô. Được rồi, cô thừa nhận, cô lại muốn trốn đi, trốn thật xa nơi đây, tốt nhất cả đời này đừng nên gặp lại Miêu Tư Lý lần nào nữa.

"Thật không ngờ giám đốc Miêu lại là 'thái tử nữ'." Trưởng phòng Mã - bộ phận Chăm sóc da nam, lấy khuỷu tay đẩy Cố Cách Cách đang ngăn người, nhỏ giọng nói.

"Hả?" Cố Cách Cách nghiêng đầu, chỉ thấy trong mắt Mã Hạo trắng trợn bốc lên ngọn lửa, có đi đầu không phải nhìn cô, mà đang phóng điện tới phía sau ót của Miêu Tư Lý (...). Thông qua đôi mắt của Mã Hạo, Cố Cách Cách như nhìn thấy toàn thân Miêu Tư Lý đang được bao phủ bởi ánh sáng vàng (...), thẫn thờ dài. Thời đại này quả nhiên tiền tài mới là vạn năng. Cô vẫn chưa quên, trước đây không lâu Mã Hạo đã từng xum xoe cô thế nào, làm Miêu Tư Lý uống không ít dấm chua.

"Cô đoán xem liệu giám đốc Miêu đã có bạn trai chưa?" Mã Hạo sờ cằm, thật nhiều chuyện hỏi Cố Cách Cách, trên mặt là dáng vẻ đang toan tính âm mưu.

Cố Cách Cách trả lời không cần suy nghĩ: "Không có."

"Thật à?" Giọng Mã Hạo tràn đầy sung sướng, "Không ngờ giám đốc Miêu xinh đẹp như vậy lại chưa có bạn trai."

Cố Cách Cách thật muốn vỗ vai Mã Hạo, nói cho anh ta biết. Bạn trai thì không có, nhưng em ấy đã có bạn gái. Đương nhiên lời này chỉ có thể nghĩ thầm trong bụng, còn ngoài mặt lại thản nhiên bảo: "Tôi cũng nghĩ vậy. Có đi đầu nhìn theo đi đầu kiện của giám đốc Miêu, hẳn là có không ít

người theo đuổi. Hơn nữa, người có tiền chẳng phải thường để ý nhất là môn đăng hộ đối, thích dùng đám cưới để làm tiền sinh tiền sao?"

Vốn định đả kích Mã Hạo, kết quả sau khi nói xong, Cố Cách Cách mới cảm thấy đúng là tự mình tìm ấm ức. Có lẽ đó cũng là nguyên nhân mà Miêu Nhã chẳng đồng ý cho cô và Miêu Tư Lý yêu nhau! Trước kia Miêu Tư Lý chính là một cây hái tiền, sau khi chọn ở bên cô thì bỗng chốc bị đột biến gen, chẳng thể phát tài mà chỉ có thể dùng để thất cô (...). Nếu Miêu Tư Lý thực sự vì cô mà từ bỏ quyền thừa kế gia sản lớn thế này, thì ai có thể đảm bảo ngày sau Miêu Tư Lý không hối hận đây? Lại nhớ đến lời của mẹ cô, tình yêu không thể duy trì mãi, vậy sau này cô và Miêu Tư Lý dựa vào thứ gì để gắn bó quan hệ cả hai?

Lòng càng nghĩ càng sâu, bắt đầu từ giờ khắc Cao Ngôn xuất hiện, ngọt ngào tối hôm qua đã từng chút một tan biến mất. Nhìn phía ngoài, có vẻ như Cố Cách Cách đang nghe Mã Hạo nói, nhưng kỳ thật suy nghĩ hiện giờ của cô rất rối bời, nội tâm cũng trở nên mông lung, đến nỗi Diệp Mạn Diệp phải gọi cô liên tiếp hai lần, cô mới ý thức được, vẻ mặt mờ mịt hỏi: "Gi vậy?"

Thật ra Miêu Tư Lý đã sớm chú ý tới việc Cố Cách Cách và Mã Hạo cúi đầu thì thần to nhỏ, trong lòng đổ cả bình dấm chua, nhưng vì cách khá xa không tiện lao đến, càng không thể phát tiết, thấy đáng về Cố Cách Cách hoàn toàn đang thả hồn tận đâu đâu, không khỏi cau mày. Là cấp trên, cô cần phải đứng ra giải quyết việc công (...), liền thay Diệp Mạn Diệp giải thích: "Công ty đã chính thức ký hợp đồng với Cao Ngôn. Sản phẩm Cao Ngôn đại diện là dòng sữa làm trắng và dưỡng ẩm cho da. Trưởng phòng Cố sẽ phụ trách toàn bộ quá trình Cao Ngôn quay phim và chụp hình quảng cáo. Số ảnh này cũng sẽ được MUMU dùng trong tham gia triển lãm quốc tế hàng mỹ phẩm ở Hồng Kông hai tuần sau." Nói xong còn không quên bổ sung, "Trưởng phòng Cố, khi hợp xin đừng thả hồn lên mây."

Cố Cách Cách đỡ trán, không ngờ chỉ ngây ngốc trong chốc lát (...), lại bỏ lỡ nhiều chuyện đến vậy. Không phải nghĩ cũng biết đây là yêu cầu vô lý mà Cao Ngôn đưa ra, mục đích muốn cô phụ trách việc này không cần nói

cũng hiểu, chỉ là không biết Cao Ngôn dựa vào giá trị ngôi sao của mình, hay dựa vào quan hệ cá nhân giữa cô ta và Miêu Nhã, để có thể tác oai tác quái ở công ty lớn như MUMU? Đương nhiên cô ta cũng chỉ định giẫm lên riêng mình cô để giày xéo, thật là không có lẽ trời. Cô và Cao Ngôn đều đã biểu hiện rõ ràng ai là người tốt ai là kẻ xấu, vì sao Miêu Nhã lại vẫn chỉ luôn tin tưởng Cao Ngôn mà chèn ép cô? Đột nhiên nghĩ, nếu nói sự việc kia cho Miêu Nhã biết, không biết bà còn có thể thân thiết với Cao Ngôn như người một nhà như bây giờ không?

***

Sau khi tan họp, Miêu Tư Lý theo Cố Cách Cách trở về văn phòng. Cô cảm thấy tâm tình Cố Cách Cách hôm nay có gì đó là lạ.

Vừa đóng cửa lại, Miêu Tư Lý liền ghen tuông: "Hội nghị quan trọng đến thế mà chị cũng có thể thả hồn lên mây sao? Chị nói chuyện gì với Trưởng phòng Mã mà nhập tâm dữ vậy?"

Tâm tình Cố Cách Cách vốn đã không tốt. Nói đi nói lại, đầu sỏ đầu là do Miêu Tư Lý gây ra, giờ lại nghe cô chất vấn như vậy, tâm trạng càng cảm thấy muộn phiền hơn, nên lớn tiếng gắt gỏng: "Tôi có cần mỗi khi làm việc gì cũng phải báo cáo cho em không? Giám đốc Miêu!"

Miêu Tư Lý bị cô quát, liền xuống nước: "Em chỉ tò mò hỏi chút, không muốn nói thì thôi, giận gì dữ vậy?"

Cố Cách Cách cũng cảm thấy mình đang giận cá chém thớt. Rõ ràng Miêu Tư Lý chẳng hề biết bất cứ chuyện gì, nhưng lại không muốn nói rõ với cô, đương nhiên có muốn nói cũng không nói ra hết được, đành buồn bực: "Không có chuyện gì. Em ra ngoài trước đi, tôi muốn một mình yên tĩnh chút."

Miêu Tư Lý chẳng phải ngốc, không ít thì nhiều cũng đoán được nguyên nhân vì sao tâm tình Cố Cách Cách không tốt. Đến trước mặt Cố Cách Cách, bóp nhẹ vai cô hỏi: "Có phải vì Cao Ngôn không?"

Bây giờ từ Cố Cách Cách không muốn nghe nhất chính là cái tên Cao Ngôn, đặc biệt càng không muốn nghe được thốt ra từ miệng Miêu Tư Lý, nên lập tức hét như ăn thuốc nổ, nhảy dựng lên rống với Miêu Tư Lý: "Sau này em có thể đứng ở trước mặt tôi gọi tên con nhỏ đó không? Tôi vừa nghe, chỉ thật muốn ới. Tổ tiên tôi liệu có phải đào nh ần ph ần mộ nhà họ Cao hay không? Mà sao đời này cô ta cứ bám theo tôi gây trở ngại hoài vậy? Cái gì mà phụ trách toàn bộ quá trình chứ? Nói trắng ra không phải chỉ muốn tôi đi theo h ầu hạ cô ta à? Nói cô ta đi gặp quỷ đi! Em đi bảo với Cao Ngôn, bảo cả với mẹ em nữa, tôi cũng chẳng phải kẻ hi ền lành gì, bức bà đây nóng nảy thì bà đây sẽ mặc kệ tất cả đấy. Còn em nữa, Miêu Tư Lý, nếu em tiếp tục đứng v ề phía con nhỏ đó, còn giúp cô ta nói tốt một lời nào, tôi sẽ lập tức đá bay em đi. Bà đây không phát uy thì tưởng bà là bột nhào mặc cho các người nhào vậy à?!"

Về mặt Miêu Tư Lý vô tội nhìn Cố Cách Cách nổi trận lôi đình. Cô biết Cố Cách Cách không thích Cao Ngôn, nhưng không hề biết Cố Cách Cách chán ghét Cao Ngôn nhiều đến vậy. Hơn nữa chán ghét Cao Ngôn thì cứ chán ghét, vì sao lại đá cô đi? Cái này phải chăng chính là điển hình của câu 'dù nằm vẫn trúng đạn'? Vừa định giải thích cho bản thân, điện thoại Cố Cách Cách lại vang lên, chỉ đành chờ cô nghe xong điện thoại.

Cố Cách Cách cầm điện thoại nghe: "Thằng nhãi con, gọi điện tìm tôi có việc gì?"

Miêu Tư Lý biết đầu dây bên kia là Khâu Lộc Minh, lại nghe Cố Cách Cách đáp một câu: "Được, tôi lập tức tới." Đợi cô cúp điện thoại mới hỏi: "Chị muốn ra ngoài à?"

"Phải." Cố Cách Cách cầm lấy túi xách, không định nói cho Miêu Tư Lý biết mình sẽ đi đâu, nhưng đến cửa phòng lại quay đầu hỏi, "Bây giờ là giờ làm việc, tôi đi ra ngoài có cần phải xin phép giám đốc Miêu cho nghỉ không?"

Miêu Tư Lý biết cô giận mình vì vừa rồi trong lúc họp đã cậy quyền cậy thế. Tuy rất muốn biết Khâu Lộc Minh tìm cô làm gì, nhưng vẫn nén sự tò mò xuống, không hỏi, chỉ nói: "Buổi tối có về ăn cơm không?"

Cố Cách Cách cũng không phải thực sự giận cô, chỉ là đang tâm tình bức bối lấy cô làm nơi trút giận. Nhìn thấy bộ dạng Miêu Tư Lý thật cần thận khi nói chuyện như sợ làm mình tức giận hơn, lập tức bức bối gì cũng không còn. Mặc kệ Miêu Tư Lý có hay ở trước mặt người khác cao ngạo ra sao, nhưng lúc ở trước mặt cô lại luôn bị cô lấy ra làm nơi trút giận. Con nhóc có tội gì đâu cơ chứ, chỉ bởi vì thích mình, nên mới để mặc cho mình bắt nạt. Hóa ra Cố Cách Cách này mới là kẻ thích bắt nạt quả h ồng m ền. Đến lúc nào cô mới có thể rộng Miêu Nhã như vậy nhỉ? Chắc lúc đó cô cũng đắc đạo thành tiên. Thở một hơi dài, xoay người lại, nâng cằm Miêu Tư Lý, hôn lên môi: "Hôm nay Khâu Lộc Minh đưa chị hai đi đón Đa Đa. Kết quả Đa Đa ở cung thiếu nhi đánh nhau với mấy đứa trẻ khác, bị tr ầy mặt, bây giờ vào bệnh viện. Chị hai đang rất rối trí chẳng biết phải làm sao, cho nên mới bảo Khâu Lộc Minh gọi điện cho tôi, bây giờ tôi đến bệnh viện xem mấy người họ thế nào."

Hóa ra là như vậy. Miêu Tư Lý tự trách mình quá suy diễn, ôm lấy eo Cố Cách Cách: "Chị không lái xe tới, để em đưa chị đi."

Cố Cách Cách khó xử hỏi: "Được không? Em không sợ mẹ em biết sẽ mắng à?" Từ sau khi Miêu Nhã vào công ty, Cố Cách Cách luôn có cảm giác giống như bị giam c ầm. Cô và Miêu Nhã hết như đang tiến hành một cuộc chiến, mà Miêu Tư Lý chính là chiến lợi phẩm. Cô có loại dự cảm, nếu không mau dừng cuộc chiến vô hình ấy, mặc kệ giữa cô và Miêu Nhã ai là người thắng, thì cuối cùng người chịu tổn thương sẽ là Miêu Tư Lý.

Miêu Tư Lý cười: "Mẹ cũng không phải cấp trên của em, đợi em gọi điện cho chị dâu là được."

Cố Cách Cách không từ chối, cùng Miêu Tư Lý một trước một sau rời văn phòng.

Tuy ở trước mặt mọi người, hai cô vẫn luôn cố gắng tránh hi ền nghi, nhưng thông qua tin tức hai cô là một cặp mà Tôn Lễ truyền bá cho bè đảng trong hệ Bách hợp, tin đồn đã sớm nhanh chóng lan tràn khắp cả văn phòng. Vì vậy, ngay lúc cả hai chỉ vừa mới đi khỏi, toàn bộ văn phòng vốn lặng ngắt như tờ li ền sục sôi ngất trời, thêm việc vài phút trước ở trên

trang web công ty còn dán thông báo Miêu Tư Lý là 'thái tử nữ,' khiến máu nóng của nhóm yêu tinh càng được dịp dâng trào cuồn cuộn, ai cũng bắt đầu buồn dừa lê.

CÁCH CÁCH GIÁ LÂM

Lạc Khuynh
dtv-ebook.com

Chương 60

Miêu Tư Lý chở Cố Cách Cách đến một cửa hàng KFC bên cạnh bệnh viện nhi đồng gặp Cố Vân. Ba người kia đang ngồi bên cửa sổ, trên bàn bày một phần ăn gia đình. Dù trên trần Đa Đa còn dán một miếng băng trắng, nhưng lại đang ra sức gặm đùi gà, Cố Vân và Khâu Lộc Minh thì ngồi bên mỉm cười nhìn cậu bé.

Lúc Cố Cách Cách nhìn thấy hình ảnh này, trong đầu bỗng nảy ra một suy nghĩ kỳ dị, nhìn ba người họ thật giống một gia đình ba người. Mặc dù chị hai lớn hơn Khâu Lộc Minh khá nhiều tuổi, nhưng vì mấy năm qua chỉ ở nhà giúp chồng dạy con, nên nhìn vẫn như hai bảy hai tám tuổi, hơn nữa vẻ ngoài còn là dạng xinh xắn đáng yêu, đứng bên Khâu Lộc Minh cao lớn anh tuấn trông xứng đôi cực kỳ.

Còn Miêu Tư Lý chỉ cảm thấy tâm tình khi gặp Khâu Lộc Minh lúc này đã khác trước rất nhiều. Người ta thường bảo, tình địch gặp nhau thì mất đồ hằn, nên khi cô vừa nhìn thấy Khâu Lộc Minh đã không tự chủ nảy sinh thù ghét. Vừa bước vào cửa hàng liền nắm chặt lấy tay Cố Cách Cách, tuyên bố quyền sở hữu của mình (...). Cố Cách Cách làm sao không hiểu chút tâm tư ấy của cô, lòng cảm thấy ngọt ngào, nên để mặc tùy ý cô, chỉ thấp giọng: "Nắm vừa vừa thôi, xương cốt cũng sắp bị em bóp nát rồi."

Người đầu tiên thấy Cố Cách Cách là Đa Đa, cậu nhóc lập tức hớn hở kêu lớn: "Dì út!" May mắn cậu còn nhớ Miêu Tư Lý, nhờ được giáo dục tốt nên ngọt ngào gọi một câu, "Chị Miêu Miêu."

Lúc này Cố Vân và Khâu Lộc Minh mới nhìn thấy hai cô, lên tiếng chào rồi Khâu Lộc Minh đứng dậy nhường một chỗ cho Cố Cách Cách.

Cố Cách Cách ng ồi xuống bên cạnh Đa Đa, vuốt miếng bằng gạc trên mặt cậu bé, hỏi: "Còn đau không?"

Đa Đa ăn đến miệng toàn là mỡ, lại ra về người lớn: "Anh Lộc Minh nói Đa Đa là đàn ông con trai, cho nên không đau."

"Đa Đa thật dũng cảm." Cố Cách Cách khen cậu bé một tiếng, sau đó hỏi Cố Vân, "Chị hai, rốt cuộc có chuyện gì vậy? Đa Đa luôn rất ngoan mà, làm sao lại đột nhiên đánh nhau?"

Đầu tiên Cố Vân lấy khăn ra lau mỡ trên miệng và tay cho Đa Đa, rồi sau đó mới nói với Khâu Lộc Minh: "Em đưa Đa Đa đi chơi một lát giúp chị."

"Vâng." Khâu Lộc Minh đồng ý, đuổi tay ôm Đa Đa từ bên trong ra, bước tới phía khu vui chơi trẻ em.

Miêu Tư Lý chuyển sang ng ồi bên cạnh Cố Cách Cách.

Cố Vân nhìn hai người bọn họ, hỏi trước: "Các em vẫn ổn chứ?"

Hôm Miêu Tư Lý bước ra khỏi nhà chị là đang trong tâm trạng cực kỳ thương tâm. Cố Cách Cách biết chị muốn hỏi đi đâu gì, vì sợ hiểu lầm giữa cả hai còn chưa cởi bỏ. Cô vuốt tóc Miêu Tư Lý: "Không có việc gì, em ấy rất dễ dỗ."

Miêu Tư Lý bất mãn trừng mắt liếc cô, dáng vẻ Cố Cách Cách vuốt tóc y hệt như đang vỗ đầu cún con. Bởi vì Cố Vân là người duy nhất trong nhà họ Cố ủng hộ hai cô, cho nên Miêu Tư Lý đã sớm coi Cố Vân như chị ruột. Đương nhiên dù không ủng hộ, chị của Cố Cách Cách cũng sẽ là chị cô, cười nói với Cố Vân: "Cám ơn chị hai quan tâm, chúng em tốt lắm." lại không quên lo lắng hỏi, "Chú và dì có khỏe không?"

Cố Vân không nói gì, chỉ nhìn đánh giá Miêu Tư Lý. Đây là lần thứ ba mình gặp em ấy, ở hai lần trước đều không có cơ hội ngắm nhìn Miêu Tư Lý cho đằng hoàng. Có thể làm cho bé út tâm cao khí ngạo, mắt đặt trên đỉnh đầu nhà mình thương nhớ, chắc hẳn không phải dạng tầm thường.

Không thể nghi ngờ Miêu Tư Lý có vẻ bên ngoài cực kỳ xuất sắc, khí chất thuần khiết trong veo, trên người chẳng hề dính chút phù hoa. Quan trọng nhất, ánh mắt em ấy nhìn bé út vô cùng chuyên chú, hẳn là em ấy vô cùng yêu bé út. Đối với hai người yêu nhau như vậy, dường như giới tính chẳng còn là vấn đề.

"Nếu bố mẹ không đồng ý cho cả hai ở bên nhau, thì em định làm gì?" Cố Vân đột nhiên đặt câu hỏi.

Miêu Tư Lý lặng đi một chút: "Em sẽ cố gắng hết sức thuyết phục hai người họ, để cho họ chấp nhận em, chấp nhận phần tình cảm này của em và Cố Cách Cách."

"Bố mẹ nhà chị là loại người đặc biệt bảo thủ, cho dù hai em có nói đến rách cả môi cũng chẳng thể thông nổi đâu. Nếu hai em muốn ở bên nhau, thì nhất định bố mẹ sẽ cho bé út hai sự lựa chọn, hoặc là chọn em, hoặc là bố mẹ. Nếu như vậy, lúc đó em sẽ thế nào?"

Cố Cách Cách biết chị hai đang cố ý làm khó Miêu Tư Lý, nhưng cô cũng rất muốn biết nếu quả thật như vậy thì Miêu Tư Lý có buông tay hay không? Ngắc đờ nhìn Miêu Tư Lý, chờ mong đáp án của cô.

Miêu Tư Lý quả nhiên bị mắc nghẹn, mày nhíu chặt nhìn cả hai người, sau một lúc lâu mới cất lời: "Cho dù chị không chọn em, em cũng sẽ không buông tay chị." Mặc dù vấn đề là Cố Vân hỏi, nhưng Miêu Tư Lý lại nhìn vào mắt Cố Cách Cách để trả lời, vẻ mặt cũng rất kiên định.

Tim Cố Cách Cách khẽ đập mạnh, nắm lấy tay cô, không nói gì.

Cố Vân nở nụ cười: "Tuy nghe có vẻ bất chấp bất cần, có đi đâu để đối phó với kẻ đả đốn cứ gặp chuyện tình cảm là lo trước lo sau như bé út nhà chị, thì cách ép mua ép bán này mới là biện pháp tốt nhất. Cho nên dù Lộc Minh si tình có theo đuổi nhiều hơn nữa, nhưng làm sao cũng không chiếm được trái tim bé út, chỉ bởi vì cậu ấy quá quân tử."

Miêu Tư Lý có chút há hốc mồm. Lời Cố Vân nói nghe như đang khen ngợi Khâu Lộc Minh và hạ thấp cô.

Cố Cách Cách nghe chị hai nhận xét về mình như vậy, mới có cảm giác chợt hiểu ra. Trước không nói đến Khâu Lộc Minh, mà ngay cả bạn trai cũ Hứa Minh Huy cũng thế, luôn e ngại trước bản tính trời sinh lạnh nhạt của cô, mà không dám quá mức thân cận, thậm chí đến cả hôn môi cũng rất hạn chế. Vì vậy dù bọn họ có đến hai năm dài yêu nhau, lại chẳng hề có cái loại cảm giác khắc cốt ghi tâm, rồi sau khi biết Miêu Tư Lý, còn thậm chí nhận thấy Hứa Minh Huy chưa từng bước vào trong lòng cô.

Miêu Tư Lý lại rất khác biệt. Cô nhiệt tình giống như ngọn lửa, đi đâu gì cũng chẳng quan tâm, không quan tâm cả hai đều là con gái, không quan tâm độ tuổi cả hai chênh lệch, chỉ biết cố chấp dùng phương pháp đơn giản và thuần túy nhất -- Em thích chị nên muốn ở bên chị. Biến toàn bộ không thể trở thành có thể, năm năm trước mở ra lòng cô, chiếm đoạt hết thảy trong đó, năm năm sau cũng vì Miêu Tư Lý kiên trì, hai cô mới lần nữa quay lại với nhau.

Còn đối với Khâu Lộc Minh, nếu nói không hề xao xuyến với người con trai ưu tú như vậy chỉ là nói xạo. Có đi đâu lúc còn nhỏ, tình cảm ấy giống như tình cảm gia đình, lớn hơn một chút, bộ dạng quá xuất sắc của Khâu Lộc Minh lại khiến cho người ta có cảm giác không an toàn, tới lúc trưởng thành, Khâu Lộc Minh đã bay đến bờ biển bên kia, thẳng tay bóp chết phần tình cảm mơ hồ gần giống như chị em, cũng gần giống như tình nhân ấy ở trong trứng nước. Tuy bây giờ đã trở lại, nhưng cũng như lời Cố Vân nói, cậu quá lịch thiệp nên luôn giữ một khoảng cách với cô, khiến cô không thể tìm thấy trên người Khâu Lộc Minh cảm giác thân mật như trước. Đương nhiên còn một nguyên nhân nữa, đó chính là trong lòng cô đã có người khác, chẳng thể chấp nhận thêm bất cứ ai.

Cố Cách Cách nửa đùa nửa thật nói với Cố Vân: "Chị hai, chị khen Lộc Minh nhiều như vậy, hay hai người tiến tới với nhau đi. Cậu ấy tốt hơn Lý Tư Phàm nhiều, hơn nữa bây giờ em thấy cậu ấy đối tốt với chị còn hơn cả em. Nếu hai người thành đôi, vừa lúc có thể hoàn thành tâm nguyện của bố mẹ. Không phải bố mẹ luôn muốn Khâu Lộc Minh làm con rể sao?"

Cố Vân lập tức quyển rũ yêu kiều liếc cô: "Cố Tiểu Tam, cô thật xấu tính."

Cố Cách Cách: "..."

Miêu Tư Lý thấy Cố Cách Cách hờn chút là ghép đôi Khâu Lộc Minh cho người khác, khỏi nói trong lòng sung sướng cỡ nào. Đi đâu đó chứng minh trong lòng chị ấy thực sự không có Khâu Lộc Minh. Nghĩ vậy, không nhịn được cười to.

Cố Cách Cách thấy bộ dạng cô cười vui sướng khi thấy người gặp nạn liền đoán được trong lòng cô đang vui vì đi đâu gì, trước hung hăng quát cô: "Không được cười." sau đó nói với Cố Vân, "Em không nói đùa đâu."

Cố Vân chỉ vào Khâu Lộc Minh đang chơi quên cả trời đất với Đa Đa: "Cậu ấy sở dĩ tốt với Đa Đa như vậy, hoàn toàn bởi vì Đa Đa là cháu của em. Mấy ngày qua làm bảo mẫu miễn phí cho chị, cũng bởi vì em hạ lệnh chết cho cậu ấy, nếu chị có việc gì, em sẽ hỏi tội. Vừa rồi ở bệnh viện, lúc cậu ấy trả tiền, chị còn nhìn thấy trong ví cậu ấy có tấm ảnh hai đứa chụp chung lúc mười mấy tuổi. Em nói thử xem trong lòng cậu ấy là ai? OK, đấy là về phía Lộc Minh. Còn về phần chị, thứ nhất chị còn chưa ly hôn, thứ hai dù chị có ly hôn thì cũng sẽ không tìm người giống như Lộc Minh. Tuy cậu ấy rất si tình, rất tuấn tú, nhưng chẳng phải khẩu vị của chị. Chị vẫn thích kiểu trưởng thành chín chắn hơn."

Cố Cách Cách kéo tay Cố Vân, nói xin lỗi: "Chị biết em không có ý đó mà."

Cố Vân vỗ ngược lại tay cô: "Chị hiểu, chuyện cảm tình vốn không thể ép buộc. Lộc Minh thích em không phải là lỗi của em, cũng không phải là lỗi của cậu ấy, chỉ trách duyên phận cả hai không đủ. Còn em và Miêu Miêu, ở bên nhau, duyên phận là có, đáng tiếc trở ngại cũng chẳng ít. Cái này có lẽ gọi là chuyện tốt thường hay trắc trở đi, đương nhiên, người khác nói gì không quan trọng. Quan trọng nhất chính là hai em sẽ không hối hận khi yêu nhau. Đừng đi lên vết xe đổ của chị."

Cố Cách Cách và Miêu Tư Lý đưa mắt nhìn nhau, nhìn thấy trong mắt cả hai đều có tình ý, hết thấy đều không cần nói thành lời.

"Đúng rồi, chị còn chưa nói cho em biết, vì sao Đa Đa đánh nhau?" Cố Cách Cách hỏi.

Nhắc đến Đa Đa, Cố Vân mới chính thức ưu sầu, thở dài: "Bởi vì lần nào cũng chỉ có chị đi đón Đa Đa, mà thằng bé lại chưa bao giờ nhắc đến chuyện bố thằng bé trước mặt mọi người, nên bị các bạn khác cười nhạo là không có bố. Hôm nay đứa nhóc kia ăn nói rất quá đáng, Đa Đa giận quá nên ra tay đánh người."

Cố Cách Cách cảm thán: "Không ngờ Lý Tư Phàm đối với Đa Đa như vậy, mà Đa Đa còn thương người bố như anh ta."

Miêu Tư Lý lại cắt lời cô: "Không, Đa Đa làm vậy vì mẹ của mình."

Cố Vân kinh ngạc nhìn Miêu Tư Lý, hỏi: "Hử? Sao em lại nói vậy?"

Miêu Tư Lý thản nhiên cười: "Từ nhỏ đến lớn, em cũng chỉ có mẹ, không có bố."

Cố Cách Cách biết Đa Đa là nguyên nhân mà chị hai không thể quyết tâm ly hôn cùng Lý Tư Phàm, liền khuyên giải: "Chị hai, con trẻ trong gia đình không có bố đâu phải nhất định đều sẽ học tính xấu, chị nhìn Miêu Tư Lý là thấy. Nếu chị không ly hôn mới gây tổn thương cho Đa Đa, vì Lý Tư Phàm đâu coi Đa Đa như con trai mình, càng sẽ không dụng tâm dạy dỗ thằng bé. Chị thương Đa Đa như vậy, sẽ không nỡ để thằng bé bước vào con đường xấu đâu nhỉ? Vì chị, cũng vì Đa Đa, đừng tiếp tục do dự nữa, em không muốn thấy chị và Đa Đa tiếp tục bị Lý Tư Phàm bạo hành."

Cố Vân trầm tư suy nghĩ.

Cố Cách Cách lại nói: "Chị cũng có thể hỏi Đa Đa một chút, hỏi rốt cuộc thằng bé có cần bố mình không?"

Đa Đa đang vừa quần quýt lấy Khâu Lộc Minh trở về, vừa lúc nghe được câu nói đó của Cố Cách Cách, vội vàng bỏ vào lòng Cố Vân, lớn tiếng: "Con chỉ cần mẹ!"

Cố Vân ôm Đa Đa lên đùi: "Có lẽ chị nên tìm một trường học mới cho Đa Đa và cả một công việc nữa."

Miêu Tư Lý lập tức cướp lời: "Việc này cứ giao cho em." Nói xong còn ném một cái liếc mắt đưa tình về phía Cố Cách Cách.

Cố Cách Cách nhìn thấy rõ miệng Khâu Lộc Minh vừa mở ra, nhưng rồi lại phải ngậm ngùi đóng lại. Được rồi, Miêu Tư Lý, em thắng rồi đấy.

CÁCH CÁCH GIÁ LÂM

Lạc Khuynh
dtv-ebook.com

Chương 61

Hiệu suất làm việc của Miêu Tư Lý khiến cho Cố Cách Cách ghen hòng nhìn trần trời. Buổi chiều mới nói sẽ giúp chị hai tìm việc, buổi tối đã nói có nơi nhận.

Lúc nào cũng đợi cho đến khi đêm dài người tĩnh, Miêu Nhã ngủ ngon (...), Miêu Tư Lý mới rón rén lủi vào phòng của Cố Cách Cách. Sau khi khóa trái cửa, lau vội lớp mồ hôi lạnh trên trán, mới bước đến bên giường Cố Cách Cách, than thở một câu: "Sợ muốn chết."

Cố Cách Cách nhìn bộ dạng như ăn trộm của cô, hận không thể đập một cước đá bay cô đi, sắc mặt nghiêm lại, châm chọc: "Nếu sợ mẹ em biết như vậy thì đừng có tới đây. Làm cứ như yêu đương vụng trộm thế này, em chịu được, chứ tôi thì chẳng muốn đâu."

Miêu Tư Lý ôm cô, liếm lên cổ: "Chị cũng không phải không biết, mẹ em rất lợi hại mà! Cần thận chút để giữ được thuyền suốt ngàn năm thôi!"

Cố Cách Cách nghe cô nói vậy liền nổi nóng: "Tôi thật không hiểu ý đồ của mẹ em là gì đấy? Hoặc là chết, hoặc là sống. Sao mẹ em không cho một đáp án chính xác đi, như bây giờ thì tính là gì chứ? Cho phép tôi chuyển qua ở nhưng không cho phép chúng ta lên giường, chẳng lẽ chỉ vì muốn cho chúng ta thấy được mà ăn không được? Mẹ em có phải rất nhàn rỗi không? Hay là..." Cố Cách Cách đột nhiên dừng lại, cười cực bí hiểm.

"Hay là cái gì?" Miêu Tư Lý bị cô cười nổi lên da gà.

"Là vì sinh hoạt tình dục của mẹ em không được như ý, cho nên mới cố ý tra tấn chúng ta?"

Mặt Miêu Tư Lý tràn đầy vạch đen, mắg lớn: "Mẹ em cũng là mẹ ch ờng chị, làm sao chị có thể nói mẹ như vậy!"

Sau khi tổn hại Miêu Nhã vài câu, tâm tình Cố Cách Cách vui sướng hẳn lên, còn kéo tay Miêu Tư Lý, bảo: "Tục ngữ có câu, 'phụ nữ ba mươi như sói, bốn mươi như hổ'. Mẹ em tuy đã bốn mươi lăm, nhưng với cá tính không chịu già của dì, v ềphương diện này chắc chắn vẫn còn rất mạnh. Đừng để dì nhìn quá r ấi sinh bệnh, có rảnh em nên quan tâm tới mẹ nhiều hơn."

"Cố Cách Cách, chị còn nói nữa! Cần thận xuống Địa ngục bị cắt lưỡi đó!" Miêu Tư Lý bóp cổ cô, nguy ền rửa.

Cố Cách Cách cười đến thở không ra hơi, ôm Miêu Tư Lý, xoay người đè cô xuống dưới người, mới dừng cười lại, dịu dàng nhìn cô: "Miêu Tư Lý, khi nào thì hai chúng ta mới có thể chân chính ở bên nhau? Lúc mẹ của em và bố mẹ tôi đều không còn phản đối, Cao Ngôn đáng ghét cũng không còn dây dưa, thì thật tốt biết bao!"

Miêu Tư Lý cũng cảm thán: "Phải ha!" R ấi lại bổ sung thêm, "Và Khâu Lộ Minh kia cũng không thích chị nữa."

Cố Cách Cách phản bác: "Lộ Minh làm sao giống với Cao Ngôn? Em không nghe chị hai nói sao? Cậu ấy quá quân tử, hoàn toàn chẳng giống Cao Ngôn." Hừ một tiếng, không nói thêm gì.

Miêu Tư Lý vẫn không quên chuyện Cố Cách Cách phát cáu vì Cao Ngôn ban sáng, cau mày hỏi cô: "Chị và Cao Ngôn có phải có hiểu lầm gì không? Hay là chị có chuyện gì giấu em? Bộ có liên quan đến việc chị ra đi không lời từ biệt năm năm trước sao?"

Cố Cách Cách nghe thấy vậy, tim bỗng đập mạnh, buông Miêu Tư Lý ra, nằm xuống bên cạnh cô, gối đầu lên cánh tay, mở to hai mắt nhìn lên trần nhà, trong lòng lại có hai con người đang điên cuồng đánh nhau, không biết có nên nói ra hay không?

Qua những hành động này, Miêu Tư Lý càng thêm xác định Cố Cách Cách có chuyện giấu mình. Lăn một vòng trên giường rồi ngẩng dậy, cũng kéo Cố Cách Cách lên, khoanh chân, mặt đối mặt, dáng điệu 'nếu không nói rõ sẽ nhất quyết không bỏ qua'.

Cố Cách Cách nghiêng đầu nhìn cô, sau đó cẩn thận lấy tay cô vuốt ve, chậm rãi nói: "Miêu Tư Lý, tôi quả thật có giấu em một chuyện, nhưng tôi đã giao hẹn với Cao Ngôn, không thể nói chuyện này cho em biết. Em nén lại lòng hiếu kỳ của mình đi, đừng nên hỏi tôi nữa, được không?"

"Là về em?" Miêu Tư Lý có thể thi vào cùng một trường đại học với Cố Cách Cách, thì chắc hẳn chẳng phải kẻ có chỉ số thông minh thấp mà Cố Cách Cách vẫn luôn rêu rao cả ngày bên miệng. Giọng cô chợt nâng lên cao thêm mấy nốt, "Là Cao Ngôn ép chị rời khỏi em?"

Cố Cách Cách không phủ nhận, cũng không thừa nhận.

Miêu Tư Lý kinh sợ: "Cậu ấy dựa vào cái gì?!" Trong giọng nói toát ra vẻ không thể tin nổi.

Cố Cách Cách vội vàng nghiêng người, ôm lấy cổ cô, cắn một chút lên môi cô: "Không phải, em suy nghĩ nhiều."

Nét mặt Miêu Tư Lý đầy giận dữ, căn bản không tin.

Cố Cách Cách buông cô ra, xua tay một chút: "Năm năm trước, sở dĩ tôi rời bỏ em, hoàn toàn là quyết định của chính bản thân tôi. Em cũng biết con người tôi luôn suy nghĩ nhiều, vốn không quá xác định tình cảm với em, lại thấy em và Cao Ngôn luôn dây dưa không rõ, sau đó bị mẹ em đe dọa hai câu, liền lập tức bỏ chạy."

"Đơn giản vậy thôi?" Miêu Tư Lý nửa tin nửa ngờ nhìn cô, "Vậy chị và Cao Ngôn giao hẹn cái gì?"

Cố Cách Cách cúi đầu trầm ngâm: "Một ít chuyện riêng." Nói xong lại ngẩng đầu, giống như vừa làm ra một quyết định, "Tôi sẽ mau chóng giải quyết chuyện này. Tôi hứa với em, chờ sau khi tôi xử lý xong, sẽ nói chỉ

tiết toàn bộ cho em biết, nhưng em cũng phải đồng ý với tôi, không được nhúng tay vào, được chứ? Nếu em nhúng tay, sẽ chỉ khiến sự tình càng thêm phức tạp."

Miêu Tư Lý khó thể chấp nhận việc giữa cô và Cố Cách Cách có chuyện giấu giếm, hơn nữa còn là chuyện có liên quan tới cô, nhưng nếu Cố Cách Cách đã nói như vậy, cô cũng không thể từ chối. Đây là sự tin tưởng cơ bản nhất, dù hai cô có thân mật đến đâu cũng cần phải có không gian riêng, đành nói: "Nếu không giải quyết được, nhất định phải nói cho em biết, chúng ta sẽ cùng nhau đối mặt."

Cố Cách Cách gật đầu: "Được."

Vì chủ đề nghiêm trọng như thế, khiến hai cô chẳng còn hứng thú làm tiếp việc gì. Và cũng có thể do trong lòng cất giấu nhiều chuyện, nên tuy ôm nhau ngủ nhưng cả hai lại đuổi theo hai suy nghĩ khác nhau.

Sáng sớm hôm sau, Miêu Nhã chẳng những không kinh ngạc khi thấy hai cô cùng bước ra từ phòng ngủ, mà còn làm xong bữa sáng chờ sẵn. Hành động quý dị của bà làm Cố Cách Cách cảm thấy da đầu như tê dại.

Khi ăn sáng được một nửa, Miêu Nhã làm như buột miệng một câu, khiến cả hai cô cùng rớt xuống bàn.

Miêu Nhã xé một mẩu bánh mì, chậm rãi nói: "Muốn ngủ chung thì quang minh chính đại ngủ đi, chớ hơi tý lại vụng trộm, mất hết cả thanh nhã nơi đây, mất công lại để cho người khác nói mẹ không biết cách dạy con."

Miêu Tư Lý nâng cằm lại, không xác định hỏi: "Mẹ, ý của mẹ là, đồng ý cho chúng con... ở cùng nhau?"

Miêu Nhã nghiêng đầu liếc cô: "Mẹ không đồng ý, các cô vẫn tìm cách ngủ cùng nhau. Không bằng ta đây nhắm một mắt, mở một mắt, làm một mẹ chồng tiến bộ còn hơn."

Cố Cách Cách vừa mới uống vào một ngụm sữa, nghe thấy hai chữ mẹ ch ờng li ền phun ra, sắc đến nổi ho khan không dứt.

Miêu Tư Lý vội vã vỗ lưng giúp cô dễ thở, rồi quay đầu hỏi Miêu Nhã: "Mẹ, mẹ không sao đó chứ?"

Đầu tiên về mặt Miêu Nhã nghi hoặc hỏi: "Sao thế? Mẹ nói gì sai à?" sau đó đột nhiên vỗ bàn, "Không phải chứ, Miêu Tư Lý? Tại sao con lại không có ti ền đ ờ như vậy?!"

Miêu Tư Lý bị rống đến ngơ ngạch: "Con làm sao?"

Miêu Nhã chỉ vào chóp mũi Miêu Tư Lý, chỉ tiếc rên sất không thành thép, mắng: "Con, con không ngờ là thụ!"

Thật hay, Cố Cách Cách vừa mới thở được, giờ lại lập tức phun ra một ngụm máu tươi.

Còn Miêu Tư Lý đã bị sét đánh đến cháy đen, hoàn toàn không thể cử động.

Chuông cửa vang lên, Miêu Nhã bỏ lại hai cô đã bị sét đánh đến toi tã, tao nhã đứng lên mở cửa.

Lúc này Cố Cách Cách mới ôm Miêu Tư Lý đang cứng ngắc cả người, cười lớn: "Miêu Tư Lý, mẹ em hiểu biết không ít nha!"

Miêu Tư Lý dở khóc dở cười nhìn cô, lại không khỏi lo lắng hỏi: "Chẳng lẽ mẹ em đang bị cái gì đó kích thích à?"

Cố Cách Cách buông cô ra: "Em hỏi tôi, tôi biết hỏi ai? Không phải mẹ em luôn th ần bí như vậy ư?"

Miêu Tư Lý sờ cằm, nhú mày: "Rất không bình thường, nhất định là có chuyện."

Sau khi Cố Cách Cách uống hết nửa cốc sữa còn lại, mới nói: "Chẳng lẽ mẹ em nghe trộm chúng ta nói chuyện tối qua, biết chúng ta quan tâm dì,

cho nên mới thay đổi thái độ? Nếu thật như vậy, Miêu Tư Lý, em phải mau mau hành động, tìm giúp mẹ em một người đàn ông. Như thế cuộc sống sau này của chúng ta mới dễ thở được."

Miêu Tư Lý bất mãn nói: "Này, Cố Cách Cách, vừa vừa phải phải nha! Đừng cứ lấy mẹ em ra nói giỡn vậy chứ." Ngay cả như cô muốn giới thiệu đối tượng cho mẹ, ít nhất cũng phải để bà rời khỏi người mà cô phải gọi là bố kia. Tuy cô không thích người đàn ông đó, nhưng vẫn dễ chấp nhận hơn việc mẹ mình một chân đạp mấy thuyền.

"Nói mẹ chuyện gì?" Miêu Nhã lần nữa trở lại nhà ăn, phía sau còn có thêm Hình Tứ.

Đầu tiên Hình Tứ chào hỏi Miêu Tư Lý: "Cô chủ." sau đó nhìn Cố Cách Cách. Tuy bọn họ đã gặp qua một lần, nhưng vẫn chưa biết xưng hô ra sao.

Miêu Nhã nói: "Anh Tứ, nói anh bao nhiêu lần rồi. Đừng gọi Tiểu Lý là cô chủ, không cần chiêu chuộng con bé vậy đâu." dừng một chút, rồi chỉ vào Cố Cách Cách giới thiệu, "Đây là Cố Cách Cách, bạn gái Tiểu Lý." Sợ Hình Tứ chưa đủ hiểu, còn bổ sung: "Cả hai là người yêu của nhau."

Nét mặt của Hình Tứ không chút thay đổi, gật đầu với Cố Cách Cách: "Cô Cách Cách."

Cố Cách Cách lễ phép mỉm cười đáp trả, theo Miêu Tư Lý gọi một câu: "Chú Tứ".

Miêu Tư Lý hỏi: "Mẹ, có phải sau này chú Tứ sẽ đưa đón mẹ đi làm không? Không còn cần ngõ xe con nữa?"

Miêu Nhã hừ một tiếng: "Chả lẽ cô thật nghĩ ta muốn ngõ cái xe rách nát của cô lắm sao? Mấy ngày qua chỉ vì chú Tứ cô không ở Bắc Kinh, ta mới không còn cách nào đành ngõ xe cô. Ta xin cô, bây giờ ai ai cũng biết cô là 'thái tử nữ của MUMU', cô có thể sửa sang vẻ ngoài cho ra dáng một chút để ta được nở mặt nở mày không? Chiếc Ferrari kia của cô cũng sắp kết mạng nhện rồi đấy." Nói xong lắc đầu thở dài, phong tư trác tuyệt xoay người rời đi, Hình Tứ cũng đi theo sau bà.

Miêu Tư Lý quay đầu hỏi Cố Cách Cách: "Đó là lỗi của em sao?"

Cố Cách Cách vỗ vai cô, an ủi: "Không , là lỗi của tôi..."

Miêu Tư Lý lập tức mặt mày hớn hở, muốn ngắt lời cô. Sao lại thế được? Đương nhiên là lỗi của em. Nhưng sau khi nghe câu tiếp theo của Cố Cách Cách, tức thì dờ người.

Cố Cách Cách nói: "Đề em chịu ấm ức rồi, Miêu tiểu thụ đáng thương." Nói xong cũng lắc đầu thở dài, phong tư trác tuyệt xoay người rời đi.

"Cố Cách Cách!" Miêu Tư Lý hoàn toàn xù lông.

**

Trên đường đi làm, Cố Cách Cách tò mò hỏi Miêu Tư Lý: "Hình Tứ rốt cuộc là ai? Ông ấy chỉ là tài xế cho mẹ em thôi à? Nhưng dường như hai người rất tôn trọng ông ấy."

Miêu Tư Lý đáp: "Chú Tứ trước kia là vệ sĩ của bố em. Sau khi em sinh ra thì đã luôn đi theo làm tài xế cho mẹ em. Từ nhỏ đến lớn, chú ấy đều rất chăm sóc cho mẹ và em. Mẹ em nói, chú Tứ từng giúp đỡ mẹ rất nhiều, cho nên em phải xem chú ấy như bậc trưởng bối. Em chỉ biết có thế."

Cố Cách Cách không nói gì chỉ nhún vai. Gia cảnh của Miêu Tư Lý phức tạp như thế, không biết có làm trở ngại cho mối quan hệ của hai cô hay không?

Hai cô đến công ty thì Cố Vân đã sớm chờ ở đó.

CÁCH CÁCH GIÁ LÂM

Lạc Khuynh
dtv-ebook.com

Chương 62

Miêu Tư Lý hỏi Diệp Mạn Diệp, công ty có chức vụ gì thiếu người không? Cô muốn sắp xếp cho chị hai của Cố Cách Cách vào làm.

Mặc dù Cố Vân có bằng đại học chính quy, nhưng đã bảy năm không đi làm. Diệp Mạn Diệp nghe vậy, sau một lúc trầm ngâm mới nói, thiếu vị trí 'trợ lý tổng giám đốc'.

Miêu Tư Lý sợ Cố Vân sẽ thấy ảm ức nếu phải làm công việc trợ lý, đặc biệt gọi điện thoại tới hỏi chị. Không ngờ Cố Vân lại thoải mái đồng ý, còn cười bảo: "Bây giờ công việc chị làm được cũng chỉ có bưng trà rót nước mà thôi."

"Bảy năm đã ở nhà, vì sao giờ đột nhiên muốn đi làm lại?" Diệp Mạn Diệp lật bản lý lịch sơ lược trên bàn, hỏi.

Cố Vân rót một chén trà hoa lai đặt trước mặt Diệp Mạn Diệp, sau khi ngửi xuống đối diện, mới không nhanh không chậm cất lời: "Trước kia có chồng nuôi, đương nhiên không cần đi làm. Giờ chồng chạy theo người khác, tôi và con trai còn muốn ăn cơm, nếu không tay làm hàm nhai, chẳng lẽ chờ chết đói đầu đường?" Nói xong còn xua tay một chút, không biết đang tỏ vẻ bất đắc dĩ với hiện tại hay là việc biết rõ còn cố hỏi của Diệp Mạn Diệp.

Diệp Mạn Diệp không hề ngăn đầu lên, chỉ lạnh lùng: "Có thể tìm một người đàn ông khác nuôi."

Cố Vân cười khê: "Đàn ông mà đáng tin, có lẽ heo nái cũng leo cây được. Đã mắc sai lầm một lần, làm sao có thể giẫm tiếp lên vết xe đổ đây? Hân Tổng giám đốc Diệp cũng hiểu rất rõ đi đâu này nhỉ? Vì sao thiếu phụ nhân không làm, lại xuất đầu lộ diện làm gì chứ?" Chị nhìn thấy trên ngón

áp út tay trái của Diệp Mạn Diệp cũng giống như chị, đầu đeo nhẫn nên nói vậy.

Cuối cùng Diệp Mạn Diệp cũng chuyển tầm mắt lên nhìn Cố Vân. Bộ dạng của Cố Vân và Cố Cách Cách rất giống, nhưng khí chất lại hoàn toàn khác nhau. Tuy ở trước mặt cô, Cố Cách Cách đã rất cố gắng che giấu, nhưng vẫn thu không hết được sự sắc bén, hơn nữa còn có ưu thế về chiều cao, có chút khí thế bức người. Ở điểm này, Cố Cách Cách và Miêu Nhã thật ra rất giống, chỉ là ở trước mặt cô, Miêu Nhã hoàn toàn không che giấu, sắc bén hết như lưỡi dao, hoặc là chẳng bao lâu nữa, Cố Cách Cách cũng sẽ vênh váo tự đắc như vậy trước mặt cô. Không phải cô ta và Miêu Tư Lý đang yêu nhau sao? Nghĩ vậy, tim hơi nhói một chút.

Lại nhìn Cố Vân, trên người mặc một chiếc váy liền áo màu xanh nhạt, tóc dài uốn nhẹ phủ trên vai, bộ dạng điềm đậm dịu dàng, hoàn toàn không có chút sắc bén nào. Rất khó nhìn ra chị đã là mẹ của đứa trẻ bảy tuổi, đương nhiên càng khó nhìn ra chị đang đi làm, mà không phải đi uống trà. Làm gì có trợ lý nào giống như cô ấy chứ? Pha trà cho thủ trưởng còn tiện thể pha cho mình một ly (...), nét mặt cũng chẳng phải vẻ cung kính mà một trợ lý nên có, mà đang cười như có như không mang theo cảm giác thân mật. Có phải cô ấy đã làm bà chủ gia đình quá lâu, nên ngay cả lễ nghi cơ bản nhất khi làm việc trong văn phòng cũng không hiểu? Chẳng lẽ cũng có kiểu nói chuyện với cấp trên như vậy ư? Còn cái tư thế ngẩng kia, ung dung biếng nhác, chẳng lẽ cô ấy thật coi đây là phòng khách nhà mình? Còn đảo khách thành chủ nữa chứ?! Trong mắt Diệp Mạn Diệp hiện lên vẻ không vui.

Về điểm này, thực sự Diệp Mạn Diệp đã nghĩ oan cho Cố Vân. Theo lời của Cố Cách Cách, phong tình của chị hai cô đã luyện đến cảnh giới không coi ai ra gì (...), cho dù bên cạnh chẳng có ai, bộ dạng của Cố Vân cũng sẽ quyến rũ yêu kiều như thế, tùy thời tùy chỗ đâu là tư thế xinh đẹp có thể quyến rũ đàn ông.

Mặc dù Diệp Mạn Diệp có chút bất mãn đối với thái độ của Cố Vân, những vẫn trả lời câu hỏi của chị: "Tôi sợ dĩ phải xuất đầu lộ diện, không

phải bởi vì bị đàn ông vứt bỏ, mà do mấy năm trước chồng tôi đã qua đời vì tai nạn xe. Thế nào, Miêu Miêu không nói cho cô biết sao?"

Cố Vân có chút kinh ngạc nhìn cô, còn tưởng cô cũng như chị, trong nhà có một ông chồng 'trong nhà cờ đỏ không vậy, ra ngoài phất phất cờ màu', bất đắc dĩ mới phải dùng công việc u mê chính mình, không ngờ thì ra do chồng đã qua đời, nghe giọng điệu dường như còn chưa tái giá. Chồng đã mất nhiều năm vẫn đeo nhẫn cưới, bây giờ còn người si tình vậy sao? Không khỏi thêm vài phần tò mò với Diệp Mạn Diệp, nhướn mày: "Thực tế, ngoại trừ biết Miêu Miêu và em gái tôi yêu nhau, còn lại hoàn toàn không biết gì." Miêu Tư Lý cũng không phải cái radio, không việc gì lại lấy chuyện nhà đến nơi nơi tuyên truyền, còn Cố Cách Cách thì càng kín như hũ nút bịt chặt, nên quả thật Cố Vân không biết bất cứ gì. Chị cứ nghĩ Miêu Tư Lý giới thiệu cho chị một công việc nằm trong phạm vi chức quyền của cô.

Diệp Mạn Diệp dùng giọng điệu nghi ngờ hỏi: "Ngay cả Miêu Miêu là con gái Chủ tịch, cô cũng không biết?"

Cố Vân âm thầm cười: "Không biết." sau đó như nhớ ra điều gì, "Hử? Không phải em ấy sinh ở một gia đình đơn thân sao? Em ấy nói mình không có bố." Trước đó Cố Cách Cách mới dùng Miêu Tư Lý làm ví dụ khuyên chị ly hôn.

Diệp Mạn Diệp cần lấy chén trà hoa lài trên bàn, mặt không thay đổi nhìn người phụ nữ trước mặt. Có vẻ rất chân thành, không giống đang nói xạo, hoặc là kỹ xảo diễn xuất của cô ấy quá tốt, đến không thể phân biệt ra thật giả. Xem ra không phải cô ấy cố ý muốn vào MUMU? Uống một ngụm trà, rồi thản nhiên đáp: "Tuy Chủ tịch họ Lục, Miêu Miêu họ Miêu. Có đi đâu hai người họ quả thật là hai bố con, còn tôi là chị dâu của Miêu Miêu."

Cố Vân nghe xong ngược lại không phản ứng gì nhiều: "Nghe có vẻ rất phức tạp, có đi đâu với tôi thì chẳng sao cả, nhưng em gái tôi thì thảm."

Diệp Mạn Diệp theo phản xạ hỏi: "Vì sao?"

Cố Vân cười vui sướng khi người gặp họa: "Mẹ của tôi bẩm sinh đã thù ghét người giàu."

Diệp Mạn Diệp: "..."

Cố Vân đứng dậy, ôm lấy một chồng tài liệu trên bàn: "Được rồi, tôi ra ngoài trước đây. Tổng giám đốc Diệp, nếu chị có việc gì thì cứ gọi tôi."

Diệp Mạn Diệp nhìn Cố Vân ra khỏi văn phòng mới chợt nhớ. Những lời này chẳng phải nên do mình nói sao? Đường như vị trợ lý này không hề để thủ trưởng như mình vào mắt thì phải? sau đó nở một nụ cười khổ, Có hậu đãi như Miêu Nhã chống lưng, tổng giám đốc bù nhìn như mình thì tính là gì? Ngần người nhìn chén trà trong tay một lúc lâu, rồi lấy điện thoại cá nhân, bấm một dãy số, chờ đầu dây bên kia trả lời, nói một tiếng: "Bố."

***

"Trưởng phòng Cố, dời cái đèn đó ra thêm 3 cm nữa, đúng rồi. Mà làm ơn xoay chuỗi đèn 15 độ, đúng 15 độ, không phải 50 độ. Ta xin cô, hiểu chút kiến thức thông thường đi có được không?"

"Trưởng phòng Cố, người mẫu trang điểm xong chưa? ... Vẫn chưa xong? Chẳng lẽ chờ ta tự tay vào làm à? Hiệu suất, ta muốn hiệu suất!"

"Ngay cả tạo dáng cũng không biết? Ai mời người mẫu này vậy? Trưởng phòng Cố, cô ra làm mẫu đi... Cái gì, cô không biết? Cứ bày ra mấy tư thế quyến rũ như cô thường hay làm là được... Chuyên nghiệp, ta cần sự chuyên nghiệp hơn, OK?"

"Trưởng phòng Cố, mọi người muốn uống nước, cô đi lấy nước lại đây... Không có? Không có thì đi mua, chẳng lẽ cái này cũng cần ta dạy nữa à?"

Cố Cách Cách dưới sự chỉ bảo của Miêu Nhã, bận đến chỉ muốn chết đi, cuối cùng không thể không chịu phận bất hạnh thừa nhận, vị 'mẹ chồng' này của cô đúng là yêu nghiệt, còn sắp thăng cấp lên thành yêu nghiệt biến

thái. Buổi sáng hiên lành hết như Quan Âm (...), chẳng qua chỉ giả bộ cho Miêu Tư Lý thấy, còn bây giờ Miêu Tư Lý không ở cạnh, lập tức lộ nguyên hình, dùng đủ mọi cách tra tấn cô. Bà như chỉ hận sao chưa luyện được Cửu Âm Bạch Cốt Trảo, để có thể trực tiếp bóp chết, xé nát cô ra.

Nhìn đi, bà ta đang nở nụ cười, bà ta đang nở nụ cười kìa!

Cố Cách Cách không nhận được rung mình, rõ ràng hàm răng trắng hếu của Miêu Nhã đang ánh lên một thứ màu sắc, đó là màu xanh của độc dịch.

Miêu Nhã vẫy tay về phía cô: "Trưởng phòng Cố, cô lại đây."

Cố Cách Cách chợt cảm thấy da đầu mình run lên, nhưng vẫn cắn răng đi về phía Miêu Nhã.

Vốn ban đầu, cô có một cuộc hẹn với khách hàng, xếp chiều tính đi họp bàn việc, kết quả chỉ vì một cuộc điện thoại của Miêu Nhã, mà giờ cô lại trở thành tạp vụ cho buổi chụp hình. Bất kể là việc nặng dành cho đàn ông, hay việc tỉ mỉ nhẹ nhàng dành cho phụ nữ, đều rơi xuống hết đầu cô. Từ trang điểm cho người mẫu rồi đến bố trí phong nền, thậm chí phải thay thế cho cả người mẫu để chụp hình quảng cáo son môi, với lý do của Miêu Nhã, môi của người mẫu kia không đủ gợi cảm, hơn nữa cũng chẳng cần lộ mặt (...). Tóm lại, việc có thể làm cô đều làm, việc không thể làm cô cũng làm nốt. Sau khi dùng đủ mọi cách hoàn thành, Cố Cách Cách rốt cuộc hiểu được, tài năng của con người thật vô hạn. Chỉ cần cho cô một đòn bẩy, cô có thể nâng cả quả địa cầu!

Miêu Nhã đưa cho Cố Cách Cách một chai nước: "Hôm nay vất vả cho cô."

Cố Cách Cách quá được ưu ái mà thấy lo sợ, tới nỗi hai tay cũng run rẩy khi đón chai nước Miêu Nhã ban cho (...): "Cám ơn... Giám đốc Miêu."

Miêu Nhã chỉ vào một chiếc ghế tựa bên cạnh bà: "Ngồi đi."

Cố Cách Cách nghe lời ngồi xuống, trong lòng càng thêm cảnh giác, không biết Miêu Nhã đột nhiên tốt bụng như vậy là bởi vì lý do gì.

"Sau này khi không có người ngoài gọi ta là dì đi, hoặc là..." Miêu Nhã dừng một chút, liếc nhìn Cố Cách Cách thật lâu, "Cứ giống như Tiểu Lý gọi ta là mẹ cũng được."

Cố Cách Cách vừa uống một hớp nước, nghe vậy liền bị sặc, vừa ho khan vừa thề Lềnh sau khi nói chuyện với Miêu Nhã, nhất định không được uống gì cả.

Miêu Nhã hỏi: "Đây không phải là đi đâu cô luôn hy vọng sao?"

Cố Cách Cách ho đến mặt mày trắng bệch, nhìn Miêu Nhã không biết phải nói gì, bởi vì cô thực sự không hiểu được suy nghĩ của Miêu Nhã.

Miêu Nhã nhướn mày, hỏi: "Hay là, cô không định sống chung với Tiểu Lý?"

Cố Cách Cách vội vàng tỏ thái độ: "Tôi đương nhiên muốn được ở bên Miêu Tư Lý." sau đó vẻ mặt nghi hoặc nhìn bà, "Chỉ là tôi không hiểu lắm thái độ của ngài. Hôm trước thì hận không thể tách tôi và Miêu Tư Lý ra, cả đời mong chúng tôi đừng gặp mặt, lúc này thì lại nói tôi gọi ngài là mẹ đi. Tôi muốn biết suy nghĩ thật trong lòng ngài."

"Suy nghĩ của ta chẳng lẽ có trọng lượng gì sao?" Miêu Nhã nở một nụ cười trào phúng, "Ta có đồng ý hay không, đâu chẳng chỉ phớt lờ được Tiểu Lý. Con bé bây giờ đã trưởng thành, cánh đã đủ lông, hoàn toàn coi lời của ta như gió thổi bên tai. Nếu ta không chấp nhận chuyện hai người, con bé tình nguyện không nhận ta là mẹ, chứ sẽ không rời khỏi cô. Cô có tin không?"

Cố Cách Cách khẽ lắc đầu: "Em ấy là con gái ngài, em ấy yêu ngài nhiều bao nhiêu, chẳng lẽ ngài không biết? Nếu giữa tôi và ngài thực sự đi đến bước phải chọn một trong hai, nhất định em ấy sẽ chọn ngài, quan hệ của hai người là máu mủ, như chân với tay. Người yêu mất đi vẫn có thể tìm người khác, nhưng mẹ lại chỉ có một. Nếu Miêu Tư Lý vì ngài mà vứt bỏ tôi, lúc đó tôi sẽ không chút oán hận em ấy, bởi vì tôi cũng là một người con, tôi cũng có bố mẹ. Nếu có một vấn đề khó khăn như thế đặt ra trước

mặt tôi, tôi cũng sẽ lựa chọn như vậy, nhiều lắm là chịu tổn thương, có thể là nhất thời, có thể là cả đời."

Miêu Nhã thở một hơi dài: "Phải, có thể là nhất thời, có thể là cả đời. Con gái ngốc kia của ta nếu như xa cô, chỉ sợ thực sự là tiếc nuối cả đời."

Cố Cách Cách đây mong chờ nhìn bà: "Cho nên ngài đừng ý tác hợp cho chúng tôi?"

Miêu Nhã không trả lời ngay vấn đề, chỉ nói: "Chọn thời gian hẹn bố mẹ cô ra ăn một bữa đi. Ta muốn nghe ý kiến của bọn họ, rồi sau đó quyết định."

Cố Cách Cách không cần nghĩ ngợi liền gật đầu. Tuy bố mẹ còn trong thời kỳ chiến tranh lạnh với cô, nhưng việc này nhất định phải giải quyết cho bằng được, hơn nữa phải càng nhanh càng tốt. Cứ giận dỗi như vậy thực sự sẽ mãi là chuyện buồn lòng.

"Có đi đâu trước lúc đó, cô sẽ phải đi gặp bố của Tiểu Lý." Miêu Nhã nói.

CÁCH CÁCH GIÁ LÂM

Lạc Khuynh
dtv-ebook.com

Chương 63

Miêu Tư Lý từng nói, mẹ cô vốn là người thích mềm mỏng mà chẳng ưa cứng rắn, nên chỉ cần chiều theo ý bà một chút, là bà sẽ thoải mái, không tiếp tục làm khó dễ.

Nên Cỗ Cách Cách dù ngoài miệng luôn oán hận, mẹ em thật khó hầu hạ, nhưng sau khi tan việc lại chạy thẳng đến siêu thị, đương nhiên Miêu Tư Lý cũng bị bắt đi theo. Nói là muốn Miêu Tư Lý tới làm cu-li, trên thực tế là để biết Miêu Nhã thích ăn những gì thông qua miệng của cô, để làm vài món ngon mong tỏ lòng hiếu thảo với bà. Đương nhiên quan trọng nhất, Cỗ Cách Cách muốn chứng tỏ với Miêu Nhã, cô là một người lên được phòng khách, xuống được nhà bếp, đánh thắng được kẻ thứ ba, quật ngã được cả lưu manh.

"Hay là ra ngoài ăn tiệm đi, chứ..." Miêu Tư Lý đẩy xe siêu thị tới một góc bên cạnh khu nguyên liệu nấu ăn, khó xử nói, "Nhìn có vẻ rất phức tạp, liệu chị làm được không?"

Cỗ Cách Cách liếc cô: "Coi khinh tôi hử? Món này thì sao làm khó được tôi? Chẳng phải chỉ là ghêu sốt cay thôi à? Chuyện nhỏ." nói rồi đưa mắt khắp xung quanh, "Đúng rồi, vừa nãy thấy sách dạy nấu ăn bán ở đâu nhỉ?"

Miêu Tư Lý: "..."

Cỗ Cách Cách sau khi thả thêm một bao hạt tiêu vào xe mua hàng, bỗng nói: "Mẹ em muốn tôi đi gặp bố em."

Miêu Tư Lý hoảng hốt: "Gặp ông ta làm gì?"

Cố Cách Cách đoán: "Chắc là mẹ em hy vọng thông qua tôi, hóa giải oán giữa em và ông ấy?"

Miêu Tư Lý cau chặt mày: "Có thể không đi không? Em chẳng muốn có bất kỳ liên quan gì với ông ta. Em và chị ở bên nhau không cần đến sự cho phép của ông."

Cố Cách Cách nắm lấy bàn tay Miêu Tư Lý đang đặt trên xe đẩy: "Tôi đồng ý với em, nếu em không thích sẽ không đi, nhưng tôi cũng không hy vọng trong lòng em luôn có nỗi oán hận với một người. Sống như vậy sẽ rất mệt mỏi, người quan tâm em cũng đau lòng."

Miêu Tư Lý nhìn cô hỏi: "Em có hoàn cảnh gia đình phức tạp như vậy, liệu có khiến chị cảm thấy mệt mỏi không?"

Cố Cách Cách một tay đẩy xe, một tay kéo Miêu Tư Lý đến một lối đi nhỏ ít người, mới nói: "Ngốc ạ, sao em lại nghĩ như vậy? Người tôi muốn ở bên là em, không phải bố mẹ em. Chỉ là tôi không muốn nhìn thấy trong lòng em cứ luôn có khúc mắc, cho dù em không thương bố em, nhưng cũng không thể giữ mãi nỗi oán hận như vậy. Tôi sợ đến cuối cùng, người đau buồn vẫn là em."

Miêu Tư Lý lắc đầu: "Nếu không tự mình trải qua, chị sẽ không hiểu đâu. Sống dưới thân phận là đứa con rơi khó chịu biết bao, từ nhỏ đến lớn chẳng có bố sẽ có cảm giác đáng thương thế nào. Nếu không phải vì anh trai em bị tai nạn xe cộ rồi mất đi, chắc đến giờ ông ta cũng chẳng nhớ ông có một đứa con gái khác là em. Không phải ông ta vì yêu em mà muốn nhận lại em, chẳng qua chỉ vì dòng máu trong người em chảy là máu của ông thôi."

Cố Cách Cách ngắt lời cô: "Tôi chưa từng sống dưới hoàn cảnh đó, nhưng dù vậy tôi vẫn muốn cảm ơn ông ấy, cảm ơn ông ấy đã đưa em tới thế giới này, như vậy mới để tôi gặp được em rồi yêu em, sau này còn có em bên đời mình. Những ngày qua, mỗi buổi sáng khi thức dậy, người đầu tiên mà tôi nhìn thấy là em, chỉ đi đâu đó thôi cũng đủ khiến cho cuộc sống của tôi tràn đầy hạnh phúc. So với những ngày của năm năm mà chúng ta cách xa nhau kia, càng khiến tôi thêm quý trọng hiện tại, cũng làm tôi

mong đợi đến tương lai của chúng ta. Cho nên, dù bố mẹ tôi không đồng ý chúng ta yêu nhau, mẹ em dùng mọi cách gây khó dễ, tôi cũng có thể chịu đựng được. Hơn nữa, còn mang tấm lòng cảm kích đón nhận, bởi vì sợ dĩ bố mẹ tìm mọi cách cản trở, là vì không nhìn thấy tương lai của chúng ta, vì bố mẹ yêu chúng ta nên mới lo lắng như thế. Đi đâu chúng ta cần phải làm là để bố mẹ yên tâm, chứng minh cho bố mẹ biết chúng ta có thể chăm sóc lẫn nhau, chúng ta rất hạnh phúc khi ở bên nhau." Cố Cách Cách ôm lấy cổ Miêu Tư Lý, trong ánh mắt đong đầy mong chờ, "Miêu Tư Lý, đừng để lòng em luôn bị giam cầm bởi thù hận. Dù bố em có thế nào, nhưng ông ấy cũng là người mang em đến thế giới này. Trước kia ông ấy đối với em không tốt, thì để ông ấy dùng thời gian sau này bù đắp lại cho em. Có thêm một người yêu thương em, bộ không tốt ư?"

Hàng mi dài trên đôi mắt Miêu Tư Lý sắp bị thấm ướt bởi nước mắt. Cô nhìn Cố Cách Cách không biết phải nói sao? Sau khi siết chặt lấy eo cô, trao một nụ hôn nồng nàn, mới thâm tình nói, "Cố Cách Cách, em yêu chị."

Cố Cách Cách mở đôi mắt xinh đẹp, vừa định ngọt ngào nói Tôi cũng yêu em, nhưng khi nhìn về phía sau Miêu Tư Lý liền lập tức tỉnh táo, nhỏ giọng trách cứ: "Miêu Tư Lý, em thật đáng chết! Nơi này là siêu thị."

Miêu Tư Lý cười vui vẻ, nháy mắt ý bảo cô hãy quay lại nhìn phía sau.

Cố Cách Cách quay đầu lại, liền thấy có một đám người đang vây xem, từ nữ sinh mười bảy mười tám tuổi đến thiếu phụ hơn ba mươi tuổi đang ôm con. Về mặt của tất cả đều rất ngưỡng ngùng, hiển nhiên là bị hoảng sợ vì được chứng kiến tận mắt cảnh hai người con gái hôn môi thắm thiết. Một ngụm máu tươi trào lên đến cổ Cố Cách Cách, thực sự cô bị dọa đến không còn mặt mũi, ai bảo cô đã quên mất quy định do chính mình từng đặt ra kia chứ? Ở nơi công cộng nhất định phải cách xa Miêu Tư Lý một mét. Hung hăng trợn mắt liếc Miêu Tư Lý đang cười vui vẻ, tiện tay cầm đại một món đồ trên kệ che mặt định rời đi. Cô không thể giống Miêu Tư Lý không biết xấu hổ là gì.

Mới đi hai bước, chợt nghe thấy Miêu Tư Lý ở phía sau kêu lên: "Cố Cách Cách, băng vệ sinh ở đây, chị lấy tờ giấy làm gì thế?"

Cố Cách Cách nhìn thoáng qua chiếc bao lớn mình lấy che mặt, chẳng phải là tã giấy thật sao? Lập tức giận đến hộc đờ, buột miệng: "Lượng của tôi nhiều không được à?"

Sau khi nói xong, cả Miêu Tư Lý và toàn bộ người vây quanh đồng thời bị hóa đá.

Trên đường về, đương nhiên Miêu Tư Lý bị Cố Cách Cách cấu véo một trận. Cố Cách Cách chỉ xuống tay ở trên lưng và đùi cô, bởi dù có véo đến tím, Miêu Nhã cũng không thấy được, nếu không nhất định sẽ bị bà trách cứ là ngược đãi con gái bà.

Hai cô vừa về đến nhà cũng đúng lúc Hình Tứ rời đi. Miêu Tư Lý vội giữ ông lại dùng cơm, nhưng Hình Tứ nói còn có việc nên từ chối.

Nhìn thấy Miêu Nhã đã đổi quần áo ở nhà ngủ trong phòng khách, Miêu Tư Lý liền chạy tới khoe: "Mẹ, tối nay mẹ có lộc ăn. Cố Cách Cách tự mình xuống bếp, làm món nghêu sốt cay mẹ thích nhất."

Miêu Nhã không thể tin nhìn Cố Cách Cách: "Không phải vì hôm nay ta bắt cô làm nhiều việc quá, nên cô định trả thù ta đấy chứ?"

Cố Cách Cách cười nói: "Làm sao thể được? Là con muốn dì nếm thử tay nghề của con."

Miêu Tư Lý phụng phịu: "Mẹ, rõ là lấy bụng tiểu nhân đo lòng quân tử. Cố Cách Cách đã mất bao công ở siêu thị chọn nghêu cho mẹ đó."

"Khua môi múa mép nữa cũng vô dụng. Ta nói rõ trước, nếu tanh một chút, ta cũng không ăn." Miêu Nhã nói xong, chẳng thèm nhìn cả hai người bọn họ, tiếp tục giở đọc cuốn tạp chí thời trang trên tay.

Khi đã vào nhà bếp, Cố Cách Cách mới tức giận: "Mẹ em thật kén chọn."

Miêu Tư Lý vội cười dỗ: "Mẹ không ăn, em ăn."

Mặt Cố Cách Cách càng thêm tăm tối: "Ngay cả em cũng không tin tôi?"

Miêu Tư Lý nhìn cuốn sách dạy nấu món hải sản trên mặt bàn, thành thật gật đầu: "Có chút."

Cố Cách Cách vung thìa chỉ vào mặt cô: "Lột hành đi."

Sau một cuộc nấu nướng vật lộn hết như trong thế chiến, cuối cùng Cố Cách Cách cũng làm xong món ghê sốt cay. Cầm thìa chỉ vào chiếc đĩa, nói với Miêu Tư Lý: "Em nếm xem hương vị thế nào?"

Khuôn mặt Miêu Tư Lý đã sắp nhăn thành hoa cúc, đáng thương bảo: "Nếm từ khi bắt đầu nấu tới giờ, chị coi đầu lưỡi em này, đã bị cay đến mất cảm giác luôn. Em không nếm được nữa đâu, cứ như vậy bùng ra ngoài đi!"

Cố Cách Cách hít sâu một hơi, thật gian nan quyết định: "Vậy thì, để tôi thử xem."

"Không được." Miêu Tư Lý vội vàng ngăn Cố Cách Cách, "Chị bị dị ứng khi ăn hải sản mà, chỉ cần một chút là người cũng nổi đay mề đay. Cứ để thế đi, nó cũng đầy đủ cả hương cả sắc rồi, nhất định có thể qua được. Tin em đi."

"Thật chứ?" Cố Cách Cách vẫn chưa tin tưởng. Đương nhiên chủ yếu là vì cô chẳng thể tin nổi vào tài nấu ăn của mình, chỉ trách Miêu Nhã, ai bảo bà thích ngay món mà cả hai cô đều chẳng ưa, rồi thềm bu ồn bã. Sau này muốn sống chung thì làm cách nào mới hòa hợp được đây?

"Ta còn tưởng đây là bữa ăn khuya." Sau khi Miêu Nhã ngả xuống bàn cơm, việc đầu tiên là bày tỏ sự bất mãn.

Miêu Tư Lý ngẩng đầu nhìn thoáng qua đồng hồ treo tường, đã chín giờ rưỡi, nấu một bữa cơm mà tốn những ba tiếng đồng hồ, quả thật chỉ có thể gọi là bữa ăn khuya, cười nhỉnh: "Lần đầu còn bỏ ngõ, lần thứ hai mới quen tay, chắc chắn sau này sẽ nhanh hơn."

Bên này Cỗ Cách Cách bưng ba chén cơm tối, ng ồi xuống, chưa dám động đũa, chỉ mở to mắt nhìn, chờ đợi Miêu Nhã chấm điểm món 'nghêu sốt cay' này cho cô.

Miêu Nhã còn chưa c ần đũa, đã lắc đầu: "Nhìn chẳng đẹp." sau đó mới gấp một miếng thịt nghêu, bỏ vào miệng nhai r ồi bu ồng đũa bình phẩm, "Mỡ quá nhi ều, tương quá ngọt, thịt quá dai. Vị vừa mặn, vừa cay, vừa đắng. Tổng kết bằng hai chữ, thất bại."

Bận rộn suốt mấy tiếng đ ồng hồ chỉ đổi lấy đánh giá đó. Cỗ Cách Cách và Miêu Tư Lý hệt như bị búa tạ đập vào đầu, mặt d ần d ần cúi thấp, sau đó thì nện thẳng lên bàn.

Miêu Nhã nói: "Nhưng mà..."

Hai người sắp hôn mê kia đ ồng thời tỉnh dậy, tr ăm miệng một lời: "Nhưng mà gì?"

Miêu Nhã lại gấp lên một miếng: "Nhưng mà vẫn có thể ăn. Tuy hơi mặn và hơi cay, có đi ều không tanh, quan trọng nhất bên trong không còn cát. Lần đ ầu làm mà có thể được như vậy, đã là không t ồi, đáng được khen ngợi." Nói r ồi đặt miếng thịt nghêu đó vào trong bát Cỗ Cách Cách.

Cỗ Cách Cách và Miêu Tư Lý cùng hít sâu một hơi.

"Chị ấy không thể ăn hải sản." Miêu Tư Lý nói xong, định gấp miếng thịt nghêu kia sang bát cô.

Miêu Nhã không vui nhú mày: "Không ăn được chút xú nào?"

Cỗ Cách Cách vội vàng nói: "Không phải. Nếu chỉ ăn chút thì sẽ không sao. Cảm ơn dì." sau đó liếc Miêu Tư Lý lắc đầu, gấp miếng thịt nghêu kia bỏ vào trong miệng, vừa cắn một cái lập tức nhăn mày. Thế này sao có thể nói là chỉ hơi mặn, hơi cay chứ? Rõ ràng là không tài nào ăn được. Vừa nãy còn thấy cảm động vì Miêu Nhã gấp thức ăn cho cô, hóa ra không phải định khen ngợi, mà chính là muốn ch ỉnh cô. Rốt cuộc đã hiểu cái gọi là tự

làm tự chịu, sau khi gian nan nuốt xuống, vẫn phải cố nở nụ cười cảm ơn Miêu Nhã.

Miêu Nhã thỏa mãn đứng dậy: "Được rồi, ta đã ăn xong. Hai đứa cứ từ từ ăn."

Miêu Tư Lý có chút há hốc miệng: "Mẹ, cơm trong bát mẹ còn chưa hề động, rồi mấy món này nữa, đều đặc biệt làm cho mẹ nha."

"Quan trọng không phải có ăn hay không, mà là... ta đã nhận tâm ý của hai đứa." Miêu Nhã còn bước đến bên cạnh Cố Cách Cách, vỗ vai tán dương, "Cách Cách thật đảm đang, ta rất hài lòng." Nói rồi nhẹ nhàng đi vào trong bếp, mở tủ lạnh lấy một quả táo, tiếp tục nhẹ nhàng lướt qua trước mặt hai cô, rồi trở về phòng.

Miêu Nhã vừa đi, Cố Cách Cách lập tức ôm lấy cổ họng mình hét lớn với Miêu Tư Lý: "Mau lấy nước."

Miêu Tư Lý vội luống cuống tay chân rót một ly nước lạnh cho cô.

Sau khi đã dốc cạn nguyên ly nước lớn, Cố Cách Cách mới nghiêng rằng nghiêng lợi: "Miêu Tư Lý, tôi sẽ không để yên cho mẹ em!" Bởi vì bị cay tới đỏ bừng cả mặt, nên nét mặt Cố Cách Cách nhìn trông có vẻ hơi dữ tợn.

Dù trên mặt Miêu Tư Lý là vẻ ngây ngô thông cảm, nhưng trong lòng cô lại đang cười thầm điên cuồng. Ai bảo hai người cứ suốt ngày làm em khó xử chi? Đáng đời! Đáng đời!

CÁCH CÁCH GIÁ LÂM

Lạc Khuynh
dtv-ebook.com

Chương 64

"Em không ngờ, dù chỉ có chút xúu hải sản mà chị cũng không thể ăn được." Miêu Tư Lý nhìn trên cổ và trên cánh tay Cố Cách Cách đang bắt đầu nổi lên mề đay, có chút tự trách.

Cố Cách Cách vừa gãi ngứa vừa tức giận: "Không tính việc dị ứng, thứ tôi bức nhất đó là mẹ em cố tình chĩnh tôi. Biết rõ khó ăn vậy, còn gắp cho tôi. Cay đến nỗi uống hết ba cốc nước mà trong bụng vẫn như bị bốc cháy! Miêu Tư Lý, mẹ em thật lợi hại." Mấy từ cuối cùng là được rút ra từ trong kẽ răng, gió thổi lạnh buốt.

Miêu Tư Lý an ủi: "Thôi mà, không phải mẹ em cũng bị đói sao? Chị còn có thể đứng đây oán hận với em, còn mẹ chỉ có thể về phòng âm thầm rửa em thôi đó."

Cố Cách Cách nghe cô nói thế, quả nhiên cũng vơi giận chút, chợt thấy đau lòng cho Miêu Tư Lý, vuốt ve mặt cô: "Đĩa ghê này tôi chỉ ăn một miếng đã cay đến chịu không nổi, chẳng thể trách sao đầu lưỡi em cay đến mất cả tri giác. Đáng thương! Vậy sao không sớm nói cho tôi biết."

Miêu Tư Lý cảm động đến mức thiếu chút nữa đã thú nhận. Thật ra cô chẳng hề ăn miếng nào, còn cố ý bỏ thêm vào rất nhiều muối và ớt, chơi trò 'một công đôi việc', nhưng mà hình như hơi quá. Quan tâm Cố Cách Cách đang không ngừng gãi có thể gây tổn thương, vội đề tay cô lại: "Mau đi tắm đi, ngâm nước nóng có lẽ sẽ bớt ngứa."

Cố Cách Cách thấy cánh tay mình đã đỏ cả lên, gật đầu: "Cũng được, vậy để chỗ này lại cho em dọn đó."

Miêu Tư Lý dọn dẹp chén đĩa, bỏ vào trong bồn rửa, lấy nước rửa chén rồi sẵn cao ống tay áo, cầm một chiếc bát, nhớ lại bộ dạng chật vật của Cố

Cách Cách và mẹ cô mà không nén được cười. Thì ra hạnh phúc đơn giản như thế.

"Đã lâu không thấy con cười vui vẻ đến vậy."

Miêu Tư Lý quay đầu, thấy Miêu Nhã đã bước vào trong bếp không biết từ lúc nào, đang khoanh hai tay tựa vào bàn nhìn cô. Miêu Tư Lý cười hỏi: "Mẹ, đã thấy tốt hơn chút nào chưa?"

Miêu Nhã hừ một tiếng: "Còn biết quan tâm đến mẹ? Cứ tưởng trong mắt giờ chỉ còn Cố Cách Cách thôi chứ?"

Miêu Tư Lý không quay đầu lại nữa, mà tiếp tục rửa chén bát: "Lời này nghe sao chua thật? Đừng nói với con, mẹ đang ghen nha?"

Miêu Nhã không vui: "Mẹ không nên ghen sao? Thật vất vả mới nuôi con lớn đến chừng này. Còn con thì sao? Cánh tay chìa hết ra ngoài."

Rốt cuộc Miêu Tư Lý buông bát đang cầm xuống, rửa sạch bọt trên tay, rồi bước đến trước mặt Miêu Nhã: "Cố Cách Cách cũng không phải người ngoài mà. Chị ấy cũng giống như mẹ, là người nhà của con."

Miêu Nhã không kiêng nể gì dội nước lạnh cho cô: "Hiện giờ pháp luật còn chưa cho phép hai người phụ nữ kết hôn với nhau. Dù cho bây giờ hai đứa có yêu nhau cách mấy, nhiều lắm cũng chỉ tính là người yêu. Mẹ và bố con mới chính là người nhà của con."

Miêu Tư Lý có chút bất mãn: "Mẹ, vì sao ngay cả mẹ cũng không tin con và Cố Cách Cách có thể ở bên nhau cả đời vậy?"

Miêu Nhã nhìn cô một lúc lâu, mới nói: "Mẹ tin chứ. Hai đứa đã chia cách năm năm, mà con vẫn một mực khẳng định yêu con bé, mẹ có thể không tin sao? Hơn nữa, mẹ chẳng hề có danh phận, không phải cũng theo bố con suốt hai mươi mấy năm đấy thôi? Chỉ là, như thế liệu có đáng giá không? Con có thể sẽ mất đi rất nhiều thứ, ví dụ như của cải chẳng hạn. Con có biết công ty của bố con rất có giá trị không? Nếu con khẳng định sống cùng Cố Cách Cách, chẳng khác nào chủ động vứt bỏ quyền thừa kế."

Rồi ví dụ như cơ hội được làm mẹ nữa? Chuyện đáng giá và kiêu ngạo nhất cuộc đời này của mẹ, chính là có đứa con gái là con. Chẳng lẽ con không muốn mình có một đứa con à? Rồi còn rất nhiều chuyện khác mà con chưa nghĩ đến."

Miêu Tư Lý chẳng chút nghĩ ngợi đáp lời: "Con có Cỗ Cách Cách là đủ rồi." dừng một chút, rồi bỗng hỏi: "Mẹ! Mẹ có yêu ông ta không?"

"Bố của con?"

Miêu Tư Lý gật đầu, vấn đề này cô đã sớm muốn hỏi.

Miêu Nhã nhìn cô: "Vì sao đột nhiên hỏi như vậy?"

"Nếu mẹ yêu một người thật lòng, sẽ hiểu vì sao con quyết định như vậy." Miêu Tư Lý kéo cánh tay Miêu Nhã, tựa lên người bà, nhẹ nói, "Cho tới bây giờ mẹ cũng chưa bao giờ kể cho con biết về chuyện giữa hai người. Lúc nhỏ, có thể mẹ sợ con không hiểu nên không nói cho con biết. Vậy còn hiểu được, nhưng bây giờ? Bây giờ cũng vẫn chưa thể nói cho con biết sao? Lúc trước mẹ theo ông ta là bởi vì thương ông ta, hay bởi vì tiền của ông?"

Miêu Nhã nở một nụ cười khổ: "Dù là nguyên nhân gì đi nữa, để con có một người mẹ không chồng, có phải cảm thấy rất xấu hổ không?"

Miêu Tư Lý lắc đầu: "Con chỉ hận ông ta, chứ không hề hận mẹ, con chỉ đau lòng cho mẹ. Nếu mẹ thực sự thương ông ta, bây giờ ông ta một thân một mình, cho dù con không thích, cũng sẽ không ngăn cản hai người ở bên nhau. Nhưng nếu mẹ không thương ông, mà chỉ miễn cưỡng bản thân, vậy tội tình gì chứ? Mẹ, con là con gái của mẹ, lòng nối liền lòng, nên con chẳng hề cảm thấy mẹ thương ông ta chút nào, thậm chí còn chán ghét. Chẳng lẽ là bởi vì con, nên mẹ mới để chính mình uất ức như vậy?"

Miêu Nhã không trả lời cô, chỉ vỗ tay cô: "Việc giữa bố con và mẹ, chẳng thể nói rõ chỉ trong dăm ba câu. Tóm lại, mẹ có lý do riêng của mình, hơn nữa mẹ cũng chưa từng hối hận, sau này con sẽ rõ. Đúng rồi, cuối

tuần này, bố của con có một bữa tiệc, ăn mặc xinh đẹp một chút, đưa Cố Cách Cách cùng đi, không chừng đến lúc đó con sẽ thay đổi suy nghĩ."

"Con sẽ không thay đổi." Miêu Tư Lý buông cánh tay bà ra. Tuy Miêu Nhã và Cố Cách Cách đều là người thân thiết nhất của cô, nhưng cả hai đều có việc giấu giếm cô. Loại cảm giác này khiến cô rất không thoải mái. Chẳng lẽ cứ coi mình như con nít vậy sao? Kì ền nén buồn bực, rửa sạch bát đĩa trong bồn, trở về phòng không thấy Cố Cách Cách, nghĩ nghĩ, bước thẳng về phía phòng tắm.

***

Cố Cách Cách đang lấy khăn lau người, thấy Miêu Tư Lý xông vào, hét một tiếng, vội vàng dùng khăn che những nơi mấu chốt, mắng: "Tại sao không gõ cửa hẵng vào?"

Miêu Tư Lý dè bủ: "Khỏi che, trên người chị còn chỗ nào mà em chưa thấy hở?" Đóng cửa lại, đi qua kéo khăn trên người Cố Cách Cách xuống, nhìn kỹ cánh tay cô. Mềđay phía trên hầu như đã lặn gần hết, chỉ còn vài cái vụn vặt, ngẩng đầu hỏi, "Còn ngứa không?"

"Không có sao đâu." Cố Cách Cách cảm thấy cô không vui, hỏi: "Em làm sao vậy?"

Miêu Tư Lý buồn rầu nói: "Vừa mới nói chuyện với mẹ em, trong lòng có chút khó chịu."

Cố Cách Cách hỏi: "Vì chuyện của chúng ta?"

"Không phải." Miêu Tư Lý nhìn cô, có chút uất ức, "Có phải hai người vẫn coi em là con nít không? Vì sao chuyện gì cũng không chịu nói cho em biết? Em đã lớn đến thế này rồi mà vẫn sợ em không tiếp nhận nổi sao?"

Tuy Cố Cách Cách không biết Miêu Nhã đã giấu giếm Miêu Tư Lý chuyện gì, nhưng về phần cô, chắc chắn đó là chuyện Cao Ngôn, có chút bất đắc dĩ: "Không nói bởi vì có lý do. Không phải em đã đồng ý cho tôi chút thời gian à?"

Miêu Tư Lý nhăn mày, một lúc lâu mới giãn ra: "Được rồi, em không hỏi nữa."

Cố Cách Cách nhìn về mặt cô miễn cưỡng nhân nhượng, cảm thấy buồn cười, vỗ nhẹ đầu cô: "Thật nghe lời, tôi ra ngoài đây, em tắm rửa đi."

"Chờ chút." Miêu Tư Lý đột nhiên gọi lại.

Cố Cách Cách quay đầu, khó hiểu nhìn cô: "Sao?"

Động tác vỗ đầu vừa rồi của Cố Cách Cách khiến Miêu Tư Lý chợt nhớ tới chuyện ban sáng, lại nhìn Cố Cách Cách trên người chẳng mặc gì. Thân thể xinh đẹp thon dài hoàn toàn bại lộ trước mắt, hơi nước trong phòng tắm còn chưa tan hết, càng làm vẻ đẹp kia thêm phần mờ lung, mùi thơm Lavender tràn ngập, khiến cho lòng người rục rịch.

Miêu Tư Lý chạy đến trước mặt Cố Cách Cách, chặn trước lối đi, sờ cằm: "Em nhớ có người nào đó gọi em là Miêu tiểu thụ?"

Là con nít thì mới băn khoăn việc này, Cố Cách Cách nén cười, nghiêm trang hỏi: "Chẳng lẽ tôi nói sai sao?"

Miêu Tư Lý chặc chặc hai tiếng: "Xem ra em phải làm chuyện gì đó cải danh cho mình mới được."

Cố Cách Cách quét mắt một vòng. Ở trong này? Điên rồi! Gan của cô còn chưa lớn đến vậy đâu.

"Miêu Tư Lý, tôi cảnh cáo em, không được làm xằng bậy. Hơn nữa không phải em nói, đầu lưỡi đã cay đến mất cảm giác rồi à?" Cố Cách Cách vừa nói, vừa thật cẩn thận muốn lén vượt qua người Miêu Tư Lý, nhưng lại bị Miêu Tư Lý đẩy đặt trên tường, tấm lưng áp vào gạch men lạnh buốt, không nhịn được run rẩy.

Miêu Tư Lý cười hì hì: "Chị có cảm giác là được rồi."

Cố Cách Cách: "..."

Dường như Miêu Tư Lý quyết tâm cần cải danh cho mình, hôn lên môi Cố Cách Cách, dùng sức mút vào, cùng cô dây dưa. Hai tay vội vã vuốt ve trên tấm lưng trơn mịn, một đường đi xuống vồ về cặp hông kêu gọi. Khoảng cách của cả hai không ngừng xích lại gần hơn, tựa như muốn nhập cô vào trong cơ thể.

Nụ hôn kịch liệt khiến Cố Cách Cách gần như không thể thở, càng không thể cự tuyệt cô, tay không tự chủ được lôi kéo quần áo của Miêu Tư Lý. Trên người cô vẫn còn đang mặc chiếc áo sơ-mi công sở, Cố Cách Cách vừa quăn lấy lười cô, vừa cởi cúc áo. Chiếc cúc áo của Miêu Tư Lý có thiết kế rườm rà khiến Cố Cách Cách có xúc động muốn xé toang cái áo. Rốt cuộc cởi được đến nút cuối cùng, tay vội vàng trượt vào bên trong, vuốt ve lên tầng da thịt đã sớm nóng bỏng không thôi của Miêu Tư Lý.

Miêu Tư Lý rời môi Cố Cách Cách, cắn lên chiếc cổ thon dài của cô, lưu lại những dấu hôn. Môi bắt đầu di chuyển theo quỹ đạo, leo lên dịu dàng liếm láp âu yếm đỉnh đầu mềm mại, sau một lúc lâu mới dùng hai tay đỡ lấy vòng eo mảnh khảnh của Cố Cách Cách, hôn lên chiếc bụng nóng bỏng bằng phẳng của cô, chậm rãi ngả xuống, đẩy ra hai chân thon dài.

Dưới sự trêu đùa của đầu lười mềm mại kia, Cố Cách Cách nhin không được rên rỉ thành tiếng, đến khi ý thức được tư thế lúc này của cả hai cô, thì càng không ức chế nổi. Ngay cả đứng cũng không vững, chỉ có thể run rẩy dán chặt cơ thể vào vách tường đằng sau, rồi lại nhanh chóng bị bao phủ bởi những cơn sóng khoái cảm như thủy triều bất ngờ xông đến.

Miêu Tư Lý ôm Cố Cách Cách đã xụi lơ vào trong ngực, một lần nữa đặt cô vào bồn tắm lớn, mở vòi sen, cởi bỏ quần dài và áo sơ-mi đã bị Cố Cách Cách kéo ra được phân nửa, ngả xuống bên cạnh cô, cười đến ý xuân đào dạt: "Lần sau còn dám gọi em là Miêu tiểu thụ nữa không?"

"Miêu Tư Lý, em đúng là con nhóc có thù tất báo." Khoái cảm còn chưa rút xuống, nên giọng nói của Cố Cách Cách vẫn còn nồng đậm âm hàn hàn cùng mê hoặc.

Miêu Tư Lý nhìn đôi mắt xinh đẹp ướt át và đôi môi đỏ mọng khê nhếch của cô, trái tim lại run rẩy.

CÁCH CÁCH GIÁ LÂM

Lạc Khuynh
dtv-ebook.com

Chương 65

Lúc Cố Cách Cách tỉnh lại liền nhìn thấy cô và Miêu Tư Lý đang ôm nhau vô cùng khăng khít và thân mật, không kì ền được lòng hôn lên đôi môi của người vẫn còn say ngủ trong lòng. Tối hôm qua, Miêu Tư Lý hết như một chú mèo hoang phát tình, à không, phải là một chú sư tử đang phát tình mới đúng. Tuy đòi hỏi không chừng mực và bá đạo, nhưng lại không mất dịu dàng, cứ một lần rồi lại một lần chiếm hữu cô, cả hai cùng vượt qua một đêm gần như điên cuồng, do đó đến khi sáng sớm gió lạnh, khiến cô có loại cảm giác hạnh phúc trong cạn kiệt.

"Nghĩ gì vậy?" Miêu Tư Lý mở mắt ra, thấy Cố Cách Cách đang nhìn cô chăm chăm.

Lúc này Cố Cách Cách mới phát hiện cô đã tỉnh, nở nụ cười: "Tôi đang suy nghĩ không biết lát nữa mình còn đứng dậy được không?"

"Vậy thấy sao?"

"Hình như còn có thể."

Vẻ mặt Miêu Tư Lý hết như chợt tỉnh ngộ: "A, hóa ra là chị đang trách em tối hôm qua chưa ra đủ sức đấy à?" Nói rồi liền xoay người, đè Cố Cách Cách dưới thân.

Cố Cách Cách vội vàng đầu hàng: "Miêu Tư Lý, stop ngay! Hôm nay không phải chủ nhật."

"Em biết, nhưng mà sao bây giờ?" Miêu Tư Lý có chút vô tội nhìn cô, "Thân thể của chị đang mời gọi em kìa."

Đầu tiên Cố Cách Cách sửng sốt, sau đó liền cảm thấy nơi sâu trong thân thể lại bị Miêu Tư Lý chiếm đoạt một lần nữa, còn vượt qua cả tường tượng của cô, sự mất cảm đem lại hơn hằn tối qua, nháy mắt cả gương mặt đỏ ửng.

Vì thế, hậu quả của phóng túng quá độ là cả hai cùng nhau đi làm muộn, hơn nữa còn bị đau lưng gay gắt, như vừa trải qua một hồi vận động kịch liệt. Được rồi, vận động trên giường cũng coi như là một loại vận động kịch liệt.

Có đi đâu cảm giác vừa ngọt ngào vừa đau đớn ấy chẳng kịp kéo dài được lâu. Khi kết thúc cuộc họp thường kỳ, Cố Cách Cách đã nhận được thông báo của Diệp Mạn Diệp, bảo cô bay ngay đến Hải Nam, phụ trách buổi quay chụp quảng cáo của Cao Ngôn.

"Vì sao phải gấp dữ vậy?" Cố Cách Cách khó hiểu hỏi Cố Vân.

Cố Vân đang thay mặt Diệp Mạn Diệp xuống dưới truy vấn lời: "Nghe nói Cao Ngôn đang đi quay ngoại cảnh cho bộ phim mấy bữa nay. Vừa rồi mới diễn xong vai, nên muốn đội ngũ bên mình bay thẳng qua đó lấy cảnh quay phim chụp hình luôn, để tiết kiệm chi phí cho công ty."

Cố Cách Cách cười khinh miệt: "Cô ta thật biết vì người quên mình."

Cố Vân hỏi: "Sao vậy? Nghe giọng điệu của em giống như từng có mâu thuẫn với cô ấy à?"

Cố Cách Cách gật đầu: "Ừm, có chút ma sát nhỏ."

Cố Vân cười: "Thật là hiếm thấy nha, em cũng có ngày kết oán với người khác."

Về mặt Cố Cách Cách đây bất đắc dĩ: "Em ước gì chẳng hề biết cô ta ấy chứ. Là cô ta cứ quẩn lấy em không buông. Không biết chuyển đi này em sẽ bị cô ta sai khiến thế nào nữa?"

Cố Vân nhún mày hỏi: "Đến thế luôn sao? Có cần hỗ trợ gì không?"

Cố Cách Cách kinh ngạc: "Chị cũng đi?"

Cố Vân cười thần bí: "Không chỉ mỗi chị, việc anh hùng cứu mỹ nhân như vậy phải để những anh chàng đẹp trai làm thì mới lãng mạn."

Cố Cách Cách lập tức nghĩ tới một người: "Đừng nói với em, Khâu Lộc Minh cũng đi đấy nha."

Cố Vân xua tay một chút: "Thật ra, khi chị gọi điện về nhà nói với Đa Đa, chị phải đi công tác vài ngày, bảo thằng bé ở nhà ngoan ngoãn nghe lời ông bà, không ngờ thằng bé làm ầm lên muốn đi theo. Chị nghĩ qua tuần Đa Đa bắt đầu chính thức đi học rồi, cũng nên cho thằng bé ra ngoài chơi. Vốn định để mẹ cùng đi để chăm sóc Đa Đa, nhưng mẹ nghe thấy chị nói là đi với em, nên chắc em cũng đoán được hành động kế tiếp rồi đấy. Mẹ tìm rất nhiều lý do không thể đi được, sau đó vô cùng nhiệt tình mời Lộc Minh đang 'chơi bời lêu lổng' đến giúp đỡ chị trông Đa Đa."

Cố Cách Cách đỡ trán: "Em cũng đã nói thẳng với mẹ là em yêu Miêu Tư Lý. Mẹ còn làm vậy, thật khiến người ta không chịu nổi."

Cố Vân nói một câu hợp lý: "Công bằng thì chị thấy tội nghiệp cho Lộc Minh. Nếu em thực sự không thể yêu cậu ấy, chị khuyên em tốt nhất nên nói rõ để cậu ấy hoàn toàn mất hết hy vọng với em. ngàn vạn lần đừng coi người ta như vật dự bị, vậy đối với cậu ấy không công bằng."

Tim Cố Cách Cách đập mạnh, quả nhiên chị hai vẫn là người hiểu rõ cô nhất. Nhớ lại những lời Khâu Lộc Minh nói đêm đó, cậu nói sẽ nguyện ý chờ, quả thật khiến cô cảm động, vì vậy cô đã không thể nói ra những lời tuyệt tình. Cô luôn tức giận với Miêu Tư Lý khi Miêu Tư Lý và Cao Ngôn cứ duy trì mãi mối quan hệ nhập nhằng bế tắc, thế mà giờ bản thân cô cũng như vậy. Quả thật không ai có thể tàn nhẫn từ chối một người luôn hết lòng yêu thương mình, dù chẳng thể đáp lại người ta một chút nhưng vẫn lưu luyến cảm giác được yêu thương kia. Chị hai nói đúng, đó là không công bằng với Khâu Lộc Minh, cũng như không hề công bằng với Miêu Tư Lý. Cô không thể bởi vì bản thân đang thiếu cảm giác an toàn với khốn cảnh trước mặt, mà có lòng riêng muốn để lại cho mình một đường rút quân. Cô nở nụ cười với Cố Vân: "Em sẽ nói rõ ràng với cậu ấy."

"Về nhà thu dọn chút đồ đạc đi, rồi gặp lại ở sân bay."

Cố Vân chân trước mới đi, Miêu Tư Lý lập tức chân sau bước vào:
"Hôm nay chị đi Hải Nam?"

"Ừ." Cố Cách Cách thu dọn đồ trên bàn, tắt máy tính.

"Tiếc thật! Em đang phải theo một dự án trong tạp chí lần này, nếu không cũng bay theo chị."

Cố Cách Cách nhìn vẻ mặt chán nản của cô, cười: "Tôi chỉ đi ba ngày, còn phải trở về sớm tham dự bữa tiệc tối thứ sáu cùng em mà."

Miêu Tư Lý thở dài: "Chỉ đành vậy thôi. Chờ đến khi chúng ta không còn bận rộn, em sẽ đặc biệt sắp xếp ra ngoài du lịch với chị một chuyến."

"Tôi ghi sổ đấy." Cố Cách Cách cười, quàng tay qua cổ Miêu Tư Lý, sau khi trao cho cô một nụ hôn say đắm, mới nói, "Tôi đi đây."

Dù trong lòng Miêu Tư Lý rất không muốn, nhưng chẳng còn cách nào, chỉ đành trơ mắt nhìn Cố Cách Cách rời đi. Tận đến khi Cố Cách Cách mở cửa bước ra, mới chợt nhớ, nói lớn: "Đừng thừa lúc em vắng mặt mà câu hoa dẫn điệp đấy."

Hiển nhiên toàn bộ người trong văn phòng đều nghe được câu nói đó của Miêu Tư Lý, liếc nhìn qua.

Trên đầu Cố Cách Cách hiện lên ba vạch đen dài, có đi đầu vẫn trả lời lại, "Biết rồi."

Vì thế, nhóm yêu tinh lại có dịp bắt đầu nhận nhạo ý xuân về chuyện hai cô là một cặp.

***

Cố Cách Cách là người tới sân bay đầu tiên, sau khi chờ một lúc mới thấy đám người Cố Vân bước xuống taxi.

Trên tay Cố Vân chỉ xách một túi nhỏ đựng vật dụng cá nhân cho chị, còn Khâu Lộc Minh thì một tay ôm Đa Đa, một tay khác kéo vali lớn.

Cố Cách Cách thấy hình ảnh đó, lại không nhịn được cảm thán. Thật là một gia đình ba người ấm áp.

Có đi đâu đến khi Khâu Lộc Minh buông Đa Đa xuống, cùng bước song song bên Cố Cách Cách, hình ảnh ấy càng thu hút ánh mắt của nhiều người đi đường hơn.

Trên người Cố Cách Cách mặc một chiếc váy trắng liền áo lộ vai, tùy ý quấn một chiếc khăn lụa tím nhạt trên cổ. Váy được thiết kế uốn nếp kéo dài đến đầu gối, thêm giày cao gót màu bạc cao mười hai phân, càng làm đôi chân cô thêm thon dài mê người.

Còn Khâu Lộc Minh đứng bên lại ăn mặc như người mẫu với phong độ nhẹ nhàng, cùng chiếc cà vạt dài nhỏ màu bạc của cậu hết như vì để phối với Cố Cách Cách mà đặc biệt đeo lên, dù trước khi gặp, cả hai hoàn toàn chẳng hề liên lạc điện thoại với nhau. Với khuôn mặt anh tuấn cùng dáng người cao thẳng đó, sẽ chẳng hề khoa trương khi nói Khâu Lộc Minh đáng cho vạn cô gái phải mê đắm.

Một đôi tuấn nam mỹ nữ đẹp mắt biết bao, ngay cả Cố Vân cũng không nhịn được lên nói với Cố Cách Cách. Hai đứa em nhìn rất xứng đôi.

Đáng tiếc hoa rơi có ý, nước chảy vô tình. Trên cả đoạn đường, Cố Cách Cách đều chỉ cân nhắc, không biết khuyên thế nào để Khâu Lộc Minh đánh mất ý nghĩ trong đầu.

Sau khi bước lên máy bay, Cố Cách Cách ngẩng vào chỗ gần cửa sổ, hỏi Khâu Lộc Minh: "Đã về nhiều ngày như vậy, tại sao còn chưa đi làm?"

Khâu Lộc Minh đi đầu chỉnh tư thế ngẩng, đầu tiên là duỗi cánh tay ra, sau đó gối đầu tựa lên lưng ghế, tạo thành dáng vẻ như một người mẫu nam quyến rũ: "Nghiêm túc mà nói thì tôi vẫn luôn làm việc."

Cố Cách Cách lườm cậu: "Đừng nói với tôi chăm sóc Đa Đa chính là công việc của cậu đấy." Đương nhiên cô biết, bởi vì cô nên Khâu Lộc Minh mới làm vậy.

"Trước đây tôi làm CEO của một chi nhánh bên Nam Phi, sau đó tổng công ty điều tôi về đây, muốn phát triển thị trường trong nước. Hiện giờ chi nhánh bên Trung Quốc vẫn đang trong quá trình chuẩn bị. Tôi đã sớm làm xong bản kế hoạch, nên lúc này chính là thời điểm bận việc của cấp dưới, do đó thời gian của tôi mới dư dả thế này đây."

Cố Cách Cách khen: "Nhóc con vẫn tài giỏi như vậy."

Khâu Lộc Minh nở một nụ cười nhạt: "Không phải chị luôn khen tôi là thiên tài sao? Chút việc ấy có là gì."

"Cậu đúng là không chút khiêm tốn." Cố Cách Cách khinh bỉ một phen, sau đó hỏi, "Vậy sau này có định ở lại nước luôn không?"

Khâu Lộc Minh nhìn Cố Cách Cách thật lâu, sau đó mới nói: "Chỉ có một lý do có thể khiến tôi ở lại."

Cố Cách Cách có chút không chịu được ánh mắt của cậu, quay đầu đi, nhẹ bảo: "Tôi đã từng nói với cậu rồi. Tôi đã có người thích, đừng lãng phí thời gian trên người tôi."

"Tôi biết, là Miêu Tư Lý." Khâu Lộc Minh hơi nhún vai, "Có đi đâu, nhìn qua có vẻ cô ấy vẫn chưa trưởng thành."

Cố Cách Cách không phủ nhận: "Đã tốt hơn năm năm trước nhiều."

Khâu Lộc Minh khẽ thở dài: "Từ nhỏ chị đã nhạy cảm, lại thiếu cảm giác an toàn. Phải có một người trưởng thành hơn chăm sóc chị thì mới được."

Cố Cách Cách không khỏi liếc nhìn về phía Khâu Lộc Minh. Đôi lông mày dày sắc bén, chiếc mũi cao thẳng tắp, môi mỏng tựa như dao, người con trai có bộ dạng đẹp như ngôi sao điện ảnh này, lại có một trái tim tinh

tế của phụ nữ, trong lòng không khỏi khẽ thở dài, phản bác cậu: "Nói giống như mình trưởng thành lắm ấy. Đừng quên cậu còn nhỏ hơn tôi ba tuổi."

Khâu Lộc Minh quay người, tựa vai vào ghế: "Nói thật tôi rất hối hận một việc, đó chính là đi du học. Chỉ trách tôi đã quá tự tin, nghĩ rằng mình chẳng có đối thủ cạnh tranh."

Cố Cách Cách cười khẽ: "Nếu nói về con trai, thì cậu đúng là người tôi thấy tốt nhất. Đáng tiếc tôi yêu con gái, cho nên không thể so sánh được."

"Chị cũng không phải trời sinh yêu con gái. Chị yêu Miêu Tư Lý, chẳng qua vừa đúng lúc cô ấy là con gái thôi. Trước khi mọi việc còn chưa ngã ngũ, chị có thể so sánh chút không?"

Cố Cách Cách thực sự không biết phải làm sao với anh chàng này, bất đắc dĩ hỏi: "Phải làm thế nào cậu mới bằng lòng buông tay đây?"

Khâu Lộc Minh cười rất tao nhã: "Chờ tôi cảm thấy là hoàn toàn không còn hy vọng."

"Lúc này không phải sao?"

"Không. Lúc này một nửa kia của chị để tôi rất lo lắng." Khâu Lộc Minh nói xong, nhét ống nghe nhạc vào tai, nhắm mắt lại không để Cố Cách Cách còn cơ hội phản bác.

Cố Cách Cách nhìn khuôn mặt cậu, chìm vào suy tư.

***

Khi máy bay đến Tam Á, đã là bốn giờ chiều. Người đón tiếp cũng chờ từ sớm, lái xe đưa bọn họ đến một khách sạn năm sao ven biển. Lúc ở trên xe, người nhân viên này nói cho họ biết, Cao Ngôn cũng ở tại khách sạn này.

Buông hành lý, chẳng quan tâm đến việc nhìn ngắm phong cảnh xung quanh, sau khi nhờ Khâu Lộc Minh trông nom Đa Đa, Cố Cách Cách và

Cố Vân liền vội vội vàng vàng chạy đến nơi quay quảng cáo ở không xa khách sạn.

Từ xa đã nhìn thấy trên bờ cát có một khoảng trống được ngăn cách. Ngoài nhân viên làm việc, còn có cả một vòng tròn người vây xem. Cao Ngôn đeo kính râm, mặc bikini ng ẩ thoải mái trên ghế dựa dưới ô che nắng, chẳng màng quan tâm xung quanh có biết bao máy chụp hình ống dài ống ngắn đang điên cuồng chụp cô ta như nã pháo.

CÁCH CÁCH GIÁ LÂM

Lạc Khuynh
dtv-ebook.com

Chương 66

Đúng như Cố Cách Cách đã đoán trước đó. Cao Ngôn bày ra đủ trò gây khó dễ cho cô, quá đáng đến mức ngay cả những người bên cạnh Cao Ngôn cũng nhìn không nổi. Vì vậy, sau khi một nam trợ lý của Cao Ngôn lên làm đèn bị đứt nguồn điện, lúc này cả đoàn mới xem như kết thúc một ngày làm việc vô nghĩa.

Sở dĩ nói vô nghĩa, vì công việc ngày đầu tiên chính là quay cảnh đêm trên biển, nhưng kết quả từ năm giờ đến tám giờ tối, cả ba tiếng đồng hồ đầu chỉ dùng để trang điểm. Dù Cố Cách Cách có trang điểm cho Cao Ngôn đến không thể nào xoi mói được, nhưng cô ta vẫn không đồng ý. Phải biết rằng trước khi Cố Cách Cách đến làm ở MUMU, cô đã có chút danh tiếng trong ngành, có rất nhiều ngôi sao còn nổi tiếng hơn Cao Ngôn từng mời Cố Cách Cách đến trang điểm cho họ. Đặc biệt phải kể nhất là cô từng theo một ngôi sao chụp trang bìa cho tạp chí ELLE đi vòng quanh nước Pháp, tuy chỉ mời cô đi theo với thân phận bạn bè, hơn nữa sau khi đi cùng cũng chỉ là trợ thủ cho một bậc thầy nước Pháp, nhưng cũng đã chứng minh được kỹ thuật trang điểm của Cố Cách Cách thâm hậu thế nào. Vậy mà bây giờ lại bị Cao Ngôn dùng những lý do ngây thơ nông cạn như phấn quá dày, đường nét quá lớn để chê trách. Dù là ai cũng có thể nhìn ra Cao Ngôn đang cố ý gây khó dễ.

"Em không có điểm yếu gì nằm trong tay Cao Ngôn đấy chứ?" Cố Vân vừa giúp Cố Cách Cách thu dọn đồ trang điểm, vừa hỏi, "Đối với cô ta nói gì nghe nấy, thật chẳng giống tác phong của em!"

Cố Cách Cách nói: "Trước kia em đã gặp rất nhiều kiểu tình huống này. Có không ít nghệ sĩ còn khó chịu hơn cả Cao Ngôn, nên sớm quen, vì thế em mới đổi nghề đó..."

Cố Vân không cho là đúng: "Việc này khác. Công ty có sẵn người trang điểm chuyên nghiệp, công bằng thì em chẳng cần phải tự mình làm, chỉ cần đứng giám sát. Nhưng mà bộ dạng em lúc này, thật hết như đang 'hầu hạ' cô ta."

Cố Cách Cách cười: "Chị có cần mắt sáng như đuốc vậy không?"

"Chị nói trúng sao?" Cố Vân kinh ngạc nhìn cô, "Em đừng làm chị sợ. Kiểu đùa giỡn này nói quá, cười không nổi đâu."

Cố Cách Cách nhìn chị gái giống như quả thật bị dọa sợ, vội nói: "Không nghiêm trọng thế. Cao Ngôn và Miêu Tư Lý có chút quen biết, nên em mới nhìn ở thể diện của Miêu Tư Lý mà không tính toán chi li với cô ta. Chị cũng biết mà, nghệ sĩ luôn bị fan của họ làm hư, khó tránh không biết trời cao đất dày. Tuổi Cao Ngôn còn trẻ, không coi ai ra gì cũng bình thường, mở một con mắt nhắm một con mắt là được. Em cũng chỉ chạm mặt cô ta vài lần nữa thôi."

Cố Vân nghe thấy tên Miêu Tư Lý, chợt nghĩ đến một khả năng. Có lẽ nhìn bộ dạng Cố Cách Cách như có vẻ không muốn bị hỏi nhiều, cũng không truy hỏi, chỉ bảo: "Có việc gì cũng đừng một mình gánh vác."

Cố Cách Cách đưa hòm trang điểm đã dọn dẹp xong cho một nhân viên hậu cần, mới khoác vai Cố Vân: "Từ nhỏ đến lớn đều có chị hai giúp em chần sững chần đần. Ai có thể làm em bị thương chứ?"

Cố Vân chịu thua cô, nghiêng đầu qua liếc mắt: "Bớt nói nhảm đi, em cứng như kim cương ấy. Ngoại trừ vấn đề tình cảm, thì có lúc nào em cần chị ra mặt đâu?"

"Người hiểu em nhất là chị. Cho nên cứ yên tâm đi, em biết cách sắp xếp."

Khi hai người trở về khách sạn, có hai kẻ chờ đến sắp gãy cổ trong nhà ăn, nhất là Đa Đa. Tuy buổi trưa Khâu Lộ Minh đã cùng cậu nhóc chơi khá nhiều, mệt tới gần chết, nhưng Đa Đa vẫn khăng khăng chờ mẹ về mới chịu ngủ.

Cố Vân ngay cả cơm cũng chưa ăn, liền đưa thẳng Đa Đa về phòng.

Khâu Lộc Minh đến quây phục vụ đặt cơm giúp Cố Vân, nói bọn họ mang lên phòng, sau đó mời Cố Cách Cách cùng ra ngoài dùng cơm.

Cố Cách Cách bị Cao Ngôn dày vò cả ngày, làm sao còn tâm tình ra ngoài ăn cơm? Nhưng nghĩ Khâu Lộc Minh vì đợi cô cũng chưa ăn gì, nên không đành cự tuyệt. Dù sao bây giờ về phòng cũng ngủ không được, chẳng thà ra ngoài đi dạo một chút.

Tới nơi dùng cơm, Cố Cách Cách mới biết Khâu Lộc Minh đã tốn rất nhiều tâm tư vào bữa ăn này. Thần may mắn cô không từ chối, bằng không cũng quá gây tổn thương cho người.

Khâu Lộc Minh thuê riêng một góc thuyền nhỏ, nơi có thể ngắm cảnh biển qua tường thủy tinh và thấy hết những hàng đèn huỳnh quang xa xa bên bờ biển - một nơi nhìn ngắm cảnh sắc rất lung linh. Bàn ăn được đặt trong khoang thuyền, thức ăn trên bàn rất tinh tế, quan trọng nhất không hề có món nào là hải sản. Tam Á là thành phố duyên hải, đặc sản chính là đồ ăn biển, thật không ngờ Khâu Lộc Minh vẫn còn nhớ rõ cô bị dị ứng với món này. Cố Cách Cách còn chưa kịp khen cậu, đã thấy Khâu Lộc Minh đưa tới một bó hoa hồng xanh, nhất thời khó xử.

"Một bó hoa mà thôi, chẳng lẽ không thể nể mặt tôi mà vui vẻ nhận sao?" Khâu Lộc Minh thấy bộ dạng Cố Cách Cách khó xử, cười nói.

Cố Cách Cách cau mày: "Hoa có rất nhiều ý nghĩa, nhất là hoa hồng, không thể tùy tiện nhận."

Khâu Lộc Minh không nói thêm gì, nhét bó hoa vào tay Cố Cách Cách: "Đếm xem ở trong có bao nhiêu bông?"

Cố Cách Cách cúi đầu nhìn một chút, sau đó khó hiểu hỏi: "Bảy bông, thì sao?"

"Bảy bông hoa hồng xanh có nghĩa vô tận chúc phúc, như vậy có thể nhận không?" Trên mặt Khâu Lộc Minh nở một nụ cười khế, nhìn đầy

trong treo mê người.

"Lý do này nghe có vẻ không thể từ chối. Được rồi, tôi nhận." Cố Cách Cách giơ bó hoa trên tay, "Cám ơn."

Khâu Lộc Minh vỗ tay một cái: "OK! Nếu đã nhận hoa, vậy liệu tôi có được vinh hạnh mời Cố tiểu thư đây nhảy một điệu không?" Nói rồi bước đến bên dàn âm thanh, mở nhạc lên.

Cố Cách Cách vốn định từ chối, nhưng khi tiếng hát được cất lên, lời từ chối nào cũng không thể nói ra khỏi miệng, hơi nhún vai: "Được rồi, cậu thắng." Khoác lên cánh tay Khâu Lộc Minh đang mời.

♪ Just one last dance... Oh baby... Just one last dance... ♪

Nghe bài hát dịu dàng ưu thương, nhìn khuôn mặt anh tuấn của Khâu Lộc Minh, Cố Cách Cách chợt thấy thắng thốt. Thời gian bỗng như trở về rất nhiều năm trước, về thời kỳ tuổi trẻ hồn nhiên, về thời thiếu niên đầy cố chấp, về một mối tình ngây thơ hồn nhiên. Cô có một bí mật chưa từng nói cho Khâu Lộc Minh biết, đó là vào ngày mà cậu lên máy bay, thật ra cô có tới tiễn, nhưng vì lòng tự trọng quá cao, nên cô chỉ dám trốn ở phía sau cửa kính nhìn cậu đi. Rõ ràng chính cậu mới là người suốt ngày vẫn chạy theo cô, vậy mà giờ chẳng nói một lời đã đi nước ngoài, còn đi rất nhiều năm, làm sao cô có thể tha thứ?

"Là mẹ tôi lấy cái chết ra ép buộc, thực sự tôi không muốn đi du học."

Giọng nói của Khâu Lộc Minh dịu dàng cất lên bên tai. Cố Cách Cách ngẩng đầu nhìn cậu: "Lý do cậu nói với tôi lúc đó là 'đàn ông chỉ phải ở bốn phương' thì phải?"

"Đó là vì tôi không muốn bị chị khinh thường. Đã lớn vậy rồi mà còn nhu nhược nghe theo lời mẹ, chẳng có chút khí khái nam nhi nào. Hơn nữa, chị còn luôn nói, chị lớn hơn tôi, đương nhiên tôi phải thể hiện chút phong độ và chí khí của tôi trước chị thôi."

Cố Cách Cách bật cười: "Không ngờ cậu lại nghĩ vậy." dừng một chút, "Nhưng vì sao trong suốt hai năm, cậu vẫn chẳng gửi cho tôi chút tin tức gì?"

Khâu Lộc Minh bất đắc dĩ: "Chị cũng biết xuất thân của bố mẹ tôi đầu là quân nhân mà. Vì thế, bố mẹ chỉ đóng cho tôi học phí kỳ đầu, sau đó thì cắt hết toàn bộ viện trợ, để cho tôi ở nước ngoài một mình tự sinh tự diệt, mục đích để rèn luyện tôi. Hai năm sau, mẹ tôi mới tự mình đến Mỹ tìm tôi, hơn nữa còn mang theo một tin dữ, mẹ nói chị đã có bạn trai, còn đưa về gặp gia đình."

Cố Cách Cách nhớ đến Hứa Minh Huy, rồi nhìn sang Khâu Lộc Minh, bỗng nhiên hiểu ra nguyên nhân vì sao ngày xưa cô từng từ chối rất nhiều người theo đuổi, mà lại đi lựa chọn Hứa Minh Huy. Bởi vì cô nhìn thấy trên người Hứa Minh Huy đầy tài hoa kia có bóng dáng của cậu thiếu niên Khâu Lộc Minh mà cô gọi là thiên tài, cho dù ngoại hình của bọn họ chẳng hề có nửa điểm giống nhau. Khó trách Hứa Minh Huy không thể đi vào lòng cô, thì ra ngay từ đầu gã ta chỉ là vật thay thế. Còn Khâu Lộc Minh, cũng trở thành một ký ức mờ nhạt, do đó không phải tình yêu.

"Quả thật tôi có đưa người bạn trai đầu tiên về nhà, nhưng sau đó vì vài nguyên nhân mà cả hai chia tay. Rồi gặp được Miêu Tư Lý, thật khéo sao lúc đó Miêu Tư Lý cũng vừa tròn mười tám tuổi. Tôi nhớ khi đi du học, cậu cũng mới mười tám tuổi nhỉ? Xem ra trên đời này thực sự có cái gọi là vận mệnh." Cố Cách Cách ảm đạm cười.

Khâu Lộc Minh nói: "Chị hai nói cho tôi biết, cả hai chia cách nhau năm năm."

"Đúng vậy, dù không gặp năm năm, nhưng tôi vẫn yêu em ấy. Em ấy là người tôi thực sự yêu, cũng là người duy nhất tôi yêu." Cố Cách Cách nhìn Khâu Lộc Minh, nói cho cậu biết sự thật.

"Tôi có thể hỏi nguyên nhân không? Cô ấy dùng đi đâu gì cảm động chị?"

Tiếng nhạc ngừng lại, Cố Cách Cách buông bàn tay khoác trên người Khâu Lộc Minh, mỉm cười: "Khi gặp được người đó, chợt thấy tình yêu

nảy m ặt. Lúc yêu người đó, tất cả đều là ưu điểm, dù có nhỏ cũng làm tôi rung động."

Khâu Lộc Minh nhướn mày: "Quan điểm này tôi hoàn toàn đồng ý. Tôi còn một câu hỏi, cũng hy vọng chị có thể trả lời tôi."

"Câu hỏi đi."

Khâu Lộc Minh thu lại tươi cười, vẻ mặt trịnh trọng hỏi: "Cô ấy thực sự có thể chăm sóc chị cả đời chứ?"

Cố Cách Cách không chút do dự: "Có thể chứ. Với lại tôi cũng có thể chăm sóc em ấy cả đời."

Khâu Lộc Minh nhìn khuôn mặt Cố Cách Cách thật lâu, giống như muốn xác định xem những lời cô vừa nói là thật lòng hay giả dối. Sau một lúc lâu, cậu mới xoay người đến bên cạnh bàn, rót hai ly rượu đỏ, đưa cho cô một ly: "Lúc tôi còn ở nước ngoài, vẫn luôn muốn có một buổi tối lãng mạn cùng chị. Bây giờ thật cảm ơn chị đã cho tôi cơ hội này, đồng thời cũng muốn nói một lời rất lâu trước đây tôi đã muốn nói. Chị chỉ cần nghe là được, không cần nhớ ở trong lòng." dừng một chút, "Cố Cách Cách, tôi yêu chị."

Tuy Cố Cách Cách vẫn luôn biết Khâu Lộc Minh yêu cô, nhưng cậu chưa từng thực sự nói ra, nên giờ đây khi cậu đột nhiên thổ lộ khiến Cố Cách Cách sững sờ, nhất thời không biết nên phản ứng ra sao, chỉ ngơ ngác nhìn cậu.

Khâu Lộc Minh nói tiếp: "Từ khi hiểu được nghĩa của từ yêu, tôi đã yêu chị, hơn nữa cho đến tận giờ vẫn chưa hề ngừng. Nhưng tôi muốn rút lại những gì mình đã nói trên máy bay hồi sáng, có lẽ Miêu Tư Lý không phải là người tốt nhất, nhưng tình yêu của chị đã làm cho cô ấy trở thành người hoàn mỹ nhất trong lòng chị. Tôi tôn trọng lựa chọn của chị, vì vậy tôi từ bỏ, và chỉ có một ước nguyện, đó là hy vọng chị có thể mãi mãi hạnh phúc."

Tuy đây là chuyện đang xảy ra với mình, nhưng Cố Cách Cách lại cảm thấy hết như cô đang xem một câu chuyện tình yêu. Trong lòng không có cảm xúc mừng rỡ hay buồn tủi, mà chỉ thoảng chút phiêu muộn và ưu thương.

Cố Cách Cách nhìn khuôn mặt vẫn đang nở nụ cười tao nhã của Khâu Lộc Minh, tiến lên một bước ôm lấy cậu, ghé vào bên tai cậu nhẹ nói, "Cảm ơn cậu, Lộc Minh."

Khâu Lộc Minh vỗ lưng cô, cất lời dịu dàng: "Sau này cũng đừng tránh tôi như tránh ôn thần nữa, chúng ta giống như trước đây, được không? Chị lớn hơn tôi thì phải che chở cho tôi đấy."

"Không thành vấn đề" Cố Cách Cách lập tức đấm cậu một cú.

Khâu Lộc Minh rất phối hợp ngửa xồm xuống, chấp hai tay, cố ra vẻ: "Cách Cách đại nhân, tha mạng!"

Đèn huỳnh quang vẫn không ngừng phản chiếu lên mặt biển những chùm sáng lấp lánh, để mọi cảnh sắc cất giấu trong đêm tối càng trở nên mờ ảo khôn lường.

CÁCH CÁCH GIÁ LÂM

Lạc Khuynh
dtv-ebook.com

Chương 67

Miêu Tư Lý bận rộn đến tận khuya mới kéo tấm thân mỏi mệt về nhà. Sau khi tắm xong, vừa ngã xuống giường, lập tức muốn gọi điện cho Cố Cách Cách. Khi mở di động, lại nhìn thấy tin nhắn được gửi đến từ dãy số lạ, mở ra đập vào mắt chính là ảnh chụp một đôi nam nữ đang ôm nhau. Tuy ảnh chụp vào ban đêm dưới ánh đèn có chút tối, nhưng lại từ góc thẳng mặt, nên rất dễ nhận ra đó là Cố Cách Cách và Khâu Lộc Minh.

Trong một phút đồng hồ, đại não Miêu Tư Lý như trống rỗng, liếc nhìn xuống dưới tấm ảnh còn có thêm một hàng chữ:

Mở email ra đi. Có nội dung đặc sắc hơn đây.

Sau khi xem xong toàn bộ ảnh chụp và video, Miêu Tư Lý hoàn toàn ngây người. Trong giây phút này, cô đã mất hết mọi tư duy để suy ngẫm xem số ảnh chụp và video này là từ đâu tới, mà chỉ có một ý nghĩ không ngừng xoay quẩn trong đầu: Tại sao Cố Cách Cách lại thân mật với Khâu Lộc Minh như vậy?

Nếu nói ảnh chụp có thể giả do góc chụp và thời điểm, thì đoạn video không âm thanh kia đã thẳng tay đập nát cõi lòng cô. Hoa hồng, rượu đỏ, khiêu vũ, ôm nhau, bạn gái cô đã có một buổi hẹn hò lãng mạn với một người đàn ông ở nơi cách xa cô hàng ngàn cây số, mà người đàn ông kia còn là người bị cô liệt vào danh sách tình địch số một - Khâu Lộc Minh, bạn thanh mai trúc mã, cùng lớn lên bên nhau của Cố Cách Cách. Khiếp sợ, phẫn nộ, chua xót, đủ loại cảm xúc ngập tràn trong lòng, khiến trái tim như sắp ngừng đập của cô quặn đau kịch liệt. Không chút do dự, Miêu Tư Lý cần lấy di động, ngón tay run rẩy bấm một dãy số vô cùng quen thuộc, nhưng chỉ nghe thấy một giọng nữ máy móc thông báo: Số máy quý khách vừa gọi hiện thời không liên lạc được.

Miêu Tư Lý hoàn toàn sụp đổ.

***

"Thế nào, có phần kích không?" Cao Ngôn ấn điếu khiến từ xa, hình ảnh Cố Cách Cách và Khâu Lộ Minh ôm nhau xuyên qua ống kính máy chiếu, in lên vách tường trắng phau.

Trong phòng hội nghị rộng lớn của khách sạn chỉ có hai người.

Mặt Cố Cách Cách không chút thay đổi nhìn vào hình ảnh của chính mình đang được phóng lớn trên màn chiếu, đối với lời của Cao Ngôn nhắm mắt làm ngơ, vì đoạn video không có tiếng, nên chỉ có những người trong cuộc mới hiểu hàm ý thực sự của cái ôm kia.

"Nếu có một anh chàng đẹp trai cho tôi một bữa tối lãng mạn như vậy, nhất định tôi sẽ cảm động đến mức có một đêm xuân với anh ta đấy." Cao Ngôn ngẩng xuống đối diện Cố Cách Cách, vuốt điếu khiến từ xa trên tay, trên mặt mang nụ cười khinh miệt.

Cố Cách Cách cười mỉa: "Nếu cô muốn, tôi thấy chỉ cần đánh một tiếng với giới truyền thông. Những anh chàng đẹp trai muốn một đêm xuân với cô chắc chắn sẽ xuất hiện hết nắm mọc sau mưa." Rồi nhìn thoáng chiếc điện thoại đã tắt máy trên bàn, "Nếu đoán không nhầm, hẳn là Miêu Tư Lý đã nhìn thấy số ảnh chụp và đoạn video này rồi?"

Cao Ngôn quay đầu lại, cười nói: "Vui một mình không bằng vui chung mà. Đột tốt như vậy mà không chia nhau cùng hưởng, chẳng phải quá đáng tiếc sao?"

Cố Cách Cách khoanh hai tay, vẻ mặt tiếc hận nhìn Cao Ngôn: "Uổng công cô và Miêu Tư Lý quen biết hai mươi mấy năm trời. Chẳng lẽ cô cảm thấy em ấy sẽ tin sao?"

"Cậu ấy không phải luôn mồm nói yêu chị ư? Thấy chị và người đàn ông khác cùng nhau làm vậy như vậy, dù không tin cũng phải tin!"

Cố Cách Cách thản nhiên: "Vây hiểu biết của cô về tình yêu cũng thật nông cạn. Nếu thực sự yêu một người, sẽ tin tưởng người ấy trăm phần trăm. Ngày mai, khi Miêu Tư Lý đứng ở trước mặt tôi, đi đâu duy nhất em ấy quan tâm sẽ chỉ hỏi tôi có an toàn không? Bởi vì tôi đang bị người theo dõi chụp hình từ Bắc Kinh đến tận Tam Á, và nếu tôi nói cho em ấy biết, chính cô là kẻ đã phái người theo dõi tôi, thì cô cảm thấy em ấy sẽ đối với cô thế nào? Đừng quên, Miêu Tư Lý đã luyện đến Taekwondo đai đen tứ đẳng, nếu thật nặng tay, không chừng có thể đánh người đến tàn phế."

Cao Ngôn cười hỏi: "Không có bằng chứng, Miêu Miêu sẽ tin chị sao?"

Cố Cách Cách đánh trả: "Hắn là tin tôi nhiều hơn cô."

Cao Ngôn tỏ vẻ không quan tâm, xua tay: "Được thôi. Tuy nhiên, nếu do chính miệng chị thừa nhận, vậy thì sẽ chẳng cần bàn cãi gì."

Cố Cách Cách hệt như đang nghe thấy một câu chuyện cười, dè bủ: "Chỉ số thông minh của tôi còn chưa rớt xuống dưới 0."

"Cô giáo Cố cứ nói đùa. Chị chính là sinh viên tài năng của một trường đại học nổi tiếng, làm sao người còn chưa tốt nghiệp trung học như tôi có thể so sánh chỉ số thông minh với chị? Tôi tuyệt đối không hề có ý khinh thường chị, mà chỉ là tự hỏi không biết có phải Cô giáo Cố đã lớn tuổi, nên có chút đăng trí không?"

Quả nhiên có một số việc, không phải cứ trốn tránh thì có thể giải quyết, dù cho đã trôi qua năm năm.

Cố Cách Cách lạnh lùng hỏi: "Cuối cùng cô muốn thế nào?"

Cao Ngôn đứng lên đi đến phía máy tính: "Tôi muốn gì chị còn không biết sao?" Thao tác một chút, hình ảnh trên tường liền thay đổi. Đoạn video này ướat át hơn hẳn so với màn khiêu vũ của Cố Cách Cách và Khâu Lộc Minh vừa rồi, còn có cả tiếng rên rỉ rất nhỏ ngắt quãng, khiến phòng hội nghị tĩnh lặng bỗng chốc trở nên ái muội.

Mặt Cố Cách Cách nháy mắt tái nhợt, siết chặt các ngón tay, chẳng còn giữ được sự bình tĩnh như vừa rồi.

"Rời khỏi Miêu Tư Lý, giống như năm năm trước đây." Giọng nói của Cao Ngôn vang lên giữa những tiếng rên rỉ, đầy lạnh lẽo âm trầm.

Nhưng thật bất ngờ, Cố Cách Cách lại từ chối cực kỳ dứt khoát:
"Không thể."

Cao Ngôn có chút khó tin nhìn cô, chỉ vào vách tường: "Có vẻ như chị không còn lựa chọn nào để từ chối?"

Cố Cách Cách đứng dậy, bước qua tắt đoạn video, gập máy tính lại, rút dây nối với máy chiếu ra. Cô thừa nhận mình không cách nào nhìn được cảnh tượng ấy, năm năm trước không chịu nổi, bây giờ lại càng không. Trừ khi đến một ngày cô chẳng còn yêu Miêu Tư Lý, có lẽ cô mới có thể bình tĩnh nhìn hình ảnh người con gái cô yêu chẳng hề mặc gì đang quấn quýt với một người phụ nữ khác trong đoạn video. Nếu có thể, cô thực sự rất muốn đánh Cao Ngôn một trận, vì chính mình, cũng vì Miêu Tư Lý. Trên đời này, sao lại có một kẻ lòng dạ bẩn thỉu như cô ta chứ?

"Tôi đã cho cô một cơ hội, nhưng cô dùng hết năm năm mà vẫn chẳng thể làm Miêu Tư Lý yêu cô. Vì sao không buông tay đi?" Cố Cách Cách nhìn Cao Ngôn, trong mắt đầy vẻ bất đắc dĩ, thậm chí còn có chút khẩn cầu. Ngoài Cao Ngôn, cô thật chưa từng yếu thế như vậy trước mặt ai.

Mặt Cao Ngôn trở nên tối sầm, trầm giọng: "Vốn đã sắp thành công, nhưng sự xuất hiện của chị lại phá tan hết tất cả."

Cố Cách Cách hừ lạnh: "Đừng tự đánh giá quá cao cho bản thân. Từ đầu đến cuối người Miêu Tư Lý yêu luôn là tôi. Trong lòng em ấy, cô chẳng là gì cả."

Cao Ngôn lại nở nụ cười: "Thật sao? Vậy chị có biết, năm năm qua tôi và Miêu Miêu đã lên giường với nhau bao nhiêu lần rồi không? Cậu ấy không thương tôi, nhưng chẳng phải vẫn có nhu cầu sinh lý à? Không phải tình cảm đâu từ thói quen ngủ cùng nhau mà ra sao?"

"Nếu đúng là như vậy, cô đâu cần phải mang cái thứ cũ rích từ năm năm trước kia ra uy hiếp tôi? Tôi chỉ sợ, cô cũng chẳng có cả cơ hội khiến em ấy say, chứ đừng nói đến cơ hội tiếp tục làm ra cái hành động dơ bẩn kia. Tôi không thể hiểu nổi, có câu 'vật hợp theo loài, người phân theo nhóm', Miêu Tư Lý hiền lành như vậy, tại sao lại có một người bạn âm tàn hiểm độc như cô nhỉ? Cô đúng là diễn viên bẩm sinh."

Cao Ngôn không chút phát lòng: "Cảm ơn lời khen, cho nên tôi mới có thể thuận buồm xuôi gió trong ngành giải trí này đây."

Cố Cách Cách bắt lấy ngay điểm ấy: "Cô cũng biết giờ mình đã là nhân vật của công chúng, vậy sao còn uy hiếp tôi? Nếu cô thực sự tung đoạn video kia ra ngoài, hình như cô còn thảm hại hơn cả Miêu Tư Lý."

"Tôi không quan tâm. Nếu chị đã biết về nó, thì chị hẳn cũng biết phía sau hậu trường ấy bản thủ thế nào. Người trong sạch thì tại được trong giới giải trí ư? Nếu tôi thực sự tung đoạn video đó ra, tôi sẽ còn nổi tiếng gấp đôi bây giờ. Đương nhiên..." Cao Ngôn bỗng dừng một chút, nhẹ cười rõ lên, "Miêu Miêu cũng sẽ rất nổi tiếng nha. Nếu cậu ấy thấy có hứng thú, không ngại gia nhập vào ngành này. Dù sao vóc dáng của cậu ấy quả thật không tệ chút nào."

Ánh mắt Cố Cách Cách nhìn cô ta ngày càng lạnh: "Cao Ngôn, cái gì cũng có giới hạn. Nếu cô làm như vậy, cả đời này Miêu Tư Lý cũng sẽ không tha thứ cho cô."

Cao Ngôn nâng cao giọng: "Có chướng ngại vật như chị ở đây, cả đời này Miêu Miêu cũng sẽ không yêu tôi!"

Cố Cách Cách cười lạnh: "Đừng làm nhục hai chữ tình yêu. Dù không có tôi, Miêu Tư Lý cũng sẽ không yêu cô."

Cao Ngôn tức giận: "Cùng lắm là một đao tan nát. Thứ tôi không chiếm được thì Cố Cách Cách à, chị cũng đừng mong chiếm lấy."

"Tại sao?" Cố Cách Cách không thể tưởng tượng nổi cất tiếng hỏi. Cô thực sự không hiểu vì sao Cao Ngôn phải cá chết lưới rách như vậy làm

chi? Đường như mục đích của cô ta không phải vì Miêu Tư Lý, mà chẳng qua chỉ muốn nhắm vào cô. Nỗi oán hận tràn đầy trong mắt kia đáng sợ đến làm cô lạnh run.

"Nếu chị phải trải qua những gì tôi đã từng thì chị mới hiểu. Hãy suy nghĩ cho kỹ đi, Cô giáo Cố." Cao Ngôn bỏ lại một câu, rồi không thèm quay đầu rời khỏi phòng họp.

***

Phòng họp chỉ còn lại một người càng thêm quanh quẽ. Cố Cách Cách ngả người lên ghế da, từng khung cảnh trong trí nhớ dần dần hiện lên trong đầu. Đến tận bây giờ, cô vẫn chưa từng một lần trách Miêu Tư Lý, bởi vì cô biết, Miêu Tư Lý vô tội. Không nói đến việc Miêu Tư Lý bị người mà cô coi là bạn thân nhất đời là Cao Ngôn kia gài bẫy, cho dù chuyện đó có xảy ra dưới tình huống người tình ta nguyện đi nữa, cô cũng chẳng thể trách được ai, bởi đi đâu đó phát sinh trước lúc hai cô bắt đầu ở bên nhau.

Cô vẫn nhớ rõ cảm giác đau thấu tim gan vào năm năm trước khi cô quyết định rời xa Miêu Tư Lý. Cuộc sống sau đó khi không có Miêu Tư Lý càng khiến cô nếm hết nỗi khổ tương tư, đã vậy còn phải ăn núp hết như kẻ vô hình, không để cho Miêu Tư Lý tìm được. Nếu như cô chẳng còn gặp lại Miêu Tư Lý, nói không chừng có lẽ cô sẽ dần lãng quên đi. Thế nhưng sau năm năm, Miêu Tư Lý lại xuất hiện, một lần nữa đánh thức tình yêu đã chôn sâu tận đáy lòng cô. Không có gì nóng bỏng hơn tình yêu mất rồi lại có, càng khiến con người ta quý trọng nhiều hơn. Cô không muốn tiếp tục đánh mất lần nữa, cũng không có dũng khí tiếp tục để mất; hơn nữa, cô không cam lòng. Rõ ràng cô và Miêu Tư Lý yêu nhau, vì sao phải bị người ngoài như Cao Ngôn ngang nhiên cản trở, còn cần thứ không thể lộ ra ngoài ánh sáng kia ư hiếp? Cô chịu đủ rồi!

Đáng tiếc cô sớm bị Cao Ngôn chèn ép đến thở không nổi, bởi Cao Ngôn biết, cô sẽ chẳng dám lấy danh dự của Miêu Tư Lý ra đánh cược, vì nếu đoạn video rõ như ban ngày kia được tung ra, tương lai của Miêu Tư Lý sẽ bị hủy hoại. Ai mà muốn bị lột sạch quần áo cho người ta chỉ chỗ chứ? Chỉ trừ kẻ chẳng biết liêm sỉ như Cao Ngôn mà thôi.

Hay là nói cho Miêu Tư Lý biết, để Miêu Tư Lý đến đàm phán với Cao Ngôn? Hoặc mong chờ Cao Ngôn nhớ đến tình cảm bạn bè hai mươi năm giữa hai người, bỏ qua mọi chuyện. Hơn nữa, trước giờ Miêu Tư Lý vẫn luôn đối xử rất tốt với Cao Ngôn, làm người không nên lấy oán trả ơn, chỉ mong Cao Ngôn đừng đẩy Miêu Tư Lý rơi vào

cái danh bất nghĩa. Nhưng những lời Cao Ngôn vừa nói, khiến Cố Cách Cách không dám quyết định vội vàng, không sợ kẻ ngang tay chỉ sợ kẻ liều mạng. Nếu Cao Ngôn thực sự bất chấp tất cả, quả thật cô không biết làm sao để cứu vãn.

Đương nhiên nếu nói hết chuyện này cho Miêu Tư Lý, với cá tính của Miêu Tư Lý, chỉ sợ rằng kể cả đoạn video đó có bị bày bán trên kệ phim đen cũng chẳng thêm quan tâm, chứ nói gì đến việc sẽ chấp nhận trao đổi bằng đi đầu kiện chia tay. Đáng tiếc cô không làm được, vì cô yêu Miêu Tư Lý. Cô không muốn Miêu Tư Lý chịu bất cứ tổn thương gì.

Thời gian từng phút trôi qua, Cố Cách Cách vẫn ngồi yên bất động, giống như đang hóa đá, nhưng trong đầu cô lại hết như có hàng ngàn con ngựa đang chạy băng băng, hỗn loạn đến không thể suy nghĩ được cách gì giải quyết.

Lúc trời gần sáng, Cố Cách Cách cầm di động lên, khởi động máy, bấm một dãy số.

CÁCH CÁCH GIÁ LÂM

Lạc Khuynh
dtv-ebook.com

Chương 68

Cố Cách Cách lại yêu đương.

Tin tức này do Ngô Mẫn Yến - bạn cùng phòng của Cố Cách Cách tung ra. Chính xác mà nói, chính Cố Cách Cách để Ngô Mẫn Yến tung ra những tin tức này. Từ sau khi cô chia tay với Hứa Minh Huy, người theo đuổi cô lại sôi nổi xuất hiện hết như nấm mọc sau mưa. Mỗi ngày, trong điện thoại lại đầy ắp những tin nhắn từ các dây số lạ, hẹn cô ăn cơm, đi dạo phố, chơi bóng, còn có cả đọc sách ở thư viện (...), cái gì cũng có. Trước đây khi chưa chính thức đồng ý quan hệ với Miêu Tư Lý, Cố Cách Cách vẫn luôn thực hiện theo đúng nguyên tắc làm người, nếu có thể nhẫn thì nhẫn. Nhưng sau khi yêu Miêu Tư Lý, cô cảm thấy không thể chịu nổi những cuộc gọi gây rối ấy. Có đi đâu lúc Ngô Mẫn Yến hỏi bạn trai mới của cô là ai? Cố Cách Cách lại do dự, cuối cùng vẫn chẳng thể nói cho Ngô Mẫn Yến biết, thật ra cô yêu một cô gái.

Hai cô cứ bí mật yêu nhau như vậy nửa năm. Trong nửa năm này, cả hai gần như đã cùng nhau trải qua hết tất cả các dịp lễ mà giữa người yêu nên làm, nào là cùng nhau đón lễ Giáng Sinh, lễ tình nhân, thậm chí cả ngày Cá tháng Tư (...). Vào ngày sinh nhật của Cố Cách Cách, Miêu Tư Lý đã trốn học dẫn Cố Cách Cách đến một thị trấn ngoại ô, trời còn đổ cơn mưa nhỏ, trong làn mưa phùn mờ mờ, thị trấn đó đẹp tựa như tiên cảnh, khiến cả hai như được trải nghiệm một thứ gọi là thần tiên quyến rũ (...). Trên chiếc thuyền nhỏ, Miêu Tư Lý hát tặng Cố Cách Cách bài chúc mừng sinh nhật, sau khi thổi tắt nến, thừa lúc Cố Cách Cách cầu nguyện, Miêu Tư Lý cũng trộm cầu một điều ước, mong Cố Cách Cách vĩnh viễn xinh đẹp, vĩnh viễn không ai theo, vĩnh viễn thuộc về một mình cô.

Cả hai yêu nhau lãng mạn, ngọt ngào, vui vẻ như thế. Cố Cách Cách hạnh phúc nói, "Lúc này mới giống một cặp đôi." và Miêu Tư Lý cũng đáp

trả, "Em cảm thấy thật tự hào."

Đương nhiên nếu luôn sweet như vậy, thì câu chuyện của chúng ta đã kết thúc từ năm năm trước.

***

Bước ngoặt của câu chuyện xảy ra vào một buổi chiều thật bình thường, Cố Cách Cách hẹn gặp Miêu Tư Lý ở miếu Phú Tử, kết quả Miêu Tư Lý sai hẹn, mà người đến lại là mẹ của Miêu Tư Lý - Miêu Nhã. Tâm tình lúc đó của Cố Cách Cách không cần suy nghĩ cũng hiểu.

Cố Cách Cách từng dặn Miêu Tư Lý, chuyện hai cô yêu nhau đừng nói cho mẹ Miêu Tư Lý biết. Nguyên nhân rất đơn giản, cô sợ bị Miêu Nhã đuổi giết. Tuy chưa có nhiều cơ hội tiếp xúc với Miêu Nhã, nhưng qua vài lần giao chiến mà cô vẫn luôn thất bại thảm hại trước đó, cô có một suy nghĩ, nếu để Miêu Nhã biết con gái bà bị một cô gái bắt cóc, không chừng bà có thể lập tức giết người diệt khẩu.

Lúc này Miêu Nhã đang ng ỡ đối diện cô, chẳng cần nói Cố Cách Cách cũng đoán được Miêu Nhã đã biết hết mọi việc, bởi vì bà đã viết rành rành điếu đó trên mặt.

Sau khi chào hỏi, dù có đôi chút do dự, nhưng Cố Cách Cách vẫn cất lời hỏi: "Miêu Tư Lý đang ở đâu?"

Ngược lại Miêu Nhã chẳng buồn giấu giếm: "Đã đến nhà Cao Ngôn."

Cố Cách Cách nghe xong cũng không biết nên nói thêm gì. Nếu như hỏi giữa cô và Miêu Tư Lý có đi đâu gì khúc mắc, chắc chắn đó là việc chen giữa cả hai vẫn luôn có một kẻ tên Cao Ngôn lúc ẩn lúc hiện. Có thể Miêu Tư Lý hoàn toàn không nhận ra điếu đó, nhưng việc này lại khiến cô thống khổ vô cùng. Ai có thể chịu nổi mỗi khi đang hẹn hò, cứ hễ Cao Ngôn gọi một cú điện thoại đến là tức khắc Miêu Tư Lý bỏ cô lại mà chạy đi. Tuy số lần không nhiều, nhưng cũng đủ khiến cô đổ kị. Có một lần cô tức giận, đã cãi nhau với Miêu Tư Lý và chiến tranh lạnh vài ngày. Sau đó dù Miêu Tư Lý có nói hết lời nhưng cô vẫn chẳng chịu tha thứ, cuối cùng Miêu Tư Lý dẫn

cô đến thẳng nhà Cao Ngôn, lúc đó cô mới hiểu, vì sao Miêu Tư Lý biết rõ cô không thích, mà vẫn năm lần bảy lượt chạy đi gặp Cao Ngôn.

Lúc đến nhà Cao Ngôn, cô ta không có ở nhà. Cô từng nghe Miêu Tư Lý kể, vào lúc trường kết thúc học kỳ, Cao Ngôn đã làm thủ tục xin nghỉ học, rồi ký hợp đồng làm diễn viên cho một công ty giải trí, hiện giờ đang bắt đầu nhận vai. Tuy trong bộ phim đầu tay, phần diễn của cô ta không nhiều, có đi đâu bởi vì có ngoại hình khá tốt, nên vừa kết thúc phần quay đã được một ca sĩ nổi tiếng mời diễn cho một MV, chỉ qua mấy tháng mà cô ta đã có chút danh tiếng. Đương nhiên người giúp đỡ nhiều nhất vẫn là kẻ đứng sau Cao Ngôn kia.

Vừa bước vào nhà, Cố Cách Cách nhìn quanh chỉ thấy có một người đang cuộn mình nằm trên sofa. Khi cô định tới gần để nhìn rõ hơn, người đó bỗng nhiên ngẩng đầu, nhìn chằm chằm cô bằng ánh mắt hung ác, khiến Cố Cách Cách sợ tới mức lui về sau một bước. Miêu Tư Lý giới thiệu, người phụ nữ gây trở ngại đó chính là mẹ của Cao Ngôn.

Còn cô thì thật chẳng thể nhìn ra nổi người phụ nữ vừa đen vừa gầy này có điểm nào giống với một Cao Ngôn lung linh xinh đẹp. Tuổi của hai người nhìn cũng cách xa như bà với cháu. Đến Miêu Tư Lý cũng nói, chỉ có mấy năm cô không gặp mẹ Cao Ngôn, mà lúc gặp lại cũng suýt không nhận ra được. Bởi vì bệnh của mẹ Cao Ngôn rất nghiêm trọng, nên mới biến thành như thế.

Được nhìn tận mắt thì không thể giả, lúc cô thấy Miêu Tư Lý thành thạo tiêm thuốc cho mẹ Cao Ngôn, rồi dỗ bà ngủ giống như dỗ dành một đứa trẻ, cô mới hiểu trước kia đã luôn hiểu lầm Miêu Tư Lý.

Cố Cách Cách hỏi Miêu Tư Lý, tại sao lại tốt với mẹ Cao Ngôn như vậy? Miêu Tư Lý nói, bởi vì trước đây cô từng sống nhờ ở nhà Cao Ngôn hai năm, mẹ Cao Ngôn coi cô như con gái ruột, đôi khi còn đối tốt với cô hơn cả với Cao Ngôn, nhất là trong một lần đi công viên chơi, cô không nghe lời nên bị ngã xuống nước, nếu không phải do mẹ Cao Ngôn cứu, có lẽ giờ cô đã chết đuối. Đây chính là ân cứu mạng, vì vậy cô luôn ghi nhớ trong lòng. Bây giờ Cao Ngôn phải ra ngoài làm việc dài ngày, hiển nhiên

cô nên giúp Cao Ngôn chăm sóc mẹ cô ta. Lúc sắp đi, Miêu Tư Lý còn để lại năm nghìn tệ, nói đây là chút tâm ý của mẹ cô, nói cách khác Miêu Nhã đã biết chuyện này.

Cũng từ sau ngày hôm đó, mỗi lần Miêu Tư Lý đến nhà Cao Ngôn, dù trong lòng không thoải mái, nhưng Cố Cách Cách vẫn mắt nhắm mắt mở không nói gì.

"Ta đã biết chuyện của hai đứa, nên hôm nay tới gặp cô, chủ yếu có hai mục đích." Miêu Nhã nói thẳng chủ đề.

Cố Cách Cách hỏi: "Ngài đến tìm tôi, Miêu Tư Lý có biết không?" Đây mới là đi đầu cô quan tâm nhất.

Miêu Nhã nói: "Ta đã nói. Vốn con bé còn định gọi điện thông báo cho cô một tiếng, nhưng ta đã ngăn lại."

Cố Cách Cách lại hỏi: "Vậy Miêu Tư Lý có biết mục đích mà ngài muốn gặp tôi không?"

"Hiển nhiên là..." Miêu Nhã uống một hớp trà, thản nhiên nói, "Con bé không cần phải biết đi đầu này." Giọng điệu của bà rất đương nhiên.

Cố Cách Cách dường như đã lờ mờ đoán ra, sau khi sắp xếp lại tâm tư, cô mới nói: "Được rồi, vậy tôi chăm chú lắng nghe."

"Đi đầu thứ nhất, cảm ơn cô đã phụ đạo cho Tiểu Lý những ngày qua. Học lực của con bé đã tiến bộ vượt xa cả mức ta tưởng tượng. Cảm ơn cô giúp con bé biết quay lại trước khi lạc đường."

Cố Cách Cách nói: "Đây là việc một gia sư phải làm."

Miêu Nhã vừa lòng gật đầu: "Không kiêu ngạo kể công, điểm này ta thích."

Cố Cách Cách cười cười, không nói gì.

"Vậy đến đi ầu thứ hai, ta hy vọng quan hệ của cô và Tiểu Lý dừng ở đây. Về nguyên nhân, hẳn hai người chúng ta đều hiểu."

Quả nhiên giống y cô dự đoán, Cố Cách Cách thu lại nụ cười, nhìn Miêu Nhã, lạnh lùng nói: "Tôi không hiểu."

"Cô là người thông minh như vậy, tại sao lại không hiểu chứ?" Miêu Nhã nhún mày, nhưng không giận, chỉ cười nói, "Được rồi, vậy ta sẽ nói cho cô biết. Bởi vì hai đứa ở bên nhau không có kết quả."

Cố Cách Cách không thể phản bác. Hai người con gái ở bên nhau không có kết quả, đây là đi ầu mà ai cũng biết, nhất là sâu trong lòng cô cũng nghĩ như vậy.

Miêu Nhã thấy sắc mặt cô có chút biến chuyển, nói tiếp: "Nếu biết không có kết quả, cần gì phải lãng phí thời gian? Hợp được thì tan được, còn có thể lưu lại ký ức tốt đẹp. Chứ đợi đến sau này không thể ở bên nhau, lại cãi nhau rồi chia tay, thật chẳng còn lại gì."

Cố Cách Cách im lặng một hồi: "Chúng tôi ở bên nhau rất vui vẻ."

"Chắc chắn rồi, lúc tình yêu cuồng nhiệt mà." Miêu Nhã tỏ ra thấu hiểu, "Vốn ta còn định cho hai đứa thêm chút thời gian, nhưng mắt thấy ngày thi vào đại học ngày càng gần, mà Tiểu Lý cứ năm lần bảy lượt trốn học hẹn hò với cô, đi ầu đó làm ta rất lo lắng. Nếu chẳng may vào ngày thi đại học, bỗng dưng cô có việc gì đó, ta chỉ sợ con bé sẽ bỏ cả cuộc thi để chạy tới tìm cô. Nếu vậy thật không hay, vì thế giờ hãy chia tay đi."

Cố Cách Cách đã bắt đầu phản nộ, lạnh giọng: "Đây chỉ là mong muốn của dì. Miêu Tư Lý không hề nghĩ vậy."

Miêu Nhã vẫn mỉm cười như cũ: "Ta là mẹ con bé. Ta có quyền quyết định thay con bé đi ầu này."

Cảm giác chua xót nẩy lên trong lòng, khiến sắc mặt Cố Cách Cách vô cùng nhợt nhạt, chưa từ bỏ hỏi: "Không thể có lựa chọn khác sao?"

Giọng Miêu Nhã kiên định: "Không có lựa chọn khác. Cô yên tâm, ta sẽ không để cô chịu thiệt." Nói xong liền rút một cuốn chỉ phiếu từ trong túi xách, xé xuống một tờ chỉ phiếu trống đưa cho Cố Cách Cách, "Thù lao dạy học cùng phí chia tay. Muốn giá thế nào thì cứ thoải mái viết."

Cố Cách Cách bỗng thấy thật buồn cười, không nghĩ tới lại có một ngày cô được trải qua cái việc chỉ thấy xuất hiện trên phim truyền hình. Thật chẳng biết tình yêu của cô liệu đáng giá bao nhiêu? Sau khi nhìn thật lâu vào tờ chỉ phiếu, rồi cằn nhằn: "Cảm phiền cho tôi mượn cây bút."

Miêu Nhã cười càng tươi hơn, còn khen: "Ta luôn thích người thông minh như cô."

Sau khi Cố Cách Cách viết xong đưa lại cho Miêu Nhã.

Lúc Miêu Nhã nhìn thấy dòng chữ trên chỉ phiếu thì ngây ngẩn cả người.

Cố Cách Cách nói: "Tôi đồng ý với ngài sẽ chia tay Miêu Tư Lý, nhưng tôi có một điều kiện."

Miêu Nhã hỏi: "Điều kiện gì?"

"Cho tôi thêm một tháng, đợi đến khi kỳ thi đại học của Miêu Tư Lý kết thúc. Nếu bây giờ tôi nói chia tay với em ấy, nhất định em ấy sẽ phát điên. Đương nhiên tôi cũng không để ngài chịu thiệt..." Cố Cách Cách học cách nói của Miêu Nhã, dừng một chút rồi mới nói tiếp, "Điều kiện trao đổi chính là, tôi sẽ không để cho em ấy biết nội dung cuộc nói chuyện ngày hôm nay, như thế sẽ hoàn toàn không ảnh hưởng tới tình cảm mẹ con của ngài."

Trong ánh mắt của Miêu Nhã có chút biến hóa nhỏ: "Nghe giống như ta còn lời. Được, cứ thỏa thuận như thế."

Cố Cách Cách đứng dậy, lễ phép cúi đầu: "Tạm biệt."

Ngay lúc Cỗ Cách Cách xoay người, Miêu Nhã bỗng gọi cô lại: "Buổi tối đến nhà ta ăn cơm, Tiểu Lý mời cô."

Cỗ Cách Cách không quay đầu, bởi vì trên mặt cô lúc này đã tràn ngập nước mắt, không muốn để Miêu Nhã thấy được, chỉ gật đầu xem như đồng ý.

Vừa bước ra khỏi quán trà, Cỗ Cách Cách liền nhận được điện thoại của Miêu Tư Lý. Ở trong điện thoại, Miêu Tư Lý vui vẻ nói líu ríu không ngừng, nói bây giờ cô đang trong siêu thị, mua thật nhiều đồ ăn để lát nữa mẹ cô nấu, cô rất chờ mong cho Cỗ Cách Cách được nếm thử tay nghề của Miêu Nhã. Còn nói, cô đã nói chuyện cả hai yêu nhau cho Miêu Nhã biết, mẹ của cô chẳng những không phản đối, còn chấp nhận. Cuối cùng còn nói, Một tuần không được gặp chị, em thật rất nhớ!

Cỗ Cách Cách không đợi cô nói hết, liền vội vàng cúp điện thoại, sau đó trốn dưới một gốc cây ven đường khóc không thành tiếng.

Còn Miêu Nhã vẫn ngẩng bất động, nhìn tờ chi phiếu trên tay, ở dòng số tiền viết một hàng chữ xinh đẹp:

Tình yêu của tôi là vô giá.

CÁCH CÁCH GIÁ LÂM

Lạc Khuynh
dtv-ebook.com

Chương 69

Cố Cách Cách chẳng những đồng ý với Miêu Nhã đến nhà bà làm khách, mà trước khi đi, cô còn quay về ký túc xá thay một bộ quần áo đẹp và trang điểm, để khuôn mặt trở nên tươi tắn rạng rỡ, thật khác hoàn toàn với kẻ từng bất lực ngổ ngáo khóc ven đường lúc chiêu.

Do đó, khi Miêu Tư Lý nhìn thấy Cố Cách Cách, chỉ hận không thể nhào đến ôm hôn cô ngay tại chỗ, bởi vì trông Cố Cách Cách thực sự quá đẹp. Có đi đâu vì mẹ cô đang đứng bên cạnh, nên cuối cùng Miêu Tư Lý chỉ ngượng ngùng kéo tay cô.

Miêu Nhã nhìn thấy Cố Cách Cách vẫn đi êm nhiên như thường ngày, hết như buổi chiêu cả hai chưa từng gặp nhau, cũng không hề có ước định gì.

Vốn Cố Cách Cách định giúp Miêu Nhã nấu cơm, nhưng Miêu Nhã lại cười từ chối: "Không cần, cô là khách." Cố Cách Cách nghe đã hiểu hàm ý sâu xa những lời này.

Vì thế, Miêu Tư Lý được đúng tình hợp lý kéo Cố Cách Cách lên phòng, rồi sau đó quang minh chính đại đề cô lên cửa hôn nồng nhiệt.

Nhưng rất nhanh đã bị Cố Cách Cách giành quyền chủ động, Cố Cách Cách hôn Miêu Tư Lý, dẫn cô đến gần giường rồi đè cô dưới thân.

Miêu Tư Lý có chút bị hù sợ bởi sự nhiệt tình chưa từng có của Cố Cách Cách. Bởi mỗi khi cả hai ân ái, dù cho đang chìm ngập trong khoái cảm, Cố Cách Cách vẫn luôn rất thận trọng, vậy mà giờ lại hoàn toàn thay đổi. Có đi đâu Miêu Tư Lý rất thích cảm giác này.

Khi hôn đến sắp ngạt thở, Cố Cách Cách mới buông Miêu Tư Lý, không chớp mắt nhìn cô chăm chú. Hàng lông mi cong dài, đôi mắt sáng xinh đẹp, chiếc mũi cao thẳng, cùng đôi môi đỏ mọng có hơi sưng sau nụ hôn. Từng đường nét xinh xắn đó được cùng tổ hợp trên khuôn mặt nhỏ gầy khiến cô trông xinh đẹp rạng ngời. Miêu Tư Lý vốn là người đẹp, nhưng vẫn không đánh mất nét ngây thơ trong sáng đặc hữu của những thiếu nữ mười tám.

Trong luật hôn nhân quy định, phụ nữ không được kết hôn trước 20 tuổi, nên dù Miêu Tư Lý có muốn kết hôn, thì ít nhất cũng phải chờ hai năm. Nếu cô lên đại học, thì chờ thêm bốn năm, sau đó nếu đi học thạc sĩ, lại phải mất thêm ba năm. Thời đại này người ta ủng hộ kết hôn muộn, phụ nữ hơn 30 tuổi mới kết hôn là chuyện bình thường. Vậy xem ra Miêu Tư Lý còn đến hơn mười năm được sống tự do, tại sao hai cô phải chia tay ngay lúc này?

Cố Cách Cách nằm xuống bên cạnh Miêu Tư Lý, cùng cô đầu chạm đầu, chậm rãi nói: "Lúc tôi mười tám tuổi còn không biết tình yêu là gì đâu."

Miêu Tư Lý không hiểu vì sao đột nhiên cô lại nói như vậy, chống tay lên, nhìn cô cười: "Nhưng chắc chắn có rất nhiều người theo đuổi chị nhỉ?"

Cố Cách Cách lắc đầu: "Không có."

Về mặt Miêu Tư Lý không tin: "Không thể nào, như em đây mỗi ngày còn nhận được thư tình nữa mà."

"Vậy chứng tỏ em rất có sức quyến rũ."

Miêu Tư Lý được thoải mái, đắc ý vênh váo: "Đương nhiên, em là ai chứ? Em là Miêu Tư Lý, người gặp người thích, xe gặp xe dừng nha. Em chỉ cần nháy mắt một cái, có thể giật điện một vùng."

Cố Cách Cách nhéo mặt cô, cười: "Đúng vậy, nói đâu xa, ngay cả tôi cũng thích em đây! Đang bị em mê hoặc đến thần hồn điên đảo."

Miêu Tư Lý đầu tiên là hôn chụt một cái lên mặt cô, rồi cười, ôm cô lần một vòng, sau khi thật vất vả ngừng lại, mới ái muội nhìn cô: "Tuy em có sức quyến rũ như vậy, nhưng vẫn là kẻ tôi tớ quỳ dưới váy chị."

Một câu hai ý nghĩa, khiến mặt Cố Cách Cách lập tức đỏ bừng, không khí cũng nhanh chóng ái muội. Có đi đâu nghĩ đến Miêu Nhã vẫn còn bận rộn trong nhà bếp, hai cô chỉ đành áp chế dục vọng bỗng chốc dâng lên này.

Miêu Tư Lý tìm đề tài tán gẫu: "Chị vẫn chưa nói cho em biết, rốt cuộc vì sao không ai theo đuổi chị?"

Cố Cách Cách thở dài: "Còn không phải vì Khâu Lộc Minh kia sao? Cậu ta ở trên trường ác ôn tuyên bố, nếu ai theo đuổi tôi, hay đưa thư tình cho tôi, thì sẽ diệt cả nhà người ấy."

Miệng Miêu Tư Lý há thành hình chữ O: "Ác vậy?"

"Thật ra lời nguyên gốc cậu ấy nói không phải như vậy." Cố Cách Cách giải thích, "Lúc vừa vào trung học, tôi nhận được một bức thư tình. Khi ấy còn rất vui vẻ, mang đến trước mặt Khâu Lộc Minh khoe khoang. Kết quả Khâu Lộc Minh hẹn cậu bạn học kia ra sân vận động, mới chỉ nói một câu đã làm người ta hôn mê. Vốn cũng chỉ là một câu bình thường, nhưng sau khi qua miệng nhiều người, thì biến thành sẽ diệt cả nhà người ấy."

Miêu Tư Lý tò mò hỏi: "Rốt cuộc anh ta nói gì vậy?"

Cố Cách Cách cười: "Tôi muốn cạnh tranh công bằng với cậu."

Miêu Tư Lý bật cười, nhưng chỉ lát sau vẻ mặt cô lại trở nên nghiêm túc, nhún mày: "Xem ra Khâu Lộc Minh đúng là một đối thủ mạnh, em phải đề phòng rồi."

Cố Cách Cách cầm lấy tay Miêu Tư Lý, đặt lên trước miệng cô, nhẹ giọng: "Quả thật Khâu Lộc Minh là một anh chàng tài hoa, đáng tiếc cậu ấy chưa từng vào được lòng tôi, đến bạn trai cũ Hứa Minh Huy của tôi cũng vậy. Chỉ có em là khiến tôi không thể khống chế được lòng mình."

"Cố Cách Cách." Miêu Tư Lý nhẹ gọi một tiếng, sau đó cũng làm động tác giống cô, "Em cũng vậy, em biết bây giờ bản thân mình còn nhiều thiếu sót, nhưng hãy cho em thêm chút thời gian. Em cam đoan sẽ làm mình tài giỏi hơn những người khác, để chị không phải hối hận khi bên em."

Cố Cách Cách ôm lấy cổ cô, đặt một nụ hôn lên môi: "Miêu Tư Lý, nhớ kỹ lời hôm nay em nói, tôi sẽ chờ em."

Hai cô chưa kịp âu yếm bao lâu, Miêu Nhã đã đến trước phòng gỗ cửa, gọi cả hai xuống ăn cơm.

Nhìn một bàn cơm tràn đầy hương vị đặc sắc, nhưng Cố Cách Cách chẳng có chút thèm ăn. Vừa ngẩng xuống còn chưa kịp động đũa, trong nhà đã có thêm một vị khách không mời, Cố Cách Cách lại càng nuốt không trôi.

Lúc Cao Ngôn bước vào, dáng vẻ tràn đầy mệt mỏi, bỏ xuống hết những hộp lớn hộp nhỏ trên tay. Sau khi uống cạn cả cốc nước lớn, mới bảo: "Mình vừa xuống máy bay liền tới đây ngay."

Miêu Nhã mời cô ta cùng ăn cơm, chờ sau khi cô ta ngẩng xuống mới khen một tiếng: "Ngôn Ngôn dạo này càng ngày càng đẹp ra đấy."

Cao Ngôn cười híp mắt: "Cám ơn dì đã khen." sau đó quay đầu nhìn về phía Miêu Tư Lý, "Cậu cảm thấy thế nào?"

Miêu Tư Lý đánh giá Cao Ngôn từ trên xuống dưới. Cao Ngôn mặc trên người một bộ đồ nhàn hiệu nổi tiếng, trang điểm tinh tế điểm lệ, kiểu tóc cũng là một mới ra, đúng là rất đẹp, cũng rất có khí chất, có đi đâu nếu so sánh, cô vẫn ưa thích phong cách lúc còn đến trường của Cao Ngôn hơn. Bởi vì nhìn Cao Ngôn bây giờ khiến người ta cảm thấy thật xa cách. Đương nhiên chỉ nghĩ đi đâu đó trong lòng chứ không nói ra: "Rất đẹp." Nói rồi mới chợt nhớ, vội vàng thì thầm vào tai Cố Cách Cách, "Nói thế nào thì, dù có đẹp nhiều hơn nữa cũng không thể bằng chị."

Đầu tiên Cố Cách Cách sửng sốt, sau đó nở nụ cười, nghĩ cười trắng trợn như vậy thật không tốt, nên vội vàng lấy lưng tay che.

Cô không che còn đỡ, chứ giờ tay che thế này càng rất giống một nụ cười trộm cộng thêm vẻ chế nhạo, nên khiến mặt Cao Ngôn trắng bệch, chỉ có thể thừa lúc Miêu Nhã không chú ý hung hăng liếc Miêu Tư Lý, trên mặt còn có câu hỏi. Cậu nói gì với chị ta?

Bữa cơm coi như ấm áp, chủ yếu đều là Miêu Nhã trò chuyện với Cao Ngôn, ngẫu nhiên Miêu Tư Lý đáp vào đôi lời, còn Cố Cách Cách thì hoàn toàn im lặng. Miêu Tư Lý còn tưởng đó là vì Cố Cách Cách và mẹ cô không quá thân, cho nên cũng không để ý.

Sau khi ăn cơm xong, Cố Cách Cách muốn dọn dẹp bàn, Miêu Nhã không từ chối, bởi vì bà đã được Cao Ngôn kéo đến phòng khách xem quà.

Miêu Tư Lý cùng Cố Cách Cách trốn trong nhà bếp, vừa đóng cửa liền từ phía sau ôm cô, lợi dụng ăn đậu hũ.

Có lẽ do tâm tình, nên Cố Cách Cách không đẩy Miêu Tư Lý ra như thường ngày, còn để mặc cô liếm cổ mình.

Sau một lúc, rốt cuộc Miêu Tư Lý cũng cảm thấy sự khác thường. Nếu là trước kia, nhẹ thì Cố Cách Cách sẽ nói ném cô vào trong bồn rửa như rửa bát, nặng thì lập tức cầm lấy dao bếp (...), còn hôm nay thì quá im lặng.

Miêu Tư Lý đoạt lấy chiếc đĩa trên tay Cố Cách Cách, xoay người cô lại đối diện với mình, lo lắng hỏi: "Chị không sao đó chứ?"

Cố Cách Cách nhìn cô lắc đầu.

Miêu Tư Lý nhú mày: "Vậy sao này giờ không nói gì?"

Cố Cách Cách vẫn im lặng, nhìn chăm chăm Miêu Tư Lý một lúc lâu, sau đó mặc cho tay mình còn ướt, đột nhiên ôm lấy cô hôn lên môi.

Miêu Tư Lý lại lần nữa bị nhiệt tình của Cố Cách Cách hù sợ, thế cho nên tròn to mắt nhìn cô, trong lòng nghi hoặc càng đậm thêm. Cố Cách Cách làm sao vậy?

Cố Cách Cách không cách nào mở được hàm răng của Miêu Tư Lý, chỉ có thể dờn khỏi môi cô, nhìn về mặt cô lúc này hoàn toàn ngây dại, đành phải vỗ mặt cô: "Tĩnh lại."

Miêu Tư Lý hoàn hồn, lập tức hỏi: "Không đúng, Cố Cách Cách. Nhất định chị có chuyện gì rồi, mau nói cho em biết có chuyện gì đã xảy ra đi?"

Cố Cách Cách không trả lời, chỉ ôm lấy cổ Miêu Tư Lý, nhìn cô đầy thâm tình: "Không thích nụ hôn của tôi sao?"

Miêu Tư Lý thành thật gật đầu: "Thích chứ."

"Thích là được rồi, cần gì phải hỏi nhiều như vậy? Hiếm lắm tôi mới chủ động như vậy đó nha, phải nắm chắc cơ hội chứ?" Cố Cách Cách nháy mắt với cô, sau đó áp lên môi cô, nhẹ nói, "Mở ra."

Trái tim Miêu Tư Lý lập tức trật một nhịp.

Khi hai cô đang hôn như si như say, cửa nhà bếp đột nhiên bật mở, sau đó là tiếng Cao Ngôn: "Miêu Miêu, cậu trốn ở trong bếp làm gì vậy? Mau tới xem quà mình mang về cho -- "

Tiếng nói dừng lại, về mặt của Cao Ngôn giờ chỉ có thể hình dung bằng từ phức tạp.

Cố Cách Cách có chút không tiện ý kiến, còn Miêu Tư Lý thì tỏ vẻ bất mãn với sự cắt ngang của Cao Ngôn, rất không vui: "Để đó là được rồi, mình sẽ ra xem sau, cậu ra ngoài trước đi."

Thế nhưng Cố Cách Cách lại đẩy cô: "Em cũng ra ngoài trước đi, tôi phải rửa xong số chén đĩa này đã."

Miêu Tư Lý không hài lòng, nhưng vẫn nghe lời đi ra.

Cố Cách Cách rửa chén xong, khi ra ngoài liền nhìn thấy hai mẹ con Miêu Nhã đang nói chuyện rất vui vẻ với Cao Ngôn. Cả ba đều tươi cười, đến Miêu Tư Lý cũng không chú ý cô đã đi ra.

Sau khi nhìn bọn họ một lúc, Cỗ Cách Cách mới đi đến, nói với mọi người, nếu không có việc gì thì cô xin về trước.

Miêu Tư Lý lập tức đứng dậy, kéo tay cô: "Về làm gì chứ? Đêm nay ở lại đây đi."

Cỗ Cách Cách còn chưa kịp đáp, Cao Ngôn đã cướp lời: "Ây da, đã chín giờ rồi à? Lúc này chắc mẹ mình đã ngủ rồi, mà mẹ lại rất dễ bị đánh thức khi ngủ. Mình sợ về lại gây ra động tĩnh làm ảnh hưởng đến giấc ngủ của mẹ, hay là đêm nay mình tá túc ở đây một đêm, được không?"

Miêu Nhã cười: "Đương nhiên là được."

Cỗ Cách Cách nhún vai với Miêu Tư Lý.

Miêu Tư Lý nói: "Cậu ấy ngủ ở phòng sách mà, còn chị ngủ với em."

Lập tức Cỗ Cách Cách nhìn thấy nụ cười trên mặt Cao Ngôn cứng ngắc, còn Miêu Nhã đang quay lưng về phía cô, nên không thể thấy được nét mặt của bà, nhưng chẳng hề nghe thấy bà cất lời giữ khách, trong lòng thàn thở dài, cười bảo: "Không được. Ngày mai tôi còn phải nộp gấp một bài thiết kế, nên về thôi. Tạm biệt mọi người."

Miêu Tư Lý trơ mắt nhìn Cỗ Cách Cách biến mất sau cánh cửa, mới chợt tỉnh, bỏ lại một câu: "Mẹ, đêm nay con không về" rồi cầm lấy túi xách chạy đuổi theo, bởi vì cô cảm thấy hôm nay Cỗ Cách Cách thực sự rất khác thường.

CÁCH CÁCH GIÁ LÂM

Lạc Khuynh
dtv-ebook.com

Chương 70

Cố Cách Cách vừa xuống đến cửa chung cư, chợt nghe thấy tiếng Miêu Tư Lý gọi, kinh ngạc quay đầu, hỏi: "Sao em lại ở đây?"

Miêu Tư Lý bước đến gần, ôm vai cô: "Em đi cùng chị."

Cố Cách Cách im lặng nhìn Miêu Tư Lý: "Tôi về trường học mà."

Miêu Tư Lý vui đùa: "Mặc kệ, chị đi đâu em theo đó."

Cố Cách Cách nghĩ một chút, sau đó thay đổi ý định.

Vì thế nửa giờ sau, Cố Cách Cách giấu đầu hở đuôi đề nghị hai cô cùng thuê phòng khách sạn. Sau khi đặt xong một phòng tiêu chuẩn, Miêu Tư Lý không khỏi liếc mắt khinh thường cô.

Hai cô đều không mang theo áo ngủ, lại không chịu mặc áo tắm ở đây. Sau khi tắm xong, Cố Cách Cách dùng khăn tắm quấn quanh cơ thể, còn Miêu Tư Lý lại thoải mái để trống không đi ra ngoài, chân trần giẫm trên chiếc thảm mềm mại.

Tuy hai cô đã lên giường với nhau rất nhiều lần, nhưng đây vẫn là lần đầu tiên Cố Cách Cách nhìn thấy Miêu Tư Lý hoàn toàn khỏa thân. Không phải vì Miêu Tư Lý thích mặc quần áo khi ân ái, mà vì phần lớn thời gian hai cô đều tiến hành làm yêu trong đêm tối. Dù cho có lúc không kìm lòng được âu yếm vào ban ngày, Cố Cách Cách cũng rất thận trọng nhìn thẳng thân thể Miêu Tư Lý, chứ đừng nói đến việc sẽ hôn ở những nơi phía dưới cổ cô.

Thế nên khi Miêu Tư Lý không biết là cố ý hay vô ý đứng trước mặt cô như vậy, Cố Cách Cách gần như mê muội. Cơ thể Miêu Tư Lý mười tám

tuổi đã phát triển hoàn toàn, dáng người khêu gợi nóng bỏng, còn có nét đẹp sẵn chắc của việc thường xuyên vận động. Nhìn Miêu Tư Lý, sâu trong đáy lòng Cố Cách Cách bỗng nổi lên dục vọng chưa từng có, ánh mắt không tự chủ được dừng lại trước bộ ngực xinh đẹp đầy đặn của cô.

Miêu Tư Lý rất hài lòng với phản ứng của Cố Cách Cách, cảm giác hờ hững cũng vơi bớt đi. Hôm nay Cố Cách Cách rất nhiều lần nhiệt tình hôn cô, nên khiến cô ra quyết định như vậy. Thật ra cô đã sớm muốn giao mình cho Cố Cách Cách, tiếc là Cố Cách Cách vẫn luôn tựa như chẳng hề có chút hứng thú với thân thể của cô, hoặc là không hề có hứng thú với thân thể phụ nữ, Cố Cách Cách chưa từng chủ động khi ở trên giường. Đôi khi đi đâu ấy làm cô phải miên man suy nghĩ, có phải Cố Cách Cách không yêu cô, nên mới chẳng muốn chạm vào cô không?

Sự thật chứng minh, không phải vậy.

Cố Cách Cách chẳng những hôn lên môi cô, còn phá lệ vuốt ve khắp thân thể cô, đầy dịu dàng và tràn đầy ham muốn, khiến Miêu Tư Lý gần như ngạt thở. Thân thể mềm nhũn như viên kẹo đường, để mặc Cố Cách Cách tùy ý vuốt ve hôn môi. Cô đã chuẩn bị xong tâm lý.

Nhưng sau khi Cố Cách Cách đã hôn khắp thân thể Miêu Tư Lý, đầu ngón tay vừa lướt qua đầu gối cô thì đột nhiên ngừng lại, nhẹ nói một câu: "Xin lỗi." rồi buông ra.

Miêu Tư Lý chợt cảm thấy hoang mang.

Không chỉ như vậy, Cố Cách Cách còn quấn chăn sang ngủ giường khác.

Lập tức Miêu Tư Lý như bị rơi vào hầm băng.

Cả phòng chìm trong im lặng, im lặng đến thậm chí nghe thấy cả tiếng tích tắc của đồng hồ, nhưng không hề nghe thấy tiếng hít thở của nhau. Im lặng như thể cả hai đang bị ăn mòn bởi độc dược từ da đến tủy, mà vẫn cố gắng chịu đựng sự đau đớn này.

"Vì sao?" Rốt cuộc Miêu Tư Lý mở miệng phá tan sự im lặng, nếu không lên tiếng hỏi, cô sẽ phát điên mất.

Cố Cách Cách không nói gì, chỉ khẽ thở dài.

"Chị..." Miêu Tư Lý cảm thấy lòng cô như cứng lại, sau một lúc lâu do dự mới nói ra, "Có phải chị không thích cơ thể con gái không?"

Cố Cách Cách vẫn trầm mặc.

Có đi đâu sự im lặng vào giờ phút này giống như chấp nhận. Trong bóng đêm, mặt Miêu Tư Lý xám như tro tàn.

Đêm dài và lạnh lẽo, cả hai đều chẳng còn tâm tư đi vào giấc mộng.

Khi Cố Cách Cách tỉnh dậy, phát hiện Miêu Tư Lý không biết đã nằm trên giường cô từ lúc nào, chống tay nhìn cô bằng đôi mắt to tròn, khóe miệng nở nụ cười nhợt nhạt, giống như đêm qua chẳng hề có chuyện không vui. Không nhìn thấy bất kỳ sự mất mát nào trên khuôn mặt Miêu Tư Lý, mà chỉ thấy tràn tình yêu nóng bỏng trong mắt như có thể làm cô tan ra. Cố Cách Cách không nén được vuốt ve mặt Miêu Tư Lý, nhẹ hỏi: "Không giận tôi sao?"

Miêu Tư Lý lắc đầu, hôn ngón tay cô: "Chị có thể yêu thích em, em đã rất vui, còn việc... Không sao, quan trọng nhất là chị không hề bài xích em chạm vào người chị, cho nên..." Miêu Tư Lý dùng hành động thay cho lời nói, xoay người đè Cố Cách Cách phía dưới thân, hôn lên môi cô.

Trong mắt Cố Cách Cách ngấn đầy lệ, cô đương nhiên không thể nói cho Miêu Tư Lý biết, tối qua cô đã muốn biến Miêu Tư Lý thành người phụ nữ của mình nhiều bao nhiêu, nhưng mà cô không thể. Ngay vào lúc bàn tay cô sắp chạm đến nơi đó, lời của Miêu Nhã bỗng vang lên trong đầu. Nếu đã đồng ý với bà sẽ chia tay Miêu Tư Lý, vậy sao còn có thể ích kỷ giữ lấy em ấy đây?

"Miêu Tư Lý, phải thật yêu tôi, để tôi có thể nhớ kỹ em." Cố Cách Cách thì thầm dịu dàng bên tai Miêu Tư Lý.

Miêu Tư Lý cảm thấy như đang được tắm gió xuân, hoàn toàn không nghe ra ẩn ý trong lời đó, chỉ thâm tình hôn cô, yêu cô. Đương nhiên nếu Miêu Tư Lý biết đây là lần cuối cùng cả hai gần gũi trước khi cách biệt năm năm, có lẽ sẽ càng dịu dàng hơn nữa.

Lúc sắp về, Cố Cách Cách lần nữa dẫn dò Miêu Tư Lý. Còn một tháng nữa đến kỳ thi tốt nghiệp, nên tận dụng tốt thời gian còn lại, siêng năng ôn tập, tranh thủ thi tốt. Như dự liệu Miêu Tư Lý đồng ý ngay, Miêu Tư Lý đã sớm đặt mục tiêu cho mình, đó là thi đỗ vào trường của Cố Cách Cách, thậm chí còn là ngành kiến trúc giống cô. Qua cuộc thi thử lần trước, thầy giáo cũng nói, nếu cứ phát huy như vậy, nhất định sẽ thi đỗ không chút khó khăn, có đi đâu Miêu Tư Lý vẫn chưa nói dự định ấy cho Cố Cách Cách biết, muốn vào ngày khai giảng cho cô một bất ngờ.

Nhưng một yêu cầu khác của Cố Cách Cách lại làm cô khó xử. Cố Cách Cách muốn trước khi kỳ thi đại học kết thúc, cả hai không hẹn hò với nhau, để tránh làm trễ nải việc học tập của cô. Mãi đến lúc Cố Cách Cách sắp tức giận, Miêu Tư Lý mới tâm không cam lòng không nguyện gật đầu. Cô nghĩ đến chuyện, sau này cả hai sẽ có càng nhiều thời gian bên nhau hơn nữa, mới nguôi bớt đi, còn viết giấy dán lên tường cổ vũ:

Phải trải qua đau khổ mới có thể ôm được mỹ nhân.

***

Vào lúc Miêu Tư Lý đang hăng hái phấn đấu cho tương lai xán lạn của mình, thì Cố Cách Cách lại trải qua những ngày đau khổ chưa từng có. Cảm giác ấy thật giống như một người đã bị kết án tử hình, không thống khổ bởi cái chết mà thống khổ bởi sự chờ đợi, khổ đau cùng tuyệt vọng đợi chờ cái ngày mình bị kết liễu. Quan trọng nhất, cô không cam lòng, không cam lòng vì sao phải chia tay theo lời Miêu Nhã, đặc biệt trong hoàn cảnh Miêu Tư Lý không hề hay biết gì, đi đâu đó khiến cô ngập tràn uất ức.

Đúng vào lúc Cố Cách Cách đang rối rắm không ngừng ấy, người 'cứu giúp' đã từ trên trời rớt xuống, để cô không chút do dự một đao chặt đứt dây rối nùi trong tâm.

***

Ở một gian phòng riêng được bài trí âm u hết như mật thất, Cố Cách Cách gặp Cao Ngôn. Nói thật, cô rất bất ngờ khi nhận được điện thoại của Cao Ngôn. Là người yêu của Miêu Tư Lý, đương nhiên cô có thể nhận ra được tình ý của Cao Ngôn dành cho Miêu Tư Lý, cũng như lòng thù ghét của cô ta với cô. Cô không cho rằng giữa cô và Cao Ngôn có gì để trò chuyện.

Bỏ qua lời chào hỏi xã giao, Cố Cách Cách hỏi thẳng Cao Ngôn tìm cô có việc gì?

Cao Ngôn cũng không sốt ruột nói rõ ý mình, chỉ kể về những chuyện từ bé đến lớn giữa cô ta và Miêu Tư Lý.

Cố Cách Cách từng nghe Miêu Tư Lý kể sơ qua chuyện giữa hai người họ, có đi đầu sau khi nghe xong Cao Ngôn nói, cô phát hiện có sự khác biệt rất rõ trong suy nghĩ của hai người. Qua lời Cao Ngôn, ngoài việc Cao Ngôn yêu Miêu Tư Lý, Miêu Tư Lý cũng yêu Cao Ngôn. Còn Miêu Tư Lý thì không dưới một lần nói với cô rằng, mình không thương Cao Ngôn, chỉ coi Cao Ngôn như em gái, sở dĩ đối tốt với Cao Ngôn và mẹ Cao Ngôn như vậy, chỉ bởi vì cả hai đã từng chăm sóc mình.

Cô không hiểu rõ Cao Ngôn, nên cô lựa chọn tin tưởng Miêu Tư Lý. Cố Cách Cách thản nhiên: "Vậy mục đích cô nói chuyện này với tôi là gì?"

"Hãy trả Miêu Miêu lại cho tôi. Chị xinh đẹp, ưu tú như vậy, nhất định có thể tìm được người tốt hơn Miêu Miêu. Còn tôi chỉ có một mình Miêu Miêu." Khi Cao Ngôn nói lời này, dòng lệ trượt ra từ trong hốc mắt, bộ dạng tựa hoa lê trong mưa, nhìn thật khiến người đau lòng.

Cố Cách Cách lập tức nổi giận. Tại sao lại có nhiều người muốn cô và Miêu Tư Lý chia tay đến vậy? Miêu Nhã thì nói, vì mình là mẹ của Miêu Tư Lý, nên bà có thể quyết định thay. Còn Cao Ngôn thì nói, vì bản thân là tình nhân cũ của Miêu Tư Lý, nên hy vọng cô trả lại Miêu Tư Lý cho cô ta. Liệu ngày mai lại sẽ xuất hiện thêm vài người khác, chạy tới nói với cô rằng, tôi là người yêu của Miêu Tư Lý, nên cô mau rút đi không? Tất cả

bọn họ coi Miêu Tư Lý là gì? Món đồ không có suy nghĩ, không có mong muốn gì sao? Vậy còn cô là gì? Người mượn đồ à? Bây giờ cần đưa trả đồ về cho nguyên chủ? Cô mới là người mà Miêu Tư Lý luôn miệng nói muốn chăm sóc cả đời nha!

"Cảm ơn lời khen của cô, tôi không dám nhận. Thoạt nhìn cô còn tốt hơn tôi, cho nên cô mới là người có thể tìm được người tốt hơn Miêu Tư Lý." Cố Cách Cách thản nhiên hờ hững nói, "Hơn nữa, dù có là ký ức tốt đẹp thì cũng chỉ là việc đã qua. Dù cho trước đây Miêu Tư Lý từng yêu cô, thì đã là chuyện quá khứ, cô hẳn nên nhìn về phía trước."

Cao Ngôn nở một nụ cười tự giễu: "Tôi mà tốt sao? Tốt chỗ nào?"

Cố Cách Cách lạnh lùng trào phúng: "Ít nhất ăn mặc đàng hoàng." Cô nhớ lần đầu tiên gặp Cao Ngôn, chính là lúc Cao Ngôn đi nạo phá thai. Một người bị đàn ông bao nuôi, còn không biết xấu hổ chạy tới trước mặt đòi cô chia tay Miêu Tư Lý. Tại sao cô ta có thể nói ra được thế nhỉ?

Cao Ngôn nghe thấy sự châm chọc trong lời Cố Cách Cách, sắc mặt lập tức thay đổi, ánh mắt trở nên âm lạnh: "Nếu không phải vì Miêu Miêu, tôi cần gì đi đến bước ấy?"

Cố Cách Cách nghe xong sững sốt. Cô ta đắm mình trong truy lục thì liên quan gì tới Miêu Tư Lý? Nhưng cuối cùng không thốt tiếng hỏi, chỉ nhìn Cao Ngôn đợi cô ta nói tiếp.

Cao Ngôn nói: "Một căn nhà chỉ có bốn bức tường, một người mẹ giống động không đáy, tôi có lựa chọn khác sao?"

Cố Cách Cách thông cảm: "Xin lỗi." Miêu Tư Lý từng nói với cô, chính bởi vì tiền thuốc men quá cao của mẹ mà Cao Ngôn mới phải đi lên con đường đó, thế mà giờ cô lại lấy chuyện đó ra cười nhạo, quả thật có chút không phải, "Chuyện của mẹ cô, tôi cũng có nghe..."

"Không liên quan tới người đàn bà đó." Cao Ngôn ngắt ngang lời cô, giọng điệu âm trầm như người đàn bà trong miệng kia chẳng phải mẹ ruột cô ta.

Cố Cách Cách có chút giật mình nhìn Cao Ngôn.

Cao Ngôn cười lạnh: "Rất ngạc nhiên phải không? Nếu tôi cho chị biết, người đàn bà đó, cũng chính là mẹ tôi, có kết quả ấy không phải vì bệnh, mà do hít thuốc phiện, thì chị sẽ hiểu vì sao tôi hận bà ta như vậy."

Cố Cách Cách càng thêm giật mình, nhớ lại bộ dạng gầy như que củi của mẹ Cao Ngôn, quả thật giống một kẻ nghiện: "Dù nói thế nào, cô cũng đâu bỏ mặc mẹ mình, không phải sao?"

"Vì bà ta? Nực cười." Cao Ngôn cười lạnh, "Tôi chỉ không muốn làm tăng thêm khoảng cách với Miêu Miêu. Miêu Miêu có một người mẹ tài giỏi, một người bố có tiền. Còn tôi thì sao? Tôi có một người bố cả đời bị giam cầm bởi tội trộm cướp giết người, cùng một người mẹ cam tâm hít thuốc phiện thành nghiện. Tôi và Miêu Miêu, một người trên trời, một người dưới đất. Nếu tôi không lên giường với kẻ khác, làm sao có thể ở bên Miêu Miêu?"

Cố Cách Cách nhìn Cao Ngôn không biết phải nói gì. Sống trong một gia đình như thế, có lựa chọn đó cũng dễ hiểu. Nhưng thật gượng ép nếu cô ta nói tất cả chuyện ấy là vì Miêu Tư Lý. Tình yêu vĩ đại nào lại cần lên giường với người khác để có thể ở bên nhau? Nghe quá hoang đường! Hơn nữa, từ đầu đến cuối, Miêu Tư Lý còn hoàn toàn không biết gì cả. Đối với Miêu Tư Lý mà nói, thậm chí cô còn chẳng thương Cao Ngôn, nên cũng thật bất công khi áp đặt cho cô những trách nhiệm này. Cao Ngôn muốn làm Miêu Tư Lý thương hại hay áy náy đây?

Quả thật hoàn cảnh Cao Ngôn đáng có được sự thông cảm, nhưng những suy nghĩ và hành động của cô ta lại khiến nó chẳng những trở nên hoang đường, mà còn đáng sợ. Làm sao cô có thể giao Miêu Tư Lý cho một người như vậy? Lúc trước cô đã đồng ý với Miêu Nhã sẽ chia tay Miêu Tư Lý, nhưng giờ khắc này, cô hoàn toàn thay đổi. Cô sợ Cao Ngôn sẽ thừa cơ xông vào. Dù Miêu Nhã có lợi hại, thì những chiêu thức của bà cũng chỉ có thể đối phó với quân tử, chẳng thể đối phó nổi với tiểu nhân. Miêu Tư Lý hiền lành thì càng không địch lại.

Cố Cách Cách nói: "Thật xin lỗi, tôi rất thông cảm với hoàn cảnh của cô, nhưng tình yêu không phải là thứ để mua bán. Nếu cô hẹn tôi ra đây chỉ vì chuyện ấy, vậy chúng ta chẳng còn gì để nói với nhau. Tạm biệt."

Ngay lúc Cố Cách Cách chuẩn bị rời đi, Cao Ngôn gọi cô lại, hơn nữa còn tung ra đòn sát thủ.

CÁCH CÁCH GIÁ LÂM

Lạc Khuynh
dtv-ebook.com

Chương 71

Suy nghĩ đầu tiên của Cố Cách Cách khi nhìn thấy đồn sát thủ của Cao Ngôn. Đây tuyệt đối là giả. Người kia không thể nào là Miêu Tư Lý. Suy nghĩ thứ hai chính là, Vì sao Miêu Tư Lý và Cao Ngôn ăn nằm với nhau lại bị ghi hình lại được?

Cao Ngôn gấp laptop, cười: "Khó có thể tin nhỉ?"

Cố Cách Cách lạnh lùng nhìn cô ta: "Có ý gì?"

Cao Ngôn giả câm vờ điếc: "Cái gì 'có ý gì'?"

Giọng Cố Cách Cách càng lạnh hơn: "Cô cho tôi xem cái thứ dối trá này là có ý gì?"

"Chị nghĩ đây là giả?" Cao Ngôn cười vô cùng khoa trương nhìn Cố Cách Cách, "Chị đã ăn nằm với Miêu Miêu, chắc chị cũng biết những thói quen của cậu ấy khi làm tình nhỉ? Cậu ấy thích nhất là cắn cổ, hơn nữa còn cắn để lại dấu rất đậm. Cậu ấy gọi đó là dấu hiệu của tình yêu, sau đó sẽ di chuyển đến ngực, bụng..."

Cố Cách Cách lớn tiếng ngắt lời: "Đủ rồi!" Tuy vừa rồi không thấy được rõ ràng, cũng chưa xem hết, dù chẳng rõ liệu đoạn video ấy có bị động tay động chân hay không, nhưng một trong hai người đó quả thật là Miêu Tư Lý.

Cao Ngôn càng cười vui vẻ: "Ôi! Thẹn quá hoá giận."

Hoàn cảnh của hai người lúc này dường như đã được tráo đổi. Vừa nãy là Cao Ngôn hỗn hển tức giận, giờ đổi lại thành Cố Cách Cách.

Cố Cách Cách tức giận quát: "Coi như Miêu Tư Lý đã từng lên giường với cô thì sao nào? Muốn khoe khoang à? Rồi sau đó bảo tôi chia tay với Miêu Tư Lý? Tôi cho cô biết, nằm mơ đi!"

"Thật là tình thâm ý trọng. Nhìn thấy người mình yêu lên giường với người khác, mà vẫn có thể bình tĩnh như vậy." Cao Ngôn nở nụ cười, nhưng trong mắt chẳng hề có chút ý vui, nhìn vô cùng giả dối.

"Cám ơn." Cố Cách Cách hừ lạnh, "Tôi còn không ngại thờ đến mức một khóc hai nháo ba thất cổ. Cái đó nên để dành cho cô." Cô tuyệt đối không tin Miêu Tư Lý có thể dây dưa nhập nhằng tình cảm với Cao Ngôn khi đã yêu cô.

Cao Ngôn nhướn mày hỏi: "Chị nghĩ cái này được quay từ rất lâu rồi sao?"

Cố Cách Cách cười lạnh: "Không phải ư? Nếu Miêu Tư Lý là một kẻ đa tình thích một chân đạp mấy thuyền, thì cô cũng chẳng nhớ mãi em ấy không quên!"

Cao Ngôn cắn răng: "Được, cho dù là chuyện trước đây, nhưng tôi đã lên giường với Miêu Tư Lý, thấy rồi đó?"

Cố Cách Cách cười rộ: "Hóa ra cô nói nửa ngày, cũng chỉ vì muốn chứng minh cho tôi biết, cô và Miêu Tư Lý từng lên giường? Thật hài hước, lên giường thì sao? Ai quy định cả đời một người chỉ có thể yêu một lần, chỉ có thể lên giường với một người?" Suy nghĩ chột lóe, lời nói xoay chuyển, "Có đi đâu tôi cảm thấy có chút kỳ quái. Cô nói cô đã ngủ với Miêu Tư Lý, nhưng sao lần đầu tiên của em ấy lại cho tôi? Đừng nói là do phẫu thuật, tôi không tin đâu."

Quả nhiên sắc mặt Cao Ngôn thay đổi, không đáp lại.

Trong lòng Cố Cách Cách thầm thở phào nhẹ nhõm. Tuy hôm đó cô chưa chân chính có được Miêu Tư Lý, nhưng không cần chạm vào vẫn có thể nhận ra Miêu Tư Lý vẫn còn trong trắng. Rồi ngẫm lại từng hành động và cử chỉ của hai người họ lúc ở bên nhau, cô tuyệt đối có lý do tin tưởng

Miêu Tư Lý chưa bao giờ thích Cao Ngôn. Nếu đã từng thích, vậy tại sao còn bướng bỉnh theo đuổi cô cho bằng được? Thứ 'chứng cứ' Cao Ngôn đưa kia chỉ có thể là bịa đặt. Có đi đâu, người trong đó rõ ràng là Miêu Tư Lý với thói quen thích cắn cổ kia. Chuyện này là sao chứ?

Cố Cách Cách nhìn sắc mặt quái gở của Cao Ngôn, khẳng định: "Đoạn video này là giả."

"Là thật!" Cao Ngôn gần như rống lên, "Thật đến không thể thật hơn!"

Cố Cách Cách hỏi: "Thời gian nào? Địa điểm ở đâu?"

"Tại sao tôi phải nói cho chị biết?"

Cố Cách Cách cười khẩy: "Gì cũng không nói được, còn bảo với tôi đây là thật? Tôi cho cô biết, cô làm như vậy chẳng những vũ nhục nhân cách của Miêu Tư Lý, mà còn vi phạm pháp luật."

"Được rồi, tôi sẽ chứng minh cho chị thấy. Nhìn cho thật kỹ vào, xem cuối cùng nó là thật hay giả." Cao Ngôn nói rồi mở laptop ra, đẩy đến trước mặt Cố Cách Cách.

Lần này Cố Cách Cách xem rất cẩn thận, trong bụng bắt đầu cuộn cuộn sóng trào. Đúng như Cao Ngôn nói, thật đến không thể thật hơn. Dù kỹ thuật cắt ghép có cao siêu đến đâu, cũng chẳng thể tạo ra đoạn video giống thật như vậy. Nén xuống đau xót trong lòng, nhìn Miêu Tư Lý và Cao Ngôn quần lấy nhau, thậm chí cô còn thấy bàn tay Miêu Tư Lý đang đặt trên đùi Cao Ngôn, tiếp theo làm gì không cần nói cũng hiểu. Cuối cùng Cố Cách Cách không chịu nổi nữa, muốn tắt video đi, thì đúng lúc ấy video cũng tự dừng lại, đúng ngay khoảng thời gian ái muội đó. Cố Cách Cách quay đầu nhìn Cao Ngôn: "Hết rồi sao?"

Cao Ngôn nhếch khóe môi: "Sao vậy, xem chưa đủ à? Còn muốn biết càng 'sâu' hơn? Tôi cố ý cắt phần sau đi đó."

Ánh mắt Cố Cách Cách sắc bén nhìn cô ta: "Là cố ý cắt đi, hay vốn không hề có?"

Cao Ngôn tỏ vẻ không sao cả: "Tin hay không tùy chị, thế này cũng đủ rồi."

Cố Cách Cách nhìn bộ dạng chẳng chút để tâm của Cao Ngôn, đột nhiên vỡ lẽ. Cao Ngôn cho cô xem đoạn video này chẳng phải đơn giản chỉ muốn khoe khoang, mà cô ta có ý khác. Hơn nữa, đoạn video này còn do cô ta cố ý quay lại, đây mới là vấn đề mấu chốt. Rồi cuộc mục đích của cô ta là gì?

Cao Ngôn đọc được câu hỏi trên mặt Cố Cách Cách, ghé sát bên tai cô nói lạnh lùng: "Rồi xa Miêu Tư Lý, nếu không tôi sẽ tung đoạn video này ra ngoài."

Cố Cách Cách khiếp sợ, sắc mặt tái nhợt, run giọng hỏi: "Cô... vì sao cô phải làm như vậy?"

"Nghe không hiểu lời tôi nói ư?" Cao Ngôn híp mắt, nhắc lại từng chữ một, "Rồi xa Miêu Tư Lý, nếu không tôi sẽ tung đoạn video này ra ngoài!"

"Cô dám!" Cố Cách Cách phẫn nộ đứng dậy, còn nhoài qua bàn túm lấy áo Cao Ngôn, cắn răng uy hiếp, "Cô dám động tới Miêu Tư Lý, tôi sẽ liều mạng với cô!"

Cao Ngôn không ngờ được người nhìn nhu nhược như Cố Cách Cách lại có thể hung ác túm lấy cổ áo mình, lặng đi một chút, sau đó mới cười rõ lên: "Nhìn xem này, chắc đây gọi là sức mạnh của tình yêu đấy nhỉ? Tôi thật cảm động! Ôi, sợ hãi quá!" sau đó vẻ mặt lạnh lùng, "Liều mạng? Cô giáo Cố, chị nói giỡn chẳng? Bây giờ là xã hội có luật pháp đấy. Chị dám đụng đến một sợi lông tơ của tôi, tôi cũng có thể tố cáo chị ngỗ ngược, không tin chị cứ thử xem."

Dương nhiên Cố Cách Cách không ngu xuẩn đến mức liều mạng với cô ta, nhưng cũng rất muốn cho cô ta một trận, chỉ tiếc cô chưa học được chiêu Taekwondo nào của Miêu Tư Lý. Buông Cao Ngôn ra, ngẩng lên ghê, ánh mắt lần nữa dừng trên màn hình tinh thể lỏng.

"Tôi biết thủ đoạn của tôi rất tiện, nhưng chẳng sao cả, có hiệu quả là được." Cao Ngôn vòng qua bàn, đi đến bên Cố Cách Cách, đặt hai tay lên

vai cô nói tiếp, "Có câu rất hay thế này, 'đàn bà không độc, giang sơn không vững'. Tôi cảm thấy mình vẫn còn kém lắm, nếu không thì sao đến giờ Miêu Miêu vẫn chưa thuộc về tôi?"

Cố Cách Cách không nói gì, vẫn nhìn chăm chăm vào hình ảnh đã ngừng lại trên đoạn băng video, rồi cô bỗng phát hiện một chi tiết nhỏ, đột nhiên giật nảy mình, quay đầu lạnh lùng nhìn Cao Ngôn: "Cô làm thế này quả thật còn chưa đủ 'độc'."

"Hiếm khi được chị hưởng ứng lời của tôi như vậy nha, thực sự tôi thấy lo ngại vì được chị ưu ái quá đó." Cao Ngôn cố ý giả vờ bày ra bộ dạng hưởng thụ.

Cố Cách Cách đứng lên, chỉ vào màn hình: "Cô chẳng những lén Miêu Tư Lý quay đoạn video đen tối này, hơn nữa mọi chuyện còn do tự tay cô sắp đặt, với ý đồ muốn hãm hại em ấy."

Cao Ngôn liếc mắt nhìn đoạn video gần như hoàn mỹ không chút kẽ hở mà cô ta đã xem qua vô số lần kia, rất hứng trí nhìn Cố Cách Cách, hỏi: "Sao lại nói vậy?" trong lòng không khỏi căng thẳng. Cô ta tự an ủi bản thân, chỉ là có tật giật mình, Cố Cách Cách không đời nào nhìn ra được, nếu đổi lại là Miêu Tư Lý, cũng chưa chắc phát hiện ra.

Cố Cách Cách nói: "Đầu tiên, đây là hotel."

Cao Ngôn nhún vai: "Hiển nhiên."

"Cả hai uống rượu."

Cao Ngôn không chút phủ nhận: "Uống chút rượu trợ hứng mà thôi."

Cố Cách Cách hừ lạnh: "Không, là cô cố ý chuốc say em ấy!"

Lúc này Cao Ngôn không thừa nhận: "Chúng tôi là tự nguyện quan hệ."

Cố Cách Cách khinh thường nhìn cô ta: "Người ta nói, khi say rượu thường ba phần tỉnh. Tôi tin cho dù Miêu Tư Lý có say, vẫn sẽ nhận ra cô

là Cao Ngôn, như vậy không thể có khả năng chạm vào người cô được. Mà cô lại quay được hình ảnh tình cảm mãnh liệt như vậy, chứng minh Miêu Tư Lý chẳng những say, mà còn uống phải thứ gì không nên uống."

Cao Ngôn bỗng cười ha hả: "Cô giáo Cố, chị viết tiểu thuyết được đấy. Ý của chị, tôi đã bỏ thuốc cho Miêu Tư Lý? Đây là chuyện buồn cười nhất tôi từng nghe, chị không cần lừa mình dối người như vậy, tự soạn ra lời vu tội cho tôi. Rõ ràng tôi và Miêu Tư Lý người tình ta nguyện quan hệ cơ mà."

"Thật sao?" Cố Cách Cách cười lạnh, "Ở đây chỉ có hai chúng ta, tôi có nói chuyện cười hay không, trong lòng cô là rõ nhất. Dám làm không dám nhận, cô có muốn bây giờ tôi gọi điện cho Miêu Tư Lý, mời em ấy tự đến đây đối chất cùng cô không?"

Cao Ngôn nhìn chằm chằm Cố Cách Cách trong chốc lát, sau đó ngẩng xuống bên cạnh cô, cười bảo: "Chị nói phải, ở đây chỉ có hai chúng ta, tôi lại nắm chắc phần thắng trong tay, nên cũng không ngại nói cho chị biết. Đúng vậy, rượu kia có vấn đề, chỉ là tôi rất muốn biết, làm sao chị đoán ra được?"

Cố Cách Cách đẩy laptop đến trước mặt Cao Ngôn: "Tự cô xem sẽ hiểu."

Cao Ngôn chỉ liếc một cái: "Không cần xem, đoạn video này tôi đã xem rất nhiều lần rồi, chắc chắn không có sơ hở."

"Thật à?" Cố Cách Cách nở nụ cười châm chọc: "Cô có thể thu dọn phòng không còn một hạt bụi, ném hết vỏ rượu đi, nhưng cô lại bỏ quên một thứ quan trọng nhất, cho nên tất cả trở nên uống phí."

"Thứ nào?" Cao Ngôn nghi hoặc.

"Drap giường." Cố Cách Cách lạnh lùng phun hai chữ.

Cao Ngôn được cô nhắc nhở, không cần nhìn cũng biết vấn đề ở đâu, trào phúng: "Chị đúng là tinh mắt."

Cố Cách Cách lại tỏ vẻ tiếc hận nhìn cô ta: "Một người ngay vào lúc bất lực nhất, người nghĩ đến đầu tiên luôn là người mình quan tâm nhất. Cô biết rõ Miêu Tư Lý quan tâm đến cô mà vẫn làm ra loại chuyện thế này, bộ cô không biết xấu hổ ư?"

Cao Ngôn không nói gì.

Cố Cách Cách nói tiếp: "Nếu chuyện này xảy ra sau khi tôi và Miêu Tư Lý yêu nhau, còn có thể nói cô vì tình mà hận. Nhưng thế này thì gọi là gì? Phòng ngừa chu đáo? Vậy cô thật đúng là hao tâm tổn sức. Tôi thay Miêu Tư Lý cảm ơn cô, có một người yêu em ấy đến vậy, có thể quay hẳn một đoạn video dơ bẩn để đề phòng những trường hợp bất trắc có thể xảy ra, để làm lương hưu dưỡng già!"

Cao Ngôn im lặng nửa ngày, đột nhiên nói: "Nếu tôi nói với chị, đây cũng chẳng phải do tôi cố ý sắp đặt, thì chị có tin không?"

"Từ từ còn có cơ hội kháng án, cô cứ nói thử, tin hay không nói sau." Cố Cách Cách khoanh tay nhìn cô ta.

Cao Ngôn cười khở, bắt đầu chậm rãi nói: "Chị không nhìn lầm, vết màu đỏ trên giường kia đúng là vết máu. Nếu tôi nói nó là của Miêu Miêu, chắc chắn chị chẳng tin. Lần đầu tiên của Miêu Miêu thế mà cho chị? Cố Cách Cách, tôi ghen tị với chị." Trong mắt Cao Ngôn ánh lên thù hận, nói tiếp, "Chắc Miêu Miêu cũng đã nói cho chị biết, tôi dùng thân thể để đổi lấy một công việc. Vào lúc tôi bất lực nhất, người tôi nghĩ đến đầu tiên đúng là Miêu Miêu. Cho nên khi người đàn ông kia vừa đi, tôi lập tức gọi điện cho Miêu Miêu, kêu cậu ấy đến, có đi đâu khi cậu ấy đến rồi, tôi mới hối hận. Tại sao tôi lại cho cậu ấy thấy bộ dạng thảm hại của mình khi vừa cùng người khác lên giường chứ? Vào giây phút đó, tôi cảm thấy mình thật dơ bẩn. Tôi nhờ Miêu Miêu đưa tôi đi tắm rửa, nhưng dù có tắm thế nào, vẫn chẳng thể gột sạch được chỗ dơ bẩn kia. Vì thế chỉ còn một cách giúp tôi tạm thời quên đi hết thảy."

"Lên giường với Miêu Tư Lý?" Cố Cách Cách dè bủ.

"Buồn cười à?" Cao Ngôn lườm cô, "Nếu chị đặt mình vào hoàn cảnh của tôi, chị sẽ cảm thấy chẳng hề mắc cười. Đi đâu tôi muốn chỉ là được người mình yêu làm yên lòng chút thôi, yêu cầu ấy quá đáng ư?"

Cố Cách Cách nhìn vẻ mặt như thể là đi đâu đương nhiên của Cao Ngôn, không khỏi lắc đầu. Cô thực sự không thể hiểu nổi suy nghĩ kỳ lạ của con người này, chẳng những nực cười, mà còn hoang đường. Không trả lời, chỉ im lặng nghe.

Cao Ngôn thở dài: "Như chị nghĩ, ngay cả hôn tôi, Miêu Miêu cũng không chịu."

Cố Cách Cách nghĩ thầm. Đi đâu đó rất dễ đoán ra.

"Vì thế, tôi bảo Miêu Miêu uống rượu với tôi. Số rượu đó là do người đàn ông kia mang đến. Lúc chỉ uống một xú thì tôi chẳng cảm thấy gì, nhưng sau khi tôi và Miêu Miêu uống hết số còn lại, mới cảm thấy khác lạ, người nóng như thiêu đốt, đầu óc trở nên mơ màng. Khi ấy, tôi còn tưởng là do say rượu, sau này mới biết, hóa ra gã kia sợ tôi đổi ý, nên đã cố ý bỏ thêm vài thứ vào trong rượu." Cao Ngôn nhìn Cố Cách Cách, "Uống rượu xong, sau đó làm gì tiếp thì hẳn tôi không cần nói nữa nhỉ?"

Cố Cách Cách dùng giọng mũi hừ một tiếng: "Cho dù Miêu Tư Lý có không tỉnh táo, thì chắc hẳn cũng bởi do cô cảm dỗ trước."

Cao Ngôn cười: "Cái đó tôi thừa nhận, Miêu Miêu là người tôi đã thích nhiều năm rồi."

"Được, coi như cô nói lỗi tại rượu để trốn tránh trách nhiệm. Thế còn đoạn video thì sao? Làm sao cô lại có nó?" Cố Cách Cách hỏi, "Đừng nói với tôi, đây cũng là do người đàn ông kia dàn xếp đấy nhé."

Cao Ngôn vỗ tay một cái: "Bingo, đoán đúng rồi."

Cố Cách Cách nhìn cô ta, vẻ mặt nghi ngờ.

"Thật ra đoạn video này chẳng những có phần sau, mà còn có cả phần trước. Cảnh phía trước là của tôi và gã đàn ông kia. Nếu chị hứng thú, cứ cho cuộc hẹn, tôi sẽ mang đến để chị thưởng thức." Cao Ngôn tỏ vẻ không để ý.

Cố Cách Cách càng không thể tưởng tượng nổi nhìn cô ta. Cao Ngôn ăn nói hết như chuyện đó là chuyện của người khác.

"Vì nhận được một cú điện thoại bất ngờ, nên gã ta phải vội vàng rời đi, nên đâu thể trắng trợn lấy camera đi ngay trước mặt tôi. Nếu không phải vào ngày hôm sau, khi tôi tỉnh táo, chợt cảm thấy đầu óc có vấn đề, thì chắc tôi cũng sẽ không phát hiện ra cái này đâu." Cao Ngôn nhếch lên nụ cười tự giễu, "Chị nói xem, tôi có may mắn không?"

Cố Cách Cách lạnh lùng: "Cô thì may mắn, còn với Miêu Tư Lý thì lại thảm."

Cao Ngôn nhún vai không nói gì.

Có đi đâu rất nhanh Cố Cách Cách đã phát hiện ra điểm đáng ngờ: "Tôi nghe Miêu Tư Lý nói, người đàn ông kia là chủ một công ty điện ảnh. Ông ta coi trọng cô đã là một cơ hội quá tốt cho cô, sao còn phải đến mức bỏ thuốc rồi quay lên như vậy? Thật không hợp lý."

"Cô giáo Cố quả không hổ là sinh viên giỏi đại học nổi tiếng, đầu óc rất linh hoạt." Cao Ngôn nhẹ vỗ tay khen.

Cố Cách Cách tức giận quát: "Cho nên, cô nói nửa này đầu là trêu đùa tôi?"

Cao Ngôn vội vàng xua tay: "Đương nhiên không phải. Chị nói không sai. Chủ một công ty điện ảnh đương nhiên sẽ không làm ra mấy việc thế này. Đáng tiếc tôi quá non dại, gặp phải kẻ lừa đảo, vốn chẳng phải ông chủ gì, mà chỉ là một nhân viên quen của công ty điện ảnh. Gã ta muốn càn thứ này để khống chế tôi, đáng tiếc lại bị tôi cản trở, cho nên tôi mới có ngày hôm nay."

Cố Cách Cách lạnh lùng khen: "Cô thật bản lĩnh."

"Không có chút bồn sự làm sao có thể ngồi đây đàm phán với Cô giáo Cố." Cao Ngôn cười, kéo ghế quay lại.

Cố Cách Cách cũng trở về hiện thực: "Bây giờ cô coi như đã có sự nghiệp. Vì sao cứ phải bám riết lấy Miêu Miêu không tha?"

"Tôi đã nói với chị ngay từ đầu, tôi làm tất cả việc này đầu vì Miêu Miêu."

Cố Cách Cách khinh thường: "Bằng cái thủ đoạn hèn hạ như vậy?"

Mặt Cao Ngôn lạnh băng: "Tôi đã nói hết mọi việc cho chị biết, nói rõ tôi không phải người hèn hạ vô sỉ. Có chăng tôi chỉ mượn cơ hội để có thứ mình muốn. Tôi thật lòng thích Miêu Tư Lý, nếu có chị ngăn trở, thì vĩnh viễn tôi sẽ chẳng thể chiếm được lòng cậu ấy. Vì vậy chỉ có thể phiền chị nhường đường."

Cố Cách Cách châm chọc: "Lấy cái thứ dơ bẩn thế này ra uy hiếp tôi, vậy mà vẫn có thể luôn miệng nói yêu Miêu Tư Lý? Tình yêu của cô thật vĩ đại."

Dưới sự trào phúng liên tục của Cố Cách Cách, cuối cùng Cao Ngôn sắp mất đi kiên nhẫn: "Đừng nói nhiều lời vô ích nữa. Chị chẳng có lựa chọn nào khác đâu. Mau rời xa Miêu Tư Lý là lựa chọn duy nhất chị có thể làm. Nếu chị không đồng ý, hoặc nói chuyện này cho Miêu Tư Lý biết, vậy cũng chẳng sao. Dù Miêu Tư Lý có biết, cũng sẽ tha thứ cho tôi. Hay chúng ta cứ tiếp tục chơi đùa nhỉ? Tôi cũng muốn xem thử tình yêu của chị 'vĩ đại' đến cỡ nào."

Lúc này Cố Cách Cách hoàn toàn im lặng.

Sau một hồi lâu hết như trôi qua cả thế kỷ, Cố Cách Cách mới đứng dậy, không nói một lời bước ra phía cửa.

Cao Ngôn kêu lên: "Chị còn chưa nói cho tôi biết quyết định của mình."

Cố Cách Cách quay đầu lại: "Tôi có lựa chọn khác sao?"

Cao Ngôn đáp ngắn gọn: "Không có."

"Vậy còn phải hỏi ư?" Cố Cách Cách vặn nắm cửa.

Cao Ngôn lại gọi: "Tôi sẽ hết lòng yêu cậu ấy."

"Hy vọng em ấy có thể yêu cô." Cố Cách Cách lạnh lùng nói, "Hoặc tôi thử tin cô một lần. Nếu cô đúng thật yêu Miêu Tư Lý, ít nhất hãy đừng giấu đũa bìm leo cưỡng ép em ấy." Nói rồi mở cửa, chẳng hề quay đầu bước đi.

Để lại một mình Cao Ngôn ngẩn ngơ xuống ghế, dù cô ta đã đánh bại được đối thủ mạnh nhất của mình, nhưng cô ta lại chẳng có chút cảm giác tự hào. Cố Cách Cách nói đúng, chẳng những Miêu Tư Lý đang bầy phần say ba phần tỉnh, mà thậm chí khi đầu óc đã mờ màng vẫn có thể dựa vào chút ý chí sót lại để đẩy cô ta ra, ngay ở giây phút cuối cùng. Tại sao lúc ấy cậu không thể hờ hững hơn một chút?

CÁCH CÁCH GIÁ LÂM

Lạc Khuynh
dtv-ebook.com

Chương 72

Miêu Tư Lý thật tức giận, bởi vì Cố Cách Cách lại biến mất, hơn nữa lần này còn khó thể tha thứ. Suốt một tháng qua, Cố Cách Cách chẳng những không thêm quan tâm đến cô, mà còn ở lúc toàn bộ thế giới đều biết kỳ thi đại học đã kết thúc, Cố Cách Cách chẳng hề có bất cứ cuộc gọi nào hỏi thăm, chứ đừng nói đến tận nhà tìm cô. Quá đáng nhất, điện thoại của Cố Cách Cách luôn trong tình trạng tắt máy, bất kể cô có nhắn tin hay để lại thư thoại thế nào, Cố Cách Cách cũng không có một câu phản hồi, mà biến mất hoàn toàn giống y hệt như trước khi cả hai xác định quan hệ.

Cô không thể nào nhịn nữa!

Cứ chờ đợi như vậy suốt ba ngày, cuối cùng Miêu Tư Lý vẫn đầu hàng, bởi cô vĩnh viễn chẳng bao giờ có được sức nhẫn nại như Cố Cách Cách. Vốn lúc đầu Miêu Tư Lý định đến trường tìm, nhưng cô chợt nhớ trong điện thoại có lưu số một bạn học của Cố Cách Cách, nên vội vàng gọi điện thoại cho Ngô Mẫn Yến, hỏi liệu giờ này Cố Cách Cách có ở cạnh không, chuyển lời nghe điện thoại giúp cô.

Kết quả Ngô Mẫn Yến chỉ nói một câu, Miêu Tư Lý thấy như rơi vào lớp sương mù, hoang mang mờ mịt.

Ngô Mẫn Yến nói, "Em không biết Cố Cách Cách đang yêu đương à? Ngày nào cậu ấy cũng vội vã hẹn hò, ngay đến cái bóng tôi còn chả nhìn thấy."

Miêu Tư Lý chẳng nói thêm lời nào, lập tức cúp điện thoại, chạy thẳng đến trường Cố Cách Cách. Cô phải gặp được Cố Cách Cách để hỏi cho rõ, vì sao đang yêu đương với cô, lại đi hẹn hò với kẻ khác? Không phải cả hai mới là người yêu à? Nếu muốn hẹn hò thì phải với cô mới đúng? Thế mà

Cố Cách Cách lại dám phản bội cô, đi hẹn hò yêu đương cùng kẻ khác?! Miêu Tư Lý như phát điên.

Đây là lần thứ ba Miêu Tư Lý đến trường của Cố Cách Cách. Lần đầu cô đến tìm Cố Cách Cách để nhờ đưa Cao Ngôn đi nạo thai. Lần thứ hai là ở sân bóng rổ, cô vì Cố Cách Cách mà ra tay đánh Hứa Minh Huy. Và lần này, Miêu Tư Lý chẳng còn chút tâm trạng nào để hỏi đường, chạy thẳng một mạch tới tận phòng học, đáng tiếc không gặp được người. Lại chạy qua sân thể dục, cũng chẳng thấy đâu. Miêu Tư Lý chạy vòng quanh trường học tìm Cố Cách Cách, nhưng bất kể đâu cũng không thấy người. Miêu Tư Lý đành gọi điện hỏi Ngô Mẫn Yến, tiếc là Ngô Mẫn Yến nói, Cách Cách cũng không có ở ký túc xá.

Cảm giác thất vọng cùng lo lắng khiến Miêu Tư Lý gần như phát điên, nhưng chỉ có thể đứng trên đường hờ hững mong ngóng tìm kiếm bóng dáng Cố Cách Cách giữa rừng người. Sau mấy phút đứng hờ, Ngô Mẫn Yến tìm được Miêu Tư Lý, đưa cô tới một cửa hàng bánh ngọt bên trường, gọi cho cô một ly đồ uống rồi sau đó hỏi thăm thi cử ra sao. Miêu Tư Lý nói, "Kết quả không tệ.", rồi hỏi Ngô Mẫn Yến, "Chuyện Cố Cách Cách yêu đương là sao?"

Ngô Mẫn Yến kinh ngạc: "Không phải em và Cách Cách rất thân nhau à? Cậu ấy yêu đương mà lại không nói cho em biết?"

Mặt Miêu Tư Lý tối sầm. Ngô Mẫn Yến chính là bạn cùng phòng vô cùng thân thiết của Cố Cách Cách, ngay cả với Ngô Mẫn Yến mà Cố Cách Cách cũng giấu giếm mối quan hệ của mình. Có phải Cố Cách Cách cảm thấy yêu cô là một chuyện rất hổ thẹn không?

Ngô Mẫn Yến không phát hiện nổi tức giận của Miêu Tư Lý, vẫn nói tiếp: "Lần này Cách Cách yêu đương rất thần bí, ai cũng không biết hình dáng bạn trai mới của cậu ấy ra sao? Hình như không phải người trong trường học."

"Vậy à?" Miêu Tư Lý cảm thấy tâm trạng tốt hơn một chút. Hóa ra Cố Cách Cách chỉ giấu tên cô chứ không phủ nhận việc ấy.

"Thật đó. Miệng nha đầu kia rất chặt, ngay cả tôi cũng không cạy ra được, có đi đâu trên đời này nào có gió không lọt tường..." Ngô Mẫn Yến nói rồi còn nhìn xung quanh một lượt, sau đó tỏ vẻ thần bí, "Hai ngày trước bị tôi bắt quả tang ở cửa trường học, cậu ấy được đưa về bằng xe BMW. Đáng tiếc anh chàng kia không xuống xe, nên chẳng thấy được rõ mặt, chỉ nhìn lướt bóng dáng qua cửa sổ thôi, bộ dạng rất khá. Nhưng mà với người mắt cao hơn đầu như Cố Cách Cách, thì chắc vẫn thấy anh ta chướng mắt."

Lòng Miêu Tư Lý không ngừng phập phồng theo từng âm điệu của Ngô Mẫn Yến, cuối cùng khi nghe đến đoạn Cố Cách Cách được một gã đàn ông đi xe BMW đặc biệt đưa đón thì chẳng thể ngồi yên, vỗ bàn đứng dậy, rống lớn: "Cái gì? Cố Cách Cách đi xe sang với một gã đàn ông?"

Tiếng rống ấy lập tức dẫn tới vô vàn ánh mắt của người xung quanh. Ngô Mẫn Yến vội vàng kéo cô ngồi về chỗ cũ, che miệng cô lại: "Em điên à? Nhỏ giọng thôi, giảm âm lượng xuống. Tôi đã hứa với Cách Cách là không kể cho ai biết nữa."

Miêu Tư Lý tức đến mở trừng mắt nhìn Ngô Mẫn Yến, mặt giận tới đỏ bừng, chỉ đợi lúc Ngô Mẫn Yến buông lỏng tay, Miêu Tư Lý chẳng nói thêm gì chạy ngay ra ngoài. Ngô Mẫn Yến vội đuổi theo: "Em đi đâu đấy?" Miêu Tư Lý thở phì phì: "Đi ra cổng trường chờ Cố Cách Cách."

Hai người còn chưa ra đến cổng lớn, đã thấy Cố Cách Cách đang bước xuống từ một chiếc xe ở phía xa xa. Ngô Mẫn Yến vội chỉ vào chiếc xe đó: "Nhìn kìa, chính là chiếc BMW ấy."

Tiếc rằng khi cả hai người chạy đến gần, chiếc xe đó cũng đã lái đi xa, chỉ còn lại Cố Cách Cách vẫn đang đưa mắt nhìn theo chiếc xe cho đến khi nó khuất hẳn. Lúc cô thấy Miêu Tư Lý cũng chẳng hề tỏ ra kinh ngạc, chỉ thốt: "Em đã đến à."

Miêu Tư Lý đầu tiên nói tiếng "Cám ơn." với Ngô Mẫn Yến, sau đó nắm tay Cố Cách Cách kéo cô đi đến nơi khác. Cả hai chậm rãi bước dưới hàng cây xanh ngát, mắt thấy sắp đến cuối đường mà chẳng ai nói một câu.

"Chị không thấy là nên cho em một lời giải thích ư?" Vẫn là Miêu Tư Lý phá tan im lặng, đứng trước mặt Cố Cách Cách, mắt phun lửa giận.

Nét mặt Cố Cách Cách rất thản nhiên hờ hững, chỉ hỏi: "Giải thích cái gì?"

Miêu Tư Lý bị thái độ không nóng không lạnh ấy của cô chọc giận, bèn lớn tiếng: "Chúng ta chỉ mới một tháng không gặp, mà chị đã đi hẹn hò với người khác? Chị có để em ở trong lòng không?"

Cố Cách Cách khẽ nhú mày, có đi đầu rất nhanh liền giãn ra: "À, ý em là Trần Lợi Phong, người vừa đưa tôi về?"

"Em mặc xác anh ta là Trần Lợi Phong hay Trương Tam Phong, em chỉ muốn biết quan hệ giữa chị với anh ta. Ngô Mẫn Yến nói gần đây hầu như ngày nào người đó cũng tới tìm chị, có phải anh ta đang theo đuổi chị không?"

"Chúng tôi chỉ đang cùng hợp tác một công trình..." Cố Cách Cách nói đến một nửa chợt ngừng lại, dừng một lúc sau mới nói, "Phải, anh ta đang theo đuổi tôi, nhưng tôi không chấp nhận."

"Chị không được phép đồng ý!" Miêu Tư Lý cả giận, "Hơn nữa nếu chị đã biết anh ta có ý đồ với chị, sao còn đi với anh ta làm gì?"

Mặt Cố Cách Cách nhanh chóng trở nên lạnh lùng, giọng điệu cũng trầm hẳn đi: "Miêu Tư Lý, liệu giờ có phải ngay cả đến quyền tự do kết bạn, tôi cũng không có không? Liệu có phải mỗi khi quen biết một người nào đó, tôi cũng cần phải đến chỗ em lập hồ sơ?"

Rõ ràng là Cố Cách Cách không đứng trước, lên hẹn hò với người đàn ông khác sau lưng cô, vậy mà giờ lại trách cứ ngược lại cô? Miêu Tư Lý lập tức nổi nóng: "Em chưa hề nói chị không thể quen bạn mới, chỉ là cần phân rõ giữa bạn bè bình thường và người theo đuổi thôi. Chẳng lẽ chị không biết tránh gian tình sao?"

"Tôi chỉ ngồi xe của anh ta vài lần, em đang nghĩ đi đâu vậy hả?"

Miêu Tư Lý hừ một tiếng: "Em chẳng hề nghĩ gì cả."

Cố Cách Cách cũng hừ một tiếng: "Nhưng bộ dạng của em lại cho tôi biết, trong lòng em không nghĩ như vậy."

Miêu Tư Lý không còn kiên nhẫn: "Em đã nói không nghĩ là không nghĩ."

"Đây là thái độ gì?" Sắc mặt Cố Cách Cách càng lạnh hơn, "Nếu thật không nghĩ, vậy tức giận với tôi làm gì? Không phải quá mâu thuẫn à?"

Miêu Tư Lý nghe cô nói vậy, cũng chẳng thêm kiên dè gì nữa: "Nhìn thấy bạn gái mình thân mật với người đàn ông khác, chẳng lẽ em không nên tức giận sao? Chị nói vì không muốn ảnh hưởng tới kỳ thi của em nên ngừng hẹn hò, kết quả ngừng luôn cả điện thoại và tin nhắn. Nếu mà lúc em thi xong, chị đến tìm em thì cũng chẳng có gì để nói, nhưng đằng này chị lại chơi trò tắt máy và mất tích. Em nhắn bao nhiêu tin, gọi bao nhiêu cuộc điện thoại, chị không thèm đáp lại cái nào. Nếu không phải hôm nay em tới tìm, có phải chị định cứ tiếp diễn như vậy luôn không? Bộ vui lắm à? Người dung như Ngô Mẫn Yến, khi nhìn thấy em còn biết hỏi em thi cử thế nào. Còn chị, thậm chí hỏi cũng không hỏi. Có phải chị thấy gã kia vừa đẹp trai vừa có tiền, nên sớm quăng em đi xa vạn dặm rồi không?" Nói đến lời cuối, Miêu Tư Lý đã tức giận đến nói bừa.

Cố Cách Cách nhìn Miêu Tư Lý, ánh mắt trở nên sắc lạnh: "Em cho là như vậy?"

Miêu Tư Lý hung hăng càn quấy, mắt đối mắt với cô: "Chẳng lẽ không đúng? Trăm phương ngàn kế trốn tránh em, sau đó đi hẹn hò với người khác."

"Miêu Tư Lý, em có biết tật xấu lớn nhất của em là gì không?"

"Là gì?"

"Tự cho mình là đúng." Cố Cách Cách lạnh lùng nói, "Về đi. Tôi không muốn cãi nhau với em."

Miêu Tư Lý vốn đã bị đả kích bởi đánh giá của Cố Cách Cách. Khi nghe xong câu nói cuối cùng, còn tự suy diễn thành "Tôi không muốn gặp lại em nữa", tâm tình càng trở nên tệ hơn. Cô không hiểu, chỉ qua mới một tháng, vì sao thái độ của Cố Cách Cách đã thay đổi nghiêng trời lệch đất như vậy? Vì người đàn ông đi xe sang kia ư? Nước mắt đã nhuộm ướt vành mắt, nhưng vẫn quật cường kìm nén, hỏi: "Là bây giờ chị không muốn gặp em, hay sau này cũng không muốn gặp?"

Cố Cách Cách nhìn cô không nói thêm gì, chỉ có gương mặt lạnh lẽo.

Không cần nói nữa vì Miêu Tư Lý đã hiểu. Cô muốn cất lời hỏi 'Vì sao?', nhưng lòng tự trọng khiến cô dằn lại hết những lời đau đớn thất vọng, cũng không thốt ra được bất cứ lời cay nghiệt sắc nhọn nào nữa, chỉ nhìn Cố Cách Cách thật lâu, sau đó xoay người bỏ đi.

Miêu Tư Lý muốn tỏ vẻ mình có thể ra đi một cách thoải mái và ung dung, nhưng sau khi đi được vài chục bước, cô vẫn không nhịn được mà quay đầu lại, nhìn thấy Cố Cách Cách vẫn đang đứng nguyên tại chỗ cũ. Gió thổi làm mái tóc đen dài của Cố Cách Cách như đang nhảy múa trên không, do ngược sáng nên cô không thể thấy rõ nét mặt của Cố Cách Cách. Sống mũi cay cay, nước mắt chảy xuống, thật chẳng muốn quan tâm tới lòng tự tôn, đang định chạy tới phía ấy, thì lại thấy Cố Cách Cách xoay người rời đi, bỏ lại cho cô một bóng lưng đoạn tuyệt lạnh lùng.

Cứ như vậy, Miêu Tư Lý dùng đôi mắt đã mờ nhòe vì lệ nhìn theo bóng dáng Cố Cách Cách đang đi xa dần. Ánh hoàng hôn kéo cái bóng ấy thật dài trên mặt đất.

***

Miêu Tư Lý vĩnh viễn nhớ rõ hình ảnh cô đơn thê lương ấy, mỗi lần nhớ đến lòng sẽ quặn đau. Cô không ngờ khi đó, sau khi cãi nhau với Cố Cách Cách, lại chia lìa đến tận năm năm. Trong suốt năm năm ấy, cô điên cuồng tìm kiếm Cố Cách Cách. Hỏi trường học, hỏi thầy cô giáo, hỏi bạn học của Cố Cách Cách, kéo dài từ Nam Kinh cho đến Bắc Kinh, đáng tiếc kết quả vẫn luôn thất vọng. Rồi trong lúc bế tắc nhất, cô khuất phục xin mẹ giúp đỡ, với điếu kiện trao đổi là cô sẽ đến MUMU làm việc sau khi tốt

nghiệp. Và khi chị dâu nói cho cô biết, Cố Cách Cách cũng đến làm tại MUMU, chỉ có trời mới biết, cô đã sung sướng đến thế nào. Nỗi đau đớn vì không được gặp Cố Cách Cách suốt năm năm qua, chớp mắt đã tan thành mây khói.

Một lần nữa cả hai lại gặp nhau, một lần nữa yêu nhau, cùng nhau đi đến bên nhau. Tuy vẫn còn nghiêng ngả lão đảo, trắc trở muôn vàn, nhưng mặc kệ có bao nhiêu gian khó, bao nhiêu thử thách, chỉ cần trong lòng cả hai còn có nhau, như vậy cũng quá đủ. Giờ đây, đặt trước mặt cô là bằng chứng tố cáo Cố Cách Cách hẹn hò với một người đàn ông ưu tú, cô có nên tin hay không?

Miêu Tư Lý nhếch miệng, xóa đi ảnh chụp và video. Cô và Cố Cách Cách vì một hiểu lầm mà bị chia cách năm năm. Có bài học xương máu như vậy, làm sao cô còn có thể giẫm lên vết xe đổ? Hơn nữa, cô tin tưởng Cố Cách Cách. Tặng một bó hoa, nhảy một bản nhạc, rồi ôm một cái thì sao? Chẳng lẽ chút rộng lượng đó cô cũng không có? So với việc ghen tuông với những thứ sến rện đó, cô cảm thấy có hứng thú với kẻ đã quay lại đoạn video này hơn. Dám động tới bạn gái của cô? Chán sống rồi chẳng?

CÁCH CÁCH GIÁ LÂM

Lạc Khuynh
dtv-ebook.com

Chương 73

Lúc Miêu Tư Lý vừa mới bước qua cửa an ninh thì nhận được một cú điện thoại, không thể không ngậm ngùi mà quay ngược về hủy chuyến bay đi Tam Á kia. Cuộc gọi đó là của Cố Cách Cách, cô nói: "Nếu em tin tôi thì đừng tới, lúc về tôi sẽ giải thích mọi chuyện với em."

***

Sau khi Cao Ngôn ở studio chờ tròn một ngày mà vẫn không thấy bóng dáng của Miêu Tư Lý, thàn cảm thấy kỳ lạ, nhưng lại chẳng thể gọi điện thoại tới để hỏi rõ ràng, nếu không thì chẳng khác nào chưa đánh đã khai.

Bởi vì Cao Ngôn không còn tiếp tục cố ý gây khó dễ, nên việc quay chụp ngày hôm nay thuận lợi vô cùng. Khi công việc chấm dứt, Cố Cách Cách còn đi qua trước mặt cô ta với ánh nhìn cực kỳ châm chọc. Cao Ngôn biết, việc lặp lại chiêu cũ giờ đã không còn hiệu quả với Cố Cách Cách.

Vì công việc kết thúc sớm, nên có thời gian dư dả. Cố Vân đề nghị ba lớn một nhỏ cùng đi viện hải dương chơi. Đa Đa ngẫ trên cổ Khâu Lộc Minh, vui vẻ kêu gào phấn khích, thấy cá mập cũng không hề sợ, còn kéo tóc Khâu Lộc Minh hét to: "Oa, cá mập lớn quá! Anh Lộc Minh, em có thể sờ nó không?"

Khâu Lộc Minh hỏi cậu nhóc: "Em không sợ cá mập ăn thịt em à?"

Đa Đa ngễnh cao cổ, oai phong lẫm liệt: "Không sợ."

Vừa nói xong, có một con cá mập trắng bơi hướng về phía hai người, còn nhe ra hàm răng sắc bén chỉ cách lớp thủy tinh dày, nhìn vô cùng hung ác.

Đa Đa sợ tới mức ôm chầm lấy đầu Khâu Lộc Minh, chẳng dám cử động, làm Khâu Lộc Minh cười lên ha hả.

Cố Vân nhìn hai người đang chơi đến không biết trời đất gì ở phía trước, nở nụ cười nhẹ: "Đa Đa đúng là thích Lộc Minh. Lúc ra ngoài chơi với bố cũng không thấy thẳng bé vui vẻ như vậy."

Suốt cả đoạn đường, lòng Cố Cách Cách đầu không yên, nghe thấy Cố Vân nói mới mờ mờ hỏi: "Hử?"

"Nghĩ gì vậy?" Cố Vân khẽ đẩy cô, "Đúng rồi. Chị còn quên hỏi, em và Lộc Minh ra ngoài ăn cơm, kết quả cả đêm không về. Ngày tốt cảnh đẹp lại có anh chàng đẹp trai bên cạnh, đừng nói với chị, tối qua em ngủ ngon lắm."

Cố Cách Cách khó hiểu hỏi: "Xe rung gì?"

"Ngoại tình đó."

"Vớ vẩn." Cố Cách Cách liếc chị một cái, "Em đã nói rõ với Lộc Minh, cậu ấy cũng đồng ý buông tay." Tuy cô nói thế, nhưng vẻ mặt chẳng có chút nào vui vẻ.

Cố Vân hỏi: "Nhìn cái mặt em sắp nhăn thành mướp khô kìa. Đừng nói em đang cảm thấy mất mát vì không còn được Lộc Minh theo đuổi đấy nha? Mà em nên thấy mất mát đi, có phải giờ mới thấu hiểu cái gọi là 'thứ mất đi mới là thứ tốt nhất' không đó?"

Cố Cách Cách bĩu môi: "Nào có. Em đang phiên lòng chuyện khác." nói xong còn thở dài.

Cố Vân thấy mặt mày Cố Cách Cách ửng đỏ, lại không muốn nói thêm gì. Chị biết chắc có quan hệ tới Cao Ngôn, nên không hỏi thêm gì nữa, chỉ dặn: "Ngày mai trở về, nhớ mang quà về cho bố mẹ. Cả hai còn đang giận em đó."

Nhắc tới việc này, đầu Cỗ Cách Cách lại càng đau: "Em biết mà, nhưng ngày mai em phải tham dự bữa tiệc do bố Miêu Tư Lý tổ chức. Chị mang quà về giúp em nha."

"Không thành vấn đề" Cỗ Vân sáng khoái đồng ý, thấy Đa Đa đang gọi, chị liền bỏ lại Cỗ Cách Cách, rồi đi về phía họ.

Di động vang lên. Khi Cỗ Cách Cách lấy điện thoại ra, vừa nhìn thấy dãy số trên màn hình, trực tiếp bấm nút tắt.

Cao Ngôn ở đầu bên kia thấy Cỗ Cách Cách không thèm tiếp điện thoại, hận đến mức lập tức ném điện thoại lên sàn thảm, nghiến răng nghiến lợi nói giữa căn phòng trống: "Cỗ Cách Cách, coi như chị lợi hại, để rồi xem."

***

Cỗ Cách Cách nghĩ Cao Ngôn có thể lại dùng đủ mọi cách gây khó dễ, nên đã chuẩn bị sẵn tinh thần, mặc kệ việc có xong hay không cứ đúng giờ là bay về, kết quả công việc lại kết thúc thần kỳ thuận lợi. Khi đến sân bay, nhìn thấy Cao Ngôn bị cả đám fan vây quanh mới đoán được nguyên nhân, hóa ra Cao Ngôn cũng là một trong những khách quý được mời đến bữa tiệc tối nay.

May mắn trước đó Cỗ Cách Cách bảo Khâu Lộc Minh đặt vé hạng phổ thông, mới tránh được Cao Ngôn ở buồng hạng nhất. Nếu không tuy chỉ mấy giờ bay cũng đủ bức cô phát điên, càng may mắn hơn, sau khi xuống máy bay, Cao Ngôn phải đi bằng lối VIP, nên cô cũng không cần phải chạm mặt cô ta. Cỗ Cách Cách vừa bước chân qua trạm kiểm soát liền nhìn thấy ngay Miêu Tư Lý đứng giữa đám người. Cô vẫn luôn bắt mắt như vậy, dáng người hoàn mỹ, gương mặt tinh xảo xinh đẹp, trang phục hết như người mẫu bước ra từ tạp trí thời trang, nhìn rất mê người.

Có đi đầu bộ đồ công sở màu đen trên người Miêu Tư Lý đã nói cho Cỗ Cách Cách biết, thật ra cô trốn việc ra đây.

Cố Cách Cách chỉ nói không cho cô đi Tam Á, chứ không nói không cho cô tới đón ở sân bay. Miêu Tư Lý gần như một phút cũng không thể đợi, cô muốn trong thời gian ngắn nhất được nhìn thấy Cố Cách Cách, xác định sự an toàn của cô, hơn nữa cần biết hết thấy mọi chuyện.

Tuy tin tưởng Cố Cách Cách, nhưng khi Miêu Tư Lý nhìn thấy Cố Cách Cách và Khâu Lộc Minh tựa như một cặp song song cùng bước ra, trong lòng không tự chủ nhớ tới ảnh chụp của hai người họ, trong lòng đau đớn giống như bị kim đâm, nụ cười trên mặt cũng có chút cứng ngắc.

Đương nhiên Cố Cách Cách hiểu được tâm tình Miêu Tư Lý lúc này. Nếu đổi là cô nhìn thấy Miêu Tư Lý cùng đàn ông khác thân mật như vậy, cô cũng ghen tị phát điên. Có đi đâu cô cũng cảm thấy vui mừng, bởi vì Miêu Tư Lý đã không còn giống năm năm trước, khi chưa biết rõ mọi việc đã ăn bậy dấm chua, không hỏi rõ nguyên nhân đã dấy binh hỏi tội cô. Thời gian quả nhiên là phương thuốc thần kỳ, Miêu Tư Lý đã không còn là đứa nhóc con ưa xúc động, bây giờ đã trưởng thành hơn, chỉ không biết liệu đã đủ trưởng thành để có thể giúp cô chia sẻ khó khăn hay chưa?

Khâu Lộc Minh lịch sự gật đầu với Miêu Tư Lý, còn Cố Vân đã coi Miêu Tư Lý như người một nhà, trêu chọc: "Ôi! Miêu Miêu giờ còn rất biết hai mươi tư đạo hiếu* nha."

(*:Trung Quốc có 24 tấm gương về đạo hiếu rất nổi tiếng, sau này từ này có ý chỉ những người ngoan hiền hiếu thảo như 24 tấm gương kia. Ở đây, thay vì hiếu thảo với cha mẹ, lại ám chỉ những người 'hiếu thảo' với bạn gái.)

Miêu Tư Lý nhìn thấy Cố Vân, nét mặt lập tức hoà dịu. Cô thiếu chút nữa đã quên, giữa Cố Cách Cách và Khâu Lộc Minh còn có hai 'bóng đèn' là Cố Vân và Đa Đa, cười nói: "Có chị hai ở đây, em có lo lắng gì đâu. Thật ra em tới để đưa thiệp mời cho hai người." Nói xong, lấy từ trong túi xách ra hai tấm thiệp mời màu vàng kim, đưa một tấm cho Khâu Lộc Minh, còn một tấm cho Cố Vân.

Cố Vân lật lật thiệp mời, kinh ngạc: "Chị cũng có ư?"

"Vâng, vốn em định mời chị, nhưng chị dâu lại nhanh chân hơn, em biến thành chạy vạy." Miêu Tư Lý cười nói.

Cố Vân nhìn Cố Cách Cách, thật nghiêm túc hỏi: "Công việc của trợ lý là uống rượu thay à?"

Cố Cách Cách cũng nghiêm túc trả lời: "Không phải, nhưng sẽ phụ trách dọn dẹp tàn cuộc. Ví dụ như, Tổng giám đốc Diệp uống rượu, chị phụ trách đưa chị ấy về nhà."

Cố Vân liếc cô: "Cố Cách Cách, em cũng quá đề cao chị hai mình rồi. Nếu Tổng giám đốc Diệp uống rượu say, cỡ chị mà đỡ được chị ta sao?" Lại quay đầu hỏi Miêu Tư Lý, "Trong công ty có tổng cộng bao nhiêu người chức vị thấp như chị?"

Miêu Tư Lý nói: "Chức vị thấp gì chứ? Công việc bây giờ của chị hai chỉ là tạm thời, chờ có một vị trí phù hợp hơn, em sẽ sắp xếp cho chị ngay. Hơn nữa bữa tiệc lần này không liên quan tới công ty, trừ chúng ta ra, không hề mời nhân viên khác."

Cố Vân cười nói với Cố Cách Cách: "Nói như vậy, có vẻ chị được hưởng ké ánh sáng của em rồi nhỉ?"

Cố Cách Cách lại không lĩnh tình: "Đừng nói thế, chị là được chính Tổng giám đốc Diệp 'tự mình mời', mặt mũi còn lớn hơn cả em."

"Vậy còn tôi?" Một giọng nam dễ nghe vang lên, Khâu Lộ Minh giờ nắm thiệp trên tay hỏi.

Cố Cách Cách cũng nhìn Miêu Tư Lý. Nhất định là Miêu Tư Lý mời Khâu Lộ Minh, chính là không biết nguyên nhân cô làm vậy là gì?

Đương nhiên Miêu Tư Lý có tính toán của mình, bởi vì cô muốn tuyên bố một việc vô cùng quan trọng trong bữa tiệc đêm nay, làm sao có thể vắng mặt người theo đuổi trung thành của Cố Cách Cách? Cô quay sang cười với cậu: "Rất hy vọng anh tham gia."

Khâu Lộc Minh đáp trả bằng một nụ cười tao nhã: "OK, tôi sẽ đến đúng giờ."

Cố Cách Cách nhờ Khâu Lộc Minh đưa Cố Vân và Đa Đa về nhà, buổi tối gặp nhau ở khách sạn.

Miêu Tư Lý một tay nắm Cố Cách Cách, một tay kéo vali, đi về phía bãi đỗ xe. Sau khi ngồi vào Ferrari, Miêu Tư Lý không nói một lời, lập tức hôn lên môi Cố Cách Cách, đặt cô lên ghế ngồi da trâu mềm mại, đầu lưỡi nóng bỏng quét lấy hương vị ngọt lành trong miệng, mút lên đầu lưỡi cũng mềm mại nóng bỏng không kém của Cố Cách Cách.

Chỉ trong chốc lát, Cố Cách Cách đã bị nụ hôn nhiệt tình của Miêu Tư Lý hòa tan, gương mặt trắng nõn nổi lên ửng đỏ, kéo dài cho đến tận xương quai xanh. Đợi khi Miêu Tư Lý rời môi, Cố Cách Cách mới ôm lấy cổ cô, ánh mắt mê say ngẩn nhìn. Mọi tức giận uất ức đọng lại suốt hai ngày qua ở giờ phút này đã biến mất sạch, người được tất cả đều là hơi thở tươi mát của Miêu Tư Lý, lòng tràn đầy ấm áp.

Cố Cách Cách hỏi: "Có nhớ tôi không?"

Miêu Tư Lý gật đầu: "Có chứ. Còn chị?"

"Nhớ." Cố Cách Cách nói xong, còn nhẹ hôn lên môi cô một cái, hỏi tiếp, "Có phải hôm qua thấy được vài thứ không thoải mái không?"

Miêu Tư Lý lại gật đầu: "Quả thật không thoải mái, nhưng em tin tưởng chị."

Không có gì làm người ta vui mừng hơn có được sự tin tưởng của người yêu, Cố Cách Cách không nhịn được hơi dùng sức kéo thấp cổ Miêu Tư Lý, hôn cô thật sâu:

"Bữa tối hôm đó thật ra là bữa cơm để chúng tôi nói rõ mọi chuyện. Tôi đã nói hết với Lộc Minh, cậu ấy cũng đã từ bỏ ý định, còn đồng ý từ nay về sau chỉ là bạn tốt."

Nếu như vừa nãy nhìn Khâu Lộc Minh còn cảm thấy không thoải mái, thì bây giờ trong lòng Miêu Tư Lý hoàn toàn chẳng còn khúc mắc nào nữa. Vội ôm Cố Cách Cách cắn rứt lại cắn, một lúc sau, đột nhiên sắc mặt cô trở nên nghiêm túc: "Biết ai làm không?"

Cố Cách Cách nhìn cô một lúc, mới nói: "Đoán thử xem."

Miêu Tư Lý gần như không hề do dự, buột miệng nói ra: "Có phải Cao Ngôn không?"

Cố Cách Cách không ngờ cô đoán ra nhanh như vậy, kinh ngạc hỏi: "Ế, làm sao em biết? Cô ta gọi điện cho em?"

Nghe được câu trả lời khẳng định, sắc mặt Miêu Tư Lý lập tức đổi màu, kinh sợ thốt lên: "Đúng là cậu ấy?!"

Ngày hôm qua khi vừa nhìn thấy ảnh chụp và video, cô thực sự vừa sợ vừa giận. Gọi điện cho Cố Cách Cách thì tắt máy, cô càng sợ hãi hơn, hận không thể lập tức bay đến trước mặt Cố Cách Cách chất vấn, rốt cuộc chuyện này là thế nào? Sau khi bình tĩnh lại, mới nhận thấy đi đâu bất thường trong đó, Cố Cách Cách đang bị theo dõi?!

Cô nghĩ tới rất nhiều khả năng, liệu có phải Cố Cách Cách có thù oán cùng người khác, liệu có phải đã đắc tội với ai? Sau khi nghĩ kỹ, ảnh chụp vốn là chụp Cố Cách Cách và Khâu Lộc Minh, nhưng lại nhấn cho cô, như vậy chỉ hai trường hợp, hoặc là do Khâu Lộc Minh tự biên tự diễn, hoặc là do Cao Ngôn vu oan giá họa. Buổi sáng lúc Cố Cách Cách gọi điện nói, khi về sẽ giải thích, đi đâu đó càng khẳng định việc này là do người quen làm, hơn nữa Cố Cách Cách cũng biết được thủ phạm. Vừa nãy lúc ở sân bay, Cố Cách Cách và Khâu Lộc Minh đi cùng nhau nói chuyện rất vui vẻ, còn thêm đi đâu Cố Cách Cách vừa nói, vậy xác định chuyện này chắc chắn không phải do Khâu Lộc Minh, như thế chỉ còn lại mỗi Cao Ngôn.

Kết quả ấy khiến cô có chút không thể chấp nhận. Cô và Cao Ngôn đã quen biết hai mươi mấy năm, Cao Ngôn là người thế nào cô rất rõ. Tuy Cao Ngôn rất tùy hứng và kiêu căng, thậm chí khá ngang ngạnh, nhưng còn chưa đến mức làm ra chuyện hèn hạ vô sỉ như vậy.

Nhưng sự thật đã bày ra trước mắt, cô không tin cũng phải tin. Rốt cuộc là Cao Ngôn đã thay đổi, hay là suốt bao nhiêu năm qua, cô đã nhìn lầm con người Cao Ngôn?

Dù lý do có thế nào đi nữa, cũng khiến cho lòng Miêu Tư Lý trong nháy mắt lạnh lẽo và tràn trề thất vọng.

CÁCH CÁCH GIÁ LÂM

Lạc Khuynh
dtv-ebook.com

Chương 74

Khi Cỗ Cách Cách đang ra sức nhét mình vào chiếc đầm dạ hội màu đen, Miêu Tư Lý vẫn ng ồi trên giường nhìn cô, đột nhiên nói: "Chị có biết mục đích của ông ta tổ chức bữa tiệc đêm nay là gì không?"

"Là gì?" Cỗ Cách Cách cũng không ng ẩng đầu, chỉ hỏi.

Miêu Tư Lý đáp: "Ông ta muốn công bố, em là con gái của ông ta."

Cỗ Cách Cách dừng lại động tác trên tay, nhìn Miêu Tư Lý: "Em thấy thế nào?"

Miêu Tư Lý bước tới, giúp cô kéo lại khóa sau lưng, từ phía sau ôm cô: "Em không muốn làm cho mẹ em buồn. Đây là tâm nguyện của mẹ, thừa nhận em cũng như thừa nhận mẹ em."

Cỗ Cách Cách đưa tay vuốt mặt cô: "Em đó, luôn phân chia quá rõ ràng giữa yêu và hận. Có nghe một câu gọi là 'theo dòng thời gian' không? Trước kia có thể bố em đối với em không tốt, không có nghĩa sau này cũng sẽ như thế. Đương nhiên quan trọng nhất, tôi muốn em hoàn toàn thoát khỏi ám ảnh của hai chữ con rơi kia."

Miêu Tư Lý "Ừm" một tiếng, đồng thời nghĩ đến một người, chậm rãi nói: "Em muốn thay Ngôn Ngôn xin lỗi chị. Nếu không phải vì em, cậu ấy cũng sẽ không làm mấy chuyện như vậy."

Cỗ Cách Cách nghe xong, cảm thấy không thoải mái, xoay người, cau mày nhìn Miêu Tư Lý: "Cô ta là gì của em? Vì sao em phải thay cô ta xin lỗi?"

Miêu Tư Lý thấy cô mất hứng, vội vàng giải thích: "Chị đừng hiểu lầm ý em, chỉ là em và Ngôn Ngôn cùng nhau lớn lên, em rất rõ cách làm người của cậu ấy. Tuy đôi lúc làm việc có chút cực đoan, nhưng bản chất vốn không xấu. Việc chụp ảnh lần này hoàn toàn là thói xấu do cậu ấy gia nhập giới giải trí mà ra, vì cậu ấy thường xuyên bị chụp ảnh. Có lẽ ở trong mắt cậu ấy, chụp ảnh vốn cũng không phải là chuyện gì quá đáng."

Cố Cách Cách lạnh giọng ngắt lời Miêu Tư Lý: "Đúng là ở trong mắt cô ta, chụp ảnh không phải việc gì quá đáng, hơn nữa còn là ngựa quen đường cũ."

Miêu Tư Lý không biết gì về đoạn video dơ bẩn năm xưa, nên không nghe ra được ý khác thường trong lời Cố Cách Cách: "Cậu ấy làm vậy chỉ vì muốn khiêu khích em, muốn phá hỏng mối quan hệ giữa em và chị. Chân chính mà nói, nguyên nhân mọi chuyện cũng là từ em, là em không dứt khoát chặt đứt hy vọng của cậu ấy."

Hàng lông mày của Cố Cách Cách càng nhíu chặt: "Miêu Tư Lý, em luôn bảo vệ cô ta như vậy, sẽ làm tôi cảm thấy trong lòng em có cô ta. Tôi ghen đấy."

Miêu Tư Lý hôn môi cô, nói dịu dàng: "Sao có thể thế chứ? Trong lòng em chỉ có mình chị." Ngồi xuống chiếc giường phía sau, đồng thời kéo Cố Cách Cách vào lòng, "Em đã hứa với dì sẽ để ý chăm sóc Ngôn Ngôn."

Cố Cách Cách không nói thêm nữa, nhưng trong lòng lại nghĩ. Cô ta lớn như vậy mà còn cần em chăm sóc sao?

Miêu Tư Lý nhìn thấy sự bất mãn trên mặt Cố Cách Cách, biết suy nghĩ trong nội tâm cô, nhẹ nhàng nói: "Ngôn Ngôn là con gái, trong hoàn cảnh không có ai chống lưng một mình xông pha vào giới giải trí. Mấy năm qua cậu ấy đã chịu những khổ sở không phải người đứng xem như chúng ta có thể cảm nhận được. Chị đừng nhìn cậu ấy như bây giờ mà lầm, thật ra tất cả cũng chỉ là hoa trong gương, trăng trong nước. Người đàn ông kia chỉ cần nói một câu, Ngôn Ngôn liền trở nên trắng tay. Cậu ấy chỉ là rối gỗ bị người đi đầu khiển, thậm chí không có tự do. Lúc bệnh tình của dì nguy kịch, cậu ấy đang quay ngoặt cảnh ở Tây Tạng, mọi người nói cậu ấy có trở về

cũng không kịp gặp mặt mẹ lần cuối, nên không để cậu ấy về. Cho đến khi cậu ấy quay xong chạy về, dì cũng đã nằm yên nghỉ ở nghĩa trang. Cảnh cậu ấy khóc trên bia mộ ngày đó, làm em đến bây giờ mỗi lần nhớ đến cũng thấy xót xa. Trên đời này không có gì thống khổ bằng mất đi người thân duy nhất, thân thích của cậu ấy vốn không nhiều, khi nhà cậu ấy gặp khó khăn đã bị bọn họ đồng loạt cắt đứt quan hệ, cho nên sau khi dì mất, ngoại trừ người bố đang ngồi tù, Ngôn Ngôn chẳng còn ai, thân nhất cũng chỉ có em. Chị nói xem, đã như vậy em có thể không quan tâm đến cậu ấy sao?"

Cố Cách Cách chỉ thốt ra hai chữ "Nhưng mà..." sau đó không còn nói thêm gì nữa.

"Nhưng mà em cũng không thể cứ mãi chăm sóc cậu ấy như vậy?" Miêu Tư Lý giúp cô nói hết, "Thật ra mấy năm nay em cũng không giúp gì cậu ấy hết. Em từng đề nghị sẽ giúp đỡ cho cậu ấy, đáng tiếc cậu ấy lại từ chối. Ngôn Ngôn chính là như vậy, là người cực kỳ kiêu ngạo; ngược lại, cậu ấy còn từng giúp em rất nhiều. Đặc biệt có một lần, mẹ em đi tham dự yến hội về, nhất quyết muốn em mua cho bà một chiếc váy Chanel chưa được bán trong nước. Lúc ấy em lại đang vội theo một dự án thiết kế, nào có thời gian rảnh, nên gọi điện hỏi Cao Ngôn có bạn bè nào ở Pháp giúp em mua một cái gửi về. Kết quả cậu ấy lại tự mình bay đi Pháp, làm mẹ em cảm động suốt cả tuần, còn không thêm để ý đến em, muốn nhận Cao Ngôn làm con gái nuôi nữa."

Cố Cách Cách nghe Miêu Tư Lý nói nhiều ví dụ như vậy, thật không muốn lấy bụng tiểu nhân đo lòng quân tử, nhưng vẫn không nhịn được cảm thán. Thủ đoạn của Cao Ngôn thật là cao thâm.

"Ngôn Ngôn nói, người đàn ông kia gần như không chế cậu ấy hết thảy, chỉ duy nhất không khống chế được trái tim cậu ấy. Cậu ấy nói, em có thể không thích cậu ấy, nhưng em không có quyền ngăn cản cậu ấy yêu em, ít nhất hãy để cho cậu ấy cảm nhận được trong lòng mình còn có người để yêu." Miêu Tư Lý vui đầu vào cổ Cố Cách Cách, "Em biết chị không vui khi nghe vậy, nhưng em không muốn giấu giếm chị. Trong những ngày mà chị rời xa em, không phải là em không muốn giữ một

khoảng cách với Cao Ngôn, mà là em không đành lòng. Em không thể yêu cậu ấy, không thể cho cậu ấy cái cậu ấy muốn, nhưng cũng chỉ có thể im lặng không nói gì. Nhưng giờ em đồng ý với chị, từ hôm nay trở đi, em sẽ phân giới hạn rõ ràng với cậu ấy, sẽ không để cậu ấy có thêm hiểu lầm nào nữa."

Tuy nhìn Miêu Tư Lý giống như đã giác ngộ, nhưng qua lời của cô, câu nào cũng như bảo vệ Cao Ngôn, xem ra thái độ của cô đối với Cao Ngôn cũng chẳng thay đổi được gì nhiều. Cố Cách Cách thở dài: "Miêu Tư Lý, em thật đúng là một người cố chấp, bất kể đối với bố em hay là đối với Cao Ngôn."

Miêu Tư Lý vô cùng thâm tình: "Đối với chị cũng vậy."

Lòng Cố Cách Cách ấm áp. Trong tim Miêu Tư Lý, làm sao Cao Ngôn có thể sánh bằng cô? Cô cầm lấy tay Miêu Tư Lý, nói như tự nhủ với mình: "Cho nên lúc này đây, bất kể thế nào tôi cũng sẽ không buông tay dễ dàng."

Miêu Tư Lý dùng sức gật đầu: "Ừm, nhất định chị không được tiếp tục bỏ lại em."

Cố Cách Cách xúc động hôn cô, lại bị Miêu Tư Lý phản công áp trên giường. Lúc tay Miêu Tư Lý trượt đến lưng cô muốn kéo khóa xuống, Cố Cách Cách lập tức cảnh giác: "Này, không phải em muốn...?"

Trong mắt Miêu Tư Lý lộ vẻ ham muốn, yếu ớt nói: "Đã mấy ngày rồi."

"Không được." Cố Cách Cách cố gắng đẩy cô ra, "Không còn thời gian."

"Muộn một chút cũng không sao."

"Em đừng nhìn vậy tôi."

"Thì tí nữa đổi lại bộ khác là được."

"Không cho phép cản cô tôi."

"Được rồi, được rồi."

"A ~ Nhẹ chút."

...

Ngay lúc Miêu Tư Lý tiến vào trong thân thể Cố Cách Cách, nhẹ giọng nói bên tai cô: "Cố Cách Cách, em muốn đêm nay công bố quan hệ của chúng ta trước mặt mọi người. Chị thấy có được không?"

Ý thức Cố Cách Cách đã mơ hồ, sớm quên hết toàn bộ việc của Cao Ngôn, chỉ dùng giọng mũi "Ừm ~" một tiếng đầy câu hỏi.

***

Đa số quần áo của Cố Vân còn để ở Thâm Quyển, cho nên trên đường trở về muốn ghé qua trung tâm mua sắm.

Khâu Lộc Minh thật ga lăng đi theo, chẳng những giúp chị chọn quần áo, còn rất phong độ thanh toán tiền đầm đìa hội cho chị.

Cố Vân nhìn cậu cảm thán: "Nếu ai làm bạn gái của em, nhất định là người phụ nữ hạnh phúc nhất thế giới. Em tuyệt đối có thể thỏa mãn mọi hư vinh của cô ấy."

Khâu Lộc Minh cười: "Chị đừng chê cười em nữa. Em đã bị Cách Cách cự tuyệt, còn thương tâm lắm đây."

Cố Vân thở dài: "Ai... Chỉ có thể nói, em và bé út không có duyên phận, cho nên tình yêu đúng là loại tình cảm khó nói. Cảm giác đến liền yêu không cần lý do gì, nhưng tình cảm thì đến cũng nhanh, đi cũng nhanh. Yêu có thể nhanh, mà chọn một người để gắn bó cả đời thì thật khó. Em cứ nhìn tình cảnh bảy năm qua của chị là biết."

Trái lại Khâu Lộc Minh vui vẻ: "Đó là do anh rõ không biết quý trọng, đã bỏ quên cô gái tốt như chị. Đúng là đáng tiếc."

Cố Vân lườm cậu: "Cái tốt không học, chỉ biết học bé út nói dối không chớp mắt. Có đi đâu lời nói cũng rất xuôi tai, cảm ơn em. Chị hy vọng sau này chị thực sự gặp được một người đàn ông biết quý trọng mình."

Đa Đa đi ở giữa, mỗi tay nắm lấy một người, đột nhiên ngậy thơ cất lời: "Mẹ và anh Lộc Minh thật đáng thương, đầu bị bỏ rơi. Nếu không hai người ở bên nhau luôn đi."

Cố Vân cùng Khâu Lộc Minh liếc nhau, nét mặt cả hai đều kinh ngạc như bị điện giật, Cố Vân còn gõ đầu Đa Đa: "Thằng quỷ nhỏ."

Khâu Lộc Minh đưa cả hai về nhà, vừa mở cửa liếc thấy một vị khách không mời mà đến trong phòng khách.

Cố Vân vừa nãy còn cười nói vui vẻ với Khâu Lộc Minh, khi nhìn thấy Lý Tư Phàm lập tức lạnh mặt, hỏi: "Anh đến đây làm gì?"

Lý Tư Phàm không nói gì, ánh mắt qua lại đánh giá Cố Vân và Khâu Lộc Minh, sau đó ôn hoà nói: "Tôi đang nghĩ gần đây vì sao cô không có chút tin tức nào? Hóa ra là đang tìm bố mới cho Đa Đa."

Cố Vân hừ lạnh: "Chúng ta đã ly thân, anh quản tôi cùng ai yêu đương sao?" Nhìn thấy túi hồ sơ trên bàn, lòng kinh ngạc, chị biết trong đó là gì, tờ giấy ly hôn lúc trước được gửi qua bưu điện đã bị chị xé thành mảnh nhỏ. Chị nghĩ có thể kéo dài chút thời gian, không ngờ Lý Tư Phàm thậm chí lại tự mình đến đây, xem ra anh rất vội vàng.

Tuy trước đó đã có rất nhiều người khuyên chị ly hôn, chị cũng đã tự mình suy nghĩ cẩn thận, nhưng chính thức ký tên lên tờ giấy đó, lại khiến chị do dự không ngừng, rồi khi nhìn thấy khuôn mặt anh tuấn của Lý Tư Phàm, chị lại càng hiểu rõ nguyên nhân.

Có lẽ đây là thiên tính của phụ nữ Cố gia, đã yêu một người thì thật khó mà dứt bỏ. Không nói đến gia đình của Cố Nguyệt, đó vốn là đôi vợ chồng gương mẫu, mà về tình yêu của bé út, cho dù tình yêu có thăng trầm bao nhiêu cũng chỉ yêu một người, quan trọng hơn, bé út còn yêu một người con gái, mà vẫn quyết tâm như vậy. Còn chị thì sao?

Gạt được người khác không gạt được chính mình. Nhìn người đàn ông đã từng phản bội đang đứng trước mặt, vậy mà vẫn không thể dối được lòng.

Cố Vân thầm tự giễu. Đây có phải cái gọi là 'đàn ông không hư, phụ nữ không thích'?

CÁCH CÁCH GIÁ LÂM

Lạc Khuynh
dtv-ebook.com

Chương 75

Sau khi bữa tiệc bắt đầu được nửa tiếng, Cố Cách Cách và Miêu Tư Lý mới thông thả đến. Hai cô đều bước trên giày cao gót 12 phân, chân cao chân thấp cong vẹo bước đi trên đường mòn trải bằng đá cuội, vừa đi vừa oán hận.

Cố Cách Cách nói: "Miêu Tư Lý, nếu như còn tái phạm lần nữa, nhất định tôi sẽ băm em ra thành mảnh nhỏ, rắc đ ồ gia vị r ồi ném xuống biển cho cá ăn."

Miêu Tư Lý liếc: "Cá sẽ cảm ơn chị. Đừng quên thuận tiện chuẩn bị cho chúng nó cả dao nữa."

Trên người Cố Cách Cách là một chiếc váy dài màu đen lộ vai thanh lịch, tà váy kéo dài chấm đất, kiểu tóc tinh xảo gọn gàng, nhưng tư thế lại là của một người đàn bà chanh chua. Một tay gác lên hông, một tay chỉ vào mũi Miêu Tư Lý, mắng: "Em còn nói xỉa tôi sao? Nhìn cổ tôi đi, nói xem tôi làm sao đi gặp người khác?"

Miêu Tư Lý nhìn cổ của cô, nào có chút dấu vết gì, đương nhiên có được thế này c ần cảm tạ kỹ thuật trang điểm cao siêu của Cố Cách Cách. Miêu Tư Lý bị bộ dạng ngang bướng của cô chọc cười, làm bộ vừa hoảng hốt vừa lo âu: "Ai nha, đúng thật, vậy phải làm sao bây giờ?"

Cố Cách Cách xua tay, một bộ người lớn chẳng thèm chấp với trẻ nhỏ: "Bỏ qua. Tôi rộng lượng tha thứ cho em lần này, nhưng không được phép tái phạm lần nữa."

Miêu Tư Lý cười lớn ôm eo cô, dốc hết sức tán dương: "Cố Cách Cách, chị thật là thấu tình đạt lý, khéo hiểu lòng người, xinh đẹp lại hào

phóng, còn dịu dàng và hiền lành. Em có được người phụ nữ tốt như vậy đúng là được tổ tiên tích đức, tổ tông phù hộ."

"Còn thiếu một điếu."

Miêu Tư Lý hỏi: "Điếu gì?"

Cố Cách Cách đáp: "Không phải tôi nói."

Hai cô cùng nhau ngẩng đầu, liếc nhìn thấy Miêu Nhã đang đứng cách đó không xa. Trên người bà mặc một bộ sườn xám màu đỏ mận trang nhã, khiến dáng người uyển chuyển càng thêm mê người. Khuôn mặt bà âm trầm, lạnh lùng nhìn cả hai.

Miêu Tư Lý làm lơ khuôn mặt lạnh của bà, cười hì hì hỏi: "Mẹ, còn có điếu gì nữa ạ?"

Miêu Nhã hừ lạnh: "Cô nên cảm tạ ta năm đó đã nhất quyết muốn sinh cô ra."

Miêu Tư Lý lập tức nghe ra ý tứ trong đó. Cô không hề quên mục đích của bữa tiệc tối nay, mặt cũng lạnh xuống: "Đúng là phải chân thành cảm ơn mẹ."

Cố Cách Cách kéo tay cô một cái, nhẹ lắc đầu với cô.

Lúc này vẻ mặt Miêu Tư Lý mới dịu bớt.

Miêu Nhã lướt qua người Miêu Tư Lý, bỏ lại một câu: "Đi theo ta ra đây, ta có chuyện muốn nói với cô."

Miêu Tư Lý đứng yên do dự, Cố Cách Cách đẩy cô một phen: "Đi đi." Lúc này Miêu Tư Lý mới tâm không cam, lòng không nguyện đi theo sau Miêu Nhã.

Đây là một biệt thự tư nhân ở vùng ngoại thành Bắc Kinh, quy mô lớn hơn rất nhiều so với biệt thự của hũu môn Miêu Nhã muốn tặng cho Miêu Tư Lý. Nơi đây chẳng những có một bãi cỏ vài trăm mét, phía trước còn

đào một cái hồ, vắt ngang trên đó là một cây cầu độc mộc xinh xắn, đúng cách thiết kế của Châu Âu, nếu có thêm giàn nho nữa thì càng giống.

Miêu Tư Lý nói với Cố Cách Cách, đây là một trong những cửa của bố cô, khiến Cố Cách Cách chỉ có thể tổng kết lại bằng một câu: "Bố em thật biết hưởng thụ."

Một người hầu khom người giúp Cố Cách Cách mở cửa, cảnh tượng phía trong hiện ra.

Giữa đại sảnh khoảng trăm mét có chừng hai ba mươi người, nam có nữ có, già trẻ lớn bé đều mặc lễ phục đắt tiền, có thể nhìn ra thân phận của bọn họ đều không đơn giản. Trên trần treo một chiếc đèn cầu kỳ tinh xảo, phả xuống ánh sáng lấp lánh lung linh. Sàn nhà được trải bằng tấm thảm cao cấp, mềm mại vô cùng. Thức ăn và rượu đều được bày trên chiếc bàn dài nằm giữa sảnh. Có mấy đôi nam nữ đang khiêu vũ dưới tiếng đàn violon, còn lại đa phần chỉ cầm ly rượu chân dài trên tay, ríu rít tụm hai tụm ba đứng chung thấp giọng trò chuyện.

Cố Cách Cách liếc mắt một cái liền nhận ra Cao Ngôn giữa đám người. Ngoài trừ người dẫn chương trình trên đài kia, chỉ còn Cao Ngôn là nghệ sĩ. Trên người cô ta mặc một bộ đầm dạ hội đỏ tươi, quần quanh chiếc cổ dài nhỏ là một vòng kim cương tinh xảo, nhìn rất sang trọng và diễm lệ, vô cùng nổi bật giữa đám người. Vây quanh cô ta lúc này là mấy vị công tử trẻ tuổi, không biết đang nói chuyện gì mà luôn khẽ mỉm cười, nhìn rất xinh đẹp động lòng người.

Nhìn quanh thêm một vòng, Cố Cách Cách bước tới phía góc, ở đó có Cố Vân và Khâu Lộc Minh đang đơn độc ngồi trên ghế bên bàn tròn.

Khâu Lộc Minh nhìn thấy Cố Cách Cách đi tới, lập tức đứng dậy nhường ghế cho cô. Trên người Khâu Lộc Minh là một bộ âu phục đen, không thắt cà vạt mà để cổ áo

sơ-mi mở, lộ ra một phần chiếc khăn lụa xanh cao cấp, phong độ cao quý mà lại khiêm tốn.

Cố Cách Cách nhìn Khâu Lộc Minh, rồi lại quay đầu nhìn Cao Ngôn đang chuyện trò vui vẻ, không nhìn được lắt đầu. Có người lúc nào cũng muốn trở thành tiêu điểm, mà có người lại luôn muốn biến mình trở thành vô hình, cho dù cả hai đều sáng chói như nhau. Giống như Khâu Lộc Minh, so về năng lực cùng với chức vị CEO trẻ tuổi của công ty đa quốc gia, cậu tuyệt đối không hề thua kém bất cứ công tử nào trong đây. So về bối cảnh, dù gia đình Khâu Lộc Minh không phải thương nhân, nhưng bố mẹ cậu làm trong chính phủ, cấp bậc còn cao hơn bố Cố Cách Cách. Hơn nữa Khâu lão gia còn làm ở cấp Bộ, nên Khâu Lộc Minh mới thật xứng danh với hai chữ con quan.

Cố Vân thấy chỉ một mình Cố Cách Cách tới đây, hỏi: "Sao đến muộn vậy? Miêu Miêu đâu?"

"Có chút việc nên đến chậm. Miêu Tư Lý bị mẹ của em ấy gọi đi rồi." Cố Cách Cách ngẩng xuống đối diện Cố Vân, nhận lấy ly cocktail Khâu Lộc Minh đưa cho mình, sau đó cậu cũng kéo một chiếc ghế tới ngồi cạnh cả hai.

Cố Vân nói: "Thật kỳ lạ, chị cũng tới nửa ngày, mà chẳng thấy Tổng giám đốc Diệp đâu? Chị đang muốn nói tiếng cám ơn với cô ấy."

Cố Cách Cách nghe vậy ngẩng đầu, phát hiện cả đại sảnh lớn như vậy mà không hề thấy bóng dáng chủ nhân. Cô biết Miêu Nhã đã đưa Miêu Tư Lý đi chỗ khác nói chuyện, vậy ít nhất cũng phải có Lục Liên Thủy hay Diệp Mạn Diệp ở lại tiếp khách khứa chứ? Vậy mà giờ tất cả đều biến mất, Lục gia đãi khách thật chẳng ra gì.

Ba người lại tán gẫu thêm một chút, rồi Cố Vân đột nhiên nói: "Chị đã ly hôn với anh rồi em."

Cố Cách Cách lặng đi một chút, không kịp phản ứng.

Cố Vân giải thích: "Hôm nay Lý Tư Phàm mang đơn ly hôn đến nhà. Chị đã ký tên trước mặt anh ta."

Cố Cách Cách có chút khó tin hỏi: "Chỉ như vậy?"

Cố Vân hơi nhún vai: "Chỉ như vậy."

Khâu Lộc Minh còn bổ sung: "Tôi tận mắt nhìn thấy."

Cố Cách Cách nghiêng qua liếc cậu: "Cậu ở bên thì có ích lợi gì." rồi hỏi Cố Vân, "Có gọi luật sư không? Quyên nuôi dưỡng Đa Đa thế nào? Tài sản phân chia ra sao? Anh ta có gài bẫy gì không? Chị không bị thiệt hại gì đó chứ?"

Cố Vân có chút oán hận nhìn cô: "Em hỏi một hơi nhiều câu như vậy, nghĩ chị trả lời thế nào?"

Về mặt Cố Cách Cách đây nghiêm túc: "Vậy trả lời lần lượt từng câu một."

Cố Vân nói: "OK. Đầu tiên, quyên nuôi dưỡng Đa Đa đương nhiên thuộc về chị. Sau khi ký tên xong, chị mới nói cho anh ta biết, thật ra Đa Đa là con trai ruột của anh. Em mà thấy bộ dạng hối hận của Lý Tư Phàm khi đó là sẽ biết sự sáng khoái trong lòng chị nhiều thế nào."

Cố Cách Cách khinh thường: "Dù cho có sớm nói cho anh ta biết, không chừng anh ta cũng chẳng muốn tranh quyên nuôi dưỡng Đa Đa với chị đâu. Không phải đàn ông đều như vậy cả sao? Ly hôn rồi, chỉ hận không thể phui đi cho sạch. Bộ chị không xem mấy bộ phim rất nổi tiếng nói về chồng cũ gần đây à? Mấy gã đó lúc nào cũng trăng tráo nói, "Đã bắt đầu cuộc sống mới thì phải quên hết cái cũ đi, bao gồm cả không gặp lại con cái". Em chúc con tiện nhân kia kết hôn lần thứ tư vui vẻ. Bây giờ việc con cái cũng đã xong, chỉ có phụ nữ ngốc mới chỉ cần con không cần của, chị sẽ không vì Đa Đa mà một xu cũng không cần đấy chứ?"

Cố Vân xoa nhẹ huyệt thái dương. Em gái này của chị nếu không còn kiêu ăn nói độc địa như vậy, trên đời này cũng sẽ bớt đi quỷ năm cũng trúng đạn chết oan: "Vốn chị cũng chỉ cần quyên nuôi dưỡng Đa Đa là đã thỏa mãn, nhưng may mà có Lộc Minh ở đó, chị chẳng những được chia tài sản, mà còn rất nhiều."

"Lộc Minh?" Cố Cách Cách nhìn thoáng qua Khâu Lộc Minh, hỏi, "Có liên quan gì tới cậu vậy?"

Khâu Lộc Minh cười mà không đáp.

Cố Vân cười nói giúp cậu: "Chắc em còn chưa biết. Lộc Minh ở nước ngoài không những lấy được bằng MBA, mà còn có cả bằng luật sư chuyên nghiệp. Vụ ly hôn lần này của chị chắc hẳn là vụ đầu tiên của cậu ấy."

Biểu tình của Cố Cách Cách chuyển từ kinh ngạc sang không thốt nên lời: "Xin hỏi, liệu còn cái gì mà cậu không biết không?"

Khâu Lộc Minh nghiêng đầu suy nghĩ một lát, rồi nghiêm túc đáp: "Theo đuổi con gái."

Cố Cách Cách im lặng.

Cố Vân chuyển đề tài, nói tiếp về chuyện của mình: "Ngoài tiền mặt của chị và Lý Tư Phàm cùng sở hữu, Lộc Minh còn giúp chị lấy được 30% cổ phần của công ty anh ta. Lúc trước, khi Lý Tư Phàm xây dựng sự nghiệp, có hơn phân nửa tiền vốn là chị bỏ ra. Số tiền đó là do chị mượn của bố mẹ, tuy sau này có rút dần ra trả lại cho bố mẹ, nhưng Lộc Minh nói, đó chỉ có thể coi như là chia hoa hồng lợi nhuận, cho dù là chị và Lý Tư Phàm ly hôn, thì chị vẫn còn là cổ đông của công ty. Đương nhiên Lý Tư Phàm sẽ không để chị có được quyền khống chế cổ phần, nên anh ta bắt buộc phải bỏ tiền ra mua lại. Tính đại khái thì, chị còn có thể lấy thêm được năm triệu. Không ngờ sau khi ly hôn, chị lại trở nên giàu có, có tính là được lợi lớn không?"

Từ giọng điệu của chị, Cố Cách Cách nghe được ý tự giễu, cần lấy tay chị, đau lòng: "Đó là cái chị nên được hưởng. Lúc trước, nếu không phải chị toàn lực ủng hộ anh ta xây dựng sự nghiệp, còn vay tiền vốn cho, thì làm sao anh ta có được ngày này? Không ngờ anh ta có tiền liền trở thành đĩ bại, bây giờ tìm được kẻ có tiền thì một cước đá văng chị đi. Chỉ năm triệu thôi mà, còn ít hơn tiền boa anh ta phải trả để lên giường với gái. Mà dù chị có cần số tiền ấy, cũng không đổi lại được những gì chị đã mất."

Dứt lời, còn oán hận b ồi thêm một câu, "Em chúc con tiện nhân kia của Lý Tư Phàm sinh con trai cũng là của người khác."

Cố Vân phì cười ra tiếng, trong lòng lại đầy chua xót, thật ra chị mới là kẻ đê tiện. Chị không nói cho Cố Cách Cách và Khâu Lộc Minh biết, trước lúc ký tên ly hôn, chị và Lý Tư Phàm đã nói chuyện riêng nửa giờ. Lý Tư Phàm vút tờ chi phiếu lên mặt chị, muốn chị đồng ý ly hôn. Chị lại nói với Lý Tư Phàm, chị không để ý anh ta bên ngoài có người khác, chị còn thương anh ta, hơn nữa muốn cho Đa Đa có một gia đình đầy đủ, đáng tiếc vẫn bị Lý Tư Phàm cự tuyệt. Khi Lý Tư Phàm định dùng một triệu để đuổi chị, chỉ còn thiếu nước ký tên thì đột nhiên Khâu Lộc Minh lại xuất hiện.

"Lộc Minh, cảm ơn cậu."

Một câu nói nhưng không ngờ cả Cố Vân và Cố Cách Cách trăm miệng cùng nói một lời. Nói xong, hai người còn nhìn nhau bật cười, cả hai vẫn luôn ăn ý như vậy.

Khâu Lộc Minh cũng không kể công, chỉ ảm đạm cười: "Đổi lại là luật sư khác, nếu có trách nhiệm nghề nghiệp cũng sẽ làm vậy."

Cố Cách Cách vỗ tay một cái: "Được rồi, cuối cùng cũng có chuyện làm cho người ta vui vẻ. Chị à, em chúc chị nhanh chóng tìm được mùa xuân thứ hai."

Cố Vân lại giống như bị dọa sợ: "Đừng, lời chúc của em làm cho người nghe lông tóc dựng đứng hết cả đấy."

Cố Cách Cách ủy khuất: "Lúc này là thật tâm."

Cố Vân thấy trên sân khấu đã thay đổi điệu nhạc, liền thúc giục hai người ra khiêu vũ, bởi vì trong lúc bọn họ nói chuyện, người mời nhảy đến không ngừng. Nam thì mời Cố Cách Cách, nữ thì mời Khâu Lộc Minh. Ai bảo cả hai có bộ dạng quá mức chói mắt như vậy? Dù ngồi ở trong góc cũng tránh không được mắt người tia tới. Vì phòng ngừa tiếp tục bị gây rối, Cố Vân mới đưa ra đề nghị này, hơn nữa chị cũng muốn được yên tĩnh một mình.

Khâu Lộc Minh đầu tiên tuân mệnh đứng dậy, rồi làm động tác mời khiêu vũ với Cố Cách Cách.

Cố Cách Cách thấy bọn họ đã nói chuyện nửa ngày, mà vẫn chưa thấy Miêu Tư Lý đâu, cũng đồng ý, cùng Khâu Lộc Minh tiến ra sàn nhảy.

Âm nhạc nhẹ nhàng, cả hai nhảy một điệu nhạc Jazz, dù Cố Cách Cách mặc váy dài có hơi bất tiện, nhưng không ảnh hưởng tới những bước nhảy đẹp, chỉ một lát cả hai đã trở thành tiêu điểm, những người khác đều lục đục rời khỏi sàn, kết thành vòng tròn thưởng thức điệu nhảy của cả hai.

Lúc Miêu Tư Lý trở về, đập vào mắt chính là hình ảnh hai người đang tỏa sáng trên sàn nhảy.

CÁCH CÁCH GIÁ LÂM

Lạc Khuynh
dtv-ebook.com

Chương 76

"Sao thế, sắc mặt kém vậy? Ghen à?"

Không biết từ lúc nào Cao Ngôn đã đến bên cạnh Miêu Tư Lý, có chút vui sướng khi người gặp họa nói với cô.

Miêu Tư Lý quay đầu nhìn cô ta, thản nhiên nói: "Bạn gái của mình ưu tú như vậy, mình vui mừng còn không kịp thì làm sao phải ghen?"

"Thật ư?" Cao Ngôn cười lạnh, "Người ta đầu nói 'trong mắt người tình chẳng thể xen một hạt cát', nhưng cậu thì 'trong bụng kẻ tướng còn có thể chống thuy'ên', mình cũng phải nói câu bội phục nhỉ?"

"Cho dù có để mình tận mắt thấy người phụ nữ của mình lên giường cùng người khác, thì mình cũng tin cô ấy là bị người ta hãm hại, chứ không phải ngoại tình..." Miêu Tư Lý khi nói lời này, lại lần nữa nhìn về phía sàn nhảy. Lúc này Cố Cách Cách và Khâu Lộ Minh đã nhảy xong, Cố Cách Cách còn nhìn về phía cô, sau đó mới theo Khâu Lộ Minh trở về chỗ Cố Vân.

Cao Ngôn không đáp. Dù Miêu Tư Lý quay đầu đi, nhưng cô ta vẫn có thể cảm thấy được ánh mắt sắc bén của cô, lòng chợt sợ hãi. Từ lời nói của Miêu Tư Lý, không khó nghe ra cô đã biết vụ chụp ảnh Cố Cách Cách ở Tam Á, hơn nữa không chỉ có chừng ấy. Chẳng lẽ Cố Cách Cách cũng đã nói chuyện năm năm trước cho cậu ấy biết sao?

Miêu Tư Lý đột nhiên quay đầu lại, nhìn Cao Ngôn: "Ngôn Ngôn, chúng ta đã biết nhau rất nhiều năm rồi nhỉ?"

"Cái gì?" Cao Ngôn không ngờ được cô sẽ hỏi vậy, có chút mờ mịt gật đầu: "Phải."

"Từ lúc mặc tã chúng ta đã quen biết, có thể nói là thanh mai trúc mã, chơi chung từ thuở nhỏ ngây thơ." Miêu Tư Lý nói xong, nâng ly chạm vào ly của Cao Ngôn, "Nào, cạn ly vì tình bạn của chúng ta."

Cao Ngôn từ lời cảm khái của Miêu Tư Lý, càng thêm xác định cô đã biết mọi việc, thậm chí cả át chủ bài của cô ta. Nghĩ vậy, lòng chợt trở nên yên tĩnh lại, nhẹ nhàng nhấp một ngụm rượu, cười: "Đúng vậy, đến bây giờ mình vẫn nhớ rõ bộ dạng khóc đầy nước mắt nước mũi của cậu, vừa xấu vừa không có tíền đồ."

"Đúng thật, ký ức của mình về những chuyện của cậu cũng vẫn còn như mới. Không nghĩ tới nhaoáng một cái đã trôi qua nhiều năm đến vậy. Ai cũng sẽ thay đổi." Miêu Tư Lý dừng một chút, nhìn Cao Ngôn, thật như muốn từ ánh mắt của cô ta nhìn thấy được đáy lòng, tăng thêm âm điệu, "Cậu cũng đã thay đổi."

Ánh mắt Cao Ngôn lướt nhẹ, quyến rũ động lòng nói không nên lời, nhìn phía Miêu Tư Lý: "Ai cũng sẽ thay đổi, nhưng cũng bởi vì người khác mà thành như thế."

Miêu Tư Lý nói: "Từ nhỏ mẹ của mình đã dạy, làm người phải chân thành, mình thật lòng đối với người ta, cho dù người ta không đáp trả lại mình giống như vậy, ít nhất cũng không phản lại mình. Ai cũng có lương tâm mà, Ngôn Ngôn, cậu nói đúng không?"

Cao Ngôn cười không cho là đúng: "Mẹ của mình lại dạy cho mình một đạo lý, 'người hiền bị người lẩn, ngựa hiền bị người cưỡi'."

Miêu Tư Lý gật đầu phụ họa: "Cái này quả thật cậu làm rất tốt."

Cao Ngôn hoàn toàn bỏ qua lời châm chọc của cô, vẫn cười đầy vẻ xuân ý dạt dào như cũ: "Ế, hôm nay cậu uống lộn thuốc hay quỷ nhập người vậy? Sao đột nhiên lại phát hiện ra mình tốt thế?"

Miêu Tư Lý nhướn mày hỏi: "Một người mất hai mươi năm cũng không nhìn ra được bản chất của người khác, cậu nói người đó là gốc hay là ngu xuẩn?"

Cao Ngôn thu h ấ nụ cười, nghiêm túc nói: "Chứng minh người đó có tâm địa hi ền lành."

Miêu Tư Lý nhếch khóe môi: "Thì ra là thế, quả nhiên là người hi ền bị người lấn."

"Được r ấ, nói nhi ều như vậy rốt cuộc là cậu muốn nói cái gì?" Cao Ngôn hỏi.

Miêu Tư Lý đáp: "Cao Ngôn, mình không còn nợ cậu, chúng ta đã thanh toán xong."

Từ trước đến giờ, Cao Ngôn chưa từng thấy biểu tình của Miêu Tư Lý tuyệt tình đến vậy, cho dù trước đây cả hai cũng khắc khẩu rất nhi ều l ần, Miêu Tư Lý dù có vô cùng thất vọng cũng không giống thế này. Cô ta biết hai mươi mấy năm giao tình của Miêu Tư Lý và cô ta đã xong, cười lạnh: "Cậu nói xong li ền xong?"

Mặt Miêu Tư Lý không chút thay đổi nhìn cô ta: "Không xong thì sao?"

"Nếu cậu đã biết tất cả mọi chuyện, chẳng lẽ không hận mình?"

Miêu Tư Lý lại giống như nghe được một câu chuyện cười, dè bủ: "Chỉ có yêu một người mới hận người đó. Mình lại không thương cậu, tại sao phải hận?"

Cao Ngôn trầm giọng: "Cậu không nên nói lời tuyệt tình như vậy."

Miêu Tư Lý sắc bén quát: "Chẳng lẽ còn phải tuyệt tình như cậu sao?"

Cao Ngôn lại giả vờ ngu ngốc: "A, mình đã làm gì?" Cô ta vẫn không thể xác định liệu Miêu Tư Lý đã biết hết mọi việc hay chưa? Bởi vì cô ta không tin Cố Cách Cách sẽ nói hết mọi việc cho Miêu Tư Lý, chẳng phải người đàn bà kia vẫn luôn m ồm nói yêu Miêu Tư Lý sao?

Trên mặt Miêu Tư Lý lộ vẻ thất vọng: "Chuyện đến nước này mà cậu vẫn cố làm ra vẻ như không có gì trước mặt mình sao? Nghe nói đoạn

video kia rất phấn khích, không biết có thể cho mình thưởng thức được không?"

Quả nhiên cậu ấy đã biết! Cao Ngôn cười lạnh: "Là ả phụ nữ ngu xuẩn Cố Cách Cách kia nói cho cậu biết?"

Miêu Tư Lý quát: "Không được phép mắng chị ấy."

Cao Ngôn hừ lạnh: "Nói từ nãy đến giờ cậu còn chưa phát câu với mình, thế mà chỉ mới nói người đàn bà kia một câu, cậu đã nóng nảy vậy? Coi bộ cậu thật tâm yêu chị ta." sau đó châm chọc nói, "Mình nói sai sao? Mình chỉ mới dùng đoạn video rách nát đó, mà đã hù được chị ta năm năm. Không lẽ người đàn bà kia còn không ngu xuẩn?"

"Năm năm trước, Cố Cách Cách đột nhiên không nói một lời rời xa mình, mình cứ nghĩ bởi vì chị ấy yêu người tốt hơn, cho nên mới vô tình vứt bỏ mình lại. Vì vậy, mình đã hận chị ấy một thời gian rất dài. Mà lúc đó, cậu lại luôn ở xung quanh mình an ủi, hóa ra là bởi vì thấy áy náy."

Cao Ngôn thần nhiên: "Sai. Mình làm thế chỉ là muốn cậu yêu mình."

Miêu Tư Lý lạnh lùng cắt lời cô ta: "Giữa chúng ta xin đừng nói đến từ yêu. Mình cho không nổi cũng chịu không nổi."

Cao Ngôn nhướn mày: "Chỉ Cố Cách Cách có tư cách?"

"Không ai có tư cách hơn chị ấy. Nếu chị ấy không phải thật tâm thật ý yêu mình, chị ấy sẽ không chịu sự uy hiếp của cậu." Miêu Tư Lý nhìn sang phía góc có Cố Cách Cách, "Đồ đốn mạt ấy, thế nhưng thật tin cậu. Nếu chị ấy nói cho mình biết, làm sao cả hai phải lãng phí đến năm năm."

"Cậu thật không sợ mình tung đoạn video kia ra?"

Miêu Tư Lý châm chọc: "Không uổng công chúng ta biết nhau hơn hai mươi năm, cậu vẫn rất hiểu mình. Nếu mình sợ, cậu cũng sẽ không đi tìm Cố Cách Cách, mà đã trực tiếp tìm mình."

Cao Ngôn cười lạnh: "Bởi mới nói, người đàn bà kia đúng là ngu xuẩn. Chị ta còn tưởng hy sinh của mình là vĩ đại, thật ra ngu xuẩn ngay từ đầu. Mình chỉ muốn thử một chút, kết quả chị ta lại tin, cái này không thể trách mình."

"Cậu không rõ sao? Chị ấy sợ cho dù khả năng đó chỉ là một phần ngàn, cũng không muốn mạo hiểm."

"Vậy còn cậu, với hiểu biết của cậu về mình. Cậu có cho rằng một phần ngàn kia có xảy ra không?"

"Cậu?" Miêu Tư Lý khinh miệt cười, "Cậu sớm đã không phải Cao Ngôn mình biết."

"Cho nên cậu cũng không biết kết quả phải không?" Cao Ngôn cười bí hiểm.

Miêu Tư Lý hừ lạnh, không nói gì.

Cao Ngôn vân vê tay quanh ly rượu thủy tinh rỗng, hỏi Miêu Tư Lý: "Nếu trên diễn đàn lá cải bỗng xuất hiện một topic thế này, 'Đây liệu có phải là video tình cảm đầy ướt át của thiên kim chủ tịch MUMU và ngôi sao sáng Cao Ngôn hay không? Mọi người cùng đến nghiên cứu và thảo luận nào!' Cậu nói xem, lượng view của nó sẽ thế nào?"

"Nhờ hồng phúc của cậu, chắc chắn sẽ không thấp." Miêu Tư Lý đánh giá Cao Ngôn như với một người xa lạ, hoặc là hôm nay cô mới thực sự quen biết Cao Ngôn.

Cao Ngôn nhận lấy ánh mắt mang theo khinh bỉ kèm coi thường của Miêu Tư Lý, thu lại nụ cười giả dối trên môi, lạnh lùng cất lời: "Miêu Tư Lý, Cao Ngôn này coi như lừa hết tất cả mọi người, cũng sẽ không lừa cậu. Mình đúng là có đoạn video kia, cũng quả thật từng dùng nó để áp chế Cố Cách Cách, nhưng không làm gì khác. Mình nghĩ, chỉ có Cố Cách Cách mới tin như vậy, không ngờ cậu cũng tin. Tin mình bất nghĩa đi hãm hại cậu? Miêu Tư Lý, mình cho cậu biết, mình quen biết cậu hai mươi năm vô ích, cũng yêu cậu một lần vô ích."

Miêu Tư Lý khinh thường: "Vậy thì sao?" Vẻ mặt hiển nhiên là không hề tin lời Cao Ngôn.

Ngay tức thì, Cao Ngôn giống như quả bóng bị xì hơi, không có chút khí lực nào nữa, điềm đằm đáng yêu như đã nhận hết mọi ủy khuất: "Mình không lời nào để nói."

Miêu Tư Lý lặng lẽ lắc đầu, quả nhiên đúng như lời mẹ cô nói, Cao Ngôn là diễn viên bẩm sinh. Vậy mà trước giờ, cô không chút nghi ngờ mà hoàn toàn tin mọi lời Cao Ngôn nói. Miêu Tư Lý ới Miêu Tư Lý, mày mới đúng là kẻ ngu xuẩn. Nghĩ vậy, lại ngẩng đầu nhìn về phía Cố Cách Cách, Cố Cách Cách cũng ắn ý nhìn qua phía cô, cả hai đối diện dù còn cách rất xa, Miêu Tư Lý chột ròi lệ không ngừng.

Cao Ngôn thấy Miêu Tư Lý không để ý đến cô ta, lại còn nhìn Cố Cách Cách chảy nước mắt, lập tức như diễn viên nhập vai diễn, biến đổi diễn cảm cười lạnh: "Đâu phải là đi đâu gì đặc biệt, có cần cảm động đến như vậy không?"

Miêu Tư Lý quay đầu, hai mắt đầm lệ mơ hồ nhìn cô ta giận dữ nói: "Cô thì biết gì? Nếu không phải vì cô, tôi và Cố Cách Cách làm sao trở thành thế này!" Miêu Tư Lý phẫn nộ đem toàn bộ trách nhiệm trút hết lên người Cao Ngôn.

Cao Ngôn cũng học Miêu Tư Lý nói: "Vậy thì sao?"

"Tôi rút lại lời vừa nói. Cả hai ta, ai cũng không nợ ai nữa, sau này tốt nhất cũng đừng gặp lại." Miêu Tư Lý nói rồi, liền bỏ lại Cao Ngôn, bước đến phía Cố Cách Cách.

Cao Ngôn chột nhớ đến buổi tối năm năm trước, sau khi Miêu Tư Lý kìm cương ngựa bên bờ vực thẳm, đẩy cô ta ra, liền nặng trĩu mê man ngủ. Và cô ta đã làm chút tiểu xảo, khiến cho Miêu Tư Lý sau khi tỉnh dậy nghĩ cả hai đã quan hệ với nhau. Miêu Tư Lý rất chán nản và hối hận, rồi dưới thế công kích nước mắt của cô ta đã ưng thuận hứa hẹn: "Trước khi cậu tìm được một người yêu chân thành, ngoại trừ việc làm người yêu của cậu, chỉ không cần là yêu cầu vô lý, nhất định mình sẽ đồng ý cậu bất cứ đi đâu gì."

Lúc đầu cô ta còn tưởng Miêu Tư Lý chỉ lừa gạt, lời nói trên giường ai sẽ coi là thật? Quan trọng nhất, tại sao Miêu Tư Lý phải hứa hẹn với cô ta? Không nói đến việc thực tế chẳng có chuyện gì xảy ra, mà coi như có thì sao chứ? Lần đầu của cô ta chính là cho người đàn ông kia, Miêu Tư Lý có chẳng chỉ là người cô ta gọi tới để an ủi. Vậy mà không ngờ qua mấy năm, Miêu Tư Lý lại là người nói được làm được, hơn nữa còn chẳng chút nghi ngờ gì về việc ấy. Ngoài chuyện không yêu cô ta, quả thật Miêu Tư Lý đối với người bạn này không tiếc cả mạng sống.

Thật ra cô ta cũng biết, Miêu Tư Lý thật tâm coi cô ta là bạn, thương cho hoàn cảnh mới quan tâm cô ta như vậy. Có đôi khi cô ta cũng tự hỏi mình, Cao Ngôn à, Miêu Tư Lý đối với mày tốt như vậy mà mày không cảm thấy thẹn với cậu ấy sao? Lương tâm để cô ta cúi đầu nhưng sự thật lại khiến cô ta phải ngẩng dậy. Cho dù Miêu Tư Lý có làm vậy thật, thì những cái đó cũng không phải đi đâu mà cô ta muốn!

Cao Ngôn nhìn theo bóng dáng Miêu Tư Lý, nở một nụ cười lạnh lẽo. Bé yêu à, cậu cho rằng chỉ nói vài câu tuyệt tình là xong sao? Bây giờ trò chơi mới bắt đầu.

***

Miêu Tư Lý vốn định chạy đến bên cạnh Cố Cách Cách, nhưng nửa đường lại bị Miêu Nhã chặn.

Bên này Lục Liên Thủy cũng xuất hiện trong đại sảnh, đi tới sân khấu giữa sảnh nhận lấy micro của người dẫn chương trình, trầm giọng nói: "Hoan nghênh mọi người đã ghé thăm tệ xá. Đêm nay tôi muốn long trọng giới thiệu với tất cả mọi người -- "

Ánh mắt của Cố Cách Cách và những người khác đều dời đến hai mẹ con Miêu Nhã.

Lại nghe thấy Miêu Tư Lý rống lớn với Miêu Nhã một câu: "Con không phải đồ chơi của mẹ!"

CÁCH CÁCH GIÁ LÂM

Lạc Khuynh
dtv-ebook.com

Chương 77

"Hoan nghênh đã ghé thăm tệt xá. Đêm nay tôi muốn long trọng giới thiệu với tất cả mọi người -- "

Khi ánh mắt của tất cả đều đặt trên người Miêu Nhã và Miêu Tư Lý, thì Lục Liên Thủy - Chủ tịch của MUMU đồng thời cũng là bố của Miêu Tư Lý, lại đưa tay chỉ về phía cầu thang lên lầu. Ngoại trừ những người không biết, còn lại tất cả đều như lọt vào trong sương mù, nhìn theo hướng chỉ lên thì thấy một người phụ nữ khoảng năm mươi tuổi, đang cầm tay một thanh niên hai mươi chạp rãi đi xuống. Cả hai đều mặc trên người những bộ lễ phục đắt tiền, cùng khuôn mặt tươi cười thản nhiên rất có tu dưỡng.

"Một người là Lục Phương Hoa - em gái tôi, người kia chính là con trai em ấy - Lâm Văn Hiên, cháu ruột tôi." Lục Liên Thủy giới thiệu hai người hiện giờ đang đứng bên cạnh ông.

Lúc này mọi người mới tỉnh ngộ, chỉ có Miêu Tư Lý cười lạnh khinh thường, còn vẻ mặt Miêu Nhã lại trầm tư suy nghĩ.

Lục Liên Thủy nói: "Hai mươi mấy năm trước, em gái tôi lấy chồng ở nước ngoài. Gần đây mới trở về, mang theo công ty mỹ phẩm RAYMAY của chồng, với ý muốn phát triển trong nước, hơn nữa còn dùng nhãn hiệu độc lập để liên kết hợp tác với MUMU. Mấy ngày nữa, MUMU cũng sẽ họp báo công bố rõ kế hoạch này. Bữa tiệc hôm nay chính là tiệc chào mừng, mọi người ngồi đây đều là những người bạn mà tôi đã hợp tác lâu năm, nên tôi muốn mượn cơ hội này để giới thiệu em gái tôi với mọi người."

Những người được mời với tư cách khách quý, trước cũng có nghe về RAYMAY, tuy quy mô không lớn nhưng cũng không thể khinh thường, giờ

nghe thấy tin này, không khỏi đổi sắc mặt. Vốn MUMU cũng đã là thương hiệu đứng đầu của ngành mỹ phẩm, giờ lại còn liên kết với RAYMAY, quả thật như hồ mọc thêm cánh, sau này sợ rằng càng khó cạnh tranh hơn trước rất nhiều.

"Mẹ trăm phương ngàn kế nhiều năm như vậy, cũng chỉ vì muốn được chia một chén canh. Giờ kết quả một nửa giang sơn bị người giành mất, mẹ nói xem, con nên cười nhạo hay thương xót cho mẹ đây?"

"Có đứa con gái nào nói chuyện với mẹ như vậy không?"

Miêu Tư Lý hừ nhẹ: "Con chỉ nói sự thật thôi."

Miêu Nhã nghiêng mặt, liếc cô: "Chỉ cần con nghe theo lời mẹ, phần con đáng được nhận cũng sẽ không bị mất."

Miêu Tư Lý lạnh giọng cắt đứt bà: "Con nói lại lần nữa, con không muốn! Con không phải công cụ để mẹ kiếm tiền, mẹ có bản lĩnh thì hãy dùng chính năng lực của mẹ đi tranh giành, chứ đừng mang con ra làm đồ trao đổi!"

Miêu Nhã tận tình khuyên bảo: "Mẹ làm nhiều việc như vậy không phải là vì con sao?"

"Vì con?" Miêu Tư Lý không thềm để ý, "Con có thể dựa vào năng lực chính mình kiếm sống tốt hơn gấp trăm lần so với đám người ăn nhờ ở đậu chờ bố thí kia."

Miêu Nhã mắng: "Ông ấy là bố con, con kế thừa sản nghiệp của bố là lẽ đương nhiên. Công ty của bố con trị giá mấy trăm triệu, lớn hơn cái công ty bé tí kia của con không biết bao nhiêu lần. Công ty con còn nuôi không nổi tài xế lái xe, bộ đầu con làm bằng đá sao? Mà việc như vậy cũng không biết suy nghĩ?"

Miêu Tư Lý cười lạnh: "Đừng quá đêcau con. Nếu ông ta muốn nhận con làm con gái, vì sao đến bây giờ vẫn luôn giấu giếm? Nhìn mấy người bên cạnh ông ta giờ là ai đi. Em gái hai mươi mấy năm không gặp, đó mới

là máu mủ của ông ta. Còn mẹ, theo ông ta hai mươi mấy năm, ngay cả danh phận cũng không có. Chẳng lẽ đến bây giờ, mẹ vẫn không chịu tin ông ta chỉ là kẻ máu lạnh sao?"

Miêu Nhã thần nhiên nói: "Bố con là hạng người gì, mẹ hiểu hơn con. Mẹ hỏi con một câu, rốt cuộc con đó đồng ý hay không?"

Giọng điệu Miêu Tư Lý đầy kiên định: "Mẹ có hỏi con một ngàn lần, đáp án cũng luôn như vậy. Không muốn!"

Miêu Nhã nhướn mày: "Cố Cách Cách thực sự đáng giá để con làm vậy sao?"

Miêu Tư Lý không chút nghĩ ngợi đáp: "Phải." rồi dừng một chút, "Mẹ đã đồng ý cho hai chúng con yêu nhau. Mẹ không thể đổi ý."

"Trước đây mẹ đồng ý với con, bởi vì con không có người cạnh tranh. Dù bố con không muốn, nhưng cũng chỉ có mình con là con gái, đến lúc thực sự không trụ nổi, bố con không muốn cũng phải nhả ra. Giao công ty cho con ít nhất dễ chịu hơn giao cho người ngoài, nhưng tình thế bây giờ không giống trước, Lâm Văn Hiên là cháu ruột bố con, xem như cũng là nửa người Lục gia. Hơn nữa, với hiểu biết của mẹ về Lục Phương Hoa, nếu cô ta muốn lấy MUMU, thậm chí cho con trai cô ta làm con thừa tự của bố con cũng được, đến lúc đó con gái của mẹ à. Con thật chẳng còn gì."

Vẻ mặt của Miêu Tư Lý cũng trầm xuống, nắm vai Miêu Nhã: "Không có thì không có thôi mà mẹ. Đừng tranh giành nữa! Trước đây ở công ty, mẹ và chị dâu cấu xé lẫn nhau đã đủ mệt mỏi rồi. Giờ lại còn xuất hiện thêm hai người lợi hại. Một cây làm chẳng nên non, làm sao mẹ có thể đấu thắng cả ba người bọn họ? Bỏ đi thôi, hoặc là trở về bên Lục Liên Thủy, làm một quý phu nhân. Mẹ đã theo ông ta nhiều năm như vậy, chắc chắn ông ta sẽ không bạc đãi mẹ đâu. Hay mẹ sống cùng con cũng được, con tuy kiếm không được nhiều tiền, nhưng nuôi mẹ vẫn không vấn đề, chỉ cần mỗi tháng mẹ mua ít đi vài cái túi là được."

"Coi như con cũng có lòng hiếu thảo." Miêu Nhã đáp trả cô một câu, sau đó nói, "Diệp Mạn Diệp làm sao được xem là đối thủ? Mẹ chưa bao giờ để mắt tới cô ta. Hơn nữa, cô ta cũng không phải thực sự muốn tranh chấp cùng mẹ. Cô ta nơi chốn chống đối mẹ, thật ra chỉ do căm hận mẹ vì người anh cùng bố khác mẹ kia của con thôi."

Miêu Tư Lý vẫn cho rằng cả hai tranh nhau để giành công ty, không nghĩ tới là vì anh trai cô, tò mò hỏi: "Vì sao?"

Miêu Nhã nói: "Cô ta vẫn cảm thấy, con là nguyên nhân làm anh con bị tai nạn, và mẹ chính là người chủ mưu đứng phía sau."

"Vậy càng không hợp lý. Mẹ và anh con không oán không thù, vì sao phải hại anh trai?"

Miêu Nhã chọc vào trán cô một cái: "Tuy mặt con nhìn có vẻ thông minh, thế mà ngay cả đạo lý đơn giản ấy cũng không nghĩ ra được sao? Nếu anh con còn sống, làm sao đến phiên con kế thừa tài sản của bố? Đương nhiên càng không đến phiên bọn họ." Miêu Nhã nói xong, lạnh lùng nhìn qua hai mẹ con đang nói chuyện cùng nhau.

Miêu Tư Lý tỉnh ngộ: "À, có nghĩa chị dâu cho rằng, mẹ vì con mới muốn thu dọn chướng ngại vật là anh con."

Miêu Nhã không muốn nói thêm gì: "Phải, cũng một cô ta nghĩ ra được. Lúc anh con còn sống, đúng là mẹ cảm thấy nó vướng tay vướng chân, nhưng cũng không đến nỗi làm ra việc đoạt tánh mạng người khác. Mẹ không ngu đến mức không biết đạo lý giết người phải đền mạng."

"Vậy mẹ nên nói rõ ràng với chị ấy. Mặc dù chị dâu bất mãn với mẹ, nhưng lại không đối xử tệ với con." Miêu Tư Lý nói đúng trọng tâm.

"Mẹ không làm thì việc gì phải giải thích? Cô ta muốn nghĩ thế nào thì tùy cô ta thôi. Nhưng mà..." Miêu Nhã đột nhiên nghĩ tới đi ầu gì, "Mẹ cũng nên tìm cơ hội để nói rõ với cô ta. Con nói đúng, giờ mẹ một cây làm chẳng nên non, thêm đống mình tốt hơn là thêm kẻ địch. Giờ ở công ty có

mẹ, con, Cỗ Cách Cách, phải cộng thêm cả Diệp Mạn Diệp mới miễn cưỡng coi như có thể lực ngang bằng với mẹ con Lục Phương Hoa."

Miêu Tư Lý tức giận: "Mẹ! Mẹ vẫn nghĩ tới chuyện đó sao? Còn định kéo cả Cỗ Cách Cách vào? Con không đồng ý. Mọi người muốn đấu sao thì đấu, chứ con và Cỗ Cách Cách không tham gia. Con ở lại MUMU một thời gian nữa rồi cũng từ chức, đến lúc đó sẽ mang cả Cỗ Cách Cách đi."

"Không được!" Miêu Nhã quát, "Con chẳng những phải đếm xỉa đến, mà còn phải dốc hết sức đấu lại cho mẹ. Dù đến cuối cùng phải lấy việc hôn nhân của con ra trao đổi, mẹ cũng không tiếc! Mẹ không thể để tâm huyết hai mươi mấy năm của mẹ bị hủy hoại chỉ trong chốc lát, càng không thể bị bại dưới tay Lục Phương Hoa!" Miêu Nhã nói xong, mặt đã lạnh hết như núi băng.

Miêu Tư Lý bưng bưng lửa giận: "Mẹ chẳng có quyền gì hết. Con không phải con cò trong tay mẹ."

Miêu Nhã lạnh lùng: "Nhưng con là con gái của mẹ!"

Miêu Tư Lý còn định tranh luận cùng bà, thì lại bị Miêu Nhã đẩy nhẹ vai, "Đợi lát nữa nói tiếp." Miêu Tư Lý theo ánh mắt của bà quay đầu lại, liền thấy hai mẹ con Lục Phương Hoa đi tới phía hai người.

Đợi sau khi hai người đến gần, Miêu Nhã nói với Miêu Tư Lý: "Tiểu Lý, chào hỏi người ta."

Miêu Tư Lý đầy bụng không tình nguyện, ngay cả Lục Liên Thủy, cô còn không muốn nhận làm bố, huống chi người lạ mới xuất hiện Lục Phương Hoa này. Có đi đâu vẫn nghe lời, không lạnh không nhạt nói một câu: "Chào cô."

Lục Phương Hoa nhìn Miêu Tư Lý, cười khê: "Tiểu Lý đúng không? Thật xinh đẹp, bộ dạng giống hệt mẹ cháu khi con trẻ."

Miêu Tư Lý không đáp lời, còn Miêu Nhã lạnh lùng cắt lời bà: "Vậy sao? Bây giờ nhìn tôi già lắm à?"

Lúc này ánh mắt Lục Phương Hoa mới chuyển dời tới người Miêu Nhã, nhìn chăm chú một lúc lâu, sau đó nói bốn chữ: "Phương hoa tuyệt đại."

Miêu Nhã đáp lễ bà: "Chị cũng vẫn giống như trước, lịch sự tao nhã." Rồi đột nhiên đổi lời, tấm tắc hai tiếng, "Đáng tiếc là qua người chị, tôi mới hiểu được cái gọi là 'thời gian như dao giết heo'."

Miêu Tư Lý phì cười ra tiếng. Đã rất lâu mẹ cô đã không nói lời cay nghiệt, còn giờ không những không vòng vo mà mở miệng nói thẳng. Giết gà lại dùng đến dao mổ trâu, bây giờ khích mẹ nói lời độc ác đến vậy cũng không nhiều người. Nghĩ vậy, không nhịn được đánh giá Lục Phương Hoa.

Nếu Lục Phương Hoa là em gái Lục Liên Thủy, đương nhiên nhỏ tuổi hơn ông. Trên khuôn mặt cũng nhìn ra được bà khoảng độ tuổi năm mươi, có đi đâu đúng như hình dung của Miêu Nhã, nhìn đầy lịch sự tao nhã. Người phụ nữ như vậy gần như không đáng nhắc tới tuổi tác, bởi vì khí chất đã sớm lấn át đi dung mạo của bà. Đương nhiên dung mạo của bà cũng không xấu như lời Miêu Nhã nói, thời gian như dao giết heo (...), Lục Phương Hoa nhìn qua là một người phụ nữ rất có mị lực.

Miêu Tư Lý càng thêm xác định, mẹ cô hẳn có thù hằn với Lục Phương Hoa. Kỳ diệu hơn, hình dung của hai bà dành cho nhau rất chính xác, phương hoa tuyệt đại và

lịch sự tao nhã, vừa đúng lúc cũng là tên của đối phương. Miêu Tư Lý sờ cằm, nhìn cả hai suy ngẫm.

Miêu Nhã không cho Miêu Tư Lý tiếp tục tò mò thêm, nói với cô: "Con đi nơi khác đi, lát nữa hãy quay lại."

Lục Phương Hoa cũng nói với Lâm Văn Hiên: "Con và em họ đi dạo quanh đây đi."

Đợi đến khi Miêu Tư Lý và Lâm Văn Hiên đã đi xa. Lục Phương Hoa mới nhìn Miêu Nhã: "Nhã nhi, đã lâu không gặp."

CÁCH CÁCH GIÁ LÂM

Lạc Khuynh
dtv-ebook.com

Chương 78

Miêu Tư Lý hoàn toàn không có hứng thú tiếp đón người anh họ từ trên trời rơi xuống. Sau khi bước đến phía Cỗ Cách Cách, giới thiệu hai bên với nhau xong, liền ném Lâm Văn Hiên cho Cỗ Vân và Khâu Lộc Minh, còn cô kéo Cỗ Cách Cách lên lầu. Tuy cô không sống ở đây, nhưng Miêu Nhã vẫn dọn dẹp một phòng dành cho cô.

Đóng cửa lại, cuối cùng hai cô cũng có không gian riêng ở bên nhau.

Miêu Tư Lý có rất nhiều lời muốn nói, nhưng câu đầu tiên lại là: "Vừa nãy chị nhảy thật đẹp."

Cỗ Cách Cách cười: "Cảm ơn lời khen. Thật ra tôi rất muốn nhảy với em."

Miêu Tư Lý cúi đầu nhìn chiếc đầm dạ hội trên người, khẽ thở dài.

Cỗ Cách Cách nhéo khuôn mặt uể oải của cô, hỏi: "Làm sao vậy?"

Miêu Tư Lý có chút buồn, nói: "Em mặc váy."

Cỗ Cách Cách kéo cô quay một vòng, Miêu Tư Lý đang mặc một chiếc váy dài màu trắng cắt ngang ngực, tà váy chạm đất. Váy này do chính tay cô chọn, thiết kế duyên dáng nhẹ nhàng, làm tôn lên dáng người cao gầy hoàn mỹ của Miêu Tư Lý. Cỗ Cách Cách ôm cổ cô: "Tôi thích nhất bộ dạng của em bây giờ, vừa xinh đẹp vừa mê người, đầy hương vị phụ nữ."

Miêu Tư Lý lập tức vui vẻ, ôm chặt lấy eo cô, khẽ nói: "Trước đây, mỗi khi tức giận, chị lại hung dữ nói không thích con gái, làm em lo lắng khổ sở không thôi. Nếu chị không thích điểm khác, em còn có thể sửa, nhưng nếu chị không thích em vì là con gái, thì thật không có cách nào."

Cố Cách Cách lắc đầu: "Tôi thích em chỉ vì em là Miêu Tư Lý. Bất kể em của năm năm trước hay năm năm sau, tôi đều rất thích. Em không cần thay đổi gì cả, nếu em quá tốt đến không có chút khuyết điểm sẽ làm tôi áp lực hơn."

Miêu Tư Lý cong miệng, tỏ vẻ đáng thương: "Nhưng chị là người như vậy, nên mới khiến em áp lực mỗi ngày."

Đôi lông mi dài như bị thấm nước của Cố Cách Cách dịu dàng nhìn cô: "Tôi thực sự tốt đến vậy sao?"

Miêu Tư Lý nhìn đôi mắt ươn ướt và cực kỳ động lòng người của Cố Cách Cách liền say mê, tận lực gật đầu.

"Nhưng mà tôi lại chẳng có chút dũng cảm nào. Nếu không nhờ em, duyên phận của chúng ta đã sớm kết thúc từ năm năm trước." Mỗi lần Cố Cách Cách nghĩ đến đi đầu đó, đều cảm thấy cần phải quý trọng gấp đôi hiện tại, yêu thương gấp đôi người con gái ở trước mắt mình.

Nhắc tới việc này, lại khiến Miêu Tư Lý xúc động. Nếu không phải mẹ cô cho biết, chỉ sợ đến bây giờ cô cũng không thực sự hiểu rõ con người Cao Ngôn, rồi lại thấy chán nản vì những hiểu lầm không đáng có giữa cô và Cố Cách Cách. Hóa ra nguyên nhân năm năm ly biệt là bởi vì Cao Ngôn, chỉ thiếu chút nữa cô đã chính tay vứt bỏ đi hạnh phúc. Chẳng những lặp lại rất nhiều lần che chở cho Cao Ngôn trước mặt Cố Cách Cách, còn từng nghĩ Cố Cách Cách không thấu tình. Mình quả thật đáng chết! Nhìn Cố Cách Cách, hỏi: "Vì sao không sớm nói cho em biết?"

"Gì cơ?" Cố Cách Cách nghi hoặc nhíu mày, rồi sau đó lập tức giãn ra, "À, em biết rồi sao? Là dì nói cho em biết?"

"Vì sao chị lại đi nói cho mẹ nghe, chứ không định nói cho em vậy?" Miêu Tư Lý ngoài miệng nói lời oán hận, nhưng trên mặt chỉ hiện lên vẻ đau lòng, xoa tóc Cố Cách Cách, hôn lên trán cô, "Thật xin lỗi, đã để chị chịu nhiều ủy khuất như vậy. Còn về em và Cao Ngôn..."

Cố Cách Cách vươn ngón tay đỡ trên môi cô, ngăn lại lời cô muốn nói: "Em không cần xin lỗi. Tôi nói cho mẹ em biết chỉ vì tôi thực sự không giải quyết được, còn không nói cho em vì không muốn em khổ sở trong lòng, giống như bây giờ vậy. Có đi đâu đi lại nói hết với em, chứng tỏ dì tin em hơn tôi tin em. Có lẽ em đã trưởng thành, đủ để gánh vác được tất cả mọi chuyện."

Miêu Tư Lý thâm tình nói: "Còn có thể bảo vệ chị."

"Cao Ngôn đã nói gì? Vừa nãy thấy em và cô ta nói chuyện một lúc lâu, cô ta chịu buông tay sao?" Cố Cách Cách không thể không lo lắng hỏi.

"Không cần để ý đến Cao Ngôn. Em chỉ lo chị sẽ để ý, để ý em và cậu ta..." Miêu Tư Lý dừng một chút, rồi nói, "Đối với chuyện đêm hôm đó, em thực sự không có chút ấn tượng nào. Em thậm chí còn từng hoài nghi liệu có phải đã xảy ra thật không? Nhưng nếu Cao Ngôn có thể mang đoạn video đó ra để áp chế chị, vậy xem ra đúng là thật. Em không sợ cậu ta cho cả thế giới biết, chỉ sợ sau này chị ghét bỏ em, không quan tâm đến em..."

Cố Cách Cách cắn cánh môi của Miêu Tư Lý, nuốt lời cuối cùng của cô vào trong miệng, sau đó buông lỏng, nhẹ phả hơi thở lên cánh môi thơm, kiên định nói: "Vĩnh viễn sẽ không."

Miêu Tư Lý giống như nhận được ủng hộ, nghiêm túc nói: "Em hứa với chị, tuyệt đối sẽ không để việc này xảy ra lần nữa. Em cũng không phải loại diễn viên bán da bán thịt, làm sao có thể làm đối tượng mua vui trong mắt người đời? Cao Ngôn có bao nhiêu thủ đoạn em đâu biết, nếu cậu ta bất nhân cũng đừng trách em bất nghĩa, hơn nữa em sẽ ra tay trước, tránh hậu họa về sau." Ai cũng có mặt tàn nhẫn, trước kia là nhường cô ta thôi, giờ đây tuyệt đối không nương tay nữa, bởi vì Cao Ngôn đã đụng đến cô.

Cố Cách Cách lập tức bị khí thế sắc bén trên người Miêu Tư Lý thuyết phục. Cô yêu nhất khi Miêu Tư Lý cường thế như vậy, giống như một kỵ sĩ dũng cảm, tay nắm bội kiếm che chắn trước mặt cô, đưa cô vượt qua mọi chông gai. Giờ khắc này cô cam tâm tình nguyện làm người phụ nữ sau lưng Miêu Tư Lý, đứng dưới ánh sáng phía sau mà cảm thấy hạnh phúc không thôi. Có đi đâu đối diện cả hai lại chính là Cao Ngôn, một người

không biết xấu hổ, thậm chí không cần đến da mặt. Cô không thể để Miêu Tư Lý một mình chống chọi với cô ta. Cô cầm tay Miêu Tư Lý, cất giọng dịu dàng: "Không sợ đối thủ giống như thần, chỉ sợ chiến hữu giống như heo. Hãy để tôi hỗ trợ em."

Tuy Miêu Tư Lý cảm thấy làm một mình dám chắc hơn, nhưng vẫn không chút do dự gạt đầu. Cô vĩnh viễn thích cảm giác Cố Cách Cách đứng bên cạnh, nhưng lại có rất nhiều việc không thể để cả hai cùng đối mặt, như là...

"Chị có cách nào xóa đi ý niệm tranh đoạt với người Lục gia trong đầu mẹ em không?" Miêu Tư Lý vô cùng phiền muộn hỏi. Cô có thể quyết tâm phân rõ giới hạn với Cao Ngôn, nhưng Miêu Nhã là mẹ cô, cho dù yêu cầu của bà có vô lý đến đâu, cũng không thể hoàn toàn cự tuyệt.

"Với bà cô kia của em?" Cố Cách Cách rất nhanh liền hỏi đúng trọng điểm. Miêu Tư Lý từng nói với cô, bữa tiệc này vốn là bữa tiệc để nhận người thân. Kết quả người thân có nhận, nhưng không phải nhận hai mẹ con Miêu Nhã, mà là em gái hai mươi mấy năm không gặp của Lục Liên Thủy. Lục Phương Hoa không những mang theo lực lượng hùng hậu trở về gia nhập liên minh MUMU, mà còn được Lục Liên Thủy trực tiếp bổ nhiệm thành đồng Chủ tịch, còn con trai Lâm Văn Hiên của bà thì đảm nhiệm chức vị Phó tổng giám đốc. Điều này hiển nhiên lay động đến địa vị của Miêu Nhã, hơn nữa còn không phải chỉ ở công ty, mà thậm chí còn ở quyền thừa kế của Miêu Tư Lý - thiên kim Lục gia. Cố Cách Cách không quên ước định bí mật giữa cô và Miêu Nhã, để có thể ở bên Miêu Tư Lý, cô nhất định phải giúp Miêu Tư Lý lấy được đồ thuộc về mình. Đây cũng là một trong những nguyên nhân cô khuyên Miêu Tư Lý đừng đối lập với bố. Tuy đồng ý Miêu Tư Lý, sau này sẽ nói với cô bất cứ việc gì, nhưng chuyện này không những cần phải che giấu, mà còn không được để lộ dấu vết ra.

"Đúng vậy, mẹ em thậm chí còn nói, không tiếc bức em kết hôn sinh con, chỉ để giành được quyền thừa kế."

Cố Cách Cách giật mình: "Mẹ em thực sự nói vậy?"

Miêu Tư Lý gật đầu: "Em thực sự không thể hiểu nổi. Mẹ tranh giành những thứ chết cũng không thể mang theo này để làm gì chứ? Em chỉ hy vọng có thể cùng chị và mẹ có một cuộc sống đơn giản, thế là đủ rồi."

"Mỗi người đều có mục đích theo đuổi khác nhau. Như em nói, mẹ em không danh không phận đi theo bố em hơn hai mươi năm, đây là đi đâu không phải ai cũng có thể chịu đựng được. Về điểm ấy, tôi rất bội phục dì." Cố Cách Cách tò mò hỏi, "Mà mẹ em có yêu bố em không?"

Miêu Tư Lý cau mày: "Em cũng không biết, nhưng giống như không có yêu thì cũng có tình, vì dù sao đã sống bên nhau nhiều năm như vậy. Nhìn mẹ em cũng không giống dạng có ý chí sắt đá không hiểu tình yêu là gì. Dù chẳng biết mẹ nghĩ gì, nhưng việc này có chết em cũng không đồng ý." sau đó dịu dàng hỏi, "Cố Cách Cách, nếu có một ngày em thực sự không còn gì, chị vẫn còn nguyện ý ở bên em không?"

Cố Cách Cách nhếch khóe môi: "Sao em lại không còn gì? Chẳng phải còn có tôi sao? Còn một cái đầu thông minh này nữa."

"Đúng nha, em còn muốn nuôi chị mà! Sao có thể nói lời ứ dột vậy chứ?" Miêu Tư Lý lập tức hăng hái, nói lời thề son sắt, "Cố Cách Cách, em sẽ là phiếu cơm dài hạn của chị, sẽ còn hữu hiệu đến hơn hai mươi năm sau."

Trong mắt Cố Cách Cách tràn đầy ý cười, còn sờ đầu cô: "Được rồi, nhìn em có thành ý như vậy, tôi sẽ cố nhận."

Miêu Tư Lý cất cao giọng, nghiêm trang trả lời: "Cám ơn bà xã chuẩn tấu."

Đây là lần đầu Cố Cách Cách nghe cô gọi mình bà xã, lập tức nâng mặt, sáng giọng: "Ai là bà xã của em? Ngay cả mẹ em còn biết em chính là tiểu thụ... A."

Miêu Tư Lý bá đạo lập tức bịt miệng cô, hôn đến khi sắp hít thở không thông mới buông ra, hung ác nói: "Cho chị thêm một cơ hội nữa, có phải hay không?"

Từ "Không" còn chưa được Cố Cách Cách thốt ra khỏi miệng, nhưng từ hình dáng phát âm đã bị Miêu Tư Lý ngăn lại bằng nụ hôn, cứ lặp đi lặp lại vài lần như thế, cuối cùng Cố Cách Cách đầu hàng. Trong mắt đầu là thẹn thùng, đỏ mặt, nói một câu nhỏ đến gần như không thể nghe: "Phải."

Miêu Tư Lý lập tức vui vẻ ra mặt, tràn đầy tự đắc, nghĩ thầm. Thông minh như em chẳng lẽ không trị được chị sao? Sau đó không trêu đùa nữa, mà nâng mặt cô lên dịu dàng hôn.

Nếu như không có người bất lịch sự gõ cửa, thì có lẽ cả hai đã có thể làm một số việc trẻ con không nên tò mò.

Miêu Tư Lý buông Cố Cách Cách ra, bước tới mở cửa, thấy Diệp Mạn Diệp đang đứng phía ngoài.

Đầu tiên Ánh mắt Diệp Mạn Diệp dừng trên đôi môi hơi sưng đỏ của Miêu Tư Lý, sau đó nhìn thấy đầu tóc Cố Cách Cách có đôi chút hỗn loạn đứng đằng sau, lập tức hiểu ra cô đã đến không đúng lúc.

"Tìm em có việc gì?" Miêu Tư Lý hỏi.

Diệp Mạn Diệp nhẹ lắc đầu: "Không có việc gì, chỉ là định xem em có ở trong phòng hay không? Không quấy rầy hai người nữa."

Miêu Tư Lý đóng cửa lại, hướng Cố Cách Cách nhún vai: "Chị ấy nói chỉ đi ngang qua chào một tiếng."

Nhưng Cố Cách Cách không thể bỏ qua sự mất mát trong ánh mắt Diệp Mạn Diệp lúc xoay người, cười hỏi: "Miêu Tư Lý, em thật là vạn người mê. Đường như chị dâu em có ý tứ với em đấy."

Miêu Tư Lý liếc cô: "Sao cũng được." sau đó ôm cô tiếp tục việc chưa làm xong.

***

Diệp Mạn Diệp đứng trên bậc thang lầu, nhìn một lượt quanh đại sảnh, sau khi thấy Cố Vân đang một mình uống rượu trong góc, liền bước tới phía chị.

CÁCH CÁCH GIÁ LÂM

Lạc Khuynh
dtv-ebook.com

Chương 79

"Một mình sao?" Diệp Mạn Diệp ng ẫ xuống đối diện Cố Vân.

Không biết có phải do đã uống quá nhiều, tốt xấu gì Diệp Mạn Diệp cũng là thủ trưởng, vậy mà Cố Vân lại đáp lời với giọng tùy tiện: "Nhìn cũng thấy r ẫ." Chỉ kém ném một cái nhìn xem thường cho Diệp Mạn Diệp, như ý nói biết rõ còn cố hỏi.

Có đi đâu Diệp Mạn Diệp cũng không để tâm, thuận miệng hỏi: "Người đàn ông luôn cùng đi với cô đâu?"

Cố Vân nhìn quanh một vòng, thấy Khâu Lộc Minh đang nói chuyện với Lâm Văn Hiên ở cách đó khá xa. Hai người đều từng sống ở nước ngoài, cho nên chắc có nhiều chuyện để nói. Cố Vân không muốn xen vào bọn họ, hơn nữa còn buồn phiền về chuyện ban sáng, nên chỉ nói với Khâu Lộc Minh, "Chị muốn yên tĩnh chút".

Diệp Mạn Diệp cũng theo ánh mắt Cố Vân nhìn qua đó: "Nhìn rất không t ẫ, là người theo đuổi cô sao?" Cô vẫn nhớ Cố Vân từng nói, 'đàn ông mà đáng tin, có lẽ heo nái cũng leo cây'.

"Lộc Minh á?" Cố Vân đang uống rượu thiếu chút nữa bị sặc, ho khan một chút, mới nói, "Cậu ấy là người theo đuổi em tôi."

Diệp Mạn Diệp khẽ hừ, lạnh lùng nói: "Cố Cách Cách? Cô ta thật đúng là người gặp người thích."

Cố Vân có chút kinh ngạc ng ẫ đầu, bởi vì chị nghe thấy sự bất mãn trong lời Diệp Mạn Diệp. Sau khi chị làm trợ lý cho Diệp Mạn Diệp, ấn tượng của chị về người phụ nữ này chính là một núi băng, không yêu không hận, cũng không có cảm tình. Vậy mà giờ không hiểu sao lại có

thành kiến với bé út nhà chị? Cố Vân nhìn Diệp Mạn Diệp âm thầm suy nghĩ.

Diệp Mạn Diệp bị ánh mắt của chị làm cho không thoải mái. Ngoài người chồng đã khuất của cô, thực sự còn chưa có ai như Cố Vân đánh giá cô không chút kiêng sợ thế này. Đương nhiên đây cũng là vì cô cố ý muốn giữ khoảng cách với mọi người. Trong mắt ánh lên hờn giận, ngoắc người hầu mang một ly rượu đến cho mình, lại thấy ly của Cố Vân cũng đã hết, liền nói người hầu mang tới hai ly.

Kết quả ngay khi Cố Vân nhận được ly rượu liền uống một hơi cạn sạch, còn nói với người hầu: "Làm phiền mang thêm một ly nữa."

Vì có chút hăm hực, Diệp Mạn Diệp mới uống rượu, không ngờ có người còn cần hơn cả cô, giống như có ý muốn mượn rượu tiêu sầu. Sau khi nhìn Cố Vân uống hết liên tục ba ly rượu, hỏi: "Cô đang có chuyện buồn sao."

Về mặt Cố Vân vốn đã đầy phong tình, bởi vì uống rượu càng tăng thêm vài phần biếng nhác, chỉ nhú mày cũng khiến mọi lực tràn lan, cười nhẹ hai tiếng: "Ly hôn có tính không?"

Diệp Mạn Diệp chuyển ánh mắt đến bàn tay đang cầm ly rượu của chị, quả nhiên không còn nhẫn cưới. Trên ngón áp út chỉ còn lại một vết ngón hồng, cảm giác bức bối đối với Cố Vân vừa nảy cũng tan đi. Nếu so về sầu khổ giờ phút này, quả thật cô kém Cố Vân, đương nhiên lúc Vũ Hân mất thì không ai có thể so được với cô, nên không nói thêm gì. Diệp Mạn Diệp cứ như vậy yên lặng nhìn Cố Vân.

Cố Vân hỏi: "Thế nào, muốn nghe chuyện của tôi?"

Diệp Mạn Diệp nhếch chút khóe miệng: "Dù sao tôi cũng rảnh, nghe một chút cũng không sao."

Cố Vân vẫn luôn đè nén đầy bụng tâm sự, sau khi uống rượu lại càng muốn tìm người giải tỏa. Đối tượng mà chị trút thường là Cố Cách Cách, nhưng giờ này không biết bé út đã chạy đi đâu, bây giờ có người đồng ý

lắng nghe, đương nhiên chị cũng không khách sáo gì, cho dù người này chẳng chút thân thiết.

Dù ngồi trong góc nhưng Cố Vân vẫn thấy có chút ồn ào, đứng dậy, nói với Diệp Mạn Diệp: "Tìm chỗ nào yên tĩnh trước đã." Có lẽ Cố Vân đã thực sự say, nên trước khi ra khỏi cửa, chị còn sai Diệp Mạn Diệp mang theo một chai rượu đỏ.

Khi đi ngang qua Khâu Lộ Minh, Cố Vân nói với cậu: "Nếu thấy Cố Cách Cách thì nói với con bé, chị đi cùng Tổng giám đốc Diệp, không cần tìm chị."

Cố Vân vốn không quen đường trong nhà Lục gia, nên đi theo sau Diệp Mạn Diệp vòng quanh vô số ngã rẽ, đi tới một vườn hoa nhỏ. Trong vườn hoa có đặt một chiếc xích đu, bầu không khí tràn ngập hương hoa thơm ngát, hết như một tác phẩm nghệ thuật dưới ánh trăng.

Kỳ thật vườn hoa nhỏ này là do Diệp Mạn Diệp tìm người sửa lại. Trừ những công nhân chăm sóc vườn hoa thì có rất ít người đến đây, coi như là lãnh địa của riêng cô.

Diệp Mạn Diệp ngồi xuống xích đu, còn Cố Vân ngồi xuống ghế đá đối diện cô.

"Phải rồi, tôi vẫn chưa cảm ơn chị đã mời tôi tham dự bữa tiệc tối nay." Cố Vân nâng ly rượu trên tay hướng phía Diệp Mạn Diệp: "Cảm ơn Tổng giám đốc Diệp tôn trọng một trợ lý nhỏ bé như tôi."

Ở trong khu vực cá nhân, Diệp Mạn Diệp hiếm khi được thả lỏng, cũng vui đùa: "Thì ra cô còn biết mình là trợ lý của tôi. Bình thường nhìn bộ dáng không coi ai ra gì của cô, tôi còn tưởng mình là phụ tá của cô nữa đấy."

Suýt chút nữa Cố Vân đã bật cười, yếu ớt nói: "Không thể nào! Tôi luôn rất tôn trọng chị mà."

"Có sao?" Đột nhiên Diệp Mạn Diệp cảm thấy hứng thú, tích cực quở trách: "Đầu tiên, cô đi và về còn đúng giờ hơn tôi."

Cố Vân nói: "Đúng giờ đúng giấc là biểu hiện của một nhân viên ưu tú."

"Trợ lý trước kia của tôi, chín giờ làm việc thì tám giờ đã đến công ty sửa sang lại tư liệu chuẩn bị cho một ngày làm việc mới. Lúc tan việc, nếu tôi chưa về thì cũng tuyệt đối không về trước."

Cố Vân giải thích: "Việc đó chỉ có thể nói, cô ấy làm việc kém năng suất."

Diệp Mạn Diệp cũng không phản bác, mà nói tiếp: "Tiếp nữa, chỉ có cô mới dám từ chối đi ra ngoài tiếp khách hàng cùng tôi."

Cố Vân nghĩ một chút: "À, chị nói ngày đó sao? Hôm đó con trai tôi bị sốt, tôi rất lo lắng nên không có tâm trạng theo chị đi ra ngoài gặp khách hàng. Nếu có đi, cũng sẽ chỉ làm hỏng bầu không khí, làm mất mối làm ăn thì sao bù nổi?"

Diệp Mạn Diệp lại liệt kê thêm một số việc như 'Bắt chước cách ăn mặc', 'Gặp mặt mà không chào hỏi', 'Lúc nói chuyện không nhìn vào mắt' vân vân và mây mây. Quả thật đúng là việc xấu loang lổ.

Nhưng Cố Vân luôn có thể tìm ra lý do để giải thích. Bắt chước cách ăn mặc là vì muốn học theo gu thẩm mỹ của Tổng giám đốc Diệp. Không chào hỏi vì không muốn bị nói tò mò việc cấp trên. Không nhìn vào mắt khi nói chuyện do sợ uy nghiêm của Tổng giám đốc Diệp...

Cố Vân giải thích, đến cuối cùng chẳng thêm giải thích, ai oán nói một câu: "Tổng giám đốc Diệp, chị thật xoi mói."

Diệp Mạn Diệp bị ghen. Cố Vân làm như thế mà còn không chịu thừa nhận chẳng coi Tổng giám đốc này ra gì?

Cố Vân thấy Diệp Mạn Diệp không nói gì, ý thức được mình có chút hơi quá, liền bào chữa: "Được rồi. Thật ra, vì tôi làm bà chủ gia đình đã lâu, nên quên mất mấy việc giao tiếp trong công ty, xin Tổng giám đốc Diệp thông cảm."

"Vì sao lại ly hôn?" Diệp Mạn Diệp đột nhiên hỏi.

Cố Vân cười khở: "Đã từng nói với chị rồi, chúng tôi chạy theo người khác."

Diệp Mạn Diệp lại hỏi: "Vì lý do gì, vì tiền sao?"

"Dù sao kết cục cũng giống nhau cả thôi, lý do còn quan trọng gì chứ?"

Diệp Mạn Diệp nói: "Rất quan trọng. Về vấn đề mối quan hệ này có đáng giá hay không, nhìn bộ dạng bây giờ của cô giống như vẫn chưa buông hẳn."

"Đầu có cả, ban đầu là vì tình, còn bây giờ là vì tiền."

Diệp Mạn Diệp có chút khó tin nhìn chị: "Ly hôn một kẻ như vậy còn đáng để cô lưu luyến?"

"Thật đáng khinh phải không? Tôi cũng hiểu, nhưng biết làm sao được? Tôi chính là loại 'thượng hạng' ấy."

Diệp Mạn Diệp thản nhiên: "Cô còn chưa là gì. Tôi đã thấy một người còn thượng hạng hơn cô."

"Hả?" Cố Vân tò mò.

Diệp Mạn Diệp cười lạnh: "Cô có thấy ai làm tình nhân cho một người mà đến tận hai mươi năm chưa?"

Cố Vân lập tức đoán được cô ám chỉ ai: "Chị nói Miêu Nhã?"

Diệp Mạn Diệp không nói gì coi như đã đúng.

"Chị thì sao? Chẳng mất lâu như vậy, không nghĩ tiếp tục tìm người khác à? Chị còn trẻ vậy mà." Cố Vân dừng một chút, rồi nói thêm, "Còn xinh đẹp, tài giỏi như vậy."

Diệp Mạn Diệp cười khẽ: "Vậy sao? Lâu lắm rồi không ai thẳng mặt khen ngợi thói phồn vinh tôi như vậy. Cảm ơn."

Cố Vân cũng cười: "Đó là vì chị độc thân quá lâu đấy. Cho nên phụ nữ cần phải tìm một người đàn ông yêu thương mình."

"Những lời này của cô thật cắt câu lấy nghĩa."

"Chẳng lẽ chị không nghĩ như thế sao? Tuy độc thân rất tự do, nhưng cũng rất trống trải mà?" Cố Vân chỉ mới ly hôn, nhưng đã cảm giác được cuộc sống một mình rất đáng sợ, tràn ngập cảm giác không có chỗ nương thân.

"Ý tôi, không nhất định là đàn ông, cũng có thể tìm một phụ nữ tốt giống như em gái cô vậy."

"Em gái tôi..." Cố Vân chỉ nói một nửa liền ngừng lại. Chị thật không hiểu tại sao em gái chị lại thích con gái, nhưng nhất định không phải vì cô đơn. Nghe lời Diệp Mạn Diệp nói dường như luôn có thành kiến với bé út, lập tức cả gan đoán, "Dường như chị rất có thành kiến với em gái tôi. Chẳng lẽ vì Miêu Miêu sao?"

Diệp Mạn Diệp hết như bị người vạch trần, tim đập dồn dập, vội vàng uống rượu che giấu.

Cố Vân thấy cô không phản bác liền biết mình đoán đúng, tiếp tục đoán sâu hơn: "Chị... thích em ấy?" Bây giờ đối với chuyện con gái thích con gái, Cố Vân đã hoàn toàn miễn dịch.

"Rót cho tôi một ly rượu." Diệp Mạn Diệp vươn tay ra, đưa ly rượu đến trước mặt Cố Vân, bởi vì chai rượu đang trên tay chị.

Cố Vân rót đầy một ly, còn chạm cốc với cô: "Cheers."

Diệp Mạn Diệp uống một hơi cạn sạch, sau đó vuốt ly rượu rỗng không, chậm rãi nói: "Tôi và chồng là bạn học đại học. Sau khi tốt nghiệp, anh ấy không để ý đến lời bố kiên quyết phản đối mà kết hôn với tôi. Sau khi cưới, tôi mới biết anh ấy có một gia thế hiển hách thế nào. Một người sinh ra trong hoàn cảnh bình thường như tôi bỗng chốc trở thành cô bé lọ lem. Vì gia cảnh không môn đăng hộ đối, muốn xứng với chồng, tôi chỉ có thể dùng năng lực trong công việc để giúp đỡ anh ấy, thế nên dù đã kết hôn mấy năm mà vẫn chưa có con. Đến lúc tôi muốn sinh con cho anh ấy thì xảy ra tai nạn. Anh ấy ra đi còn không kịp nói lời nào với tôi."

Dù chuyện xảy ra đã lâu nhưng mỗi lần nhớ đến cái chết của Lục Vũ Huân, lòng Diệp Mạn Diệp vẫn đau như dao cắt, có đi đâu lúc trước đâu để ở trong lòng không nói ra, hôm nay nói được ra khỏi miệng lại có cảm giác thật khác lạ, giống như được trút hết mọi nỗi khổ trong lòng. Cô đứng dậy khỏi bàn xích đu đến ng ẩ cạnh Cố Vân. Chị lại giúp cô rót thêm ly rượu.

Diệp Mạn Diệp chỉ nhấp một ngụm, rồi nói tiếp: "Chồng tôi là một người rất tài giỏi. Anh ấy chính là con cưng của trời, trên người có vô số hào quang. Cả ngày bị vây trong cám dỗ nhưng lại rất chung tình, đi đâu này hoàn toàn khác xa với bố anh ấy. Nếu bố của anh ấy không có nhiều tình nhân như vậy, thì cũng sẽ không có nhiều kẻ thù, Vũ Huân cũng sẽ không gặp bất trắc."

"Ý của chị, cái chết của anh ấy không phải là tai nạn ngoài ý muốn?" Cố Vân hỏi, còn một câu mà chị không dám thốt ra. Chẳng lẽ có liên quan tới Miêu Nhã?

Diệp Mạn Diệp nói: "Đám cảnh sát vô dụng kia nói là ngoài ý muốn. Tại sao lại có thể là tai nạn ngoài ý muốn chứ? Ngày đó người lái xe không say rượu, con đường cũng nổi tiếng an toàn, có rất ít việc ngoài ý muốn phát sinh, thế sao khi Vũ Huân đi trên đoạn đường đó lại xảy ra đúng dịp như vậy?"

Cố Vân trong lòng nghĩ. Không chừng là do anh ấy bạc mệnh. Có đi đâu chỉ để đó, nói tiếp lời cô: "Sau đó thì sao?"

"Kẻ gây tai nạn bị tù chung thân."

Cố Vân khuyên nhủ: "Bắt được kẻ gây tai nạn, ch ồng chị cũng có thể nhắm mắt."

Diệp Mạn Diệp lạnh lùng nói: "Không bắt được hung thủ thực sự, ch ồng tôi vĩnh viễn chết không nhắm mắt."

Cố Vân không muốn tranh luận thêm với cô v ề đ ề tài này, li ền cô ý chuyển đ ề tài: "Miêu Miêu thì sao? Cô đối với em ấy thế nào?"

Nhắc tới Miêu Tư Lý, vẻ mặt cứng ngắc lạnh băng của Diệp Mạn Diệp cuối cùng giãn ra, nhẹ nói: "L ần đầu tôi gặp Miêu Tư Lý là một năm sau khi Vũ Huân mất. Tuy Miêu Tư Lý là em cùng bố khác mẹ với Vũ Huân, nhưng bọn họ lại trông rất giống, đặc biệt là đôi mắt. Theo lý, tôi hẳn phải ghét em ấy, nhưng tôi lại giống như bị bỏ bùa, chẳng những không ghét mà còn thấy rất thân cận, dần dần cảm giác thân thiết đó chuyển thành cảm tình."

"Cho nên chị thích em ấy?" Cố Vân hỏi.

Diệp Mạn Diệp lắc đầu: "Thật ra tôi cũng không rõ loại cảm giác này là thế nào. Nó hoàn toàn khác so với Vũ Huân. Tôi biết tôi yêu Vũ Huân, nên đối với Miêu Miêu chắc không gọi là tình yêu. Nhưng mỗi khi nhìn thấy em ấy ở bên người khác, tôi sẽ cảm thấy không thoải mái."

Cố Vân nghe cô nói vậy lập tức yên lòng, chị không muốn vì bé út và Miêu Tư Lý ở bên nhau mà gây thù oán với Diệp Mạn Diệp. Nhưng mà bối cảnh gia đình Miêu Tư Lý cũng không phải dạng phức tạp bình thường, ai cũng không phải là người dễ chơi, không biết liệu bé út có thể sống yên ổn không nữa? Nghĩ vậy Cố Vân không khỏi toát mồ hôi thay Cố Cách Cách.

Còn Diệp Mạn Diệp nói xong câu chuyện li ền thở dài nhẹ nhõm, nhìn Cố Vân cảm kích: "Định là nghe chuyện của cô, kết quả lại để cô nghe tôi lải nhải lâu như vậy."

Cố Vân cười: "Đó là vinh hạnh của tôi."

Diệp Mạn Diệp nói: "Thật ra tôi là người không thích tâm sự, cô là người đầu tiên."

"Giấu trong lòng quá nhiều tâm sự thì mệt mỏi lắm, nói ra sẽ thoải mái hơn. Chị yên tâm, toàn bộ lời chị nói hôm nay chỉ có tôi và chị biết."

"Nói ra quả thật trong lòng thoải mái hơn. Cảm ơn cô, Cố Vân."

"Đừng cảm ơn." Cố Vân nhắc chai rượu trên tay lên, "Cảm ơn nó."

"Lần đầu tiên phát hiện rượu cũng là đồ tốt như vậy..." Diệp Mạn Diệp chạm ly vào chai rượu còn một nửa trên tay Cố Vân, "Uống cạn sao?"

Cố Vân cho cô một đáp án khẳng định: "Uống cạn."

"Tổng giám đốc Diệp..."

"Lúc không ở công ty, đừng gọi tôi là Tổng giám đốc, gọi thẳng tên tôi đi."

"Được rồi... Diệp Mạn Diệp... Vậy chị có tính toán gì không? Định sống độc thân suốt quãng đời còn lại sao?"

"Không biết, cô thì sao?"

"Tôi cũng không biết. Ít nhất sau khi quên được tên đã bại kia rồi mới nói tiếp được."

"Vậy cô nhanh tìm một người đi. Cách tốt nhất để quên tình yêu cũ chính là bắt đầu một tình yêu mới."

"Chị cũng vậy, chồng đã mất nhiều năm rồi, cũng nên sớm buông đi thôi."

"Nói cũng đúng, nhưng phụ nữ ba mươi mấy tuổi mà mới tìm đối tượng yêu đương chắc hẳn rất khó nhỉ?"

"A! Chì ba mươi mấỵ sao? Nhìn không ra đấỵ, nói xem chì ba mươi mấỵ? Giữa chúng ta ai lớn ai nhỏ?"

"Cô nói trước đi."

"Là tôi hỏi trước mà."

"A, hết rượu rồi..."

...

Chai rượu, ly rượu rỗng bị ném trên mặt đất. Hai người cùng ngã trên xích đu nhẹ nhàng đung đưa. Ánh trăng bàng bạc chiếu lên chiếc váy của cả hai khiến tình cảnh ấy càng thêm lung linh huyền ảo.

CÁCH CÁCH GIÁ LÂM

Lạc Khuynh
dtv-ebook.com

Chương 80

Miêu Tư Lý vốn định công khai quan hệ của cô và Cố Cách Cách trong bữa tiệc, nhưng vì Lục Phương Hoa xuất hiện mà hỏng hết. Còn Miêu Nhã thì hận không thể khiến hai cô chia tay ngay lập tức, sau đó gả cô cho ai đó để tranh giành gia sản. Làm sao cô có thể để bà như nguyện?

Cho nên hai cô cố ý trốn trong phòng không ra.

Cố Cách Cách vẫn còn có chút lương tâm, lo lắng nói: "Chị của tôi và Lộc Minh vẫn còn bên ngoài. Làm như vậy không tốt lắm đâu."

Miêu Tư Lý cũng khéo hiểu lòng người, tinh tế khuyên: "Mẹ em và Cao Ngôn cũng ở bên ngoài đấy, chị có thể ra ngoài tâm sự cùng."

Vì vậy Cố Cách Cách hoàn toàn từ bỏ ý định, thanh thản trốn trong phòng vai kề vai cùng Miêu Tư Lý.

Nhưng cũng không hề có chuyện gì quá phận xảy ra trong đêm hôm đó.

Cố Cách Cách thức dậy đầu tiên. Lúc tỉnh dậy còn nhìn thấy chiếc TV LCD trên tường vẫn đang phát đi phát lại bài 《Chuyện tình cây sơn trà*》 do Miêu Tư Lý tìm được trong ngăn kéo. Đây là căn phòng Miêu Nhã đặc biệt chuẩn bị cho Miêu Tư Lý, nên đương nhiên CD này cũng do bà bỏ vào, phải nói sở thích của Miêu Nhã thật là, chắc chắn...

(*: Bài hát chủ đề của phim điện ảnh cùng tên 《山楂树之恋》 (tên tiếng Anh: Under the hawthorn tree) của Trương Nghệ Mưu. Phim nói về một câu chuyện tình yêu buồn giữa cô nữ sinh trẻ tuổi và một anh chàng trí thức nông thôn.)

Vì vậy, khi hai cô xem đến một nửa, thì như lẽ thường ngủ luôn.

Cố Cách Cách nhìn thoáng qua đồng hồ trên tường, kim giờ đã chỉ đến số bảy. Cô và Miêu Tư Lý vậy mà coi ghế sofa như giường, ngủ tròn một đêm. Nhìn lại chiếc váy đầy nếp nhăn trên người, rồi nhìn sang Miêu Tư Lý cũng y như thế đang ngọt ngào ngủ bên cạnh, Cố Cách Cách cười lắc đầu. Người phải quen giường mới ngủ được như cô, vậy mà lại ở một nơi xa lạ ngủ tròn một đêm, quả nhiên chỉ cần có Miêu Tư Lý bên cạnh, dù trời có sập cô cũng không hề lo lắng.

Miêu Tư Lý cũng giật mình tỉnh dậy, mở mắt nhập nhòe nhìn Cố Cách Cách, sau đó nhìn bốn phía xung quanh, vẻ mặt mờ mịt hỏi: "Chúng ta ở đâu vậy?"

Cố Cách Cách đẩy đầu cô xuống, trách cứ: "Vừa ngủ liền quên hết tất cả, chẳng có chút ý thức cảnh giác nào cả."

Lúc này Miêu Tư Lý mới hoàn toàn tỉnh táo, kinh ngạc thốt lên: "Em lại ngủ quên mất."

Cố Cách Cách liếc cô: "Em yêu, trời sáng rồi."

Miêu Tư Lý hét to "A" một tiếng, bật nhảy dậy từ sofa, chạy vội tới phía cửa, hé một khoảng nhỏ nhìn ra bên ngoài. Sau khi chắc chắn cả hai bên đều không có người, mới quay đầu lại ngoắc Cố Cách Cách: "Mau thừa lúc mẹ em còn chưa dậy, chúng ta lên chuồn thôi."

"..." Cố Cách Cách không nói, chỉ liếc cô xem thường.

Hai cô mặc kệ váy áo còn rối bù giống như khăn lau, hết như trộm rón ra rón rén đi ra ngoài.

Vừa mới đi hai bước, chợt nghe có tiếng mở cửa, động tác nhấc chân của hai cô nhất thời dừng ở không trung (...), rồi cùng quay đầu nhìn về phía có tiếng động.

Cửa phòng bật mở. Khi Cố Cách Cách và Miêu Tư Lý nhìn thấy hai người bước từ bên trong ra, liền kinh ngạc đến mức cảm cũng rớt.

Một người là chị hai Cỗ Vân của Cỗ Cách Cách, còn một người là chị dâu Diệp Mạn Diệp của Miêu Tư Lý. Hai người dù có dùng tám gậy tre cũng chả khều tới này, vậy mà sáng sớm lại cùng bước ra từ một căn phòng? Cả hai cũng giống như Cỗ Cách Cách và Miêu Tư Lý, cũng là đầu bù tóc rối, mặc bộ váy từ đêm qua, nhìn rất chật vật.

Cỗ Cách Cách và Miêu Tư Lý cùng mắt to trừng mắt nhỏ, đưa mắt nhìn nhau.

Hiển nhiên Cỗ Vân và Diệp Mạn Diệp không biết đang có Cỗ Cách Cách và Miêu Tư Lý đứng bên ngoài, nên khi gặp biểu cảm của hai người không biết phải nói sao.

Cỗ Cách Cách và Miêu Tư Lý đang rất muốn hỏi rõ tình huống trước mặt này, nhưng vẫn còn một 'kinh hỉ' lớn hơn chờ đợi cả hai.

Lại có tiếng mở cửa.

Cỗ Cách Cách và Miêu Tư Lý theo bản năng quay đầu, lúc nhìn thấy hai người cùng bước ra khỏi phòng cuối hành lang, thần kinh hai cô hoàn toàn chập mạch.

Là Miêu Nhã và Lục Phương Hoa.

Khác với bốn người các cô, Miêu Nhã và Lục Phương Hoa đều đã thay đổi quần áo, thậm chí còn đang mặc trang phục và dụng cụ đi làm (...), hơn nữa trên mặt cũng chẳng hề kinh ngạc cùng xấu hổ, bình tĩnh đi về phía mọi người.

Người khác thì không cảm thấy gì, nhưng Miêu Tư Lý hết như đầu bị bom nổ, choáng váng ngây ngất, ngu dại ngẩn. Chẳng lẽ mẹ mình và cô mình có ân tình gì đây? (...)

Lục Phương Hoa khi đi qua cũng không buồn nhìn các cô, lập tức đi xuống lầu. Còn Miêu Nhã lại dừng một chút, liếc mắt qua cả bốn người, sau đó nói: "Chào." (...) rồi cũng bước đi.

Cố Vân dùng ánh mắt ngăn lời Cố Cách Cách định hỏi, cùng theo Diệp Mạn Diệp một trước một sau xuống lầu.

Khi chỉ còn lại hai cô, Miêu Tư Lý mới giật mình hỏi: "Có phải em nhìn nhầm không? Chuyện gì xảy ra vậy?"

Cố Cách Cách nghiêng mặt liếc cô: "Từ tối qua đến giờ, tôi đều ở cạnh em, làm sao tôi biết?"

Đây là một màn bao nhiêu quỷ dị a! Cố Vân và Diệp Mạn Diệp? Miêu Nhã và Lục Phương Hoa? Oh my Lady Gaga! Đây chẳng lẽ là tác dụng của lực vạn vật hấp dẫn? ...

Đương nhiên tuy đúng là hai cô yêu nhau, nhưng trên đời này nào có nhiều đồng tính nữ như vậy? Cho nên cả hai đều thật thu ần khiết không nghĩ đến chiều hướng kia mà lại tự nhủ. Chỉ trùng hợp, trùng hợp mà thôi!

***

Tuy Cố Cách Cách đã vào MUMU khá lâu, nhưng đây vẫn là lần đầu nhìn thấy đại Boss, cũng chính là Lục Liên Thủy - bố của Miêu Tư Lý ở khoảng cách gần như vậy. Ông mặc trên người một bộ âu phục sẫm màu được cắt may khéo léo, mái tóc được chải chuốt gọn gàng, toát lên vẻ uy nghiêm mà không hề xa cách.

Miêu Tư Lý nắm tay Cố Cách Cách, đến trước mặt Lục Liên Thủy: "Bố, đây là bạn gái của con - Cố Cách Cách." Vừa dứt lời, bên hông li ền tề r ần, Miêu Tư Lý không cần quay lại cũng biết là do mẹ cô hạ độc thủ.

Có đi đâu cũng phải cảm tạ Cố Cách Cách. Đây là lần đầu Miêu Tư Lý gọi Lục Liên Thủy là bố.

Về mặt Lục Liên Thủy không chút thay đổi, ánh mắt chuyển qua nhìn Cố Cách Cách sau khi nghe Miêu Tư Lý giới thiệu.

Cố Cách Cách cũng ngẩng đầu nhìn thẳng ông, đến khi hai ánh mắt chạm vào nhau, tim cô li ền đập mạnh. Ánh mắt của Lục Liên Thủy không

chỉ sắc bén mà còn mang theo sự thâm thúy như nhìn rõ hết thảy, khiến cho người ta phải run sợ. Dù như vậy nhưng Cố Cách Cách lại không vì thế mà tránh né ánh mắt ông, trên mặt còn nở nụ cười lễ phép, duyên dáng và yêu kiều đối mặt với ông.

Đến lúc này, người kinh ngạc lại là Lục Liên Thủy. Người trẻ tuổi có thể trấn định tự nhiên, không hề sợ hãi dưới cái nhìn soi mói của ông không nhiều, ngay cả cháu ruột Lâm Văn Hiến còn không dám nhìn thẳng vào mắt ông những lúc nói chuyện. Cố Cách Cách này hoặc rất có kỹ năng, hoặc lòng dạ rất thâm sâu. Ông khẽ gật đầu: "Ừ."

Đương nhiên Miêu Tư Lý không hiểu hàm ý của từ "Ừ." này, nhưng có người lại không thể không để ý.

Miêu Nhã bước tới, thân mật kéo cánh tay Lục Liên Thủy, cười nói: "Cách Cách bây giờ đang làm ở MUMU, năng lực cũng rất giỏi, giúp công ty ký được rất nhiều hợp đồng. Trong công việc cũng rất ăn ý với Tiểu Lý." Bà muốn làm nhạt đi hàm ý của từ bạn gái mà Miêu Tư Lý vừa nói.

Nhưng Lục Liên Thủy lại không cho bà như nguyện, nghiêng đầu nhìn bà, thản nhiên hỏi: "Ý của em có phải em đồng ý để con gái em yêu đương với một người phụ nữ?" Trong lời nói không nghe ra hỉ nộ, cũng không nghe ra được quan điểm của ông, rất tự nhiên thoải mái.

Nhưng làm người đã ở bên gối hơn hai mươi năm như Miêu Nhã làm sao không nghe ra thâm ý của ông? Lục Liên Thủy đã nói 'con gái em' chứ không phải 'con gái chúng ta', hay không gọi tóm gọn là 'con gái'. Đây chính là sự khác biệt, bởi vì trước đây Lục Liên Thủy đã hoàn toàn tiếp nhận Miêu Tư Lý là con ông. Có lẽ vì tình máu mủ, cũng có thể là vì không còn sự lựa chọn, dù nguyên nhân gì, ông cũng đã tiếp nhận cô. Nhưng từ khi hai mẹ con Lục Phương Hoa xuất hiện, tất cả đều thay đổi.

Bây giờ Miêu Tư Lý lại thoải mái nói với Lục Liên Thủy cô thích con gái. Điềm này không khác gì phá hủy hết mọi dự tính của ông. Lục Liên Thủy là một thương nhân thành công, mọi quyết định đều trải qua suy tính cẩn kẽ. Ông giống như người chơi cờ vây, nước cờ thứ nhất vừa hạ xuống, đã nghĩ xong cách đi nước cuối cùng. Thật hiển nhiên điềm này

hoàn toàn không nằm trong tính toán của ông. Nếu có một nước cờ đi sai, như vậy chỉ có thể giải quyết bằng hai phương pháp. Một là đặt quân cờ về đúng vị trí chính xác, và hai chính là loại bỏ quân cờ đó.

Miêu Nhã nhìn hai người bên cạnh, một người là con gái bà mang nặng đẻ đau, còn một là người đàn ông hơn hai mươi năm chung giường chung gối. Bà hiểu cả hai người như tay phải với tay trái, nắm rõ mọi tính nết, sở thích, cũng như cách giải quyết vấn đề của cả hai, không có khả năng một người chịu lùi bước trước. Nhất định Miêu Tư Lý sẽ không chịu buông người bên cạnh, còn Lục Liên Thủy cũng sẽ không dễ dàng thay đổi ý định ban đầu. Khi mâu thuẫn đến mức bế tắc, hoặc là dùng kéo cắt bỏ, hoặc là một người nhường bộ người kia. Không thì bà chỉ có thể hai chọn một, đây chính là lúc khảo nghiệm bà.

Ngoài trừ Cố Vân không có chút quan hệ, những người Lục gia còn lại đều hiểu tình cảnh tiến thoái lưỡng nan của Miêu Nhã lúc này.

Diệp Mạn Diệp nở một nụ cười lạnh: "Tự mua dây buộc mình." Giọng nói rất nhẹ, chỉ Cố Vân đứng gần cô nhất là nghe rõ được. Chị không nói gì, quay sang nhìn cô, sau đó tiếp tục đưa ánh mắt đến chỗ Cố Cách Cách, rất có tư thế người ngoài nhìn xem trò vui.

Miêu Tư Lý nắm chặt lấy tay Cố Cách Cách, chỉ cần Miêu Nhã nói ra ba chữ không đồng ý. Nhất định cô sẽ ngay lập tức xoay người mang Cố Cách Cách rời khỏi Lục gia, từ nay về sau không bước vào đây nửa bước.

Cố Cách Cách lại nhẹ nhàng giãy mở tay cô.

Miêu Tư Lý kinh ngạc nhìn Cố Cách Cách. Cố Cách Cách nở một nụ cười trấn an cô.

Miêu Nhã thấy Cố Cách Cách ra mặt, trong mắt hiện lên ánh tán dương. Coi như ta đây không coi trọng cô vô ích. Bởi vì ở loại trường hợp này, bà càng nói càng sai, dù có lý cũng sẽ biến thành vô lý. Còn Tiểu Lý vốn chẳng thêm quan tâm tới bố cô, nên sẽ không vì mình mà biện giải. Lục Phương Hoa và Diệp Mạn Diệp thì khỏi nói, chỉ là đứng xem trò vui, lúc thích hợp không chừng còn bỏ đá xuống giếng. Chỉ có Cố Cách Cách nhất

định sẽ vì tương lai của bản thân và Tiểu Lý mà đứng ra, Cỗ Cách Cách hiểu biết rất rõ mọi việc trong gia đình này, bà tin tưởng với trí tuệ của cô, Cỗ Cách Cách sẽ biết nên nói gì cho đúng.

Ánh mắt của những người khác cũng chuyển đến người Cỗ Cách Cách.

"Là bạn gái Tiểu Lý, xin cho phép cháu gọi ngài là bác trai. Cháu biết, không một người bố nào có thể chấp nhận con gái mình yêu một người con gái khác. Chuyện này dù xảy ra ở gia đình bình thường cũng khó có thể chấp nhận, huống chi bác trai còn có cả một gia nghiệp lớn cần người thừa kế, là danh môn vọng tộc." Cỗ Cách Cách chậm rãi mở miệng, nói mấy câu vừa khách sáo lại đúng trọng tâm.

Lục Liên Thủy gật đầu: "Không sai." Ý bảo cô tiếp tục.

Miêu Tư Lý không biết Cỗ Cách Cách muốn nói gì, nhưng mặc kệ là gì chắc chắn cũng vì muốn tốt cho cả hai, vì vậy cô tin tưởng Cỗ Cách Cách một trăm phần trăm.

Cỗ Cách Cách trước khi cất lời tiếp, cùng Miêu Nhã trao đổi ánh mắt với nhau.

CÁCH CÁCH GIÁ LÂM

Lạc Khuynh
dtv-ebook.com

Chương 81

Phòng khách đã khôi phục nguyên dạng sau bữa tiệc tối qua. Đồ dùng trong nhà đều là những món đồ gỗ thủ công tinh xảo kiểu cổ điển, với màu gỗ tự nhiên, không đậm phong cách quý tộc cùng xa xỉ, thể hiện sở thích tao nhã của vị chủ nhân nơi đây.

Lục Liên Thủy mua căn biệt thự này sau khi vợ ông qua đời. Thứ nhất, Lục Liên Thủy không muốn nhìn vật nhớ người ở nhà cũ; thứ hai, Miêu Nhã giờ đã là nữ chủ nhân mới. Ở nơi cũ không thích hợp với bà, cho nên mới mua một căn mới coi như ngấm tuyên chỉ, vì thế đương nhiên phong cách thiết kế đi theo sở thích của Miêu Nhã.

Mấy năm qua, ngoài những quyết định quan trọng cần Lục Liên Thủy phải đích thân phê chuẩn, còn lại những hạng mục lớn nhỏ ở công ty hay cả việc quán xuyến gia đình đều do một tay Miêu Nhã định đoạt. Đây là lý do vì sao Diệp Mạn Diệp tuy là Tổng giám đốc của MUMU nhưng vẫn luôn bận rộn. Trọng lượng của cô ở trong nhà quá thấp, luôn phải đứng dưới bóng Miêu Nhã.

Nhưng ngay vào lúc Lục Phương Hoa xuất hiện, vận mệnh của Lục gia liền thay đổi hoàn toàn. Địa vị nữ chủ nhân của Miêu Nhã bị đe dọa, thậm chí ảnh hưởng tới kế hoạch lớn nhất của bà, đó là giúp con gái Miêu Tư Lý kế thừa gia sản khổng lồ của Lục Liên Thủy.

Vì sao Lục Phương Hoa lại có sức ảnh hưởng lớn như vậy? Có thể khiến kẻ đã tu luyện thành tinh như Miêu Nhã cảm thấy lo sợ không thôi? Đơn giản, bởi vì Lục Phương Hoa - người không có khả năng xuất hiện ở Lục gia nhất, giờ lại cường thế quay về, mà tất cả xảy ra diễn ra trong hoàn cảnh Miêu Nhã hoàn toàn không biết. Đến giờ phút này Miêu Nhã mới phát hiện, người đàn ông mà bà đã đi theo hơn hai mươi năm vẫn không

hoàn toàn tin tưởng bà, cho dù bà đã làm phận sự của mình vô cùng hoàn mỹ.

Có đi đâu Miêu Nhã làm sao có thể chỉ là chú sơn dương chờ làm thịt? Bà tuyệt đối sẽ không để con vịt đã nướng chín bay mất, dù cho không giữ được trong lúc này, thì bà vẫn có trong tay một con át chủ bài.

Trong đại sảnh cả nam lẫn nữ đều có tâm tư riêng, nhưng giờ phút này mọi ánh mắt đều đặt trên người Cố Cách Cách.

Mẹ con Lục Phương Hoa không biết rõ về Cố Cách Cách. Nếu không phải Miêu Tư Lý vừa giới thiệu đây là bạn gái của cô, bọn họ còn tưởng người con gái xinh đẹp quá xuất chúng này chắc là tình nhân mới của Lục Liên Thủy. Đương nhiên nếu cô quả thật là tình nhân của Lục Liên Thủy, bọn họ chắc chắn không để vào mắt, bởi vì Miêu Nhã còn ở nơi này. Bà có bản lãnh loại bỏ hết tất cả những người khác ngoài vợ chính thức của Lục Liên Thủy lên làm bà hai, nên chỉ cần giờ tay lên cũng dễ dàng loại đi kẻ chỉ có mỗi gương mặt này. Nhưng Cố Cách Cách lại là bạn gái Miêu Tư Lý, việc này quả thật bất ngờ. Con gái Miêu Nhã lại thích phụ nữ? Đây đúng là trò hay để xem.

Diệp Mạn Diệp vẫn luôn bất mãn với Miêu Nhã. Giờ nhìn thấy bà bị đẩy vào thế khó, cảm thấy lòng dạ hả hê, đáng vẻ cao ngạo của Miêu Nhã nên sớm có người chèn ép. Cô không hề có hứng thú với gia sản của Lục gia, đương nhiên cũng chẳng có vốn liếng để tranh. Nếu Vũ Huân còn sống, làm sao đến phiên bọn họ tranh đi cướp lại? Còn một nguyên nhân nữa, Lục Liên Thủy đã từng đồng ý, mặc kệ sau này cô có tái giá hay không, vẫn sẽ nhận được 10% cổ phần của MUMU, đây là thay mặt Vũ Huân đã chết bồi thường cho cô. Đối với một người phụ nữ, vậy đã quá đủ, cho nên cô có thể dọn ghế ngồi cần hạt dưa xem bọn họ đấu đến chết đi sống lại, thậm chí thỉnh thoảng còn có thể vỗ tay cổ vũ. Nhưng khi nhìn thấy Miêu Tư Lý lại cảm thấy mâu thuẫn. Mấy năm qua Miêu Tư Lý như người an ủi tinh thần cô, thậm chí còn từng có ý tưởng không thực tế, hy vọng cả hai có thể yêu nhau. So với hai mẹ con xa lạ Lục Phương Hoa, cô vẫn hy vọng Miêu Tư Lý có thể thắng. Miêu Tư Lý không hề giống Miêu Nhã, cô đơn thuần chân thành, trong lòng không hề tham vọng. Bây giờ

nhìn thấy Cỗ Cách Cách ra mặt, thực sự hy vọng Lục Liên Thủy sẽ bị thuyết phục. Khi Diệp Mạn Diệp ý thức được suy nghĩ này của cô, liền nở một nụ cười khổ. Hành động của cô đối với Miêu Tư Lý quả thật quá điên rồ.

Về phần Cỗ Vân - 'người ngoài' ở Lục gia, chị chính là chị ruột của Cỗ Cách Cách, đương nhiên không thể không ủng hộ em gái. Trước kia chị luôn lo lắng em gái sẽ bị cuốn vào cuộc tranh đấu tẻ nhạt, không ngờ bây giờ lại được tận mắt nhìn thấy. Chị đương nhiên biết bản lĩnh của em gái chị như thế nào, có đi đâu nhìn đám người Lục gia kia như lang như hổ cũng cảm thấy lo âu, chỉ có thể tự nghĩ tự an ủi chính mình. Bé út còn xử lý được cả mẹ già vô địch ở nhà, nơi này hẳn không có chuyện gì đáng lo.

Còn Miêu Tư Lý của chúng ta, trong lòng hoàn toàn không có chút suy nghĩ, giống như tất thảy đều chẳng quan hệ tới cô. Đôi mắt tràn ngập tình yêu nhìn Cỗ Cách Cách, dáng điệu hoàn toàn không có lực sát thương, nhưng chỉ cần Cỗ Cách Cách nói một lời, cô lập tức biến thành AK47 chỉ đâu đánh đó.

Cỗ Cách Cách trao đổi ánh mắt với Miêu Nhã, sau khi nhận được ánh mắt cổ vũ của bà, mới mở miệng: "Có câu nói thế này, 'hỗ phụ vô khuyến nữ'. Tiểu Lý là người thông minh tài giỏi, tuổi còn trẻ nhưng đã tự mình gây dựng sự nghiệp, hơn nữa công ty còn phát triển rất nhanh. Mấy năm sau, dù thành tựu đạt được không bằng bác trai, nhưng tuyệt đối không thua kém người anh đã khuất."

Lục Liên Thủy vốn tưởng cô định nói thao thao bất tuyệt về những thứ không đâu, không ngờ cô đột nhiên lại nhắc tới con trai Lục Vũ Huân của ông, ánh mắt liền trở nên sắc bén hơn trước.

Cỗ Cách Cách nói: "Cháu không phải cố ý muốn chạm đến vết sẹo của bác, chỉ là cháu nghe Tiểu Lý từng nói, anh trai em ấy rất tài giỏi, chỉ đáng tiếc tuổi trẻ mất sớm. Sống trên đời thống khổ nhất chính là sinh ly tử biệt, cháu nói câu này mong bác trai đừng tức giận. Nếu thời gian quay lại, hẳn bác sẽ muốn dùng thật nhiều thời gian ở chung với anh, chứ sẽ không đòi

hỏi anh ấy phải trở nên tài giỏi, rồi đưa anh đi khắp nơi học tập, làm hai bố con luôn xa cách nhau, hiện giờ lại càng âm dương cách biệt."

Về mặt Lục Liên Thủy không chút thay đổi: "Thì sao? Cô đang dạy tôi cách giáo dục con?"

Cố Cách Cách ảm đạm cười: "Cháu chỉ muốn nói thật với bác trai thôi. Bác mất mấy chục năm để nuôi dạy con mình hoàn mỹ như một tác phẩm nghệ thuật. Đáng tiếc chỉ một tai nạn xe ngoài ý muốn đã nhẹ nhàng cướp sinh mệnh ấy đi. Mà thứ bị cướp đi nhiều nhất chính là tâm huyết bao nhiêu năm của bác, như vậy trong lòng bác chắc chắn rất đau và rất tiếc nuối."

Vũ Huân mất đúng là nỗi đau lớn nhất đời ông, cũng là tiếc nuối lớn nhất. Nhưng lão hầy đầy kinh nghiệm thương trường như Lục Liên Thủy, làm sao có thể chịu được một cô gái chỉ nói vài câu đã chạm tới chỗ đau của ông? Dù không nói gì nhưng trong mắt ông đã lóe tức giận.

Cố Cách Cách vẫn luôn nhìn ông chăm chú, đương nhiên có thể nhận ra sự thay đổi này, hơi nâng giọng lên: "Người chết không thể sống lại. Trên đời này càng không có thuốc chữa hối hận, cho nên giờ tiếc nuối cũng không ích gì. Chỉ hy vọng bác trai không ngã xuống cùng một hố hai lần, cũng như phạm cùng một sai lầm như vậy. Trời cao đối với bác không tệ, bác mất đi một đứa con trai ưu tú nhưng còn có một người con gái tài giỏi. Người con gái này thậm chí trong suốt hai mươi mấy năm không nhận được chút tình thương của bố, còn gánh danh phận là con ngoài giá thú, bị người đời khinh bỉ. Thậm chí đến giờ phút này, bác cũng không từng chân chính thừa nhận thân phận của em ấy, nhưng em ấy vẫn xuất hiện vào lúc mà bác cô độc, bất lực nhất, an ủi trái tim người bố của bác."

Lòng Lục Liên Thủy trầm xuống, lần đầu tiên khi ông nhìn thấy đứa con gái này, quả thật có cảm giác đó. Có đi đâu tức giận trong mắt lại càng nhiều, khiến cả khuôn mặt cũng lạnh lùng. Cố Cách Cách vừa đến liền bắt được nhược điểm của ông, sau đó liền ra sức đánh vào. Cho dù tất cả những đi đâu cô nói đi đâu là thật, nhưng sao ông có thể cho phép một cô gái dùng thái độ vừa cung kính vừa chỉ trích ông? Ngay cả Miêu Nhã cũng

chưa từng làm càn trước mặt ông như vậy, bèn lạnh lùng nói: "Cô nói nhiều như vậy là vì muốn Tiểu Lý kế thừa gia nghiệp của ta? Mục đích của cô ở bên nó chính là vậy sao?" Nói xong còn âm thầm nhìn thoáng qua Miêu Nhã.

Trên mặt Cố Cách Cách đã không còn vẻ cung kính lúc đầu, khóe miệng còn thoáng nở một nụ cười lạnh: "Bác trai, bác là một thương nhân thành công, nhưng lại là một người bố thất bại. Bác có thể ở trên thương trường giết đối thủ không sức phản kháng, nhưng bác lại không biết làm một người bố tốt như thế nào. Bởi vì căn bản bác không dùng tâm để hiểu con cái mình, bác chỉ biết dùng ý nghĩ của mình để yêu cầu con cái làm theo ý bác và cải tạo con cái bằng vũ lực. Bác hoàn toàn không biết đi đâu con cái thực sự muốn. Không biết lúc anh trai Tiểu Lý còn sống đã có bao nhiêu thời gian là của mình, đã có bao nhiêu việc muốn mà chưa kịp làm, vào khoảnh khắc mất đi sinh mệnh, anh ấy đã có bao nhiêu tiếc nuối?"

Lần này Lục Liên Thủy dưới từng câu chất vấn của Cố Cách Cách, không còn tiếp tục giận dữ mắng mỏ cô, mà lại nhìn về phía Diệp Mạn Diệp đang đứng tựa bên cửa. Lục Vũ Huân cưới Diệp Mạn Diệp là đi đầu duy nhất khi còn sống làm trái ý ông, thậm chí anh còn từng lấy việc đoạn tuyệt quan hệ ra áp chế, ông mới đồng ý chuyện này. Khi cả hai kết hôn, ông lấy rất nhiều tiêu chuẩn vượt mức để yêu cầu Diệp Mạn Diệp. Thật không ngờ đối lại chính là Lục gia tuyệt hậu, đây tuyệt đối là kết quả ông không ngờ.

Mà những lời nói hùng hổ dọa người ấy của Cố Cách Cách cũng đồng thời là những đi đầu mà Diệp Mạn Diệp luôn muốn chất vấn Lục Liên Thủy. Bây giờ nghe Cố Cách Cách lớn tiếng nói ra cùng nhận được ánh mắt áy náy của Lục Liên Thủy, nước mắt Diệp Mạn Diệp lập tức ngập tràn.

Cố Vân đứng bên cạnh thấy người lạnh như núi băng Diệp Mạn Diệp bỗng yếu ớt khóc, cũng lặng đi, theo bản năng vươn tay kéo eo cô.

Cố Cách Cách nhận thấy đạt được hiệu quả, lập tức đưa đê tài tới Miêu Tư Lý lần nữa: "Cho nên mặc dù Tiểu Lý từ nhỏ đến lớn thật đáng thương

vì không có bố, nhưng đi đâu ấy cũng là may mắn. Vì ít nhất em ấy có thể vì bản thân mà sống, có thể theo đuổi đi đâu em ấy luôn mong."

"Nó thì muốn gì?" Tuy Lục Liên Thủy đưa ra câu nghi vấn, nhưng vẫn là giọng điệu khinh thường, thể hiện rõ ông đã biết đáp án không cần Cố Cách Cách thừa lời.

Cố Cách Cách đương nhiên cũng nghe được ý tứ trong đó, hừ lạnh: "Nếu Tiểu Lý chỉ vì tiền mới nhận bác làm bố, vậy hôm nay cũng chẳng đến phiên cháu nói chuyện trước mặt bác. Em ấy hoàn toàn có thể lúc đầu cứ thuận theo ý bác, sau khi có được hết thầy lập tức qua cầu rút ván. Bác trai hẳn đã từng nghe rất nhiều loại chuyện ấy, cũng biết mùi vị bị người phản bội ra sao? Đáng tiếc con gái bác trời sinh hiền lành, làm không được chuyện tàn nhẫn như vậy. Tiểu Lý có cả trăm lý do để căm giận bác, nhưng chỉ cần một lý do có thể làm yên hết thầy, đó chính là tình thương của bố. Đây là đi đâu bác thiếu em ấy. Thứ em ấy cần chính là một người bố yêu thương con, chứ không phải một núi vàng vô tình lạnh như băng."

"Thật sao?" Lục Liên Thủy nhìn về phía Miêu Tư Lý, liền thấy hai mắt cô đã sẫm đỏ bừng, rưng rưng nhìn mình bao hàm rất nhiều cảm xúc, tức giận, căm hận, đương nhiên cũng có cả khát vọng mong có được tình thương của bố như lời Cố Cách Cách nói. Đó là con gái ông, cũng giống như Vũ Huân, trên người đang chảy dòng máu của ông, giống như chân tay của ông. Thế nhưng từ trước đến giờ, ông luôn xem nhẹ đi đâu đó, chỉ muốn cô như anh trai mình, nuôi dạy cô trở thành một tác phẩm nghệ thuật. Sự thật chứng minh, dường như cách làm đó của ông là sai lầm.

"Đừng chờ đến lúc mất đi, rồi mới hối tiếc." Nói xong câu đó, Cố Cách Cách cũng không nói thêm gì, nhìn thoáng qua Miêu Nhã, nhận lấy ánh mắt tán dương của bà.

Toàn bộ những lời Cố Cách Cách nói, hoàn toàn không nhắc gì đến tình cảm sâu đậm giữa cô và Miêu Tư Lý, càng không định dùng tình cảm thâm thiết chân thành của hai cô để cảm động Lục Liên Thủy, để ông thừa nhận cả hai, bởi vì Cố Cách Cách biết, chiêu đó với Lục Liên Thủy là vô dụng. Với kẻ tình nhân đầy người như ông căn bản chẳng biết tình yêu là gì, chỉ

có cốt nhục tình thân mới là quan trọng, cũng là nhược điểm duy nhất của người có tâm địa sắt đá này. Dù nói thế nào, Miêu Tư Lý cũng là con gái ông, đây là đi đâu không thể giả, chỉ cần Lục Liên Thủy thừa nhận chuyện này, còn những chuyện khác sẽ không cần lo lắng.

Mà đạo lý này mọi người đang nghĩ đây cũng biết, chính cả Lục Liên Thủy cũng rõ đi đâu này. Thế nhưng Miêu Tư Lý sẽ không bao giờ nói, cô không muốn dùng tư thế yếu đuối đó cầu xin Lục Liên Thủy nhận cô làm con. Mà Miêu Nhã thì càng không thể nói, nếu bà nói ra chẳng những không đạt được hiệu quả, còn có thể bại lộ dã tâm của bà, bởi vì ngay từ đầu Lục Liên Thủy đã không muốn để bà sinh con, bắt đầu từ lúc bà sinh Miêu Tư Lý đã giống như giăng một cái bẫy. Chỉ có Cố Cách Cách nói là tốt nhất, cho dù Lục Liên Thủy không thể nhận cũng sẽ không giận chó đánh mèo sang Miêu Nhã và Miêu Tư Lý, nhiều nhất chỉ cho rằng Cố Cách Cách vì bản thân cô. Ai có thể cự tuyệt hấp dẫn của tiền tài? Cho dù cơ hội chỉ là một phần ngàn.

Đương nhiên Lục Liên Thủy không thể chấp nhận chuyện Cố Cách Cách chỉ trích ông. Dù lòng ông đã mềm hơn, nhưng làm sao có thể cho phép một cô gái trẻ tuổi đứng trước mặt ông khoa chân múa tay, dạy ông đạo lý làm người? Đây chẳng phải là chuyện quá nực cười sao? Thu hồi ánh mắt, lạnh mặt: "Cảm ơn những lời hay của cô Cố, nhưng đây là việc nhà Lục gia, không cần một người ngoài như cô xen vào."

Cố Cách Cách cười không nói gì. Đây cũng là đi đâu cô đoán trước, người như Lục Liên Thủy làm sao cho phép người khác khiêu chiến điểm yếu của ông? Có đi đâu qua những lời ông vô tình nói, có thể biết ông đã nghe vào tai, vậy là mục đích của cô cũng đạt được, đương nhiên để hiệu quả càng tốt thì còn cần biểu hiện của Miêu Tư Lý.

Miêu Tư Lý không để Cố Cách Cách và Miêu Nhã thất vọng, nhìn Lục Liên Thủy nói một câu lạnh như băng: "Không sai. Nơi đây là Lục gia, tôi họ Miêu, cũng là người ngoài. Cố Cách Cách, chúng ta đi."

Đợi cho Miêu Tư Lý và hai chị em Cố gia rời khỏi. Lục gia mới khôi phục sự yên bình, nhưng đây cũng chỉ là yên lặng ngắn ngủi trước khi bão

táp mãnh liệt ập tới.

CÁCH CÁCH GIÁ LÂM

Lạc Khuynh
dtv-ebook.com

Chương 82

Sau khi ra khỏi biệt thự Lục gia, cả ba người đều có cảm giác giống như cá vào biển rộng, chim bay lên trời. Nếu không phải vì lái xe và Cố Cách Cách đang ngồi cùng Cố Vân ở băng ghế sau, Miêu Tư Lý đã ôm hôn Cố Cách Cách mãnh liệt một phen, vì người yêu của cô thật tài giỏi.

Miêu Tư Lý nhìn Cố Cách Cách trong gương chiếu hậu, hơi ngượng ngùng nói: "Cố Cách Cách, em thật sùng bái chị nha." (...)

Cố Cách Cách đang cùng Cố Vân nói chuyện, nghe thấy Miêu Tư Lý thổ lộ, liền ngừng đầu, nhìn chằm chằm ba giây vào sau ót cô, sau đó đáp: "Ừ, tôi biết." rồi lại tiếp tục cùng Cố Vân nói tiếp chuyện chưa xong. (...)

Miêu Tư Lý hỏi: "Bây giờ chúng ta đi đâu?" Không quên bổ sung thêm câu nữa, "Hôm nay là cuối tuần."

Cố Vân nói trước: "Chị sẽ không quấy rầy hai em hẹn hò, cho chị xuống phía trước đi. Chị tự đi xe taxi về."

Cố Cách Cách nghĩ một chút: "Em với chị cùng về nhà, đã lâu em cũng không về thăm bố mẹ."

"Cũng được."

Cố Vân chỉ liếc nhìn Cố Cách Cách một cái, Cố Cách Cách liền hiểu được ý tứ của chị. Tuy các mối quan hệ người lừa ta gạt nhà Lục gia rất đáng sợ, nhưng hai người già trong nhà cũng chẳng phải đèn càn đầu, nhất là bà Cố. Đây chính là người có thể một địch trăm, Miêu Tư Lý còn chưa qua được cửa ải của bà.

Đương nhiên Miêu Tư Lý cũng biết đạo lý ấy, cho nên lập tức đi mua một đồng thuốc bổ đem theo, đút chặt kín cả cốp xe sau, cũng chẳng lo lắng liệu hai người họ có bị ngộ độc thuốc bổ hay không.

Bởi vì Miêu Tư Lý mua quà đến lấy lòng người nhà cô, nên đương nhiên Cố Cách Cách sẽ không mắng cô là kẻ phá ti ền, còn rất tri kỷ đi theo sau Miêu Tư Lý, đẩy tư thế 'tay trái c ầm gà, tay phải c ầm vịt, vui vẻ về nhà' (...). Có đi đâu vẫn nhin không được toát mồ hôi thay Miêu Tư Lý. Không biết mẹ mình liệu có mang chổi ra đuổi em ấy không?

Trước khi vào cửa, Cố Cách Cách không quên dặn dò: "Mẹ của tôi là người không uống rượu mời thích uống rượu phạt, em phải cứng đối cứng với mẹ. Mẹ có mắng em thì em phải cãi lại, đánh em thì em cũng đánh trả. (...)"

Cố Vân nhin không được, liếc cô một cái: "Quả nhiên con gái gả r ồi như bát nước đổ, cánh tay chĩa hết ra ngoài."

Cố Cách Cách lại ôm cánh tay chị: "Ôi, chị đừng thế mà. Em thấy dù bốn tay của hai đứa em cũng không địch nổi hai tay của lão thái hậu, lúc đó còn phi ền chị giúp em."

Cố Vân tỏ rõ lập trường: "Đó là mẹ ruột chị."

Cố Cách Cách ha ha giả lả cười, sau đó quay đầu nói với Miêu Tư Lý: "Bé yêu, sáng nay có phải chúng ta nhìn thấy chị hai Cố lén lút đi ra từ phòng chị dâu em không?"

"Phải." Miêu Tư Lý gật đầu, còn bổ sung, "Còn đỏ bừng cả mặt nữa."

Cố Cách Cách lập tức phóng đại giọng lên, nghiêm túc hỏi: "Em nói thử xem, liệu hai chị ấy đã làm chuyện gì đáng xấu hổ đến nỗi khiến một người phải đỏ mặt như vậy nhỉ?"

Miêu Tư Lý ái muội trừng mắt với cô: "Ở giữa đêm khuya thanh vắng, mà cả hai lại là phụ nữ trưởng thành độc thân, chị cứ thử nghĩ xem?"

Cố Cách Cách nói: "Có lẽ hai chị ấy chỉ thức cả đêm tâm sự về cuộc đời hay lý tưởng thì sao? Không phải chúng ta cũng thường xuyên nói mấy chuyện đó trên giường à?"

Miêu Tư Lý làm bộ như tỉnh ngộ: "A~ Hiểu rồi." sau đó, "Ha ha ha ha" tỏ vẻ đã hiểu.

Cố Cách Cách cũng phối hợp: "A ha ha ha ha."

Hai cô coi Cố Vân như người vô hình, dùng sự ăn ý đặc hữu của cả hai để trao đổi qua lại.

Nhưng Cố Vân là ai cơ chứ? Chị chính là chị hai Cố sinh ra từ cùng một bụng mẹ với Cố Cách Cách nha. Cố Vân chẳng những không buồn bực, còn vẻ mặt bao dung, cất giọng dịu dàng: "Thừa lúc có thể cười cứ cười nhì nhì chút đi. Để lát nữa, lúc mẹ hỏi, chị sẽ miêu tả chi tiết cho mẹ biết, con gái út của mẹ đã khâu chiến đặc sắc thế nào? Thật đúng là đệ tử chân truyền của mẹ nha."

Quả nhiên mặt Cố Cách Cách lập tức tái đi. Bà Cố vốn đã không đồng ý cho cô yêu đương với con gái, giờ lại nghe Miêu Tư Lý có gia cảnh phức tạp như thế, phỏng chừng hy vọng càng xa xôi. Làm sao bà có thể bỏ mặc con gái bà mỗi ngày đều sống trong cảnh gia đình lục đục với nhau?

Miêu Tư Lý buông những thứ trên tay xuống, ôm lấy Cố Cách Cách: "Yên tâm đi, có em đây!"

Cố Cách Cách lập tức tựa lên vai cô, nhìn hết như một người con gái yếu đuối (...), sau đó then thùng gật đầu.

Cố Vân nhìn hai cô với ánh mắt ngập tràn thương hại, thật chân thành nói một câu: "Good luck."

Khi mở cửa, vừa bước vào trong liền nhìn thấy bố của Cố Cách Cách đang cùng Đa Đa ngồi chơi ở phòng khách. Cố Cách Cách hỏi một câu: "Mẹ đâu rồi ạ?"

Ông Cố đáp: "Trong bếp." Rồi nhìn thấy Miêu Tư Lý mang theo túi to túi nhỏ, lập tức hiểu ra. Ông cũng không thể hiện sự bất mãn, còn khách sáo cười với Miêu Tư Lý.

Miêu Tư Lý lễ phép chào, đưa quà tới.

Ông còn chưa kịp tỏ vẻ là nhận hay từ chối, Cố Cách Cách đã mang toàn bộ số thuốc bổ Miêu Tư Lý mua chất đầy lên bàn trà trước mặt ông: "Đây là một chút tâm ý của Miêu Tư Lý, bố nên nhận đi ạ."

Ông Cố nhìn đống quà xếp như núi nhỏ trước mặt. Tất cả đều là thuốc bổ đắt tiền, đây sao gọi là một chút tâm ý? Năm đó, con rể cả và con rể hai của ông tới ra mắt lần đầu cũng chưa ra tay xa xỉ như vậy. Nhưng dù sao ông cũng không phải người có quà liền bị bịt miệng, mặc dù lúc làm việc cũng từng nhận rất nhiều lễ vật của những người đến nhờ vả ông, trong nhà còn có cả phòng riêng dùng làm nơi cất giữ quà tặng, nhưng ông vẫn là người có nguyên tắc, nên cất lời: "Ngồi đi Miêu Miêu, chúng ta tâm sự." cùng với vẻ mặt hiên lành. (...)

Cố Cách Cách thì thầm với Miêu Tư Lý, "Bố của tôi thích Tam quốc."

Miêu Tư Lý lập tức đã hiểu, giơ tay nói: "OK."

Cố Cách Cách nháy mắt ra hiệu với Cố Vân. Vốn chị định bỏ mặc nhưng khi ánh mắt Cố Cách Cách trở nên hung ác thì thỏa hiệp với cô.

Hai người chưa vào đến nhà bếp đã chợt nghe thấy tiếng dao băm chặt, từng tiếng ngày càng to, nghe to đến mức cả hai hết hồn.

"Chị vào trước đi."

"Là em phải vào trước chứ."

Hai chị em khách sáo nhún nhường nhau ngoài cửa, Cố Cách Cách học theo tinh thần của Không Dung* cứ thế đẩy Cố Vân đi vào trước.

(*: Khổng Dung là cháu 20 đời của Khổng Tử, là quan nhà Đông Hán và quân phiệt đầu thời Tam Quốc trong lịch sử Trung Quốc. Ông nổi tiếng với tài thơ văn đương thời, là một trong Kiến An thất tử (bảy danh sĩ thời Hán Hiến Đế).)

Cố Vân vừa vào liễn nhìn thấy một màn chảo phun lửa đầy khủng bố, trên hông bà Cố buộc tạp dề, đang bỏ từng phần gà đã chặt vào chảo dầu, rồi rất nhanh quấy lên. Nhìn vẻ mặt tối tăm của bà thật giống như chẳng phải đang nấu thịt gà, mà là... Cố Vân lập tức có cảm giác như chị đang bị nấu trong chảo nóng, Cố Cách Cách đi phía sau chị cũng có cảm giác y như vậy.

Hai chị em nhanh chóng trao đổi ánh mắt, rồi nhìn xung quanh.

Cố Vân thấy gần chị có một cái chảo, lập tức cầm chần lên người.

Còn Cố Cách Cách liếc mắt thấy ngay con dao dính máu gà trên thớt, vừa định cầm lại nghĩ như vậy có chút đại nghịch bất đạo, nên thu tay lại, chuyển qua lấy chiếc thìa gỗ xới cơm.

Sau khi bà Cố đổ thêm nước vào chảo, đập nắp xong, mới quay đầu, nhìn tư thế của hai người chỉ lạnh buốt nói: "Tạo phản à?"

Cố Vân và Cố Cách Cách sợ tới mức vội vàng buông vũ khí trên tay xuống, cùng nhau hô: "Mẹ."

Hiển nhiên bà Cố đã biết Miêu Tư Lý cũng đến, trong lòng buồn bực lập tức coi Cố Cách Cách như vô hình, nhìn Cố Vân hỏi: "Nghe nói cô đã ly hôn. Chúc mừng."

Cố Vân: "..."

Bà Cố tiếp tục châm chọc: "Tôi còn tưởng cô sẽ khóc đến chết đi sống lại, đang chuẩn bị khuyên nhủ cô, nhưng nhìn bộ dạng cô lúc này hình như tôi đã lo lắng thừa."

Cố Vân bước tới, không để ý đến khói dầu trên người bà Cố, lập tức ôm lấy bà, tựa lên vai thấp giọng: "Mẹ, đã để mẹ lo lắng."

Nước mắt bà Cố liền tuôn rơi, nhưng vẫn tức giận bảo: "Tôi sinh cô con gái nào cũng giỏi, còn cần đến tôi phải lo lắng sao?" Nói rồi hung hăng liếc mắt nhìn Cố Cách Cách.

Nước mắt Cố Cách Cách cũng không ngăn được rơi xuống, có đi đâu cô không bước tới ôm cả hai người, mà chỉ quay mặt đi yên lặng rơi lệ. Cô có thể đứng trước Lục Liên Thủy hùng hổ nói chuyện, nhưng không thể chống lại được một giọt nước mắt nào của mẹ cô.

Ngoại trừ tiếng sùng sục từ nồi nấu ăn phát ra, cả ba người đều không nói gì.

Hơn nửa ngày, bà Cố mới mở miệng ngọc, nói với Cố Vân: "Nộp đơn từ chức công việc trợ lý kia đi."

Cố Vân có chút kinh ngạc nhìn bà, không hiểu vì sao bà có đề nghị đó.

Bà Cố nói: "Từ hôm nay trở đi, ba cửa hàng thời trang kia của mẹ giao hết cho con."

Cố Vân cả kinh: "Như vậy sao được!"

Bà Cố nói: "Với chút tiền lương của con bây giờ, nuôi sống Đa Đa và bản thân nổi sao? Vốn mẹ định phân ba cửa hàng đó cho ba chị em các con mỗi đứa một cái, nhưng khi mẹ gọi điện cho Cố Nguyệt. Con bé chết sống không nhận, nói hai vợ chồng đều là giáo viên đại học, thu nhập cũng không thấp, không cần cũng không sao, còn về con bé út thì..." Bà Cố nói đến đây bỗng dừng một chút, nhìn thoáng qua Cố Cách Cách, "Người ta giờ đã bước một chân vào nhà giàu có, cũng chương mắt chút tiền lẻ này. Thôi cứ dứt khoát để hết cho con."

Dương nhiên Cố Cách Cách không cần cửa tiệm của mẹ cô. Không kể bây giờ cô đang có công việc với mức lương cao, dù cho không có công việc ấy, thì với một bản thiết kế của cô cũng bằng nửa năm tiền lương bình

thường. Thế nhưng, lời châm chọc của bà Cố nghe thực sự rất chói tai, cũng đâm đau lòng cô.

Mà lời bà Cố nói đâu chỉ làm đau mỗi Cố Cách Cách, mà còn đâm đau lòng cả Cố Vân. Dù lời này từ mẹ chị, Cố Vân cũng không chịu được cảm giác bất thỉ như vậy. Chị chỉ thất bại hôn nhân một lần, với lại chị mới ba mươi mấy, làm sao đến mức ly hôn li hôn không nuôi nổi con?

Cố Vân lắc đầu: "Mẹ, mẹ đừng nói nữa. Con cũng không cần cửa hàng của mẹ. Hơn nữa, năm mươi triệu Lý Tư Phàm để lại, con đã bỏ hết vào quỹ tiết kiệm cho Đa Đa, con sẽ không động một chút nào vào đó."

Bà Cố đau lòng: "Bây giờ không phải là lúc giận dỗi."

"Con không dỗi, chính là đã đánh mất chính mình quá lâu. Con cũng nên có chút tham vọng." Trên mặt Cố Vân đã không còn dáng vẻ không màng danh lợi như xưa.

Bà Cố nhìn hai đứa con gái của bà. Bộ dạng như nhau, ngay cả nét mặt cũng y hệt, đầu vô cùng kiêu ngạo.

CÁCH CÁCH GIÁ LÂM

Lạc Khuynh
dtv-ebook.com

Chương 83

Sau khi nói xong chuyện Cỗ Vân, công kích của bà Cỗ đương nhiên chuyển về Cỗ Cách Cách, ánh mắt sắc bén như dao: "Tôi còn tưởng cô đã bỏ trốn theo người ta, từ nay về sau không quay về nhà nữa."

Bởi còn thương tâm vì mấy lời bà nói trước đó, Cỗ Cách Cách không còn hứng trí cãi nhau với bà, chỉ tức giận bảo: "Nếu mẹ không muốn nhìn thấy con, vậy con đi là được."

Cỗ Vân vội vàng ngăn cô lại: "Bé út, sao em có thể nói chuyện với mẹ như vậy?"

Giọng bà Cỗ lạnh lẽo: "Thế nào? Giờ cánh đã cứng cáp, nên không nghe được tôi nói cô hai câu?"

Cỗ Cách Cách hùng hổ: "Dù sao con cũng đã mang người về nhà, có đồng ý hay không do mẹ nhìn rồi quyết."

Bà Cỗ mắng: "Thái độ của cô kiêu gì thế hả? Chẳng lẽ đến mức này, tôi còn cần phải nhìn sắc mặt cô sao?"

Cỗ Cách Cách còn muốn nói nữa, nhưng Cỗ Vân giữ chặt cô: "Út, em càng nói càng hăng đấy." Cỗ Cách Cách lúc này mới im lặng.

Bà Cỗ không định buông tha: "Muốn gì thì cứ nói thẳng. Nếu tôi không đồng ý, cô định làm gì nào?"

Cỗ Cách Cách bỏ tay Cỗ Vân ra, tức giận nói: "Rốt cuộc Miêu Tư Lý có điểm gì không tốt, mà mẹ không đồng ý cho tụi con yêu nhau?"

Bà Cố nghe cô nói vậy, không giận ngược lại cười: "Hừ, hai đứa con gái yêu nhau, cô còn tự cho là hợp lý hợp tình!"

Tiếng cãi nhau bên trong quá lớn, lập tức truyền ra phía ngoài. Miêu Tư Lý ngẩng đầu trò chuyện cùng ông Cố cũng nghe thấy được, nói tiếng xin lỗi với ông, rồi đứng dậy đi về phía chiến trường. Vừa bước vào, thấy cảnh Cố Cách Cách và bà Cố đang đối diện trừng mắt, vội vàng chen giữa hai người, nhìn Cố Cách Cách hỏi: "Không phải sẽ bình tĩnh nói chuyện với dì sao, giờ sao lại cãi nhau như vậy?"

Cố Cách Cách nhìn thấy Miêu Tư Lý, lập tức cảm thấy thật uất ức, mắt đỏ bừng: "Mẹ đâu có nói lý lẽ."

Bà Cố hừ lạnh: "Sao cô không thêm chút tiếng ác cho tôi nữa đi." đồng thời âm thầm kinh ngạc. Đây là lần đầu tiên bà nhìn thấy con gái út thể hiện sự yếu đuối trước mặt người khác, hơn nữa kiểu này chính là đang làm nũng. Cố Cách Cách làm nũng? Đi đâu này có thật sao?!

Miêu Tư Lý cần lấy tay Cố Cách Cách, sau đó mới lễ phép kêu một tiếng: "Thưa dì."

Bà Cố ôn hòa nói: "Có gì chỉ giáo."

Trước khi tới đây, Miêu Tư Lý đã chuẩn bị sẵn tâm lý. Dù hai người già Cố gia vẫn không thích cô, không chịu chấp nhận cô, thì cô cũng sẽ mặt dày nhin xuống. Cô từng nói với Cố Cách Cách, muốn dùng thành ý cảm động bố mẹ cô, đó không phải lời nói dối. Hơn nữa, hai người già nhà Cố gia thêm một ngày không chấp nhận cô, thì chiếc kim trong lòng Cố Cách Cách thêm một ngày chưa được nhổ ra. Cô không muốn Cố Cách Cách vì mình mà khó xử.

Miêu Tư Lý vừa định cất lời, lại đột nhiên kêu "A" lên.

Ba người trong nhà bếp đều bị cô làm hết hồn, biểu tình kinh ngạc nhìn cô, chỉ thấy Miêu Tư Lý nhanh chóng đi qua người bà Cố, tắt bếp gas: "Canh gà bị khét rồi."

Thiếu chút nữa Cố Cách Cách bật cười, nhưng sau khi thấy gương mặt lạnh tanh của mẹ cô, lại cố gắng nhịn.

Vẫn là Cố Vân lên tiếng trước: "Trong bếp khói dầy nhều, chúng ta ra ngoài nói chuyện đi."

Bà Cố hừ một tiếng, dẫn đầu đi ra ngoài, Cố Vân theo sau, còn Cố Cách Cách giữ chặt Miêu Tư Lý: "Mẹ tôi nói năng chua ngoa dễ đâm chọt người. Lời nói không dễ nghe em cũng đừng để ý, nói lại được thì tốt, không nói được cũng không sao, ngàn vạn lần đừng ủy khuất bản thân."

Miêu Tư Lý thấy Cố Cách Cách không giống như lần trước về nhà đối mặt bố mẹ cứ bắn khoăn trùng điệp, còn lần này lại hoàn toàn đứng về phía mình, trong lòng rất cảm động, hôn lên môi cô rồi nói: "Em có chừng mực, tin tưởng em."

Dương nhiên Cố Cách Cách không muốn nhìn thấy bố mẹ cô và Miêu Tư Lý nảy sinh xung đột, nhưng sớm muộn gì cũng phải đối mặt với ngày này. Từ đáy lòng, cô hy vọng bố mẹ có thể chấp nhận Miêu Tư Lý, như vậy cô và Miêu Tư Lý ở bên nhau mới thấy an tâm. Nhìn bộ dạng như đã chuẩn bị trước hết thảy của Miêu Tư Lý, cô thoáng thả lỏng, đáp trả bằng một nụ cười tươi.

Hai cô đi ra ngoài, ngẩng xuống đối diện ông bà Cố, còn Cố Vân thì ôm Đa Đa trên đùi, ngẩng ở sô pha bên cạnh. Thân phận của chị hôm nay chính là người hòa giải, nhưng nếu có cãi vã, quả thật chị không biết sẽ giúp ai.

Đồng thuốc bổ chất chồng như núi do Miêu Tư Lý mang tới vẫn đặt trên bàn chưa kịp cất.

Bà Cố liếc mắt nhìn rồi châm biếm: "Đây là hàng siêu thị bán đại hạ giá à? Hay đang chê chúng tôi lớn tuổi?"

Cố Cách Cách lập tức tiếp lời: "Đây đâu là mua cho bố con." Ngụ ý cũng không phải mua tặng mẹ. Ngày hôm nay quả thật cô muốn đối lập với mẹ mình đến cùng.

Trước lúc bà Cố định nổi giận, ông Cố vội vàng nói: "Là hai hôm trước tôi gọi điện cho Cố Cách Cách, nói gần đây thân thể không khỏe."

Bà Cố hừ lạnh: "Thân thể ông không khỏe còn không phải do cô út nhà ông gây chuyện sao? Bác sĩ nói ông nên ăn nhạt chứ không nói ông phải uống thuốc bổ máu, ông không thiếu máu mà là bị huyết áp cao."

Cố Cách Cách còn tưởng đây là lời bố nói để giúp cô giảng hòa, ai ngờ thân thể của ông không khỏe thật, vội hỏi: "Bố, bố không sao chứ?"

Ông Cố chưa kịp cất lời, bà Cố đã trả lời thay ông: "Coi như mạng ông ấy lớn, chưa bị cô làm tức chết."

Cố Vân ở bên giải thích: "Tuần rồi chị cùng bố đi bệnh viện kiểm tra định kỳ. Bác sĩ nói huyết áp bố hơi cao, nhưng không có việc gì."

Ông Cố cũng bổ sung: "Không có việc gì, mẹ con chuyện bé xé ra to."

Có đi đâu Cố Cách Cách cũng cảm thấy áy náy. Gần đây cô chỉ lo chuyện tình cảm của mình, thực sự đã quên bố mẹ đến tận Indonesia.

Miêu Tư Lý vội vàng bới từ đồng thuốc bổ ra vài hộp: "Chú ơi, cái này có thể hỗ trợ sức khỏe giúp chú khỏe lên."

Ông Cố gật đầu: "Có tâm."

Miêu Tư Lý lại lấy thêm vài hộp trong đồng thuốc đó, vẻ mặt tươi cười nói với bà Cố: "Dì ơi, mấy hộp này đều là sản phẩm dưỡng sắc đẹp. Dù người đã trẻ đẹp sẵn như dì vốn cũng chẳng cần nhưng cũng dùng thử xem. Dì chẳng bù với mẹ cháu, lúc nào cũng coi chúng nó như bảo vật, một ngày không dùng mà hết như già thêm chục tuổi." Không biết Miêu Nhã sẽ có cảm tưởng gì khi nghe thấy những lời con gái đánh giá bà như vậy.

Có câu nói, 'không ai đưa tay đánh khuôn mặt tươi cười', huống chi cái mặt ấy còn đang nói lời nịnh hót. Hơn nữa bà Cố cũng chưa từng thấy Miêu Nhã dù hơn 40 tuổi vẫn đẹp như yêu nghiệt. Tuy trên mặt bà vẫn còn

viết 'Tôi sẽ không rơi vào bẫy của cô', nhưng đã không nói thêm lời chanh chua, coi như thản nhiên.

Miêu Tư Lý đứng thẳng eo, nâng cao giọng: "Thưa chú, dì, tuy không phải là lần đầu tiên gặp, nhưng cháu vẫn muốn giới thiệu lại lần nữa. Cháu là Miêu Tư Lý, Tư Lý trong bệnh thẩn kinh. Cháu sinh ở một gia đình không có bố, nên rất hâm mộ những gia đình giống như chú dì, có bố mẹ yêu thương, còn có chị em lớn lên cùng nhau."

Bà Cố không khách sáo cắt lời cô: "Nếu cô muốn nhận Cách Cách làm chị, tôi không phản đối."

Miêu Tư Lý nói chuyện với bà, nhưng ánh mắt không rời xa Cố Cách Cách, thâm tình nói: "Cháu thật lòng yêu chị ấy."

Mặc dù đã dây dưa vấn đề này một thời gian dài, nhưng mỗi khi nhìn thấy hai đứa con gái (một người trong đó còn là con gái ruột của mình) với bộ dạng ân ái, huyết áp bà Cố cứ tăng lên. Một tay gác lên vai ông Cố, một tay xoa huyết thái dương, hỏi: "Lão Cố à, rốt cuộc tôi đã tạo ác nghiệt gì, mà sinh ra một đứa con gái không giống người thường như vậy? Ông có chắc Cố Tiểu Tam là do tôi sinh ra không?"

Ông Cố trả lời chắc nịch: "Là do bà sinh."

Những người khác: "..."

Miêu Tư Lý nói tiếp: "Cháu biết chú dì rất khó chấp nhận chuyện này, nhưng cháu vẫn thật lòng hy vọng cả hai có thể tác thành cho cháu và chị ấy."

Bà Cố châm chọc: "Cô tưởng mình đang diễn Tây Sương Ký à? Tình cảm có thể ăn nói hời hợt vậy sao?"

Miêu Tư Lý cũng không giận, hỏi lại: "Không biết trong lòng dì, hạng người gì mới xứng đôi với Cách Cách?"

Bà Cố không hề nghĩ ngợi thốt ra: "Lộc Minh."

Miêu Tư Lý phản bác: "Quả thật Khâu Lộc Minh là người tài giỏi, nhưng còn rất nhiều người tốt hơn anh ấy. Chẳng qua anh ấy chỉ là người đến trước làm chủ."

Bà Cố nói: "Cách Cách nhà tôi cũng không phải hoàn hảo nhất trên đời, chỉ cần đi đầu kiện như Lộc Minh là đủ."

Miêu Tư Lý hỏi: "Cháu muốn hỏi dì, ngoài giới tính là đi đầu không thể so sánh. Vậy thì Khâu Lộc Minh còn tốt hơn cháu đi đầu gì?"

Bà Cố nắm bắt lấy trọng điểm: "Cô cái gì cũng tốt cả, nhưng chỉ một điểm đã không thể chấp nhận được. Cái chúng tôi cần là con rể, chứ không phải con dâu."

Miêu Tư Lý không chút yếu thế: "Nhưng thứ Cách Cách cần là hạnh phúc, chứ không phải là đàn ông."

Bà Cố nheo mắt, nhất thời không thể nghĩ ra câu gì để nói tiếp.

Miêu Tư Lý lại tung thêm một đòn: "Hai người không có tình yêu mà ở bên nhau thì liệu có hạnh phúc? Nói đến cùng, chú dì cũng chỉ vì mặt mũi của chính mình."

Ông Cố luôn im lặng đột nhiên nói: "Vậy cháu lấy gì để đảm bảo cả hai ở bên nhau sẽ có được hạnh phúc? Tôi và mẹ Cố Cách Cách lúc còn trẻ cũng vì đủ nguyên nhân từng cãi vã rất nhiều lần, nếu không phải bởi vì ba đưa con gái cùng tờ giấy hôn thú có lẽ đã sớm chia tay. Cháu không nên xem thường tờ giấy đỏ đấy, nó còn nặng hơn ngàn vạn lời nói tâm tình của cháu đấy. Nó không chỉ quan hệ đến việc phân chia tài sản, còn có thể quản thúc hành vi của người khác. Nếu như không có nó đảm bảo, sao hai người có thể mặc gió mặc mưa cùng trải qua cả đời bên nhau?"

Bà Cố bổ sung: "Đừng bảo với tôi là cả hai ra nước ngoài đăng ký nhé? Đó chỉ là trào lưu nhất thời của giới thanh niên, chứ ở trong nước, đó cũng chỉ là một tờ giấy lộn, không có chút giá trị pháp lý nào. Trừ khi các cô đến nước đó ở hẳn, nếu như vậy khác gì với cướp người. Chúng tôi ngậm đắng

nuốt cay nuôi con gái lớn khôn, kết quả lại sống ở hai đầu địa cầu. Không phải như vậy rất tàn nhẫn với chúng tôi sao?"

Ánh mắt mọi người đều đặt lên Miêu Tư Lý, ngay cả vẻ mặt Cố Cách Cách cũng đầy chờ mong nhìn cô, đương nhiên trong nội tâm đã sớm có đáp án, nhưng không biết Miêu Tư Lý sẽ trả lời thế nào.

Miêu Tư Lý nắm lấy tay Cố Cách Cách, nhẹ nhàng vuốt ve lòng bàn tay, mặc dù là bà Cố hỏi, nhưng cô lại nói với Cố Cách Cách: "Phải. Em thừa nhận em không biết có thể yêu chị bao lâu, càng không biết chị có thể yêu em được bao lâu? Nhưng em thực sự rất muốn ở bên chị, cho dù có một ngày chúng ta chia tay, vậy thì sao chứ? Đi đâu đó chẳng khác gì như bản thân không thể biết mình còn có thể sống bao nhiêu ngày? Chị nhìn anh trai em đi, còn trẻ như vậy đã mất, cho nên chúng ta nên nghĩ đến cuộc sống trước mắt, mà không phải buồn lo vô cớ cho tương lai không xác định. Em sẽ không lo âu vì đi đâu đó, mà chỉ biết quý trọng chị, quý trọng từng giây từng phút chúng ta ở bên nhau." Còn một câu mà cô không nói, ngay cả bảo hiểm nhân mạng cô cũng đặt tên Cố Cách Cách, giấy đăng ký kết hôn thì có là gì?

Cố Cách Cách ôm lấy cổ Miêu Tư Lý, gắt gao siết chặt, không nói đi đâu gì, chỉ để nước mắt tùy ý tuôn rơi.

Bà Cố còn định nói nữa, nhưng ông Cố lắc đầu với bà.

Đầu tiên là Lục gia, sau lại đến Cố gia, Cố Cách Cách và Miêu Tư Lý giống như vừa trải qua hai Thế chiến. Lúc trở về nhà đã kiệt sức hoàn toàn, nhưng sau khi tắm rửa xong, nằm trên giường lại thấy tinh thần phấn chấn. Trái tim của cả hai chưa bao giờ gần nhau như bây giờ.

CÁCH CÁCH GIÁ LÂM

Lạc Khuynh
dtv-ebook.com

Chương 84

"Miêu Tư Lý, đây là lần đầu tiên tôi phát hiện em biết cách ăn nói đấy. Thật được mở rộng tầm mắt." Giờ phút này cả người Cố Cách Cách đang nằm trên Miêu Tư Lý, vuốt ve cằm cô tán dương, "Tuy mẹ tôi chưa tỏ rõ thái độ, nhưng theo tôi quan sát thì cửa ải này em sắp qua rồi."

Vẻ mặt Miêu Tư Lý đầy vui vẻ hỏi: "Thật sao?"

"Em không phát hiện lúc ra về, mẹ khách sáo tiễn em ra cửa sao? Đổi lại trước kia thì nhẹ là chửi quét đón chào, nặng thì thái đao hằm hạ. Không dọa em đâu, bằng công lực của mẹ tôi, nếu chống lại không chết cũng tổn thương, chỉ còn chút hơi tàn đi nhặt cái mạng nhỏ của em thôi đấy." Bộ dạng Cố Cách Cách hết như được sống sót qua tai nạn.

"Như vậy bây giờ có phải gọi là, đại nạn mà không chết, tất hạnh phúc suốt đời không? Chị định thưởng cho em thế nào?" Miêu Tư Lý nói xong thật lưu manh đánh giá cô, trong mắt đã sớm viết xong đáp án. Em muốn ăn chị.

"Thưởng cho --" Cố Cách Cách cố ý kéo dài âm điệu, trong mắt ánh lên vẻ tinh ranh, cười nói, "Không vội. Trước hết tôi hỏi em này, những đi đâu em đồng ý với mẹ tôi là thuận miệng ứng phó, hay là thật tâm nghĩ vậy?"

"Đương nhiên là thật tâm nghĩ vậy." Miêu Tư Lý nóng vội trả lời, "Sáng mai gọi điện thoại cho công ty đi, chúng ta xin nghỉ một tháng."

Cố Cách Cách hỏi: "Em không hối hận đấy chứ?"

"Chỉ sợ chị không đồng ý." Miêu Tư Lý còn đề cao âm lượng, khẩn trương hỏi, "Đừng nói chị không đồng ý nha?"

Cố Cách Cách tươi cười ngọt ngào, lại thể hiện biểu tình do dự: "Để tôi suy nghĩ."

Miêu Tư Lý lập tức như một đại vương sơn trại, mắt lóe lên hung ác, rất bá đạo nói: "Không được, chị không có quyền từ chối."

Cố Cách Cách biểu cảm khoa trương: "Oa, bây giờ tôi đã không có quyền cự tuyệt. Nếu thật cùng em đi đăng ký, vậy có phải sau này ngay cả nhân quyền cũng mất không?"

Miêu Tư Lý vội vàng nói: "Ngoài chuyện ấy ra, sau này tất cả em đều nghe theo chị."

"Nghe giống như tôi được lời, có đi đâu..." Nửa câu cuối của Cố Cách Cách chưa kịp thốt ra đã bị Miêu Tư Lý nuốt mất. Miêu Tư Lý xoay người một cái lập tức áp trên người cô, không khí tràn đầy ái muội.

Sau khi Miêu Tư Lý đã hôn đủ và buông cô ra. Cố Cách Cách mới nũng nịu sáng giọng: "Tôi còn chưa nói xong."

Miêu Tư Lý hung tợn: "Vì phòng ngừa sau này chị có thể cấu kết làm bậy cùng kẻ khác, nơi nơi reo rắc hoa đào, chuyện này không thương lượng, sớm quên ý định đó đi."

Cố Cách Cách u oán liếc cô: "Vừa rồi còn ở nhà tôi thề son hẹn sắt, vậy mà trong nháy mắt đã thay đổi rồi. Em không tin tôi sao?"

Miêu Tư Lý vừa dịu dàng vừa kiên định nói: "Em chỉ muốn được độc chiếm chị, anytime, anywhere, anyway."

Mắt Cố Cách Cách nhẹ nhàng thấm ướt: "Me too." sau đó ôm lấy cổ cô giải thích, "Tôi lại chưa nói không đồng ý, chỉ là muốn chờ thêm chút thôi."

Miêu Tư Lý nhú mày: "Không phải chị nói mẹ chị đã muốn đồng ý sao?"

Cố Cách Cách nhẹ hôn lên đôi môi đang vênh cao của cô: "Mẹ của tôi chỉ là tạm thời không phản đối, còn chưa đến nỗi giờ hai tay ủng hộ, càng không có khả năng gõ trống khua chiêng gả tôi đi. Dĩ nhiên mẹ rất muốn đem tôi gả đi, nhưng đối tượng chắc chắn không phải em. Để thêm vài ngày nữa cho mẹ từ từ chấp nhận, còn có cả đại đội cô bác chú dì của tôi nữa. Nếu muốn bàn tán thì nước miếng có thể dìm ngập cả Trường Giang luôn đấy."

Miêu Tư Lý đột nhiên nói: "Cố Cách Cách, chị nói xem, có phải em rất ích kỷ không?"

Cố Cách Cách vuốt ve mặt cô, hỏi: "Sao lại nghĩ vậy?"

Miêu Tư Lý nói: "Mẹ của em là một tình nhân được người bao nuôi, còn em chỉ là con ngoài giá thú. Từ nhỏ đến lớn đã sống dưới ánh mắt khinh thường của người đời, cho nên sớm đã quen. Nhưng chị lại không giống, gia đình của chị thật truyên thống, còn có rất nhiều bạn bè thân thích. Ở trong đại gia đình chị, chuyện hai người con gái yêu nhau quả thật là đi đầu kinh thế hãi tục. Nếu chị ở bên em, không thể không đối mặt với ánh mắt khinh thường của người ta. Là em dẫn chị tới tình cảnh xấu hổ như vậy, mỗi lần nghĩ tới em đều thấy mình thật đáng chết."

Về mặt Cố Cách Cách nghiêm nghị, cả giận nói: "Em nói những lời này nghe sao như đang rất hối hận?"

Miêu Tư Lý vội vàng biện bạch: "Em không hối hận, là em sợ chị hối hận. Nếu lúc trước chị không gặp em, và em cũng không bất kể hậu quả theo đuổi chị, có lẽ giờ chị đã giống như bao người khác, tìm một người đàn ông ưu tú như Khâu Lộc Minh để kết hôn. Thế nào còn có phiền não như hôm nay." Nói rồi còn nặng nề thở dài.

Cố Cách Cách đẩy đầu cô: "Sao trong đầu em có nhiều ý nghĩ kỳ dị vậy? Đúng vậy nha, tôi hối hận, quả thật hối hận chết thôi. Ngày mai tôi sẽ đi tìm Lộc Minh."

Miêu Tư Lý lập tức ôm chặt cô: "Không được, đương nhiên không được. Chị là người yêu của em, sao có thể tìm người khác?"

Cố Cách Cách bị cô siết đến không thể thở: "Không đi thì không đi, em buông ra đã." Sau khi thở thông thuận lại, mới nhẹ hỏi, "Có phải bởi vì trước kia tôi không kiên định, nên mới khiến cho em có cảm giác sợ mất đi này không?"

Miêu Tư Lý cũng mềm giọng: "Hay do em có tính chiếm hữu quá cao?"

Cố Cách Cách nhẹ nhàng lắc đầu: "Em để ý tôi như vậy, tôi thích còn không kịp, làm sao lại trách em? Là em cho tôi thêm nhiều dũng khí, theo đuổi đi đâu mà tôi muốn. Không phải tất cả mọi người đâu sẽ may mắn như tôi, gặp không được người cố chấp như em, và cũng sẽ không có hạnh phúc giống như chúng ta. Yêu nhau thì nhất định ở bên nhau, tôi sẽ càng can đảm thêm nữa, để em không còn cảm thấy bất an. Mặc kệ đường đi phía trước khó khăn thế nào, chúng ta cùng nhau đối mặt, được chứ?"

Miêu Tư Lý dùng sức gật đầu: "Được, vậy chị còn do dự gì nữa? Mặc dù đăng ký ở nước ngoài, về trong nước cũng không có giá trị, nhưng em vẫn muốn làm như vậy. Em muốn cho chị một hôn lễ lãng mạn trong giáo đường, sau này khi con chúng ta sinh ra, đó chính là kỉ niệm cả đời. Em sẽ không để cho chị có bất kỳ tiếc nuối nào."

Cố Cách Cách nhìn cô, trong mắt ướt đầm, tựa như có thể chảy nước ra: "Miêu Tư Lý, nếu em nói thêm gì nữa, tôi sẽ tưởng mình đang mơ."

"Vậy sao?" Miêu Tư Lý xoay xoay con người, đột nhiên cúi đầu xuống cắn đỉnh nổi lên trước ngực qua lớp áo ngủ, hỏi, "Có cảm giác không?"

Cố Cách Cách hét lên kinh hãi, thân thể giống như bị điện giật, dục vọng lập tức mãnh liệt tràn ra, có đi đâu sao cô có thể để Miêu Tư Lý muốn làm gì thì làm, cậu mạnh đáp: "Không có."

Miêu Tư Lý khoa trương trừng mắt: "Không thể nào." Rồi ngẩng thẳng người, sờ cằm, giả bộ như rất chân thật suy nghĩ, hơn nửa ngày mới thốt ra một câu, "Không phải chị đến tuổi tiền mãn kinh đấy chứ?"

"Miêu Tư Lý!" Theo độ ngân giọng lên cao của Cố Cách Cách, không khí tốt đẹp biến mất không còn, nhìn tư thế còn giống như sắp đánh nhau.

Đương nhiên Miêu Tư Lý không để đi đầu đó xảy ra, chỉ một động tác đã khiến Cố Cách Cách thu lại thanh âm. Miêu Tư Lý lập tức tốc làn váy áo ngủ của Cố Cách Cách lên, chôn giữa hai chân cô.

Quả nhiên mặt Cố Cách Cách lập tức đỏ rực, hai cô như vậy cũng quá...

Nhưng tư thế này lại khiến cô ảm ướt chỉ trong nháy mắt.

Ở bên Miêu Tư Lý lâu, càng ngày càng không biết thẹn là gì.

Miêu Tư Lý dùng hành động thực tế miêu tả sinh động cái gì gọi là hạ thân dưới váy.

Cố Cách Cách bị đầu lưỡi linh hoạt của cô trên đầu, rất nhanh bị chìm ngập trong khoái cảm.

Miêu Tư Lý chui từ trong váy cô ra, ôm lấy Cố Cách Cách vẫn không ngừng run rẩy, cắn vành tai mẫn cảm của cô, biết rõ còn cố hỏi: "Cái này có cảm giác không?"

Nếu Cố Cách Cách còn sức lực, nhất định sẽ đạp cô bay khuất mắt.

Miêu Tư Lý biết rõ Cố Cách Cách không thể trả lời, lại tự biên tự diễn: "Không nói lời nào sao? Vậy thì chắc là chưa có? Xem ra em còn phải ra sức thêm."

Cố Cách Cách chỉ vừa kịp nói được một chữ trong "Không..." muốn, môi đã bị Miêu Tư Lý hôn lên.

Đèn đầu giường đã tắt, cởi quần áo trên người lẫn nhau. Trong đêm đen, hai cô quấn quanh một chỗ trình diễn cảnh triền miên đầy đam mê. Miêu Tư Lý chẳng biết kết thúc từ lúc nào, Cố Cách Cách cũng không biết bắt đầu từ khi nào. Những tiếng rên rỉ mất hồn và xuân tình cứ tràn đầy trong căn phòng kì diệu.

***

Khi Miêu Nhã đi vắng, đầu là Cố Cách Cách làm bữa sáng cho cả hai, nhưng Miêu Tư Lý chết sống không chịu rời giường, cứ chôn ở ngực cô tiếp tục việc tối qua.

Làm Cố Cách Cách hận đến nghiến răng: "Miêu Tư Lý, em còn chưa thỏa mãn dục vọng sao?!"

Tiếng Miêu Tư Lý ồm ồm trả lời: "Tại chị rất mê người."

Nhận được 'khen ngợi' của cô, Cố Cách Cách thật không biết nên cười hay nên khóc. Thân thể mẫn cảm cũng không thể chịu nổi sự kích thích, đến lúc ngón tay Miêu Tư Lý lại một lần nữa luồn vào thân thể cô, Cố Cách Cách còn không tự chủ được thốt ra: "Nhanh một chút..."

Vì thế, hậu quả của túng dục quá độ là cả hai cùng đi làm muộn. Cố Cách Cách gần như cảm râm Miêu Tư Lý suốt cả đoạn đường, khiến lỗi tại Miêu Tư Lý cũng sinh kén, trong lòng còn không ngừng hối hận. Sớm biết vậy, nên cho chị không rời nổi giường!

Cố Cách Cách khuyên Miêu Tư Lý nên bỏ ý định ra nước ngoài đăng ký, bởi vì kết hôn vốn không phải chỉ là chuyện của hai người, ít nhất cũng nên có được sự cho phép của hai bên bố mẹ. Bố mẹ Cố Cách Cách tuy có chút truyền thống nhưng không đến mức tuyệt đối không chấp nhận, chỉ cần để thêm chút thời gian nữa sẽ tiêu hóa được chuyện này. Còn đối với bố mẹ Miêu Tư Lý, dù Miêu Tư Lý không cần Lục Liên Thủy gật đầu, nhưng không thể không để ý đến cảm nhận của Miêu Nhã. Đầu Miêu Tư Lý cần nhất chính là được mẹ mình thật lòng chúc phúc, mà Cố Cách Cách vẫn luôn giữ ý kiến ban đầu của cô về bà, Miêu Nhã là một người phụ nữ thâm sâu khó lường trước. Nếu Miêu Nhã trở mặt, cho dù cô và Miêu Tư Lý yêu nhau, phỏng chừng cũng không thể tiếp tục. Đương nhiên lời này cô không nói cho Miêu Tư Lý nghe, cũng không thể dùng suy đoán của mình làm rạn nứt tình cảm hai mẹ con.

***

Hôm nay quả là một ngày trời tốt lành. Không ngờ hai cô gặp Cố Vân trong thang máy.

Cố Cách Cách hỏi chị: "Sao chị đi làm trễ vậy?"

Cố Vân trả lời: "Không cẩn thận ngủ dậy muộn, rồi còn gặp ngay chỗ kẹt xe."

Nhà bố mẹ cô quả thật cách công ty khá xa, hơn nữa chị hai vừa về Bắc Kinh cũng không có xe mà phải đi bộ. Cố Cách Cách nghĩ thế liền lấy một chùm chìa khóa từ trong túi xách, ở trong có chìa khóa nhà cùng chiếc TIIDA. Bây giờ cô đang ở biệt thự của Miêu Nhã, lại có tài xế riêng miễn phí, cho nên đã không còn cần chúng nữa.

Cố Vân từ chối một lát, cuối cùng không chịu nổi cả Cố Cách Cách và Miêu Tư Lý khuyên nhủ, đành miễn cưỡng nhận, còn nói sẽ trả tiền thuê cho Cố Cách Cách theo giá thị trường, bị Cố Cách Cách mắng một trận.

Lúc đến tầng 23, đột nhiên Cố Cách Cách nhớ tới bữa tiệc tối hôm trước, ôm eo Cố Vân, tư thế hai chị em tốt, chớp mắt hỏi chị: "Chị, thành thật khai báo đi. Đêm đó chị và Tổng giám đốc Diệp rốt cuộc có gì hay không? Hử?"

Miêu Tư Lý cũng vẻ mặt tò mò nhìn cô.

Cố Vân quỳn rũ yêu kiều liếc hai cô một cái: "Nhiều chuyện." Không lưu tình ấn xuống nút thang máy, ngăn hai cục cưng tò mò ở bên ngoài.

CÁCH CÁCH GIÁ LÂM

Lạc Khuynh
dtv-ebook.com

Chương 85

Cố Vân chỉ ng ỡ trong chốc lát rồi đến phòng trà nước pha một cốc hoa
lài, bưng đến văn phòng Tổng giám đốc. Sau khi gõ cửa nghe thấy tiếng
"Mời vào." mới đẩy cửa bước vào. Nhìn Diệp Mạn Diệp đang ôm cánh tay
ng ỡ trên ghế da đen, vẻ mặt lạnh lùng, dường như đang tức giận.

Tuy rằng chị đi muộn là không đúng, nhưng cũng không đến nỗi khiến
đường đường một Tổng giám đốc lại giận dữ ra mặt với trợ lý, cho nên Cố
Vân chắc chắn cùng khẳng định nguyên nhân Diệp Mạn Diệp tức giận
không phải vì chị. Tươi cười bước tới, đặt trà hoa lái đến trước mặt Diệp
Mạn Diệp, dịu dàng hỏi: "Sắc mặt khó coi như vậy, là ai đã chọc tức chị?"

Từ sau đêm 'thấp đuốc trò chuyện suốt đêm' ấy, trong tiềm thức Cố
Vân đã bớt đi rất nhiều xa cách với vị thủ trưởng mặt luôn lạnh băng này.
Giọng nói của chị vốn đã dịu dàng động lòng người, khi mềm nhẹ nói như
vậy thì càng thêm dịu dàng đầm ấm.

Diệp Mạn Diệp nghe thấy Cố Vân hỏi, trong lòng từ lúc này mới có
hình ảnh chị, có đôi mắt vẫn còn giữ sự khó chịu, nâng cổ tay nhìn
đồng hồ "May thật, còn chưa đến giờ tan t ầm."

Cố Vân: "...". Núi bằng thế nhưng cũng sẽ biết xả xói? Xem ra bị chọc
tức không nhẹ đây. Cố Vân cũng không kiểm soát cơn giận việc đến muộn
của chị, chỉ nói, "Tôi đã tìm chỗ ở mới, sau này sẽ không đi làm muộn."

Diệp Mạn Diệp nghe hết lời chị, giống như bị dẫn dắt, l ầu b ầu: "Chắc
tôi cũng nên tìm một chỗ để chuyển nhà."

Cố Vân lập tức đoán được cô tức giận vì ai.

Diệp Mạn Diệp chứng thật suy nghĩ của chị: "Đúng là vì hai mẹ con ở cách vách kia, mới trở về hai ngày đã định chiếm núi làm vua. Dù trước đây Miêu Nhã và tôi có hiềm khích, nhưng vẫn luôn khách sáo trước mặt mọi người. Chuyện của công ty dù không cùng ý kiến, nhưng vẫn có thể thương lượng với nhau. Còn Lâm Văn Hiên kia chỉ vừa tới công ty, liề hạ lệnh đuổi một quản lý, hủy bỏ một hạng mục quan trọng, hơn nữa còn không hề báo một tiếng với tôi. Lúc này tôi đi tìm anh ta nói chuyện, cô không biết thái độ anh ta cao ngạo thế nào đâu? Nói thế nào, ở nhà tôi cũng là chị dâu họ, ở công ty chức vị cũng cao hơn, vậy mà cứ ba câu anh ta liề đem Chủ tịch ra nói. Sao anh ta không lấy gương mà tự soi mặt đi, cùng lắm chỉ là cháu trai của Chủ tịch, còn tự cho mình là người thừa kế hợp pháp của MUMU? Miêu Tư Lý mới chân chính là thiên kim của Lục gia. Lâm Văn Hiên là cái gì chứ?!"

Cố Vân không cảm thấy hứng thú với việc tranh quyền đoạt lợi trong nhà Lục gia, mà cái chị cảm thấy hứng thú chính là dù trong lúc không hề uống rượu, Diệp Mạn Diệp vẫn nói hết tâm sự với chị. Điều ấy khiến chị có chút được ưu ái mà thấy lo sợ, nhất định Diệp Mạn Diệp đã coi chị là bạn nên mới nói hết oán hận trong lòng. Khó trách người ta thường nói, trên bàn rượu là nơi dễ dàng kết bạn nhất, như vậy bây giờ chị và Diệp Mạn Diệp liệu có phải nên gọi là bạn nhậu không?

Diệp Mạn Diệp nói xong, nhìn thấy vẻ mặt Cố Vân kinh ngạc, mới ý thức tới điểm này, có đi đâu cũng không thấy có gì bất thường. So với chủ đề hai người tán gẫu đêm đó cùng những chuyện đã làm, câu nói kia chẳng là gì cả, nghĩ tới đó, mặt chợt đỏ lên.

Cố Vân vẫn đang chăm chú nhìn Diệp Mạn Diệp, đương nhiên cũng thấy được biến hóa của cô. Đây là biểu cảm gì? Thẹn thùng? Cố Vân càng thêm kinh ngạc, lại nhớ tới mấy câu Cố Cách Cách vừa hỏi. Không phải chị không muốn trả lời, mà thực sự ngày đó chị uống rượu say đến nỗi ngay cả mình họ gì cũng quên, làm sao còn nhớ rõ đã làm gì? Chỉ biết khi sáng tỉnh dậy, chị ngủ trong một căn phòng xa lạ, bên cạnh còn có một người đang nằm. May mắn cả hai đều là phụ nữ, nhưng không may chính là quần áo cả hai đều không còn (...). Nếu là trước kia, chắc chắn chị sẽ không để ý, nhưng từ khi biết về mối quan hệ của em gái chị, thời đại này

hai người con gái ở cùng nhau chẳng còn là thuần khiết (...), cho nên chị cũng không xác định được liệu chị và Diệp Mạn Diệp ở cạnh nhau cả buổi tối có xảy ra chuyện gì hay không?

Sau khi do dự một lúc, Cố Vân mới rụt rè hỏi: "Tổng giám đốc Diệp, đêm hôm đó... chắc chúng ta không xảy ra chuyện gì nhỉ?"

Diệp Mạn Diệp nhướn lông mày. Quả nhiên cô ấy không nhớ! Nhưng cũng khó trách được chị. Không nói đến việc Cố Vân vốn là hiên thê lương mẫu rất ít uống rượu, hơn nữa lúc tâm tình t ẫ t ệ đã cố ý mua say, làm sao không say khướt được? Còn cô, do vì phải thường xuyên xã giao, tửu lượng vốn không tệ, hơn nữa luôn có một thói quen, đó là mặc kệ uống với ai cũng cần giữ tỉnh táo đến cuối cùng. Nếu không, một người phụ nữ như cô làm sao có thể toàn thân trở ra nhiều năm như vậy. Cho nên đêm hôm đó, nếu nói Cố Vân đã say hoàn toàn, thì nhiều nhất cô chỉ say ba phần. Dưới tình huống như vậy mà phát sinh chuyện gì, dù cô có bị động nhưng có phải cũng nên chịu chút trách nhiệm? Có đi đâu cả hai đều là người trưởng thành, lại còn độc thân, xảy ra chuyện đó cũng rất bình thường. Huống chi lòng cô còn phải chịu chút tổn thương nho nhỏ, nên coi như hu ề nhau. Đương nhiên dù sao đây cũng là chuyện hai người, không có lý do gì chỉ có một mình cô biết. Nếu Cố Vân quên hoàn toàn, vậy cô sẽ giúp chị nhớ lại.

Diệp Mạn Diệp kéo ghế đứng dậy, bước đến trước mặt Cố Vân, tựa người vào bàn làm việc, ôm cánh tay, vẻ mặt nghiêm ng ặt nhìn chị: "Thực sự không nhớ rõ?"

Cố Vân bị cô nhìn đến nổi da gà, trong lòng th ần kêu không ổn. Đừng nói thực sự xảy ra chuyện đi? Có đi đâu dù lòng lo lắng nhưng không thể hiện ra ngoài, đặt tay lên ghế dựa, tự nhiên thoải mái mỉm cười: "Có câu, 'rượu say thốt lời thật', nếu tôi có nói đi đâu gì bất kính với Tổng giám đốc Diệp, mong Tổng giám đốc Diệp đừng để ở trong lòng. Cấp dưới có chút oán hận với thủ trưởng là rất bình thường, phải không, Tổng giám đốc Diệp?"

Diệp Mạn Diệp giờ ngón trở nhẹ nhàng lắc qua lại: "Cô rất cung kính với tôi."

"Vậy thì tốt." Cố Vân cố ý thở phào, còn khoa trương vỗ ngực, giống như trong lòng vừa hạ xuống được cả tảng đá lớn, nhưng thực tế lòng chị càng ngày càng trầm. Tuy không nhớ rõ rốt cuộc đã phát sinh chuyện gì, nhưng chị vẫn nhớ rõ sáng hôm đó khi vén chăn lên, cả chị và Diệp Mạn Diệp đều không mặc gì! Khoảnh khắc đó quả thật vô cùng xấu hổ. Diệp Mạn Diệp giải thích với chị, là vì mặc quần áo ngủ không thoải mái nên cởi ra, chị lập tức tin như vậy, bởi vì cả hai đều là phụ nữ. Nhưng giờ nhìn thấy vẻ mặt lúc này của Diệp Mạn Diệp, chị bắt đầu hoài nghi.

"Nhưng mà..." Diệp Mạn Diệp xoay chuyển lời, "Tuy cô không nói gì bất kính với tôi, nhưng cũng không ít lời nói thẳng."

Cố Vân có chút yếu ớt hỏi: "Nói gì?" Chị và Diệp Mạn Diệp vốn không thân, hơn nữa Diệp Mạn Diệp còn là phụ nữ, chắc không đến mức nói lời lưu manh đi? Cố Vân này từ lúc nào lại có thể làm loại việc ấy? Không có khả năng nha.

"Cô nói..." Diệp Mạn Diệp đột nhiên tiến đến sát người chị, nâng cánh tay để lên hai bên thành ghế Cố Vân ngồi, hạ giọng, "Cô nói cô và chồng trước sinh hoạt tình dục không như ý." Nói xong lại khôi phục tư thế ban đầu.

Cố Vân nhất thời cảm thấy trước mắt tối sầm, loáng thoáng nhớ lại một ít. Đúng là rượu say thốt lời thật, loại sự tình ấy vậy mà lại nói với người ngoài? Cố Vân à Cố Vân, sao mày lại không biết xấu hổ thốt ra được vậy!

Diệp Mạn Diệp nhìn thấy mặt Cố Vân trắng bệch, khóe miệng không khỏi nhếch lên, cười nhẹ hỏi: "Thế nào? Nhớ ra chưa?"

Nếu đã nói thì cũng không cần phải phủ nhận, chỉ là có chút xấu hổ. Cố Vân đỡ trán: "Muốn cười thì cứ cười đi, đây đúng là sự thật. Nếu không tôi và chồng cũng đã không ly hôn."

Diệp Mạn Diệp cắt lời: "Có đi đâu đó chỉ là lý do lấy cớ để chùng cô ngoại tình. Nếu anh ta dụng tâm một chút, vấn đề này đã sớm giải quyết. Bởi vì cô căn bản..." Nói đến một nửa Diệp Mạn Diệp dừng lại, vẻ mặt có chút ngượng ngùng.

Cố Vân ngẩng đầu, dù phản ứng của chị có chậm đến mấy cũng nghe ra được ý tứ trong lời Diệp Mạn Diệp. Mặt quần đến đỏ bừng, có chút lắp bắp hỏi: "Căn... căn bản gì?"

Đã nói đến nước này, cũng không cần phải tiếp tục quanh co. Diệp Mạn Diệp cắn răng nói tiếp: "Căn bản cô không phải trời sinh lãnh cảm."

Cố Vân cả kinh, thiếu chút nữa ngã từ trên ghế xuống: "Chị... làm sao chị nói thế? Chẳng lẽ chúng ta?!"

Diệp Mạn Diệp nhếch khóe môi: "One night stand."

Trong đầu Cố Vân như có hàng nghìn hình ảnh vụn vỡ xuất hiện, tựa như cảnh trong mơ. Chị chẳng còn chút bộ dạng quyến rũ yêu kiều trấn định tự nhiên như thường ngày, mà đã chuyển thành tròn tròn mắt.

***

Trong phòng tuy không bật đèn, nhưng bức rèm được vén lên để mặc ánh trăng chiếu vào qua tấm kính thủy tinh, nên vẫn nhìn thấy rõ ràng mọi vật bên trong. Có hai người sóng vai ngồi trên chiếc giường lớn, cùng là dáng người uyển chuyển khéo gợi, cùng là hai chân mảnh khảnh thon dài, trên tay đều cầm ly rượu đỏ, đang trò chuyện vui vẻ.

Cố Vân mắt say lơ đãng, mơ hồ nhìn Diệp Mạn Diệp: "Ngay cả con cũng đã sinh rồi, vậy mà cảm giác lên đỉnh là gì tôi đây cũng không biết. Có phải rất buồn cười không?"

Diệp Mạn Diệp có chút khó tin nhìn chị: "Đến một lần cũng không có ư?"

"Có, trong mộng." Cố Vân nói xong cứ thế cười rộ lên, uống cạn ly rượu trong tay. Vừa định rót thêm một ly nữa, thấy chai rượu đã rỗng, nhìn sang thấy Diệp Mạn Diệp còn cần một ly rượu đầy trên tay, nhanh nhẹn đoạt lấy uống hết vào miệng; sau đó, ném cả chai rượu và ly rượu đi, thân mật quàng lên vai Diệp Mạn Diệp, nhẹ nói ở bên tai cô, "Còn chị?"

Diệp Mạn Diệp dám chắc Cố Vân đã thật sự say, bên tai bị hơi thở nóng rực của chị phả tới, khiến cảm giác ham muốn nổi lên. Từ sau khi Lục Vũ Huân mất, cô chưa từng yêu thêm ai, người duy nhất cô có thiện cảm lại là nữ, vì vậy còn đặc biệt tìm kiếm chút tư liệu về việc này. Cô biết giữa hai người con gái chẳng những không chỉ có thể tồn tại tình yêu, thậm chí còn làm chuyện ân ái được, hơn nữa bởi vì quen thuộc thân thể lẫn nhau, mà có cảm giác thuần túy hơn cả với đàn ông. Có điều cô chưa tự mình chứng thực, chỉ nhớ rõ có lần gọi điện cho Cố Cách Cách, mà kết quả Miêu Tư Lý lại là người nghe, nên liên liên tưởng đến cảnh hai cô ở bên nhau và làm chuyện đó, vì thế mà còn thấy khó chịu một thời gian. Bây giờ có một người phụ nữ ở bên cạnh, hơn nữa còn là một mỹ nhân quyến rũ yêu kiều, trong lòng bỗng thấy khác thường.

"Tôi OK." Diệp Mạn Diệp tận lực ổn định lại sự rung động trong lòng, nhẹ giọng trả lời câu hỏi của Cố Vân.

Cố Vân như nhặt được bảo vật, hưng phấn hỏi: "Vậy chị nói chút tôi nghe, rốt cuộc lên đỉnh là cảm giác gì?"

"..." Diệp Mạn Diệp không biết phải nói gì, chỉ nhìn chị, sau đó mới cất lời, "Chúng tôi đã mất lâu rồi, thật ra tôi cũng không nhớ rõ nữa."

Vẻ mặt Cố Vân không tin: "Không thể nào. Chẳng lẽ mấy năm qua chị không đi tìm người khác à? Dù chỉ là tình một đêm cũng không có sao?"

Diệp Mạn Diệp lắc đầu, "Không có."

Cố Vân nhìn Diệp Mạn Diệp chặc chặc hai tiếng, không nói thêm gì.

Trên trán Diệp Mạn Diệp lập tức hiện ra ba đường vạch đen, nhìn bộ dạng này của Cố Vân dường như cô vừa bị xem thường.

Đột nhiên Cố Vân ôm lấy cổ cô, thu ngắn khoảng cách giữa cả hai, đến lúc sắp chạm vào nhau mới dừng lại: "Thế chị có muốn tìm thấy cảm giác ấy lần nữa không?"

Tim Diệp Mạn Diệp đột nhiên đập mạnh, cô biết Cố Vân ám chỉ đi đâu, có đi đâu Cố Vân đang say, phỏng chừng không hề biết bản thân đang làm gì, thế nhưng cô còn

rất tỉnh táo nha! Không khí xung quanh Cố Vân tràn ngập mùi thơm cơ thể, hòa trộn cùng mùi cồn hết như thuốc kích thích, Diệp Mạn Diệp cảm thấy có chút mê say.

"Em gái tôi nói, khi em ấy và Miêu Miêu làm loại việc này có cảm giác rất đẹp. Cả hai đều là con gái, mà chúng ta cũng vậy." Cố Vân mở to mắt nhìn về phía Diệp Mạn Diệp, đôi mắt xinh đẹp ướt át như có thể chảy cả nước ra.

Đây chính là dụ dỗ trắng trợn?! Diệp Mạn Diệp có chút gian nan nuốt nước miếng, cảm giác rạo rực ngày càng nhiều, khiến toàn thân cũng bắt đầu nóng hừng hực, hỏi: "Cô có biết tôi là ai không?"

Cố Vân buột miệng: "Diệp Mạn Diệp."

Khá tốt, còn chưa say đến mức nhận lầm người. Diệp Mạn Diệp lại hỏi: "Cô sẽ không hối hận chứ?"

"Ôi, không phải chỉ là tình một đêm sao? Cả hai ta đều là người trưởng thành, lại còn độc thân. Chị không trộm tình, tôi không trèo tường, hối hận gì nha?" Cố Vân nói cứ như người từng trải, nhưng thực tế trong tư tưởng của chị không hề có chữ tình một đêm. Cho dù trong bảy năm hôn nhân, có lúc chị cũng rất tịch mịch khó nhin, nhưng đều chưa từng có ý nghĩ này. Bây giờ đã ly hôn, đi đâu gì cũng không cần e ngại, hôm nay nếu không phải Diệp Mạn Diệp mà là người khác, phỏng chừng chị cũng nói như vậy. Đây chính là ý nghĩ 'vò đã mẻ thì cho nó sứt luôn'.

Khóe miệng Diệp Mạn Diệp nở ra một nụ cười nhạt: "Nếu đã nói vậy, như cô mong muốn thôi."

"Vậy chúng ta bắt đầu từ đâu?" Nói thật, ngoài những bước căn bản nhất, Cỗ Vân vốn hoàn toàn chẳng biết gì về việc lên giường.

Diệp Mạn Diệp đã khôi phục lại bộ dạng nữ vương băng lãnh của mình. Tuy đây là lần đầu cô lên giường với phụ nữ, nhưng không có chút khó chịu. Cô nâng cằm Cỗ Vân, hôn lên đôi môi đỏ mọng ướt át của chị. Ừm, cảm giác quả thật không tệ.

CÁCH CÁCH GIÁ LÂM

Lạc Khuynh
dtv-ebook.com

Chương 86 [H]

Chỉ mới hôn môi, Diệp Mạn Diệp đã cảm thấy sự căng thẳng của Cố Vân với thân thể cứng đờ ra. Đây rõ ràng không phải hưởng thụ mà chính là sợ hãi. Mới hôn môi mà đã như vậy, thảo nào chị không thể đạt được khoái cảm vào những lần đó.

Diệp Mạn Diệp suy nghĩ chút, buông chị ra, đứng dậy.

Đối với chuyện lên giường, nội tâm của Cố Vân luôn rất yếu ớt so với vẻ bên ngoài. Cho dù chị đã cố giả vờ hưởng thụ, nhưng lúc này quả thật giống hệt như dáng điệu của Bạch Tố Trinh khi nhìn thấy kim bát của Pháp Hải, lập tức hiện nguyên hình của sự khiếp đảm và nhu nhược.

Thấy Diệp Mạn Diệp rời đi, Cố Vân mới nhẹ thở phào, nhưng đáy lòng cũng thở dài một tiếng. Trước kia Lý Tư Phàm cũng vậy, hoặc là tốc chiến tốc thắng, hoặc là lập tức buông tha.

Dường như Diệp Mạn Diệp cảm nhận được sự biến hóa trong lòng chị, sau khi xuống giường, lại cúi người hôn lên môi Cố Vân, dịu giọng nói: "Chờ tôi một lát."

Cố Vân tưởng Diệp Mạn Diệp đã bỏ cuộc, hóa ra là dặn chị chờ, giọng nói còn tràn ngập kiên nhẫn cùng cưng chiều. Điệu này khiến chị có chút ngạc nhiên vui vẻ, ít nhất chứng minh chị không bị ghét bỏ.

Diệp Mạn Diệp bước đến buông tấm rèm dày, toàn bộ căn phòng lập tức chìm vào bóng tối, nhưng chỉ vài giây sau, đèn bàn được bật, tỏa ánh sáng vàng ấm áp vô cùng. Diệp Mạn Diệp lấy từ trong ngăn tủ ra một cây nến trắng tinh dầu oải hương. Nến vừa được châm, mùi oải hương lập tức tràn ngập căn phòng. Như vậy vẫn chưa hết, Diệp Mạn Diệp còn mở nhạc.

Trong đêm đen yên tĩnh, tiếng nhạc dịu dàng khiến bầu không khí hoàn toàn thay đổi, không chỉ làm người ta cảm thấy an tâm mà còn rất ái muội.

Cố Vân nhìn theo nhất cử nhất động của cô, không biết phải diễn tả cảm giác ra sao. Cho dù chỉ là góp vui lấy lệ, nhưng dụng tâm của Diệp Mạn Diệp khi bố trí hết thảy khiến chị không kiềm được xúc động, trong đáy lòng như có một dòng nước ấm chảy qua.

Khi Diệp Mạn Diệp quay lại giường lần nữa, cánh tay nhẹ đặt trên đầu, mái tóc đen dài buông lỏng rủ xuống bờ vai, khiến khuôn mặt vốn xinh đẹp kiều cổ điển của cô càng thêm ý nhị, trên người còn được ngọn đèn bao phủ nên một vầng sáng mềm mại. Lúc này đây, Diệp Mạn Diệp bớt đi vài phần lạnh lùng, lại thêm vài phần quyến rũ.

Cố Vân nhìn cô giống như một mỹ nhân bước ra từ trong tranh, có chút ngẩn ngơ. Đương nhiên việc này không liên quan đến chuyện cảm tình, mà chỉ đơn thuần là thưởng thức cái đẹp. Vốn đầu óc mơ màng vì uống nhiều rượu, giờ nhìn thấy hình ảnh này, Cố Vân càng cảm thấy giống như mình đang mơ, tâm và thân đều nhuốm say.

"Như vậy tốt hơn chút nào chưa?" Giọng nói của Diệp Mạn Diệp dịu dàng vang lên bên tai chị.

Cố Vân nhẹ nhàng gật đầu, còn chưa kịp nói thêm gì, môi đã bị đè chặt, tiếng "Ừm" lập tức bị hòa vào nụ hôn triền miên.

Diệp Mạn Diệp một tay nâng cằm Cố Vân, một tay xoa lưng chị, quả nhiên không còn cứng nhắc như trước, nên không khỏi làm nụ hôn say đắm hơn, đẩy mở hàm răng xâm nhập vào trong để tìm kiếm đầu lưỡi mềm mại, nhẹ dùng sức mút vào. Nếu lúc đầu còn dùng lý trí để hôn, sau một hồi dây dưa, Diệp Mạn Diệp đã hoàn toàn bị lạc trong vị ngọt lành mà Cố Vân mang lại.

Có lẽ vì cùng là phụ nữ, đầu có sự dịu dàng đặc hữu khiến người ta dễ dàng chấp nhận, cũng có thể vì cảm động với sự dụng tâm bố trí vừa rồi của Diệp Mạn Diệp, nên Cố Vân hạ xuống phòng. Người trước đây luôn có ám ảnh tâm lý như chị, vậy mà giờ lại không chút bài xích với nụ

hôn này, còn cuộn đầu lưởi nhiệt tình đáp lại. Đây là việc căn bản chưa bao giờ xảy ra khi ở cùng Lý Tư Phàm.

Sau khi hết sức triền miên, Diệp Mạn Diệp buông chị ra, liền nhìn thấy đôi mắt câu hồn của Cố Vân đã tràn ngập nước mắt. Đôi hàng mi sũng nước hơi run rẩy, vẻ mặt động tình mê ly, như một người hoàn toàn khác so với Cố Vân phong tình đài hoàng thường ngày. Tựa như gỡ xuống lớp vỏ bọc nguy trang, phơi bày nội tâm nhu nhược bên trong, làm người ta đau lòng. Lòng không khống chế được run lên, Diệp Mạn Diệp vuốt nhẹ khuôn mặt chị, khe khẽ thì thầm: "Người phụ nữ như em mà lại nhẫn tâm vứt bỏ? Tên đàn ông kia đúng là chẳng biết thương hoa tiếc ngọc."

Cố Vân nghe lời cô nói, cuối cùng có chút lý trí trở về, vươn cánh tay vòng quanh cổ cô, thấp giọng hỏi: "Chị thì sao? Xinh đẹp tài giỏi như chị sẽ thích người như thế nào? Đàn ông hay phụ nữ?"

Diệp Mạn Diệp nhìn vào mắt chị: "Nếu tôi nói là thích người giống như em thì sao? Vào lúc này có phải rất giống như nói xạo?"

Cố Vân cười: "Đương nhiên không. Ngay từ lần đầu tiên tôi nhìn thấy chị, tôi đã cảm thấy chị giống như một nữ vương cao quý không thể chạm vào. Có thể trở thành người chị thích, người khác hâm mộ còn không kịp, cho nên dù đó chỉ là lời nói dối, tôi cũng rất vui khi được nghe, cũng thấy thật vinh hạnh."

Diệp Mạn Diệp chậm rãi nói: "Đàn ông theo đuổi tôi không phải vì sắc, cũng là vì tài, bộ dạng có tô son nạm ngọc, tôi mới nhìn đã cảm thấy kinh thường. Có vài người cũng không đến nỗi, nhưng nếu so với Vũ Huân, quả thật chẳng đáng nhắc đến làm gì, đương nhiên càng sẽ không có dục vọng tiến thêm tới yêu đương. Còn phụ nữ..." Diệp Mạn Diệp dừng một chút, "Ngoài Miêu Miêu, em là người phụ nữ thứ hai mà tôi có thiện cảm. Miêu Miêu do có bộ dạng rất giống anh trai, còn em là vì khí chất không màng danh lợi độc hữu trên người, làm tôi rất thích."

Cho dù trong lòng còn có Lý Tư Phàm, nhưng khi Cố Vân nghe được những lời cô nói vẫn cảm thấy vui sướng. Được một nữ vương yêu thích

không chỉ là vinh hạnh mà còn là ân sủng, lòng hư vinh lập tức như sóng dâng trào, nhưng vẫn khiêm tốn: "Tôi nào có tài cán gì đâu."

Ánh mắt Diệp Mạn Diệp nhìn chị dần trở nên thâm thúy: "Đã rất lâu tôi chưa từng thân cận với ai như thế này."

Tim Cố Vân lập tức đập mạnh. Nhìn thấy sự nóng bỏng trong mắt cô mà lòng như có ngọn lửa rực cháy, cảm thấy rạo rức khó nhin, đồng thời cũng cảm thấy hẫ hẫ hơn, thân kinh căng thẳng, thân thể vừa xoa dịu sau nụ hôn môi giờ lại cứng đờ.

Đương nhiên Diệp Mạn Diệp cũng nhìn thấy sự khác thường của chị, chẳng những không thấy phiến mà lòng còn dâng lên một loại khao khát chinh phục, rất giống như khi gặp được một đối thủ mạnh trên thương trường. Hưng phấn hôn lên chóp mũi của chị: "Đừng căng thẳng, thật ra ân ái là một việc rất mỹ diệu, không đáng sợ như trong tưởng tượng của em đâu. Bây giờ đừng suy nghĩ gì cả, không cần nhớ đến những lần không như ý lúc trước, càng không cần nghĩ đến gã đàn ông kia. Em chỉ cần dụng tâm cảm thụ tôi, chấp nhận tôi là được."

"Tôi... tôi sẽ thử." Cố Vân hít một hơi thật sâu, nhắm hai mắt lại. Hàng lông mi dài vẫn run rẩy không ngừng.

Diệp Mạn Diệp cười khế, hôn lên môi chị, một bên cùng chị dây dưa, một bên luồn tay ra sau lưng, kéo khóa váy xuống.

Lúc thân thể nóng bỏng gợi cảm của Cố Vân gần như hiện ra hoàn toàn trước mắt, Diệp Mạn Diệp cũng không nhin được căng cứng người. Đương nhiên không phải bởi vì căng thẳng như Cố Vân, mà bởi vì đây là lần đầu cô lên giường với một phụ nữ, hơn nữa còn cần quy ền chủ động, khiến cô có cảm giác rất kỳ lạ, không chỉ hưng phấn mà còn hẫ hẫ. Làn da thịt trắng nõn trơn mịn của Cố Vân thật mê người, nhất là nơi đầy đặn tròn trịa được che dưới lớp nội y kia, khiến cô thật muốn từ từ nhấm nháp.

Nhưng Diệp Mạn Diệp cũng không định tấn công ngay, bởi vì hai tay của người dưới thân cô lúc này đang nắm chặt, bộ dạng vô cùng căng thẳng. Diệp Mạn Diệp trút bỏ váy dài trên người, ngay cả nội y cũng cởi

hết, rồi nhẹ nhàng nằm lên người Cố Vân, ôm chị, hôn lên tai chị, thấp giọng: "Thả lỏng chút."

Tai vốn là vị trí mẫn cảm nhất, Cố Vân bị Diệp Mạn Diệp hôn đến, nhin không được giật mình, mở mắt, có chút buồn tủi: "Biểu hiện của tôi rất kém cỏi phải không?"

Hơi thở nóng rực của Diệp Mạn Diệp phả lên tai chị: "Từ từ, đừng vội." Tuy ngoài miệng nói lời trấn an Cố Vân nhưng kỳ thật trong lòng Diệp Mạn Diệp cũng rất căng thẳng, bởi vì cảm giác hôn Cố Vân thực sự rất tốt đẹp. Da thịt nhẵn mịn như tơ lụa khiến Diệp Mạn Diệp yêu thích không muốn rời tay, hận không thể lập tức hôn lên tất cả. Nhưng vẫn nén lại dục vọng mãnh liệt, dịu dàng ngậm vành tai xinh xắn của chị, vừa mút vừa khẽ cắn, khiến người dưới thân run rẩy từng hồi. Diệp Mạn Diệp phát hiện vành tai không chỉ là điểm mẫn cảm của Cố Vân, mà còn làm phản ứng của chị thêm mãnh liệt, lại càng ra sức mút liếm trên đầu.

Quả nhiên thần kinh khẩn trương chậm rãi thả lỏng theo cảm giác tê dại, thậm chí Cố Vân còn không nhin được khẽ rên lên.

Như nhận được sự cổ vũ, lòng Diệp Mạn Diệp lập tức trở nên vui vẻ, di chuyển nụ hôn từ vành tai xuống xương quai xanh tinh xảo, tiếp tục khám phá từng phần tốt đẹp trên người chị. Diệp Mạn Diệp muốn người phụ nữ dưới thân toàn tâm toàn ý tiếp nhận mình, cho nên đẩy lòng kiên nhẫn. Dù sao đêm nay vẫn còn rất dài.

Trước kia Cố Vân chưa từng được cảm nhận sự dịu dàng của nụ hôn môi và âu yếm như thế này. Cảm giác xa lạ ấy khiến chị không nén được run rẩy, đồng thời từ đáy lòng dâng lên một khát vọng, chậm rãi tập trung quanh vùng bụng, nóng rực bỏng rất như một ngọn lửa.

"Thích tôi hôn em như vậy không?" Giọng nói động lòng người của Diệp Mạn Diệp lại một lần nữa vang lên giữa tiếng nhạc nhẹ nhàng.

Cố Vân mở to đôi mắt đẹp, không chút giấu giếm cảm giác của mình, gật đầu: "Ừm, rất thoải mái."

Diệp Mạn Diệp cắn vành tai của chị, dùng thanh âm nhỏ như không thể nghe thấy, nói: "Tôi sẽ còn khiến em thoải mái hơn nữa."

Mặt Cố Vân nháy mắt đỏ bừng. Chị biết đi đâu gì sẽ xảy ra tiếp theo, tuy sợ hãi trong lòng còn chưa hoàn toàn biến mất, nhưng khát vọng sinh lý rõ ràng đã chiếm thế thượng phong, thậm chí còn vượt lên trên tất cả.

Diệp Mạn Diệp cảm giác được thân thể mềm mại của người bên dưới đang từ từ nóng rực, nơi tròn đầy trước ngực cũng trở nên cứng hơn, khe rãnh giữa ngực ngày càng sâu, thậm chí còn cảm nhận được vùng giữa hai chân đã ẩm ướt nóng bừng. Biết Cố Vân đã vào cảm giác, cô không thể giữ nhịp chậm rãi được nữa, mỗi giây trì hoãn đều là tra tấn. Diệp Mạn Diệp chưa từng biết cô sẽ có dục vọng mãnh liệt như thế với một người phụ nữ. Bàn tay chầm chậm đặt lên ngọn núi trước ngực Cố Vân, qua lớp bông áo lót nhẹ nhàng vuốt ve, từ nhẹ chuyển sang mạnh, sau đó kéo cả tầng áo kia ra, đặt môi hôn lên bộ ngực sữa, đầu lưỡi vừa liếm đến điểm cao nhất liền cảm thấy tuyệt không thể tả. Đương nhiên không thể nặng bên này nhẹ bên kia, cởi bỏ nút cài nội y, ấu yếm hai bên không rời.

Dưới những nụ hôn như lá rụng trong gió của cô, Cố Vân không ngừng run rẩy. Trước đó là run vì căng thẳng, còn giờ là bởi kích thích mãnh liệt mà không nhận được run lên, thậm chí bắt đầu rên rỉ.

Diệp Mạn Diệp sớm đã hôn tới ý loạn tình mê, hoàn toàn bị người dưới thân mê hoặc, thậm chí còn muốn một ngụm nuốt hẳn người kia. Tiếng rên rỉ đứt quãng trong không khí càng làm ý niệm này của cô sâu sắc hơn. Hai tay chuyển qua ôm chặt lấy vòng eo thon mảnh của Cố Vân, môi chạm đến vùng bụng nóng bỏng kinh người, cảm giác đầy tốt đẹp khiến cô lưu luyến không thôi.

Cố Vân bị cô hôn đến không kiềm chế được, từng hồi cảm giác trống rỗng đầy xa lạ mãnh liệt truyên tới, đó là cảm giác khao khát được lấp đầy. Khi chị ý thức được điểm này, lập tức cảm thấy hổ thẹn, mặt đỏ tai hồng, lại không nhận được được hy vọng người kia lấp đầy phần hư không cho mình.

Diệp Mạn Diệp giúp chị toại nguyện, thân thể trượt xuống dưới, tiến tới giữa hai chân chị. Nhìn từng vải bạc đã hoàn toàn ướt đẫm, tốt đẹp đến mức người khiến dục vọng trong thân thể cô đạt tới mức cao nhất. Tim đập nhanh hơn, máu chảy siết khắp thân thể, gần như không chút do dự kéo từng vải bạc kia ra, hôn lên điểm mềm mại đã động tình đến mức tận cùng, vươn đầu lưỡi vẽ quanh đóa hoa đó.

Cố Vân bị cảm giác kích thích mãnh liệt làm đầu óc nháy mắt trở nên trống rỗng, hai chân căng thẳng, tay chỉ có thể gắng sức nắm chặt lấy tấm thảm nhung dưới thân, cắn chặt môi. Lúc chị cảm nhận được nơi sâu trong thân thể đang bị đầu lưỡi mềm mại xâm chiếm, thật không biết phải làm sao? Một cảm giác không nén lại được, nhưng cũng không biết phải phản ứng ra ngoài thế nào. Chị sắp bị đột khoái cảm chưa từng có nuốt chửng, một dòng nước nóng ấm chậm rãi chảy ra.

Diệp Mạn Diệp thưởng thức vị ngọt lành tốt đẹp của chị, thể xác và tinh thần đều được thỏa mãn. Nhưng vậy vẫn chưa đủ, cô muốn giờ phút này làm cho người bên dưới mình được nở rộ và được chiếm giữ lấy hoàn toàn. Trên miệng còn lưu giữ hương vị của Cố Vân nhưng vẫn trực tiếp hôn lên môi chị, ngón tay theo đường cong ở bụng trượt xuống u cốc mê người kia, hơi thở nóng rực phả lên bờ môi đỏ mọng, giọng nói tràn ngập kêu gọi: "Cố Vân, cho tôi được không?"

Cố Vân sớm đã hỗn loạn không biết thân thể ở nơi nào, thậm chí ngay cả khuôn mặt đang gập ghềnh trong gang tấc kia cũng trở nên nhạt nhào, ý thức mông lung đáp: "Gì? Ừm."

Rõ ràng từ đầu đến cuối cô đều là người chủ động, thậm chí còn muốn gì làm nấy, nhưng sau khi nhận được câu trả lời của chị, Diệp Mạn Diệp vẫn cảm thấy dị thường vui sướng, còn có chút hối hận. Đầu ngón tay chậm rãi luồn vào nơi tư mật ướt át kia, nhất thời cảm thấy như không thể thở, cảm giác tốt đẹp đến mức khiến cô muốn hét lên, muốn đưa sâu thêm nữa nhưng lại sợ Cố Vân không thích. Dù sao Cố Vân cũng bị ám ảnh trong chuyện này, nên chỉ tiến một chút rồi hỏi: "Vẫn ổn chứ?"

Đã sống đến hơn ba mươi tuổi, lại từng có bảy năm hôn nhân, nhưng cho đến tận bây giờ, tiềm năng thân thể của Cố Vân mới được khám phá, mãnh cảm, nhiệt tình, hơn nữa tràn đầy dự vọng. Sắc mặt sau khi động tình của chị hết như một đóa hoa kiêu diễm ướt át, đôi mắt đẹp toát ra vẻ mỉ hoặc mê h ền, nhìn Diệp Mạn Diệp không nói gì, chỉ nâng thân thể lên gợi ý cho cô.

Động tác lớn mật không bị cản trở, rốt cuộc Cố Vân ở trên giường tìm được con người thật của mình.

CÁCH CÁCH GIÁ LÂM

Lạc Khuynh
dtv-ebook.com

Chương 87

"Cám ơn." Cố Vân nói sau khi đã khôi phục ý thức.

Một lòng nhiệt tình của Diệp Mạn Diệp đã bị dập tắt nhanh chóng, nguyên nhân vào lúc lên đỉnh, Cố Vân lại gọi một tiếng "Tư Phàm!". Cô biết Cố Vân không cố ý, nhưng hành vi tiếm thức ấy lại khiến cô rất thương tâm. Người phụ nữ nở rộ dưới thân mình, thế nhưng lại gọi tên một gã đàn ông khác. Chẳng lẽ đây chính là lời nhắc nhở cô vừa trải qua tình một đêm sao? Vậy mà vừa rồi cô còn rất nghiêm túc, kết quả trái tim bị hung hăng bóp nghẹt. Câu cảm ơn này hết như sát muối vào vết thương cô.

Trong không khí vẫn còn lưu lại hương vị hoan ái, thậm chí nhiệt độ cơ thể còn chưa hạ xuống, vậy mà cả hai đã như hai người xa lạ. Cố Vân nhìn Diệp Mạn Diệp đưa lưng về phía chị, cảm thấy được sự lạnh lẽo của cô. Điêu này làm cho chị thật không hiểu. Chẳng lẽ sau khi ân ái, Diệp Mạn Diệp lại hối hận sao?

"Chị làm sao vậy?" Cố Vân phá vỡ sự im lặng.

Những lời này chỉ nhẹ nói bên tai Diệp Mạn Diệp, giọng nói mềm mại trong trẻo mang theo sự lười nhác, giống như một ly cà phê đậm đặc thuần hương vị. Lời nói dịu dàng êm tai này vốn là do trời sinh, không phải cố ý nói hay tạo ra được.

Diệp Mạn Diệp không nhịn được run rẩy. Giọng Cố Vân lập tức từ lỗ tai ngọt đến tận đáy lòng, khiến cô cũng dịu đi, còn có chút cảm giác khác thường. Suy nghĩ một lúc rồi quay mặt về phía chị, hỏi: "Có biết tôi là ai không?"

Cùng một vấn đề mà trong buổi tối Diệp Mạn Diệp hỏi đến hai lần, Cố Vân có cảm giác muốn trợn trắng mắt: "Diệp Mạn Diệp."

Cuối cùng cũng có được chút an ủi, Diệp Mạn Diệp nói: "Ngủ đi." Vừa muốn xoa người, thì bị Cố Vân ôm lấy, nên khuôn mặt và ngực của cả hai liền dán chặt nhau, cảm giác kỳ dị như điện giật lại truyền khắp người, thậm chí đến tận trái tim, trong nháy mắt cảm giác kích thích vừa rồi lại tràn ngập. Người phụ nữ trước mặt này khiến cô không kiềm chế được chính mình, còn muốn nhấm nháp thêm lần nữa, nên vươn tay ra vuốt ve hai má Cố Vân, cười nhẹ hỏi: "Chưa đủ à?"

Giữa đêm khuya vắng lặng, lời nói dù trắng trợn cũng không lộ vẻ lưu manh, nhất là khi phát ra từ miệng một nữ vương, đó thật giống như một loại ban ơn, có đi đâu...

Ánh mắt xinh đẹp của Cố Vân toát ra vẻ phong tình, khóe miệng hơi nhếch lên, nụ cười nhẹ mang theo chút đùa cợt, đầu ngón tay lớn mật vuốt ve tấm lưng trơn nhẵn mịn màng của Diệp Mạn Diệp, còn dùng giọng rất nhẹ nói: "Nên đến lượt tôi hành động."

Giờ phút này Cố Vân như một người hoàn toàn khác với người phụ nữ căng thẳng đến không biết làm gì ban nãy, đương nhiên đó đều là công lao của Diệp Mạn Diệp. Chẳng những cô đã châm cho toàn thân chị nóng lên, còn ban thưởng cho gan hùm mật gấu để chị có thể chọc ngoe đùa bỡn với nữ vương.

Diệp nữ vương sau khi nghe được lời chị nói, cả người cứng đờ, hiển nhiên nhất thời chưa thích ứng được với sự tráo đổi này.

"Chị luôn đem mình gác xó không thấy tịch mịch sao?" Cố Vân gần như dán cả bờ môi đỏ mọng lên tai Diệp Mạn Diệp, dùng giọng nói cực kỳ ngọt ngào dịu dàng hỏi.

Diệp Mạn Diệp nhăn lại đôi mi thanh tú: "Tôi thà thiếu chứ không ầu."

Đôi mắt Cố Vân thực sự rất xinh đẹp, luôn trong suốt ướt át vô cùng, tràn ngập phong tình đang chớp chớp nhìn Diệp Mạn Diệp: "Như vậy tôi có thể trở thành người may mắn kia không? Cho dù chỉ trong lúc này."

Diệp Mạn Diệp không nói gì, chỉ nhìn chị, hơi thở có chút bất ổn: "Em đã làm đến đây còn hỏi tôi làm gì nữa à?" Giữa hai chân bởi vì bị Cố Vân trêu chọc mà ẩm ướt hơn, trong lòng cũng dâng lên dục vọng mãnh liệt.

Cố Vân nói: "Đây không phải là vì lễ phép sao?"

Diệp Mạn Diệp: "..."

Cố Vân khe khẽ cười rồi hôn lên môi cô, bắt đầu trình diễn một màn còn ướt át hơn cả trước đó.

Ngọn nến mùi oải hương đã muốn tàn, âm nhạc cũng nhỏ đến không còn nghe thấy, chỉ còn tiếng rên rỉ dần dập hòa vào nhau.

Kể cả khi đã tiến vào trong thân thể Diệp Mạn Diệp, Cố Vân vẫn còn tưởng chị đang nằm mơ. Một người phụ nữ thanh cao lạnh lùng như Diệp Mạn Diệp vậy mà lại đang hoan lạc dưới thân mình? Quả thật là đi đâu không thể tưởng tượng, có lẽ chỉ là ảo giác do uống rượu mà ra.

***

"Cho nên ý của chị là chỉ mình tôi chịu thiệt?"

Qua vài câu nhắc nhở của Diệp Mạn Diệp cùng cố gắng tự nhớ lại, Cố Vân gần như đã nhớ hết toàn bộ buổi tối hôm đó. Cứ tưởng chỉ là một giấc mộng xuân, không ngờ lại là sự thật! Chị có tình một đêm với một người phụ nữ, mà đó lại còn là nữ thủ trưởng của chị. Nghe ý tứ của Diệp Mạn Diệp cứ giống như do chính chị tự động cởi bỏ váy áo, rồi quyến rũ ôm ấp thủ trưởng? Đây chẳng phải như một đoạn tình tiết máu chó thường xuyên xuất hiện ở các tiểu thuyết ngôn tình sao -- Trợ lý say rượu dụ dỗ thủ trưởng?! Nhưng đây là nữ trợ lý và nữ thủ trưởng nha... Mình đã đói khát đến mức ấy luôn sao?

Có đi đâu chị gái Cố của chúng ta không có bao nhiêu suy nghĩ về việc chị đã cám dỗ thủ trưởng, mà lại đang rối rắm về câu nói của cô, đó là sự khác biệt trong lời kể của Diệp Mạn Diệp và trí nhớ của chị. Theo lời Diệp Mạn Diệp nói, sau khi chị được thỏa mãn liền ngủ mất (...). Còn theo chị

nhớ lại, hình như chị cũng 'ăn' Diệp Mạn Diệp, tuy chị cũng biết việc đó rất khó xảy ra. Người phụ nữ cao ngạo như Diệp Mạn Diệp làm sao có thể để mặc chị làm càn?

Diệp Mạn Diệp nhướn mày, thản nhiên nói: "Cái gì gọi là chịu thiệt? Ý của cô là tôi chiếm lợi của cô?"

Cố Vân vội vàng nở nụ cười đặc trưng của Cố thị, tức là giả lả cười "Ha ha ha" (...): "Đương nhiên không phải."

Diệp Mạn Diệp vừa lòng gật đầu: "Vây còn được." sau đó đứng dậy trở lại ghế ngồi. Cơn tức vì Lâm Văn Hiên lúc sáng giờ đã biến mất tăm, nhưng sau khi nghe đến câu nói tiếp theo của Cố Vân, tâm tình liền không còn được yên.

Cố Vân nói: "Tổng giám đốc Diệp, thật ra tôi định đến từ chức."

Đầu tiên Diệp Mạn Diệp kinh ngạc nhìn chị: "Vì sao?" dừng một chút rồi hỏi: "Bởi vì chuyện đó?"

Phát sinh tư tình ở chỗ làm là đi đầu tối kỵ, mà chị mới đi làm chưa lâu đã phạm phải ngay sai lầm này, vậy sao có thể tiếp tục nữa? Đương nhiên lý do này khẳng định không thể nói ra, nên Cố Vân chỉ lắc đầu: "Là mẹ muốn tôi vùi tiếp nhận cửa hàng thời trang của gia đình."

Diệp Mạn Diệp căn bản không tin, trên mặt ẩn hiện tức giận: "Vì sao lúc trước không nghe cô nói gì?"

Cố Vân nhún vai: "Lúc trước vì tôi còn chút hy vọng với chồng, bây giờ đã ly hôn, tất cả mọi chuyện đã ngã ngũ. Dù tôi không tính cho mình cũng phải tính cho tương lai của con, công việc trợ lý này vốn cũng không phải là kế hoạch lâu dài, nên tôi sẽ vùi tiếp quản cửa hàng của mẹ, sau đó từ từ phát triển lên..."

Diệp Mạn Diệp không đợi chị nói hết, không chút lưu tình ngắt lời: "Tôi không đồng ý."

Cố Vân khó hiểu hỏi: "Vì sao?" Chị không tìm ra lý do gì để Diệp Mạn Diệp không đồng ý. Nếu đã là tình một đêm, không phải qua đêm đó, cả hai liên phải tách ra sao? Diệp Mạn Diệp là Tổng giám đốc MUMU, không có khả năng từ chức, như vậy đương nhiên chỉ có chị biến mất. Nếu bị Diệp Mạn Diệp kiểm soát việc, chẳng phải rất mất mặt? Đương nhiên quan trọng nhất là chị còn chưa thể hoàn toàn tiêu hóa được việc mình đã lên giường với phụ nữ. Trời ạ! Sao lại lên giường với một người phụ nữ chứ, còn... Diệp Mạn Diệp chắc chắn đang cười chết mình!

"Cô có biết việc cô nói dối rất vụng về và đang giấu đầu hở đuôi không?" Giọng nói của Diệp Mạn Diệp vang lên bên tai Cố Vân. Thừa lúc Cố Vân ngẩn người, Diệp Mạn Diệp đã đi đến trước mặt, ghé vào tai chị nói lời lạnh buốt.

Khoảng cách gần như vậy nên Cố Vân lập tức ngửi được mùi hương quen thuộc trên người cô, tai bị hơi thở của cô phả đến nóng bừng, nhưng vẫn ra vẻ trấn định, còn giả vờ cười hai tiếng: "Làm sao thấy được?" Lời này của chị nói thật không biết có bao nhiêu không thức thời.

Diệp Mạn Diệp tách ra một khoảng, lạnh lùng nhìn chị: "Không bằng cô cứ thoải mái thừa nhận, là vì cô không dám đối mặt với tôi. Thật không ngờ đấy! Cố Vân à, cô lại là kẻ dám làm không dám chịu."

Cố Vân ghen lời. Câu này nghe cứ như đang oán chị không chịu trách nhiệm? Chị có chút vô tội cất lời: "Xảy ra việc như vậy không phải chị hy vọng tôi biến mất khỏi chị càng xa càng tốt sao? Tốt nhất cả đời cũng đừng xuất hiện trước mặt chị nữa. Chị xem đi, tôi đâu giống mấy diễn viên trong phim truyền hình, lừa chị một số tiền rồi bỏ chạy. Có một bạn giường tự giác như tôi, chị tìm đâu ra chứ?"

Diệp Mạn Diệp không ngờ lại gạt đầu: "Cô nói đúng, vì thế nên tôi không đồng ý để cô từ chức."

Cố Vân: "...". Sao lại có cảm giác như tự đào hố chôn mình.

"Lúc này tôi thăng chức cô lên làm trợ lý đặc biệt của Tổng giám đốc."

Cố Vân: "..."

"Sẽ thông báo tài vụ đi đầu chỉnh tiền lương cho cô."

Cố Vân: "..."

"Cho phép cô thỉnh thoảng đi muộn về sớm, sẽ không ép cô xã giao, còn có thể cho cô nhiều ngày nghỉ hơn để chăm sóc con trai..."

Cố Vân: "...". Sao có cảm giác mình bị bao nuôi? "Khoan khoan, Tổng giám đốc Diệp, xin chờ một chút."

"Sao?" Diệp Mạn Diệp nhướn mày nhìn chị: "Còn yêu cầu gì nữa cô cứ việc nói ra."

Cố Vân nói: "Tôi không có bất luận yêu cầu nào. Chị cũng biết tôi từ chức không phải để đòi phúc lợi nhiều hơn. Tôi chỉ không muốn chúng ta ở chung xấu hổ và chị cảm thấy khó chịu khi gặp mặt tôi thôi."

"Là tôi đang ép buộc sao?" Tức giận trong mắt Diệp Mạn Diệp càng nhiều, gần như có thể phun ra lửa, nhưng chỉ lát sau đã biến mất, nhìn Cố Vân như muốn có thể từ mắt chị thấy được cõi lòng: "Tôi không phải là một người tùy tiện. Nếu không có tình cảm với em, chắc chắn chuyện đêm hôm đó đã không xảy ra. Có lẽ em đã quên hết nhưng tôi lại nhớ rất rõ, nhớ rõ mỗi lời em nói, thậm chí cả từng cảm giác lúc ấy. Đương nhiên đó không phải là thứ quan trọng nhất, tôi chỉ muốn có một người đáng tin cậy ở bên cạnh mình. Tôi đã chịu quá đủ cuộc sống phải một mình gánh vác hết thảy này. Không phải muốn em chia sẻ áp lực với tôi, mà chỉ là muốn có những lúc tôi cần có người bên cạnh, sẽ có người lắng nghe tôi. Nếu như vậy mà em vẫn thấy khó khăn, vậy tôi sẽ chấp nhận lời từ chức của em." Nói rồi quay trở lại ghế ngồi, quay lưng về phía

Cố Vân, không hề liếc chị một cái.

Cố Vân chăm chú nhìn bóng lưng cô thật lâu, sau đó đi qua, vòng tay ôm lấy cô qua lớp lưng dựa, phủ ở bên tai cô, nhẹ nói: "Không phải tôi quên, chỉ là không tin được. Tôi nghĩ đó chỉ là một giấc mộng, vì nó quá

thật rất tốt đẹp. Tuy tôi không tin tình một đêm có thể phát triển thành tình yêu, nhưng tôi sẽ nguyện ý thử, cho dù có bị chị cho là một người tham hư vinh, tôi cũng muốn thử trèo cao một lần."

Diệp Mạn Diệp quay đầu lại, đối diện với đôi mắt thủy linh động lòng người như đêm hôm đó, đưa tay ôm lấy cổ Cố Vân rồi hôn lên môi chị.

Vì thế, khi Cố Cách Cách và Miêu Tư Lý sau nửa ngày gõ cửa không có ai đáp, lập tức mở cửa bước vào liêu rất không đúng lúc nhìn thấy cảnh này.

CÁCH CÁCH GIÁ LÂM

Lạc Khuynh
dtv-ebook.com

Chương 88

"Lại đây Miêu Tư Lý. Nhéo tôi một cái xem có thật tôi đang ở độ tuổi tiền mãn kinh không? Tại sao lại có ảo giác vậy?" Cố Cách Cách nói.

Miêu Tư Lý lập tức véo vào tay cô.

Cố Cách Cách ai oán liếc cô một cái: "Bảo nhéo là nhéo thật à?" sau đó chỉ vào hai người đang hôn môi cách đó không xa, hỏi: "Đó là chị hai tôi phải không?"

Miêu Tư Lý: "Phải."

Cố Cách Cách lại hỏi: "Đó là chị dâu em phải không?"

Miêu Tư Lý: "Phải."

Cố Cách Cách lại hỏi: "Cả hai đang hôn nhau à?"

Miêu Tư Lý: "Phải."

Cố Cách Cách: "..."

Miêu Tư Lý vỗ vai cô an ủi: "Quên đi, quên đi. Trời cần phải mưa, gái lớn phải gả chồng, ngăn không được đâu. Tùy cả hai đi."

Cố Cách Cách: "..."

Miêu Tư Lý nói: "Đi thôi. Đợi khi nào hai người ấy làm xong chính sự, chúng ta lại vào."

Cố Cách Cách: "..."

Khi cả hai chuẩn bị bước ra, thì nghe thấy phía sau có người gọi: "Cố Cách Cách, em đứng lại ngay đó cho chị."

Cố Cách Cách quay đầu, giơ một tay lên nói: "Em thề Nếu không có sự đồng ý của chị, em sẽ không méc mẹ."

Cố Vân: "...". Bước ba bước đến trước mặt Cố Cách Cách, kéo tay cô: "Ra đây, chị có lời muốn nói với em." Cũng không thèm để ý Cố Cách Cách có đồng ý hay không, lập tức kéo cô ra ngoài. Trước khi đóng cửa còn nhìn thoáng Diệp Mạn Diệp, chị vẫn chưa quên hành động điên rồ mà Diệp Mạn Diệp định làm.

Văn phòng lớn chỉ còn Diệp Mạn Diệp và Miêu Tư Lý.

"Dù sao chị cũng biết em thích con gái, nên em thấy không có gì không ổn. Hơn nữa cũng đã nhiều năm rồi, chị cũng nên tìm cho mình một người yêu." Miêu Tư Lý đi tới, sau khi ngẩng xuống còn nói thêm: "Chị Cố Vân là một người phụ nữ tốt."

Diệp Mạn Diệp không nói gì, chỉ dừng mắt mình lên đôi mắt Miêu Tư Lý - đôi mắt giống hệt Vũ Huân, tiêu chuẩn mắt đào hoa, vô cùng đẹp, cũng rất câu hồn, làm cô mê luyến không thôi. Nhưng giờ khắc này dường như không còn mê người như trước, bởi vì cô phát hiện một đôi mắt khác còn khiến cô rung động hơn.

Miêu Tư Lý bị Diệp Mạn Diệp nhìn chằm chằm có chút không tự nhiên. Lúc trước Diệp Mạn Diệp cũng thường xuyên nhìn cô như vậy, nhưng cô không cảm thấy gì, bởi vì khi đó cô không biết Diệp Mạn Diệp cũng thích phụ nữ. Bây giờ Diệp Mạn Diệp nhìn cô như vậy, liếc cảm thấy đi đâu đó không đơn giản.

"Em đoán đúng, mấy năm qua tôi vẫn luôn thích em." Diệp Mạn Diệp có sự mãn tuệ đặc hữu của một thương nhân, liếc mắt một cái đã có thể nhìn thấu người khác.

Miêu Tư Lý không hét to ra kinh ngạc dù bị nhìn thấu, bởi vì chỉ khi không còn đi đâu gì giấu giếm mới có thể thoải mái nói ra. Trước kia Diệp

Mạn Điệp không nói mà hôm nay lại nói, chứng tỏ cô đã buông xuống, nên không nói gì, chờ Điệp Mạn Điệp nói tiếp.

Điệp Mạn Điệp chậm rãi nói: "Lúc mới bắt đầu là bởi vì thấy em rất giống anh trai em, sau đó phát hiện ở cảm tình, em cũng đặc biệt cố chấp như vậy. Những đi đầu đó đã hấp dẫn tôi."

Miêu Tư Lý nói tiếp lời cô: "Nói đến cùng, trong mắt chị, em cũng chỉ là người thay thế anh trai em, thực chất là chị thích anh trai em chứ không phải em."

"Đó là nguyên nhân mà tôi không hề nói tâm ý của mình cho em biết. Không phải sợ em cự tuyệt, mà vì tôi không phân biệt rõ được thứ tình cảm này. Nhưng không thể phủ nhận tôi rất thích em."

Miêu Tư Lý nói: "Cái thích này không phải là yêu. Chị tuy là chị dâu nhưng trong lòng em chị giống như chị gái. Em nghĩ địa vị của em cũng thế trong lòng chị."

Điệp Mạn Điệp không phủ định quan điểm của cô, tiếp tục nói: "Tôi không phải một người dài dòng, nhưng trong chuyện này quả thật bó tay bó chân. Bởi vì tôi đã đánh mất anh trai em một lần, nên không muốn mất đi lần nữa, cho dù chỉ là giải khát trong mơ."

Miêu Tư Lý nhướn mày hỏi: "Vậy bây giờ thì sao?" Từ những gì vừa thấy rõ ràng chính là Điệp Mạn Điệp đang cùng Cố Vân hôn môi. Cô không muốn bị kẹt giữa hai người này, hơn nữa còn ở thế bị động.

"Em nói Cố Vân?" Nhắc tới Cố Vân, Điệp Mạn Điệp lại nhớ tới nụ hôn dang dở, trong miệng vẫn còn lưu giữ hương vị ngọt lành của cô, khóe miệng không khỏi nhếch lên: "Như em nói, cô ấy đúng là người phụ nữ tốt. Tuy chúng tôi quen biết không lâu, nhưng cô ấy đã hấp dẫn tôi. Tôi nguyện ý dùng thật nhiều thời gian để tìm hiểu cô ấy."

Miêu Tư Lý khẽ thở dài nhẹ nhõm, mặc kệ nói thế nào thì Cố Vân cũng là chị của Cố Cách Cách. Nếu Điệp Mạn Điệp chỉ vì chơi đùa mà làm tổn

thương Cố Vân, quả thật cô không biết phải ăn nói thế nào với Cố Cách Cách.

Diệp Mạn Diệp thấy vẻ mặt như trút được gánh nặng của cô, cũng đoán được đôi chút, nở nụ cười thản nhiên nói: "Em sợ tôi kết giao với Cố Vân chỉ vì muốn quên em?"

Miêu Tư Lý nói: "Em chỉ hy vọng chị là chân thật."

Diệp Mạn Diệp hỏi lại: "Em không tin tôi?"

Miêu Tư Lý nhìn cô thật sâu: "Không, em tin chị. Anh hai đã mất nhiều năm như vậy mà chị vẫn nhớ mãi không quên, thậm chí còn gửi gắm tình cảm lên em. Em biết chị là một người trọng tình cảm."

Diệp Mạn Diệp cười: "Tôi còn nghĩ em sẽ nói tôi là một người ba phải chứ, vừa nãy tôi còn nói thích em mà."

Miêu Tư Lý lại một lần nữa cường điệu: "Đó không phải tình yêu."

"Nếu trước đây tôi còn nghi ngờ, nhưng bây giờ tôi đã hoàn toàn có thể khẳng định, tình cảm của tôi đối với em chỉ là tình cảm ký thác."

Diệp Mạn Diệp ngả người tựa vào lưng ghế, tìm tư thế thoải mái nhất rồi tiếp tục nói, "Tình cảm không phải là thứ buôn bán được, không phải có thể suy nghĩ cặn kẽ rồi thận trọng những bước tiếp theo, mà tình cảm chính là xúc động, không lý trí, thậm chí bất kể hậu quả gì. Tôi có thể lý trí nói chuyện với em như vậy, có nghĩa đã chứng minh được đi đâu này. Nếu có thể sớm nói chuyện thẳng thắn với em, có lẽ tôi đã không bị việc ấy quấy nhiễu lâu đến vậy, cũng đã sớm bắt đầu một đoạn tình cảm mới."

Miêu Tư Lý ngắt lời cô: "Không phải, chỉ là bây giờ chị mới tìm được đúng người thuộc về chị."

Diệp Mạn Diệp cười gật đầu: "Phải, đúng thời điểm gặp được đúng người mới là duyên phận. Nếu tôi gặp Cố Vân sớm hơn vài năm, khi đó

anh em còn sống, và cô ấy còn chưa ly hôn, có lẽ giữa chúng tôi cũng không có khả năng bên nhau."

Lúc này, Miêu Tư Lý hoàn toàn buông tâm, nhưng lại lo lắng đến một việc khác, dùng giọng điệu từng trải nói với Diệp Mạn Diệp: "Hai người phụ nữ yêu nhau cũng không phải là việc dễ dàng, sẽ có liên quan đến rất nhiều việc. Đến khi cả hai chân chính yêu đối phương vô cùng, sẽ hiểu ngay. Về việc này em có kinh nghiệm hơn chị."

Diệp Mạn Diệp nhìn bộ dạng lão làng của Miêu Tư Lý, không khỏi mỉm cười. Quả nhiên khi nói ra hết tất cả, trong lòng rất nhẹ nhõm. Dù nhìn thế nào cũng thấy người con gái nhỏ hơn mười tuổi ở trước mặt này, không phải khẩu vị của cô, mà người quyến rũ yêu kiều, tính cách dịu dàng, tâm tư tinh tế nhẹ nhàng như Cố Vân mới là loại cô thích, ít nhất giữa hai người cũng không có sự khác biệt quá xa. Cô cười nói: "Được, tôi nhớ kỹ. Nếu gặp vấn đề khó xử, tôi sẽ nhờ em cố vấn."

Miêu Tư Lý nhìn thấy nụ cười khế của cô, biết mình đã múa rìu qua mắt thợ. Cả hai đều là người trưởng thành trên ba mươi tuổi, tâm tính tương đồng với nhau, thế nào chẳng thích hợp hơn kiểu liếc mắt đưa tình như cô và Cố Cách Cách, nên cười đáp lại, nụ cười bao hàm chúc phúc.

***

Còn ở trong phòng trợ lý của Cố Vân, Cố Cách Cách đang nhàm chán với trò chơi bài, vì Cố Vân vừa mới nhận được một cú điện thoại công việc, nên phải đi xuống lầu xử lý. Trước khi đi còn lệnh cho Cố Cách Cách không được rời khỏi đây, chị sẽ sớm trở về. Đương nhiên Cố Cách Cách sẽ không đi, bởi vì chị hai cô vừa mới hôn môi với một người phụ nữ khác, thật giống như bắn một viên đạn chí mạng. Rốt cuộc cô cũng hiểu được cảm giác của mẹ khi biết cô và Miêu Tư Lý yêu nhau, vì sao hận không thể đút cô quay về bụng mẹ. Tuy cảm giác bây giờ chưa hẳn giống như vậy, tuy trước giờ cô cũng hay đùa giỡn với chị mình, nhưng lúc chân chính nhìn thấy lại cười không nổi. Nếu bà Cố biết được việc này, không chừng thực sự có thể treo cổ tự sát.

Không phải cô không đồng ý chị hai yêu phụ nữ, mà trong cảm nhận của cô, kiểu phụ nữ truyền thống dịu dàng hiền lành như chị hai, làm sao có thể yêu phụ nữ? Nhưng lúc này đi đâu làm cô lo lắng hơn cả, chị hai vì cam chịu mới làm như vậy hay chỉ là chơi đùa? Nếu chỉ là chơi đùa thì nên sớm dứt ra. Tình cảm không phải thứ có thể đùa giỡn, một khi đã chơi với lửa, không bị thương lòng cũng thương thân. Lòng của chị hai đã chùng chất vết thương, không thể bị tổn thương thêm lần nữa. Nếu cả hai thực sự hẹn hò, cô muốn phân tích rõ ràng cho chị hai biết giữa lợi và hại, cô không thể tiếp tục nhìn chị mình bị tổn thương.

Nghe tiếng mở cửa, Cố Cách Cách ngẩng đầu, thấy Cố Vân vừa bước vào vừa nói: "Chị biết em đang có nghi vấn. Có gì muốn hỏi thì hỏi đi, chị nhất định trả lời tường tận."

Đây là sự ăn ý giữa hai chị em, Cố Cách Cách cũng không vòng vo, lập tức vào đề "Bắt đầu từ khi nào?"

Cố Vân tới chỗ ghế Cố Cách Cách đang ngồi, kéo cô đứng dậy, tự mình ngồi vào chỗ, cầm lấy chuột chơi tiếp ván bài chưa kết thúc: "Vừa mới."

Cố Cách Cách đen mặt, thực sự quá đúng dịp, chỉ mới bắt đầu đã bị cô bắt quả tang, lại hỏi: "Bắt đầu thế nào?"

Ánh mắt Cố Vân vẫn nhìn chăm chăm vào máy tính: "Tình một đêm."

Quả nhiên ngày đó đã xảy ra chuyện. Cố Cách Cách có chút bất mãn với thái độ của Cố Vân, vấn đề nghiêm túc như vậy mà chị lại chỉ lo tập trung chơi bài, vươn tay tắt đi màn hình máy tính, chen vào giữa bàn làm việc và Cố Vân, không cho chị có cơ hội trốn tránh rồi nói: "Chị bao nhiêu tuổi rồi mà còn chơi trò tình một đêm? Được rồi, dù vậy cũng không cần phải biến đùa thành thật, nhìn dáng vẻ của chị giống như đang muốn tiếp tục hả?"

Cố Vân đẩy ghế dựa ra sau tạo một khoảng cách cho dễ nói chuyện: "Vì sao không thể?"

Cố Cách Cách nheo mắt nhìn chị: "Không phải là chị muốn nghiêm túc đó chứ?"

Cố Vân vỗ tay cô: "Em gái yêu quý của chị, vừa nãy em cũng thấy đó thôi."

Cố Cách Cách không tin được hét lên: "Quá nhanh!"

Cố Vân hiểu được ý của cô, nhưng lại cố ý xuyên tạc: "Giường cũng đã lên, hôn môi còn tính toán làm gì."

Cố Cách Cách: "... " Mặt hiện vẻ giận dữ, "Chị biết em muốn nói gì mà?"

Cố Vân thấy cô biến sắc, rút cuộc thu lại ý vui đùa, nghiêm túc nói: "Chị cũng biết là quá nhanh, nhưng dù sao chị cũng đã quyết định."

Cố Cách Cách vội la lên: "Chị biết gì về Diệp Mạn Diệp mà đã quyết định? Chị biết gì về quá khứ của chị ta không? Làm sao chị biết chị ta không gạt chị? Chị ta là thương nhân đó. Có câu, 'không gian không là thương nhân', người như vậy nếu muốn tàn nhẫn sẽ mất hết tính người, chị không thể là đối thủ của chị ta đâu. Nếu chị ta chơi chán muốn bội tình bạc nghĩa với chị thì sao?"

Cố Vân đứng dậy vuốt ve đôi mi thanh tú của Cố Cách Cách, vì sốt ruột mà đang dựng thẳng lên: "Chị biết một Lý Tư Phàm đã khiến em hoài nghi khả năng nhìn người của chị, nhưng chị tin trực giác của mình. Trực giác nói cho chị biết Diệp Mạn Diệp không phải người như thế. Nói đến cùng, dù chị ấy có là người như vậy, dù cho bọn chị thực sự ở bên nhau không kết quả, thì chị cũng không hối hận. Một mỹ nhân có mị lực như chị ấy đáng để chị làm vậy."

Cố Cách Cách có chút bất đắc dĩ nhắc nhở chị: "Chị, chị là đang đánh bạc."

Cố Vân mỉm cười: "Cuộc đời không phải đều là đánh bạc sao? Chị không tin lần nào mình cũng thua."

Cố Cách Cách nhìn chị, không nói gì nữa. Tuy Cố Vân là chị cô, nhưng trong mắt cô, chị hai giống như một người phụ nữ yếu đuối đến nhu nhược, luôn cần phải yêu thương che chở, đồng thời cũng là một người rất cố chấp, giống như bảy năm trước gả cho Lý Tư Phàm. Dù biết lần đường nhưng khi chị đã lựa chọn thì sẽ không quay đầu. Lần này cũng giống như vậy, là em gái thì cô chỉ còn cách ủng hộ. Cố Cách Cách cần tay Cố Vân không nói gì, hết thấy đầu chìm trong im lặng.

Làm chị em nhiều năm như vậy Cố Vân đương nhiên biết cô nghĩ gì, cũng nắm lấy tay cô nói: "Cảm ơn em."

***

Hai người một lần nữa trở lại phòng Tổng giám đốc, Miêu Tư Lý đã không còn ở đó, Cố Cách Cách cũng không lưu lại lâu, trước khi đi còn nhin không được nói với Diệp Mạn Diệp: "Tổng giám đốc Diệp, hy vọng chị có thể chân thành đối tốt với chị tôi."

Diệp Mạn Diệp liếc nhìn Cố Vân, rồi nói: "Tất nhiên là vậy."

Khi chỉ còn lại hai người với nhau, Diệp Mạn Diệp mới bảo: "Miêu Miêu hy vọng tôi phải nghiêm túc, em gái em thì muốn tôi phải chân thành. Vì sao tất cả đều chỉ tin em chứ không tin tôi?"

Cố Vân cất giọng dịu dàng như nước: "Bởi vì Diệp nữ vương rất tài giỏi. Có đi đâu tôi tin tưởng chị." Nói xong ôm lấy cổ cô, đưa đôi môi đỏ mọng tiếp tục nụ hôn sâu triền miên khi này.

Nhưng lần này đã nhớ khóa cửa.

CÁCH CÁCH GIÁ LÂM

Lạc Khuynh
dtv-ebook.com

Chương 89

Cố Cách Cách từ trên lầu đi thẳng xuống văn phòng giám đốc bộ phận, nhưng lại không thấy Miêu Tư Lý, chỉ thấy trợ lý Tôn Lễ đang sửa sang lại giấy tờ trên bàn, nên hỏi: "Giám đốc Miêu đâu?"

Tôn Lễ nói: "Sau khi nhận được một cuộc điện thoại, chị ấy vội vàng ra ngoài rồi."

Cố Cách Cách thật muốn hỏi điện thoại của ai, nhưng lời đến miệng lại ngừng. Tuy rằng chuyện tình của cô và Miêu Tư Lý đã sớm trở thành bí mật công khai trong văn phòng, hơn nữa qua sự truy vấn bá của các yêu tinh đã biến thành cả công ty lẫn người qua đường đều biết; vì thế, nếu có thể tiết chế được thì cứ nên tiết chế, mất công người ta lại nói cô được thiên vị. Không những xì xào cô có cơ hội nằm bên tai 'thổi tiếng gió' với Miêu Tư Lý mỗi tối, mà ngay cả khi cô và Miêu Tư Lý khắc khẩu vì ý kiến không hợp, vẫn sẽ bị nói thành 'hát kếp', rồi kết quả cuối cùng thế nào cũng ngấm xấu cho cô. Đó chính là mặt trái của tình yêu nơi công sở.

Về lại văn phòng, có cả đồng công việc đang chờ, nhưng tất cả đi đâu đó chưa phải đi đâu làm Cố Cách Cách đau đầu, mà đi đâu khiến Cố Cách Cách như muốn nứt sọ chính là về công việc của Cao Ngôn và cả cái tên AK cũng đã sắp được chuyển thành tên Cao Ngôn. Tập hồ sơ nằm trên cùng chính là bản kế hoạch về việc hợp tác quảng cáo lần này, ngay cả buổi triển lãm ở Hồng Kông cũng không thể nào thiếu chân Cao Ngôn. Đương nhiên đây là những việc một người mẫu đại diện của AK như Cao Ngôn phải làm, nhưng khi trong công việc còn xen lẫn cả ân oán cá nhân thì lại bị gây khó khăn và làm khó dễ. Ví dụ như, Cố Cách Cách gọi rất nhiều cuộc điện thoại nhưng chẳng thể nào gặp được Cao Ngôn, việc lớn việc nhỏ đều chỉ do một mình trợ lý của Cao Ngôn ôm hết, muốn làm thì làm, không muốn làm thì thôi, khiến Cố Cách Cách thực sự rất muốn phát điên. Hoặc như

chiều ngày mai có một show giới thiệu sản phẩm mới cần Cao Ngôn tham gia, dù không muốn nhưng Cố Cách Cách vẫn phải nhắc điện thoại định nhắc nhở Cao Ngôn đừng đến muộn, và đúng như cô dự đoán, vẫn là trợ lý James của Cao Ngôn bắt máy.

Mới nói hai câu, Cố Cách Cách liền vỗ bàn đứng dậy, mắng lớn: "Anh chuyển lời ngay cho cô ta, dù cô có bị cháy thành tro cũng phải đến buổi trình diễn ngày mai cho tôi!"

Ở đầu dây bên kia, James đáp: "Thật xin lỗi, trưởng phòng Cố. Đi đâu tôi có thể giúp chị chỉ là chuyển lời cho Balle, chứ không thể quyết định thay. Nếu chị còn đi đâu gì thắc mắc, có thể gọi trực tiếp cho người đại diện của Balle là chị Tào, chắc chắn chị ấy sẽ cho chị câu trả lời vừa ý."

Nghe đến đây, Cố Cách Cách liền biết nhiều lời với anh ta cũng vô ích, đành cúp điện thoại. Gọi đến số máy di động riêng của Cao Ngôn, điện thoại lập tức chuyển thành tin nhắn thoại, đành phải để lại lời nhắn: Cô Cao, xin đừng vì việc tư mà chậm trễ công việc. Nếu ngày mai cô không đến, tôi nhất định sẽ đại diện cho công ty truy cứu trách nhiệm của cô. Mong cô tự biết mà giải quyết cho tốt.

Cô không tin lời James nói Cao Ngôn phát sốt phải vào bệnh viện, nên vắng mặt trong buổi trình diễn ngày mai.

Mãi cho đến tan tầm, Miêu Tư Lý vẫn chưa về công ty, lúc này Cố Cách Cách mới gọi điện thoại hỏi. Sau khi vang một hồi lâu, Miêu Tư Lý mới bắt máy, cô nói giờ có chút việc, tối nay mới về, dặn Cố Cách Cách không cần chờ.

Điều quan trọng nhất trong tình yêu chính là tin tưởng. Cố Cách Cách không muốn hoài nghi Miêu Tư Lý, nhưng hành động kỳ lạ của cô khiến Cố Cách Cách suy nghĩ không ngừng. Trong điện thoại, rõ ràng thấy Miêu Tư Lý cố ý đè thấp giọng, nếu là trước kia dù có chuyện gì Miêu Tư Lý cũng sẽ nói to rõ, nhưng lúc này lại rất thần bí, không nói rõ mình đang làm gì cũng như đang ở đâu.

Có lẽ cô quá nhạy cảm, nhưng đi đâu Cố Cách Cách nghĩ đến đầu tiên chính là Cao Ngôn. Chẳng lẽ Cao Ngôn thực sự bị sốt phải nhập viện, nên Miêu Tư Lý đến chỗ cô ta? Cho dù có vậy, Miêu Tư Lý cũng không cần gặt cô. Miêu Tư Lý tuy đã nói sẽ phân rõ giới hạn với Cao Ngôn, nhưng cả hai từ nhỏ đến lớn đầu bên nhau, làm sao nói cắt đứt là cắt ngay được? Dù có đi thăm, cô cũng sẽ không mắng, nhưng giấu giếm như vậy sẽ làm cô thấy không thoải mái.

Có đi đâu rất nhanh Cố Cách Cách đã xua ngay cái ý nghĩ không thoải mái ấy. Miêu Tư Lý không thể làm việc gì cũng phải lập hồ sơ báo cáo cho cô, nếu ngay cả chút tin tưởng ấy cũng không có thì về sau hai người làm sao ở chung đây?

Dù sao Miêu Tư Lý cũng không ở bên cạnh, nên Cố Cách Cách làm thêm chút giờ. Xem lại lần nữa từ đầu tới cuối bản kế hoạch ngày mai, sửa sang lại những chi tiết dễ quên, đồng thời làm tốt chuẩn bị nếu Cao Ngôn không đến, miễn cho lúc đó lại hoảng chân hoảng tay.

Lúc về đến nhà cũng đã mười giờ, nhưng Miêu Tư Lý vẫn chưa về, Miêu Nhã cũng không ở nhà. Từ lúc mẹ con Lục Phương Hoa về nước, Miêu Nhã ở lại luôn biệt thự Lục gia nên rất ít về đây. Vì thế, Cố Cách Cách cũng không bày vẽ, chỉ làm một bữa tối đơn giản, sau khi ăn xong, tắm rửa thì ngồi trên sofa, vừa xem TV vừa chờ Miêu Tư Lý.

Đang mơ màng ngủ, khi nghe thấy tiếng mở cửa, Cố Cách Cách liến tỉnh. Đèn phòng khách sáng lên, Miêu Tư Lý và Miêu Nhã hiện ra trong tầm mắt của Cố Cách Cách.

Cố Cách Cách còn chưa hoàn toàn tỉnh táo, nhìn cả hai bằng đôi mắt mơ ngủ mờ sương.

Miêu Tư Lý đi tới ôm cô, nhẹ giọng hỏi: "Chờ em sao?"

Cố Cách Cách gật đầu: "Ừm". Màng hình trước mặt đã thành xanh, nâng cổ tay nhìn đồng hồ, thấy đã hơn hai giờ, liến hỏi, "Sao về muộn vậy?"

Miêu Tư Lý nói: "Em theo mẹ ra ngoài làm chút việc."

Cũng không chờ Cố Cách Cách hỏi thêm gì, Miêu Tư Lý ôm cả vòng eo của cô đứng dậy: "Mau trở về phòng ngủ đi, đừng để bị lạnh." rồi quay đầu nói với Miêu Nhã, "Mẹ, ngủ ngon."

Miêu Nhã dùng ánh mắt ý bảo cô, thấy cô gật đầu mới đi lên lầu.

Đợi Miêu Tư Lý tắm rửa xong Cố Cách Cách đã hoàn toàn tỉnh táo, ôm chăn ngồi ở trên giường chờ cô.

Sau khi Miêu Tư Lý lên giường ôm cô, hôn một cái thật sâu rồi mới nói: "Là mẹ em có việc nên mới về muộn vậy."

Cố Cách Cách hỏi: "Rất khó giải quyết sao?"

Miêu Tư Lý gật đầu: "Ừm, có chút, nhưng cũng xong rồi. Mẹ bảo không cần nói cho chị, để chị khỏi lo lắng."

Nếu là việc của Miêu Nhã, Cố Cách Cách cũng không hỏi nhiều, hơn nữa với năng lực của Miêu Nhã, chắc chắn chẳng có gì làm khó được bà. Yên lòng ôm lấy thắt lưng Miêu Tư Lý, tựa vào ngực cô nói: "Tôi còn tưởng em đi tìm Cao Ngôn đấy."

Miêu Tư Lý hôn lên chóp mũi cô, cười nói: "Chẳng trách vừa rồi sắc mặt chị không tốt, thì ra đang ghen."

Cố Cách Cách sáng giọng: "Nằm mơ đi." Tuy đúng là cô có ăn một chút dấm chua, nhưng còn lâu mới thừa nhận.

Miêu Tư Lý giơ tay cam đoan: "Em thực sự không còn liên quan tới cậu ta."

Cố Cách Cách cầm tay cô kéo xuống, rồi thở dài nói: "Đáng thương cho tôi còn phải giao tiếp với cô ta mỗi ngày. Hôm nay trợ lý nói cô ta sinh bệnh, không thể đến buổi trình diễn ra mắt sản phẩm mới ngày mai."

Miêu Tư Lý la lên: "A? Nghiêm trọng vậy sao?"

Cố Cách Cách liếc cô một cái: "Nhìn dáng vẻ khảnh trương của em còn nói không liên quan?" Thấy Miêu Tư Lý muốn giải thích liền che miệng cô lại, rồi nói: "Tôi thích nhất ở em chính vì điểm này, rất hiên lành. Chỉ cần em đồng ý với tôi không để xảy ra khúc mắc tình cảm với cô ta, thì tôi sẽ không ngăn cả hai làm bạn."

Miêu Tư Lý liền khen: "Cố Cách Cách, chị thật đúng là rộng lượng, hết như biển lớn chứa được trăm sông."

Cố Cách Cách cũng không ham lời khen của cô: "Tôi chỉ sợ ghen tị gây thêm nhiều nếp nhăn thôi."

Miêu Tư Lý tỏ ra bất ngờ, kèn sát mặt lại: "Nếp nhăn? Ở chỗ nào vậy? Để em xem nào." Nói rồi vươn ma trảo tới ngực của Cố Cách Cách.

Cố Cách Cách né tránh, lùi ra một khoảng: "Làm gì có nếp nhăn nào ở ngực? Em đang muốn ăn đậu hũ của tôi."

Miêu Tư Lý còn thành thật gật đầu: "Em đúng là muốn ăn bột của chị."

Cố Cách Cách: "..."

Miêu Tư Lý nói: "Còn không ngoan lại đây nằm. "

Cố Cách Cách: "..."

Miêu Tư Lý nghiêng đầu nói: "Vậy không em nằm, chị tới cũng được."

Cố Cách Cách: "..."

Nửa giờ sau khi buổi trình diễn bắt đầu, Cố Cách Cách gọi điện thoại cho James nhưng vẫn nhận được câu trả lời như cũ, Cao Ngôn không thể đến, cuối cùng đành bỏ cuộc.

Quả nhiên có rất nhiều phóng viên chỉ đến vì Cao Ngôn, khi nghe người chủ trì tuyên bố Cao Ngôn vắng mặt liền tỏ ra vô cùng thất vọng.

Lưu Thành - nhân viên quảng cáo phụ trách mảng tuyên truyền, vẻ mặt lo lắng nhìn Cố Cách Cách hỏi: "Trưởng phòng Cố, có mấy phóng viên khá kích động, tôi sợ bọn họ sẽ về viết lung tung."

Vốn việc này không đến lượt Lưu Thành lo lắng, nhưng do vị sếp bộ phận quyền cao chức trọng là Miêu Nhã nhất thời có việc vắng mặt, nên trong cả hội trường lúc này, Cố Cách Cách là người có chức vụ cao nhất. Việc lớn việc nhỏ đều chỉ có thể nghe theo quyết định của cô.

Cố Cách Cách đã sớm chuẩn bị phương án dự phòng: "Chắc chắn chỉ có mấy phóng viên mục giải trí bức bối thôi, những người này đến đây chỉ vì dư luận, không cần để ý đến bọn họ, nhưng cũng không nên đắc tội. Quan trọng nhất vẫn là mấy phóng viên của tạp chí lớn, nhất định phải tranh thủ vài trang báo mới đạt được hiệu quả tuyên truyền, còn tiết kiệm được chi phí quảng cáo, cho nên ý tưởng rất quan trọng, hơn nữa tôi đã có chuẩn bị. Anh yên tâm, chỉ cần không chế tốt không khí ở hội trường là ok."

Đèn bật mở, sân khấu được thiết kế đặc biệt dưới ánh đèn xanh lam lập tức biến thành cảnh một đại dương mênh mông, tấm màn trên tường bắt đầu hiện lên đoạn phim quảng cáo. Một chiếc du thuyền từ xa chạy như bay đến gần, bọt nước bắn ra tung tóe hai bên, Cao Ngôn mặc một chiếc váy dài trắng nhưng vì ướt nước nhìn còn gợi cảm hơn cả bikini, đang đứng đây ma mị trên đầu du thuyền. Hình ảnh rất sống động, trải qua hậu kỳ chế tác càng thêm tuyệt mỹ, tiếp theo là vài hình poster. Ngay cả Cố Cách Cách dù không muốn cũng phải công nhận chụp rất đẹp, tuy đã xem trước nguyên mẫu nhưng lúc này vẫn bị Cao Ngôn hấp dẫn. Dù là vẻ mặt, động tác hay lời quảng cáo của Cao Ngôn, đều vô cùng phù hợp với chủ đề sản phẩm.

Sau khi chiếu xong đoạn quảng cáo, mười mấy người mẫu trẻ đẹp lộng lẫy bước lên sân khấu, tay cầm sản phẩm mới của AK sắp tung ra thị trường.

Phía dưới loang loáng đèn máy ảnh, diễn biến có vẻ không tệ nhưng Cố Cách Cách biết hiệu ứng như vậy vẫn chưa đủ, muốn lên báo cần phải có

trò hay.

Quả nhiên chỉ sau vài phút, phía dưới bắt đầu xôn xao, thậm chí có vài người đã không còn giữ được bình tĩnh, bắt đầu lục tục bỏ đi.

Lưu Thành lại tới bên Cố Cách Cách thì thầm, Cố Cách Cách bảo anh yên tâm bởi vì cô thấy phóng viên của mấy tạp chí lớn vẫn còn ở đó, không cần phải sốt ruột.

Đợi cho hết hẳn thời gian quảng cáo của Cao Ngôn, Cố Cách Cách mới bước lên đài, nhân viên công tác mở đèn chiếu sáng khắp hội trường, bày năm chiếc ghế dựa ở phía sau lưng cô.

Ở phía dưới, mọi người bắt đầu khe khẽ thì thầm, không biết Cố Cách Cách sẽ làm gì đây?

Cố Cách Cách vẫn giữ nụ cười thần bí, không nói gì.

Khi phóng viên và một số khách hàng hợp tác với AK nhìn thấy những người đi lên sân khấu, thiếu chút nữa đã mù cả hai mắt. Nếu vừa rồi còn là một party hoành tráng, thì giờ khắc này thật giống như đang ở ngoài chợ tôm cá. Trên sân khấu là năm người phụ nữ từ hai mươi đến năm mươi tuổi, tất cả tuy có độ tuổi khác nhau nhưng đều có một điểm chung, đó chính là khuôn mặt xấu kinh khủng. Người thì mặt đầy mụn, người lại có đầy tàn nhang, có người thì toàn nếp nhăn,... gương mặt như vậy mà không trang điểm đúng là có thể hù chết người. Khó trách người ta thường nói, nếu chồng về nhà thân thiết với vợ, thì hoặc là phải tắt đèn, hoặc vợ phải để nguyên lớp trang điểm.

Đợi sau khi toàn bộ dụng cụ trang điểm đã được đưa lên sân khấu, dường như mọi người cũng đoán ra được một chút dụng ý của Cố Cách Cách.

Lúc này Cố Cách Cách mới cười nói: "Trên đời không có người phụ nữ xấu, mà chỉ có người phụ nữ không biết làm đẹp. Tuy mỹ phẩm AK của chúng tôi không phải là thần dược, nhưng lại có thể giúp mọi người giữ lại

tuổi xuân. Hôm nay, tôi sẽ mang đến cho mọi người biết, thế nào là trang điểm để tôn lên vẻ đẹp sẵn có."

Tất cả mọi người đều nửa tin nửa ngờ. Những người trên sân khấu hiện giờ nếu không đắp cả lớp phấn lên mặt, làm sao có thể che được hết những vết kia?

Cố Cách Cách không nói thêm đi đâu gì, khởi động chút ngón tay, đi đến trước mặt người đầu tiên. Một nhân viên phụ giúp đẩy xe theo sau cô. Trong hội trường còn phát ra một khúc nhạc kịch tính làm không khí càng thêm hồi hộp căng thẳng.

Trước khi bắt đầu, Cố Cách Cách còn quay lại nói một câu: "Chỉ cần hai mươi phút là đủ."

Hai mươi phút trang điểm cho một người còn không đủ, nói gì trang điểm cho cả năm người? Mà năm người này còn thuộc diện thần quỷ cũng phải sợ, sao có thể chứ?

Tất cả mọi người dùng ánh mắt nghi ngờ nhìn Cố Cách Cách, chờ xem cô bị mất mặt.

Còn trong hậu trường, Tống Tiển đang cần di động của Cố Cách Cách mà trán đổ đầy mồ hôi lạnh, đi đi lại lại không biết có nên lên sân khấu nói tin tức mới biết cho Cố Cách Cách hay không? Buổi diễn lần này rất quan trọng, cô sợ Cố Cách Cách nghe được tin sẽ chạy đi mất, hoặc không thì lòng cũng rối loạn, buổi biểu diễn nhất định bị hỏng; nhưng không nói, cô sợ không gánh được trách nhiệm này, vì vậy rất cuộc, không biết có nên hay không?

CÁCH CÁCH GIÁ LÂM

Lạc Khuynh
dtv-ebook.com

Chương 90

Hội trường lớn như vậy, ngoại trừ tiếng nhạc không còn tiếng ồn nào khác, tất cả đều nín thở nhìn xem Cỗ Cách Cách biểu diễn. Đây là buổi biểu diễn chứ không phải trang điểm, bởi nếu cô ăn mặc cầu kỳ thêm chút nữa, ắt hẳn người ta sẽ nghĩ tay cô đang múa. Động tác nhanh nhẹn và mỹ cảm như mây bay nước chảy; phấn, bút, lược chải ở trong tay cô hết như ảo thuật, đổi đến đổi đi. Thần kỳ nhất chính là cô có thể một tay cầm ba cây bút, bút vẽ mắt, kẻ lông mày, vẽ viền môi không chút loạn với nhau, bên tay kia thì cầm phấn và nhũ bóng.

Không hơn không kém hai mươi phút, sau khi lau lần cuối ở khuôn mặt cuối cùng, Cỗ Cách Cách đã kết thúc công việc.

Người ở phía dưới lại bị làm mù hai mắt lần nữa, trên mặt đều là biểu cảm không thể tin. Năm người kia dù sau khi trang điểm không thể nói đã đẹp như thiên tiên (Bởi còn phụ thuộc vào cốt lõi, dù thế nào Triệu Bản Sơn cũng không thể hóa thành Lưu Đức Hoa...) nhưng so với trước quả như hai người khác nhau. Đương nhiên, một chuyên gia trang điểm bình thường cũng có thể trang điểm được như vậy; nhưng mấu chốt ở chỗ, chỉ trong một thời gian ngắn lại có thể biến năm người xấu xí thành ngôi sao, quả thật phải có công lực rất thâm hậu.

Không biết là ai vỗ tay đầu tiên, sau đó tiếng vỗ tay như sấm dậy, thậm chí có cả tiếng khen ngợi trầm trồ.

Lúc này Cỗ Cách Cách mới âm thầm thở phào nhẹ nhõm. Cô đã vét sạch tất cả bản lĩnh, vì muốn thêm hiệu quả còn cố ý làm động tác hoa mỹ để đánh lừa mắt người, mang đến bất ngờ cho tất cả. Thật ra, nếu là người chuyên nghiệp trong nghề sẽ biết cô đã bỏ vào thêm rất nhiều động tác không cần thiết, thậm chí cả động tác giả.

Đương nhiên chỉ thế này sao đủ? Vì buổi biểu diễn dựng cờ hiệu của Cao Ngôn mới hấp dẫn được nhiều phóng viên đến đây, làm sao có thể cứ thế để họ đi? Cố Cách Cách làm động tác xin mọi người yên lặng: "Hôm nay, Cao Ngôn bất ngờ bị bệnh nên không thể đến. Tôi biết mọi người vì mặt mũi của cô Cao mới bằng lòng đại giá quang lâm. Cô Cao không tới, chắc chắn mọi người rất thất vọng, mà công ty MUMU của chúng tôi lại là một công ty có thành ý và giữ chữ tín nên tuyệt đối sẽ không để mọi người vè tay không. Bây giờ, tôi sẽ gọi điện thoại cho một người bạn, nhờ cô ấy cứu giúp tôi. Trước đó, tôi đã đưa sản phẩm mới của AK cho cô ấy dùng thử, không biết sau khi dùng, cô ấy có cảm tưởng gì không? Tôi sẽ mời cô ấy chia sẻ cùng mọi người." Một nhân viên đưa đến một cái điện thoại, trước khi gọi, Cố Cách Cách còn nói: "Người bạn tốt này của tôi hiện đang quay ngoại cảnh ở Australia. Điện thoại quốc tế có phí rất đắt nên chỉ có mười phút. Mọi người có gì muốn hỏi xin mời tiết kiệm thời gian."

Khi đầu dây bên kia điện thoại truyền tới một giọng nữ dễ nghe, toàn hội trường liền sôi sục. Ai cũng biết cô là ai, ai cũng biết cô là người khó phỏng vấn thế nào? Cô là một ngôi sao nổi tiếng thế giới, danh tiếng vượt qua ngôi sao xếp sau như Cao Ngôn không biết mấy ngả tư, lập tức các phóng viên tranh nhau đưa ra câu hỏi.

Đây mới là đòn sát thủ của Cố Cách Cách. Nếu không phải Cao Ngôn thất hẹn, cô cũng không định nợ nhân tình này, hơn nữa cô cũng muốn cho Cao Ngôn biết, thiếu cô ta địa cầu vẫn quay, thậm chí còn quay cực kỳ thuận lợi.

Cố Cách Cách đứng trên sân khấu, tay cầm điện thoại, trong quá trình phóng viên phỏng vấn, thỉnh thoảng còn chêm vào một hai câu, khiến không khí hội trường tràn ngập ái muội.

Còn Tống Tiển thì gần như sắp phát điên, bởi từ lúc Cố Cách Cách lên sân khấu đến giờ, điện thoại của cô đã vang lên hai lần, nếu còn vang nữa chắc cô không dám nhận. Cầm điện thoại lao ra khỏi phòng trang điểm, không còn quan tâm đến gì nữa, kể cả dù có phá hỏng buổi trình diễn, cô cũng phải nói cho Cố Cách Cách.

Kết quả Tống Tiến mang theo vẻ mặt đầy lo lắng, mới đi được nửa đường đã bị người chặn lại.

Lưu Thành vẫn đứng giám sát ở cạnh dàn chỉnh âm thanh, giữ lại Tống Ti ền đang định lao lên trên sân khấu, hỏi: "Cô tính làm gì vậy?"

Tống Ti ền nói: "Trưởng phòng Cố có cuộc gọi rất quan trọng, nhất định phải để chị ấy trực tiếp nghe máy."

Lưu Thành sắc giọng: "Cô điên à? Bây giờ là thời điểm quan trọng nhất của show trình diễn, vậy mà cô muốn cho chị ấy đi nghe điện thoại sao?"

Tống Ti ền cố gắng giãy khỏi bàn tay Lưu Thành đang nắm chặt: "Anh buông tôi ra. Tôi nhất định phải cho trưởng phòng Cố nghe cuộc gọi này."

Lưu Thành chẳng những không buông, còn siết chặt thêm, nói: "Cô nói cho tôi biết là chuyện gì, rồi tôi sẽ quyết định có buông hay không? Cô có biết cô cứ như vậy xông lên, nhất định sẽ phá hỏng show trình diễn. Trước đó giám đốc Miêu đã ngàn lần dặn dò tôi, nhất định không được làm hỏng, nếu không lập tức sa thải, cô muốn tôi chết à?"

Tống Ti ền cả giận nói: "Chuyện này so với việc sa thải anh còn nghiêm trọng hơn nhiều. Mau thả tôi ra."

Động tác hai người giằng co ngày càng kịch liệt. Tống Ti ền lão đảo ngã cả người lên dàn chỉnh âm thanh, làm cô không thể không nói: "Giám đốc Miêu bị tai nạn xe."

Lưu Thành sửng sốt hỏi: "Giám đốc Miêu nào?"

"Giám đốc Miêu bộ phận nhân hàng, bây giờ chị ấy đang ở bệnh viện. Từ cuộc điện thoại đầu tiên đến bây giờ đã qua nửa giờ, tôi phải nói việc này cho trưởng phòng Cố."

Lưu Thành theo bản năng hỏi: "Giám đốc Miêu bị tai nạn xe thì liên quan gì tới trưởng phòng Cố? Trưởng phòng Cố không phải bác sĩ, bây giờ

còn là buổi giới thiệu ra mắt sản phẩm mới của AK. Sao cô không chờ đến khi kết thúc rồi nói với chị ấy cũng đâu đã muộn?"

Tống Tiễn bị anh không biết phân rõ phải trái làm cho tức điên, gào giọng nói: "Trường phòng Cố là bạn gái của giám đốc Miêu, anh nói xem có liên quan hay không? Hơn nữa, con gái Chủ tịch bị tai nạn xe, chẳng lẽ không quan trọng bằng một show ra mắt sản phẩm mới à?"

Lúc này Lưu Thanh mới sợ tới mức run rẩy: "Vậy cô còn không mau đi đi!"

Khi hai người vén màn định đi ra, lại phát hiện thấy tất cả ánh mắt của mọi người trong hội trường đều nhìn về phía mình, lập tức sững sờ đứng nguyên tại chỗ, không hiểu chuyện gì đang xảy ra.

Cố Cách Cách đã bước từ trên sân khấu xuống, giẫm trên giày cao gót 10 phân gần như lao tới trước cả hai, sắc mặt trắng bệch, tay nắm lấy Tống Tiễn run rẩy, lớn tiếng hỏi: "Có thật vậy không? Em ấy đang ở bệnh viện nào?"

Tống Tiễn mơ màng: "Tôi còn chưa nói, sao chị biết?"

Cố Cách Cách không có thời gian trả lời, lại hỏi lần nữa: "Em ấy ở đâu?"

Tống Tiễn chỉ vừa nói xong hai chữ "Trung Nhân.", đã không còn thấy bóng dáng Cố Cách Cách đâu nữa, điện thoại trên tay cũng bị lấy đi.

Cùng biến mất với Cố Cách Cách còn có cả nhóm phóng viên tham gia show trình diễn. Đây quả thật là một tin tức kinh thiên động địa. Ai cũng biết Chủ tịch Lục Liên Thủy của MUMU chỉ có một cậu con trai đã bị mất trong tai nạn xe bốn năm trước. Trước đây còn đoán xem tài sản hàng triệu của ông sẽ được xử lý thế nào? Có đi đâu Lục Liên Thủy luôn là một người kín tiếng, muốn moi được tin tức từ ông quả thật khó như lên trời. Vậy mà giờ lại tuôn ra tin ông có một cô con gái, mà người con gái này còn yêu đương với phụ nữ. Công chúng thích nhất tin tức về chuyện riêng tư của

giới giàu có, đặc biệt là tin sốt dẻo như con gái riêng. Xem ra một tháng tới không cần lo âu về tiêu đề bài báo.

Sau khi được người chỉnh âm nhắc nhở, Tống Tiển và Lưu Thành mới hiểu, hóa ra khi bọn họ giằng co đã không cẩn thận đụng phải nút khuếch đại âm thanh, làm cho cả hội trường đều nghe thấy cuộc nói chuyện của cả hai.

Hai người sợ tới mức mặt mày trắng bệch. Tuy mọi nhân viên MUMU đều biết Miêu Tư Lý là thái tử nữ, nhưng một ngày Chủ tịch còn chưa công bố thì một ngày tuyệt đối là bí mật. Bên trong có thể trao đổi nhưng nhất định không được truyền ra ngoài, càng không thể để rơi vào tai truyền thông. Đây là nguyên tắc thép của MUMU, vậy mà giờ cả hai lại giống như loa phát thanh, nói oang oang ngay cả người đi đường cũng biết. Thế này thì chết chắc rồi!

***

Khi Cố Cách Cách đến bệnh viện, ngoài cổng đã dày đặc phóng viên, đương nhiên do những phóng viên kia đã gọi cho đồng sự đến cầm điểm, có đi đâu đâu bị bảo vệ bệnh viện ngăn bên ngoài. Dù như vậy nhưng thu hoạch cũng không tồi, vì vài phút trước, bọn họ đã chụp được cảnh Lục Liên Thủy - người đàn ông luôn trốn tránh ánh mắt dư luận, mặc một bộ âu phục sẫm màu đất nện, bước ra từ một chiếc BMW màu đen. Tuy không nói một lời nhưng sắc mặt đầy lo lắng, đủ thấy người nằm trong bệnh viện ít nhất cũng có quan hệ mật thiết với ông.

Vì chỉ tới một mình, Cố Cách Cách bị phóng viên bu quanh khắp mọi hướng, khiến cô mắc kẹt trước cửa một lúc lâu mới được bảo vệ bệnh viện giải thoát, rồi lạnh lùng tiêu sái đi vào. Bởi vì danh thế rất lớn, thậm chí Cố Cách Cách không cần hỏi tiếp tân, đã được một nhân viên riêng dẫn tới phòng giải phẫu của Miêu Tư Lý.

Trước cửa phòng giải phẫu, ngoài Miêu Nhã và Lục Liên Thủy, còn có Diệp Mạn Diệp và Cố Vân. Người không thân thiết như hai mẹ con Lục Phương Hoa cũng đến, thế mà Cố Cách Cách với thân phận người yêu của

Miêu Tư Lý lại là người biết cuối cùng. Vì thế, chỉ cần suy nghĩ chút cũng hiểu được cảm thụ trong lòng cô lúc này.

Cố Vân thấy Cố Cách Cách đi tới, vội vàng lại đón.

Cố Cách Cách nhìn thấy Cố Vân, nước mắt liền trào ra.

Cố Vân vừa giúp cô lau nước mắt vừa nói: "Không cần lo lắng quá. Miêu Miêu còn phẫu thuật, không có gì đâu."

"Tại sao Miêu Tư Lý lại bị tai nạn xe?" Những lời này là Cố Cách Cách hỏi Miêu Nhã đang khóc ngất trong lòng Lục Liên Thủy. Bởi vì hôm nay Miêu Tư Lý không đi làm, buổi sáng lại cùng Miêu Nhã ra khỏi cửa.

Lớp trang điểm trên mặt Miêu Nhã sớm đã bị nước mắt làm hỏng, hai mắt sưng đỏ, tóc mai hỗn độn. Người luôn chú ý đến bên ngoài như bà thế mà lúc này đây lại vô cùng chật vật, khóc thút thít không nói gì, chỉ lắc đầu.

Vẫn là Lục Liên Thủy mở miệng: "Ta đã cho người đi đi đầu tra." Tuy sắc mặt không đổi nhưng trong giọng nói có thể nghe thấy được sự phẫn nộ cùng bi thương.

Có lẽ do trực giác, Cố Cách Cách cảm thấy tai nạn xe của Miêu Tư Lý không hề đơn giản. Đang yên đang lành tại sao lại có thể xảy ra tai nạn xe?

Đương nhiên ngoài Cố Cách Cách, những người khác đều cho rằng đây đơn thuần chỉ là tai nạn.

Tai nạn xe! Sao lại khéo vậy? Lại là tai nạn xe? Anh hai Lục Vũ Huân của Miêu Tư Lý cũng qua đời vì tai nạn xe!

Ánh mắt Cố Cách Cách đảo qua từng khuôn mặt, cuối cùng dừng ở Lục Phương Hoa, buông tay Cố Vân, đi tới lạnh lùng hỏi: "Vì sao bà vừa mới về đây, Miêu Tư Lý liền xảy ra tai nạn xe?"

Mặt Lục Phương Hoa rất bình tĩnh như hết thảy đều không quan hệ tới bà. Tuy Miêu Tư Lý là cháu gái bà, nhưng đến tận bây giờ, cả hai chưa nói

chuyện lần nào, căn bản không hề có tình cảm; đương nhiên sẽ không như Miêu Nhã khóc đến tê tâm liệt phế, hay giống Diệp Mạn Diệp trong lòng trộm rơi lệ, lại càng không giống như

Cố Cách Cách đầy tuyệt vọng và mất đi lý trí. Bà chỉ lẳng lẳng đứng, lẳng lẳng nhìn Cố Cách Cách, không nói gì.

Có đi đâu Lâm Văn Hiên đứng bên cạnh không nhìn được, chắn trước mặt mẹ, gần giọng với Cố Cách Cách: "Ý cô là gì? Em họ bị đâm xe sao cô lại chất vấn mẹ tôi? Chẳng lẽ cô hoài nghi mẹ con tôi tìm người hại em ấy à?"

Cố Cách Cách hừ một tiếng, tuy không nói nhưng tất cả mọi người đều hiểu, đúng là cô thực sự nghĩ như vậy.

Cùng nghi ngờ tai nạn xe của Miêu Tư Lý có thể do người cố ý gây ra, ngoài Cố Cách Cách còn có người khác, đó chính là Lục Liên Thủy.

Rốt cuộc Lục Phương Hoa mở miệng: "Văn Hiên, thanh giả tự thanh* không cần nói nhiều."

(*: Thanh giả tự thanh: người trong sạch tự ai cũng biết.)

Lâm Văn Hiên còn muốn nói nữa thì thấy đèn phòng giải phẫu chột tắt. Bác sĩ bước ra từ bên trong, Miêu Nhã và Cố Cách cách gần như cùng lúc lao tới trước mặt bác sĩ, cùng mở miệng hỏi: "Bác sĩ, Miêu Miêu thế nào?"

Bác sĩ gỡ bỏ khẩu trang, lau mồ hôi trên trán nói: "Không nguy hiểm đến tính mạng, có đi đâu bệnh nhân còn hôn mê, không cần quá nhiều người ở bên, chỉ cần một người bên cạnh cô ấy là đủ."

Cố Cách Cách lập tức cướp lời: "Tôi, tôi ở lại." Rồi nhìn Miêu Nhã, trong mắt đều là nước mắt, khẩn cầu: "Dì, cho con ở bên em ấy đi."

Miêu Nhã vô cùng khó xử, sau khi từ chối một lúc lâu, mới nói: "Để dì nhìn con bé trước đã."

Đợi cho tất cả mọi người đi r ồi, Cố Cách Cách mới ng ồi bên giường bệnh, nhìn người đang qu ản đ ầy bằng như bánh chưng nằm đó mà yên lặng rơi nước mắt.

Khi màn đêm buông xuống, Lâm Văn Hiên đứng ở một góc tối trong biệt thự Lục gia, tay cầm điện thoại: "Điều kiện của cô tuy có hơi quá đáng, nhưng tôi vẫn đồng ý giao dịch với cô!"

CÁCH CÁCH GIÁ LÂM

Lạc Khuynh
dtv-ebook.com

Chương 91

Miêu Tư Lý hôn mê suốt hai ngày mới tỉnh lại, rồi thêm một tuần gờ bó băng gạc trên mặt mới có thể mở miệng nói chuyện. Trên tay và chân đều có đoạn gãy, vết thương lớn nhất nằm ở nửa khuôn mặt trái, bị kính xe vỡ đâm vào tạo vết thương dài và sâu, phải may mấy chục mũi. Bác sĩ nói, trường hợp của cô phải giải phẫu cấy da, nếu không, dù có lành cũng sẽ để lại sẹo. Ngoài những ngoại thương đó, cô cũng bị chấn động nhỏ trên não, nhưng may không ảnh hưởng đến phần thần kinh trung ương, nên không để lại di chứng. Dù nhìn tình trạng Miêu Tư Lý băng bó rất đáng sợ nhưng phần nội tạng bên trong lại không bị ảnh hưởng gì. Người ta nói, 'thương cân động cốt một trăm ngày', chỉ cần có đủ thời gian chăm sóc điều dưỡng nhất định sẽ khỏe lại. Nhất là sau khi Miêu Tư Lý nghe được Cố Cách Cách nói, dù cô có bị hủy dung mạo cũng sẽ không ghét bỏ, nên không còn chút áp lực, bệnh lại càng nhanh hồi phục.

Gần một tháng nay, Cố Cách Cách và Miêu Nhã thay phiên nhau chăm sóc Miêu Tư Lý. Sau khi quen nhau, Diệp Mạn Diệp và Cố Vân cũng thường xuyên xuất hiện ở phòng bệnh. Còn Lục Liên Thủy chỉ ngẫu nhiên đến thăm và lần nào cũng đi cùng Miêu Nhã. Về phần mẹ con Lục Phương Hoa, ngoài hôm đưa Miêu Tư Lý vào bệnh viện, đã không còn xuất hiện.

Y tá đang giúp Miêu Tư Lý thay băng, Cố Cách Cách đứng ở bên ngoài hành lang chờ. Vì là phòng bệnh cao cấp nên rất yên lặng, không gian ở đây tĩnh lặng hơn rất nhiều so với thế giới điên cuồng bên ngoài.

Đầu tiên, thân phận con ngoài giá thú của Miêu Tư Lý bị đưa ra ngoài ánh sáng; sau đó, thân phận tình nhân hai mươi năm của Miêu Nhã cũng bị đào ra. Hình tượng của Lục Liên Thủy đã xây dựng từ trước đến nay liên bị công chúng đổ xô nhau ném đá, có thể mượn tượng bằng câu 'tường đã nứt, mọi người còn đẩy thêm'. Tuy bức tường cao Lục Liên Thủy không dễ

đồ, nhưng chẳng thiếu người nhân cơ hội bỏ đá xuống giếng, đặc biệt là những đối thủ trên thương trường của ông, rồi các tình nhân trước đây được ông bao nuôi nhưng lại bị ruồng bỏ. Tất cả đều nhảy ra bôi đen hình ảnh ông, nói Lục Liên Thủy là kẻ giả bộ thanh cao với lối sinh hoạt cá nhân thối nát; bọn họ không từ thủ đoạn nào đả kích ông, nói cả hai đứa con trai và gái nhà ông đều lần lượt gặp chuyện, tất cả hoàn toàn đều do báo ứng. Hình tượng của Lục Liên Thủy bị lao dốc không phanh, thậm chí ảnh hưởng đến cả hình ảnh công ty, khiến cổ phiếu MUMU bị xuống giá trên sàn giao dịch.

Ngoài ra, giới truyền thông rất hứng thú với chân tướng vụ tai nạn xe lần này, còn lôi ra vụ án Lục Vũ Huân bốn năm trước, đặc biệt muốn tìm điểm liên quan giữa hai vụ tai nạn xe này. Con trai và cả con gái của Lục Liên Thủy đều lần lượt gặp tai nạn xe, quả thật quá sức trùng hợp. Một bình luận viên nổi tiếng còn lớn mật đưa ra luận điểm, nói rằng rất có thể đây là một âm mưu trả thù, sau đó phân tích nhuần nhuyễn các mối quan hệ phức tạp của gia đình Lục gia, tình tiết chặt chẽ hợp lý như viết tiểu thuyết trinh thám Nhật, nội dung vô cùng kịch tính, thậm chí còn thêm thắt cả tình yêu và thù hận khiến độc giả muốn ngừng mà không được. Đương nhiên nói mồm mà có thể phá án thì còn cần cảnh sát làm gì? Huống chi lại không hề có chứng cứ nào cho thấy tai nạn xe này có thể do người cố ý gây ra.

Sau khi Miêu Tư Lý có thể nói chuyện, cảnh sát đã đến lấy lời khai, nhưng cũng chỉ là những câu hỏi lấy lệ, hỏi cô có thấy rõ chiếc xe đã đâm vào cô không, biển số xe là bao nhiêu, có nhìn thấy người cầm lái, sao cô lại có mặt ở đó, tới đó làm gì, gần đây có thù oán với ai không. Miêu Tư Lý nói với bọn họ, cô chỉ không may có mặt ở đó, đang trên đường đi gặp một khách hàng, ngoài việc biết đó là một chiếc xe tải, thì hoàn toàn không hay biết gì. Về phần kết thù oán, sau khi suy nghĩ một lúc, cô mới nói không có. Cuối cùng còn toát ra vẻ sợ hãi, nói may mắn cô đi xe Ferrari có độ an toàn cao, nếu là chiếc mini kia chắc hẳn đã toi đời. Nói xong, còn bị Cố Cách Cách hừ một tiếng. Xem nữa đã hừ chết mình mà giờ còn nói giỡn được!

Còn một chủ đề nữa có thể hái ra tiền, đó là chuyện tình cảm của Miêu Tư Lý và Cố Cách Cách. Tuy hiện giờ, việc hai người con gái yêu nhau đã không còn quá cấm kỵ nhưng đại đa số mọi người vẫn nghĩ đó là chuyện khác người, nhất là phát sinh ở hào môn thế gia. Vì vậy công chúng không ngừng đoán già đoán non chuyện này, thậm chí còn có người vui sướng khi người gặp họa, nói Miêu Tư Lý bởi vì muốn trả thù bố cô, nên mới đi yêu con gái, mục đích muốn cho Lục Liên Thủy tuyệt hậu.

Việc Miêu Tư Lý bị tai nạn xe khiến toàn bộ Lục gia đứng trước đầu dư luận, mỗi ngày đều có tin đưa trên kênh truyền hình, thậm chí lúc sắp kết thúc còn bỏ thêm câu nói:

'Muốn biết kết quả mới xem tiếp kỳ sau...'

Cố Cách Cách thấy y tá đã đi ra, nói tiếng "Cám ơn." rồi mới mở cửa bước vào, thấy Miêu Tư Lý đang nằm trên giường, mặt trái vừa đổi băng gạc, hỏi: "Cảm giác thế nào?"

Miêu Tư Lý cau mày nói: "Đau."

Cố Cách Cách lo lắng hỏi: "Đau ở đâu? Trên mặt hay trên người? Có muốn kêu bác sĩ không?"

Miêu Tư Lý nói: "Chỗ nào cũng đau, nhưng chị hôn em sẽ hết."

"Em..." Cố Cách Cách tức giận thiếu chút nữa đã vén tay áo cốc Miêu Tư Lý một cái. Lại lừa mình?! Nhưng khi nhìn thấy khuôn mặt dán đầy băng gạc của Miêu Tư Lý cùng cái bĩu môi, bộ dạng như một đứa trẻ muốn ăn đường, liền không tức giận nổi, bất đắc dĩ liếc cô, sau đó tiến lại gần hôn lên môi. Vốn chỉ định hôn một chút, nhưng Miêu Tư Lý lại dùng cánh tay phải không bị thương giữ lấy gáy Cố Cách Cách, không cho cô rời đi. Làm Cố Cách Cách sợ tới mức lập tức mở to hai mắt, sợ đụng đến vết thương, chỉ đành chống hai tay tránh đụng tới thân thể Miêu Tư Lý.

So với sự cẩn thận của Cố Cách Cách, Miêu Tư Lý lại không chút cố kỵ, bất chấp hết mọi thứ liếm cánh môi mềm mại của Cố Cách Cách, dùng răng mình nhẹ nhàng chạm lên răng cô, phát ra vài âm thanh nho nhỏ, đầu

lưỡi tìm vào trong khoang miệng, cuốn lấy đầu lưỡi cô dùng sức mút vào, hôn đến không biết trời trăng. Cố Cách Cách đành phải để mặc, nói thật đã nhiều ngày không hôn môi, cô cũng rất nhớ hương vị tươi mát ngọt lành trong miệng Miêu Tư Lý.

Vì thế, có hai người mang theo đồ đạc trên tay vừa bước vào phòng, liền nhìn thấy một màn phun máu như vậy. Từ góc độ nhìn của họ, dường như Cố Cách Cách là người chủ động, ngay cả bệnh nhân cũng không tha, thật là... Làm bọn họ trước khi đến còn mất bao công lo lắng, bây giờ nhìn thấy cả hai như vậy, lòng cũng yên tâm hơn.

Hai người không lui ra ngoài, cũng không lên tiếng, cũng không sợ mất mọc hạt (...), cứ như vậy quang minh chính đại nhìn hai cô hôn như si như say.

Vẫn là Cố Cách Cách lo lắng đến vết thương của Miêu Tư Lý, chỉ hôn một chút liền đứng dậy rời khỏi môi cô. Vừa định oán trách thì thấy khuôn mặt đang cười híp mắt của Miêu Tư Lý chợt đổi sắc, vội hoảng sợ hỏi: "Có phải vừa rồi đụng tới vết thương của em không?"

Miêu Tư Lý không trả lời, bởi vì đã có người lên tiếng giúp: "Chắc chắc chắc..."

Cố Cách Cách phản xạ quay đầu lại, vừa nhìn, khuôn mặt liền đỏ bừng: "Bố mẹ đến khi nào vậy?"

Bà Cố liếc cô một cái: "Xảy ra chuyện lớn như vậy cũng không nói cho chúng tôi một tiếng? Không đợi được cô mời nên hai thân già chúng tôi đành vác mặt dày tới đây."

Ông Cố ngắt lời bà: "Giờ vẫn còn so đo cái đó làm gì." sau đó hỏi Cố Cách Cách, "Tiểu Lý thế nào?"

Miêu Tư Lý ở trên giường cướp lời: "Cám ơn chú dì đến thăm, con cũng sắp bình phục rồi."

Bà Cố nói: "Đã thấy được."

Miêu Tư Lý và Cố Cách Cách đương nhiên biết bà ám chỉ đi đâu gì, khuôn mặt cả hai cùng nhau đỏ lên.

Ông Cố đưa cặp lồng cơm trên tay cho Cố Cách Cách: "Mẹ con nấu canh gà, tranh thủ lúc còn nóng lấy một chén cho Tiểu Lý ăn đi."

Cố Cách Cách lập tức đỏ vành mắt. Cô đã rất cảm động khi thấy bố mẹ đến thăm, không ngờ mẹ cô còn tự nấu canh. Đây có phải là dấu hiệu thể hiện trong lòng bố mẹ cô đã không còn vướng mắc với chuyện tình cảm của cả hai không? Vừa định kêu một tiếng "Mẹ." đã bị bà Cố ngắt lời.

Bà nói: "Tôi biết cô định nói gì, nên cứ nuốt hết lại vào bụng đi. Cái tôi muốn không phải chỉ nghe những lời cô nói, mà là nhìn thấy cô thực sự có cuộc sống tốt. Đáng tiếc trên thực tế, cả hai đều làm chúng tôi lo lắng. Dù bố cô ở nhà đã ngàn lần dặn bảo tôi không được nói, nhưng nếu cả hai đều ở đây tôi lại muốn nói. Mặc kệ báo chí viết là thật hay giả, nhưng xảy ra việc lớn như vậy cũng khiến cuộc sống hàng ngày của chúng tôi khó lòng yên ổn. Nếu ngày đó cô cũng ở trên xe, thì giờ người nằm đây chẳng phải chỉ một mình Miêu Miêu. Chúng tôi nuôi cô lớn như vậy, vì cô lo lắng không ít đi đâu, nhưng cũng không giống bây giờ còn phải lo lắng cho sự an toàn của cô. Chúng tôi đã có tuổi, không chịu nổi những đả kích lớn như vậy."

"Hai mẹ con bà cứ giữ những lời này mà đóng cửa bảo ban nhau, chứ đừng nói trước mặt Tiểu Lý. Con bé còn đang bị thương đấy, bà nói như vậy không phải để vết thương của càng thêm tổn thương đấy chứ?"

Tất cả mọi người trong phòng bệnh đều nhìn về phía cửa, thấy người vừa tới cũng cầm theo cặp lồng cơm trên tay, hiển nhiên những lời có gai ấy chính do bà nói, phía sau còn có một người đàn ông mặc âu phục đen dáng người khôi ngô.

Cố Cách Cách quay đầu cùng Miêu Tư Lý liếc nhau, rất ăn ý đứng chung một phía. Cả hai biết sớm hay muộn hai người này rồi cũng gặp mặt, chỉ không nghĩ vừa mới gặp đã ngập tràn mùi thuốc súng thế này.

Bà Cố nghi hoặc nhìn Cố Cách Cách hỏi: "Cô ta là ai?"

Cố Cách Cách cố nặn một nụ cười: "Mẹ Miêu Tư Lý." rồi quay sang Miêu Nhã nói: "Đây là bố mẹ con."

Miêu Nhã lịch sự gật đầu chào ông Cố, nhưng ánh mắt nhìn bà Cố lại chất chứa đầy bất mãn, còn lấy vẻ đắc ý vênh váo bước tới trước mặt bà Cố, buông đồ trên tay xuống, hỏi Miêu Tư Lý: "Hôm nay đã đổi băng chưa?"

Miêu Tư Lý nói: "Đã đổi rồi." sau đó hạ giọng nén giận, "Mẹ, vừa nãy nói hơi quá đáng."

"Mẹ nói quá đáng sao?" Giống như sợ người khác không nghe được mẹ con bà nói chuyện, Miêu Nhã nâng cao giọng, "Có người chỉ đứng nói chuyện nên đâu sợ đau thắt lưng. Thử đổi lại con gái họ nằm trên giường bệnh xem, có còn ở đó nói này nói kia được không?"

Cố Cách Cách đã lĩnh giáo công lực của cả Miêu Nhã và mẹ già nhà cô, nói thật cô không biết ai cao hơn ai? Xem tình hình này chắc chắn không tránh được trận khẩu chiến. Dù bất mãn cả hai sẽ làm ảnh hưởng tới người bệnh nhưng không dám nói ra, một đã không đối phó được huống chi đến hai? Nếu cô xông lên chả khác nào đi tìm đường chết, dù sao cả hai người họ, ai cũng không muốn chịu thiệt.

Cố Cách Cách nghĩ vậy, đầu tiên nói với Hình Tứ vẫn đang đứng ở cửa, "Chú Tứ, mời vào ng ồi." sau đó kéo cánh tay ông Cố đến bên giường bệnh nói, "Bố, chúng ta qua nói chuyện với Miêu Tư Lý."

Vẫn là ông Cố hi ền lành, nhỏ giọng: "Con cũng biết công phu miệng lưỡi của mẹ con mà. Sau này còn phải làm thông gia, đừng nên gây xích mích làm mất lòng nhau."

Cố Cách Cách vỗ cánh tay ông, an ủi: "Bố cứ yên tâm. Dì cũng không phải loại đèn cạn dầu, cứ để hai người bọn họ thỏa sức đấu nhau, cũng là cơ hội cho những người thường xuyên bị áp bức như chúng ta được dịp xả giận."

Ông Cố nói: "Vậy thì tốt."

Vì thế phòng bệnh li ền biến thành thế này, ông Cỗ ng ồi trên ghế bên trái giường, Hình Tứ đứng bên phải giường, Cỗ Cách Cách sau khi múc canh gà bà Cỗ mang tới ra bát li ền ng ồi xuống đầu giường bên cạnh Miêu Tư Lý, còn đứng trước giường là hai người đang gườm gườm nhìn nhau, một người lãnh diễm xinh đẹp, một người quắc thước sắc bén, cùng tư thế không đội trời chung.

Miêu Tư Lý nhìn Cỗ Cách Cách đáng thương nói: "Em là bệnh nhân mà."

Cỗ Cách Cách dùng thìa đút cho cô một miếng canh gà, sau đó vẽ mặt đau lòng nói: "Bé yêu đáng thương! Cứ ng ồi xem cuộc vui đi, dù sao cũng không mất ti ền."

Miêu Tư Lý: "..."

Còn bên này, bà Cỗ cười lạnh mở miệng: "Cô thử nói tôi nghe, tôi nói có gì sai nào?"

Và do đó vở kịch chính thức mở màn...

CÁCH CÁCH GIÁ LÂM

Lạc Khuynh
dtv-ebook.com

Chương 92

Có thể sinh ra một Cỗ Cách Cách miệng lưỡi sắc bén cùng độc miệng như vậy, có thể thấy bà Đường Ngọc Khê chắc chắn không phải kẻ dễ chơi. Toàn bộ công phu miệng lưỡi của bà hoàn toàn được tu luyện từ ép mua ép bán. Một khi đã bước vào cửa hàng của bà mua quần áo, không đứng nửa giờ cũng đừng mong giảm được một phân tiền, ngay cả khi nói rách cả mép, miệng khô lưỡi đắng mới bớt được mười đồng tám đồng, không cũng chỉ bớt được số lẻ cũng đã cảm động rơi lệ. Trước khi đi còn xúc động đến rơi nước mắt nói: "Cám ơn bà chủ, nhất định lần sau tôi lại đến..."

Một người phụ nữ phát triển từ một sạp quần áo nhỏ thành chuỗi cửa hàng lớn, có thể thấy được năng lực của bà thế nào. Đáng tiếc trong ba cô con gái chỉ có một đứa nhận được chân truyền của bà. Con gái lớn thì trời sinh tính cách dịu dàng, không thích tranh đi đoạt lại, càng đừng nói đến chuyện cãi nhau, cũng may chị ngoài mềm trong cứng, nhiều ít bù lại một phần. Con gái thứ hai thì khỏi phải nói, đúng là cái đồ 'nhị hàng*' như thứ tự, chỉ toàn giành thiệt thòi về phần mình; có đi đâu trong họa có phúc, trong ba con gái chỉ có cô là thuận buồm xuôi gió nhất. Còn con gái út thì tính nết quả thật y như bản sao của bà, từ nhỏ đã tranh cường háo thắng, chỉ có cô đi khinh người, chứ không ai dám trêu chọc cô; con gái thời đại này nên như vậy, đỡ phải lo sau này không cẩn thận lấy phải kẻ gia trưởng bị chèn ép hiếp. Kết quả con gái cường thế làm bà toại nguyện nhất, nhưng lại khiến bà rớt kính mắt, vì là con gái lại đi thích con gái. Bà dạy dỗ như vậy rốt cuộc là sai hay đúng?

(*: Nhị hàng thường để ám chỉ 'người hay chịu thiệt về phần mình', vì lúc xưa gia sản thường chỉ để cho người con đầu. Ngày nay, còn ám chỉ 'đồ ngốc'.)

Lúc đầu không đồng ý, bởi vì bà và ông Cố đã sống nửa đời người, cũng lần đầu tiên nghe thấy hai người con gái có thể yêu nhau. Sau này nhìn thấy con gái lớn ly hôn, mới biết thời đại đã không còn như trước, bọn họ không thể hiểu được suy nghĩ của người trẻ tuổi. Tục ngữ nói, 'con cháu có con cháu phúc', thôi để kệ chúng đi. Hơn nữa, Miêu Tư Lý cũng là cô gái có gia giáo, lễ phép lại hiểu chuyện, quan trọng nhất là một lòng say mê Cố Cách Cách, ngoài thân phận con gái thì không còn gì đáng chê trách.

Thật vất vả bỏ đi thành kiến, thuyết phục chính mình, thế nhưng ai ngờ lại xảy ra chuyện, nào là nhà giàu có, nào là con gái riêng, rồi tai nạn xe cộ... tất cả những chuyện mà trước giờ chỉ xuất hiện trên phim truyền hình, giờ lại rành rành hiện ra trước mắt, còn là người mà đưa con gái bà sắp sống bên cạnh nửa đời còn lại. Sao diễn biến không sến rện thêm chút nữa đi?

Với những đi đầu kia, người làm mẹ như bà chưa lên tiếng phản đối kịch liệt, mà chỉ mới nói vài câu tích tụ trong lòng đã có người không vui? Hừ, có lẽ ông trời biết mình buồn miệng, có khổ không có chỗ tỏ, có giận không biết mắng đâu, mới đưa tới một người cho mình xả?

Bà Cố hắng giọng: "Cô chính là quý bà Miêu Nhã, người lẳng lẳng làm tình nhân sau lưng một người đàn ông hai mươi năm? Quả là trăm nghe không bằng một thấy."

Tất cả mọi người đều nghe ra được bà Cố đang cố ý châm chọc Miêu Nhã làm tình phụ hai mươi năm, còn cô tình nhân mạnh chữ lẳng lẳng, ý châm chọc càng sâu, không để chút mặt mũi nào cho Miêu Nhã, giống như vừa nãy Miêu Nhã cũng không lưu chút mặt mũi nào cho bà.

Miêu Nhã như phớt lờ ý châm chọc đó, chỉ cười nói: "Có phải còn trẻ đẹp hơn so với tưởng tượng của bà không? Nói thật, nếu bà sớm gặp tôi một chút, có khi tôi đã dạy miễn phí bí quyết dưỡng sắc đẹp cho bà. Nhìn những nếp nhăn trên mặt bà kia, chắc cũng phải sáu mươi chứ nhỉ?"

Phụ nữ sinh con rất hao tổn cơ thể, năm ấy bà Cố sinh đến tận ba lần nên bị tổn thương khá nhiều. Lúc đó đi đầu kiện trong nhà cũng không dư dả được như bây giờ, tuy đã uống nhiều thuốc bổ, nhưng chỉ bổ máu mà

không bổ khí, nên cuối cùng không thể giữ được tuổi xuân lâu hơn, càng không đi làm đẹp bằng phương pháp hiện đại. Nhưng vì mấy năm nay đã bắt đầu chú ý đến việc giữ gìn, với lại sức khỏe bà vô cùng tốt, nên nhìn bộ dáng bên ngoài của bà Cố vẫn rất trẻ trung năng động. Còn về mấy nếp nhăn đang có trên khuôn mặt bà cũng rất bình thường, bằng tuổi này sao lại không có? Đương nhiên bà chẳng thể nào như Miêu Nhã, nhìn thế nào cũng không giống một người có con gái hơn hai mươi tuổi, khỏi nói đến khuôn mặt xinh đẹp kia chắc chắn đã dùng cả đồng tiền để đắp lên. Người phụ nữ nào chẳng muốn mình mãi trẻ đẹp, cho nên lúc này tuyệt đối Miêu Nhã đang khoe khoang.

Bà Cố nói: "Ánh mắt cô cũng khá đẫy, tôi năm nay nếu tính cả tuổi mụ là sáu mốt."

Miêu Nhã: "...". Vốn nhìn bộ dáng bà Cố chỉ hơn năm mươi, nên đã đặc biệt tăng thêm vài tuổi để làm nhục bà, ai dè lại thành đoán trúng.

Bà Cố nói tiếp: "Đương nhiên, dù tôi có trẻ lại hai mươi tuổi cũng không thể xinh đẹp bằng cô, nhưng tôi chẳng phải người dựa vào khuôn mặt để kiếm tiền, cho nên cũng chẳng buồn hâm mộ. Với lại thêm nhiều nếp nhăn nữa, có khi còn có thể bảo vệ 'mặt mũi'."

Miêu Nhã bị móc họng liền sắc một cái. Lời này chẳng thêm thẹn trào phúng mà cái ý đã vô cùng rõ ràng, nói bà vì làm tình nhân mới cần mỹ mạo, đã không biết xấu hổ còn khoe khoang.

Ở một bên, Miêu Tư Lý và Cố Cách Cách thì thán: "Xem ra mẹ chị lợi hại hơn."

Cố Cách Cách hỏi: "Em không tức giận sao?"

Miêu Tư Lý bất đắc dĩ cười: "Mẹ chị chỉ nói sự thật thôi. Người khác mắng mẹ em còn khó nghe hơn nhiều, em cũng quen rồi."

Cố Cách Cách sờ má phải còn lạnh lặn của cô, nói: "Mẹ tôi cũng không phải cố ý nói lời cay nghiệt với mẹ em thế đâu, chỉ là tính tình của mẹ luôn

thích cùng người tranh cãi, mà nhất định đã cãi phải thắng. Công lực mắng chửi người không nhả chữ thô tục đó tôi luôn theo không kịp."

Miêu Tư Lý thề lưởi, cảm thấy vô cùng may mắn, nói: "May mà chị chỉ học được một nửa, bằng không nửa đời sau của em chỉ có thể sống trong bị ai."

Cố Cách Cách lườm cô: "Có cần nói quá thế không? Nhiều lúc tôi cũng bị em làm cho cứng họng đó thôi?"

Miêu Tư Lý kể tai cô nói nhỏ: "Chỉ có những lúc chị bị em áp phía dưới mới không nói gì được, vô cùng ngoan. Ừm, dù gì chị cũng bị em áp trên giường, chúng ta coi như huề nhau." Nói xong còn thừa cơ liếm vành tai cô một cái.

Cố Cách Cách hoảng sợ, mặt lập tức đỏ đến tai. Em lớn mật quá đấy, trong phòng còn những người khác nữa mà. Cố Cách Cách có tặc giạt mình ngẩng đầu liếc xung quanh, sau khi thấy không ai chú ý tới mới nhẹ thở phào, còn đến bên tai Miêu Tư Lý nhỏ giọng nói: "Bé yêu, em đang trách tôi à? Được rồi, chờ em khỏi hẳn, tôi sẽ tận tình bồi thường."

Chỉ một câu đã làm mặt Miêu Tư Lý ửng đỏ, nhìn Cố Cách Cách then thừng: "Cố Cách Cách, chị thật là... Trước mặt bao nhiêu người lại nói lời ái muội như vậy."

Cố Cách Cách: "... " Không phải chính em gọi chủ đề này lên trước sao?

"Hai đứa thì thào cái gì đấy? Lúc người lớn nói chuyện mà không biết lễ phép lắng nghe à?"

Hai cô cùng ngẩng đầu lên, liên tiếp nhận ánh mắt bất mãn của Miêu Nhã.

Có đi đâu Miêu Tư Lý thật không vừa ý việc mẹ cô cắt ngang dòng cảm xúc hai cô tán tỉnh nhau (...), mất hứng nói: "Mẹ! Mẹ nói không qua dì thì sớm vậy cờ đâu hàng đi, tức giận với chúng con làm gì?"

Miêu Nhã tức giận: "Hừ, con đúng là đứa bất hiếu cánh tay chĩa hết ra ngoài, không giúp mẹ nói chuyện còn bỏ đá xuống giếng? Con tưởng giúp người ta nói vài lời hay, người ta sẽ gõ trống khua chiêng đón vào nhà à? Còn không nghe ra ý người ta sao? Đó là dặn dò con gái bà ta đừng nên ng ẫ chung một chiếc xe với con đấy, không lại bị liên lụy. Chả bù với con lúc hôn mê chỉ toàn gọi tên Cố Cách Cách, con để người làm mẹ này chịu được sao?"

Miêu Tư Lý nhìn Cố Cách Cách hỏi: "Thật vậy à?" Chuyện này cô thật không biết.

Cố Cách Cách gật đầu, vẻ mặt xúc động: "Tôi không nghĩ địa vị của tôi trong lòng em lại lớn đến vậy." sau đó quay đầu nói với Miêu Nhã, "Dì, sau khi em ấy tỉnh lại, người đầu tiên em ấy tìm là dì mà."

Miêu Nhã khoanh tay hừ lạnh: "Đó là do nhìn thấy cô r ẫ mới nghĩ đến tôi. Được r ẫ, đứa con vô tâm này cũng chẳng phải lần đầu tiên làm việc không lương tâm, tôi cũng đã quen, giờ mà đi tranh cãi, dường như có vẻ tôi quá hẹp hòi. Nhưng đáng tiếc con bé làm bao nhiêu việc như vậy cũng chỉ toi công, người ta chẳng được vô tư như tôi, ngay cả con gái bị mắ cũng không buồn tính, còn người ta thì chỉ muốn tốt cho con gái mình, làm sao nghĩ được tới con?"

Bà Cố lập tức tiếp lời, cười nói: "Lời này của cô sai r ẫ. Tuy tôi cảm thấy cửa nhà cô hơi cao, Cố Cách Cách nhà chúng tôi dường như trèo không tới, nhưng thật tâm tôi cũng rất thích Tiểu Lý, hoàn toàn vừa lòng với con bé, Cách Cách ở bên con bé, tôi cũng yên tâm."

Miêu Tư Lý còn b ẫ thêm một câu: "Mẹ, lúc dì đến còn mang canh bổ cho con nữa đó. Con vừa uống xong hai chén, rất ngon."

Miêu Nhã giống như đang nặn ra từ kẽ răng: "Cô đứng một bên cho tôi! Tôi nấu canh bổ suốt hai tuần cho cô cũng chưa nghe thấy cô khen một câu nào."

Bên này bà Cố lại chuyển sang chuyện khác: "Úi chà, lúc trước tôi còn tưởng nhà Tiểu Lý gia giáo tốt, thì ra là tự học thành tài." Bà Cố đúng là

xỉa xối người ta đến nghiện.

Miêu Nhã nói: "Lời của bà không khoa học chút nào. Đó gọi là r ồng sinh r ồng, phượng sinh phượng, con của chuột thì tự biết đào hang. Đằng sau con gái tài giỏi làm sao lại không có một người mẹ có năng lực đây?"

Bà Cố phản bác: "Vậy chỉ có thể nói, gien Tiểu Lý tốt, không phải bố con bé là ông chủ lớn sao?"

Miêu Nhã cười: "Bố của Tiểu Lý quả thật rất có năng lực, đáng tiếc ưu điểm lớn nhất của anh ấy lại chính là lẳng nhăng. Chẳng lẽ bà hy vọng Tiểu Lý giống bố con bé ư?"

Bà Cố nói: "Đàn ông trắng hoa chỉ có hai khả năng. Một, người đàn ông ấy rất có bản lĩnh; hai, người phụ nữ của ông ta không có tài. Muốn làm cho đàn ông không trắng hoa có hai phương pháp, hoặc là nắm giữ được tì ền của ông ta, hoặc là giữ được lòng. Thật hiển nhiên cả hai cách cô đều không làm được, thật thất bại."

Miêu Nhã không trả lời, chỉ nở nụ cười khinh thường.

Bà Cố tiếp tục nói: "Đương nhiên bản chất của phụ nữ và đàn ông rất khác nhau, tôi có thể giới thiệu cho cô cuốn 《Đàn ông là động vật hoang dã, phụ nữ là động vật qu ần cư》." Nói xong nhìn v ề phía Cố Cách Cách và Miêu Tư Lý, nghĩ một lúc r ồi nói, "Thôi quên đi, không cần giới thiệu cho hai đứa, dù sao hai đứa cũng không cần xem."

Cố Cách Cách và Miêu Tư Lý: "..."

Đương nhiên người khó xử nhất ở đây chính là ông Cố. Nghe bà Cố nói, thật hiển nhiên cả tì ền và tâm của ông đều là bị quản chặt, thật mất mặt!

Bà Cố nói: "Cho nên tôi không chút lo lắng Tiểu Lý sẽ trắng hoa. Thứ nhất đó là thiên tính của phụ nữ, thứ hai là vì người con bé thích là Cách Cách."

Cố Cách Cách còn tưởng bà Cố sẽ khen cô thế nào, ví dụ như xinh đẹp hay thông minh.

Kết quả bà Cố lại thở dài nói: "Cách Cách giống tôi."

Cố Cách Cách: "..."

Miêu Nhã hừ lạnh: "Bà cũng nghiên cứu chi tiết về quan hệ nam nữ ghê nhỉ? Mà vậy thì sao? Không phải vừa nãy bà còn nói, sợ Cách Cách bị Tiểu Lý làm liên lụy à? Lúc này không còn sợ nữa?"

Cố Cách Cách và Miêu Tư Lý cùng nhau nhìn bà Cố, vừa rồi quả thật bà có nói vậy.

Bà Cố không chút nghĩ ngợi nói: "Lúc Cách Cách nhà chúng tôi mới ra đời, tôi đã xem mệnh cho con bé, mệnh của con bé cứng rắn vô cùng, chỉ có con bé khắc người, chứ người khắc không nổi con bé."

Mọi người: "..."

May mắn Miêu Nhã không hề truy xét kỹ việc liệu Tiểu Lý có phải là bị Cố Cách Cách đang khắc hay không, chỉ nói: "Ngay cả vào lúc này, nhà chúng tôi đang bị dư luận dòm ngó sát sao, bà cũng không để ý?"

Bà Cố nói: "Lời trên báo chí sao có thể tin? Ông Cố nhà chúng tôi cũng chẳng thiếu cơ hội lên báo. Chỉ cần thu hút được người đọc, thứ gì họ cũng dám viết, vậy sao có thể tin mấy tin nhảm đó? Ngay cả tôi nghe cũng thấy giả vô cùng."

Miêu Nhã lại nói: "Nhưng Tiểu Lý quả thật là con riêng, còn có một người mẹ là tình phụ, ngay cả tai nạn xe này cũng có thể do người cố ý gây nên, còn bị cuốn vào việc tranh giành gia sản trong Lục gia, như vậy bà vẫn yên tâm cho Cách Cách ở bên con bé?"

Bà Cố vung cao tay lên, khí phách nói: "Yên tâm!" Nói xong mới chợt nhớ gì đó, nhìn lại thấy tất cả mọi người trong phòng bệnh đều nhìn bà, chỉ

chờ bà nói đúng những lời đó... Nghe sao giống như bà bị Miêu Nhã gài hàng sẵn?

Trên mặt Miêu Nhã không hề có ý châm chọc, chỉ nhìn ông Cố hỏi: "Ông có đồng ý cho Cách Cách và Tiểu Lý ở bên nhau không?"

Ông Cố gật gật đầu: "Tiểu Lý đã sớm thuyết phục tôi."

Lúc này Miêu Nhã mới đến trước mặt Miêu Tư Lý, kéo tay cô dịu dàng nói: "Tiểu Lý, tuy mẹ không cho con một thân thể tốt đẹp, nhưng con đã dựa vào chính sức mình để có được sự tôn trọng của mọi người, Cố gia đã hoàn toàn cho phép con. Có thể trong mắt hai đứa, chúng ngại lớn nhất chính là sự phản đối của bố mẹ, nhưng thật ra không có bố mẹ nào lại không hy vọng con gái mình được hạnh phúc. Bây giờ chúng ngại cũng đã mất, con đã không còn áp lực tâm lý nào nữa, nhưng con đường cả hai phải đi sau này lại dựa vào chính cả hai đứa con."

Lần đầu tiên Miêu Tư Lý nghe được mẹ cô dùng giọng nói tình cảm như vậy để nói chuyện, đôi mắt lập tức đỏ lên, không nói được gì ngoài gọi một tiếng "Mẹ."

Miêu Nhã nhìn thoáng qua Cố Cách Cách ngồi bên cạnh, nói thêm: "Trong chuyện tình cảm, mẹ không giúp được gì nhiều cho con, nhưng cái mẹ thiếu của con cũng nên trả lại."

Miêu Tư Lý nghi hoặc hỏi: "Mẹ thiếu con gì cơ?"

Miêu Nhã nói: "Thân phận. Ngày mai bố con sẽ mở họp báo, chính thức công nhận con là cô chủ Lục gia. Toàn bộ tài liệu cũng đã được chuẩn bị, ngay cả chứng minh thân phận mới của con cũng đã xong."

Miêu Tư Lý kinh ngạc: "Đừng nói mẹ định sửa tên con sang họ Lục đấy chứ? Con không muốn!"

Miêu Nhã vỗ nhẹ lên tay cô: "Yên tâm, con vẫn họ Miêu, nhưng qua ngày mai sẽ không còn ai gọi con là đứa con hoang nữa." Nói xong cầm tay

Miêu Tư Lý đặt vào tay Cố Cách Cách, "Hôm nay con cứ ở lại với con bé đi."

Cố Cách Cách gật đầu đồng ý.

Miêu Nhã đứng dậy nói với Hình Tứ: "Tứ ca, chúng ta đi thôi."

Từ khi vào cửa, Hình Tứ chưa nói một lời, lúc này mới mở miệng nói câu đầu tiên. Ông hỏi: "Cô chủ, mấy vết thương của cô có khó chịu không?"

Miêu Tư Lý cười nói: "Chú Tứ yên tâm, bác sĩ nói cháu nằm thêm nửa tháng là có thể xuống giường đi lại được. Vết thương trên mặt sau khi cắt chỉ, r ấ tiến hành phẫu thuật nhỏ là sẽ ổn thôi. Hơn nữa, mẹ cháu cũng đã liên hệ với một chuyên gia nổi tiếng nước ngoài, ông ấy sẽ đích thân đến đây phẫu thuật, sẽ không để lại vết sẹo nào đâu."

Lúc này Hình Tứ mới như trút được gánh nặng, tươi cười nói: "Vậy thì tốt r ấ." r ấ cùng Miêu Nhã người trước người sau rời đi.

Ông bà Cố cũng không ở lại lâu, Cố Cách Cách đưa bọn họ đến dưới lầu, vô cùng trịnh trọng nói: "Bố, mẹ, cảm ơn bố mẹ rất nhiều."

Bà Cố nhìn cô một lúc r ấ nói: "Vào đi, cũng phải chú ý đến sức khỏe của mình."

Cố Cách Cách nhìn theo bóng họ rời đi, ánh chi ầu tà kéo bóng đồ dài, vạt vạt bùng lên sắc đỏ, thật đẹp vô cùng.

Đáng tiếc có câu, 'trời chi ầu dù có đẹp, cũng là g ần hoàng hôn'.

CÁCH CÁCH GIÁ LÂM

Lạc Khuynh
dtv-ebook.com

Chương 93

Sau khi bác sĩ đến kiểm tra theo định kỳ, Cố Cách Cách lại giống như thường ngày tranh thủ đi tắm, sau đó lấy một chậu nước ấm của bệnh viện, đổ vào trong chậu một cái khăn mặt trắng sạch rồi đến trước giường, kéo lên tấm chăn đắp trên người Miêu Tư Lý, nhìn cánh tay và đùi cô quăn đầy băng trắng mà rơi nước mắt.

Miêu Tư Lý đành phải nghìn bài một điệu nói lời an ủi: "Người ta nói, 'đại nạn không chết, tất có hậu phúc'* , chị khóc là ghét bỏ em đấy."

(*:Người gặp tai nạn nghiêm trọng không chết, sau này chắc chắn sẽ có phúc)

Cố Cách Cách hừ cô một cái, sau đó đưa tay cởi nút áo của cô, vô cùng cẩn thận tránh những nơi bị thương, dùng khăn ấm chầm chậm lau hết người Miêu Tư Lý.

Miêu Tư Lý sợ cô lại suy nghĩ nên tìm lời tán gẫu: "Cố Cách Cách, chị nói xem, nếu sau này chúng ta có con, thì nên lấy họ Cố hay họ Miêu?"

Cố Cách Cách không ngờ đột nhiên cô lại hỏi thế, âm thầm than thở cô chuyển đề tài quá nhanh, thuận miệng hỏi: "Em nghĩ thế nào?"

Miêu Tư Lý xoa cằm suy tư: "Xét về địa vị trong nhà, chắc chắn chị cao hơn em, nhưng nếu xét ở trên giường, chị lại nằm dưới. Vấn đề này thật khó nha."

Cố Cách Cách lườm cô một cái: "Em đúng là nhàm chán." Tay vươn tới phía sau mở nút áo lót của cô.

Miêu Tư Lý lập tức im bật, thật ra vào mỗi ngày, khoảnh khắc này luôn khó nhất với cô. Động tác mềm nhẹ của Cố Cách Cách luôn khiến lòng cô khó nhin, trước đây bởi vì vết thương hành nên không có cảm giác gì, nhưng mấy ngày qua bắt đầu có chút khó kiềm chế, nhất là bây giờ lại càng khó, khi cô vẫn chưa quên nụ hôn ban nãy.

Nhưng Cố Cách Cách tâm không tạp niệm, chỉ lo làm chuyện của mình, cũng không hề dừng lại lâu khi tay lướt qua vùng đầy đặn trên ngực cô, nhưng dù vậy lưng Miêu Tư Lý cũng đã cứng lại, ngay cả thở cũng không dám.

Sau khi Cố Cách Cách giúp cô lau xong thân thể, đứng dậy đi đổi nước, Miêu Tư Lý mới dám thở từng hơi nặng nhọc.

Lúc Cố Cách Cách quay lại, phát hiện thấy Miêu Tư Lý có chút khác thường, tưởng rằng đã chạm đến miệng vết thương đau, quan tâm hỏi: "Em bị sao vậy?"

Miêu Tư Lý đương nhiên không thể nói. Cô luôn là người nắm quyền chủ động trên giường, sao có thể nói ra nguyên nhân thật? Mỗi khi vào thể bị động, cô trở nên vô cùng thẹn thùng, nhất là bây giờ lại còn bị thương, sao có thể nói với Cố Cách Cách cô có dự định? Thật chết người!

Cố Cách Cách thấy cô không nói gì, cũng không hỏi thêm, kéo ống quần của cô lên tới bắp đùi, vừa lau vừa nhẹ nhàng xoa nắn, giúp máu tuần hoàn.

Từ bắp chân lên đến đùi, lúc xoa nắn ở trong đùi, rốt cuộc Miêu Tư Lý không nhịn được nữa rên lên. Cố Cách Cách hoảng sợ tưởng mình đụng tới miệng vết thương của cô, ngẩng đầu nhìn lên thấy mặt Miêu Tư Lý đỏ au, không ngừng ngượng ngùng, mới lập tức hiểu. Vốn không có tạp niệm, nhưng giờ nhìn Miêu Tư Lý như vậy, Cố Cách Cách liền thấy không thoải mái, thân thể bắt đầu nóng bỏng. Có đi đâu lý trí rốt cuộc thắng được dục niệm. Miêu Tư Lý còn đang bị thương, sao mình có thể không biết xấu hổ xuống tay chứ? Lại đi đổi nước, để một cái khăn mặt sạch khác vào chậu, đưa cho Miêu Tư Lý, để cô tự mình lau người. Tuy hai cô đã rất thân mật,

nhưng Cố Cách Cách vẫn ngại giúp Miêu Tư Lý lau những chỗ bên trong, một khi lau ra dục hỏa thì có nên tiếp tục hay là không đây?

Hơn nữa vận động trên giường cũng được coi là vận động kịch liệt, với xương cốt của Miêu Tư Lý lúc này làm sao chịu nổi? Nếu bị tai nạn xe chưa khỏi lại vì chuyện giường chiếu mà tái phát thì làm sao bây giờ?

Đương nhiên Miêu Tư Lý cũng hiểu chuyện này, cuối cùng đành chịu đựng để dập tắt dục vọng mới chớm nở.

Cố Cách Cách từ phòng trong lấy ra một chiếc giường gấp, ôm bộ chăn gối từ ngăn tủ để trên mặt giường. Thật ra phòng bệnh Miêu Tư Lý nằm là phòng bệnh cao cấp, vốn có một phòng thiết kế riêng dành cho người nhà, bên trong có sẵn giường lớn. Nhưng Cố Cách Cách lại mang một chiếc giường gấp đến đây, đặt ở bên cạnh giường của Miêu Tư Lý, chỗ nằm là khung thép nên có chút khó chịu, nhưng cô hy vọng nếu ban đêm Miêu Tư Lý có chuyện gì liên quan có thể biết được ngay.

Miêu Tư Lý nhìn chiếc giường làm bằng thép, cảm thấy hoảng hốt: "Sáng nay không phải chị nói ngủ bị đau lưng sao? Hay là đêm nay chị vào bên trong kia ngủ đi?"

Cố Cách Cách đáp: "Không cần, so với vết thương của em thì có đáng gì. Yên tâm tôi sẽ không nói vậy nữa."

Miêu Tư Lý suy nghĩ rồi nói: "Nếu không chị lên đây ngủ với em."

"Với em?" Cố Cách Cách nhìn chiếc giường lại nhìn Miêu Tư Lý. Giường đúng là rộng thật, nhưng có một người bị thương, nếu như đụng đến chẳng phải sẽ phiền toái hơn sao? Giúp cô đỡ chần, "Tôi không sao, ngủ đi."

Miêu Tư Lý đành thôi, nhưng khi Cố Cách Cách xoay người lại bị cô giữ lấy tay. Cố Cách Cách quay đầu thấy Miêu Tư Lý nhìn mình chằm chằm.

Cố Cách Cách nghi hoặc hỏi: "Mắt của em làm sao à?"

Miêu Tư Lý: "... " Rõ ràng là đang phóng điện nha, làm sao Cố Cách Cách lại không thấy vậy? Thật tổn thương! Về mặt thất bại nói, "Goodnight kiss."

Đương nhiên Cố Cách Cách biết ý đồ của cô, có đi đâu chỉ muốn trêu chọc một chút, cười cúi người hôn môi cô. Lúc này không cần Miêu Tư Lý chủ động, liền cạy mở hàm răng, luồn lưỡi vào trong miệng, cho cô nụ hôn nóng bỏng.

Vốn chỉ đơn thuần hôn, nhưng lại châm ngòi ngọn lửa nhiệt tình đã kìm nén từ lâu của hai người.

Miêu Tư Lý ôm lấy cổ cô, mờ hồ nói: "Lên đây đi."

Cố Cách Cách nghe lời bỏ dép lê ở chân, cẩn thận ôm cô, nằm xuống bên cạnh. Nụ hôn từ trên môi chuyển xuống cổ, cởi bỏ cúc áo phía trên, chôn giữa hai bầu ngực mềm mại của Miêu Tư Lý. Có đi đâu không thể tự do như thường ngày, nhẹ giọng nói: "Miêu Tư Lý, nếu không thoải mái phải nói tôi biết."

Miêu Tư Lý hơi thở bất ổn "Ừm" một tiếng, cả người cô đều đã hóa thành nước, sao có thể không thoải mái đây?

Lúc này Cố Cách Cách mới ngậm lấy đỉnh cao của cô nhẹ nhàng liếm mát.

Hai cô tình đang nồng cháy, lại bị một tiếng đập cửa dồn dập cắt ngang. Vốn không muốn để ý tới, nhưng người gõ cửa đặc biệt cố chấp, liên tục đập cửa không ngừng, phát ra những tiếng rất có tiết tấu.

Miêu Tư Lý "Ôi trời!" một tiếng, suýt chút nữa đã hôn mê, thấp giọng mắng: "Ai mà không ý thức dữ vậy?"

Cố Cách Cách lưu luyến buông ra nơi mềm mại xinh đẹp đã bị cô làm cho sưng đỏ, đứng dậy giúp Miêu Tư Lý sửa sang lại quần áo, trên gương mặt cũng lộ vẻ ảo não.

Miêu Tư Lý nghĩ Cố Cách Cách ảo não vì tự trách mình vừa rồi không kiên chế được, bởi vì cô là bệnh nhân. Vừa định an ủi nói cô không sao, hơn nữa còn rất tốt.

Ai ngờ Cố Cách Cách hít một hơi rồi nói: "Thực sự rất không có ý thức."

Miêu Tư Lý: "..."

Mở cửa, nhìn thấy người trước cửa, vẻ tức giận trên mặt Cố Cách Cách lập tức biến thành đờ phờ, lạnh lùng hỏi: "Cô tới làm gì?"

Cao Ngôn tay kéo hành lý, trên mặt cũng đầy vẻ mệt mỏi, thật hiển nhiên cô ta vừa xuống máy bay, không để ý tới Cố Cách Cách, lập tức đi thẳng vào phòng, nhìn thấy Miêu Tư Lý lập tức nước mắt tuôn rơi.

Miêu Tư Lý cũng không nghĩ Cao Ngôn đến, thấy cô ta vì lo lắng cho cô mà rơi nước mắt, lập tức cảm thấy mềm lòng: "Cao Ngôn, cậu đến thăm mình à?"

Cao Ngôn buông hành lý, đi tới phía cô: "Lần này đoàn phim rất bí mật để giữ kín thông tin, ngay cả di động cũng không cho dùng, nên mình không biết tin cậu gặp nạn."

Miêu Tư Lý cho cô ta một nụ cười an ủi: "Mình khỏe."

Cao Ngôn hỏi: "Giờ cậu thấy sao rồi?"

Miêu Tư Lý nói: "Hồi phục rất tốt, không có gì đáng ngại." Nói xong còn nhìn qua Cố Cách Cách, có chút ai oán nghĩ. Nếu không phải cậu đột nhiên tới thăm, mình và Cố Cách Cách đã đi phở vu sơn mây mưa từ lâu!

Cao Ngôn đi tới chỗ hành lý, mở thùng ra lấy một món quà sa hoa: "Đây là thuốc một người bạn bác sĩ giới thiệu cho mình, nói là giúp trị thương xương cốt." Nhìn bao bì cũng biết giá trị xa xỉ.

Cố Cách Cách vẫn lạnh lùng thờ ơ đứng bên cạnh, lúc này đi tới nhận quà trên tay Cao Ngôn: "Cám ơn quà của cô. Trời đã khuya, bệnh nhân cần nghỉ ngơi, không tiễn."

Cao Ngôn không hề giận dữ giống như thường ngày, chỉ nhẹ giọng nói với Cố Cách Cách: "Tôi có thể nói vài câu với Miêu Miêu không?"

Nếu không đồng ý thì quá hẹp hòi, nhưng nếu đồng ý thì lại cảm thấy nghi ngờ ý đồ của Cao Ngôn. Cố Cách Cách trao đổi ánh mắt với Miêu Tư Lý, sau đó đặt hộp quà lên bàn, đi ra ngoài đóng cửa lại.

Cao Ngôn ngối xuống bên giường, cầm lấy tay Miêu Tư Lý, đôi mắt đỏ lên, nước mắt rơi xuống như mưa: "Nghe tin cậu bị tai nạn, mình thiếu chút nữa đã bị hù chết. Tại sao có thể như vậy?"

Miêu Tư Lý cười nói: "Chỉ là chuyện ngoài ý muốn, cũng may bị thương không nặng. Cậu xem, không phải bây giờ mình rất ổn sao?" dừng một chút nói thêm, "Cố Cách Cách chăm sóc mình rất tốt."

Cao Ngôn ngắt lời cô: "Cậu biết mình lo lắng cho cậu không kém cô ta."

"Mình biết, nhưng cậu cũng biết, trong lòng mình chỉ có chị ấy." Miêu Tư Lý nắm lại tay cô ta, "Cao Ngôn, những hiểu lầm trước kia hãy bỏ qua đi. Cậu có sai, mình cũng có sai. Mình chỉ hy vọng cậu có thể tìm được một người cũng yêu cậu."

Cao Ngôn nở một nụ cười khổ: "Nói dễ hơn làm." Thấy Miêu Tư Lý nhú mày, lập tức nói, "Nhưng mình sẽ thử."

Miêu Tư Lý nghe cô ta nói vậy thở phào nhẹ nhõm.

Cao Ngôn thấy biểu tình như trút được gánh nặng của cô làm tổn thương, chưa từ bỏ ý định hỏi: "Miêu Miêu, mình thực sự không có chút cơ hội nào sao?"

Miêu Tư Lý lắc đầu, rút tay về

Cao Ngôn chăm chú nhìn cô một lúc lâu, rồi mới nói: "Vậy được rồi, mình chúc cậu hạnh phúc." sau đó còn cười thật tươi với cô.

Có lẽ do tác dụng tâm lý, Miêu Tư Lý cảm thấy nụ cười này rất không thật, thậm chí còn có chút lạnh lùng.

Sau khi Cao Ngôn đi rồi, phòng bệnh lại khôi phục sự yên tĩnh như chưa từng có chuyện gì xảy ra. Cố Cách Cách không hỏi câu gì, chỉ nằm xuống bên cạnh Miêu Tư Lý, ôm cô, hôn lên trán cô nói: "Bé yêu, ngủ ngon."

Trước khi cơn bão tới, bao giờ cũng là một đêm yên ả.

Cao Ngôn đi xuống dưới lầu, bước vào một chiếc xe hơi màu đen đậu bên đường, gọi điện thoại nói: "Gửi đi cho tôi."

CÁCH CÁCH GIÁ LÂM

Lạc Khuynh
dtv-ebook.com

Chương 94

Tối nay nhất định là một đêm không yên bình.

Tại Lục gia, đèn điện sáng trưng, có vài người cũng tụ tập giữ vệ mặt đây tràn căng thẳng.

"Em không đồng ý. Nếu lúc này công bố cái tin ấy, chẳng khác nào thừa nhận tất cả những bịa đặt phỉ báng anh trước giờ của giới truyền thông là sự thật. Việc này đối với anh và cả công ty đều vô cùng ảnh hưởng."

Lời này là của Lục Phương Hoa, trên mặt bà dị thường bình tĩnh, đầy lý trí nói với Lục Liên Thủy.

Miêu Nhã không đợi Lục Liên Thủy tỏ thái độ, xen vào tiếp lời: "Chị Phương à, chị nói lời này không đúng r ồi. Dù sao Tiểu Lý cũng là con gái của anh Liên Thủy, cho con bé một thân phận cũng là việc nên làm. Hiện giờ báo chí cũng đã viết đây những thứ bôi nhọ mặt mũi anh Liên Thủy, không phải nếu đưa Tiểu Lý ra có thể rửa sạch sao? Nếu không nhận Tiểu Lý, người ta sẽ cảm thấy Liên Thủy là kẻ bạc tình, về sau còn ai muốn hợp tác với anh ấy nữa?"

Lục Phương Hoa vẫn như trước, bình tĩnh nói: "Chỉ cần không thừa nhận, thì dù có nói ra nói vào cũng chưa chắc thật, nhưng đã thừa nhận thì chắc chắn là thật. Tiểu Nhã, cô ở công ty đã nhiều năm, kinh nghiệm xã hội nhiều như vậy, chẳng lẽ chút đạo lý ấy cũng không hiểu?"

Miêu Nhã phản bác bà: "Đây không phải vấn đề thừa nhận hay không, mà đây là sự thật. Tiểu Lý bây giờ còn đang nằm trong bệnh viện, hiện giờ có ai còn tin anh Liên Thủy và Tiểu Lý không có chút quan hệ nào không?"

Lâm Văn Hiên bên cạnh cướp lời: "Có thể nói với giới báo chí, em họ là thân thích hoặc con gái nuôi của bác."

Ngay Lục Phương Hoa cũng không vừa ý với cách nói tự cho là đúng của con trai, dùng ánh mắt ý bảo đừng nói.

Nhưng Lâm Văn Hiên lại không biết, tiếp tục nói: "Còn về di Miêu, vốn là thư ký của bác, giờ lại là giám đốc quảng cáo của MUMU, chỉ cần nói đó là quan hệ công việc, không phải mọi thứ đã giải quyết xong rồi sao?"

"Tình nhân thành cấp dưới, con gái thành con nuôi? Cậu thấy cao kiến của mình có công bằng với mẹ con chúng tôi không?" Bên ngoài Miêu Nhã là nói với Lâm Văn Hiên, nhưng thực tế chính là muốn nói với Lục Liên Thủy.

Lâm Văn Hiên còn muốn nói tiếp, nhưng Lục Phương Hoa đã ngăn lại: "Văn Hiên, việc này không liên quan đến con."

Miêu Nhã cười lạnh: "Không liên quan? Nhưng tôi lại thấy rất liên quan đấy. Không có Tiểu Lý cản đường, ai còn có thể thân thích hơn cháu trai ruột Văn Hiên đây."

Lục Phương Hoa nói: "Ý cô là tôi không cho anh ấy thừa nhận Tiểu Lý, vì muốn mở đường cho Văn Hiên?"

Miêu Nhã không đáp, tiếp tục nói: "Ngày đầu tiên đi làm đã hạ lệnh cắt chức một quản lý, hủy bỏ một hạng mục quan trọng. Đi làm hơn một tháng thì an bài thân tín vào tất cả các phòng ban của công ty, ký mấy hợp đồng lớn đầu toàn với những khách hàng trước kia của hai người, dù đi đâu kiện mấy nơi đó hoàn toàn không phù hợp với MUMU. Con trai bảo bối của chị sao không lớn gan hơn một chút, làm việc nhanh hơn chút nữa đi."

"Mạn Điệp, có đúng vậy không?" Lục Liên Thủy hỏi Điệp Mạn Điệp đang ngồi trên sofa. Một tháng qua, ông vì bận rộn với tai nạn xe của Miêu Tư Lý, mà việc công ty đã sớm giao cho Tổng giám đốc Điệp Mạn

Diệp toàn quyền xử lý, nên giận dữ nói, "Chuyện lớn như vậy sao không nói cho ta biết?"

Diệp Mạn Diệp có chút bất đắc dĩ nói: "Chủ tịch Lục nói, ý kiến của bà chính là ý kiến của bố. Chức Tổng giám đốc này của con vốn chỉ là hữu danh vô thực, ngay cả Phó tổng giám đốc Lâm cũng nói, không có anh Vũ Huân, con chẳng là gì cả."

Lâm Văn Hiên lập tức kêu lên: "Tôi không hề nói những lời đó."

Diệp Mạn Diệp thản nhiên nói: "Muốn tôi nói lại nguyên văn lời cậu nói hôm đó với tôi không? So với câu vừa nãy còn phẫn khích hơn nhiều."

Lâm Văn Hiên suy nghĩ một chút. Bình thường tuy không coi cô ra gì, nhưng cũng chỉ để trong lòng, chưa đến mức nói lời ấy, liền vênh mặt lên: "Tôi chăm chú nghe."

Diệp Mạn Diệp nhìn anh ta, giọng có ý khiêu khích, hỏi lại: "Vậy tôi nói đó nha?"

Lục Phương Hoa biết rất rõ con trai bà. Lúc tức giận có tật xấu nói không lựa lời, không chừng đúng là có nói, nên ngăn cản lại: "Bây giờ không phải lúc nói vấn đề đó."

Nhưng Lục Liên Thủy lại lên tiếng: "Mạn Diệp, cứ nói thẳng không cần ngại. Mọi người đều là người một nhà, đừng để hiềm khích trong lòng." Lục Vũ Huân chết làm cho ông có thêm vài phần coi trọng Diệp Mạn Diệp, cho nên mới hứa nhường cho cô 10% cổ phần công ty. Thậm chí lúc ông bận rộn cũng giao công ty cho cô, chứ không phải cho em gái ruột, có đi đâu lần này con dâu ông lại bị người khi dễ.

Diệp Mạn Diệp lúc này mới nói: "Hôm đó, con không đồng ý hợp tác cùng Thịnh Lâm. Phó tổng giám đốc Lâm liền đập bàn nói với con, 'Anh họ tôi đã chết rồi'. Diệp Mạn Diệp cô chẳng là gì cả. Bác tôi vì thương hại mới cho cô ở lại công ty, đó gọi là bố thí, cô biết không? Cô có tin, nếu cô không ký tên vào đây, thì cả tôi và mẹ tôi sẽ lập tức cắt chức cô khỏi ban giám đốc hay không? Phải biết rằng tôi và mẹ mới là người thân duy nhất

của bác. Đương nhiên, nhìn cô cũng không tệ, nếu theo tôi, tôi cũng sẽ không bạc đãi cô." Phó tổng giám đốc Lâm, tôi nói đúng từng chữ chứ?" Diệp Mạn Diệp chỉ gọi Chủ tịch Lục và Phó tổng giám đốc Lâm, phân quan hệ rõ ràng.

Mặt Lâm Văn Hiên trướng lên đỏ bừng, giận dữ nói: "Câu cuối cùng là cô thêm vào. Tôi chưa từng nói cho cô theo tôi!"

Diệp Mạn Diệp "À" một tiếng, sau đó nói: "Đó là tôi nhớ nhầm, đúng là không có câu cuối đó." Nói cách khác những câu trước đó anh ta đều nói.

Lục Liên Thủy mặt thâm trầm hơn.

Trong lòng Miêu Nhã thấy rất kỳ lạ. Bình thường Diệp Mạn Diệp vẫn luôn gây chuyện với bà, hôm nay chẳng những không bỏ đá xuống giếng, ngược lại còn giúp bà một tay. Bởi vì những lời này bà không thể tự mình nói, nếu không chẳng khác nào chính thức phân rõ giới hạn với mẹ con Lục Phương Hoa. Lúc trước thấy cô đối với mẹ con Lục Phương Hoa vẫn luôn hòa thuận vui vẻ, còn tưởng bọn họ liên minh, không nghĩ hôm nay lại bị quật ngược.

Kỳ thật Diệp Mạn Diệp cũng có lý do của cô. Lúc trước bất mãn với Miêu Nhã chỉ vì nghi ngờ bà hại chết Lục Vũ Huân. Nhưng bây giờ Miêu Tư Lý cũng gặp tai nạn xe cộ trùng hợp với anh, nếu có người cố ý gây nên chắc chắn chỉ do một người. Miêu Nhã không có khả năng hạ đòn độc thủ với con gái mình. Hơn nữa, sau khi ở bên Cố Vân, cô dần bị người phụ nữ dịu dàng như nước ấy làm vơi bớt lòng thù hận, không còn cực đoan với mọi việc. Mẹ con Miêu Nhã và mẹ con Lục Phương Hoa, dù là tình thân hay lợi ích công ty, người đến trước đầu nhiều hơn người sau. Cô không tìm thấy lý do không đứng về phía Miêu Nhã.

Nếu đây là một bàn cờ, Diệp Mạn Diệp tuyệt đối là một quân mã hết sức quan trọng, đáng tiếc đã bị bao cở như Lâm Văn Hiên làm hỏng.

Đạo lý này Miêu Nhã biết, Lục Phương Hoa cũng biết. Miêu Nhã vì luôn nói chuyện không hợp với Diệp Mạn Diệp, nên không có khả năng xuống nước đi cầu hòa; hơn nữa, bà biết quan hệ của Diệp Mạn Diệp và

Miêu Tư Lý không tệ, nên vẫn bình tĩnh xem diễn biến. Còn Lục Phương Hoa từ đầu đã ngấn lấy lòng Diệp Mạn Diệp, đã tưởng cô nhường bộ là đồng ý, không ngờ lại có lúc này.

Lục Liên Thủy lại càng hiểu rõ, vì ông là trung tâm lợi ích, làm sao lại không nhận ra tranh đấu xung quanh? Một bên là người phụ nữ không danh không phận theo ông suốt hai mươi mấy năm, một bên là em gái hai mươi mấy năm không gặp. Trong lòng ông, vị trí hai người đều ngang bằng nhau. Nhưng dù sao Lục Phương Hoa và ông cùng chung huyết thống; còn Miêu Nhã, dù đã chung sống với nhau nhiều năm, nói thật ông chưa từng thực sự hiểu rõ con người bà, nhất là trước khi con gái ông ra đời, người phụ nữ đẹp như yêu nghiệt, dịu ngoan như sơn dương này càng khiến ông không hiểu rõ. Có khi trong veo như nước suối, có khi lại như một tầng sương mù, hoặc đây cũng là nguyên nhân khiến ông mê luyến Miêu Nhã, đã bao nhiêu năm trôi qua vẫn làm ông có dục vọng tìm hiểu bằng được.

Liên Pha tuy đã già, lượng cơm vẫn không ít*. Dù ông đã không còn thông minh quyết đoán như hồi trẻ, nhưng cũng chưa đến mức hờ hững. Vì vậy, trước khi quyết định có nên công bố thân phận của Miêu Tư Lý, ông đã lấy máu của Miêu Tư Lý đi xét nghiệm ADN, kết quả Miêu Tư Lý quả thật là con gái ông. Ít nhất ở điểm này, Miêu Nhã đã không lừa gạt ông, điều ấy khiến trọng lượng lời nói của Miêu Nhã trong lòng ông càng tăng thêm.

(*: Liên Pha là danh tướng thời Chiến Quốc, từng làm tướng nước Triệu, nước Ngụy và nước Sở. Câu này thường ám chỉ, một người tuy đã về già nhưng ý chí và sức khỏe vẫn luôn rất tốt, có thể phụng sự cho đất nước khi cần thiết.)

Nhưng Lục Phương Hoa nói cũng không phải không có đạo lý. Con gái lúc nào cũng có thể nhận, nhưng hình tượng mà đã bị hủy sẽ rất khó cứu lại.

Lục Liên Thủy không bình luận nhiều chuyện Lâm Văn Hiên vượt quyên, trên thực tế, ông cảm thấy có chuyện đó sẽ tốt hơn. Nhưng trong lòng vẫn phân vân, ông không hỏi Miêu Nhã, cũng không hỏi Lục Phương

Hoa. Người ta nói, 'ngoài cuộc tỉnh táo, trong cuộc u mê', nên lập tức hỏi Diệp Mạn Diệp: "Mạn Diệp, con thấy mở cuộc họp báo công bố thân phận Miêu Tư Lý ngày mai có ổn không?"

Ánh mắt mọi người đều đặt lên Diệp Mạn Diệp. Thật ra không cần cô nói, ai cũng biết quan điểm của cô, không ngờ cô lại được Lục Liên Thủy hỏi ý kiến. Miêu Nhã đương nhiên vui mừng, còn Lục Phương Hoa lại cảm thấy bất an.

Quả nhiên Diệp Mạn Diệp nói: "Con cảm thấy cần phải làm."

Lục Liên Thủy nói: "Nói lý do xem."

Diệp Mạn Diệp đứng dậy, chậm rãi nói: "Thứ nhất, dù lý do Tiểu Lý bị tai nạn xe là cố ý hay vô ý, thì sự thật em ấy vẫn đang nằm trong bệnh viện. Cảm giác đau đớn vô cùng đó chỉ có những người đã trải qua mới hiểu." Nói xong còn như vô ý nhìn lướt qua hai mẹ con Lục Phương Hoa, với cái ý châm chọc rõ ràng về biểu hiện không quan tâm của hai mẹ con nhà này.

"Thứ hai, dì Miêu nói rất đúng. Dù sao thì Tiểu Lý cũng là con gái bố, nếu chỉ vì thanh danh mà không nhận em ấy, đối với em ấy, sẽ không công bằng. Hơn nữa, tuy đúng là quyền chủ động lúc này nằm ở bố, nhưng nếu bố thực sự làm tổn thương Tiểu Lý, đến lúc đó vấn đề không còn là bố có nhận con gái hay không, mà đã chuyển thành em ấy có chịu nhận bố hay không? Kết quả mà ra như vậy, bố có thể mất đi một người con gái. Bây giờ chính là thời cơ tốt nhất để bồi đắp tình cảm cả hai."

"Nhưng..." Diệp Mạn Diệp đột nhiên chuyển lời, "Chủ tịch Lục nói cũng không phải không có đạo lý. Làm như vậy sẽ tổn hại nghiêm trọng đến hình tượng của bố."

Lục Phương Hoa gật đầu đáp: "Những lời này rất đúng trọng tâm."

Lục Liên Thủy hỏi: "Vậy ý con là không đồng ý?"

Diệp Mạn Diệp cười nhẹ: "Bố, bây giờ không phải là lúc hỏi ý kiến của con, mà chỉ là lựa chọn của bố. Lúc này, bố sẽ lựa chọn mặt mũi hay lựa

chọn con gái? Thật ra trong lòng bố cũng đã sớm có đáp án, không phải sao?"

Về mặt Lục Liên Thủy có chút hài lòng: "Con học được cách đánh Thái cực r ồi đấy."

Diệp Mạn Diệp cười: "Cũng nhờ học từ bố."

"Như vậy, Tiểu Nhã, mọi chuyện chuẩn bị thế nào r ồi?" Lục Liên Thủy hỏi.

Miêu Nhã nói: "3 giờ chiều mai, khách sạn Hilton."

Lục Liên Thủy gật đầu: "Tốt, đi nghỉ thôi. Giờ cũng đã khuya r ồi."

Miêu Nhã kéo cánh tay Lục Liên Thủy đang muốn đi lên lầu, lại nghe thấy Lục Phương Hoa nói: "Tiểu Nhã, nếu không bận thì ở lại nói chuyện với tôi một chút."

Lục Liên Thủy vỗ cánh tay bà: "Đi đi."

Sau khi phòng khách chỉ còn lại hai người, Miêu Nhã đi tới bên cạnh Lục Phương Hoa, khoác tay lên vai bà thân mật dựa vào, cười đắc ý hỏi: "Không biết chị Phương có gì chỉ giáo? Có cần vào phòng nói chuyện hay không?"

CÁCH CÁCH GIÁ LÂM

Lạc Khuynh
dtv-ebook.com

Chương 95

Lục Phương Hoa nhẹ nhàng tránh né, đứng dậy rót hai ly nước, đặt một ly trước mặt Miêu Nhã, sau đó ngồi xuống đối diện bà.

Miêu Nhã cũng không để ý, ôm cánh tay tựa lưng về phía sau, có chút lười biếng nói: "Có chuyện gì thì nói đi."

"Em có tình cảm với anh ấy không?" Lục Phương Hoa là một người phụ nữ rất có tu dưỡng, vẻ mặt luôn bình lặng như nước, nhưng giờ phút này lại có chút gợn sóng, thật giống như một cuốn tiểu thuyết hấp dẫn, vừa mở trang đầu đã bị cốt truyện lôi cuốn.

Miêu Nhã không ngờ đột nhiên bà lại hỏi vậy, ngây người một lúc, nhưng ngay sau đó đã khôi phục sự bình tĩnh, cười nói: "Giữa chúng ta hình như không thích hợp nói đến chủ đề này."

Lục Phương Hoa nhìn thẳng vào mắt Miêu Nhã nói: "Tôi muốn biết."

Miêu Nhã cũng không né tránh ánh mắt ấy, bà đã không còn là cô gái ngây thơ thẹn thùng mới vào đời hai mươi năm trước, con gái bà giờ cũng đã lớn bằng bà năm đó, khéo miệng vẫn giữ nụ cười: "Vậy chị nói thử xem. Chị dùng thân phận gì để hỏi tôi vấn đề này? Sau đó tôi sẽ xem xét nên trả lời chị như thế nào."

Lục Phương Hoa hỏi: "Có gì khác nhau sao?"

"Đương nhiên là có, nếu là thân phận em gái anh ấy, thì khoảng cách lúc này của chúng ta là hợp lý." Miêu Nhã nói xong còn khua tay múa chân một chút, "Còn nếu là tình nhân cũ, thì..."

"Thì sao?" Lục Phương Hoa biết rõ còn cố hỏi.

Miêu Nhã vỗ lên tấm đệm bên cạnh, sau đó khoác tay lên lưng ghế sofa, chỉ cười mà không nói, ý tứ rất rõ ràng.

Hai người giống như đang âm thầm giao chiến.

Sau một phút đồng hồ, Lục Phương Hoa vẫn ngồi nguyên tại chỗ.

Miêu Nhã cũng sớm đoán được kết quả này, không chút xấu hổ, thu lại cánh tay đặt lên đầu gối: "Tôi sinh con cho anh ấy, không danh không phận đi theo anh ấy hai mươi năm. Chị nghĩ tôi có tình cảm với anh ấy không?"

Lục Phương Hoa không trả lời, tiếp tục hỏi: "Ngay từ đầu vì thương nên mới chấp nhận theo anh ấy sao?"

Sắc mặt Miêu Nhã cuối cùng cũng thay đổi, âm thanh lạnh lùng: "Chị không có tư cách hỏi vấn đề này."

"Tiểu Nhã..." Lục Phương Hoa muốn nói lại thôi, rốt cuộc không nói ra được lời cuối.

Miêu Nhã cười lạnh: "Sao vậy, áy náy à?"

Lục Phương Hoa lại lắc đầu: "Tôi không thẹn với lương tâm."

Miêu Nhã bị lời của bà chọc giận, đứng phắt lên: "Chị không thẹn với lương tâm? Ha ha, không thẹn với lương tâm?! Lục Phương Hoa, chị có bản lĩnh thì nhìn thẳng vào mắt tôi, rồi nhắc lần nữa, chị không thẹn với lương tâm đi."

Lục Phương Hoa ngẩng đầu lên chống lại ánh mắt của bà, rốt cuộc không nói thêm gì nữa, nhưng trên mặt không hề có vẻ gì là áy náy.

Miêu Nhã giận dữ cười: "Đầu tiên đưa tôi lên giường, sau đó tặng tôi cho anh trai của chị, rồi chạy đi lập gia đình, còn đi hơn hai mươi năm. Tôi còn tưởng cả đời này không gặp lại chị nữa đấy. Không ngờ chị chẳng những xuất hiện, còn đúng lý hợp tình nói chị không thẹn với lương tâm?"

Lục Phương Hoa, đây là lời buồn cười nhất tôi từng nghe trong đời và chị cũng là người vô tình nhất tôi từng biết!"

Lục Phương Hoa rút cuộc cũng đứng dậy, đi đến bên người Miêu Nhã, cầm lấy tay bà, nói: "Tiểu Nhã, em biết tôi có nỗi khổ riêng mà."

Miêu Nhã rất muốn tức giận bỏ tay ra, nhưng lại nhịn xuống. Đôi bàn tay kia vẫn giống như hai mươi năm trước, ấm áp như ngọc, tràn đầy ma lực. Trừ phi Lục Phương Hoa tự mình buông tay, nếu không bà không thể nào có dũng khí để bỏ ra được, nên chỉ hừ lạnh: "Nỗi khổ riêng gì? Là chị để ý tới ánh mắt thế tục sao?" Tuy rằng khẩu khí vẫn đầy chua cay, nhưng khí thế đã giảm đi nhiều.

Lục Phương Hoa dịu dàng nói: "Em biết gia giáo nhà tôi rất nghiêm. Ngay từ nhỏ, bố mẹ đã nuôi dạy tôi trở thành một người truy cầu thống bảo thủ, nên tôi không thể nói ra chuyện phản nghịch như vậy được."

Miêu Nhã tức giận nói: "Đó căn bản không phải lý do. Tôi thừa nhận ban đầu do tôi quyến rũ chị, nhưng chị hoàn toàn có thể cự tuyệt kia mà? Nhưng chị không có, chị nói chị cũng thích tôi, nên tôi mới liều lĩnh đem mình cho chị. Kết quả chị ăn xong liều đá tôi đi, chị coi tôi là gì hả? Người phóng đảng ai cũng có thể lên giường sao? Chị đừng quên, lần đầu tiên quý giá nhất của người phụ nữ, tôi đã cho chị!"

Lục Phương Hoa không khỏi nắm chặt lấy tay Miêu Nhã, nhẹ giọng gọi một tiếng "Nhã nhi."

Miêu Nhã bị một tiếng Nhã nhi này gọi đến lòng lạnh băng cũng tan chảy. Thời gian giống như chuyển dời về hai mươi năm trước, khi Lục Phương Hoa cũng dùng giọng nói cưng chiều như vậy gọi tên bà, âm thanh mềm mại tựa như có thể hóa giải hết mọi ân oán chôn trong lòng suốt mấy chục năm. Nhìn Lục Phương Hoa, có chút u oán hỏi: "Vì sao lại quay về? Vì tranh gia sản sao?"

Lục Phương Hoa buông tay bà, lập tức ngã xuống sofa, có điều đã không còn ngã phía đối diện mà bên cạnh bà, ngay chỗ Miêu Nhã đã chỉ lúc này.

Miêu Nhã cũng ng ồi xuống bên cạnh, nhìn bà chờ câu trả lời.

Lục Phương Hoa nhìn Miêu Nhã h ồi lâu mới nói: "Qua hai mươi mấy năm, dường như em không hề thay đổi, vẫn xinh đẹp như vậy, còn tôi thì đã già."

Miêu Nhã định nói, "Làm sao chị lại già được? Lúc trước tôi thích chị chính bởi khí chất tĩnh nhã ấy", nhưng lời đến miệng lại thay đổi: "Tôi muốn nghe không phải cái đó."

Lục Phương Hoa nhẹ cười, không nhìn bà mà như đang chìm đắm trong dòng ký ức, chậm rãi nói: "Em nghĩ rằng tôi thực sự không muốn ở bên em sao? Em nghĩ rằng tôi thật là người không có trách nhiệm sao? Khi đó, bố mẹ bắt tôi lập gia đình, tôi đang chuẩn bị bất cứ giá nào cũng nói rõ với họ, thì lại thấy em ở bên anh trai tôi."

Miêu Nhã lập tức cắt lời: "Khi nào chứ? Rõ ràng là chị bỏ đi r ồi, tôi mới ở bên anh ấy."

Lục Phương Hoa nói: "Ngày đó, tôi vốn c ầm ít giấy tờ tới cho anh trai ký tên, nhưng khi vừa mở cửa, lại nhìn thấy em đang cùng anh ấy hôn nhau. Một người là anh tôi, còn một là người tôi yêu tối hôm trước còn nằm ở trong lòng, em có thể đoán được tâm trạng tôi lúc ấy."

Miêu Nhã cố gắng h ồi tưởng lại, lập tức biết bà đang nhắc đến chuyện gì: "Ngày đó không phải tôi tự nguyện, tin hay không tùy chị."

Lục Phương Hoa không nói gì.

Miêu Nhã nói tiếp: "Bởi vì vậy mà chị giận dữ đi lập gia đình? Nếu chị thực sự để ý đến tôi, ít nhất cũng phải tìm tôi chứng thực, hỏi rõ xem có phải đã hiểu lầm gì không? Sau đó hãy quyết định chứ? Nhưng chị không có, thật ra chị cũng không muốn làm vậy, chị chỉ ước gì có cơ hội rũ bỏ tôi thôi, đúng không? Tôi còn thắc mắc, đang êm đẹp tại sao chị lại thường nói với tôi, anh trai chị là người tốt, nhìn bên ngoài có vẻ lạnh nhạt, nhưng nếu thật tâm đối tốt với anh ấy, nhất định anh ấy cũng sẽ thật tâm đối tốt

với tôi, hóa ra là vì vậy à? Nổi sài buồn hai mươi mấy năm qua của tôi, xem ra đã được hóa giải trong hôm nay."

Lục Phương Hoa nở một nụ cười khổ: "Em không rõ tình cảm của tôi và anh ấy rồi. Trong lòng tôi, anh ấy còn thân thiết hơn cả bố mẹ luôn nghiêm khắc kia. Nếu anh ấy nói thích cái gì, tôi sẽ không tranh cùng anh ấy. Tôi từng hỏi anh ấy, "Anh thích Tiểu Nhã sao?" Anh ấy nói "Thật thích", vì thế tôi mới quyết định buông tay."

Miêu Nhã cười đến không thành tiếng: "Tôi là món đồ chơi sao? Vì anh trai, mà người làm em gái như chị thoải mái chấp tay dâng tôi cho người ta?"

Lục Phương Hoa nói: "Tiểu Nhã, buông bỏ em, tôi cũng khổ sở như em mà. Nếu không phải vì vậy, tôi đã không trái ý bố mẹ, cự tuyệt đám môn đăng hộ đối kia, chấp nhận gả cho người bình thường, sau đó đi tha hương. Đúng là bởi vì tôi không biết đối mặt với em thế nào, cho nên mới chọn cách đi thật xa."

"Nói nghe cảm động thật đấy. Tôi có nên rút vài giọt nước mắt để phối hợp với chị không?" Về mặt Miêu Nhã đây châm chọc, còn cố ý vỗ tay, "Vậy chị trở về làm gì? Chị vòng vo mãi vẫn không trả lời câu hỏi ấy. Đừng nói với tôi, chẳng chị chết nên định trở về ôn lại tình xưa cùng tôi đấy."

Lục Phương Hoa nhẹ nhàng lắc đầu: "Tôi vốn không định quay về. Ở nước ngoài đã nhiều năm, tôi cũng quen sinh hoạt nơi đó. Chẳng tuy mất nhưng con trai tôi đã lớn, có thằng bé, tôi cũng không quá cô đơn. Chỉ là anh trai tìm thấy tôi, nói mấy năm qua thân thể ngày càng yếu, chuyện Vũ Huân và chị dâu mất đã khiến anh ấy bị đả kích rất lớn, ngày càng cảm thấy thân tình quan trọng hơn sự nghiệp, nên hy vọng người em gái duy nhất như tôi có thể trở về nhà đoàn tụ cùng anh ấy."

Miêu Nhã hừ lạnh: "Một nhà đoàn tụ sao? Tốt quá nhỉ? Vậy tôi và Tiểu Lý là gì? Tiểu Lý là con gái anh ấy, chẳng lẽ còn không thân thiết bằng em gái như chị?"

Lục Phương Hoa không đáp, hỏi lại: "Tiểu Nhã, tôi hỏi em một đi đôi. Em ở bên anh ấy là vì trả thù tôi sao? Hay là thực sự thương anh ấy, hay là..." dừng một chút mới nói, "Vì tiền của anh ấy?"

Miêu Nhã nhìn Lục Phương Hoa, tựa như vấn đề ấy rất khó trả lời, sau một thời gian dài trăn trở, mới nói: "Lúc đầu tôi ở bên anh Liên Thủy quả thật là vì chị, chính vì chị muốn tôi ở bên anh ấy. Nhưng càng về sau, tôi lại phát hiện anh ấy là một người đàn ông rất có năng lực, dù là lời nói, cử chỉ hay sự nghiệp đều rất thành công. Những đi đôi ấy khiến tôi ngưỡng mộ, cứ như vậy không biết từ lúc nào đã yêu, tôi biết nếu làm tình nhân sẽ không thể được lâu dài, nhưng tôi vẫn làm, tôi cũng không có ý định thay thế vị trí vợ anh. Hy vọng xa vời duy nhất của tôi là có một đứa con với anh Liên Thủy, để đến một ngày anh ấy không còn cần đến tôi thì tôi vẫn có chút kỷ niệm gì đó. Vì vậy tôi đã không để ý anh Liên Thủy phản đối, lên sinh Tiểu Lý, và cũng vì chuyện này mà anh ấy đã giận tôi một thời gian rất lâu. Tôi biết đó đã là cực hạn, cho nên tôi luôn cố gắng không để Tiểu Lý xuất hiện hay làm nhiều loạn cuộc sống của anh. Tiểu Lý là kết tinh tình yêu của tôi và anh ấy, là tài sản lớn nhất đời tôi, mà tôi cũng vì vậy mà luôn áy náy với anh Liên Thủy, nên chỉ biết dốc hết sức lực để giúp đỡ sự nghiệp cho anh, không nghĩ rằng nhaoáng một cái đã bao nhiêu năm qua đi. Chị Phương, chị nói đúng, anh Liên Thủy đúng là một người trọng tình cảm, nếu không tôi cũng không theo anh ấy hai mươi năm. Nói như vậy, tôi còn phải cảm ơn chị, cảm ơn chị đã cho tôi một người đàn ông để yêu và một đứa con gái khả ái."

Lục Phương Hoa thản nhiên nói: "Đó là vì sự si tình và cố chấp của em, không liên quan tới tôi, đợi nhiều năm như vậy rồi cuộc mây cũng mờ và trăng đã tỏ."

Miêu Nhã rõ ràng thấy được trong đáy mắt bà có một ít cảm xúc phức tạp, nghe thấy trên lầu có tiếng bước chân rất nhỏ dần xa, đáy lòng nở một nụ cười lạnh.

Có đi đôi cảm giác vui thích ấy cũng không kéo dài lâu. Di động trên bàn trà bất chợt rung lên, Miêu Nhã cầm lấy mở ra, liền thấy có một tập tin mã hóa ở trong hộp thư.

CÁCH CÁCH GIÁ LÂM

Lạc Khuynh
dtv-ebook.com

Chương 96

Miêu Nhã nhận được điện thoại của Cao Ngôn, không hề có chút bất ngờ, mà giống như chờ đợi đã lâu, chỉ thở phào nhẹ nhõm. Vì có một số việc, nếu cần giải quyết thì nên làm sớm, mình chôn dưới đất luôn rất nguy hiểm, còn một khi đã hiện lên rồi thì chẳng còn đáng sợ.

"Nói đi, cô cần gì?" Miêu Nhã hỏi. Lúc này, bà đang ngồi trong khu vườn hoa của Diệp Mạn Diệp, bà nhớ rõ Cố Cách Cách từng nói, Cao Ngôn đang giữ trong tay một đoạn video rất ưót át của con gái bà.

Ở đầu dây bên kia, Cao Ngôn cười nói: "Cháu chưa nói mà dì đã biết là do cháu gửi sao?"

Miêu Nhã thản nhiên nói: "Từ khi nhận được tập tin cho đến khi cô gọi, cũng chỉ cách nhau vài phút, có chuyện trùng hợp vậy sao?"

Cao Ngôn thở dài: "Được rồi, là cháu tự cho mình thông minh."

Miêu Nhã hừ lạnh: "Việc cô làm bây giờ chẳng những là tự cho thông minh, mà còn là mua dây buộc mình. Nếu tôi là cô, tôi sẽ lập tức tiêu hủy ngay thứ mà cô coi là có thể trở thành nhược điểm kia đây. Tôi niệm tình đã biết cô từ bé đến lớn, sẽ không truy cứu gì nữa."

Cao Ngôn nói: "Dì à, không phải có thể mà là thật sự."

"Đoạn video đó sao?" Miêu Nhã hỏi.

Cao Ngôn cười: "Hóa ra dì đã biết? Là Miêu Miêu nói hay ả đàn bà họ Cố kia nói cho dì?"

"Không cần hỏi vì sao tôi biết, chỉ cần nói cô muốn gì?"

Cao Ngôn không trả lời ngay, chỉ cười nói: "Dì à, từ bé đến lớn, người mà cháu khâm phục nhất chính là dì."

Miêu Nhã nhẹ nhàng nói: "Cám ơn cô khen tặng, tôi nghĩ mình nhận đủ rồi."

"Cháu nhớ rõ có một lần dì đã nói, vận mệnh của mình phải nắm chắc trong lòng bàn tay. Những lời này đến giờ vẫn khắc sâu trong lòng cháu. Cháu luôn coi đó là lời răn, đôi lúc lấy ra nhắc nhở chính mình. Cháu cũng coi dì là tấm gương, cho nên mới có thành tựu như ngày hôm nay."

"Cô được như bây giờ quả thật không dễ dàng, đáng ra nên quý trọng mới đúng, không nên mạo hiểm như vậy. Nếu cô coi tôi là thầy, với trình độ, thủ đoạn, kinh nghiệm ấy, cô nghĩ sẽ làm đối thủ của tôi được sao?"

Cao Ngôn cười vài tiếng trong trẻo: "Kiến càng lay cỡ thụ*, tuy có chút buồn cười nhưng cháu vẫn muốn thử."

(*:Giống câu 'châu chấu đá xe', ám chỉ một thứ nhỏ đi khiêu chiến thứ vượt sức.)

Miêu Nhã hừ lạnh: "Nếu chỉ với đoạn video đó, thì tôi thật tâm khuyên cô nên quên đi. Nghe nói đờ cô cỏi cũng không thua gì Tiểu Lý, chỉ bằng nhiều đó, tôi cũng có thể khiến cô vĩnh viễn không trở thành người được."

"Cháu là một nghệ sĩ, làm sao có thể lấy mình ra cá cược." sau đó Cao Ngôn chột "A" một tiếng, giống như mới nhớ tới điếu gì đó, "Cháu quên tập tin đã bị cài mật mã, dì vẫn chưa xem được nhỉ?"

Miêu Nhã trào phúng: "Cô đúng là làm việc cẩn thận." Đột nhiên giọng điệu thay đổi, "Hay là không phải đoạn video đó?"

Cao Ngôn nói: "Dì cứ tự mình xem đi, rất phấn khích đấy. Dì yên tâm, dì là người thứ hai có cơ hội được thưởng thức nó, mà cháu là người thứ nhất." Nói xong, đọc một chuỗi mật mã phức tạp.

Miêu Nhã dùng mặt mã mở tập tin, lập tức hít sâu một hơi, áp chế cơn tức giận, mới tiếp tục nói: "Cô nói với Cách Cách, đoạn băng này là vô tình quay được, thật ra là do một tay cô bố trí phải không?"

Cao Ngôn sung sướng cười khi thấy người gặp họa: "Cho nên nói, Cố Cách Cách đúng là một kẻ ngu xuẩn, cháu nói gì cô ta cũng tin."

"Năm năm trước đã biết làm ra việc này, cô cũng thật là quỷ quyệt."

"So với dì chịu nhục hai mươi mấy năm, thì cháu chẳng đáng gì. Vốn định học hỏi dì, nhưng mắt con gái dì quá mờ, cháu đã chẳng còn kiên nhẫn cùng cậu ấy chơi đùa nữa. Nể tình chúng ta từng quen biết, một giá là năm mươi triệu, dì thấy được không?"

Miêu Nhã lạnh lùng nói: "Nếu tôi không đồng ý?"

Cao Ngôn cười nói: "Không đồng ý cũng được, cũng có người muốn mua giúp dì."

Trong đầu Miêu Nhã lập tức hiện ra tên một người: "Lâm Văn Hiên?" Trong lòng còn bĩ thêm một câu. Đúng là cái bao cỏ!

Cao Ngôn lập tức khâm phục: "Dì quả không hổ danh, không cần suy nghĩ cũng biết là vị thiếu gia ấy."

Miêu Nhã hừ lạnh: "Vụ làm ăn của cô đúng thật không sợ thua lỗ."

Cao Ngôn hòa theo: "Đúng vậy, vì cháu cảm thấy giao tình giữa hai chúng ta dù sao cũng nhiều hơn, nên mới giao dịch trước với dì. Nếu dì đồng ý, chúng ta liền giao dịch, còn nếu dì vẫn cần thời gian suy nghĩ, thì thiếu gia đã đợi không nổi nữa rồi. Chỉ cần cháu gửi đi đoạn băng đó, năm mươi triệu liền được chuyển tới tay. Đoạn dì xem vẫn rất kín đáo, cháu có thể gửi thêm mấy đoạn cao trào hơn."

"Cao Ngôn, cô có biết việc cô làm chính là đang phạm vào tội tống tiền không? Nếu tôi báo án, cô cũng biết rõ hậu quả thế nào chứ?"

Cao Ngôn không có chút sợ hãi, cười nói: "Có câu 'có chí làm quan, có gan làm giàu'. Nếu dì báo án chẳng khác nào tự tay đem đoạn phim ướm át của con gái mình công khai ra ngoài. Đến lúc đó, danh tiếng của Miêu Miêu bị thiệt hại chỉ là nhỏ, nhưng Lục chủ tịch không nhận cậu ấy là con mới là chuyện lớn. MUMU như cái mỏ vàng không đáy, một khi Miêu Miêu được quyên thừa kế, thì năm mươi triệu này có đáng là gì? Dù sao đây chỉ là con số lẻ thôi mà. Hơn nữa, dì không có bằng chứng, lấy gì báo án đây? Dì à, cháu khuyên dì nên tiết kiệm sức lực. Buổi họp báo là vào ba giờ chiều mai đúng không? Cháu cho dì thời gian để suy nghĩ, nếu mười hai giờ trưa mai dì vẫn không đồng ý, hoặc không cho cháu câu trả lời, vậy thì đừng trách cháu vì tiếc quên nghĩa. Chúc dì ngủ ngon nha."

Miêu Nhã còn chưa tỏ thái độ, đầu dây bên kia đã cúp máy, hận đến thiếu chút nữa đã bóp nát điện thoại. Cả đời Miêu Nhã ghét nhất là bị người uy hiếp, hơn nữa còn lấy đứa con gái bà coi trọng hơn cả tính mạng ra uy hiếp bà. Miêu Nhã nặn từ kẽ răng ra hai tiếng "Cao Ngôn.", âm thanh lạnh lẽo vô cùng.

***

Buổi sáng, mí mắt Cố Cách Cách giật liên tục. Mắt trái là tài, mắt phải là tai, mà mắt giật liên tục lại là mắt phải, nên lo lắng hỏi Miêu Tư Lý: "Liệu buổi họp báo hôm nay có xảy ra chuyện gì không?"

Miêu Tư Lý cười cô lo lắng vô cớ, còn thoải mái nói, "Thật ra đó là mẹ muốn, chứ em đâu có quan tâm tới việc nhận bố hay không? Sau khi nhận rồi, ngày lễ ngày tết còn phải đi hiếu kính, em còn đang cảm thấy phiền đây."

Qua câu đó, Cố Cách Cách không khó nghe ra tâm trạng Miêu Tư Lý rất vui vẻ. Sau bao nhiêu năm phải mang tiếng 'con hoang', cuối cùng cũng có bố, sao lại không vui chứ? Nén lại lo lắng, cô tự nhủ có lẽ đã suy nghĩ quá nhiều.

Đến giữa trưa, Cố Vân mang cơm đến cho hai cô. Miêu Tư Lý đã ăn ngán cơm bệnh viện đến tận cổ, khi nhìn thấy cà men, hai mắt liền sáng

lên, chưa ăn đã nói "Ngon quá!", làm Cố Cách Cách phải liếc mắt xem thường.

Dù Cố Cách Cách có muốn cũng không thể phủ nhận chị hai cô quả là một người đảm đang, vừa định nói "Ai cưới được chị thực sự là có phúc tu từ kiếp trước", nhưng lời đến bên miệng lại dừng, suýt quên chị hai cũng lựa chọn giống cô là yêu một người phụ nữ, nên chuyển miệng hỏi: "Chị và Tổng giám đốc Diệp thế nào rồi?"

Cố Vân vừa múc canh vừa đáp: "Còn đang ở giai đoạn tìm hiểu."

Cố Cách Cách vội vàng gật đầu: "Đúng là cần tìm hiểu, nhưng đừng chịu thiệt nha."

Miêu Tư Lý bất mãn: "Cố Cách Cách, sao chị cứ luôn coi chị dâu em là người xấu thế?"

Cố Cách Cách liếc xéo cô: "Nhà của em, trừ em ra, những người khác nhìn qua chẳng ai là người tốt, nhất là bà cô và ông anh họ kia." Từ khi tai nạn xe xảy ra, Cố Cách Cách vẫn luôn lo lắng về mẹ con Lục Phương Hoa.

Miêu Tư Lý nói: "Điều tra hơn một tháng cũng không tìm ra gì mà, có khả năng chỉ là vô tình bị tai nạn thôi. Tai nạn của anh trai em dù sao cũng bắt được người gây tai nạn, còn em thì cả người lẫn xe đều trốn mất tăm. Chỗ xảy ra tai nạn không gắn camera theo dõi nên đâu có biết được ai, muốn tìm cũng như mò kim đáy biển. Em thấy, cứ coi như mình gặp xui xẻo đi."

Cố Vân nói: "Người bình an là tốt rồi."

Cố Cách Cách xua tay, cô cũng chỉ cầu nhàu chút thôi. Ngay cả Lục Liên Thủy cũng tra không được, thì cô làm sao có thể? Chỉ là thấy toàn thân Miêu Tư Lý đều bị thương, mới không thể chịu đựng được.

Buổi họp báo chiều nay được truyền hình trực tiếp, nên đến hai giờ, Cố Cách Cách đã mở TV lên, chuyển đúng kênh. Vì cuối tuần, nên Cố Vân cũng không đi làm, cùng ở lại xem chung với hai cô.

Ngay khi hình ảnh của phòng họp bắt đầu xuất hiện, cả ba người lập tức ngừng nói chuyện, thậm chí h ồi hộp tới mức nín cả thở, mắt không chớp nhìn chăm chăm vào màn hình TV.

Cố Cách Cách nắm lấy tay Miêu Tư Lý đặt ở trong lòng bàn tay, cảm giác được cô hơi run rẩy, li ền cúi người hôn cô: "Không sao đâu, sẽ thuận lợi hết mà."

Miêu Tư Lý nhìn Cố Cách Cách nở nụ cười, nhưng nụ cười lại có chút cứng nhắc, quả thật cô rất căng thẳng.

Người dẫn chương trình đơn giản khái quát tình hình Lục gia trong hơn một tháng qua, đưa ra một vài vấn đề người xem đang quan tâm nhất, sau đó chiếu một đoạn quảng cáo, đúng ba giờ mời khách quý xuất hiện.

Dẫn đầu chính là Lục Liên Thủy, hoàn toàn bình thường như đi phỏng vấn truyền hình, một thân âu phục đẹp đẽ, tóc chải cẩn thận tỉ mỉ, còn đeo kính mắt, nhìn giống như một vị giáo sư.

Theo sau ông là Lục Phương Hoa, mặc một bộ âu phục ôm sát người, cùng váy và giày cao gót, nhìn khí chất rất tao nhã và lịch thiệp.

Phía sau nữa là Lâm Văn Hiên và Diệp Mạn Diệp, có lẽ do tuổi tác nên khí thế so với hai người phía trước yếu hơn hẳn, nhất là Lâm Văn Hiên, trên mặt còn mang theo vẻ công tử nhà giàu, còn Diệp Mạn Diệp thì vẫn trước sau như một, vẻ mặt lạnh lùng không để ai lại gần.

"Ấy, mẹ em đâu?" Miêu Tư Lý hỏi.

Cố Cách Cách và Cố Vân cũng có thắc mắc như vậy.

Chỉ thấy Lục Liên Thủy ng ồi ở chính giữa, Lục Phương Hoa ng ồi bên tay phải, Diệp Mạn Diệp và Lâm Văn Hiên ng ồi ở hai bên khác nhau, để lại một ghế trống bên tay trái Lục Liên Thủy.

Người dẫn chương trình giới thiệu qua một lượt, r ồi mới đặt câu hỏi với Lục Liên Thủy, có phải là còn thiếu hai nhân vật quan trọng không?

Diệp Mạn Diệp thay Lục Liên Thủy trả lời, nói rằng nhân vật chính Miêu Tư Lý vì tai nạn xe nên còn nằm trên giường bệnh, về phần Miêu Nhã, xin phép chờ thêm vài phút nữa, vì bà đang nhận một cuộc điện thoại quan trọng.

Vừa dứt lời, màn hình liền chuyển cảnh. Miêu Nhã mặc trên người một bộ lễ phục màu xanh sẫm màu, chậm rãi đi tới. Trên màn ảnh, bà mỉm cười xinh đẹp như một đóa sen xanh lam nở trong đầm nước.

CÁCH CÁCH GIÁ LÂM

Lạc Khuynh
dtv-ebook.com

Chương 97

Họp báo diễn ra trong nửa giờ cực kỳ thuận lợi. Lục Liên Thủy tránh nặng tìm nhẹ, thừa nhận Miêu Nhã là tình nhân của ông, thậm chí còn dùng câu 'giang hồ nhi nữ, khoái ý ân cừ*' để mô tả mối quan hệ của hai người họ. Lời lẽ hoàn toàn nói về việc, vì Miêu Nhã giúp ông tranh đoạt thiên hạ, nên bọn họ dần dần nảy sinh tình cảm; rồi trình trọng tuyên bố Miêu Tư Lý là con gái ruột của ông, còn tỏ ra rất hối hận vì đã để Miêu Tư Lý thiếu tình thương của bố suốt hai mươi mấy năm nay, hứa hẹn sau này nhất định sẽ bồi đắp.

(*:Phụ nữ có khí phách, ân oán luôn phân minh)

Kiểu người lấn lộn trên thương trường mấy chục năm và có được cả mảnh trời riêng như ông, mỗi một câu nói đều là chân lý. Cho dù trước giờ, người ta cứ hất nước bắn lên người ông đủ góp thành một dòng sông lớn, nhưng với năng lực của mình, ông dễ dàng khiến mọi người im lặng. Bởi vì ông thành công, nên lời nói của ông đều là lẽ phải. Có vô số kẻ ôm mộng có thể giống như ông, có được tiền tài, mỹ nữ, cũng như địa vị. Vì thế xuất hiện những lời dèm pha chỉ bởi vì ghen tị, không ai trên đời này là cao thượng.

Từ đầu đến cuối, Miêu Nhã không nói một lời, chỉ mỉm cười ngẩng yên tại chỗ. Bà không cần lên tiếng, chỉ cần làm một con khổng tước xinh đẹp, hoặc một bình hoa tinh mỹ để người thưởng thức. Bà là biểu tượng của cái đẹp, cao không thể chạm, xa không thể với, thậm chí tựa như vô giá, chỉ có người thành công giống Lục Liên Thủy mới có tư cách có được bà.

Đương nhiên chuyện người ta cảm thấy hứng thú nhất vẫn là việc phân chia khối gia sản ai cũng thèm muốn kia. Nếu đã nhận con gái ruột, có phải

cũng sẽ nhận cô là người thừa kế? Nhưng em gái của Lục Liên Thủy rõ ràng vẫn an vị bên cạnh, thì việc đó có vẻ không quá đương nhiên.

Lục Liên Thủy chỉ nói mập mờ. Ông nói, đã phân chia tốt, về phần chia như thế nào thì còn giữ bí mật.

Hộp báo cứ như vậy mà kết thúc.

***

Cố Vân tắt TV, quay đầu nhìn thoáng qua hai người vẫn đang nhìn chăm chăm vào màn hình: "Vậy là xong."

Cố Cách Cách và Miêu Tư Lý lúc này mới hồi phục tinh thần, nhìn nhau cười, có cảm giác vừa trút được gánh nặng.

Cố Vân cười nói: "Không làm bóng đèn của các em nữa. Chị đi đây."

Cố Cách Cách buông tay Miêu Tư Lý, đứng dậy nói: "Bóng đèn gì chứ? Đợi lát nữa dì vào, em sẽ đi cùng chị."

Miêu Tư Lý ở phía sau hai người, bực bội kêu lên: "Em cũng muốn đi khỏi chỗ chết tiệt này."

Cố Cách Cách quay đầu lại, nhìn cô thương hại: "Bé yêu, quên việc đó đi. Em còn phải nằm ở đây ít nhất một tháng nữa." Rồi nhìn Cố Vân, thấy chị liên tục nhìn đồng hồ, mới hiểu ra, vỗ trán nói, "Em quên mất hôm nay là cuối tuần, làm mất thời gian hẹn hò của chị, thật không nên."

Cố Vân lại nói: "Không sao, Lộc Minh đã dẫn Đa Đa đi bơi rồi. Lúc này có lẽ cũng sắp xong, chị đang nghĩ có nên gọi điện thoại cho chị ấy hay không?"

Những ngày qua, Cố Cách Cách một lòng một dạ chỉ đặt lên người Miêu Tư Lý, đã sớm quên mất nhân vật tên Khâu Lộc Minh kia. Lần gặp mặt gần nhất chính là ở bữa tiệc tối, hơn nữa dù cô là người mang cậu tới, nhưng vừa gặp sắc thì đã quên nghĩa bỏ rơi cậu, ngay cả một cú điện thoại

cũng không gọi. Nhớ lại việc đó liền cảm thấy áy náy, hỏi Cố Vân: "Lộc Minh bây giờ thế nào rồi?"

Cố Vân và cô là chị em liền tâm, nhìn sắc mặt biết cô đang suy nghĩ gì, liền nói: "Công ty của cậu ấy sắp thành hình, nên gần đây công việc rất bận rộn. Còn về chuyện của các em, bố mẹ cũng đã nói chuyện rõ ràng với gia đình Lộc Minh. Hôm nay Lộc Minh đưa Đa Đa đi bơi, chị gặp cậu ấy mới biết Đa Đa đăng ký tham gia thi bơi lội ở trường. Giáo viên yêu cầu có người lớn đi cùng, tốt nhất là bố, bởi vì

sau khi cuộc thi kết thúc, còn tổ chức trò chơi bố con, nếu thắng sẽ được phần thưởng. Vì vậy, Đa Đa đã tự mình gọi điện cho Lộc Minh."

Cố Cách Cách cũng hiểu ý trong lời chị nói, hỏi: "Tổng giám đốc Diệp có để ý việc chị nuôi Đa Đa không?"

Cố Vân nói: "Nếu chị ấy để ý chuyện đó, bọn chị đã không bắt đầu."

Cố Cách Cách lại hỏi: "Còn Đa Đa thì sao? Chị chuẩn bị khi nào thì nói cho Đa Đa biết?"

Cố Vân có chút bất đắc dĩ: "Chị cũng không biết."

Cố Cách Cách không hỏi nữa. Tình cảnh chị hai phức tạp hơn cô, tuy rất khó thuyết phục bố mẹ ở nhà, nhưng đã có chuyện của cô làm tiền lệ, chắc cũng không quá khó khăn. Mấu chốt vẫn là Đa Đa, thậm chí không biết nên nói chuyện này thế nào, chứ đừng nói đến việc thẳng bẻ nghe có hiểu không?

Khi hai người trầm mặc, Miêu Tư Lý lại mở miệng: "Chị hai, cứ nói thật với Đa Đa. Tuy rằng còn nhỏ, nhưng chỉ cần đó là việc đem lại hạnh phúc cho mẹ, Đa Đa nhất định sẽ tán thành."

Cố Vân nhìn cô, nghi hoặc hỏi: "Thật vậy không?"

Miêu Tư Lý gật đầu.

Cố Vân còn định nói tiếp, đột nhiên di động vang lên, lấy ra vừa nhìn màn hình điện thoại, vẻ mặt liền dụi đi rất nhanh, nhận điện thoại nói: "Alô."

Cố Cách Cách và Miêu Tư Lý lập tức đoán ra người gọi đến là Diệp Mạn Diệp. Hai cô cùng nháy mắt với Cố Vân, ai ngờ sắc mặt của chị ngày càng trắng bệch.

Cả hai quay mặt nhìn nhau không biết xảy ra chuyện gì, đợi Cố Vân cúp điện thoại. Cố Cách Cách mới hỏi: "Có chuyện gì vậy chị?"

Cố Vân nhìn Miêu Tư Lý: "Mẹ em bị cảnh sát đưa đi."

Miêu Tư Lý cực kỳ hoảng sợ: "Cái gì?"

Cố Cách Cách cũng hoảng sợ: "Chị, rốt cuộc là sao?"

Cố Vân đáp: "Mạn Diệp nói trong điện thoại, dì Nhã sau khi ra ngoài, liền lập tức bước lên một chiếc xe cảnh sát. Hình như có liên quan đến tai nạn của Tiểu Lý."

Cố Cách Cách nghi hoặc hỏi: "Đã lấy lời khai hết rồi, sao còn phải đến đồn cảnh sát?"

Cố Vân lại nhìn thoáng qua Miêu Tư Lý: "Cảnh sát nghi ngờ dì Nhã là chủ mưu gây nên vụ tai nạn."

Cố Cách Cách lập tức dè bủ: "Lũ cảnh sát đâu bị chơi đá à? Sao dì có thể là chủ mưu gây ra tai nạn xe đó chứ? Miêu Tư Lý là con gái dì ấy..." Nói được một nửa đột nhiên ngừng lại, Cố Cách Cách nhìn thoáng qua Miêu Tư Lý vẫn đang yên lặng, tuy rằng sắc mặt tái nhợt nhưng không hề kinh ngạc, lại nghĩ đến buổi họp báo vừa chấm dứt kia, lập tức ý thức được một điều, "Miêu Tư Lý?"

Miêu Tư Lý không đáp, chỉ hỏi Cố Vân: "Chị có biết ai báo cảnh sát không?"

Cố Vân nói: "Hình như là cô của em, vì trước khi lên xe, dì ấy có nói với cô em rằng, 'Chị thật giỏi'."

Miêu Tư Lý cúi đầu không nói nữa.

Cố Cách Cách ngẫ ngẫ xuống ghế, không thể tin nổi nhìn Miêu Tư Lý. Vở kịch cực hay này làm cô g ãn như không thể thở, đột nhiên nghĩ thông suốt tất cả mọi việc. Nếu chỉ có Miêu Nhã tham dự vẫn chưa khiến cô khiếp sợ như vậy, mà một suy nghĩ lớn mật hơn đang ở trong đầu.

Trước vụ tai nạn một ngày, Miêu Tư Lý vô duyên vô cớ biến mất cả một ngày, đến đêm khuya mới cùng Miêu Nhã trở về, còn làm ra vẻ rất thần bí. Hôm sau, khi hai người rời nhà, cô cũng đâu nghe Miêu Tư Lý nói gì đến chuyện đi gặp khách hàng, lại còn ở một nơi rất vắng vẻ như vậy? Còn Miêu Nhã, đáng ra phải có mặt trong buổi ra mắt sản phẩm lại không tới. Kết quả thì sao? Ngay chiều hôm đó, Miêu Tư Lý bị tai nạn xe. Hết thấy thật quá trùng hợp, càng trùng hợp hơn nữa, là chẳng có chút manh mối nào để lại ở hiện trường, đến cả người duy nhất chứng kiến là nạn nhân cũng nói không nhớ rõ.

Nếu chuyện này thực sự do Miêu Nhã làm, thì tất cả đều dễ giải thích. Nếu thêm Miêu Tư Lý cùng phối hợp, thì càng không thể chê vào đâu. Mục đích chỉ có một, chính là vì buổi họp báo tuyên bố hôm nay.

Mẹ con hai người không ngờ vì một phần gia sản, lại trình diễn khổ nhục kế tai nạn xe? Thủ đoạn có phải quá tàn độc không? Trả giá như vậy có phải quá lớn r ãi không?

Cố Cách Cách không muốn tin chuyện này là thật, cho dù có tin cũng chỉ tin do một tay Miêu Nhã sắp đặt, chứ không hề liên quan đến Miêu Tư Lý. Bởi vì Miêu Tư Lý là một đứa trẻ hiền lành thiện lương, sẽ không thể làm ra việc tàn nhẫn như vậy. Có đi đâu dường như Miêu Tư Lý thực sự biết hết mọi việc.

Cố Vân dù không biết chân tướng cũng có thể đoán được một ít. Với việc này, chị không thích hợp để phát biểu ý kiến hay có mặt ở đây lúc này, nên vỗ vai Cố Cách Cách, c ãn túi rời khỏi phòng bệnh.

Sau khi im lặng thật lâu, Cố Cách Cách mới trềnh giọng nói: "Miêu Tư Lý, tôi hy vọng những gì tôi đoán không phải là thật."

Miêu Tư Lý nhìn cô, trên mặt không có nhiều cảm xúc, hỏi: "Nếu là thật, chị sẽ làm gì?"

Cố Cách Cách phẫn nộ đứng dậy, chỉ vào vết thương trên người cô, nói: "Ý của em, chỗ này, chỗ này, và cả chỗ này nữa, cũng đều là thứ em muốn à? Tai nạn xe, thật ra do chính một tay em dựng lên? Em làm như vậy, mục đích chỉ vì cái gia sản mà em luôn nói rất khinh thường kia sao?"

Miêu Tư Lý nhìn cô không nói gì.

Cố Cách Cách nổi nóng: "Em có biết lúc em hôn mê, tôi đã hận không thể thay thế em nằm trên bàn phẫu thuật không? Ngay lúc đó tôi còn nghĩ, nếu em xảy ra chuyện gì, tôi phải làm sao đây? Tôi hận vì sao lúc đó mình không ở cùng với em? Dù không tránh được, ít nhất em cũng không phải một mình chịu khổ. Thế nhưng lúc này em lại nói với tôi, những đi đầu đó là do em tự biên tự diễn, còn là dùng súng thật đạn thật? Em mang tính mạng của mình ra đánh bạc, chỉ vì thứ chết không thể mang theo kia sao? Miêu Tư Lý, có đáng giá không? Lúc quyết định làm việc này, em có nghĩ tới tôi hay không? Ở trong lòng em, thật ra tôi không bằng cái thứ gia sản kia phải không?"

"Cố Cách Cách." Miêu Tư Lý định kéo tay cô, kết quả lực quá mạnh làm động tới miệng vết thương, kêu lên một tiếng, buông lỏng tay.

Cố Cách Cách mới vừa tức giận đến sùi bọt mép, thấy Miêu Tư Lý như vậy lập tức lao đến, nửa quỳ ở trên giường, vẻ mặt quan tâm hỏi: "Em không sao chứ?"

Miêu Tư Lý thừa thế ôm lấy, hôn lên môi cô, bá đạo, tràn đầy chiếm hữu, hôn đến ngạt thở mới buông cô ra, thở hổn hển nói: "Cố Cách Cách, lúc này em chỉ có thể nói với chị là em không liên quan. Về phần mẹ thì em không biết. Em có hoài nghi nhưng em không tin, mẹ sẽ vì tiền mà đem mạng của em đánh đổi. Chuyện này sẽ rất nhanh được phơi bày, chị giúp em lấy điện thoại, em cần gọi điện ngay."

CÁCH CÁCH GIÁ LÂM

Lạc Khuynh
dtv-ebook.com

Chương 98

Số máy quý khách vừa gọi hiện thời không liên lạc được. Vui lòng gọi lại sau.

Miêu Tư Lý gọi đi gọi lại không dưới năm lần nhưng đều không kết nối được, đành từ bỏ, ném điện thoại xuống đầu giường.

Cố Cách Cách hỏi cô: "Em gọi điện cho ai vậy?"

Miêu Tư Lý định nói lại thôi.

Cố Cách Cách hơi nhú mày: "Miêu Tư Lý, nếu em còn tiếp tục giấu tôi, tôi sẽ tức giận đấy." Quan hệ của cả hai như vậy, mà Miêu Tư Lý còn muốn giấu giếm cô, làm cô rất không thoải mái. Tuy trước đây cô từng bắt đắc dĩ che giấu Miêu Tư Lý một số việc, nhưng so với chuyện này thì chỉ như con kiến. Miêu Nhã đã phải vào cục cảnh sát, cô không thể nghĩ được sự tình sẽ còn tiếp diễn thế nào. Là tốt hay là xấu vẫn chưa hoàn toàn biết được, giống như đang đi trong một đường hầm, cảm giác như vậy thật không ổn. Quan trọng hơn, cô rất lo lắng cho Miêu Tư Lý.

Miêu Tư Lý suy nghĩ một lúc rồi mới mở miệng: "Vốn dĩ chuyện này em không muốn để chị liên lụy vào, nhưng giờ em chẳng đi đâu được cả, chỉ có thể làm phiền chị."

"Đi đâu?" Cố Cách Cách hỏi.

Miêu Tư Lý nói: "Nhà chú Tứ."

"Chú Tứ?" Cố Cách Cách vẫn cảm thấy nhân vật Hình Tứ này thật thần bí, luôn trầm mặc ít lời, tựa cái bóng đi bên cạnh Miêu Nhã. Trên danh nghĩa, ông là lái xe của Miêu Nhã, nhưng lại giống một nô bộc trung thành

trong phim cổ trang, cực kỳ tận trung với Miêu Nhã và Miêu Tư Lý. Càng kỳ lạ hơn nữa, Lục Liên Thủy lại có thể yên tâm khi có một người đàn ông như vậy ở bên Miêu Nhã.

Miêu Tư Lý biết trong đầu cô đang có nhiều nghi vấn, liền tỉ mỉ nói hết tất cả những gì mình biết cho cô nghe: "Chị có nhớ tối hôm trước khi xảy ra tai nạn, em đi với mẹ đến nửa đêm mới về không?"

Cố Cách Cách gật đầu: "Ừm, em nói với tôi, mẹ em gặp phải chuyện gì thì nói." "Phiền toái."

Miêu Tư Lý nói: "Thật ra không phải mẹ em, mà là chú Tư gặp chuyện. Chú Tư có tranh chấp với một người, người này lại có mối thù cũ với chú Tư, nên khi chú Tư đánh quá tay làm bị thương đối phương, người đó liền đi báo cảnh sát. Hôm đó, thật ra em với mẹ đã đến cục cảnh sát để nộp tiền bảo lãnh cho chú Tư."

Cố Cách Cách im lặng nghe không nói gì, chẳng trách Miêu Tư Lý không nói chuyện này với cô. Việc Hình Tư vào cục cảnh sát quả thật không có chút liên quan, hơn nữa nghe rất giống việc xã hội đen, nên tránh càng xa càng tốt.

Miêu Tư Lý tiếp tục nói: "Chắc chị cũng đoán được. Ngày hôm sau, cũng chính là ngày xảy ra tai nạn, em vốn chẳng phải đi gặp khách hàng, mà đi cùng mẹ tìm người kia, muốn dùng tiền để giải quyết riêng. Vì chú Tư ra tay không nhẹ, đã đánh người kia gãy chân, nếu người kia một lòng muốn kiện, thì chú Tư không thể không ngồi tù."

"Sau thế nào? Tại sao em lại bị tai nạn xe?" Cố Cách Cách quan tâm nhất vẫn là Miêu Tư Lý, "Chẳng phải em đi cùng mẹ sao?"

"Ngày đó khi vừa ra khỏi cửa, mẹ liền nhận được điện thoại của chú Tư, nói có việc quan trọng hơn cần gặp mẹ, nên mẹ đưa địa chỉ người kia cho em để đến đó trước."

Cố Cách Cách tức giận: "Mẹ em cũng thật yên tâm để em đi một mình, không sợ em gặp nguy hiểm..." Nói được một nửa chợt ngừng, không xác

định hỏi, "Mẹ em cố ý?"

Miêu Tư Lý nhẹ hạ mắt, hiển nhiên cô cũng từng nghĩ như vậy, nhưng cô không muốn tin đó là thật, sau một lúc mới ngẩng đầu: "Thật ra mẹ vốn không muốn để em đi, là em kiên trì muốn đi tới đó. Chị cũng biết em có học qua Teakwondo, người kia tuy bị chú Tứ đánh gãy chân, nhưng dù sao cũng là đàn ông, mà ai biết được có nhờ người khác theo giúp không? Em làm sao yên tâm để mẹ đi một mình."

Cố Cách Cách định nói, "Em lo lắng cho mẹ, nhưng mẹ lại nhấn tâm xuống tay với em", nhưng cuối cùng không nói ra khỏi miệng, đó cũng chỉ là sự suy đoán của cô. Hơn nữa, nếu là thật, Miêu Tư Lý sẽ cảm thấy khó chịu biết bao, nói ra chẳng khác nào xát muối vào miệng vết thương, nên hỏi, "Thế em có gặp được người kia không?"

Miêu Tư Lý lắc đầu: "Không. Em lái xe đến gần đó, định gọi điện thoại hỏi đường đi cụ thể, nhưng chưa kịp gọi thì xe đã bị đâm. Vì lúc ấy em đang gọi điện thoại, nên thực sự không nhìn thấy được mặt người lái xe."

Cố Cách Cách hỏi: "Xe của em đỗ thế nào?"

Miêu Tư Lý nói: "Ven đường."

Lập tức hai cô không nói gì.

Trong mắt Miêu Tư Lý mang theo hơi nước, cần lấy tay Cố Cách Cách nói: "Em rất muốn tin đó là chuyện ngoài ý muốn, có lẽ là do người lái xe say rượu gì đó thôi. Em thà tin rằng là do mình xui xẻo, dù mặt có bị cắt thì cũng có lúc lành, xương bị gãy cũng có lúc liền lại. Em không muốn truy cứu trách nhiệm của bất kì người nào. Chuyện này cứ để mặc đi không tốt sao?"

Cố Cách Cách đau lòng nhìn cô: "Lúc trước em nói với cảnh sát là đi gặp khách hàng, cũng vì sợ việc này có liên quan đến mẹ em phải không?"

"Em nghĩ thế nào đâu quan trọng, bây giờ mẹ đang bị bắt, em nhất định phải nghĩ cách đưa mẹ ra. Cố Cách Cách, chị giúp em tìm chú Tứ, bây giờ

người giúp được mẹ chỉ có chú ấy."

"Nếu, tôi chỉ nói là nếu thôi, là việc này do mẹ em và chú Tứ cùng nhau bày ra thì sao?" Cố Cách Cách đưa ra giả thuyết của mình, "Hơn nữa, vừa này em cũng không gọi điện thoại được, không chừng vì sự việc bại lộ nên ông ta chạy trốn rồi?"

Miêu Tư Lý không chút do dự phản bác lại: "Không thể." Không biết là cô đang phủ nhận việc Miêu Nhã cùng Hình Tứ bày ra tai nạn xe, hay là việc Hình Tứ lần trốn.

Cố Cách Cách nhún vai: "Được rồi, coi như tôi chưa nói gì. Em đưa địa chỉ chú Tứ cho tôi, tôi sẽ đi tìm ông ta."

Miêu Tư Lý nói địa chỉ, nhìn Cố Cách Cách cần túi đi ra ngoài, đột nhiên gọi cô lại: "Cố Cách Cách, ở bên em có phải rất mệt mỏi không?"

Cố Cách Cách quay đầu lại, đi đến bên giường hôn lên mặt cô: "Đừng suy nghĩ lung tung, bây giờ quan trọng nhất là tìm hiểu rõ việc của mẹ em. Nếu em có việc gì phải gọi ngay y tá đến đây, tôi đi rồi về liền."

Miêu Tư Lý đồng ý.

***

Cố Cách Cách ra khỏi bệnh viện, suy nghĩ một lúc rồi cuộc gọi cho Cố Vân, nhờ chị đến trông chừng Miêu Tư Lý.

Theo địa chỉ Miêu Tư Lý đưa cho, Cố Cách Cách thất chuyển bát đảo cuối cùng mới tìm được đến nơi. Đó là một khu nhà cũ kỹ, trên tường có rất nhiều chữ thô tục được viết bằng sơn, cầu thang xi măng cũng xiêu vẹo, cảm giác như muốn sụp nghiêng. Nợm nớp lo sợ lên được lầu sáu, gõ thật mạnh hai cái lên tấm cửa sắt đã sét gỉ, lớn tiếng kêu: "Có ai trong nhà không?"

Không có người trả lời, Cố Cách Cách lại gõ thêm vài cái. Tay đã muốn đau mà vẫn không nghe thấy bên trong có bất cứ âm thanh gì? Ở bên cạnh,

một chiếc cửa sắt cũng gỉ sét được mở ra, đứng phía sau là một bà lão nhỏ gầy hỏi: "Cô tìm ai?"

Cố Cách Cách như gặp được cứu tinh, vội vàng nói: "Bà cho cháu hỏi, nhà này có người ở không?"

Bà lão nói: "Có một người đàn ông độc thân ở đó, nhưng nửa tháng trước đã dọn đi rồi."

Cố Cách Cách kinh ngạc hỏi: "Dọn đi rồi? Bà có biết vì sao không ạ?"

"Không biết, anh ta luôn một thân một mình." Nói xong, đột nhiên nhớ ra gì đó, "À, tôi biết rồi. Anh ta chắc chắn là được phụ nữ có tiền kia bao nuôi."

Cố Cách Cách thiếu chút nữa bật cười. Hình Tứ được người bao nuôi? Chỉ mới nghe chuyện bao nuôi tiểu bạch kiểm, chứ chưa bao giờ nghe thấy bao nuôi đại cục mịch như Hình Tứ.

Bà lão thấy mặt Cố Cách Cách có vẻ hoài nghi nên nói: "Cô không tin à? Nửa tháng trước, có một người phụ nữ ăn mặc rất quý phái tới tìm anh ta, sau đó anh ta liền dọn đi, không phải được bao nuôi chứ là gì?"

Cố Cách Cách lập tức đoán được người phụ nữ đó là ai, nói lời cảm ơn rồi đi xuống lầu, lấy di động định gọi cho Miêu Tư Lý kể lại việc ấy, thì thấy Cố Vân gọi vào.

Vừa bấm nút nhận liền nghe thấy giọng Cố Vân đầy vẻ sốt ruột: "Út, không thấy Tiểu Lý đâu."

Cố Cách Cách sửng sốt: "Không thấy gì chứ? Không phải em ấy đang ở bệnh viện sao?"

Cố Vân nói: "Lúc chị đến đã không thấy em ấy rồi, còn tưởng là y tá đưa em ấy xuống lầu hóng mát. Kết quả tìm một vòng vẫn không tìm được. Đồ đạc còn mà người thì chẳng thấy đâu, hỏi y tá trực cũng nói không gặp."

"Em ấy ngay cả đứng cũng không được, nếu không có người giúp thì làm sao đi đâu được chứ? Chị gọi điện cho em ấy chưa?"

"Gọi rồi nhưng di động để trong phòng bệnh."

"Đã hỏi bên Lục gia chưa?"

"Hỏi rồi, cũng không ai biết. Người Lục gia đang đến đây. Em khi nào quay về?"

"Ngay bây giờ." Cỗ Cách Cách ngắt điện thoại, chửi một tiếng rồi lái xe quay về

***

Khi đến bệnh viện, Lục Liên Thủy, Diệp Mạn Diệp, và cả hai mẹ con Lục Phương Hoa đều đã tới. Cỗ Cách Cách hỏi: "Đã tìm thấy em ấy chưa?"

Cỗ Vân trả lời: "Không thấy, nhưng xem trong băng ghi hình của bệnh viện, thì em ấy bị một người đàn ông đưa đi."

Cỗ Cách Cách buột miệng: "Hình Tứ!"

Cỗ Vân kinh ngạc nói: "Ế, sao em biết? Người đàn ông đó đội mũ đeo khẩu trang, cố ý che mặt, mọi người còn đang đoán xem đó là ai này?"

Cỗ Cách Cách không có thời gian giải thích nhiều, chỉ hỏi Lục Liên Thủy: "Bác trai, vậy giờ phải làm sao đây?"

Lục Liên Thủy trầm giọng nói: "Nếu là Hình Tứ, thì Tiểu Lý sẽ không bị nguy hiểm. Ta biết bọn họ đi đâu."

Cỗ Cách Cách cũng nghĩ ra: "Cục cảnh sát!"

Cỗ Vân đột nhiên nói: "Út, có một chuyện em vẫn chưa biết phải không?"

Cố Cách Cách nghi hoặc hỏi: "Chuyện gì?"

Đầu tiên Cố Vân nhìn thoáng qua những người khác, sau đó mới nói: "Dì Nhã đã thừa nhận tai nạn xe là do dì ấy sắp xếp mọi chuyện."

"Cái gì?!" Cố Cách Cách sợ tới mức giật lùi về một bước, Cố Vân vội vàng đỡ lấy cô.

Sắc mặt Cố Cách Cách tái nhợt, đầu lắc như trống bỏi nói: "Không có khả năng. Dì yêu Miêu Tư Lý như vậy, không bao giờ dì ấy làm ra việc đó. Miêu Tư Lý biết chuyện này chưa?"

Cố Vân nói: "Nếu như em nói người kia là Hình Tứ, và bọn họ đi đến cục cảnh sát, thì chắc em ấy biết rồi."

"Vậy còn ở đây làm gì nữa?" Cố Cách Cách nói xong liền đi ra ngoài. Khi bước qua chỗ Lục Phương Hoa, dừng lại, nhìn đầy lạnh băng hỏi: "Nghe nói bà báo cảnh sát?"

Sắc mặt Lục Phương Hoa không đổi, cũng không phủ nhận nói: "Không sai."

Cố Cách Cách không biết Lục Phương Hoa và Miêu Nhã có ân oán gì, nhưng khá chắc chắn việc này có liên quan tới số gia sản kia. Vì thế mà một nhà tranh giành thành như vậy, thực sự không còn gì để nói, chỉ bỏ lại một câu: "Một đám thần kinh." rồi rời khỏi phòng bệnh.

Lục Liên Thủy cũng liếc Lục Phương Hoa một cái, nhưng không tỏ thái độ gì, chấp tay sau lưng đi ra ngoài, những người khác cũng theo sau.

CÁCH CÁCH GIÁ LÂM

Lạc Khuynh
dtv-ebook.com

Chương 99

Khi nhìn thấy Miêu Tư Lý ng ẫ xe lăn đến, Miêu Nhã cũng không quá kinh ngạc, bình tĩnh ng ẫ xuống đối diện cô, mỉm cười hỏi: "Cách Cách đưa con đến à?"

Miêu Tư Lý thấy bà dù vẫn mặc trang phục khi tham gia buổi họp báo, nhưng trên mặt đã không còn vẻ sáng rọi giống trong TV, mà có chút ti ều tụy, nước mắt cô lập tức rơi xuống: "Mẹ, con nghe hết r ẫ."

Miêu Nhã cười: "Nếu đám cảnh sát kia có tốc độ đi ều tra phá án nhanh như tốc độ họ tranh công, thì an ninh của xã hội này đã tốt hơn rất nhi ều."

Miêu Tư Lý hỏi: "Vì sao mẹ lại làm vậy?"

Miêu Nhã ngưng lại nụ cười trào phúng, vì còn cách một chiếc bàn dài, nên bà không thể với tới tay cô, chỉ nhìn cô r ẫ nói: "Đó là mẹ thiếu con."

"Thiếu con?" Miêu Tư Lý giống như nghe được một câu chuyện cười, bèn cười lên ha hả, sau đó v ẫ xe lăn nói, "Cái này sao?"

"Thực tế chỉ là thương ngoài da, mẹ biết chừng mực chứ." Miêu Nhã dừng một chút nói tiếp, "So với thứ con sẽ có được, từng đó không đáng gì."

Miêu Tư Lý gạt lệ trên mặt, tức giận nói: "Con sẽ có được cái gì? Một người bố à? Hay công ty của ông ta?"

Miêu Nhã không nói gì chỉ xua tay một cái.

Đáng tiếc vì chân bị thương, chứ nếu không dù có đại nghịch bất đạo, Miêu Tư Lý cũng muốn đi qua cho mẹ cô một bạt tai: "Con bị thương cũng

không đáng gì. Còn mẹ? Tự do của mẹ thì sao? Con có hỏi rồi, cố ý gây thương tích ít nhất cũng phải ngồi ba năm tù. Chẳng lẽ mẹ muốn cả đời này làm lương tâm con cắn rứt sao? Đầu nói sinh con ra là mang nợ, con mới là người nợ mà. Mẹ nói mẹ thiếu con nhưng thực tế là con thiếu mẹ mới đúng!"

Giọng Miêu Nhã mềm nhẹ: "Tiểu Lý, mẹ cũng chỉ bị bắt buộc, xuống tay trước được lợi, xuống tay sau gặp họa thôi. Nếu không làm như vậy, con sẽ chẳng được gì. Mẹ chỉ ngồi tù vài năm, cũng đáng giá."

Miêu Tư Lý nén lại lửa giận, dịu giọng hỏi: "Mẹ, nói cho con biết đi. Rốt cuộc cả nửa đời mẹ đang theo đuổi đi đâu gì? Sự nghiệp ư? MUMU như ngày hôm nay cũng có một nửa công lao của mẹ, hẳn mẹ đã sớm hưởng thụ qua cảm giác thành công chứ? Hay vì tiền tài? Vài năm qua, số bữa tiệc mẹ tham gia đếm không xuể, sinh hoạt có thể nói là lãng phí xa hoa, ăn mặc ngủ nghỉ cũng là tốt nhất, hơn rất nhiều so với đám bạn của mẹ. Lúc mẹ thắng các bà ấy, con cũng đâu thấy mẹ có chút vui vẻ gì. Được rồi, đó là bên ngoài, chúng ta nói đến bên trong. Là tình yêu? Giả như trước kia, mẹ yêu thương ông ta đến không thể thoát ra, nên mới cam tâm tình nguyện làm tình nhân của ông. Vậy bây giờ xem như mây mờ trắng tỏ, nhưng mẹ cũng đâu muốn thứ này. Tình thân à? Mẹ vẫn nói mẹ yêu con, làm tất cả điều vì con, nhưng mẹ có bao giờ hỏi, đi đâu con thực sự muốn là gì hay không? Mẹ liều mạng cướp về thứ con không cần, đó cũng chỉ là ý muốn của riêng mình mẹ. Con không muốn thừa nhận, nhưng không thể không thừa nhận. Mẹ là mẹ của con, hai chúng ta sống nương tựa vào nhau nhiều năm như vậy, nhưng con chưa khi nào biết trong lòng mẹ suy nghĩ đi đâu gì? Có lẽ đưa làm con gái như con quá thất bại, ngay cả mẹ mình muốn gì cũng không biết. Mẹ, lúc này có thể nói cho con biết không? Thứ mẹ thực sự muốn là gì?"

Miêu Nhã yên lặng nghe hết lời cô nói, nhìn cô một lúc lâu: "Con gái, mẹ chỉ có thể nói cho con biết. Đi đâu mình không chiếm được vĩnh viễn là thứ tốt nhất. Thứ mẹ truy đuổi chính là thứ không thể chiếm được và khiêu chiến để chiếm lấy nó là niềm vui lớn nhất đời mẹ."

Miêu Tư Lý thất vọng nói: "Ngay cả đến bây giờ, mẹ cũng chỉ nói cho con biết những thứ linh tinh ấy sao?"

"Đừng hỏi nhiều như vậy. Tóm lại, mẹ chỉ muốn nói cho con biết, mẹ không hối hận những việc mẹ đã làm." Miêu Nhã nhìn cô đau lòng nói: "Vết thương trên người con chưa lành, quay về bệnh viện đi."

"Con sẽ nghĩ cách đưa mẹ ra khỏi đây."

"Đừng nhọc lòng như thế, mẹ đã nhận tội rồi."

Miêu Tư Lý lắc đầu nói: "Cho dù có tuyên án, con cũng không tin mẹ sẽ hạ độc thủ với con."

Miêu Nhã thản nhiên nói: "Tin hay không đều là sự thật. Con gọi Cách Cách vào đây, mẹ có mấy lời muốn nói với con bé."

Miêu Tư Lý nói: "Không phải chị ấy đưa con đến."

"Là ai?" Miêu Nhã hỏi.

"Chú Tứ."

"Cái gì?" Miêu Nhã đứng bật dậy, trên mặt nháy mắt đã không còn huyết sắc.

Nữ cảnh sát đứng trông coi bên ngoài thấy Miêu Nhã đột nhiên có cảm xúc lớn như vậy, vội vàng mở cửa chạy vào, ấn bà xuống ghế: "Ngồi xuống, hai người còn năm phút nữa."

Miêu Nhã cầm lấy cánh tay nữ cảnh sát hỏi: "Xin hỏi người đàn ông vừa đưa con tôi tới còn ở bên ngoài không?"

Nữ cảnh sát nói: "Đi rồi."

Miêu Nhã nghe cô nói vậy, lập tức thở phào nhẹ nhõm: "Vậy là tốt rồi."

Tuy nhiên nữ cảnh sát còn nói thêm một câu: "Nhưng hình như ông ta đi về phía phòng cảnh sát bên trong."

Miêu Nhã kích động đứng dậy: "Anh vào đó làm gì?"

Nữ cảnh sát nghi hoặc nhìn bà: "Làm sao tôi biết?"

Miêu Tư Lý ở đối diện dường như đoán được một ít.

Miêu Nhã quay đầu nói với Miêu Tư Lý: "Tiểu Lý, con nhanh đi tìm chú Tứ rồi kéo chú ấy rời khỏi đây đi."

Miêu Tư Lý hỏi: "Mẹ, chuyện này có liên quan đến chú Tứ phải không?"

Miêu Nhã nhìn chiếc xe lăn dưới thân Miêu Tư Lý, vẻ mặt liên tục biến đổi, cuối cùng suy sụp ngã xuống ghế, không nói một lời nào nữa.

***

Sự tình thực sự rối rắm.

Khi Cố Cách Cách và mọi người vội vã chạy tới, không những gặp được Miêu Tư Lý, mà còn thấy cả Miêu Nhã. Miêu Nhã đã không còn xuất hiện trước mặt mọi người với thân phận phạm nhân, mà nét mặt tỏa sáng hệt như một con phượng hoàng. Đương nhiên chỉ có Miêu Tư Lý biết, chôn giấu dưới đáy mắt bà là sự cô đơn và ưu thương.

Đầu tiên, Miêu Nhã dịu dàng nói với Lục Liên Thủy: "Đã làm anh lo lắng."

Lục Liên Thủy hiếm khi ở nơi công cộng ôm lấy bà, nói: "Em không việc gì là tốt rồi."

Miêu Nhã đến trước mặt Lục Phương Hoa, cười thật tao nhã nói: "Đã khiến chị thất vọng, xin lỗi nha."

Lục Phương Hoa đáp lại bằng một nụ cười thản nhiên.

Miêu Nhã cũng cười chào hỏi những người khác.

Tất cả mọi người hết như đã thỏa thuận, không ai hỏi vì sao Miêu Nhã có thể ra ngoài nhanh đến vậy? Nhưng đều có thể chắc chắn một điểm, việc này có liên quan tới Hình Tứ, bởi vì ông đã đi tự thú.

Sau một lúc trò chuyện, Miêu Nhã vỗ tay nói: "Tôi biết trong lòng mọi người đều có nghi vấn, nhưng đây không phải là nơi để trò chuyện. Đi thôi, trở về nhà rồi tôi sẽ giải thích với mọi người."

Nhưng trước khi lên xe, Cố Cách Cách lại nói với Miêu Tư Lý: "Tôi sẽ không đi."

Miêu Tư Lý kinh ngạc hỏi: "Vì sao?"

Cố Cách Cách đáp: "Tôi hơi mệt, muốn về nhà nghỉ ngơi một chút."

Miêu Tư Lý thấy trên mặt cô quả thật tràn đầy vẻ mệt mỏi, nhưng biết đó chưa phải là nguyên nhân chính, trong lòng chợt căng thẳng, gắt gao nắm lấy tay cô: "Em đi cùng chị, em sẽ kể cho chị tất cả mọi việc."

Cố Cách Cách rút tay về, thản nhiên nói: "Không cần, đây là việc nhà của em, tôi không muốn tham dự, chỉ cần biết em bình an là được rồi."

Lúc này Miêu Tư Lý càng thêm xác định, Cố Cách Cách đang tức giận, hơn nữa cũng biết vì sao Cố Cách Cách như vậy? Nếu đổi lại là cô, ắt hẳn cô cũng tức giận, ai có thể chịu nổi một cuộc sống giống như guồng xoay, hoàn toàn không biết tiếp theo sẽ là niềm vui hay nỗi buồn, ngày ngày đều sống trong lo sợ? Sức chịu đựng của con người chỉ có hạn, mà trong vô ý, cô lại làm Cố Cách Cách cạn kiệt sức chịu đựng này. Cô biết trước khi Cố Cách Cách đến, chắc chắn đã rất lo lắng hãi hùng, cuối cùng khi đến lại thấy mọi chuyện như ma thuật, chẳng những cô không có việc gì mà ngay cả mẹ cô cũng bình an. Nhưng dù như vậy, thì tiếp theo sẽ thế nào? Liệu có phải còn đi đâu đáng sợ hơn đang chờ hay không? Cố Cách Cách đã không chịu nổi những kích thích ấy, cô mệt mỏi rồi, hơn nữa những chuyện đó vốn cũng không liên quan tới cô, chỉ bởi vì có người cô yêu trong đó nên cô mới bất đắc dĩ phải tham gia, đương nhiên cô cũng có quyền bỏ mặc.

Miêu Tư Lý nhìn Cố Cách Cách xoay người rời đi, gần như không chút do dự, liền "Ồi!" một tiếng ngã khỏi xe lăn.

Sự chú ý của mọi người đều bị thu hút về phía đó. Cố Cách Cách ở gần nhất nhưng lại không quay đầu, bởi vì cô biết Miêu Tư Lý đang cố ý, thậm chí đã sớm đoán được việc này sẽ xảy ra. Nhưng sự do dự đó cũng chỉ giằng co vài giây đồng hồ, cô quay người, ngã xuống, ôm lấy Miêu Tư Lý, nước mắt tràn trên mặt, tức giận nói: "Em làm gì vậy?"

Miêu Tư Lý cười, nhưng vì miệng vết thương đau quá nên nụ cười có chút khó coi, ngay cả âm thanh cũng run rẩy: "Nếu không làm vậy, em sẽ không thể giữ chị lại."

Cố Cách Cách thật muốn bỏ cô mà đi, nhưng tay lại càng siết chặt thêm, tức giận nói: "Tôi có nói đi rồi không trở lại sao?"

Miêu Tư Lý có chút ủy khuất nói: "Trước kia chị cũng không nói, nhưng lại nhẫn tâm bỏ em năm năm. Em không dám mạo hiểm nữa, chúng ta không thể có bất cứ hiểu lầm nào, em nhất định phải giải thích rõ ràng với chị."

Mọi người đã vây quanh tới, Cố Cách Cách cũng không muốn nhiều lời, cùng Miêu Nhã nâng Miêu Tư Lý dậy: "Để con đưa Miêu Tư Lý về bệnh viện."

Miêu Nhã nói: "Để ta đi cùng cả hai."

Cố Cách Cách còn chưa trả lời, Miêu Tư Lý đã cướp lời: "Không cần, có Cố Cách Cách đi cùng con là được rồi. Mẹ về trước tắm rửa đi, tẩy sạch mọi xui xẻo."

Miêu Nhã đoán được cả hai chắc có chuyện, nên chỉ hỏi Cố Cách Cách: "Một mình được chứ?"

Cố Cách Cách nói: "Không thành vấn đề"

Miêu Nhã không miễn cưỡng nữa, nhờ Diệp Mạn Diệp lái xe đưa cả hai về bệnh viện.

***

Sau khi lên xe, Cố Cách Cách mới hung tợn nói: "Miêu Tư Lý, tôi cảnh cáo em, lần sau còn làm vậy nữa, tôi sẽ thực sự mặc kệ em đấy."

Miêu Tư Lý lè lưỡi, sau đó không để ý tới Diệp Mạn Diệp và Cố Vân còn ngồi phía trước, lập tức hôn lên môi cô, làm Cố Cách Cách muốn đẩy ra cũng không đẩy được.

"Em Út của em thật nồng nhiệt!" Diệp Mạn Diệp cười nói với Cố Vân.

"Chị nhìn sao hay vậy? Rõ ràng là Miêu Tư Lý nhào lên trước mà." Cố Vân nói xong, còn nghiêm túc hỏi Diệp Mạn Diệp, "Nhào vào người ta vô cùng thành thạo luôn ấy. Mà chị nói thử xem, em ấy bị thương thật hay giả vậy?"

Diệp Mạn Diệp cũng nghiêm túc trả lời: "Đương nhiên là bị thương thật, nhưng chỉ có vết thương ở tay và đùi, chắc không ảnh hưởng đến kiss."

Cố Vân gật đầu: "Cũng phải, đúng là không ảnh hưởng tới hôn môi, cũng không ảnh hưởng tới chuyện để ý để tứ trước mặt chúng ta nữa. Nhưng biểu hiện đói khát như vậy, chắc chắn, thực sự là thời thế đổi thay."

Diệp Mạn Diệp giải thích: "Có thể vì lần trước cả hai thấy được chúng ta hôn môi, trong lòng bức rứt khó chịu nên giờ trình diễn đáp trả."

Cố Vân tỉnh ngộ: "À, thì ra là thế."

Cố Cách Cách và Miêu Tư Lý: "..."

CÁCH CÁCH GIÁ LÂM

Lạc Khuynh
dtv-ebook.com

Chương 100

Thật ra đây là câu chuyện phức tạp về hai người đàn ông và hai người phụ nữ.

Khi Miêu Tư Lý vừa định bắt đầu, Cố Cách Cách đã chặn ngay lại: "Khoan, chờ tôi một chút."

Đầu tiên Cố Cách Cách mở giường đơn ra, sau đó kéo chiếc bàn Miêu Tư Lý hay dùng ăn cơm đến trước giường, rồi lấy ra một gói hạt dưa, xoài khô, cùng ô mai hay thịt bò gì đó, sắp xếp lên một cái khay, cuối cùng pha một ly trà nhài thơm lừng. Sau khi chắc chắn đã đặt ở vị trí Miêu Tư Lý không thể với tay tới, cô mới ngẩng lên giường, vắt chéo chân nói: "Em có thể bắt đầu rồi đấy."

Miêu Tư Lý: "..."

Cố Cách Cách nhìn bộ dạng không thể cất được lời nào của cô, đặc biệt hiên lành nói: "Bác sĩ dặn em không được ăn linh tinh."

Miêu Tư Lý liếc cô một cái xem thường: "Ít nhất cũng phải pha cho em một chén trà chứ? Việc tốn nước miếng vậy mà."

Sau khi tất cả đã chuẩn bị xong, vẻ mặt Miêu Tư Lý đầy mất mát, giọng trầm thấp nói: "Chú Tư lần này đi vào trong đó, chỉ sợ phải ở tận tám đến mười năm."

"Chắc chắn là ông ta không?" Cố Cách Cách không quen Hình Tư nên không hề có cảm xúc gì, việc ông có vào tù hay không cũng không ảnh hưởng đến cô, thậm chí cô còn thầm trách ông đã gây thương tích cho Miêu Tư Lý.

Miêu Tư Lý gật đầu.

Cố Cách Cách hỏi: "Cho dù ông ta có làm thật, cũng đâu đến mức phải chịu án nặng vậy?"

"Chú ấy đã có tiền án, lần này coi như là tái phạm, sẽ bị phạt nặng thêm."

Thế này thì Cố Cách Cách còn hiểu được: "Mẹ em tự nguyện vì ông ta mà gánh tội thay, còn ông lại đi tự thú để cứu dì? Không cần nói cũng biết ông ta làm tất cả đều vì mẹ em."

Miêu Tư Lý nói: "Hôm nay em cũng mới biết, thì ra giữa chú Tư và mẹ có rất nhiều liên quan, không chỉ có hai người họ, còn có cả bố và cô em nữa."

Cố Cách Cách buột miệng: "Tình tay bốn?"

"Không phức tạp như vậy. Bốn họ không cùng một lúc mà là theo trình tự trước sau."

Cố Cách Cách: "..."

Miêu Tư Lý thấy Cố Cách Cách ngẩng khá xa, trong lòng cảm thấy không vui, liền nói: "Chị ngẩng lại gần đây đi."

Cố Cách Cách biết cô gặp chuyện như vậy trong lòng chắc rất khó chịu, nên cũng không phản đối, đứng dậy xuống giường.

Miêu Tư Lý nói: "Đem cả cái khay đó lại đây nữa."

Cố Cách Cách lại nhắc nhở: "Bác sĩ dặn..."

Miêu Tư Lý không đợi cô đồng dài đã ngắt lời: "Yên tâm, em không ăn linh tinh đâu." dừng một chút, "Nếu có thì em chỉ ăn đậu hũ."

Cố Cách Cách: "..."

Đợi cho Cỗ Cách Cách ng ồi xuống, Miêu Tư Lý mới nói: "Cỗ Cách Cách, tâm tình em lúc này có chút không tốt, chị an ủi em đi."

Cỗ Cách Cách thật muốn đánh cho cô một cái. Đúng là quá nhiều sự! Nhưng nhìn cảm xúc Miêu Tư Lý quả thật không tốt, mới đành thôi. Duỗi tay kéo đầu cô lại, xoa xoa tóc, đến khi tóc Miêu Tư Lý đã bị xoa thành đồng cỏ, Cỗ Cách Cách mới hi ền từ nói: "Bé yêu, đừng quá buồn, có chị ở đây." Nói xong không chút lưu tình đẩy đầu Miêu Tư Lý ra, "Đủ r ồi."

Miêu Tư Lý: "...". Cọ cọ lên vai cô làm nũng, nói: "Chưa đủ mà."

Cuối cùng Cỗ Cách Cách nghiêm mặt: "Em có thôi ngay đi không?"

"Được r ồi." Miêu Tư Lý lập tức ng ồi thẳng dậy, "Chú Tư là mối tình đầu của mẹ, còn là kiều thanh mai trúc mã."

Cỗ Cách Cách không nhin được bật cười thành tiếng.

Miêu Tư Lý nhú mày, không vui hỏi: "Chị cười gì?"

Cỗ Cách Cách vội vàng ngưng lại: "Tôi cứ nghĩ, nhiều nhất là Hình Tư yêu th ần mẹ em, chứ không nghĩ hai người ấy thực sự từng có tình cảm với nhau."

Miêu Tư Lý thở dài: "Nếu phân tích chi li cũng có thể coi là vậy. Mẹ nói lúc đó còn nhỏ, căn bản không hiểu tình yêu là gì. Sau khi tốt nghiệp trung học, chú Tư đã đi nhập ngũ, từ đó hai người bị mất liên lạc."

Cỗ Cách Cách hỏi: "Thế sau này hai người họ làm thế nào gặp lại nhau? Khoan, khoan, để tôi đoán. Em từng nói chú Tư là vệ sĩ của bố em, r ồi sau mới đi theo mẹ em phải không? Lúc chú Tư đi theo bố em, thì biết được cô em, hơn nữa còn yêu cô em. Mẹ em nhìn thấy mối tình đầu của mình cũng tức là chú Tư của em ở bên cô em, vì trả thù chú Tư của em nên mẹ em mới ở cùng bố em. Đến khi bố mẹ em đã ở bên nhau, lúc này chú Tư mới phát hiện ông ta vẫn còn yêu mẹ em, vì vậy li ền chia tay với cô em, tưởng có thể có được trái tim mẹ em lần nữa, đáng tiếc mẹ em đã yêu bố em, nên dù chú Tư của em có chia tay với cô em cũng không thể nào quay

lại với mẹ em được nữa. Chú Tứ của em đã yêu cu ồng đại, li ền yên lặng chờ đợi mẹ em suốt hai mươi mấy năm. Cô em vì bị chú Tứ của em vứt bỏ, trong lúc thương tâm đã tức giận bỏ nhà đi tha hương, nhưng qua hai mươi mấy năm vẫn không quên được, vì vậy mới mang con trai về báo thù, hoặc là con trai của bà ấy thật ra là con chú Tứ, bà không phải về báo thù mà là về cho con trai nhận cha!" Cố Cách Cách nói một hơi xong, còn không quên bình luận, "Ai da, thực sự là người đa tình từ xưa không thoát khỏi hận, mà cái hận này lại kéo dài vô cùng."

Lúc này trong mắt Miêu Tư Lý đều là những vòng tròn, cô đã sắp bị những câu mẹ em, bố em, cô em, chú Tứ của em của Cố Cách Cách làm cho hôn mê.

Cố Cách Cách xua tay nói: "Được rồi, thật ra tôi cũng muốn hôn mê. Thôi em nói đi."

Miêu Tư Lý nói: "Chuyện mấy người ấy không phức tạp đến mức như chị nói đâu, nhưng cũng không kém là bao, vì thế nghe xong chị không được rớt cảm đấy."

Cố Cách Cách vung tay nói: "Xí, Cố Cách Cách tôi đây còn chuyện kinh ngạc bất ngờ nào chưa nghe nữa? Muốn làm tôi rớt cảm khó lắm đấy. Em nói đi."

Miêu Tư Lý thật cẩn thận nói: "Cô em không phải có tình cảm với chú Tứ, mà thật ra là với mẹ em..."

Cố Cách Cách còn chưa nghe cô nói hết, hai tay đã lập tức đỡ cằm, không thể tin nổi nhìn cô: "Mẹ em cũng thích phụ nữ?"

Miêu Tư Lý gật đầu: "Nhưng nghe mẹ em nói, dường như giờ mẹ rất không thích cô em."

Cố Cách Cách nheo mắt, vẻ mặt sâu xa: "Theo lời em nói, hóa ra cô và mẹ em là một đôi từ yêu thành hận."

Miêu Tư Lý: "...Chị đọc Bách hợp tiểu thuyết nhiều quá thì phải?!"

Cố Cách Cách khôi phục thái độ bình thường: "Xin mời tiếp tục."

Miêu Tư Lý nói: "Năm đó mẹ yêu cô em, còn cô có yêu mẹ không thì em không biết. Sau đó, mẹ được bố coi trọng, cô em vì tác hợp cho bố mà buông tay, còn gả cho người khác rồi đi tha hương. Trước khi đi còn nói với mẹ em rằng bố là người tốt, để mẹ em cứ yên tâm theo bố, còn mẹ cũng nghe lời cô mà từ đó ở bên bố em."

Cố Cách Cách: "...Cái này gọi là gì chứ? So với chuyện tôi soạn còn loạn hơn."

Miêu Tư Lý biết cô nghe không hiểu, cũng không để ý, tiếp tục nói: "Về phần chú Tứ, sau khi xuất ngũ thì theo bố em làm vệ sĩ, còn thay ông ấy ngồi tù ba năm. Lúc sinh em ra, chú ấy mới được thả, bố em rất tin tưởng chú Tứ, nên mới để chú đi theo mẹ em, nhưng bố không biết mẹ và chú Tứ quen biết nhau từ trước, sau này ông có biết hay không thì em không rõ, nhưng có một việc chị đã đoán đúng, đó là trong lòng chú Tứ quả thật luôn có mẹ em, bằng không cũng sẽ không làm ra việc như thế này."

Cố Cách Cách hỏi: "Đây là ý của một mình chú Tứ hay có cả mẹ em tham gia vào?"

Miêu Tư Lý nói: "Từ đầu tới cuối đều là ý của một mình chú Tứ, cả việc trước đó ông đánh người cũng là cố ý. Ngày đó, mẹ nhận được điện thoại của chú Tứ rồi đi gặp, nhưng không hề gặp được chú Tứ, bà đã trúng kế điệu hổ ly sơn."

Cố Cách Cách hừ một tiếng: "Ông ta đúng là rất quan tâm mẹ em."

Miêu Tư Lý hiểu được ý của cô, thở dài nói: "Có thể vì em còn trẻ, gãy chân đứt tay chút cũng sẽ mau lành. Còn mẹ đã có tuổi rồi, xương cốt không chịu được; hơn nữa, một người cũng dễ khống chế hơn."

Cố Cách Cách không ủng hộ: "Ông ta làm em bị thương thành như vậy, mà em còn nói tốt cho ông sao?"

Miêu Tư Lý nói: "Chị cũng thấy đấy. Em bị thương thì bố em mới chịu chính thức nhận em làm con gái. Chú Tứ làm vậy cũng hoàn toàn vì mẹ và em thôi. Sở dĩ mẹ nhận tội thay cũng vì nguyên nhân này, mẹ muốn chú Tứ thoát tội, vì mẹ biết, nếu chú Tứ bị bắt sẽ phải ngồi tù nhiều năm. Mẹ em và chú Tứ cũng từng có tình cảm, nhưng mẹ không nói cho em biết, mà chỉ nói làm vậy để báo đáp những năm qua chú Tứ đã trả giá cho mẹ con em."

"Khoan khoan..." Cố Cách Cách nhớ tới một việc khác, "Cái chết của anh trai em có liên quan tới ông ta không?"

"Anh hai chết thực sự là chuyện ngoài ý muốn, cho dù không phải vô tình thì cũng không thể do chú Tứ làm. Bởi vì lúc xảy ra tai nạn ấy, cả chú Tứ cùng mẹ, và bố em nữa đều đang ở Bangkok."

Cố Cách Cách đưa ra khả năng: "Thuê người thì sao?"

Miêu Tư Lý nói: "Thuê người cần tiền, chú Tứ xuất thân là vệ sĩ, làm sao có nhiều tiền vậy được? Hơn nữa bố em từng dùng rất nhiều cách để dầy vò kẻ gây ra tai nạn kia, nếu là chú Tứ giờ trở lại hẳn đã khai ra hết rồi. Quan trọng, chú Tứ không phải kẻ độc ác; đối với chuyện của em, quả thật chú Tứ cũng lấy ý tưởng từ tai nạn của anh hai em đấy. Chú ấy từng lái xe tăng trong quân ngũ, nên để đi đầu khiển một chiếc xe tải vốn không có gì khó. Vì vậy chú mới dám lái xe đâm em, hơn nữa cam đoan em không việc gì."

Cố Cách Cách tức giận nói: "Bị thương như thế này còn nói là không việc gì?" Cô không có quá nhiều đánh giá về việc này, nhưng mặc kệ thế nào thì ít nhất cũng chứng minh tai nạn xe này không liên quan tới Miêu Nhã. Tảng đá trong lòng cuối cùng cũng được gỡ bỏ, nếu không Miêu Tư Lý sẽ còn phải vất vả đau khổ thế nào? Cảm giác này cô hoàn toàn có thể hiểu được. Nhưng sự tình thực sự đã được giải quyết sao? Cố Cách Cách nhìn Miêu Tư Lý, đưa ra nghi vấn trong lòng, "Trả giá lớn như vậy nhưng liệu có biến khéo hóa vụng hay không? Bố em đâu phải dạng người dễ lừa, hơn nữa tại sao lại là cô em báo cảnh sát?"

Miêu Tư Lý vẻ mặt mờ mịt: "Em cũng không biết."

***

Lục gia.

Lục Liên Thủy vẻ mặt sương băng, nhưng ánh mắt lạnh lùng của ông không đặt trên người Miêu Nhã, mà ở Lục Phương Hoa - em gái ruột của ông: "Hai mẹ con em liệu có phiên khi cho anh một lời giải thích không? Vì sao một người báo cảnh sát bắt Tiểu Nhã, một người lại trả tiền mua video nóng của Tiểu Lý?"

Lục Phương Hoa không trả lời, chỉ nhìn Miêu Nhã, thấy bà đang vô cùng thân thiết ôm Lục Liên Thủy, vẻ mặt rất điềm đạm đáng yêu, nhưng ánh mắt nhìn bà lại không hề che giấu vẻ trào phúng, nháy mắt lập tức hiểu ra.

Miêu Nhã nói: "Liên Thủy à, không sao đâu anh. Bây giờ không phải em vẫn ổn sao? Hơn nữa, nếu không có sự giúp đỡ thần xui quỷ khiến của Văn Hiên, đoạn video tệ hại kia của Tiểu Lý chắc đã bị tung ra ngoài, lúc đó hậu quả thật rất khó tưởng tượng. Chị Phương và Văn Hiên làm vậy đều vì Lục gia, vì cả anh nữa. Có thể trong mắt họ, em chỉ là người ngoài, nhưng không sao, chỉ cần họ coi Tiểu Lý là người một nhà là được."

Lục Liên Thủy cúi đầu nhìn bà: "Em đang trách tôi chỉ nhận Tiểu Lý, chứ không cho em danh phận sao?"

Miêu Nhã cười nói: "Anh nói với truyền thông em là hồng nhan tri kỷ, cách gọi này rất hay, dễ nghe hơn nhiều so với vợ, em rất thích. Hơn nữa, nếu anh thực sự cầu hôn, em sẽ không đồng ý đâu. Người ta nói, một khi đàn ông có được phụ nữ trong tay sẽ không còn coi trọng, nên em muốn giữ mối quan hệ thế này, để anh không hoàn toàn có được em, như vậy trong lòng anh mới luôn nghĩ đến em, không có tâm tư rảnh nghĩ đến người khác."

Lục Liên Thủy nói: "Cuối cùng tôi đã hiểu vì sao qua hai mươi mấy năm tôi vẫn thích em như vậy."

Miêu Nhã cười đầy duyên dáng e lệ, hoàn toàn là bộ dạng cô gái nhỏ tựa vào lòng Lục Liên Thủy, rất có thâm ý nhìn Lục Phương Hoa.

Lục Phương Hoa nhìn hai người ân ân ái ái trước mặt, từ đầu đến cuối không nói một lời, nhưng trong lòng bà liệu có bình tĩnh giống như vẻ bề ngoài này không thì chỉ có một mình bà mới biết được.

CÁCH CÁCH GIÁ LÂM

Lạc Khuynh
dtv-ebook.com

Chương 101

"Hẹn tôi ra ngoài không sợ anh của chị ghen sao? Tôi nhớ rõ có người từng nói, thứ quan trọng nhất cả đời này là không làm tổn thương anh trai người ta. Vì anh trai, mà ngay cả người phụ nữ của mình, người ta cũng sẵn sàng dâng tặng." Miêu Nhã tựa như bạch xà ng ồi tựa trên sô pha bằng da, tay còn c ần một chén trà thơm ngào ngạt, nhưng không uống mà chỉ đặt bên mũi nhẹ nhàng ngửi.

Đây là phòng nghỉ riêng trong một câu lạc bộ, thiết kế rất lịch sự tao nhã.

Cách đó không xa, Lục Phương Hoa cũng hơi tựa vào ghế, dùng ánh mắt khó hiểu lảng lảng nhìn Miêu Nhã, thật lâu sau mới nói: "Rốt cuộc ai mới thực sự là em?"

Miêu Nhã đặt chén trà xuống, nở một nụ cười cực kỳ giả dối: "Nhìn lâu như vậy bộ vẫn chưa có đáp án sao?"

Lục Phương Hoa nhẹ nhàng lắc đầu: "Không có, nếu không phải khuôn mặt em từ trước đến giờ không hề thay đổi, tôi còn nghĩ em là người mà tôi chưa từng quen."

Miêu Nhã chỉnh lại tóc mình, hoặc đó chỉ là hành động kiểm chuyện để làm (Bởi vì mái tóc của bà được búi rất tinh xảo, đến cả tóc mai cũng được cột lại chỉ để lộ ra v ầng trán cao, không có đến một sợi tóc dư thừa): "Cho nên mới nói, lòng người cách xa cái bụng, muốn thấy cũng không thấy được."

Lục Phương Hoa cau mày: "Vậy em nói cho tôi biết, em vốn là người như vậy hay do thời gian biến thành?"

Miêu Nhã cười lạnh: "Chị Phương, thật ra cả hai chúng ta đều hiểu, tôi là người thế nào không quan trọng. Mà quan trọng là tôi đã cho chị cơ hội, kết quả chị lại lần nữa bán đứng tôi."

Lục Phương Hoa hỏi: "Nếu tôi đoán không nhầm, đêm đó em cố ý để tôi nghe được cuộc điện thoại ấy thì phải?"

Miêu Nhã không phủ nhận: "Đúng vậy."

"Mục đích là gì?"

Miêu Nhã châm chọc: "Chị Phương là người thông minh, lẽ nào chị không biết sao?"

Lục Phương Hoa nhẹ nhàng thở dài: "Nếu tôi thật là người thông minh như em nói, thì đã không mắc bẫy của em như vậy."

Miêu Nhã đưa tay chỉnh lại áo: "No, đây là vấn đề lựa chọn chứ không phải trí tuệ. Chị Phương à, trước khi đưa ra quyết định chắc chắn chị đã cân nhắc rất kỹ càng, một bên là con trai, một bên là tình nhân cũ, sau khi cân nhắc chị lựa chọn người trước r ồi."

Lục Phương Hoa nói: "Lựa chọn của tôi không liên quan đến Văn Hiên."

"Thật sao?" Miêu Nhã cười lạnh, "Đến giờ phút này chị còn lừa mình dối người làm gì nữa chứ? Nếu không phải anh Tứ đi tự thú, thì tôi làm sao có cơ hội ngồi đây uống cà phê trong căn phòng tao nhã này với chị?"

Sắc mặt Lục Phương Hoa trầm xuống: "Vì sao em thay Hình Tứ nhận tội, em yêu anh ta sao?"

Miêu Nhã không trả lời, chân đã không còn mang giày cao gót, đứng dậy bước trên thảm, tới trước mặt Lục Phương Hoa, từ trên cao nhìn bà: "Lúc trước chị hỏi tôi có yêu anh hai chị không? Bây giờ chị lại hỏi tôi có yêu anh Tứ không? Vì sao chị không hỏi tôi, có còn yêu chị không?"

Lục Phương Hoa rõ ràng bị chấn động, nhưng rất nhanh khôi phục lại nụ cười thanh nhả: "Em hận tôi như vậy, làm sao có thể yêu tôi?"

"Chị nhậ̣m r ấ." Miêu Nhã phủ nhận.

Trong mắt Lục Phương Hoa đầy nghi vấn: "Sao?"

Miêu Nhã nâng cằm bà, lạnh băng nói: "Ngay cả hận cũng không còn, trong lòng tôi, chị chẳng là gì hết."

Sau khi nghe câu trả lời ấy, khuôn mặt vẫn luôn bình tĩnh của Lục Phương Hoa lại nở nụ cười: "Nhã nhi, bộ dạng lúc em nói dối vẫn không hề thay đổi. Nếu thật không là gì, vì sao em phải trăm phương nghìn kế đặt bẫy tôi?"

Miêu Nhã buông bà ra, hừ lạnh: "Tôi chỉ thử nghiệm chút xem, trong lòng chị còn có tôi hay không? Thật không ngờ chị có thể nhẫn tâm báo cảnh sát đến bắt tôi cơ đấy."

Lục Phương Hoa hơi nhún vai: "Được r ấ, tôi thừa nhận tôi vì con mình."

Rõ ràng biết sẽ là đáp án này, nhưng khi nghe thấy từ chính miệng Lục Phương Hoa nói ra, ngọn lửa phẫn nộ trong lòng Miêu Nhã lập tức bùng lên, giận dữ nói: "Hai mươi năm trước, vì tình anh em, chị tặng tôi cho anh mình. Hai mươi năm sau, vì tình mẫu tử, chị đưa tôi vào nhà giam. Lục Phương Hoa, chị có cần độc ác đến vậy không? Có cần tuyệt tình như vậy không?"

Lục Phương Hoa nở một nụ cười chua xót: "Đáng tiếc, tôi lại luôn là kẻ bại trận. Hai mươi năm trước, tặng em cho anh ấy, kết quả giúp em và anh tôi có một kết quả tốt đẹp. Hai mươi năm sau, tưởng có thể đưa em vào nhà giam, kết quả lại đưa rắc rối đến cho con tôi. Đây có phải gọi là ác giả ác báo không?"

Miêu Nhã k ề mặt đến gần, khuôn mặt trầm tĩnh sắc sảo, tràn đầy ý nhị, đồng thời viết hai chữ Tuyệt Tình thật to trên đấy. Đáng nhẽ bà phải oán

hận người này, nhưng không hiểu vì sao trong đầu bà chỉ toàn vang lên một bài hát, mà vào buổi tối trước khi xa rời hai mươi năm trước, Lục Phương Hoa đã hát bên tai bà. Tuy đã qua rất nhiều năm, nhưng bà vẫn nhớ giọng nói nhẹ nhàng mê người ấy.

♪ Nếu không gặp em, tôi không biết phải làm gì.

Mỗi ngày trôi qua tẻ nhạt, cuộc sống không có chút ý nghĩa.

Cần phải tìm ra một người, để cùng ngắm nhìn những ngày bình thường trôi qua.

Liệu em có biết hay không? Tình yêu ngọt ngào như mật.

Dù thời gian có trôi qua mau, tôi cũng chỉ yêu mình em.

Được ở bên em, cảm nhận từng hơi thở của em.

Cuộc sống có bao nhiêu, để gặp được người tri kỷ.

Dù cho cuộc sống có ngăn lại tôi cũng không tiếc nuối, cho nên xin em đừng rời xa tôi.

Ngoài em ra, tôi không thể cảm nhận điều gì còn ý nghĩa. ♪

Miêu Nhã nâng tay, sau một chút do dự, lướt ngón tay lên đôi môi căng mọng mằm mại của Lục Phương Hoa, dịu dàng nói: "Con gái của tôi có hỏi "Rốt cuộc cả nửa đời mẹ đang theo đuổi điều gì?" Tôi nói với con bé "Điều mình không chiếm được vĩnh viễn là thứ tốt nhất. Thứ mẹ truy đuổi chính là thứ không thể chiếm được." Mà chị, Lục Phương Hoa, chính là điều Miêu Nhã tôi coi là thứ vĩnh viễn không chiếm được kia." Nói xong, cúi xuống hôn lên môi bà.

Từ nơi xa xăm lại vang lên một khúc hát:

♪ Dù thời gian có trôi qua mau, tôi cũng chỉ yêu mình em... ♪

Trong khoảng thời gian của nư hôn này, Miêu Nhã nhớ lại từng khoảnh khắc trải qua cùng Lục Phương Hoa. Tình cảm khắc cốt ghi tâm, tình yêu say đắm của bà, lẫn sự hận thù r ỡ cả tưởng niệm, cũng như sự đoạn tuyệt... Có lẽ tất cả đều là ý trời. Lục Phương Hoa ơi Lục Phương Hoa, đoạn tình cảm này diễn ra trong những năm tháng đẹp nhất của cả hai, và cũng tàn lụi ngay chính những năm tháng đẹp nhất ấy.

Ngay khoảnh khắc rời khỏi đôi môi đó, Miêu Nhã đóng lại cánh cửa ký ức, nở nụ cười lạnh băng, tựa như con rắn đang phun nọc độc, nói lời vô tình: "Thật nhảm chán!"

Hai mươi năm trước, Lục Phương Hoa để lại cho bà một bóng lưng vô tình, hôm nay bà xoay người bước đi, kiêu hãnh trả lại cho Lục Phương Hoa sự vô tình ngày ấy.

Nghe được tiếng đóng s ầm cửa, Lục Phương Hoa mới h ồi phục tinh thần lại, trên đầu gối còn lưu lại mùi hương đó, mà người đã không còn thấy đâu. Nhìn cánh cửa gỗ nặng nề, bà l ần b ần: "Nhã nhi, nguyên nhân lớn nhất khiến tôi báo cảnh sát, chính là vì hình ảnh em và anh trai tôi ở bên nhau thực sự rất ngứa mắt."

Trong đầu Lục Phương Hoa cũng vang một khúc hát:

♪ Cuộc đời có bao nhiêu buồn cười?

Nhảm chán nhất là si tình, và cả bệnh sĩ diện... ♪

***

Ngày phán xử Hình Tứ, Miêu Tư Lý không để ý đến sự phản đối của Miêu Nhã, kiên quyết ng ồi xe lăn tới dự thẩm. Đương nhiên Cố Cách Cách cũng đi theo. Hình Tứ thành khẩn khai nhận toàn bộ quá trình, còn khai rằng đã gọi điện cho 120 trước đó, ch ả trách ngày đó xe cứu thương tới hiện trường quá kịp thời.

Vì trong quá trình đi ều tra Hình Tứ đã đến tự thú, cùng thái độ thành khẩn của ông, nên quan tòa chỉ phán ông tội cố ý gây thương tích, gây ra

vết thương nặng cho người bị hại, kết tội bốn năm tù giam.

Lúc Hình Tứ bị hai cảnh sát áp giải đi ngang qua xe lăn của Miêu Tư Lý, ông đã dừng lại, vẻ mặt đầy áy náy nói: "Cô chủ, thật xin lỗi."

Miêu Tư Lý trong mắt ngấn lệ: "Chú Tứ, cháu không trách chú."

Hình Tứ mỉm cười gật đầu, quay nhìn Miêu Nhã, chần chờ một lúc mới nói: "Chị Miêu, tôi có thể ôm chị một lần được không?"

Miêu Nhã không chút do dự tiến lên phía trước, kiễng chân ôm lấy ông: "Anh Tứ."

Hình Tứ lập tức thẳng lưng, trong mắt tràn đầy dịu dàng hỏi: "Còn nhớ tên thật của tôi không?"

Miêu Nhã buông ông ra, nhìn thẳng ông chậm rãi nói: "Hình H ồng Đào."

Trên mặt Hình Tứ lộ vẻ xúc động, có chút nghẹn ngào nói: "Cảm ơn và bảo trọng."

Trên đường về, Miêu Tư Lý hỏi Miêu Nhã: "Vì sao chú Tứ hỏi mẹ có nhớ tên chú không?"

Miêu Nhã vẫn ng ồi yên ngắm nhìn cảnh vật đang lướt như bay qua cửa sổ, thản nhiên nói: "Hình Tứ là tài xế của mẹ, còn Hình H ồng Đào là người từng có một đoạn tình cảm ngây ngô với mẹ."

Miêu Tư Lý và Cố Cách Cách liếc nhau yên lặng không nói gì nữa.

Lúc xe đến bệnh viện, Miêu Tư Lý lại hỏi: "Nghe nói cô sắp rời đi?"

Khuôn mặt đang ưu thương của Miêu Nhã trong nháy mắt li ền trở nên lạnh lùng, không trả lời mà lập tức xuống xe, thậm chí còn không giúp Cố Cách Cách đỡ Miêu Tư Lý xuống, đi thẳng đến cửa bệnh viện.

May là có tài xế taxi nhiệt tình giúp đỡ Cố Cách Cách.

Cố Cách Cách vừa đẩy xe lăn, vừa thàn oán thán: "Mẹ em sao lại trở mặt nhanh thế?"

Miêu Tư Lý nói: "Chắc là tâm tình không tốt."

"Nhìn vậy là biết chú Tư và cô em trong lòng dè, ai nặng ai nhẹ rồi đấy."

Miêu Tư Lý nhếch miệng: "Đừng bận tâm, một người ng ỏi tù, một người sắp đi, tình tay bốn chỉ còn lại bố em, không cần phải lo lắng."

Cố Cách Cách cười nói: "Miêu Tư Lý, mị lực của mẹ em thật lớn nha, đến từng tuổi này rồi mà còn bị người tranh kẻ cướp."

Miêu Tư Lý quay đầu, bất mãn nhìn cô nói: "Người theo đuổi em cũng xếp hàng dài, chị không thấy sao?"

Cố Cách Cách cũng phối hợp rướn người, hết nhìn đông lại nhìn tây hỏi: "Ở đâu nào?"

Về mặt Miêu Tư Lý oán hận: "Bọn họ vừa thấy bên cạnh em có một người đàn bà chanh chua và độc phụ rồi, nên đã sợ chạy mất dép."

Cố Cách Cách không chút tức giận, còn cười nói: "Vâng, tôi là người đàn bà chanh chua, là độc phụ. Còn em là thụ đấy, Miêu tiểu thụ bé yêu à."

Miêu Tư Lý rùng mình một cái, cười đáp: "Nói giỡn với chị thôi, làm chi lại tưởng thật."

Hai cô cười cười đùa đùa trở lại phòng bệnh. Miêu Nhã đã đợi được một lúc lâu, thấy cả hai quay lại liền nói sẽ đi về trước.

Bước tới cửa, bà mới quay đầu lại nói: "Tiểu Lý, có chuyện mẹ quên chưa nói với con, Cao Ngôn giờ đang ở trại cai nghiện."

CÁCH CÁCH GIÁ LÂM

Lạc Khuynh
dtv-ebook.com

Chương 102

Miêu Tư Lý tìm thấy Cao Ngôn ở phòng đọc sách trong trại cai nghiện.

Cao Ngôn mặc một bộ đồng phục rộng thùng thình màu trắng đơn giản, mái tóc dài buộc lên kiểu đuôi ngựa, tay cầm một cuốn sách ngẩng đầu dựa bên cửa sổ, ánh mặt trời xuyên qua tấm kính chiếu lên người, làm cô ta nhìn thật thanh khiết, sạch sẽ và ấm áp. Giờ phút này trông cô ta không giống một đại minh tinh chói sáng, mà chỉ như một sinh viên ngây ngô đang chờ đợi một cuộc gặp gỡ bất ngờ.

Chỉ đến khi ánh sáng trên trang sách bị che khuất, Cao Ngôn mới ngừng đầu, nhìn thấy Miêu Tư Lý đang đứng trước mặt, bằng gạc trên khuôn mặt không chút ảnh hưởng tới vẻ đẹp của cô, đôi mắt mỉm cười tràn đầy thiện ý. Đột nhiên cô ta phát hiện, từ nhỏ đến lớn mỗi lần hai người cãi nhau, đầu là Miêu Tư Lý gạt bỏ lòng tự trọng đến làm lạnh trước, còn cô ta thì như một đứa trẻ hư được nuông chiều, càng ngày càng lấn tới không hề có điểm dừng lại.

Cao Ngôn nghiêng người, thoáng nhìn qua chân Miêu Tư Lý nói: "Cậu có thể đi lại rồi sao?"

Miêu Tư Lý gật đầu: "Ừ, nhưng không đi xa được, xe lăn để ở bên ngoài." Nói xong cô ngẩng xuống phía đối diện.

"Còn mặt thì sao?" Cao Ngôn lại hỏi.

Miêu Tư Lý sờ lên miềng băng: "Cũng nhanh thôi." Nhìn thấy trong đáy mắt Cao Ngôn có sự lo lắng, liền nói thêm, "Lành lại vẫn giống như trước đây."

"Vây thật tốt." Cao Ngôn cúi đầu nhìn trang sách đầy chữ, không nói thêm gì.

"Cậu ở trong này thoải mái không?" Miêu Tư Lý nhìn thoáng qua phòng đọc sách nhỏ, chỉ có một mình Cao Ngôn ở đây, bởi vì thân thế của cô ta có chút đặc thù nên cũng rất được chăm sóc.

Cao Ngôn ngẩng đầu: "Cũng được, rất yên tĩnh." Dừng một chút rồi hỏi, "Cậu có trách mình không?"

Miêu Tư Lý cười nhẹ: "Thật ra từ đầu đến cuối mình đều không biết gì cả, đương nhiên sẽ không cảm thấy tổn thương. Là mẹ nói cho mình biết cậu ở trong này, nhưng hơn một tháng mới đến thăm. Cậu không trách mình chứ?"

Cao Ngôn nhẹ nhàng lắc đầu, sau đó nói: "Cậu quả nhiên vẫn giống như trước, mỗi lần tội mình gây nhau, cậu luôn là người đến làm lành."

Miêu Tư Lý cười nói: "Da mặt cậu mỏng, đương nhiên chuyện xin lỗi nên để người da mặt dày như mình làm rồi."

Một câu nói đùa làm không khí trở nên thoải mái hơn.

Cao Ngôn gấp sách lại nhìn Miêu Tư Lý, trên mặt mang theo vẻ khó hiểu: "Cậu còn coi mình là bạn sao?"

Miêu Tư Lý nhún mày: "Tại sao lại không chứ?"

"Mình quay phim cậu, còn lấy đó để áp chế mẹ cậu."

"Cuối cùng không phải đã thu tay lại sao?"

Cao Ngôn cười đầy bất đắc dĩ: "Là do mẹ cậu tóm được người của mình. Bà ấy thật thần thông quảng đại, cái gì cũng biết được."

Nhắc tới chuyện này, Miêu Tư Lý nhăn mày lại: "Tại sao cậu lại dính vào thứ này? Bộ cậu đã quên mẹ cậu chết thế nào rồi sao?"

"Cả đời này cũng không quên." Cao Ngôn lạnh lùng nói, "Nhưng thế thì sao chứ? Giờ mình mới biết vì sao mẹ muốn làm vậy, nó thực sự giúp người ta quên hết mọi đau khổ trong một phút giây."

Miêu Tư Lý đau lòng nắm lấy tay cô ta: "Cao Ngôn, những đau khổ đó không phải đã sớm trôi qua sao? Bây giờ cậu có sự nghiệp, có rất nhiều người yêu thích, vì sao còn phải làm hỏng đời mình?"

Cao Ngôn không hề cảm kích, mà còn bỏ tay Miêu Tư Lý ra, đứng lên, tức giận nói: "Đó chỉ là bề ngoài, còn sự thật ư? Gã ta không chỉ biến mình thành công cụ kiếm tiền, mà còn coi mình như món đồ chơi trên giường. Việc dùng thuốc phiện này cũng là do gã ta sắp đặt, đơn giản gã chỉ muốn mình không thể rời khỏi gã ta. Thật ra gã không cần làm vậy, mình cũng không thể rời khỏi. Mình không có gia cảnh, không có chỗ dựa, trong tay gã còn nắm quá khứ của mình, mình có thể làm gì khác ngoài con rối mặc cho gã ta đi đâu khiến chứ? Thật đáng buồn, mình lại chỉ là một trong số những con rối, bây giờ mình còn trẻ còn kiếm được tiền, qua mấy năm nữa thì sao? Mình không muốn từ thiên đường phải rơi xuống địa ngục."

Lần đầu tiên Miêu Tư Lý nghe thấy những lời này, trước kia mỗi khi hỏi về người đàn ông đó, Cao Ngôn đều nói rất tốt, hoặc chỉ nói cho qua chuyện. Cô chỉ biết thật lòng Cao Ngôn không muốn đi theo người đó, nhưng vì hoàn cảnh không thể không đi theo gã, bởi vì rất nhiều cơ hội đều do gã mang đến cho Cao Ngôn. Cô ta từng nói, chờ vài năm nữa khi cô ta có tiền, nhất định sẽ đoạn tuyệt hoàn toàn với người đó, mà lúc này lại nghe Cao Ngôn nói vậy, hóa ra cô ta vốn không có đường thoát.

"Ngôn Ngôn..."

Miêu Tư Lý mở miệng, vừa định nói đã bị Cao Ngôn chặn lời: "Muốn thương hại mình sao? Miêu Tư Lý, mau thu lại ánh mắt thương cảm đó đi, mình không cần. Đúng là trước đây mình coi cậu là ngu ngốc hy vọng. Hy vọng cậu có thể cứu mình thoát khỏi ngục giam này, nhưng không phải bằng tiền mà bằng tình yêu. Mình hy vọng cậu có thể yêu mình, nếu dùng tiền để giúp, thì cậu có gì khác với gã ta? Nếu gã giúp, mình còn có thể dùng thân thể để báo đáp, nhưng với cậu thì mình lấy gì báo đáp đây? Nhất

định cậu sẽ nói không cần, vậy đó chỉ là bố thí, nhưng mình không phải ăn mày, không cần cậu bố thí!"

"Cậu là bạn tốt của mình mà. Mình chỉ muốn giúp cậu." Miêu Tư Lý không nhớ cô đã nói những lời này bao nhiêu lần.

Cao Ngôn vung tay nói: "Khác gì nhau chứ? Cho nên nếu tình cảm không có, vậy phải có tiền. Chỉ cần có năm mươi triệu, chuyện gì cũng được giải quyết. Đáng tiếc mình quá ngây thơ, không sợ chết giao dịch với mẹ cậu. Bà ấy là ai? Là một yêu tinh tu luyện ngàn năm, ngay cả bố cậu còn bị bà ấy đùa giỡn trong lòng bàn tay, huống chi con kiến như mình? Đúng là đến tìm và đặt điều kiện với bà ấy chính là tự đi tìm đường chết. Nghe nói anh họ Lâm của cậu bị quẫn cho mệt mỏi nhỉ? Xứng đáng! Ít nhất mình còn có chút tiền vất vả để bõ thường. Còn anh ta ngay cả mình còn không bằng, chỉ là cái bao cỏ, nếu anh ta không làm chuyện xấu đã không có kết quả này. Mà tiếc thật đấy, cậu không biết bằng ghi hình của cậu có bao nhiêu phần kích đâu nhỉ? Đáng tiếc giờ lại chẳng còn, nếu không đã có thể đưa cho cậu thưởng thức chút rồi."

Lúc mới bước vào, thấy bộ dạng cô ta yên lặng đi kèm đậm, Miêu Tư Lý còn tưởng ở trong này một thời gian, cô ta đã nghĩ thông suốt và hối cải để làm con người mới, không ngờ cô ta vẫn vậy, lập tức vô cùng thất vọng, tức giận nói: "Cao Ngôn, cậu không đáng được giúp đỡ!"

Cao Ngôn buông tay nói: "Tôi như thế này rất tốt, cần gì phải giúp đỡ tôi? Hơn nữa, từ nhỏ đến lớn không phải tôi vẫn là người như thế này sao? Cậu hẳn phải là người hiểu rõ nhất chứ?"

"Mình nghĩ đến việc hai chúng ta đã lớn lên bên nhau, nên mới luôn không so đo cùng cậu, bằng không với những chuyện cậu đã làm, dù có lấy bất cứ lý do gì cũng không thể tha thứ. Mình đồng ý mẹ cậu sẽ chăm sóc tốt cho cậu, không muốn nhìn cậu lầm đường lạc lối, nhưng mình đã cố hết sức rồi. Đáng tiếc dù đến đường cùng, cậu cũng không chịu thay đổi. Mình không phải thánh mẫu nên chẳng thể từ bi vô độ, từ nay về sau, cậu có thành công hay phải lưu lạc đâu đường, đã không còn liên quan tới mình, coi như từ giờ chúng ta chẳng quen biết nhau. Tạm biệt."

Miêu Tư Lý cực kỳ bình tĩnh nói hết những lời này, sau đó xoay người rời đi. Cô không tức giận, bởi vì không cần thiết phải tức giận với một kẻ tẻ nhạt; hơn nữa, cô đã lãng phí rất nhiều thời gian với người này. Người ở bên ngoài đang chờ cô kia mới là người mà cô nên toàn tâm toàn ý.

Sau khi Miêu Tư Lý đi rồi, Cao Ngôn mới ngã ngửa xuống ghế, hai dòng nước mắt chảy ra. Đây là kết quả mà cô ta muốn, bởi vì trong cuộc sống của cô ta đã không còn xứng có được cô, dù chỉ với tư cách là bạn bè.

Cô ta còn nhớ rõ những lời Miêu Nhã từng nói.

Miêu Nhã thẳng thắn: "Chúng ta cùng đi trên một con đường, cô biết vì sao mình thất bại mà tôi lại thành công không? Không phải vì cô không đủ độc ác, cũng không phải vì thủ đoạn không cao, mà bởi vì tình cảm cô dành cho Tiểu Lý là chân thành. Một con người khi để tình cảm xen vào lý trí, dù mục đích có thế nào cũng sẽ trở nên không còn rõ ràng, tư tưởng sẽ trở nên cực đoan; hơn nữa, lòng chiếm hữu của cô quá mạnh làm cô mất đi lý trí, như vậy dù kế hoạch có hoàn hảo đến đâu cũng trở thành trăm nghìn kẻ hở, rồi tự sụp đổ. Cô còn trẻ, con đường còn rất dài, cần hiểu rõ đi đâu cô muốn nhất. Chẳng cái gì là trọn vẹn, có được thì có mất đi, cũng như vậy, có mất tất có được, quan trọng ở trong quan niệm mỗi người. Việc nắm vận mệnh ở trong tay mình cũng vậy, tự mình suy nghĩ đi."

Cao Ngôn lại mở quyển sách ở trên bàn, đọc đoạn 'Khổng Minh gạt lệ chém Mã Tốc, Lưu Phưởng cắt tóc gạt Tào Hưu'.*

(*: Đây là câu trong truyện [Tam Quốc Diễn Nghĩa] hồi 96)

***

Ra khỏi trại cai nghiện, Cố Cách Cách mới hỏi: "Cao Ngôn thế nào rồi?"

Lúc này hai cô đang đứng bên đường, Miêu Tư Lý không nói gì mà lập tức ôm lấy mặt Cố Cách Cách, hôn lên môi cô, đây đưa một lúc lâu mới buông ra nói: "Không còn Cao Ngôn nữa. Về sau em chỉ đối tốt với một mình chị, cả đời này cũng chỉ tốt với một mình chị thôi."

Cố Cách Cách gật đầu, hiện lúm đờng tiền như hoa bên má: "Được."

Miêu Tư Lý bị nụ cười của cô mê hoặc, không để ý tới người đi đường, lại một lần nữa hôn lên môi cô, càng thêm thâm tình triền miên.

***

Ngày gỡ băng trên mặt Miêu Tư Lý, dường như cả Lục gia và Cố gia đều phát động toàn bộ lực lượng, ngay cả Đa Đa - con trai Cố Vân, cũng dẫn đến.

Tất cả đều hồi hộp nhìn Miêu Tư Lý, đúng hơn tất cả ánh mắt đều đặt trên bàn tay của vị bác sĩ. Vốn Miêu Tư Lý cũng không để ý, nhưng bị nhiều ánh mắt nhìn chằm chằm như vậy cũng thấy hồi hộp. Lần trước tháo thạch cao cũng không căng thẳng như vậy. Đúng là một nhà bị bệnh thích bên ngoài, tàn phai nhan sắc quan trọng hơn tàn phế nha!

Cảm giác những thứ dính trên mặt đã được gỡ bỏ, Miêu Tư Lý mới mở mắt ra, nhìn khuôn mặt của tất cả mọi người, không khỏi thất vọng, nhưng lại nở nụ cười miễn cưỡng, trong lòng lập tức hoảng hốt.

Cố Cách Cách bước đến cầm tay cô, dịu dàng nói: "Không sao đâu."

Miêu Tư Lý càng thêm tin tưởng, nhưng dù sao cũng đã chuẩn bị tâm lý, vì vậy không quá hoảng loạn, còn cười với Cố Cách Cách: "Chỉ cần chị không chê là được rồi."

Rốt cuộc vẫn chỉ có trẻ con là thành thật, Đa Đa kéo áo Cố Vân nói: "Mẹ ơi, rõ ràng mặt chị Miêu Miêu không có gì, sao mẹ gạt con nói trên mặt chị có gì vậy?"

Nháy mắt tất cả mọi người đều bật cười.

Lời nói dối tốt đã bị lật tẩy.

Lúc này Miêu Tư Lý mới kịp phản ứng, vội vàng vỗ ngực nói: "Làm sợ muốn chết. Thật sợ sợ muốn chết nha!" Thật ra cô rất sợ trên mặt có một

vết sẹo xấu xí, sau khi thở thông thuận rồi mới quay sang nhìn Cố Cách Cách, hung dữ hỏi: "Vì sao chị cũng hòa theo mọi người lừa em?"

Về mặt Cố Cách Cách đây vô tội, nói: "Tôi đâu có hòa theo." dừng một chút, "Cái này vốn là chủ ý của tôi mà."

Miêu Tư Lý: "..."

Miêu Nhã xót con nói: "Tôi đã nói ý kiến này không tốt chút nào. Coi kìa, Tiểu Lý bị dọa sợ rồi đấy."

Bà Cố tiếp lời: "Ồ! Giờ ngựa lại đá chân sau nữa đấy. Lúc Cách Cách đề xuất, chính cô là người đồng ý đầu tiên."

Đến lượt Miêu Nhã xem thường: "Đó là do ý kiến của những người khác quá tệ, so ra chỉ có nó là tốt nhất thôi."

Bà Cố lạnh lùng khinh bỉ: "Cô không thấy biểu tình của chính mình vừa rồi nhỉ? Phải gọi là tràn đầy đau xót, vô cùng giống, Tiểu Lý chính bởi thấy cô vậy mới tin thật."

Miêu Nhã không cam lòng yếu thế: "Bà cũng giống thật vậy, làm bộ y như đức."

Sau đó lại bắt đầu một màn đấu khẩu mới...

Từ sau lần đầu tiên gặp mặt, mỗi khi hai người này chạm mặt đều phải đấu khẩu một phen, hơn nữa mắng chửi người lại không nhả chút chữ thô tục, sử dụng tục ngữ điển tích đều rất phù hợp và đa dạng, quả thật có thể làm thành bản mẫu để người người học tập.

Miêu Tư Lý xoa huyết thái dương nói: "Lại nữa."

Cố Cách Cách đặc biệt chân thành nói: "Thật hy vọng có một ngày hai người họ có thể buông đao ngừng chiến."

Diệp Mạn Diệp đang dựa bên cạnh cửa, hỏi Cố Vân: "Mẹ em à?"

Cố Vân gật đầu, trên mặt đầy vẻ lo âu.

Vẫn là Lục Liên Thủy một câu giải quyết cuộc chiến: "Không còn sớm nữa, nên ra sân bay thôi."

Miêu Nhã lập tức ngừng lời.

Bà Cố nói với Cố Cách Cách: "Con theo bọn họ tiễn cô Tiểu Lý hay cùng bọn ta tiễn Lộc Minh?"

Cố Cách Cách không chút suy nghĩ nói: "Đương nhiên là đi cùng mẹ."

Miêu Nhã hỏi Miêu Tư Lý: "Con thì sao?"

Miêu Tư Lý nhìn bà, lại nhìn Cố Cách Cách, cuối cùng cắn răng nói: "Đi cùng mẹ."

Thật ra đầu ở cùng một sân bay, cho nên hai bên trước sau sẽ đến cùng một chỗ. Miêu Tư Lý kéo Cố Cách Cách: "Chuyến bay của cô đi sớm hơn, xong rồi em sẽ tới tìm chị."

Cố Cách Cách gật đầu đồng ý.

Trước khi đến nơi, Miêu Nhã còn ở trong đám người. Sau khi hai mẹ con Lục Phương Hoa đến, bà lại lui dấn về sau, ngay cả khi Diệp Mạn Diệp và Miêu Tư Lý bước tới nói chuyện, Miêu Nhã vẫn ôm cánh tay đứng cách đó không xa, đầy vẻ lạnh lùng nhìn tất cả mọi chuyện.

Lục Phương Hoa cũng vài lần nhìn về phía bà, nhưng Miêu Nhã không có chút động tĩnh.

Loa ở đại sảnh vang lên thúc giục, Lục Phương Hoa mới cùng Lâm Văn Hiên kéo hành lý vẫy tay chào từ biệt mọi người.

Chỉ khi bóng dáng Lục Phương Hoa biến mất sau cửa kiểm soát, Miêu Nhã mới quay đi để mặc nước mắt tùy ý lặng lẽ tuôn rơi.

Miêu Tư Lý có thể hiểu được tâm trạng của bà, nói với Lục Liên Thủy và Diệp Mạn Diệp: "Hai người về trước đi, để con theo mẹ."

Lục Liên Thủy chỉ nghĩ Miêu Nhã cảm thấy mất mát vì không còn đối thủ, bởi từ ngày Lục Phương Hoa trở về, hai người đều không ngừng đấu nhau, bây giờ kẻ thua rời đi, người thắng mới có cảm xúc như vậy, lúc ông ở thương trường, mỗi lần đánh bại đối thủ cũng có cảm giác ấy. Từ xưa đến nay, chiến trường của phụ nữ cũng không kém đàn ông, có khi còn cuồn cuộn khói thuốc súng hơn nhiều, huống chi đây còn là hai người phụ nữ thông minh. Ông vỗ vai Miêu Tư Lý: "Khuyên nhủ mẹ con đừng quá buồn."

Diệp Mạn Diệp thì tìm chỗ Cố Vân nghỉ ngơi.

Miêu Tư Lý ôm lấy thắt lưng Miêu Nhã, ngẩng xuống hỏi bà: "Vừa rồi sao mẹ không nói lời nào với cô?"

Không có Lục Liên Thủy ở đây nên Miêu Nhã bỏ đi mặt nạ giả tạo, hai mắt đỏ bừng nhìn Miêu Tư Lý: "Mẹ với cô con còn có thể nói gì? Nói cô con đừng đi nữa sao?"

"Thật ra trong lòng mẹ vẫn luôn có cô, đúng không?" Miêu Tư Lý hỏi.

"Nhưng trước giờ trong lòng cô con vốn không có mẹ. Chị ta luôn tuyệt tình như vậy, nói đến là đến, nói đi là đi, hai mươi năm trước là thế, hai mươi năm sau cũng vậy. Trước đây còn hy vọng chị ta trở về, giờ ngay cả hy vọng ấy cũng không còn nữa, chị ta đúng là kẻ tàn nhẫn." Trên mặt Miêu Nhã tràn đầy nước mắt, cứ để vậy nhìn Miêu Tư Lý, đây là người duy nhất trên đời bà không cần giả tạo, "Thật ra cũng không phải hoàn toàn là lỗi của chị ấy. Chính mẹ đã đuổi cô con đi, nhưng không đuổi thì thế nào? Mẹ đã là người của bố con, khi cô con không có ở đây, mẹ có thể nghĩ đến cô con trong lòng. Nhưng nếu cô con ở đây, làm sao mẹ có thể mỗi ngày nằm trong lòng bố con mà giả vờ như không thấy, như vậy mẹ sẽ điên mất."

Miêu Tư Lý cũng rơi nước mắt với bà: "Trước đây mẹ không yên lòng cũng vì con. Giờ con đã trưởng thành, nếu mẹ còn yêu cô thật lòng thì có

thể cùng cô rời đi, cần gì phải gồng mình ở bên một người mẹ không yêu chứ?"

Miêu Nhã lắc đầu: "Con không hiểu rồi. Là bố con cho mẹ tất cả như ngày hôm nay, mẹ không thể qua cầu rút ván, càng không thể làm chuyện có lỗi với bố con. Trừ phi bố con bỏ mẹ, nếu không mẹ sẽ không rời bố con được."

"Vậy còn trái tim của mẹ?"

Sau khi khóc xong cảm thấy lòng vui bớt rất nhiều, Miêu Nhã hít mũi nói: "Một lần nữa giam cầm lại, hơn hai mươi năm qua đều như vậy."

Miêu Tư Lý đau lòng nói: "Như vậy thật vất vả."

Miêu Nhã vuốt ve mặt cô, nhẹ giọng nói: "Con may mắn hơn mẹ, tìm được một người dũng cảm giống con, nên con phải biết quý trọng."

"Mẹ." Miêu Tư Lý nhào lên bờ vai bà khóc nức nở. Một lúc sau, ngẩng đầu lên, hai mắt đầm lệ mơ hồ nhìn thấy một người, tưởng mình nhìn nhầm liền xoa nhẹ mắt. Đúng thật là cô rồi, không có nhầm! Lập tức vỗ lưng Miêu Nhã, miệng gọi bốn năm tiếng "Mẹ."

Miêu Nhã bị cô vỗ thiếu chút nữa phun ra máu tươi, buông cô ra ho khan vài tiếng mới nói: "Mẹ không có điếc vẫn nghe thấy mà. Tuy cô con đi rồi, nhưng mẹ vẫn còn có con. Yên tâm, mẹ không sao đâu."

Miêu Tư Lý kích động cứng họng, khoa chân múa tay nửa ngày mới thốt ra: "Mẹ, mẹ, mẹ, mau quay đầu lại."

Miêu Nhã thấy bộ dạng hưng phấn của cô lập tức ý thức được có chuyện gì đang xảy ra, liền quay đầu lại nhìn thấy Lục Phương Hoa đứng cách đó không xa, bên chân còn đặt đồng hành lý, mặt tươi cười thản nhiên, giống như một cây hoa lan quân tử đầy tính nhã.

Máy bay sớm qua giờ cất cánh, chứng tỏ Lục Phương Hoa đã không đi.

Giờ phút này Miêu Nhã không biết dùng lời gì để diễn tả tâm tình, nhưng kỹ thuật thay đổi sắc mặt của bà luôn đứng nhất, tốc độ cũng rất nhanh, chỉ trong nháy mắt

quay đầu, đã hoàn toàn thu lại toàn bộ biểu tình trên mặt, cười lạnh nói: "Ôi! Tôi không nhìn lầm đấy chứ? Ai đây? Chẳng lẽ do nhân phẩm kém đến mức đi lên máy bay cũng bị người ta đuổi xuống sao?"

Đáng tiếc khuôn mặt vừa mới khóc xong của bà không lừa được ai.

Lục Phương Hoa trả lời: "Tôi để quên đồ nên phải xuống lấy."

Miêu Nhã quay đầu nhìn Miêu Tư Lý: "Tiểu Lý, con nghe rõ không? Cô con quên đồ kia, mau về nhà lấy đồ giúp cô đi, xem có kịp giờ bay không?"

Miêu Tư Lý nhìn mẹ cô nói chuyện vô cùng trôi chảy như đang diễn kịch Tứ Xuyên, suýt nữa bật cười thành tiếng, vội vàng lấy tay bịt miệng, rồi hỏi: "Cô muốn lấy gì?"

Lục Phương Hoa đến gần cả hai, trả lời Miêu Tư Lý nhưng mắt nhìn Miêu Nhã: "Cô để quên một thứ rất quan trọng, không biết còn có thể tìm trở về hay không?"

Miêu Nhã cười lạnh: "Là tài sản của anh ấy thì chị quên đi là vừa. Nếu đem công ty giao cho đứa con không nên thân của chị, sớm muộn gì cũng bị làm hỏng. Không bằng chú tâm quản lý tốt công ty kia đi, tuy nhỏ nhưng mẹ con chị cũng không cần lo đến chuyện ăn mặc."

Lục Phương Hoa không tức giận chỉ cười nói: "Thật ra là tôi gạt em. Không phải anh ấy lừa dối đưa em gái này nên đưa tôi về nước, mà do công ty của bố Văn Hiên sắp phá sản, tôi mới bắt đầu về nước cần cứu anh trai. Giờ công ty đã được khởi tử hoàn sinh, tuy làm công ty con của MUMU nhưng cũng là cây to bóng mát, về sau không cần lo lắng. Em nói đúng, con trai tôi rất không ra gì, vì trước kia tôi nuông chiều quá mới thành như vậy, nên giờ tôi quyết định buông tay để thằng bé tự mình xoay sở, có như vậy thì mới có thể trưởng thành lên được."

Miêu Nhã không kiên nhẫn nói: "Chị mau nói đi! Rốt cuộc là chị để quên thứ gì?"

Lục Phương Hoa thu hồi nụ cười, nghiêm túc nói: "Một thứ mà thời trẻ đã khinh suất buông tay, bây giờ muốn tìm lại tuy có chậm nhưng tôi cũng muốn thử. Con người chỉ khi đến tận tuổi này mới biết đến chuyện không nên để ý danh lợi, không nên để ý ánh mắt người khác."

Miêu Nhã không nhịn được đôi mắt đỏ lên, vội vàng xoay người rơi nước mắt, nhìn Miêu Tư Lý, vẫn giữ giọng lạnh băng nói: "Muộn rồi. Thứ tốt đã sớm bị người khác cất trong tủ kính, hơn nữa còn không bán đi."

Lục Phương Hoa vẫn thản nhiên nói như cũ: "Vậy tôi sẽ đi đòi, không đòi được thì cướp, cướp cũng không được thì khuyên cô ấy tự đi ra, tóm lại luôn có biện pháp."

Miêu Nhã không để ý nước mắt đầy mặt, trừng mắt nhìn bà: "Hai mươi năm trước sao không có dũng khí này?"

Miêu Tư Lý vội vàng cướp lời: "Đừng mà. Nếu vậy thì làm sao có con?" sau đó vỗ vai Miêu Nhã nói: "Hai người cứ chậm rãi nói chuyện. Con phải đi rồi, nếu không vợ con chạy theo người khác thì đến lượt con khóc mất."

Miêu Nhã còn định nói thì Miêu Tư Lý đã chạy mất dạng, quay lại nhìn Lục Phương Hoa, lần đầu tiên thấy được ánh lệ trong mắt bà.

Cố Cách Cách nhìn thấy hai bậc cha mẹ nhà Khâu gia với nét mặt già nua lưu luyến khó rời đứa con trai của mình, trong lòng cô tràn ngập áy náy. Nếu không phải vì cô, Khâu Lộc Minh cũng đã không quyết định tuyệt tình đến vậy, giữ cũng không giữ được. Đáng tiếc cô chẳng làm được gì, người ta vì mình thất tình, làm sao có thể giả mù sa mưa chạy tới an ủi? Vậy thì thật quá giả dối và xấu hổ.

Cô biết tình cảm của Khâu Lộc Minh đối với cô rất sâu đậm, nhưng trong lòng cô cũng đã có người. Nếu Miêu Tư Lý rời bỏ cô, lúc đó có thể

cô sẽ thương tâm khóc đến chết, nhưng Khâu Lộc Minh là đàn ông, chỉ có thể nuốt nước mắt vào lòng, như vậy càng đáng thương.

Trên mặt Khâu Lộc Minh vẫn là nụ cười dịu dàng thường trực, còn an ủi ngược lại Cố Cách Cách: "Về mặt của chị như vậy sẽ làm tôi nghĩ chị đang luyện tiếc tôi đấy."

Cố Cách Cách lập tức rơi nước mắt, đánh vào vai cậu: "Lúc này mà cậu còn nói giỡn được!"

Khâu Lộc Minh nhướn hàng mi anh tú của mình: "Được rồi, để tôi khóc hai giọt nước mắt cho hợp với hoàn cảnh vậy."

Cậu càng nói thế càng làm Cố Cách Cách khóc to hơn: "Lộc Minh, thật xin lỗi! Tôi không biết phải nói thế nào để diễn tả ý mình, nhưng tôi hy vọng cậu sẽ sống thật tốt."

Khâu Lộc Minh giúp cô lau nước mắt, dịu dàng nói: "Tôi hiểu. Tôi cũng không cố chấp đến mức vậy đâu, chỉ là từ nhỏ đã thích chị, nên thật khó chỉ một chốc lát đã quên chị ngay. Cho tôi một chút thời gian, đến khi thực sự quên được đoạn tình cảm này, tôi sẽ trở về. Đến lúc đó, chúng ta sẽ là chị em tốt, tôi còn cho chị bắt nạt, có được không?"

Ngoại trừ chỉ biết lau nước mắt, Cố Cách Cách không nói được một lời.

"Tiễn đến đây là được! Không có tôi ở đây, nếu có thời gian, mong chị qua thăm bố mẹ giúp tôi..." Khâu Lộc Minh còn chưa dứt lời đã lôi hành lý đi, cất bước rất nhanh.

Cố Cách Cách lập tức ngã sụp xuống. Cô biết Khâu Lộc Minh đang rất cố gắng kìm nén nhưng cuối cùng đã không còn nhịn được, nước mắt gần sắp tràn ra. Cậu sợ người khác nhìn thấy nước mắt của mình, nên dù chưa nói lời chào từ biệt với bố mẹ, cậu đã vội vàng bước đi.

Phía sau chỉ có Đa Đa dùng giọng trẻ con gào khóc hỏi Cố Vân: "Mẹ, anh Lộc Minh sẽ đi à? Anh ấy đi đâu vậy mẹ? Sau này sẽ không còn chơi

với con nữa sao?"

Cố Vân ôm Đa Đa vào lòng, nước mắt cũng chảy ròng, nói: "Đa Đa ngoan, anh Lộc Minh sẽ sớm trở về"

Cố Cách Cách được một vòng tay quen thuộc ôm lấy, lập tức giống người chết đuối tìm được ván gỗ, khóc không thành tiếng: "Miêu Tư Lý, cậu ấy đi rồi."

Miêu Tư Lý ôm cô thật chặt vào lòng: "Ừm, chị đừng quá buồn. Rồi khỏi đây sẽ bắt đầu một chân trời mới. Anh ấy sẽ tìm thấy hạnh phúc của chính mình."

Hai mắt Cố Cách Cách nhắm lại nhìn cô: "Là tôi làm cậu ấy tổn thương sâu sắc đến vậy, còn phải một mình trốn đi một nơi thật xa để chậm rãi liếm lành vết thương. Có phải tôi là một người rất tàn nhẫn không?"

Miêu Tư Lý hôn lên môi cô, nói: "Tình yêu không có đúng sai. Chị không thể cho anh ấy đi đâu anh ấy muốn, thì chỉ còn cách để anh ấy rời đi. Em còn phải cảm ơn anh ấy, đã cho em có được chị trọn vẹn như vậy."

"Cậu ấy sẽ rất nhanh quên tôi và đi thích người khác chứ?"

Miêu Tư Lý im lặng. Cô vừa tận mắt nhìn thấy một tình yêu say đắm vượt qua hai mươi mấy năm, nên không thể cho Cố Cách Cách một đáp án chính xác, nhưng có một đáp án cô biết. Cô ghé sát tai Cố Cách Cách, nhẹ giọng nói: "Cố Cách Cách, em yêu chị. Em sẽ yêu chị cả đời."

Cố Cách Cách nhìn cô, cảm giác được hạnh phúc tràn ngập trong tim, nước mắt rơi xuống, nhưng giọt nước mắt này rơi vì Miêu Tư Lý, thâm tình nói: "Tôi cũng yêu em."

Có những người chỉ có thể yêu đơn phương bởi vì không thể ở bên nhau, giống như Cao Ngôn với Miêu Tư Lý, như Khâu Lộc Minh với Cố Cách Cách. Có những người yêu lẫn nhau nhưng vì nhiều nguyên nhân không thể đến được với nhau, như Miêu Nhã và Lục Phương Hoa. Vì thế, không thể nghi ngờ hai cô là những người may mắn nhất, may mắn vì cả

hai có thể yêu nhau, có thể ở bên nhau, đặc biệt nhất chính là hạnh phúc có được sau khi đánh mất, nên càng khiến hai cô quý trọng hơn và nỗ lực hơn để cuộc sống từ nay về sau càng thêm tốt đẹp.

Hai cô ở đại sảnh rộng lớn của sân bay không để ý ánh mắt của bất kỳ ai, chỉ thâm tình đối mặt nhìn nhau. Nếu không phải tiếng di động vang lên, chỉ sợ dù đôi mắt có mờ như, cũng luyến tiếc rời đi.

Là điện thoại của Cố Vân.

"Chuyện gì vậy chị?" Cố Cách Cách hỏi.

Ở đầu kia điện thoại Cố Vân dùng giọng đặc biệt dịu dàng hỏi: "Út nè, cuối tuần này em và Miêu Miêu có rảnh không?"

Cố Cách Cách lập tức cảnh giác nhìn qua Miêu Tư Lý: "Chị nói xem việc gì đã rồi em mới biết được có rảnh hay không?"

Cố Vân: "...Là thế này, Mạn Diệp nói cuối tuần sẽ đến thăm hỏi bố mẹ một chút."

Cố Cách Cách tròn hai mắt, dùng tay bịt chặt di động, nói lại lời Cố Vân cho Miêu Tư Lý nghe.

Miêu Tư Lý lập tức lắc đầu như trống bỏi.

Cố Cách Cách bỏ tay ra, không chút nề tình nói: "Không rảnh."

Cố Vân vẫn tiếp tục dùng giọng nhỏ nhẹ: "Út nè, em cũng biết mẹ rồi đấy. Trong nhà trị được mẹ chỉ có mình em, có cả Miêu Miêu nữa thì càng vô địch, cho nên dù thế nào em cũng phải cứu giúp giang hồ nha."

Cố Cách Cách cười trên sự đau khổ của người khác: "Chị nè, vẫn là hai người tự mình cầu nguyện đi." rồi hôn gió Cố Vân qua điện thoại một cái, liền vội vàng ngắt máy.

Miêu Tư Lý quăng cho cô ánh mắt đưa tình: "Tuyệt!"

Cố Cách Cách hỏi: "Vậy bây giờ chúng ta đi đâu đây?"

Miêu Tư Lý ôm lấy vai cô: "Đi, đi sinh con."

Cố Cách Cách: "..."

CÁCH CÁCH GIÁ LÂM

Lạc Khuynh
dtv-ebook.com

Ngoại Truyện 1

"Chị gì ời, xin hỏi chị tìm ai ạ?"

Đây là một công ty được thiết kế theo phong cách hiện đại. Người vừa nói là một nữ tiếp tân có khuôn mặt trái xoan đáng yêu, tươi cười ngọt ngào, giọng cũng rất ngọt, ai gặp cũng thích, quả thật rất thích hợp với vị trí tiếp tân này.

Điền Điền bị vị khách nhìn cũng đánh giá lại. Dáng người cao gầy, khoảng một mét bảy, còn thêm đôi giày cao gót hơn 10 phân, nên đứng cao hơn cô cả một cái đầu. Vị khách nữ sau khi gỡ kính râm xuống lộ ra khuôn mặt vô cùng xinh đẹp, chiếc váy liền áo màu đen làm cô vừa cao quý lại có chút lạnh lùng, may là nụ cười rất động lòng người, không khiến người ta vì hào quang của cô mà cảm thấy quá xa cách.

Người phụ nữ rất lịch sự nói: "Tôi tìm Tổng giám đốc Miêu."

Dù là ngoại hình hay khí chất của người trước mặt đều không thua kém Tổng giám đốc, nếu không là bạn bè chắc cũng là quản lý cấp cao của một công ty, nhưng Điền Điền vẫn theo thông lệ hỏi: "Chị có hẹn trước không?"

Người phụ nữ nói: "Có, tối hôm qua tôi có nói với cô ấy hôm nay sẽ tới công ty."

Điền Điền lặng đi một chút. Cái đó sao gọi là hẹn trước? Nhân lúc cô còn do dự, người kia đã đi thẳng tới hành lang.

Điền Điền vội vàng ngăn trước mặt cô: "Chị ời, xin chờ một chút, Tổng giám đốc Miêu đang họp. Tôi cần phải gọi điện xác nhận mới có thể cho chị vào."

Người phụ nữ nhìn cô một chút, với tay cầm thẻ nhân viên trước ngực cô: "Điền Điền, quả nhiên người cũng như tên, cô thật đáng yêu. Yên tâm đi, cô để tôi vào, Tổng giám đốc Miêu sẽ không trách gì cô đâu, nhưng gọi điện thoại trước cũng được, cứ nói với cô ấy tôi họ Cố nhé."

"Họ Cố?" Họ nghe rất quen nha! Điền Điền bưng tỉnh, buột miệng hô, "Giám đốc phu nhân!"

Người này đương nhiên là Cố Cách Cách. Lúc này nét mặt Điền Điền hệt như vừa bị sét đánh, Cố Cách Cách nhếch khóe môi, không thừa nhận cũng chẳng phủ nhận.

Điền Điền thấy cô im lặng chấp nhận, không nhin được khen một câu: "Thật xinh đẹp." sau đó thay đổi thái độ sang nhiệt tình, "Để tôi dẫn chị tới phòng họp."

Cố Cách Cách lắc đầu nói: "Không cần, cô ấy đang họp, không nên quấy rầy. Cô dẫn tôi đi tham quan công ty một vòng là được."

"Được." Điền Điền nhiệt tình đi trước dẫn đường.

Phòng ốc tuy nhỏ nhưng rất đầy đủ. Công ty chỉ có khoảng mười mấy người, tất cả các phòng ban từ phòng thiết kế, phòng thị trường, phòng khách hàng, cũng như tài vụ... đều trong một khu văn phòng lớn. Không hồ danh dân thiết kế, bố trí nội thất rất tân thời, gam màu tuy chỉ có đen và trắng, nhưng không hề có chút không khí nặng nề, các phòng đều được liên kết với nhau. Vì các trưởng phòng đều đã đi họp, nên lúc này chỉ còn mấy nhân viên đang vây quanh chiếc bàn kiểu quây bar nói chuyện cười đùa, thấy Điền Điền dẫn Cố Cách Cách vào liền tò mò nhìn qua.

Điền Điền giới thiệu với bọn họ: "Bạn của Tổng giám đốc Miêu, chị Cố."

Tất cả đều có phản ứng giống hệt Điền Điền, lập tức nhận ra vị mỹ nhân đầy khí chất này là Giám đốc phu nhân, vội vã đứng dậy xum xoe.

Nhưng chỉ được vài phút thì cửa phòng họp mở. Miêu Tư Lý dẫn đầu bước ra, trên người mặc chiếc áo sơ mi trắng Gucci mùa thu mới nhất, duyên dáng gọn gàng, tay áo được vén lên đến khuỷu, quần dài ôm sát màu đen, bước đi trên đôi giày cao gót nhọn. Cô vẫn xinh đẹp chói mắt dù đang đứng lẫn trong đám người, có đi đầu trên khuôn mặt đeo mắt kính không gọng thì đang cau có hệt như có người thiếu cô năm mươi triệu. Ngoài trừ người phụ nữ đi bên cạnh, tất cả những người còn lại đều như chó nhà có tang cúi thấp đầu.

Miêu Tư Lý cầm mắt xem tập hồ sơ trên tay nên không thấy được Cố Cách Cách, vừa bước ra khỏi phòng họp liền dừng lại quay đầu, nói với đám nhân viên dưới tay: "Tôi mặc kệ Emily kia là thần thánh hay người phạm, nếu Tú Thành trang viện lại bị cô ta cướp mất thì tất cả cắt hết cho tôi! Một một đám còn tự xưng là tinh anh, nhiều người như vậy mà ngay cả một người phụ nữ cũng không đấu được? Thế còn cần các người để làm gì nữa?!"

Những người khác đều không dám hé răng nói một lời, chỉ có người đứng bên cạnh Miêu Tư Lý không nhanh không chậm nói: "Kira, em tức giận cũng vô dụng. Người chủ của Tú Thành đã chọn tác phẩm ba năm trước Emily đưa đi tham gia triển lãm ở Pháp. Trừ phi chúng ta có thể thiết kế một bản tương tự rồi giảm giá xuống thấp nhất, nếu không chẳng làm được gì đâu."

"Chị điên à? Thiết kế tương tự? Vậy chẳng phải ăn cắp sao? Tôi cần là cần bọn họ thay đổi chủ ý, nhận phương án của chúng ta." Miêu Tư Lý liếc cô một cái rồi nói tiếp, "Emily kia đúng là không biết thần thánh phương nào, đông một súng tây một pháo, hành tung kỳ quái. Hừ, nói trắng ra chẳng phải đang giả quý? Có bản lĩnh thì ra ngoài sáng đấu một chọi một đi. Tôi không tin mình thua cô ta."

Những người khác lập tức phụ họa, có người nói theo "Đúng vậy.", có người lại nhất gan chỉ nói thầm, chỉ riêng người phụ nữ kia nói: "Tôi thấy Emily cũng sắp lộ diện rồi. Gần đây đột nhiên cô ta hoạt động liên tục, không chỉ đoạt hợp đồng của chúng ta mà còn cả của cộng sự cô ta nữa,

khiến ai ai cũng phẫn nộ. Mà làm việc rêu rao như thế, mục đích rất rõ ràng, cô ta sắp hiện thân."

Miêu Tư Lý oán hận: "Vậy thì càng tốt, chỉ trốn trong tối đánh lén là hành vi của tiểu nhân!"

Cố Cách Cách hỏi Di ền Di ền: "Người phụ nữ bên cạnh Miêu Tư Lý là ai?"

Di ền Di ền trả lời: "À, đó là Phan Ngữ Lâm, trưởng phòng thiết kế."

"Đến công ty bao lâu rồi?" Cố Cách Cách lại hỏi.

"Khoảng nửa năm, rất giỏi, là phụ tá đắc lực của Tổng giám đốc Miêu."

Cố Cách Cách như có đi ều suy nghĩ, chỉ gật đầu. Cô còn định hỏi đã kết hôn hay chưa, nhưng thấy bộ dạng Phan Ngữ Lâm thì biết chắc là chưa. Trang điểm trao chuốt, cách ăn mặc điển hình h ồly tinh, rất quyến rũ và thu hút, chỉ không biết cô thích con trai hay con gái? Mắt thấy một đám người đã đưa cả thân thích họ hàng Emily ra ân c ần hỏi thăm một l ần, rốt cuộc Cố Cách Cách nghe không được nữa, li ền kêu lên, "Miêu Tư Lý."

Miêu Tư Lý quay đầu lại thấy Cố Cách Cách, mặt vừa mới lạnh như mùa đông, nháy mắt đã qua ba tháng tới mùa xuân, tươi cười xán lạn, ba bước đi tới hỏi: "Sao chị tới đây?"

Cố Cách Cách cười nhẹ: "Luôn không có cơ hội đến xem, nên hôm nay đúng lúc đi ngang li ền ghé vào."

"Chị tới vừa lúc." Miêu Tư Lý kéo tay cô, kêu mọi người lại nói, "Tôi giới thiệu với mọi người, đây là..."

Miêu Tư Lý chưa nói hết lời đã bị mọi người ðồng thanh nói to cất lời: "Giám đốc phu nhân."

"Thì ra mọi người cũng biết." Miêu Tư Lý ôm lấy eo Cố Cách Cách, rất đặc ý nói: "Không lừa mọi người chứ? Xinh đẹp thật ha!"

Trên mặt Cố Cách Cách vẫn giữ nụ cười tươi thoải mái, nhưng từ trong kẽ răng đã nặn ra mấy lời chỉ đủ cho Miêu Tư Lý nghe: "Em đủ rồi đấy. Điều thứ nhất trong ba điều giao ước, không cho phép thân mật ở nơi công cộng, càng không thể tùy tiện nói ra quan hệ của chúng ta."

Miêu Tư Lý cũng nói đủ để Cố Cách Cách nghe được: "Đây là công ty của em nên không tính là nơi công cộng, hơn nữa tất cả đều là người một nhà, không cần để ý nhiều như vậy."

Cố Cách Cách còn muốn nói nữa thì thấy Phan Ngữ Lâm đi đến trước mặt, vươn tay nói: "Daisy Phan Ngữ Lâm, lần đầu tiên gặp mặt."

Miêu Tư Lý giúp cô bổ sung: "Trưởng phòng thiết kế, đàn chị của em, đàn em của chị."

Cố Cách Cách bắt tay đáp lại: "Trùng hợp vậy sao?"

Phan Ngữ Lâm mỉm cười giải thích: "Thật ra cũng không tính trùng hợp. Tôi và Kira quen biết nhau ở trường, bởi vì học cao học nên còn tốt nghiệp sau Kira. Sau khi ra trường, vừa lúc công ty cô ấy thiếu người, nên mới được mời vô đây làm."

Miêu Tư Lý hết sức khen ngợi: "Daisy rất có năng lực, ở chỗ em xem như chịu thiệt."

Cố Cách Cách thấy Phan Ngữ Lâm được Tổng giám đốc Miêu Tư Lý khen mà không chút tỏ ra khiêm tốn, còn tự nhiên hào phóng nhận nên càng thấy hứng thú hơn, cười nói với Miêu Tư Lý: "Nhân viên tốt như vậy thì đừng để người ta chạy mất."

"Đương nhiên rồi." Miêu Tư Lý không quên địa vị của mình, nói tiếp, "Mọi người ở đây đều là tinh anh được em tuyển lựa về Tất cả đều rất giỏi, chỉ cần mọi người làm tốt, tôi cam đoan tất cả đều có tương lai sáng sủa." Cô đã hoàn toàn quên hết tất cả những lời không cần bọn họ vừa này.

Cố Cách Cách nhìn cô làm bộ ra dáng bà chủ, cảm thấy rất buồn cười, trêu ghẹo nói: "Nói đến thế cũng làm tôi phải xiêu lòng nha."

Phan Ngữ Lâm tiếp lời: "Lúc ở trường tôi có nghe qua đại danh của chị Cố, không nghĩ chị Cố lại không làm ngành này, thực sự rất đáng tiếc."

Miêu Tư Lý ở bên cũng đệm thêm: "Cố Cách Cách, nói thật ngay cả em cũng chưa thấy qua tác phẩm của chị. Học đại học khổ cực như vậy, mà chị định để nó bám bụi sao?"

Cố Cách Cách cười: "Tôi đâu có bỏ luôn, ngẫu nhiên có thể dựa vào nó kiếm thêm chút ti ền. Thực ra do tôi thấy hứng thú với ngành trang điểm hơn."

Miêu Tư Lý lập tức nói: "Như vậy tốt nhất đó! Sau này chúng ta phân công làm việc, MUMU sẽ giao cho chị, còn em sẽ chuyên tâm xử lý công ty này, biến nó trở nên lớn mạnh giống như MUMU."

Cố Cách Cách khẽ liếc mắt: "MUMU giao cho tôi? Em để tôi chịu vất vả vậy được sao?"

Miêu Tư Lý vừa định biểu đạt tấm lòng, thì đột nhiên phát hiện chỗ đang nói chuyện không phù hợp, vội vàng nghiêm mặt nói: "Mọi người làm việc đi." Nói xong li ền lôi kéo Cố Cách Cách đến phòng làm việc của mình.

Trước khi vào cửa, Cố Cách Cách quay đầu lại nhìn, quả nhiên thấy Phan Ngữ Lâm vẫn còn đang nhìn theo cả hai, khẽ nhếch miệng mỉm cười với cô r ồi đóng cửa lại.

Phan Ngữ Lâm không khỏi giật mình, nghe danh không bằng gặp mặt, người này rất không đơn giản.

***

Miêu Tư Lý đóng cửa chớp, còn thả xuống hai bức màn rất dày. Khi đã chắc chắn bên ngoài sẽ không nghe thấy được gì, mới ôm chặt Cố Cách Cách vào lòng, định hôn cô.

Nhưng Cố Cách Cách đã dùng ngón tay chặn lên môi: "Khoan đã."

Miêu Tư Lý khó hiểu nhìn Cố Cách Cách.

Cố Cách Cách giãy khỏi vòng tay Miêu Tư Lý, ngã xuống ghế sofa, trên tay còn cầm sẵn một chiếc thước dài. Cô đã tiện tay cầm lấy nó trước khi vào phòng, gõ nhẹ lên lòng bàn tay: "Nói đi, Phan Ngữ Lâm đó là thế nào?"

Miêu Tư Lý nhìn bộ dạng giáo sư hỏi tội của cô, biết là cô ghen, trong lòng buồn cười lại ra vẻ không biết, hỏi lại: "Thế nào là thế nào?"

Cố Cách Cách hừ lạnh: "Em mù hay sao mà không nhìn ra cô ta có ý với em? Đừng nói với tôi, em không biết."

Miêu Tư Lý ngã xuống bên cô: "Đã nói với chị bao nhiêu lần, bộ dạng trên hoa ghẹo nguyệt đâu phải lỗi của em. Càng nhiều người ái mộ thì em càng có mặt mũi, chị cũng được thơm lây mà."

"Vậy sao?" Cố Cách Cách giống như vừa quyết định xong một chuyện trọng đại, "Vậy tôi cũng không giấu em. Gần đây có một người liều mạng theo đuổi tôi, nào là tặng hoa, mời đi ăn cơm, tôi đều cự tuyệt. Nhưng em đã nói như vậy thì có lẽ tôi đã nghĩ sai thì phải? Chuyện có mặt mũi như vậy sao tôi phải cự tuyệt chứ? Tối nay anh ta còn mời tôi đi chèo thuyền, rỗi lên đỉnh núi ngắm sao, nghe rất lãng mạn, có lẽ tôi cũng nên đồng ý đi với anh ta một lần."

"Đương nhiên không được!" Miêu Tư Lý lập tức xù lông, "Anh ta hẹn chị một ngàn lần, chị cũng phải cự tuyệt một ngàn lần, sao có thể đồng ý chứ?"

Cố Cách Cách hí mắt nhìn cô: "Em thì được, còn tôi lại không?"

Miêu Tư Lý lập tức giơ tay thề "Thực sự chỉ là quan hệ đồng nghiệp."

Cố Cách Cách nhìn bộ dạng nghiêm túc của cô, bật cười thành tiếng, rỗi cầm tay cô kéo xuống: "Chỉ đùa với em thôi, đừng tưởng thật. Nếu ai tôi cũng ghen, không bằng tìm một sợi dây thừng cột em lại với tôi một tác không rời cho rỗi."

Miêu Tư Lý đi đến gần, cọ lên mặt cô nói: "Chỉ sợ chị sẽ chán."

"Sẽ không." Cố Cách Cách tựa trán lên trán cô, "Thật ra tôi không sợ người khác thích em, chỉ sợ Cao Ngôn thứ hai xuất hiện."

Miêu Tư Lý nhẹ nhàng lắc đầu: "Ngoài chị ra, không còn người thứ hai nào đáng để em thật tâm trả giá."

Cố Cách Cách hôn môi cô: "Tin em." sau đó đột nhiên đẩy cô ra, dùng thước đo chọc chọc vào người cô, "Lúc này mới thực sự là tính sổ với em đây."

Miêu Tư Lý còn chưa kịp lấy lại tinh thần sau cảm giác dịu dàng vừa rồi, nên ngờ ngẩn hỏi: "Tính sổ cái gì?"

Cố Cách Cách lạnh buốt nói: "Giả quỷ? Đánh lén? Hành vi tiểu nhân? Miêu Tư Lý, em vừa rồi mắng thật đã miệng nhỉ?!"

Miêu Tư Lý giờ mới hiểu: "À, chị nói Emily sao? Em mắng thế còn nhẹ, nếu cô ta mà dám đứng trước mặt em, chị tin không? Em sẽ mắng cô ta đến kêu bố gọi mẹ, đến không biết mình tên là gì."

Cố Cách Cách nhướn mày hỏi: "Nếu cô ta họ Cố, tên Cách Cách đây?"

"Em sẽ mắng..." Miêu Tư Lý đột nhiên trừng to mắt, vẻ mặt không thể tưởng tượng hỏi, "Thực sự là chị sao?"

Cố Cách Cách hỏi lại: "Em nói xem?"

Tuy Miêu Tư Lý ngoài miệng mắng Emily không đáng một đồng, nhưng đáy lòng vẫn luôn vô cùng bội phục đối thủ ấy. Tác phẩm của Emily ngoài tính nghệ thuật, còn mang phong cách rất riêng, thể hiện ước mơ mà cô hướng tới, giống như một đại hiệp một người một ngựa lưu lạc giang hồ, tuy không nhất định sẽ tạo dựng lên đại nghiệp, nhưng lại đầy mị lực cá nhân, giống như một lực hấp dẫn luôn khiến người ta say sưa nói đến. Còn cô luôn kỳ vọng có được cơ hội gặp Emily, bây giờ Cố Cách Cách lại

nhận mình là Emily, Miêu Tư Lý nhất thời không biết phải nói gì, chỉ hỏi lại: "Thật là chị sao?"

Cố Cách Cách thấy vẻ mặt kinh ngạc của cô, trong lòng cũng không yên, không biết Miêu Tư Lý sau khi biết chuyện sẽ nhìn cô thế nào. Vừa rồi thấy cô ra sức mắng Emily, giống như thực sự rất hận: "Tôi không muốn giấu em, chỉ là không có cơ hội nói ra."

Chợt thấy Miêu Tư Lý vỗ đùi nói: "Em thật đúngngốc mà! Sao lại không đoán ra là chị chứ? Bản thiết kế hoàn hảo đến vậy, làm việc quý dị vậy, ngoài chị ra thì còn ai được?"

Trên đầu Cố Cách Cách hiện ra ba đường vạch đen. Là chê hay đang khen mình đây?

Miêu Tư Lý nhìn cô nói: "Em luôn muốn gặp chị, không nghĩ chị lại ở ngay bên cạnh em. Loại cảm giác này thực sự rất thần kỳ!"

Cố Cách Cách tiếp tục im lặng.

Miêu Tư Lý kích động nói: "Emily, thần tượng của em, thật không ngờ là Cố Cách Cách. Sao lại chị lại là Cố Cách Cách được vậy?!"

Cố Cách Cách: "...Hình như em đang nói ngược?"

Miêu Tư Lý vung tay lên: "Mặc kệ. Dù sao thần tượng và người trong lòng em chỉ là một, thật không ngờ nha!"

"Gì? Khi không biết tôi chính là Emily, em vẫn luôn để Emily trong lòng?" Vẻ mặt Cố Cách Cách dần trở nên nguy hiểm. Tuy cô là Emily, Emily cũng là cô, nhưng cô lại tính toán chỉ ly với cả bản thân mình.

Miêu Tư Lý nhìn cô đặc biệt bất đắc dĩ nói: "Cố Cách Cách, em quyết định đặt thêm cho chị một biệt danh mới."

Cố Cách Cách đã sớm thích ứng với lối suy nghĩ chuyển không ngừng của cô, tiếp lời hỏi: "Biệt danh gì?"

"Đỗ phụ." Miêu Tư Lý nói xong cũng lui ra xa ba thước.

Cố Cách Cách lại không tức giận, còn cười nói: "Đỗ phụ, người đàn bà chanh chua, đỗ phụ, vừa nãy còn có cả quý. Miêu Tư Lý, từ giờ phút này trong vòng ba tháng đừng hòng đụng vào người tôi."

Miêu Tư Lý lập tức kêu rên: "Không phải chứ?"

"Ít quá à? Vậy nửa năm cũng được, hay một năm nhỉ?"

Miêu Tư Lý hét lên "Đừng!" Cả người bổ nhào tới, đặt cô lên mặt ghế sofa mềm mại, ra vẻ đáng thương nói: "Đừng đùa vậy mà."

"Đây là kết quả em tự chuốc lấy, xứng đáng..." Cố Cách Cách còn chưa dứt lời, sắc mặt đã thay đổi, giảm giọng xuống, "Em muốn chết à? Còn ở văn phòng đấy."

Miêu Tư Lý cũng không phản bác: "Dù sao cũng không ai vào."

"Nhưng, sao có thể... A... Miêu Tư Lý, dừng lại~" Cố Cách Cách muốn khép hai chân lại. Tại sao hôm nay mình lại mặc váy chứ? Quả thật rất thuận tiện cho Miêu Tư Lý...

Trong mắt Miêu Tư Lý càng thêm nhiệt tình, đầy vẻ si ngốc nhìn cô nói: "Làm sao bây giờ? Cố Cách Cách, mỗi lần gặp chị, em lại không kìm lòng được."

Cố Cách Cách ôm lấy cổ cô, thâm tình nói: "Tôi cũng vậy, nhưng lúc này thực sự không được."

Miêu Tư Lý khẽ mím môi: "Vì sao không được? Ngày đèn đỏ của chị lại chưa tới."

Cố Cách Cách: "...Em là giám đốc cần phải làm gương, vẫn nên đợi đến tối đi..." nói xong mặt li ên đỏ.

Miêu Tư Lý tuy rất không muốn nhưng vẫn nghe lời đứng dậy, giúp cô sửa sang lại quần áo, cười híp mắt nói: "Nếu vậy tối nay nhất định chị phải

để mặc em ăn đấy."

Cố Cách Cách: "... " Tại sao có cảm giác người là dao thớt, mình là thịt cá, hơn nữa còn tự mình hiến thân? Vốn định cho cô một bất ngờ, không ngờ lại bị hiểu sang hướng khác, Cố Cách Cách đành nói thẳng, "Thật ra tôi mới mua một căn nhà, buổi tối chúng ta tới đó xem đi."

"A? Vì sao?" Miêu Tư Lý khó hiểu hỏi. Đây đúng là chuyện không ngờ tới, "Không phải đang sống rất tốt sao?"

Cố Cách Cách liếc cô một cái: "Chỉ em cảm thấy tốt thôi. Em không thấy mỗi khi cô tới tìm mẹ, chỉ cần có chúng ta ở đó là cả hai đều rất khó chịu sao?"

"Cả hai vừa thấy mặt đã tranh cãi, làm sao thấy khó chịu chứ?"

Cố Cách Cách thở dài: "Như em nói đó, thật ra trong lòng cả hai người họ đều có nhau, chỉ là khúc mắc quá sâu, hai mươi mấy năm ân oán, không thể nói xóa là xóa hết được. Nên để cho cả hai có thời gian và không gian riêng bên nhau, để tâm sự nói hết nỗi lòng cũng được mà. Có chúng ta ở đó, hai người họ chắc chắn không thoải mái, không thể mở rộng lòng ra, như vậy đến khi nào mới gỡ khúc mắc được? Đi đâu chúng ta có thể làm chỉ có mỗi thế."

Miêu Tư Lý gật đầu: "May có chị tình ý. Em là con gái mẹ mà chẳng suy nghĩ chu đáo được thế. Nhưng vì sao phải mua thêm nhà?" Ngừng một chút nói tiếp, "Ở nhà chị mua em cảm thấy mình như là thụ."

Cố Cách Cách: "... " Gỡ đầu cô một cái nói: "Từ khi chị hai dọn sang sống chung với chị dâu, thì chỗ cũ kia của tôi đã bỏ trống. Vốn định dọn về đó, nhưng nghĩ lại thấy hơi nhỏ, nếu hai chúng ta ở thì không sao, có đi đâu nếu thêm người nữa thì lại không thoải mái."

"Thêm người?" Miêu Tư Lý giật mình, "Ý chị là cục cưng?"

Cố Cách Cách gật đầu: "Ừm, qua năm sau tôi cũng ba mươi rưỡi. Tôi không muốn để quá tuổi mới sinh con."

"Sinh con vất vả lắm, em không muốn chị chịu khổ." Miêu Tư Lý cắn răng nói, "Để em sinh cho!" trên mặt là vẻ khẳng khái chấp nhận hy sinh.

Cố Cách Cách cười, sờ mặt cô: "Em có tâm là tốt rồi. Lần trước bị tai nạn xe, em đã chịu khổ cực, nên lần này cứ để cho tôi. Hơn nữa em còn bận rộn với sự nghiệp, sao có thời gian chứ? Tôi thì không có chí hướng lớn như em, tôi chỉ cần có em và cực cực là đủ."

Có một người tri kỷ khéo hiểu lòng người như vậy, Miêu Tư Lý còn có thể nói gì hơn, ngoài dâng cho cô một nụ hôn triền miên. Cô hôn đến một nửa lại ngừng: "Vậy chị gọi điện cho chị dâu xin nghỉ ở nhà sinh con đi, nghỉ đến khi cực cực có thể đến trường là được."

Cố Cách Cách: "..."

Miêu Tư Lý vừa chạm đến môi cô, Cố Cách Cách lại nhớ tới một chuyện: "Vừa nãy em nói Tú Thành trang viện muốn bản thiết kế của tôi phải không?"

Miêu Tư Lý: "Đúng vậy, nhưng bây giờ biết là chị rồi, em sẽ không tranh nữa."

"Em không thể làm mất lòng tin của nhân viên. Như vậy đi, tôi sẽ tặng cho em bản thiết kế đó."

Miêu Tư Lý vội vàng lắc đầu: "Làm thế nào được? Đó là tâm huyết của chị."

"Vậy sao..." Cố Cách Cách nghĩ một chút rồi nói, "Nếu không tôi trao đổi với em là được. Em đưa một bản thiết kế của em cho tôi đi."

"Ý này hay đấy. Tuy em không bằng chị nhưng em cảm thấy mình thiết kế cũng không kém chị. Em không phản đối nha. Vậy sau này em sẽ vẽ một bản khác trả chị."

Cố Cách Cách lại nói: "Em đã sớm vẽ xong bản thiết kế tôi muốn rồi."

"Hử? Bản vẽ nào nhỉ?" Miêu Tư Lý hỏi.

Cố Cách Cách cười nói: "Chính là bản vẽ mà tối hôm từ nhà tôi về, em đã trốn trong phòng vẽ đó."

Miêu Tư Lý biết ngay đó là bản vẽ nào. Đấy chính là cuộc sống ước mơ của cô, không nghĩ tới bây giờ tất cả sắp trở thành hiện thực. Cô nhìn Cố Cách Cách cảm động nói: "Cảm giác như giấc mơ đã thành sự thật!"

Cố Cách Cách gạt đầu, sóng mắt lưu động nhìn cô.

Trái tim Miêu Tư Lý bỗng đập nhanh hơn, cô không thể chờ đến đêm được nữa.

CÁCH CÁCH GIÁ LÂM

Lạc Khuynh
dtv-ebook.com

Ngoại Truyện 2

Cố Vân đi một chuyến đến Thâm Quyển. Ngoài làm một ít thủ tục giấy tờ, chuyện còn lại là thu dọn số quần áo cũ. Ngôi nhà vẫn không đổi khóa, bên trong vẫn như trước.

Nằm ở trên tường vẫn là bức ảnh cưới khổ lớn, nhìn thấy nó khiến Cố Vân nhớ lại rất nhiều chuyện xưa. Từ lúc chị còn là một cô gái ngây thơ đến bây giờ đã là một bà mẹ đơn thân, rất nhiều lần đầu tiên dường như chị đều trải qua cùng Lý Tư Phàm, mối tình đầu, nụ hôn đầu, lần đầu quan hệ, lần đầu kết hôn, lần đầu sinh con, lần đầu ly hôn. Những gì nên trải qua chị đều đã trải qua, không nên trải qua chị cũng đã trải qua. Nếu nói không đau buồn thì chỉ là nói dối, bởi vì chị cùng người đàn ông đó trải qua rất nhiều chuyện, nên dù đã ly hôn nửa năm, có người yêu mới, ngẫu nhiên nhớ lại chị vẫn cảm thấy buồn vắng.

Tủ quần áo đã trống một nửa, cảm giác có chút trống vắng. Bên trong còn rất nhiều quần áo mới, thậm chí có một số còn chưa từng mặc, tất cả chúng đều do Lý Tư Phàm mua, tuy có đẹp để quý phái nhưng lại không hợp với chị, cũng giống như chị với Lý Tư Phàm, trong mắt mọi người bọn họ rất xứng đôi, nhưng đáng tiếc đến cùng lại không thể hòa hợp.

Rút cuốn album từ trên giá sách xuống, phát hiện ảnh chụp trong đó chỉ còn một nửa. Ngoài những tấm ảnh chị chụp cùng Đa Đa, đã không còn một tấm hình nào có mặt Lý Tư Phàm. Dù không muốn để lại hình cho mình, nhưng tốt xấu gì cũng nên để lại cho Đa Đa ảnh chụp của bố thẳng bé chứ? Anh ta đúng là đờn tuyệt tình!

Sau khi thu dọn xong, tất cả chỉ gói ghém trong nửa vali quần áo. Cuộc hôn nhân bảy năm chỉ sót lại chừng này, khiến Cố Vân không khỏi cười khổ.

Trước khi ra khỏi nhà, chị lấy trong túi ra chiếc nhẫn kết hôn, vốn định ném đi nhưng cuối cùng không bỏ được. Nhiều thứ không phải cứ ném đi là có thể quên hết, hơn nữa chị cũng không muốn quên, dù sao cũng từng có với nhau những kỷ ức đẹp. Mở ngăn kéo bàn trang điểm, lại nhìn thấy chiếc nhẫn của Lý Tư Phàm, bên dưới là một tờ giấy được gấp lại cùng tờ chi phiếu. Cần lấy giấy mở ra, thấy được nét chữ của Lý Tư Phàm:

Vợ yêu quý,

Anh biết anh đã không còn tư cách gọi em như vậy, nhưng anh vẫn muốn gọi, bởi trong lòng anh, em vĩnh viễn là người con gái anh muốn có được cả đời này. Thật ra, anh biết vấn đề của chúng ta là gì? Không phải anh không muốn đổi mặt, mà do anh không dám đổi mặt, vì ít nhất tất cả việc đó là do anh gây ra.

Em là một đi đầu tốt đẹp đến mức khiến người ta phải liêu lĩnh, còn anh lại là kẻ tự ti không từ thủ đoạn. Năm đó, khi em do dự giữa sự nghiệp và tình yêu, đã làm anh hết sức lo sợ, hơn nữa khi anh bức em kết hôn, em còn cương quyết nói lời chia tay, đối với anh đó chính là tận thế, cho nên anh mới nảy ra ý định tội lỗi muốn đem gạo nấu thành cơm. Bởi vì anh biết, dù sống trong thời đại tình yêu chóng vánh này, em vẫn là người con gái đầy truyền thống, khi đã chọn ở bên một người thì sẽ nhất quyết sống cùng người đó cho đến hết đời, và anh đã thắng. Sau lần đó, em không để ý người nhà phản đối, bỏ cả cơ hội xuất ngoại thăng chức để gả cho một kẻ nghèo vô tích sự với hai bàn tay trắng như anh. Em còn đưa tiền ra sức giúp anh gây dựng sự nghiệp, sau khi công ty ổn định, chỉ vì một câu của anh không muốn em xuất đầu lộ diện mà em buông hết tay về nhà giúp chồng dạy con. Có câu nói 'tu mười năm mới được ngẫm cùng thuyền, tu trăm năm mới được chung chăn gối', nhất định là anh đã tu phúc khí mấy đời, mới có thể đời này gặp được em.

Anh nghĩ cuộc sống của chúng ta sẽ hạnh phúc như mơ ước, nhưng xem ra đó chỉ là giấc mộng Nam Kha. Anh không nghĩ sau lần cưỡng ép đó lại tạo cho em một bóng ma tâm lý khủng khiếp đến vậy. Anh từng cố gắng cứu chữa tổn thương mình đã gây ra, nhưng đáng tiếc lại thất bại, bởi vì

không phải em có bóng ma đối với việc ấy, mà là có bóng ma với chính bản thân anh, trong đáy lòng em đang bài xích anh.

Lúc mới bắt đầu, anh chỉ muốn trốn tránh, sau lại phát hiện thế giới bên ngoài thực sự quá hấp dẫn, từ lầy lội rồi đến mê ly, cuối cùng anh đã sa chân vào. Anh biết đi đâu đó là không công bằng với em, nhưng anh yêu em, luyện tiếc buông bỏ, chỉ có thể để quan hệ của chúng ta trở thành đồng sàng dị mộng.

Rồi đến khi gặp được Trình Tình, anh rơi vào hoàn cảnh giống em năm đó lựa chọn giữa sự nghiệp và tình yêu, anh mới biết khi em gả cho anh phải chịu rất nhiều hy sinh, hơn nữa vẫn luôn hy sinh cho tới tận giờ. Anh gần như không chút do dự lựa chọn sự nghiệp, bởi vì đi đâu đó đều tốt với em hay anh, số phận của anh là dựa vào phụ nữ để tiến bước, còn em hẳn là cần một người đáng giá hơn để yêu và phó thác trọn đời.

Nếu đã chuẩn bị cho ly hôn thì anh cũng lật tung mọi việc, dùng thái độ ác nghiệt đối với em và Đa Đa, nhưng anh không nghĩ đã làm đến vậy mà em vẫn luôn nhẫn nhịn chịu đựng anh. Em còn nhớ lời em nói không? Em nói muốn cho con chúng ta có một gia đình đầy đủ, giờ khắc đó anh thực sự muốn làm lại từ đầu với em, nhưng đáng tiếc đã quá muộn. Trình Tình có xã hội đen bảo vệ, cô ấy uy hiếp anh lựa chọn để lại mạng hay để lại người, không chỉ mạng của anh mà còn cả em và Đa Đa. Anh tưởng mình tìm được một tương lai rộng mở, không ngờ lại chui đầu vào rọ. Có lẽ đây chính là báo ứng, trước kia anh đối với em thế nào, giờ phải nhận lại cả vốn lẫn lời.

Ngày đó nhìn thấy Lộc Minh bảo vệ em, anh thực sự vừa vui mừng vừa đau lòng. Vui vì em đã tìm được một người tốt hơn anh rất nhiều, còn đau lòng vì em là đi đâu tốt đẹp nhất với anh mà giờ phải dâng cho người khác, một gia đình êm ấm đã bị phá hủy trong tay anh. Thật ra anh đã cố ý vứt tờ chi phiếu lên mặt em, chỉ để em có quyết tâm đoạn tuyệt ký tên vào tờ ly hôn đó.

Anh biết Đa Đa là con anh, nhưng đáng tiếc anh không xứng là bố thẳng bé, cho nên anh đã lấy hết hình chụp của mình để trong ký ức của Đa

Đa hoàn toàn không còn bóng dáng một người bố như anh. Thằng bé có một người mẹ như em đã đủ, cuộc sống của thằng bé sẽ tốt hơn nhiều.

Anh luôn là một người tự ti, và tự ti thường đi kèm với tự phụ, cho nên anh chưa từng một lần xin lỗi em, lại càng không thể nói ra những lời này, nên chỉ có thể viết xuống. Anh không cầu xin em tha thứ, mà chỉ muốn nói ra hết những lời từ đáy lòng. Vợ, anh yêu em, từ đầu đến cuối không hề thay đổi. Đáng tiếc người như anh không thể có hạnh phúc, nên anh không hối hận khi đã ly hôn với em.

Công ty anh đã bán. Ngoài tiền thỏa thuận ly hôn năm mươi triệu, anh đã gửi toàn bộ số tiền còn lại trong ngân hàng, mật mã chính là ngày đầu tiên chúng ta gặp nhau (Anh vĩnh viễn nhớ rõ ngày hôm đó, em mặc một chiếc áo len đơn màu trắng, mái tóc phiêu diêu đứng trước gió, vô cùng thanh thuần và xinh đẹp). Đây là lần duy nhất anh có thể làm, hy vọng em nhận lấy. Còn căn nhà đã từng là tổ ấm của chúng ta cũng đã được chuyển sang tên em, để lại hay bán tùy em quyết định. Còn anh, giờ đã là kẻ đi trên dây thép, từ nay về sau sẽ không xuất hiện trước mặt mẹ con em. Xin em đừng nhớ nhung hay thù hận gì anh.

Luôn yêu em,

Lý Tư Phàm.

Chữ viết cuối thư đã bị nhòe, hiển nhiên là bị nước mắt làm ướt. Cố Vân có thể tưởng tượng được bộ dạng Lý Tư Phàm lúc viết phong thư này, nước mắt càng chảy ra dữ dội. Tuy Lý Tư Phàm có sai, nhưng sao chị lại không sai kia chứ? Nếu hai người họ có thể sớm thẳng thắn với nhau, chắc hẳn đã không có ngày hôm nay. Đáng tiếc như lời Lý Tư Phàm nói, hết thảy đều đã quá muộn.

Cố Vân lấy di động, không gọi cho Lý Tư Phàm mà gọi cho Diệp Mạn Diệp, khóc không thành tiếng: "Tôi nhớ chị."

Trong điện thoại, Diệp Mạn Diệp dịu dàng nói: "Tôi chờ em về"

***

Cửa vừa mới mở ra, Cố Vân đã vút hết hành lý trên tay, ôm lấy Diệp Mạn Diệp, đẩy cô sát vào cửa mà hôn say đắm. May cả hai ở tại khu chung cư cao cấp, mỗi tầng chỉ có một căn hộ, bằng không người khác nhìn thấy hình ảnh tình cảm mãnh liệt như vậy nhất định sẽ chảy máu mũi.

Diệp Mạn Diệp dùng tấm lòng bao dung lớn nhất đón nhận nụ hôn đầy tính chiếm đoạt này. Cô không biết đã xảy ra chuyện gì với Cố Vân, nhưng cô biết, giờ phút này người phụ nữ vô cùng yếu đuối đó đang cần cô.

Một lúc lâu sau Cố Vân mới buông cô ra, đôi môi bị hôn đến sưng đỏ, hai mắt đắm lệ mơ hồ nhìn Diệp Mạn Diệp: "Tôi đã nghĩ trong lòng không còn anh ấy nữa, thế mà chỉ với một phong thư anh ấy để lại, đã khiến tôi có xúc động muốn quay thời gian trở lại để sửa chữa mọi việc. Trước đó dù tôi đã nói yêu chị, tại sao lòng tôi vẫn trở nên không kiên định như thế?"

Diệp Mạn Diệp cười lắc đầu: "Trước khi em đi, tôi còn chưa dám xác định, nhưng bây giờ tôi đã xác định được em thực sự yêu tôi. Tuy hơi muộn hơn so với kỳ vọng của tôi, nhưng không sao cả, tôi quyết định tha thứ cho em."

Cố Vân bị cô trêu chọc, nín khóc mỉm cười, thương cảm trong lòng cũng vui bất không ít, bán tín bán nghi hỏi: "Đoán đại hay sao thế?"

"Nếu trong lòng em không có tôi, hoặc chưa biết nên lựa chọn thế nào thì em đã không trở về đây với thời gian ngắn nhất, hơn nữa cũng sẽ không cưỡng hôn tôi mãnh liệt dù chưa bước chân vào trong nhà." Diệp Mạn Diệp nói xong liếm chút môi, "Ừm, hương vị của nhớ nhung."

"Nhưng trên đường về, thực sự tôi đã nhớ lại rất nhiều chuyện trải qua cùng anh ấy, hơn nữa đều là những kỷ niệm rất tốt đẹp và khi nhớ đến những giờ phút khắc sâu ấn tượng ấy thì thậm chí tôi còn có cảm giác động tâm." Cố Vân không hề giấu giếm.

Diệp Mạn Diệp đem hành lý vào nhà, đóng cửa: "Cả hai đã sống chung với nhau lâu như vậy, làm sao có thể nói quên là quên ngay được? Tôi cũng không quên quá khứ của tôi và Vũ Huân, đó là một phần trí nhớ, những

chuyện đã trải qua vì sao phải quên? Chỉ có những kẻ đứng núi này trông núi nọ mới có thể quên hết tất cả."

"Có lẽ chị đúng, thực sự tôi đã vui lòng khi đọc thư anh ấy viết, nhưng lại không muốn gặp lại anh ấy." Cố Vân thâm tình nhìn cô, "Người tôi muốn thấy nhất là chị."

Diệp Mạn Diệp nắm tay chị đi đến phòng ăn, chỉ lên bàn cơm có món thịt bò nướng nói: "Cho nên không uổng phí công tôi chuẩn bị bữa tối thịnh soạn cho em. Tôi rất ít xuống bếp và em là người thứ hai được thử tay nghề nấu nướng của tôi. Thế nào, có cảm động không?"

Cố Vân gật đầu: "Có, tôi đi tắm rửa trước đã."

***

Đợi Cố Vân vào phòng tắm, Diệp Mạn Diệp mới thở dài nhẹ nhõm. Cô thực sự lo lắng Cố Vân sẽ đổi ý và không quay về bên cô. Lấy ra một cặp nến từ trong tủ, châm lửa, sau đó mở một chai rượu đỏ lâu năm, rót ra hai ly để dài ỉn tắt đi đèn phòng ăn. Ngọn nến sáng ánh vàng tạo thành một không khí vô cùng lãng mạn.

Ánh nến lung linh, rượu đỏ thơm nồng, mỹ nhân động lòng.

Khi Cố Vân đi ra nhìn thấy một cảnh đẹp thế như vậy, tim không kiềm được đập nhanh hơn.

Diệp Mạn Diệp nhìn Cố Vân mặc bộ áo ngủ gợi cảm, dù chưa uống rượu nhưng lòng cũng đã thấy say.

Cố Vân định ngẩng xuống đối diện thì đã bị Diệp Mạn Diệp kéo ngẩng lên đùi cô. Cố Vân phải ôm lấy cổ cô mới ngẩng yên được, phả hơi thở bên tai nói: "Tôi đói."

Diệp Mạn Diệp sẵn sàng nói: "Để tôi cắt thịt bò cho em."

Cố Vân lại cự tuyệt: "Không." sau đó đi đầu chỉnh tư thế ng ồi, can đảm giang rộng chân trên đùi cô, hai tay ôm lấy cổ Diệp Mạn Diệp, khuôn mặt tiến sát tới, thì th ần nói, "Tôi muốn ăn chị."

Tim Diệp Mạn Diệp lập tức đập loạn, ánh n ến chiếu lên càng khiến khuôn mặt cô đỏ tươi, phóng khoáng g ật đầu: "Được." sau đó nhắm mắt lại.

Cố Vân vén những sợi tóc trên trán cô sang hai bên, ngón tay vẽ hình khuôn mặt từ mắt cho đến mũi, rồi tới đôi môi đỏ m ọng thì dừng lại. Dùng môi thay cho tay hôn lên, cảm giác m ền mại, hương vị ngọt ngào, cảm giác động tâm khiến chị nhanh chóng sa vào.

Tay Diệp Mạn Diệp cũng len qua mép váy dưới, vuốt ve bờ lưng m ền như tơ, hơi tách khoảng cách giữa cả hai, di chuyển bàn tay qua bộ ngực sữa không bị áo ngực che chở, nhẹ nhàng xoa nắn, đỉnh ngọn m ền mại lập tức trở nên căng đ ầy, Diệp Mạn Diệp thỏa m ãn trượt tay xuống.

Cố Vân vội vàng đề lại bàn tay đang trượt xuống phía dưới bụng chị, d ời môi thở nhẹ nói: "Đã nói để tôi ăn mà."

Diệp Mạn Diệp cười nhẹ: "Không phải giống nhau sao?" Rõ ràng Cố Vân vừa mới tắm xong nhìn càng ngon miệng.

"Đương nhiên không giống." Cố Vân lôi bàn tay còn nằm trong áo ngủ của chị ra ngoài, để cùng một chỗ với tay kia, nhìn xung quanh một lượt.

Diệp Mạn Diệp khó hiểu hỏi: "Em tìm gì?"

Cố Vân trả lời: "Tôi muốn tìm xem có dây thừng không?"

Diệp Mạn Diệp: "...". Khi nào Cố Vân lại có loại khẩu vị ác liệt đến vậy? Về mặt đen lại nói, "Tôi không động là được."

Về mặt Cố Vân không tin: "Chị chắc chứ?" Lần nào Diệp Mạn Diệp cũng nói như vậy nhưng cuối cùng người bị áp luôn là chị, cho nên Miêu Tư Lý mới cười nhạo nói, "Số họ Cố các chị nhất định là thụ!..."

"Chắc mà." Diệp Mạn Diệp còn giơ một tay lên, "Tôi thề"

Cố Vân vừa lòng đứng dậy: "Vây còn được." Hai ba lần đã cởi hết quần áo của cô, thật ra Diệp Mạn Diệp cũng chỉ mặc đồ ngủ, nhưng nhiều hơn một bộ đồ lót bên trong và tạp dề bên ngoài.

Khi trên người Diệp Mạn Diệp chỉ còn lại đồ lót thì rốt cuộc trên mặt cô cũng lộ ra vẻ xấu hổ, không phải vì ăn mặc thiếu vải, mà vì hai người vẫn còn ở bên cạnh bàn ăn, có chút yếu ớt nói: "Hay là về phòng trước đã?"

Cố Vân lại rất hứng thú phẩy tay: "Không cần." Một lần nữa dùng tư thế khêu gợi ngẩng lên đùi cô, dùng ánh mắt câu hồn nhìn cô từ trên xuống dưới, sau đó từ từ nói, "Tôi chưa bao giờ mê luyện thân thể của một người nào như vậy, cho nên thường xuyên lo lắng có phải tôi đối với chị chỉ vì dục vọng hay không? Nếu quả thật thế thì tôi không thể tha thứ cho bản thân."

"Em đã nghĩ được như thế thì tất nhiên đi đâu đó là không phải."

"Vây còn chị? Chị đối với tôi thế nào?" Cố Vân hỏi.

Ánh mắt Diệp Mạn Diệp có chút u oán: "Tôi cứ tưởng em đã sớm cảm nhận được rồi chứ."

Cố Vân đọc được đáp án trong mắt cô, nhưng vẫn không thấy đủ. Chị muốn một đáp án chính thức hơn, đương nhiên, không cần vào lúc này, việc cần làm bây giờ là hưởng dụng mỹ thực ngon miệng trước mắt, bởi vì chị thực sự đói bụng... Cắn lên chiếc cổ thon nhỏ của Diệp Mạn Diệp, thông thả đi xuống dừng trên đỉnh đùi cao, dùng sức mút vào, mỹ vị đến mức khiến chị muốn nuốt trọn. Đồng thời không quên dẫn dụ, dùng chân chị nhẹ nhàng ma sát lên đùi cô, không cần chạm vào cũng cảm giác được giữa hai chân cô đã dấy lên sự nhiệt tình.

Tuy mặt ghế ngẩng ăn cơm rất mềm mại nhưng cũng không thể thoải mái bằng trên giường, tư thế ngẩng này khiến Diệp Mạn Diệp có chút khó chịu, nhưng nụ hôn của Cố Vân làm thân thể cô khó nhịn như bắt lửa,

ngoài việc phát ra tiếng rên rỉ nhẹ nhàng thì không thể làm gì khác, bởi vì đã đồng ý Cố Vân không thể động.

Cố Vân đã trượt xuống khỏi đùi cô, hai tay giữ lấy vòng eo mảnh khảnh, chân quỳ trên tấm thảm dày, môi hôn ẩm ướt lưu luyến trên vùng bụng bằng phẳng khô gợn. Dường như Cố Vân cố ý dây dưa dày vò làm Diệp Mạn Diệp thở gấp liên tục, nhưng lại không chịu đi xuống an ủi nơi cần làm yên lòng.

"Em..." Cuối cùng Diệp Mạn Diệp không chịu được liền lên tiếng nhắc nhở, rồi lại không biết nên mở miệng ra sao, nên chỉ nói được một tiếng rồi ngừng lại.

Cố Vân ngẩng đầu giúp cô nói nốt lời cuối: "Cầu tôi đi." Đúng là chị có rất nhiều thú vui tà ác.

Nhưng nữ vương rốt cuộc vẫn là nữ vương, trong nháy mắt thu hồi toàn bộ khát vọng, trong mắt cô giờ chỉ còn lại sự bình tĩnh.

Giăng co một lát, cuối cùng Cố Vân bại trận, nghiêng răng nghiêng lợi nói: "Xem như chị lợi hại!" sau đó không hề báo trước chôn ở giữa hai chân cô, dùng phương thức khác trả thù lại.

Quả nhiên sau khi hét lên một tiếng, cả người Diệp Mạn Diệp tan thành một vũng nước mặc Cố Vân muốn làm gì thì làm.

Hai người đã sớm không còn lý trí như lúc ban đầu, cùng đưa đẩy, hòa tan trong ý loạn tình mê, ngón tay thon dài rất nhỏ của Cố Vân nằm sâu trong thân thể nóng ẩm của Diệp Mạn Diệp, ấn vào sâu bên trong, còn đầu lưỡi vân vê bên ngoài.

Ngay tại thời điểm máu chốt nhất lại phát sinh một việc ngoài ý muốn. Tiếng chuông cửa vang lên. (Khi viết đoạn này tác giả thật tà ác...)

Việc ngoài ý muốn ấy khiến thân thể Diệp Mạn Diệp lập tức cương cứng, tiếng rên rỉ cũng ngừng lại, dùng ánh mắt bảo Cố Vân rời khỏi cô.

Thế nhưng Cố Vân không rời khỏi thân thể Diệp Mạn Diệp, mà còn dán chặt hơn, nhẹ giọng nói: "Nhất định là bé út và Tiểu Lý, hai đứa biết hôm nay tôi trở về nên đến đây. Chắc chắn là cố ý, mặc kệ hai đứa chờ ở bên ngoài."

"Hai em ấy chờ ên ngoài, thế mà chúng ta ở bên trong lại..." Diệp Mạn Diệp nghĩ đến cảnh đó đã thấy da đầu tê giật, nhưng quả thật lúc này cả hai không thể gặp người. Hơn nữa thân thể nhạy cảm dưới sự ản ản càng khiến lửa tình tăng mạnh, không nói thêm gì mà chủ động hôn môi Cố Vân, tiếp tục việc đang dở cho đến khi hoàn toàn phóng thích.

Cố Vân nhìn thân thể mềm mại động lòng dưới thân mà tràn ngập cảm động, cần lấy tay Diệp Mạn Diệp hôn lên đầu ngón tay cô, xúc động nói: "Bây giờ tôi khẳng định cũng như xác định nói cho chị biết, Diệp Mạn Diệp, tôi yêu chị. Tôi đã yêu một người phụ nữ, cảm giác này thật kỳ diệu, khiến tôi muốn giữ lấy chị, không muốn chia sẻ chị với ai, tôi chỉ hy vọng chị thuộc về một mình tôi. Đến bây giờ tôi mới biết được, thì ra tình yêu chân chính là trong mắt không thể để bất kỳ người nào khác chen vào."

Diệp Mạn Diệp nhìn cô, bá đạo nhưng không kém dịu dàng nói: "Tôi cũng hy vọng người đàn ông kia sẽ hoàn toàn biến mất khỏi cuộc đời em."

"Còn chị?" Đôi mắt Cố Vân ngấn nước đợi chờ, chị hy vọng có được câu trả lời chắc chắn.

Diệp Mạn Diệp ôm lấy cổ cô, đứng dậy: "Đi theo tôi, rồi tôi sẽ cho em biết câu trả lời."

Ngã xuống giường lớn, Diệp Mạn Diệp đè chị dưới thân, lấy tốc độ nhanh nhất tiến vào trong người cô, sau đó nói với giọng vô cùng khêu gợi: "Tôi đối với em chính là vừa gặp đã yêu."

Thì ra là thế!

Cố Vân tan chảy trong sự dịu dàng vô hạn của Diệp Mạn Diệp, cùng cô đan vào nhau trong sự triền miên, cũng đã quên luôn bên ngoài vẫn còn hai người đang chờ, dù tiếng chuông cửa không ngừng vang lên.

* * *

Bên ngoài cửa.

Người đẹp tóc nâu nói: "Tôi đã nói đừng có tới, mà em lại không nghe. Xem đi, bị bơ ngoài cửa r ồi này!"

Người đẹp tóc đỏ nói: "Cái này càng chứng tỏ hai người bên trong đang làm vài chuyện không nên làm."

Người đẹp tóc nâu: "Nên em mới cố ý tới quấy rối?" Trên thực tế, người luôn bấm chuông cửa là cô.

Người đẹp tóc đỏ: "Vốn chỉ định tới ăn chùa, ai biết cả hai sớm như vậy đã trình diễn tiết mục hoa đăng."

Người đẹp tóc nâu: "Em thôi đi, đâu phải ai cũng như em đói bụng làm li ều, không xem thời gian, chẳng màng địa điểm."

Người đẹp tóc đỏ: "Không được chị đ ồng ý, thì dù em có mười lá gan cũng không dám làm nha."

"Ý em là đó là lỗi của tôi?"

"Ai nói không phải chứ?"

"Miêu Tư Lý, em chết chắc r ồi."

"Không phải chứ? Lại chiêu đó nữa sao?"

"Đối phó với em chỉ cần một chiêu là đủ."

"Đừng mà, lần trước cấm dục một tu ần, quả thật sống một ngày dài bằng một năm, chị không thể tàn nhẫn với em thế được."

"Nói cũng phải, một tu ần có vẻ tàn nhẫn, vậy một tháng đi, tôi muốn em biết thế nào là tàn khốc!"

"..."

"Bé yêu à, lấy đồng hồ của em ra bắt đầu bấm giờ đếm ngược đi nào."

"..."

Cố Cách Cách đã miêu tả sinh động cho Miêu Tư Lý biết cái gọi là tự tạo nghiệt không thể sống.

~ Hết ~